DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

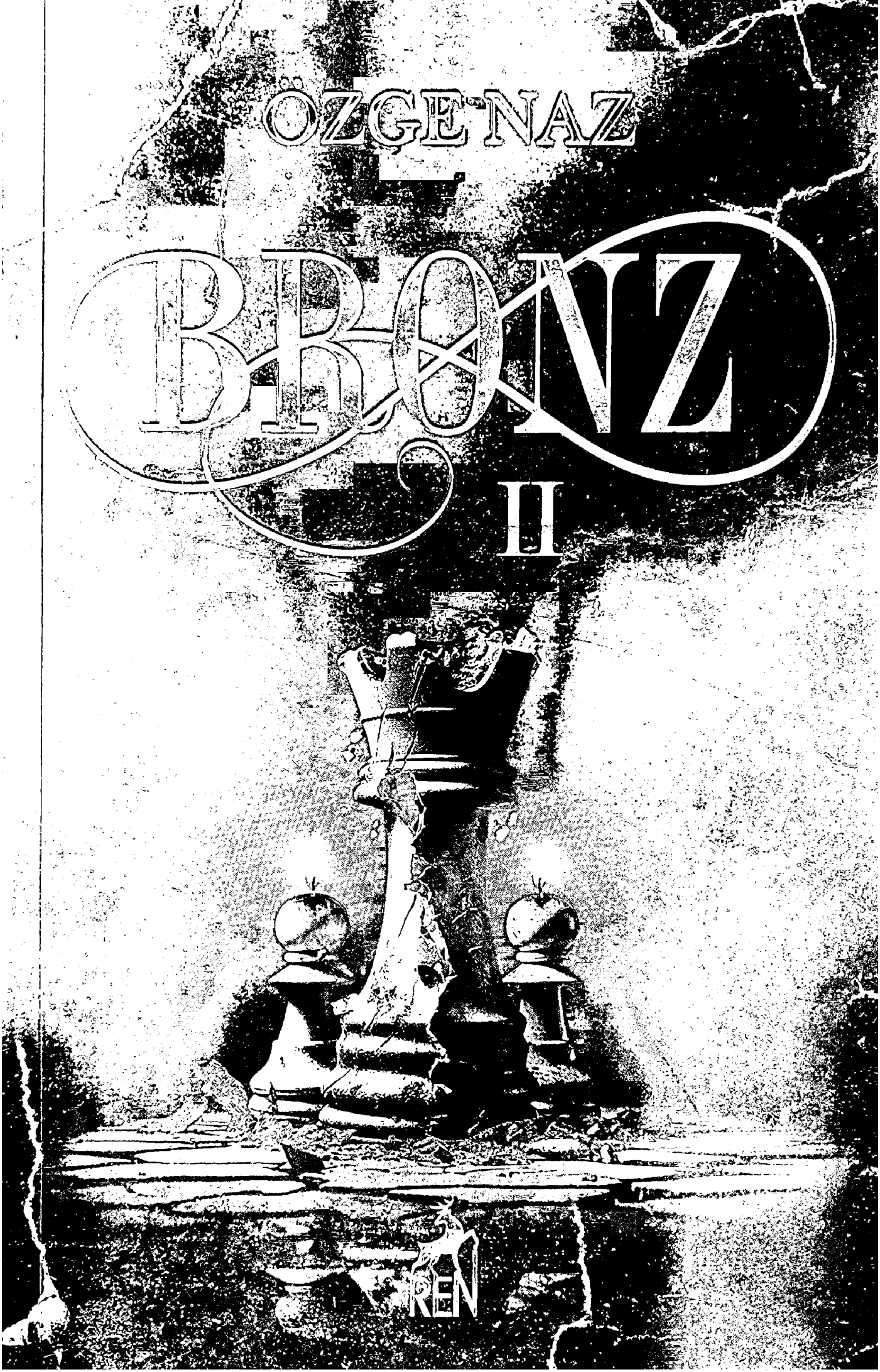
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

CamScanner ile tarandı

ÖZGE NAZ

BRONZ

II

CamScanner ile tarandı

BRONZ II

ÖZGE NAZ

Yayına Hazırlayan: Sude İlter Kahramanoğlu
Editör: Öznur İlter
Düzelti: İrem Küçük
Son Okuma: Meryem Çelikten Çağlar
Kapak Tasarım ve İllustrasyon: Şeyma Kırbaş
Sayfa Tasarım: Şeyma Kırbaş

Baskı Tarihi: Kasım 2023
ISBN: 978-625-98914-8-4
Yayınevi Sertifika No: 30492

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

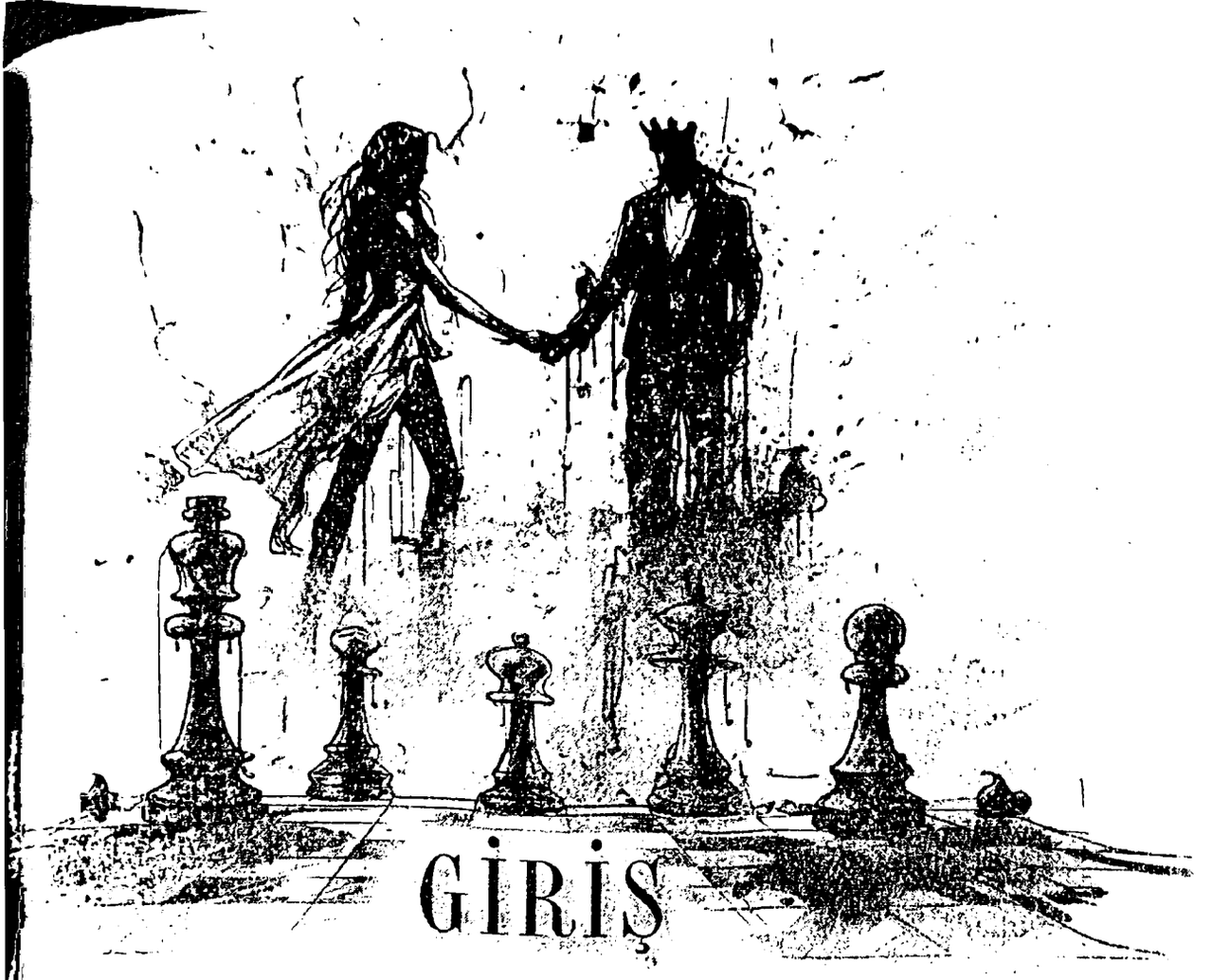
Baskı:
Bordosiyah Yayın Basım Dağıtım
Aj. Tar. Gayr. İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Caddesi. Güven İş Merkezi No: 83/2
B Blok İç Kapı No: 312 Zeytinburnu-İstanbul
matbaa@bordosiyah.com.tr Tel: 212 613 73 00
Sertifika No: 44653

www.renkitap.com

CamScanner ile tarandı

Işığı sönmüş herkese...

CamScanner ile tarandı

GİRİŞ

Çocukların öldüğü dünyayı artık hiçbir ışık aydınlatamaz.

"Çocuklar teker teker ölüyor."

Ortama bomba gibi düşen ses, bütün dikkatleri üstüne çekmeyi başarmıştı. Büyük umutlarla başlatılan deneyler başarısızlıkla sonuçlansa da bu onları durdurmayacaktı. Hükümetleri yok etmek için büyük bir darbe başlatmayı hedefleyen Arkana, her geçen gün amacına biraz daha yaklaşıyordu. Örgüt kurulalı uzun bir zaman olmuştu, toplamda yetmiş sekiz üyeyle devam ediyorlardı. Tüm kartlar dağıtılmıştı ve herkesin bu kartlar sayesinde üstlendiği bir rolü vardı. Birçok ülkeye tesislerini kuran örgüt, kaleleri içten fethetmişti.

İmparator, tahmin ettiği sonuçla birlikte, "Kaç ölüm verildi?" diye sordu. İfadesiz yüzü, merhametsiz biri olduğundan değil, otoriteyi elde tutmak istediğindendi.

Sözcü, bomba etkisi yaratan konuşmalarına, "Bugün birinci tesiste zihinsel teste tabi tutulanların hepsi vefat etti," diyerek devam etti. Birçok ülkede bulunan tesisler, henüz bir birey hâline gelmemiş çocukların eğitimleri için kurulmuştu. Küçük yaşlarından itibaren, bir

CamScanner ile tarandı

kukla olma amacıyla yetiştiriliyorlardı. Günün birinde kart sahibi olmaları için uyumlu yapmaya çalışıyorlardı. "Testi yapan doktorların verdiği rapora göre yeni teknoloji, çocukların bünyesine fazlasıyla ağır gelmiş. Beyin ölümleri gerçekleşmiş."

İmparatoriçe dikkatle olan biteni dinlerken araya girip, "Ailelere haber verildi mi?" diye sordu. Günün birinde kendi çocuğuna uygulatacağı testler şu an birilerinin çocuğunun ölümüne neden oluyordu. Sevdiği adamdan bir çocuğu olmasını çok istiyordu ve bu çocuğu örgüte kurban etmesi gerektiğinin de farkındaydı. *Gelecekte yalnızca kendi soyu İmparatoriçe olmalıydı.*

Sözcü ne diyeceğini bilemez bir hâlde, "Vermemize gerek kalmadı," dedi. "Yaşamsal fonksiyonları durunca temsili kartlardaki bağlantılar koptuğu için öldüklerini anladılar."

"Bu çok kötü oldu." İmparatoriçe derin bir nefesi ciğerlerine yolladı. Kaderleri olmasını hedefledikleri kartlar, sonları oluyordu. Duygu karışıklığı yaşarken ailelere nasıl izah edeceğini düşünmeye başladı.

"Herkese yaşama şansı verilmez İmparatoriçe, bazılarının kendini feda etmesi gerekir." İmparatoriçe, acımasızca çıkan kelimelerle olduğu yerde kaldı. Koyu bakışlarını merhamet duygusunu hiç tatmamış olan adama çevirdi.

İmparatoriçe'nin hayatı kolay olmamıştı. Yaşadığı zorlu hayata rağmen merhamet duygusunu hiç kaybetmemişti. Dışarıdan çok soğuk biri gibi dursa da kalbi korlarla kaplıydı. Dişlerini yavaşça birbirine bastırıp, "Kartın gibi konuşmayı bırak, Şeytan," dedi.

Örgütün üçüncü kurucusunun kartı, tarotta Şeytan kartıyla eş değerdi. İmparator, İmparatoriçe ve Şeytan kartlarına sahip bu üç arkadaş, bütün dünyanın düzenini değiştirecek bir örgüt kurmuşlardı.

Şeytan elini pantolonunun cebine koyarak rahat bir tavır takındı. Yaşına göre oldukça genç ve yakışıklıydı. Karşısındaki kadın hariç, bütün kadınları tek bir bakışla kendine âşık etme potansiyeli vardı. "Hadi ama, bana hak verdiğini biliyorum," derken dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Buraya kaybetmeye gelmedik, kazanmaya geldik. Kazanmanın birinci kuralı ise kayıp vermektir."

CamScanner ile tarandı

İmparatoriçe, kurduğu örgütün içinde ölen masumlar yüzünden acı çekerken ortaklarından birinin bu denli rahat olmasından hoşnut değildi. "Kayıp vermeye senden başlayabiliriz, Şeytan."

Şeytan kendinden emin bir sesle, "Beni bir gün seveceğini biliyorum," diyerek genç kadının tam önünde durdu. Gözlerinin içine bakmaya çalışıyordu. Ona hiç dönmeyen gözlere olan hasreti, kalbini harlamaktan başka hiçbir şey yapmıyordu. "Herkes bir kere de olsa şeytana uyar." Kadın, ona uymayacağını biliyordu. Herkes uysa bile o uymamaya kararlıydı.

İmparator'un yanına yürüyen kadın, aralarındaki mesafeyi azalttı. "Bu işe çocuklardan başlamak mantıklı değildi," dedi. Amacı düzeni değiştirmekti, çocuk kurban etmek değildi. "İmparator, bir şeyleri yanlış yapıyoruz."

"Endişeni anlıyorum, sevgili nişanlım," dedi İmparator. Gerilim seviyesi bir hayli yükselmişti. Bunu düşürmek için ılımlı konuşacaktı. Ne nişanlısını ne de en yakın arkadaşını karşı karşıya getirmek istemiyordu.

İmparatoriçe, parmaklarını adamın omzuna yerleştirip yavaşça sıktı. İmparator dağılan aklıyla birlikte kadının gözlerinin içine baktı. Onu hem fiziksel hem de ruhsal anlamda hissediyordu. "Yanlış yaptığımızın farkındasın, değil mi?" diye sordu İmparatoriçe. Ses tonu öyle etkiliydi ki, İmparator gözlerini kırmızı dudaklardan alamıyordu. "Örgütün kurulma amacı bu değildi."

"Yanlış olan biz değiliz, İmparatoriçe." Konuşan kişi Şeytan'dı. Kadının, İmparator'un aklına iyilik tohumları ekmeye çalıştığının farkındaydı. Bu yüzden ikisinin özel olarak konuşmasına izin vermeyecekti.

Genç kadın, "Kimmiş peki?" diye sordu. "Biz değilsek kim?!"

Şeytan, ses tonundan akan nefretle, "Yanlış olan dünya ve biz bunu değiştireceğiz," dedi. Birçok kimyasal, nükleer ve biyolojik silahta imzası bulunuyordu. Hiçbirini kullanmaktan çekinmeyecekti. Yeryüzünde cehennemi yaşatmaya yemin etmişti. "Yeni düzeniyle birlikte artık tek devlet yönetimi hüküm sürecek. O yönetim de biz olacağız." Sesi kendinden emin çıkıyordu. Nefret tohumları kelimelerinde yeşermişti. Elini kaldırdı ve asker selamı verip, "Yaşasın Arkana!" dedi.

CamScanner ile tarandı

Üç ayrı adamın da amacı aynıydı. Amaçları doğrultusunda bu örgütü kurarken ne yaptıklarını en başından beri biliyorlardı: *Tek devlet ve tek devletin yönetimi.* Kolay olmayacaktı.

İmparatoriçe söylenenleri sakinlikle dinledikten sonra, "Bunu ben de istiyorum fakat masumların canını yakmadan," dedi.

Savaşta ilk zayıflar ölür; zaaflar öldürürdü. Zaaf, en büyük kozdu. Şeytan'ın elinde ise İmparatoriçe'ye karşı bir sürü koz vardı. Bakışlarını Şeytan'dan çekip âşık olduğu adamın bakışlarıyla buluşturdu. Kendini ona dinleteceğini biliyordu. "Arkana benim her şeyim, İmparator. Bu örgütü kurma amacım öldürmek değil, yaşam vermekti."

İki âşık birbirine tutkuyla bakarken Şeytan bundan hiç hazzetmiyordu. Midesinin kasıldığını hissederken bakışlarını nişanlı çiftten çekip pencereye yöneltti ve soğuk ülkenin manzarasına dikti. İmparator, sevdiği kadını kendine doğru çekerek yatıştırıcı bir sesle, "Kan olmadan başarı olmaz, sevgili nişanlım," dedi. Kadının tedirgin olduğunun farkındaydı ve durumu daha da çıkmaza sokmak istemiyordu. Çocuklar örgütün geleceğiydi, ölümler artarsa ellerinde gelecek namına hiçbir şey kalmayacaktı. "Kayıp vermeden hiçbir savaş başarıyla sonuçlanmaz."

İmparatoriçe'nin endişesi gözlerinden okunuyordu. "Bir savaşta değiliz."

Şeytan, bakışlarını pencereden çekip, "Savaş kapıda," diyerek ikisinin konuşmasına dahil oldu.

İmparatoriçe otoriteyi elinde tutmak istercesine, "İmparator'la konuşuyorum," dedi. "Sana söz hakkı tanıdığım zaman cevap verirsin, Şeytan."

Ikili arasındaki gerilim bir volkan edasıyla patlamak üzereyken İmparator, "Bu örgüt üçümüzün," diyerek araya girdi. Nişanlısının elini kavrayıp sıkıca tutttu. "Neden her geçen gün birbirimize düşman olduğumuzu anlamıyorum. Her kararı birlikte verdiğimiz gibi her ölümü de birlikte üstleneceğiz."

"Kendim, bu kadının düzeni yönlendirmesinden fazlasıyla rahatsız olmalı," dedi İmparatoriçe. "Değer ülkü, her söylediğime karşılık bulmak için bu kadar büyük çaba göstermemeli."

"Bu örgütün ana fikri sensindi, İmparatoriçe, o fikir sensin," dedi

CamScanner ile tarandı

İmparator. Tuttuğu narin eli dudaklarına götürdü ve küçük bir buse kondurdu. "Biz sana hizmet etmeye hazırız." Bakışlarını yakın dostuna çevirdi. "Öyle değil mi, Şeytan?"

Şeytan ağzının içinden, "Öyle," diye cevapladı.

İmparator korlarla kaplı gözlere geri döndüğünde içindeki şüphe tohumlarını yok etmek adına, "Biz bu savaştan sağ çıkacağız," dedi. Yavaşça kavradığı çeneyi yukarıya kaldırdı. "Sen İmparator'una güven. O, seni bu savaşta yalnız bırakmayacak."

"Aramıza hiçbir şeyin girmesini istemiyorum." Genç kadın ne olursa olsun içinde büyümek üzere olan şüphe tohumlarını söküp atamayacaktı. Üçüncü kişinin varlığından rahatsızdı fakat onun, iblisin yuva edindiği zihnine de ihtiyacı vardı.

İmparator yemin edercesine, "Buna kimsenin gücü yetmez," dedi. Dudaklarını ateşten bir parça olan dudaklara bastırdı. Parmakları ince beli sararken bedenin gevşediğini hissetti. Bu kadına ihtiyacı vardı ve hayatını onsuz düşünemiyordu. "Biz hem ruhsal hem de fiziksel anlamda birbirimize bağlıyız." Fakat öyle olmayacaktı. Şeytan, şeytanlık yapmaktan geri kalmayacaktı çünkü fıtratı buydu.

Odanın içi uyarı sesiyle dolarken ekranlarda kırmızı sinyaller yanmaya başladı. Örgütün sözcüsü geniş ekranda belirerek, "Kurucular," dedi tok bir sesle. "Acil bir durum olduğunu bildirmek isterim," diye devam ederken durumun ciddiyeti yüzünden okunuyordu. "Tesisler birer savaş alanına döndü, büyük bir isyan başlatılmak üzere."

İmparatoriçe hızla ayağa kalıp ekranın karşısına geçti. "Neler oluyor? Derhal rapor istiyorum!"

Sözcü, "Başarısız deneklerin aile büyükleri hesap sormak istiyorlar," dedi. "Kendilerine imzaladıkları sözleşmeyi tekrar okumalarını söyledim fakat kurucularla görüşmek istiyorlar." Kafasını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Askeri birlik olaya dahil olsa da direnmeye kararlılar. Direniş devam ederse ölümler artacak."

"Onlarla konuşmak istiyorum," dedi İmparatoriçe. Projenin bu hâle gelmesi beklenmedik olsa da her şeye hazırlıklıydı. Ailelerin acılarını paylaşacak, aynı zamanda acıları olmaya devam edecekti.

Şeytan, kendinden emin adımlarla kadının yanına doğru geçti. Tam yanında durduğunda ona üstten bir bakış attı. "Timsah gözyaşla-

CamScanner ile tarandı

rına ihtiyaçları yok, Roza," derken kadının ismi dudaklarından bir ilahi gibi dökülmüştü. "Bırak onlara gerçeği söyleyeyim. Birinin bunu demesi gerekiyor. Kötü adam olmaya hazırım."

Genç kadın adının söylenmesiyle rahatsız olurken harflerin üstüne basa basa, "İmparatoriçe," dedi. "Senin için yalnızca İmparatoriçeyim." Kafasını kaldırıp adamın gözlerinin içine baktı. "Ve sen zaten kötü olan adamsın."

"Yaşasın Arkana, Yaşasın Arkana deyip duruyorsunuz, bu ölümlerin hesabını kim verecek!"

"Çocuğumun bir cenazesi bile yok!"

Duydukları acı feryatların sesleriyle ekranda görünen kişilere odaklandılar. Küçük bir aile grubu, tesisin içinde askerlere karşı duruyordu. Askerler o kadar fazlaydı ki, hiçbir aile yerinden kımıldayamıyordu.

Şeytan, rolünü üstlenip yanındaki kadını ekrandan uzaklaştırdı ve konuşmak için çevik bir hareketle tuşa bastı. "Bizimle konuşmak istiyormuşsunuz. Kuruculardan biri olarak konuşmaya hazırım," deyince tesistekilerin dikkatini çekti.

Bir kadın, "Bize öleceklerini söylememiştiniz!" diye bağırdı. Gözlerinden yaşlar akarken sesini dinç tutmaya çalışıyordu. "Onu tedaviler görerek dünyaya getirdim! İlk ve tek çocuğumdu!"

Şeytan acımasızlığı mesken edinen sesiyle, "Zayıf bir çocuk dünyaya getirmeniz Arkana'nın suçu değil," dedi.

"Onlar zayıf değildi!" diyen bir başkasıydı. "Sizler canisiniz ve bu yaptığınız deneyler en sağlıklı insanın bile kaldıramayacağı kadar insanlık dışı!"

"Örgüte üye olmadan önce sizlere neler olabileceğini anlatırken yeterince açık olduğumuzu düşünüyorum," dedi Şeytan. "Ayrıca, kobay olmaları karşılığında ödediğimiz paraları sayarken hiçbir sorununuz yok gibiydi."

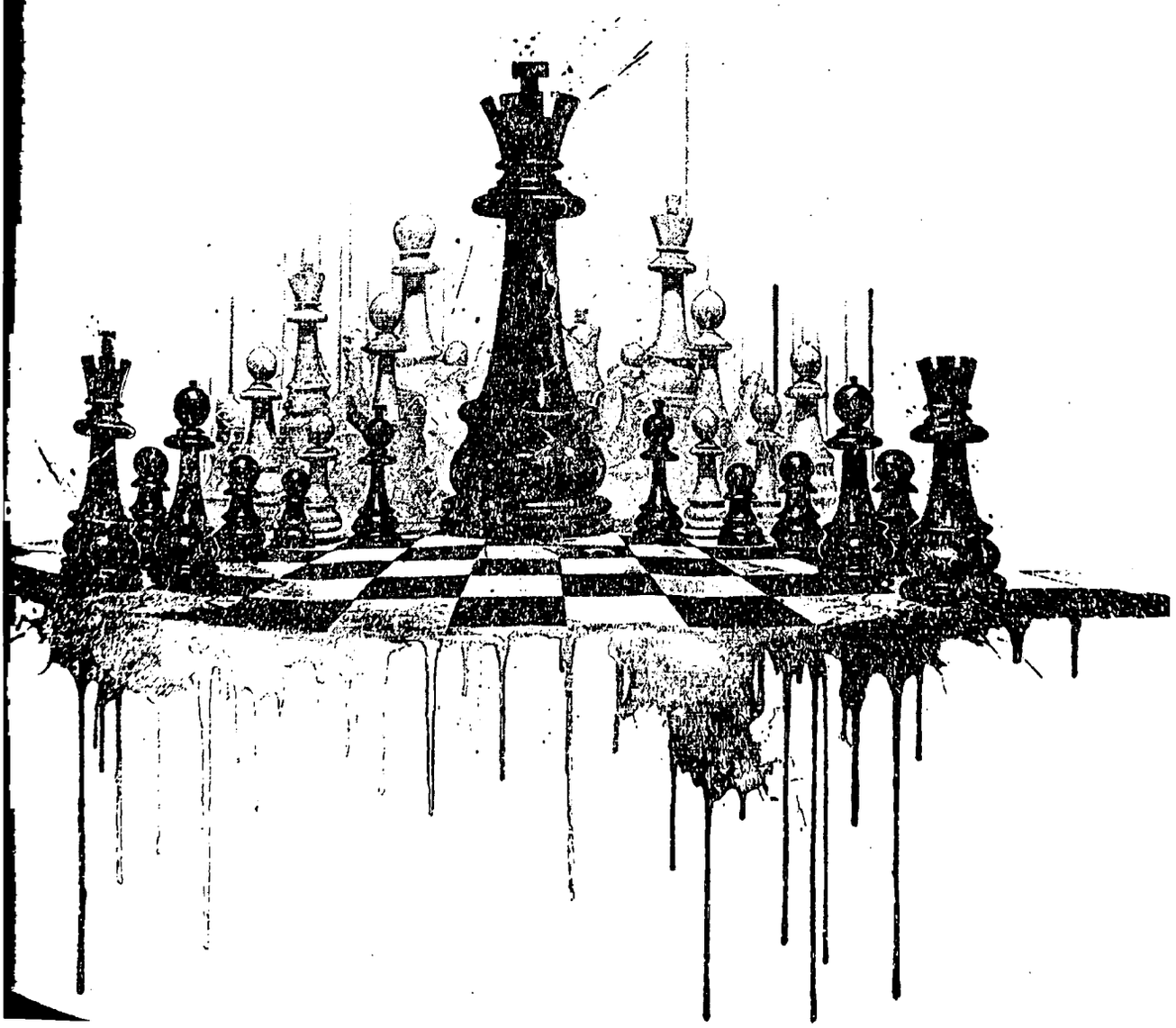
Gözü yaşlı kadın, "Ağır koşullardan bahsetmemiştiniz!" dedi. "Çocuklarımız kendi lisanlarını unuttu ve öğrettiğiniz dil dışında başka bir dil de bilmedikleri için bizimle konuşmadılar!" Arkana'nın kendi dili bulunuyordu ve örgüte üye olanların çocukları bu dil üzerinden birbiriyle iletişime geçiyordu. Örgütün içinde dil, din, ırk ay-

CamScanner ile tarandı

rımı yoktu; sadece Arkana ve onun getirdiği yenilikler vardı. İnsanı insan yapan bütün özellikler yasaktı. "Arkana'yı anlatırken cenneti tasvir ediyordunuz. Şimdi ise tek gördüğümüz bir cehennem!"

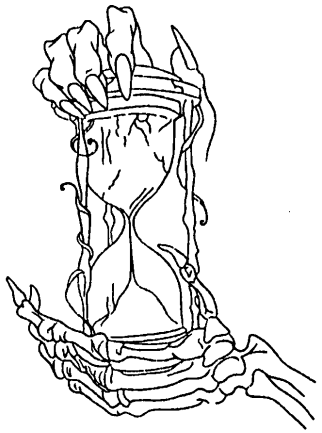
Şeytan dudaklarını ıslattı. "Başarılı olunca çocuğunuzu kutluyorsunuz, başarısız olunca örgütü suçluyorsunuz," derken sesini ifadesiz tutmakta güçlük çekiyordu. "Yeni bir vârisiniz yoksa kartınızı teslim edebilirsiniz." Başka bir tuşa basıp sadece askerlerin duymasını sağladı. "Sorun çıkartan herkesi yok edin. Burası bir cennet ve cennette hiçbir sorun olmamalı."

Askerler, aileleri dışarı çıkarmak için orantısız güç uygularken oğlu ölen bir babanın matem dolu bağrışı tesisi doldurdu. "Bu örgüt yok olacak..." Sözlerinden yemin akıyordu. Büyük umutlarla geldiği örgüt, oğlunun mezarı olmuştu. "Yok olacak ve bunu, hiç düşünmeden harcadığınız çocukların yakınları başaracak. İşte o zaman, Yaşasın Arkana diye bağıramayacaksınız."

CamScanner ile tarandı

1

KANLI KUKLA RESİTALİ'NDEN GÜNLER ÖNCE...

Derler ki, sevgisiz büyüyen çocuklar hiç tatmadığı o duygunun acısını dünyadan çıkaracaktı. Çünkü sevgisizlik, büyük bir savaş başlatırdı.

Sevgisizliğe açtığım savaş, yenilgiyle sonuçlanmıştı. Ben bu dünyadan göçtükten sonra barış olsa neye yarardı? Yenilgilerim, yalnızca yanılgılardan ibaret olacaktı.

Benim annem vardı; ama annemin bir kızı yoktu.

Annemin varlığımı reddetmesinin nedenini öğrenmek istiyordum. Bu yüzden de annemin günlüğüne ulaşmalıydım. O günlüğü öylesine tuttuğunu hiç düşünmemiştim. İçinde sevgi namına hiçbir şey bulamamaktan korkuyordum. Kendimi yıllardır buna inandırmıştım. Annem beni yok yere sevmiyor olamazdı, olmamalıydı.

Bir insan nasıl olur da karnında taşıdığından nefret ederdi?

Annem bana altı aylık hamileyken, yaşadığı kaza sonucunda erken doğum yapmak zorunda kalmış. O kazanın neyden kaynakladığını, neden erken doğup kuvöze alındığımı hiçbir zaman öğrenemedim. Belki de ondan erken ayrılıp bir süre yanında olamadım diye beni sevmemiş olabilirdi.

CamScanner ile tarandı

Hep benden neden nefret ettiğini anlamaya çalıştım. Doğmak dışında bir şey yapmamıştım. *Doğmak senin en büyük direnişindi, His.*

"Yaşmin!"

Yağız'ın yüksek çıkan sesiyle daldığım düşüncelerden sıyrılırken bakışlarımı hızla ona çevirdim. Bir anda bağıracağını düşünmediğim için irkilmiştim. İkizlerin ev diye adlandırdıkları bir yerdeydim. Onların yerinde olduğum için temkinli davranmayı kısa süreliğine de olsa bırakmıştım.

"Yağış," diye seslendim. Adı Yağız olmasına rağmen ona Yağış demeyi seviyordum. Bir başkası dese sorun çıkartabilirdi fakat benim ona Yağış dememden rahatsız olmuyordu. İnsanlar onun konuşmasıyla dalga geçiyor diye Yağış denmesini istemiyordu. "Neden anne demiyorsun? Anne demek daha güzel değil mi?" diye sorduğumda olduğu yerde zıplamaya devam etti. Anneme *anneciğim* demek çok isterdim fakat bir kere bile diyememiştim.

Yağız, bir yandan elindeki ekmekten ısırıyor bir yandan koşturuyordu. Omuzlarını silktiğinde, "Yaşmin demek daha güşel!" dedi. "Yaşmin! Yaşmin! Yaşmin!" Koşmaya başladığında büyük bir çember oluşturarak kendi ekseninde dönüp durdu. Yağız dışarıdan bakıldığında çok şımarık gibi görünürdü. Nitekim öyleydi de. Çevresinde herkes onu çok sever, sevgisini fazlasıyla belli ederdi.

Herkes, geri getiremeyeceği çocukluğunu Yağız'a armağan etmeye çalışıyordu.

Bana hiç masal anlatılmamıştı. Bense Yağız'a hep masal anlatırdım. Kimi zaman klasik masallardan ilerler, kimi zaman kafamdan uydururdum. En çok Kibritçi Kız'ın benzeri olan Mumcu Kız hikâyesini seviyordu. Ben de öyle.

Çok şımarsın, çok mutlu olsun, sevildiğini hep bilsin istiyordum. Bunun eksikliğiyle yaşamasın, sevgisizliğin ne olduğunu öğrenmesin istiyordum. Yasmin, bazen böyle davrandığım için bana kızar, sonra oğluna kıyamazdı.

"Koşturma Yağız! Terleyeceksin!" diyerek uyarıda bulunan Yasmin, hızlı adımlarla peşinden gitti. Oğlunun tişörtünü kontrol edip ıslak olmadığına karar verince geri bıraktı. Yanıma geldiğinde ağzı-

CamScanner ile tarandı

nın içinden, "Nasıl bir beddua ettiyse Yağız bile adımı doğru söylemiyor," dedi. Daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Üzülme Yasminka, sen bizim sarı çiçeğimizsin." Alay edercesine söylediğim kelimelere kızgınlıkla baktı.

"Bir de sen başlama, His."

Önümdeki dosyayı kapatarak ciddiyeti ele aldım ve ona dikkatlice baktım. Son zamanlarda garip davranıyordu. Tedirgin duruyordu. Çiçek gibi biriydi ama sağanağa yakalanmıştı. Her zamanki çiçeğim değildi. İkizlere de Yasmin'e dikkat etmelerini söylemiştim, onlar ise hiçbir şeyinin olmadığını düşünüyorlardı. Barkan zaten Yasmin'in hain olduğunu savunuyordu.

"Çok dalgınsın bu aralar," diye konuşurken gözlerinin içine bakmaya çalıştım. "Neler olduğunu anlatacak mısın, çıyan?"

"Neler oluyormuş?" dedi bilmezlikten gelerek.

"Fark etmedim sanma..." derken oturduğum yerde dikleştim. "Üstüne gelip seni baskı altında bırakmak istemiyorum ama sorun her neyse bilmek istiyorum."

"His..."

"Yasmin," dedim bir şeyler gevelemesine izin vermeden. "Her ne saklıyorsan, geç olduktan sonra söylemenin hiçbir anlamı kalmaz. Bana geç olmadan söyle."

Tedirgin bakışlarını oğluna doğru çevirdi. Onu gördüğünde içi rahatlarken bir süre boyunca şımarmasını izledi. "Yıllar önce yaşadığım ne varsa tekrardan yaşayacakmış gibi hissediyorum," dedi, bakışlarını oğlundan çekmemeye kararlıydı. "Yağız..." Derin bir iç çekti. O iç çekmenin nelere bedel olduğunu merak etsem de bunun ağırlığının altından kalkamayacağımdan korkuyordum. "Onu benden alacaklar diye korkuyorum."

Kelimeleri kulağıma çarptığı an, oturduğum yerden kalktım ve Yasmin'in tam dibinde durdum. "Dinle." Bana bakmasını sağladım. Gözlerimde büyük bir kararlılık vardı. "Yağız senin bebeğinse benim de göz bebeğim. Onun senden alınmasına asla izin vermem. Tamam mı?"

Yavaşça gülümseyip, "Biliyorum, His," dedi. "Başta oğlumdan nefret ediyordun, onu hiç sevmeyeceğini sanmıştım ama şimdi kendi gözün gibi bakıyor, kolluyorsun."

CamScanner ile tarandı

Zihnim beni o anlara doğru götürdüğünde buna karşı çıkmadım.

Birlik'ten içeriye girdiğim an, kulaklarımda uğuldayan seslere dikkat kesildim. Seslerin zihnimden mi yoksa bulunduğum yerden mi geldiğini anlayamamıştım. Bugün benim için bir hayli yorucu geçmişti. Zihnimi tam anlamıyla toparlayamadan karargâha geri dönmek zorunda kalmıştım. Alatav malikânesinden ayrıldığımdan bu yana evim diyebileceğim tek yer burasıydı.

Barkan yanıma gelip elimdeki silahı aldı. Uzaklaşmak üzereyken, "Neyin sesi bu?" diye sordum.

Karargâhta bebek sesi hiç duyulmazdı ve şu an çığlık çığlığa ağlayan bir bebek vardı.

"Bebek sesi."

Gözlerimi devirip cevabı karşısında yeni bir soru yönelttim. "Bebeğin burada ne işi var?"

Barkan bakışlarını benden kaçırdı. "Bilmiyorum, Albay bir şey demedi," diyerek kısa kesti. Aramızda yaşanan olaydan ötürü aniden uzaklaşmıştık. Daha doğrusu Barkan benden kaçıyordu. Onu kovalamadığım için aramıza mesafe girmişti.

Barkan birkaç gece önce beni öpmüştü.

Onu uzun yıllardır tanımıyordum ama tanıdığım süre boyunca alıştığım biri hâline gelmişti. Davranışları ikizi Tarkan gibi değildi. Bana daha farklı yaklaştığına dair içimde hep şüphe vardı ve en son bir araya geldiğimizde yaşanan bu olayla birlikte tezim doğrulanmıştı.

İlk öpücüğüm değildi. Hiçbir şey hissetmemiştim, sadece böyle bir şey beklemediğim için kısa çaplı bir şok yaşamıştım. Fakat o, geri çekildiğinde buna pişman olmuş gibiydi. Özür dileyip sonrasında ise hiç karşıma çıkmamaya çalışmıştı.

Kendi kaldığım odaya doğru ilerleyip koridorda yürüdükçe bebek sesleri daha da arttı. Askeri bir birliğin içinde olduğum için lüks yaşamdan uzaktım. Odam, demiri paslanan eski bir yatak, rahatsız edici yastık ve kıyafetlerimi koymam için verilen küçük bir dolaptan ibaretti. Bloklar hâlinde dizilmiş, karargâha bağlı her askerin kaldığı bir yerdi. Küçükken eğitim için kaldığım tesisler buradan daha iyi şartlarda olsa da her geçen gün alışmaya başlamıştım.

CamScanner ile tarandı

Ev diyebileceğim hiçbir yerim yoktu. Alatav malikanesi benim değil, beni hiç kabul etmeyen ailemin eviydi.

Bebeğin ağlama sesi bitmezken yastığı alıp kulaklarıma doğru bastırdım ve yatağın içinde cenin pozisyonunu aldım. Bu çığlıklar bana bambaşka bir şeyi hatırlatıyordu. El bebek, öl bebek olan birini...

Günler geçmişti fakat geçen günlerin her gecesi, ağlayan bebek sesi yüzünden işkenceden ibaretti. Kaldığım kısımdaki odalardan birinde var olan bebek hiç susmuyordu. Yüksek sesle müzik dinleyerek bastırmaya çalışıyor, kulağıma tıkaç takarak zaman geçirmeye çalışıyor ya da sürekli kendime iş çıkartarak buraya geri dönmemeye çabalıyordum. Albay sanki ne yaptığımı biliyormuş gibi son zamanlarda benimle hiç uğraşmıyordu.

Artık Albay'ın yürüyüşünü ezberlemiştim, kapının önünden geçip giden adımları bir süre daha dinledim. Açılan kapıyla birlikte bebek sesi dışarıya taştı ve kısa süre sonra kapı kapandı. Albay'ın o odadan içeriye girmesiyle bebek sesi dinmişti, ben de fırsat bulmuşken uyumaya çalışmıştım. Sabah erken saatte kalkmam gerekiyordu. Aldığım yaralar fazla olduğu için vücudumun direnci de azalmıştı. Dinlenmeye ihtiyacım vardı; ama toprağın altına girsem bile dinlenemeyeceğimi biliyordum. Bana her şey haramdı.

Uyumuştum, rüyalar görmüştüm fakat kâbuslarımda beni yalnız bırakmayan bebeğin sesi gitgide büyümüştü. Rüyamdaki bebek sussa da karargâhtaki bebek susmuyordu. Gözlerimi, içimde büyüyen öfkeyle birlikte açıp uzandığım yerden doğruldum. Postallarımı gelişi güzel ayağıma geçirerek üstüme ince atletimi giydim. Odamdan dışarıya fevri bir hareketle çıktığımda koridorda duran Albay'ı gördüm.

Albay, "Alışmak zorundasınız," dediğinde adımlarımı yavaşlattım. Kimseye merhameti olmayan adamın tekiydi.

"En azından başka oda verebilirsiniz!" diyen sesin sahibini göremesem de bağrışı tüm koridoru doldurdu. Diğer odalarda kalan kişiler bu bağrışla duvara vurdu.

"Öyle bir lüksün bulunmuyor," dedi Albay. Lüksün ne olduğunu bu karargâhın içine girdiğim andan itibaren unutmuştum.

Albay kapıyı sertçe kapatıp aksi yönde ilerlemeye başladı. "Albay,"

CamScanner ile tarandı

diye seslendim. Bana doğru dönmemesine rağmen konuşmaya devam ettim. "Neler oluyor?"

"Kendi işine bak, Türk lokumu."

Bebeğin ağlaması daha da arttığında dayanılmaz olan sesi duymamak için her şeyi vermeye hazırdım. Albay'ın az önce çıkmış olduğu odaya ilerleyip kapıyı açtım. Karşıma simsiyah saçları ve güzelliğiyle göz kamaştıran bir kadın çıktı. Duruşu tam olarak 'ben buraya ait değilim' diye bağırıyordu. Kucağında ise onun tam zıttı olan bir bebek vardı. Güneş gibi parlayan saçlarıyla doğmuştu.

Bir yandan onu pışpışlarken diğer yandan, "Ağlama anneciğim, ağlama bebeğim," deyip duruyordu. "Yalvarırım ağlama."

Bebek sanki ona inat daha çok bağırıyordu. "Sus..." dediğinde bir yandan sallamaya devam etti. "Sus..."

Gözlerim kararıyor, kaçmak istediğim anlara doğru beni itmeye çalışan sese karşı gelmem gittikçe zorlaşıyordu. "Yeter artık!" diye bağırdığımda kime bağırdığımı bilmiyordum. Bebekler ve sesleri bana iyi gelmiyordu. Tek bildiğim buydu. Bebek görmek istemiyordum. Bebeklerden nefret ediyordum. Günün sonunda tıpkı annem gibi olmuştum.

Sert çıkışım yüzünden karşımdaki kadın bana öfkeyle baktı. Hem ürkek hem de kızgındı. "Buraya bir bebekle gelerek hata yaptın," derken onun neden burada olduğuna anlam veremiyordum.

"Yaptığım ilk hata değil." Bakışlarını benden çekerek kucağındaki bebeğe döndü. Ona gülümseyip susturmak için ilgisini çekmeye çalıştı.

"Niye susmuyor?" diye sorarak içeriye doğru adımladım.

Kısık çıkan bir sesle, "Bilmiyorum..." dedi. "Aç değil, emmiyor. Bezi de temiz. Neden susmuyor, bilmiyorum. Sadece ağlıyor. Tıpkı benim gibi, sadece ağlıyor."

"Tek başına mısın?"

Kafasını olumlu anlamda sallayıp çok geçmeden, "Değilim," diyerek kendini düzeltti. "Değilim."

"Kiminlesin?" diye sorarken ona şüpheyle baktım.

Kısa bir duraksamadan sonra, "Utkan," dedi. Dudakları titredi. "Utkan... Eşim." Kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Fakat kendisi şu an görevde. KALE'ye bağlı olan askerlerden biri..." Utkan'ı birkaç

CamScanner ile tarandı

kere görmüştüm, hakkında çok bir şey bilmiyordum. Askerler hakkında sadece ne bilmem gerekiyorsa o kadar biliyordum. Rütbeli bir askerdi ve böyle bir şeyin içindeyken evlenip bir çocuğunun olmasına şaşırmadan edememiştim.

Kollarımı göğsümde birleştirip sırtımı kapıya yasladım. "Sizin ne işiniz var burada?"

"KALE'ye katıldım."

KALE, uzun zamandır varlığını sürdüren uluslararası askerî bir teşkilattı. Yıllar önce, çoğu ülkenin anlaşmalı olduğu resmi bir kuruluş yıkıldığı için yerine KALE adında yeni bir teşkilat kurulmuştu.

Teşkilatın varlığı gizli tutuluyordu çünkü Arkana, bu tarz örgüt ve resmî kuruluşların sonunu getirip askeri gücü ele geçirmişti. Hiçbir ülkenin kendi başına silahlanmasını ve askeri darbe gerçekleştirmesini istemiyordu.

Siyasi ve askeri kanallar aracılığı ile üyelerinin özgürlüğünü, savunmasını ve güvenliklerini korumayı vadeden bir teşkilattı. Arkana tek devleti amaçladığından beri çoğu ülkenin sınırları kalkmış, tek hükümet hâline gelmişti. Fakat KALE, Arkana'nın aksine, ülkeleri tanımaya devam ediyor ve onlara eski devlet yönetimini vadediyordu. Üyeler ülkelerden oluşmakla birlikte bugün dünyadaki en önemli uluslararası kuruluşlardan biriydi. Askeri bir ittifak olan bu teşkilat, Avrupa ve Kuzey Amerika'da otuzdan fazla ülkeyi içinde barındırıyordu.

Ben buranın askeri değildim.

Harcamak üzere olduğu kurşunuydum.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir bebekle?"

"Öyle olması gerekiyordu."

Bebek, ikimizin konuşmasıyla susar gibi olmuş, çok geçmeden tekrar ağlama krizlerine girmişti. Beynim bir matkap tarafından deliniyormuş gibi hissederken parmaklarımla başımı ovaladım. "Artık susturacak mısın?"

Parmaklarıyla çenesine dokundu ve gözlerinden yaşlar akarken sallamaya devam etti. "Sus anneciğim... Bak beni de ağlatıyorsun." Onu asla anlamayan bebeğe yalvarmaya devam ediyordu.

"Ninni söyledin mi?" Ninnilerin yatıştırıcılığına inanıyordum. Annem, abimi uyutmak için hep söylerdi.

CamScanner ile tarandı

Kan çanağına dönmüş gözlerini bir hışımla bana kaldırdı. Safir mavisi gözlerinden akan yaşlar yanaklarından süzülürken, "Ağlamasından hoşlandığım falan yok! Elbette söyledim," diye bağırmasıyla bir adım geriledim. "Yapmadığım şey kalmadı!"

Koridora kısa bir bakış atıp odanın kapısını kapattım. Yavaş adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatırken en az onun kadar ben de tedirgindim. "Bana ver onu," diye fısıldadığımda sesim tokluğunu yitirmişti.

Oturduğu yerden kalkıp bakışlarını köşede duran kameraya çevirdi. Bebeği daha sıkı kucaklayarak net bir dille, "Hayır," dedi. "Uzak dur bebeğimden!"

"Bütün gecelerimi mahvediyor, emin ol tek istediğim susması. Yeni doğmuş bebeğe bir şey yapacak değilim!"

Benden korktuğunu ona her adım attığımda gerilemesinden anlamıştım. Zangır zangır titriyordu. "Seni tanımıyorum!" dedi sertçe.

"Ben de seni tanımıyorum!" diyerek bağırdıktan sonra bakışlarımı kucağına düşürdüm. "Üstelik bebeklerden nefret ederim!" Çok nefret ediyordum. Görmeye tahammülüm bile yoktu. "Ama sussun artık! Sussun!"

"Ona dokunmayı aklından bile geçirme!"

"Ağlamaktan çatlayacak!"

Kucağında pışpışlamaya devam ettiği minik bedenle, "Hakkında hiç iyi şeyler duymadım," dedi. Konuşmasıyla olduğum yerde kalakaldım.

"Az önce beni tanımadığını söylemiştin?" diye sordum.

"Kişisel olarak evet... Fakat buraya gelmeden önce çoğu kişi hakkında bilgi verildi," dedi. Odanın köşesine geçip kendini korumaya aldığını sanarak tehditkâr bakışlar attı. "Senin nasıl biri olduğun hakkında birçok şey öğrendim ve çocuğuma dokunacak olursan kırılmadık parmağını bırakmam!"

"Ne dediler?" derken alacağım cevabı içten içe biliyordum.

"Bir kıyamet olduğunu..."

Pantolonumun kemerine sıkıştırdığım silahı çıkarttım. Silahı görmesiyle göz bebekleri irileşti. Bebeği başından tutup kendine doğru iyice yaslarken sırtını duvara dayadı. Silahın emniyetini kapattım ve

CamScanner ile tarandı

parmaklarımın arasında çevirip ona uzattım. "Al," dedim sığ bir sakinlikle. "Bebeğine bir şey yaptığım an, beni vur." Silahı almayınca benden uzak bir yere koyup ellerimi kaldırdım. "Tek istediğim susması. Gerçekten. Dayanamıyorum, ağlamasın!"

Başta tereddüt etse de durduğu köşeden ayrıldı ve silahı bıraktığım yerden yavaşça kavrayıp emniyetini kontrol etti. Ona uzanıp kucağından bebeği aldığımda kalbim sertçe teklemeye başladı. Küçücük bedenin neredeyse hiç ağırlığı olmamasına rağmen kollarım sanki beton yığını taşıyormuşçasına güçsüz kaldı.

"İlk defa mı kucağına bebek alıyorsun?" diye sorarken yardımcı olmak adına nasıl tutmam gerektiğini gösterdi.

"Kucağıma aldığım ilk bebek..." diyerek onu onayladım. "Bebeklerden nefret ediyorum ama buna kıyamadım."

"Buradan da tutmalısın." Bebeğe baktığımda teninin ağlamaktan kıpkırmızı olduğunu gördüm. Elindeki eldivenlerden biri çıkmış, saçımı yakalamıştı.

"Göründüğünden daha küçük..."

Onu kendime iyice çektiğimde burnuma hoş bir koku doldu. Çok temiz bir kokuydu. Çok saf ve çok yumuşaktı. Tekrar tekrar solumak isteyeceğim türdendi. Vücudumdaki bütün ağrıları dindirecek hiçbir şeyin olmadığını zannederdim, ta ki bu kokuyu soluyana kadar.

"Şşş," diye mırıldanarak ilgisini çekmeye çalıştım. "Küçükken ben de böyle ağlıyormuşum. Çok ağlıyormuşum hem de. Annem yok diye. Senin annen var, neden ağlıyorsun?" Az önce annesi onunla konuşurken, anlamayacağı için boş yere dil döküyor demiştim ama çok geçmeden ben konuşmaya başlamıştım.

"Annem hep ninni söyleyerek uyuturdu." Ama beni değil, beni hiç uyutmazdı. O bebekleri sevmezdi; benim gibi. "Annem belki de bebekleri sevmemekte haklıydı. Sürekli ağlıyorlar, ne istediklerini anlamıyorsun, tek başına hiçbir şey yapamıyorlar. Üstelik altlarını da kirletiyorlar."

Kulağına doğru ince bir sesle, "Tili-tili-bom... Zakroy glaza skoreye, kto-to khodit za oknom... I stuchit sya v dveri," dedim. "Tili-tili-bom. Krichit nochnaya ptitsa. On uzhe probralsya v dom. K tem, komu ne spitsya."

CamScanner ile tarandı

Taklit etmeyi seviyordum. Annemi incelemek için çok fırsatım olmuştu. Tavırlarını, konuşmasını, bakışlarını, duruşunu bile ezberlemiştim. "On idet... On uzhe blizko..." Tıpkı annem gibi söylemeye devam ettim. "Tili-tili-bom. Ty slyshish, kto-to ryadom? Pritailsya za uglom... I pronzayet vzglyadom."

Tili tili bom ninnisini söyledikçe sakinleşmeye başlamıştı. Elini emmeye başlamasıyla annesi çok geçmeden ağzına emzik taktı.

"Rus musun?" Kısık çıkan sesle birlikte bakışlarımı bebekten ayırdım.

"Annem Rus." Ben değildim. Annem beni kendi milletine kabul etmek istemiyordu. Hep abimin Rus olduğunu söylerdi. Onun adı Rus kökenliydi. Benim Rusça ismim bile yoktu. "Babam Türk," deyip derin bir nefes aldım. "Yarı Türk'üm."

Diğer yarım kimsesizdi, annesizdi, sevgisizdi.

"Sesin ninniye çok yakışıyor. Benim bile uykum geldi, oğlumun nasıl gelmesin? Günlerdir bu kadar huzurla uyuduğunu görmedim," dedi. Dilinden minnet duygusu akıyordu. "Belki de benim sesim güzel olmadığı için söylediğim ninnileri anlamıyordu." Rahatlamış tavrıyla yavaşça gülümsedi. "Annen de mi seni böyle uyutuyordu?"

"Beni değil, oğlunu," derken buldum kendimi. Ailem hakkında kimseyle konuşmazdım. Kucağımdaki bebek gibi benim de bedenim gevşemişti. "Yani beni her gece böyle uyutuyordu. Aklımda kalmış." Abimle hiç yan yana gelmemiştim. Ondan bahsetmem, onun hakkında konuşmam, odasının olduğu kata çıkmam yasaktı. Onu uzaktan görürdüm. Kahvaltıları ya da akşam yemeklerini beraber yediğimiz zamanlar ben masanın bir ucuna oturur ve ailemin, ailece yemek yemesini izlerdim.

"Alacak mısın artık?" diye konuşurken yüzümü ifadesizlik kapladı.

Oğlunu yavaşça kucağımdan aldığında, "Teşekkür ederim, gerçekten," diye mırıldandı. Bakışlarımız kesiştiğinde gözlerinin dolu dolu olduğunu fark ettim. "Bu arada, adım Yasmin," diyerek kendini tanıttı. Bebeği işaret etti. "Bu güzel bebeğin adı da Yağız."

Oturduğum yerden kalktım ve silahımı alıp belime yerleştirdim. Benden cevap bekleyen bakışlarına ifadesizce bakmaya devam eder-

CamScanner ile tarandı

ken, "Benim kim olduğumu sana söylemişler zaten," dedim. Odadan çıktığımda bütün ağrılarım tekrar bedenime dönmüştü.

Ben sadece kıyametten ibarettim. Hem de herkes için.

Geçmişin derinliklerinde boğulacağımı zannederken çok geçmeden şimdiki zamana geri dönmüştüm. Yasmin'in gözlerine yerleşen endişe, onu terk etmemekte kararlıydı. "Sanaç'tan dolayı mı endişelerin var?" diye sordum anlam veremeyerek. Nedense Sanaç'ın ona zarar vereceğini düşünmüyordum. Bakmaya bile kıyamıyordu. Yasmin'in yüzüne bakmayı kendine hak görmüyordu sanki. "Yağız'a bir şey yapacağını mı düşünüyorsun?"

"O değil," derken kafasını iki yana salladı. "Sanaç başkasına zarar verecek biri değil. Fakat açığa çıkmak üzereyim, His. Oğlumu ve beni almak isteyen birileri var. Az çok durumları biliyorsun." Çiçek gibi kuruyan dudaklarını ıslattı. "Onu ve kendimi yıllar boyunca gizledim. Ancak gizlenmek eskisi kadar kolay değil."

Elimi koluna yerleştirip yavaşça sıktım. "Onu ne pahasına olursa olsun koruyacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Elbette," dediğinde sesinde buna dair bir inanç vardı. Hayatımda olan insan sayısı beş parmağı geçmezdi. Yapmam gerekenler ve bu uğurda harcayabileceğim çok insan vardı; ama harcayacağım insanların içine ne Yasmin ne de Yağız girmiyordu. İkisi için yapmayacağım şey yoktu. "Yine de onu buraya getirmek hoşuma gitmese de gözümün önünden ayırmayacağım. Bir süre anne-oğul takılacağız."

"Seni bu kadar korkutan Sanaç değilse kim?" diye sordum. "Oğlunu almak isteyen kim?"

Kirpikleri lambadaki alev gibi titriyordu. "Her şeye sebep olan kişi."

"Kim?"

"Kendisi bir doktordu." Kısa bir anlığına gözlerini kapattı ve sakinleşmeye çalıştı. Gözlerini tekrar açtığında ise safir mavisi haleleri ortaya çıktı. "Ona sadece doktor demek basit kalır, His. *Şeytandı.* Benden her şeyimi aldı ve durmaya niyeti yok. Oğlumu da almak istiyor."

"Bir doktorun küçük bir çocukla derdi ne Yasmin?"

Derin bir nefes aldı. "Yağız'la değil," dedi nefesini savururken.

CamScanner ile tarandı

"Kız kardeşim Yaprak'la bir derdi vardı. Onun sonu oldu." Kelimeleri dikenliydi. "Durdurulamaz birisiydi, bunu hep biliyordum. Ancak uzaklaştırabildim. KALE, bunu sağladı ama her şey sonsuza kadar sürmez, bunu da biliyorum."

Sormaktan çekindiğim soruyu dillendirdim. "Bahsettiğin bu doktoru ben tanıyor muyum?"

"Lütfen tanımıyor ol," dedi yalvarır bir tonda. "Artık kimseyi ona kukla etmek istemiyorum."

Barkan üst katın merdivenlerinden inince, konuşmamız yarıda kaldı. Alt kattan yukarıya çıkan Tarkan ve merdivenlerde duran Barkan birbirlerine baktılar. "Niye bağlantı koptu?" diye sordu Barkan.

"Bilmiyorum, sistemde bir arıza olabilir," dedi Tarkan. "Bakarım şimdi. Tam da siber saldırı duvarını kırmıştım." Olduğumuz kata gelip arka tarafa doğru ilerledi. Çok geçmeden Yağız tekrar koşturarak yanımıza geldi. Elinde pembe ve sarı renkli kablolar vardı. "O yenecek bir şey değil!" Küçük ördeğim, peşinden gelen Tarkan'dan kaçmak için son sürat koşuyordu. "Yasmin! Buraya gel ve hemen oğlunu al!" diye bağırdığını işittim.

"Anneme bağıyma!" dedi Yağız.

Tarkan'dan acı dolu bir inleme koptuğunda, "Ah, ısırma çocuk!" diye inledi.

Yasmin hızlıca onların yanına doğru gitmiş, oğlunu kucağına alıp geri dönmüştü. Yağız'ın yüzünde masumane bir ifade vardı. "Anneciğim, hiçbir şeye dokunma dememiş miydim?" diye sorarken kızmamaya çalışıyordu.

Yağız dudaklarını büzüp, "Tadına bakmak istemiştim," demesiyle, Yasmin, "Bebeğim, acıktıysan neden söylemiyorsun?" dedi.

Tarkan düşen ifadesiyle ikizinin yanına geçip, "Yağız kabloları koparmış," dedi. "Sistem hemen aktif olmayacak."

"Kopyalamak üzere olduğum bir veri vardı," dedi Barkan, çok şey demek istese de diyeceği her şeyi geri yuttu. "Başka yerde bağlanacağım. Ben çıkıyorum, bir şey olursa ararsınız." Kapı arkasında asılı olan ceketini üzerine alıp kızgınlıkla dışarıya çıktı. Son zamanlarda Yasmin'e ve oğluna hiç tahammülü kalmamıştı.

CamScanner ile tarandı

Tarkan da onun peşinden ilerleyerek, "Beni de bekle," dedi.

İkizlerin ini olan yer, tWin adlı bir topluluğa aitti. Barkan ve Tarkan, halk tarafından bilinen insanlar olsalar da resmi olarak isim ve soy isimleri bilinmiyordu. Hacker olduklarından dolayı sadece takma isimleri olan tWin olarak tanınıyorlardı. *Twin*, İngilizce bir kelimeydi ve *ikiz* anlamına geliyordu.

Bir çocuğun asla gelmemesi gereken yerdi burası. Özellikle de her yeri dağıtmayı başarabilen Yağız gibi çocuklar için uygun bir yer değildi. Karanlık, kasvetli, farelerin cirit attığı bodrum katındaydık ve burası bir sürü teknolojik aleti içinde barındırıyordu.

Yasmin fazlasıyla mahcup olurken oğlunu buraya getirdiği için kendine kızıyor gibiydi. "Biz bize kaldık," dedi kısık çıkan bir sesle. "Yağız acıkmış, His. Sen bir şeyler yiyecek misin? Ne hazırlayayım?"

"Şu an bir şey istemiyorum, sen oğlunla ilgilen."

Ben önümdeki kâğıtlara odaklanarak kart sahiplerinin listesini oluşturmaya çalışıyordum. Her kart, İmparator kartına bağlıydı. Arada bakışlarım Yasmin ve Yağız'a döndüğünde ikisinin ilişkisini gülümseyerek izliyordum. Birlikte küçük mutfakta bir şeyler hazırlamışlardı, Yağız zorla annesine de yedirmeye çalışmış, Yasmin'in, yediklerini çok geçmeden kusmak için tuvalete gitmesi üzerine tekrar planlarıma odaklanmıştım.

Ortam tamamen sessizleştiğinde Yasmin yanıma geldi. Yağız'ı bir süre uyutmaya çalışmış, onun uyumasıyla içi rahatlamıştı. "Yemek yedikten sonra hemen uyumasına bayılıyorum," dedi. "Uyanana kadar çalışabiliriz."

"Şu doktordan bahsediyorduk en son," diyerek hatırlatmada bulundum.

"Bu cidden uzun bir hikâye," dedi geçiştirir gibi. "Baş başa kaldığımız bir zaman konuşuruz. Diğer olaylara odaklanalım."

İkizler de olmadığı için bir süreliğine rahatça çalışabilirdik. Üzerini karalamış olduğum kâğıtları ona gösterdim. Küçük bir alet de çıkararak tuşuna basıp aydınlanmasını sağladım. Mavi ışıklar masanın üstünü kaplarken Bronz'un evinin planı ve onunla ilgili birçok detay ortaya döküldü.

"Bronz'un evi değil mi?"

CamScanner ile tarandı

"Evet," diye mırıldandım. "Küpemdeki cihazı kimse fark etmedi. Evin krokisini ve birçok bölgenin detayını bu cihaz sayesinde çıkarmıştım. Gezebildiğim her yeri gezdim ve yaklaşık olarak evinin planı bu. Tabii girmediğim kısımlar da mevcut."

Yasmin dehşete düşmüş bir ifadeyle, "Sen gerçekten çok tehlikeli bir varlıksın, His," dedi. "Bronz seni o eve hiç kabul etmemeliydi."

"En başından beri tehlikeli bir bela olduğumun farkındaydı," dedim bilmiş bir tavırla.

"Ama tatlı olanından değil mi?" Gülümsedi. "Malum, Türk lokumu derler sana..."

"Kartlar hakkındaki şemaları çıkardım." Elimdeki tarot destesini masanın üstüne dağıttım. "Bronz'un yanında kaldığım sürede birçok şey öğrendim. Bazı eksikler mevcut ama tamamlayacağımı düşünüyorum."

Yoğun bir ilgiyle, "Neler buldun?" diye sordu.

Masanın ortasında duran kartı elime alıp, "İmparator kartının sahibi Bronz," dedim. Kesinleştirdiğim her şeyi Yasmin'e anlatmakta kararlıydım. "Aziz kartı Sanaç'ta. Serdal'ın kartı Güç ve Ölüm kartına sahip olan da Viran."

"Peki gerçekten kartlara göre mi yaşıyorlar?"

"Herkes kartına göre yaşar, Yasmin."

"Bizim bir kartımız yok."

Yasmin diğer herkes gibi küçüklüğünde Arkana tesislerine alınmış çocuklardan biriydi. Fakat benim gibi ona da bir kart çıkmamıştı. Kartsızdık. Bize verilmiş bir kart yoktu. Yalnızca benim doğuştan aldığım bir kart vardı.

"Evet, kartın yoksa bir hiçsindir," diyerek onu onayladım. "Yaşadığım da söylenemez zaten."

Bozulan yüz ifadesiyle, "Öyle söyleme," dedi kızarak. "Düzen değişmiş olsa da ikimiz bu düzene yenik düşmedik, His. Kartımız olmadan da çok şey başardık. En azından yaşıyoruz."

Arkana'da başarısız olan her birey ölmeye mahkûmdu. Ya ailesi tarafından ya da düzen tarafından öldürülürdü. Bu yüzden herkes kart sahibi olmak isterdi.

CamScanner ile tarandı

"*En azından yaşıyoruz...* Yaşamak denirse."

Elimdeki kartları alıp kendisi bakmaya başladı. "Kartlara göre en üst kişi İmparator, yani Bronz," dediğinde kafamı olumlu anlamda salladım. "Onun sağ kolu olan kişi ise Aziz kartıyla Sanaç." Dilini damağına vurdu. "Sanaç bu işlere nasıl girmiş olabilir anlamıyorum. Onun en sevdiği şey arabalar."

Sanaç hakkında da bildiğim birçok şey vardı. Kendisi zaten magazinin ve gece hayatının göz bebeğiydi. Araba yarışlarında kazanmış olduğu başarılarla adını sıkça duyurmuştu. Tanınan, bilinen biriydi. Bu kadar göz önündeyken bir kart sahibi olması takdire şayandı.

"Ralli pilotuydu, değil mi?"

"Evet." İç çekti. "Bana araba kullanmayı bile o öğretmişti."

Gözlerinin içine dikkatlice baktım. "Sen bana Utkan diye anlatmıştın?"

"Tam anlamıyla Utkan'dan öğrendim evet... Neyse, ne diyorduk," derken sembolik olan beşinci kartı eline aldı. "Aziz kartına sahip olan kişi, İmparator'dan sonra en yetkili kişidir. Karar alma ve verme yetkisi bulunuyor."

"Peki, İmparator'un yerine geçebilir mi?" Soruların cevabını biliyordum. Yasmin'in de bildiğinden emin olmak için soruyordum.

"İmparator'un yerine kimse geçemez." Yasmin uzun bir süre kartlar hakkında bilgi toplamıştı. Ben ise çoğu şeyi babamdan ve büyükannemden öğrenmiştim. "Hiçbir kart bunu sağlamıyor. Yani sağlayan bir kart varmış fakat yok etmişler. *İmparatoriçe*. O da artık geçerli bir kart olmadığı için Aziz kartı sadece sözcü olabilir. İmparator yerine bazı durumlarda karar verme yetkisi var."

Yok ettikleri doğruydu fakat büyükannem, Arkana'nın asıl kurucusu ve kartların birer kimlik hâline gelmesini sağlayan kişiydi. Bir kartın nasıl eski formuna döndürüleceğini elbette biliyordu; çünkü her şeyi asıl başlatan oydu.

"Serdal? Onun kartı hakkında ne biliyorsun?"

Düşüncelere dalıp bakışlarını kartlar arasında gezdirirken sekizinci kartı eline aldı. "Güç kartı ondaysa," dediği an durdu. "Sikeyim."

CamScanner ile tarandı

Küfretmesiyle dudaklarımda çarpık bir gülümseme oluştu. "Serdal çok masum duruyordu."

"Emin ol, o da senin hakkında böyle düşünüyordur," dedim alay eden bir sesle.

"Bu kart belki Serdal'ın değildir? Viran'ın olabilir mi?" diye sorarken kartın gücüyle karşısındaki adamı bir türlü bağdaştıramıyor gibiydi.

"Serdal'ın kartı." Kesin çıkan sesimle Yasmin'in hareleri irileşti. "Kalıbımı bile basarım." Diğer kartlara bakarken, "On üç numaralı kart için ne diyeceksin?" diye sordum.

"Viran'ın kartı olan Ölüm'den bahsetmek bile istemiyorum," derken tüyleri ürpermişe benziyordu. Kartlar cidden öylesine değildi ve özellikle de Büyük Arkana grubuna giren 22 büyük kartın getirisi çok fazlaydı. "İmparator kartını ele geçirebilecek misin? Asıl sen ondan bahset." Dört numaralı kartı önüme attı. "Bronz'un sana kolayca vereceğini sanmıyorum. Nasıl almayı planlıyorsun?"

"Almam gereken tek şey İmparator kartı değil," diye mırıldanarak kartları bir deste hâline getirmeye başladım.

Kafası karışmıştı. "Diğerlerinin kartını da mı alacaksın?"

Yavaşça gülümseyip destenin içinde gördüğüm kartı işaret ettim. Beş numaralı karttı. "Aziz kartını istemez misin?" diye sorarken oldukça masum bir tavırla baktım.

"Kaderime hiçbir kart çıkmamıştı, çıksaydı Azize kartına sahip olmak isterdim," dediği sırada ifadesi durgunlaştı. Dalıp dalıp gidiyordu ve bu dalgınlığı beni fazlasıyla düşündürüyordu. "Demek ki biz gerçekten onunla uyumlu değildik."

Fısıldayan bir tonla, "Sanaç'la eskiden sevgili olduğuna inanamıyorum," dedim. Ona sorduğumda genelde kaçtığı bir konuydu. Aramızda bir anlaşma vardı. Bu anlaşmaya göre geçmişi hakkında hiçbir şey sormayacaktım. Sormadan edemiyordum çünkü bu konu onu derinden üzüyordu.

"Ben de," dedi kısık bir mırıltıyla. "Çok imkânsızdık. Sonra imkân olduk, şimdi ise sızıdan ibaretiz."

"Utkan'la ilgili anlattığın her şey aslında Sanaç'a aitti değil mi?" Sorum karşısında bedeni ağır bir makine gibi kasıldı. Sanaç bana bu

CamScanner ile tarandı

durumun öyle olduğunu söylemişti. Yasmin, Sanaç'la yaşadığı her şeyi Utkan'la değiştirmişti. Bakışlarımı koltuğun üstünde uyuyan küçük bedene çevirdim. "Belki de Yağız bile Sanaç'ın..."

Cümlemi yarıda kesen şey Yağız'ın uykunun arasında, "Baba," diye mırıldanışı oldu. "Baba!"

Yasmin benden kaçarcasına oğlunun yanına gitti ve açmış olduğu örtüsünü yavaşça bedenine örttü. "Baban çalışıyor, yanımızda değil."

Yağız ağlar gibi bir ses çıkartıp, "Onu rüyamda gördüm. Ne zaman gelecek? Babamı çok özledim," dedi. Yasmin, dudaklarını oğlunun sarı saçların en tepesine bastırıp, "Uzun bir süre daha gelmeyecek. Sen uyu anneciğim," dedi. "Uyu, ben buradayım."

Yasmin'in hayatı felaketin portresiydi. Yağız gerçekten Utkan'ın çocuğu olmayabilirdi. Sanaç'ın çocuğuysa, bunca yıl boyunca onu asıl babasından mahrum ettiğinin hesabını nasıl verecekti? Aklımda tonlarca soru vardı. Sanaç, Yasmin'i yıllar sonra ilk kez karşısında gördüğünde kelimenin tam anlamıyla yıkılmıştı. Onu terk eden kadından eser kalmamıştı.

Evli ve çocuğu olduğunu bile bilmiyor, His. Öğrendiğinde ne olacaktı?

Yasmin, Yağız'ın tekrar uykuya dalmasıyla yanıma geri geldi. "İkizleri plana dahil edecek misin?"

"Barkan'ın dahil olacağını sanmıyorum," dedim emin bir tonlamayla. "Bronz'la ilgili her şeyden nefret ediyor. Tarkan'a söyleyeceğim fakat Bronz'un evi olduğu gibi detaylardan bahsetmeyeceğim. Söylesem de inanmaz zaten, dalga geçecektir. Asıl iş bize düşüyor." Tenim karıncalanmasına rağmen beni kemiren gerçeği dudaklarımdan bir çırpıda döktüm. "Annemin günlüğü de Bronz'un elinde."

Yasmin şaşkınlıkla, "Ne?" dedi. "Yıllardır aradığın günlük onun elinde mi?"

"Benim için de beklenmedikti." Eline nasıl geçtiğini deli gibi merak ediyordum. Onun tuzağına düşmeden günlüğü almanın bir yolunu bulmalıydım. "Günlük onda ve bana vermemeye kararlı. Bilmiyorum, günlük işine yarayacak bir şey içermiyordur ki. Açıp okuduğuna da eminim."

CamScanner ile tarandı

"Beraber geçirdiğiniz günler boyunca sana nasıl baktı?"

Bunu neden sorduğunu anlamasam da, "Acı," dedim. "Çok acı. Bir o kadar sert." İçi yanıyor gibiydi. Mahşer alanı. Bakışları kıyameti aratmıyordu.

"O günlüğü bulmanı da okumanı da istemiyorum, His." Yasmin'in net çıkan sesine karşılık kaşlarımı çattım. "Annen, sen her ne kadar kabul etmesen de seni sevgisizlikle cezalandıran biri. Öyle birinin yazdığı günlüğü okumamalısın."

"Alatav malikânesinde tek eksik olan eşya günlük." Bakışlarımı kaçırdım. O evin bir bütün hâline gelmesi gerekiyordu. Her şey yerli yerinde olmalıydı.

"Aileni geri getirebilecek misin?" diye sorarken sesi olduğundan sert çıktı. "Bütün eşyaları eksiksiz bir şekilde yerine koyunca ailen geri gelecek mi His?" Sessiz kalmayı tercih ederek kartları karıştırmaya devam ettim. "Biz senin için neyiz?" derken sesindeki ton kalbimin katranla kaplanmasına neden oluyordu. Yüreğim kapkaraydı ve hiçbir şey aydınlatmayacak gibiydi. "Ben... İkizler... Yağız." Kimseye bağlanmak istemiyordum. Bağlanmamalıydım. Bir gün göçüp gideceğim bu dünya için kimseye yük olmamalıydım. "Sana hiç aile olamaz mıyız?"

"Benim hiç ailem olmadı," diye fısıldadığımda sesim güçsüz bir tonda çıktı. "Aile ne demek bilmiyorum bile."

"Günlük de sana bunu vermeyecek."

"Bırak o zaman bunu kendim anlayayım Yasmin," deyip kartları masaya geri bıraktım. Sesimi alçak tutmaya özen gösterip gözlerinin içine bakarak konuştum. "En azından gerçek neyse öğreneyim."

"Daha fazla üzülmeni istemiyorum ama eğer istediğin günlüğü almaksa bana planını anlat, ne olursa olsun yardım edeceğim," dedi.

"Beni daha fazla üzemezler," dedim kesin bir dille. Günlüğü aldığımda okuyacaktım ve sonra o, bir eşya olarak Alatav malikânesindeki yerini alacaktı. Derin bir nefes alıp kafamı toparladığımda kendi zihnimden bile gizlediğim planları dudaklarımdan döktüm. "Eve giriş çıkışları biliyorum. Korumaların vardiya değişim saatlerinde, yeni korumalar göreve geçince Bronz'un yakın koruması olan Zorlu, var-

CamScanner ile tarandı

diyası biten korumaları evden dışarıya çıkartıyor. Tam o aralıkta içeriye gireceğim. Evin komuta merkezi bulunuyor, garip bir yer. Oraya sızabilirsem gerisi kolay."

"Tamam," deyip kafasını olumlu anlamda salladı. "Kimsenin sana ayak bağı olmaması için herkesi farklı bir noktaya çekebilirim..." Bakışlarını bana çevirip meraklı gözlerle baktı. "Sen benim tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

"Ters giden bir şey olursa, Bronz'u tehdit etmeni."

"Ne?"

"Evde kimlerin olabileceğini bilmiyorum. Yakalanırsam bana karşı yumuşak olmayacağına da eminim," derken beni öldürme ihtimalini de göz önünde bulunduruyordum. Sonuçta davetsiz bir misafirdim. "Son konuşmamızda dost olmayacağımızı belirttiğimi düşünüyorum." Eski Bronz'u görmeyeceğime emindim. "En azından evden çıkamazsam, çıkmam için bana zaman yaratmalısın."

Bu durum hoşuna gitmemiş olacak ki, "Seninle gelebilirim," dedi.

"Hayır, sen dışarıda duracaksın." Sesim bir bıçak gibi keskindi. "Evin içini az çok gördün. Sana dışarıda ihtiyacım var."

"Az görmüş olabilirim ama çok şey öğrendim," dedikten sonra evin krokisinden bir yer gösterdi. "Bahsettiğin komuta merkezi burası mı?"

"Nasıl öğrendin?"

"Bazen mide bulantılarıma teşekkür ettiğim oluyor. Sen beni odaya çıkarttıktan sonra elbette uyumadım. Hem sadece dinleneceğimi söylemiştim. Dinlendikten sonra biraz keşif yaptım."

Onu hiçbir zaman hafife almamıştım. O gerçekten sarı bir çıyandı. "Bronz'un gözünden kaçmamıştır."

Rahat bir tavırla, "Kaçmadı zaten," dedi Yasmin. "Bir süre sonra beni bilerek eve getirdiğini bile düşündüm çünkü bana izin vermiş gibiydi. Sistemler açıktı, ben bütün ormanın kör noktalarını çözerken o hiçbir şey yapmadı. Anladığım bir şey varsa bu da onu hiçbir şey ile tehdit edemeyeceğimdi. Gücünü anlamamı sağladı."

İstese evinin içinde bana adım bile attırmazdı ama o, sanki evi gezmem için bana sürekli fırsat tanıyordu. Onu, hayatını, neler yapabilece

CamScanner ile tarandı

ğini görmem için bana zaman vermişti. Beni bir suçlu olduğum için değil, onu tanımam için evine davet etmişti. Suçlu olsam kafama sıkacağı aşikârdı. "Bunu bana da defalarca yaptı," dedim normal karşılarken.

Yasmin dilinin ucuna gelenleri mırıldandı. "Evde kaldığım zaman Sanaç odaya geldi."

Yasmin evde bir gece geçirdiğinde Sanaç'la televizyondan dizi izlemiştik. Hafif sarhoş olduğumuz için onunla oyuncuların taklidini yaptığımızı ve diğerlerinin başını ağrıttığımızı az çok hatırlıyordum. "Ne konuştunuz?" diye sorarken bakışlarımda yoğun bir merak vardı.

"Bana güvenmediğinden, öylesine buraya gelmediğimden, eğer bir tehditsem bunu ortadan kaldıracağından falan bahsetti." Kısa bir es verdi. "Onunla konuşmadığım zaman boyunca sandığımdan da çok değişmiş." Gözlerine yerleşen keskin acı, boğazımda bir yumrunun oluşmasına neden oldu. "Benden gerçek anlamda nefret ediyor. Fakat nefretini sonuna kadar hak ettim."

Sanaç, *benden ölesiyle geçti,* demişti. Bazen ölsen de geçmezdi. Mahşere kalırdı. İkisi de bunun farkında değildi. Onların mahşere kalmasını hiç istemiyordum. Bunu hak etmiyorlardı. Birbirlerine olan bakışlarını ölsem de unutmazdım. Umutsuz bir sesle, "Hiç mi olamazsınız?" diye sordum.

"Hiç oluruz," dedi Yasmin. Dudaklarında kırık bir gülümseme oluştuğunda anlamayan gözlerle baktım. "Koca bir hiç." Bu durumu kabullendiği sesinden belli oluyordu. "Biz artık hiçten ibaretiz."

"Böyle düşünmemelisin..."

"Bu bir düşünce değil," dedi Yasmin net bir ifadeyle. "Bu gerçek, His. Gerçek olan bu. Beni affetmeyeceğini biliyorum. Affı olmayan bir şey yaptım. Pişman mıyım? Belki. Yine olsa yine yapar mıyım?" Bakışları Yağız'ı buldu. "Hiç düşünmeden hem de."

"Seni anlayabilir..." derken ne diyeceğimi bilmiyordum. "Anlayabiliriz."

"Anlaşılacak bir şey yok ki." Kafasını iki yana salladı. Eliyle yüzünü sıvazladıktan sonra, "Her neyse," diyerek konuyu kapatmaya çalıştı. "Hangi gün eve gireceğini belirledin mi? O gün hepsini farklı bir noktaya çekip evin boş olmasını sağlamak için plan yapayım."

CamScanner ile tarandı

"Henüz belirlemedim," dedim düşünceleri bir kenara bırakarak. Kart sahipleri için yaptığım analizler mevcuttu. Toplamda 78 kart vardı ve birkaçının yok olduğunu biliyordum. Tam olarak kaç tane kartın eksik ya da kayıp olduğunu henüz çözememiştim. 78 farklı kişiye erişmek kolay değildi. Hepsinin ayrı bir kimliği, kendini kamufle etme yöntemleri vardı. Dışarıdan bakıldığında normal bir insan gibi gözüken, aslında ise dünyayı değiştirecek karta sahip kişilerdi. "Bronz, Serdal, Sanaç ve Viran'ın dosyaları... Hepsine birer dosya oluşturmuştum, kim oldukları, asıl kişilikleri ve zaafları olabilecek şeyler var. Onları evden uzak tutmak için işine yarayabilir. Bakmak istersen Sanaç'ın dosyası..."

Sanaç'ın dosyasını almayıp bir alttaki dosyayı aldı. Bir zamanlar sevgili olduğu adamı kastederek kendinden emin bir şekilde, "Onu nasıl çekeceğimi biliyorum," dedi. Serdal'ın dosyasını incelemek için ilk sayfaya göz atmaya başladı. Biçimli kaşlarını kaldırdı. "Serdal'ın asıl adı Alpan mı?"

"Evet," dedim. Çoğunlukla kimse gerçek adını kullanmıyordu. Kartlara bir şey olursa diye asıl kimliklerini güvene almak istiyorlardı. "Bir kart sahibi olmadan önce Azerbaycan'da Alpan diye biliniyormuş. İki isim kimliğe yazılmıyormuş. Alpan Qarayev yani. Onu, Albay'ın Yeri'nde gördüğümde '*Bana Alpan deme, o öldü*' deyip durmuştu."

"Neden ki?"

Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Bir ailesi varmış. Küçük bir oğlu ve karısı... Öldürülmüş." Soluklar boğazımdan aşağıya inmiyordu. "Onlardan ayrıldıktan sonra biraz araştırma yaptım. Ailesinin öldürüldüğü haber yapılmış çünkü kendisi zaten tanınan bir boksörmüş. Gazeteleri okuduğumda kanım donmuştu."

"Buraya koymuşsun," deyip dosyanın içindeki küçük, sararmış kâğıdı ortaya çıkardı ve okumaya başladı. *"Aslan lakabıyla bilinen ünlü boksör, galibiyet kazandığı büyük maç sonrası eve gittiğinde acı dolu bir olayla karşılaştı. Eşi ve üç yaşındaki oğlunu katledilmiş olarak bulan Aslan, emniyet ekipleri tarafından güçlükle sakinleştirildi. Adli tıp ekipleri olay yerine sevk edilirken, Aslan çarpıcı açıklamalarda bulundu."*

CamScanner ile tarandı

"Oğlunun adı da Aslan'mış," dedim.

"Çok, çok kötü," dedi Yasmin eliyle boğazını sararken. "Oğlu daha üç yaşındaymış... Karısı ne kadar güzel bir kadınmış." Gazete kupürünü bana çevirdiğinde mutlulukla kameraya poz veren çifti gördüm.

"Adı gibi nur yüzlü."

"Acaba nasıl tanışmışlar?" diye merakla sordu Yasmin.

Dudaklarımı bilmiyorum dercesine büzdüm. "Çok merak ediyorum ama bir şey bulamadım."

"Yağız'a bir şey olsa asla yaşayamazdım. Beni hayatta tutan şey onun varlığı. Serdal, nasıl yaşıyor? Nasıl dayanıyor? Hem karısı hem de oğlu... Çok acı."

"O kartı boşuna almamış, çıyan." Güç kartının el değiştirmeden önceki kullanıcısını merak etmiyor değildim. Kimse Alpan Serdal Qarayev kadar güçlü olamazdı.

"Bronz hakkında neler öğrendin?" diye sordu. "Saygılı, efendi, centilmen olması dışında?"

"Takım elbise dışında hiçbir şey giymiyor." Gözlerim istemsizce daldı. "Her gün mutlaka en az bir elma yiyor. Bazen üç yediği de oluyor. Genelde kahvaltıdan sonra yemeyi tercih ediyor. Yeşil değil, kırmızı yiyor sadece. Bir elma ağacı var. Pazar günleri akşam yemeğini dışarıda yer. Ona bir soru sorduğunda seni asla yanıtsız bırakmıyor, konuşurken hep yüzüne bakıyor, boş konuşsan bile lafını kesmiyor, dinliyor. Görsel hafızasının kuvvetli olduğunu düşünüyorum, birine bakarken çok inceliyor. Aynı zamanda bir ressammış. Yani tam olarak mesleği diyemem ama evdeki bütün tablolar ona ait. Sanattan anlıyor. Sigara içiyor, çok fazla hem de. Özellikle de gece uyumadan önce üst üste içtiğini görmüştüm. Geç uyuyor, erken kalkıyor. Aksanlı konuşuyor. Nereli olduğunu anlamayalım diye bilerek yaptığını düşünüyorum. Rusçası çok iyi. Nefret ettiğim dili bu kadar mükemmel konuşması moralimi bozuyor. Soğuk havayı seviyor. Genelde karanlıkta oturuyor. Yüksek sesten hoşlanmıyor. Ses telleriyle ilgili bir sıkıntısı var. Golf oynamayı seviyormuş fakat oynarken hiç görmedim. Kıskanç biri. Sırtında büyük bir dövme var. Çok detaylı inceleyemedim ama birbirine

CamScanner ile tarandı

bakan iki büyük ejderha gördüm. Yakuzaların yaptırdıkları gibi. Parmaklarında da dövme var. Elinin üstünde ise V ve I yazıyor. Yan yana gelince VI oluyor, VI'nın onun için anlamını hâlâ çözemedim."

Nefessiz bir şekilde konuşurken beni durduran şey Yasmin'in, "Gözlerin parlıyor His," demesi oldu.

"Ne?"

"Gözlerin diyorum," dedi tane tane konuşup gülmeye başladığında. Gülüşü hiç hayra alamet değildi. "Işıl ışıl."

Boş gözlerle baktım. "Yani?"

Bronz'a âşık olduğunu söylemeye çalışıyor, His.

Tok bir kahkaha attı. "Şapşal."

Aklıma Yasmin'in, âşık olduğun zaman gözlerin parlar demesi gelmişti. Bana bu yüzden şapşal dediğine emindim. Bronz bir erkeğe göre farklı geliyordu, onu diğerleriyle aynı kılıfa koyamıyordum. Kendimden çok onunla ilgili şeyler biliyordum. Hayatımın son yılları onu aramakla geçmişti. Bir süredir ondan ibarettim. Buna basit bir şekilde aşk diyemiyordum. Diyemezdim.

"Burada bir şapşal varsa o da sensin!" diye çıkışarak kalçasına vurdum. "Hem de sarı bir şapşal."

Elini dudaklarına götürüp sessiz ol işareti yaptı. "Şşş, oğlumu uyandıracaksın!"

"Ne diyordum?" Kaldığım yerden devam ettim. "Evinde çok önemli şeyler olduğuna eminim. Kimse oraya girmiyor hem de hiç kimse. Ne sağ kolu olan Sanaç ne başkası. Sadece kendisinin girdiğini gördüm. Bir de kızı giriyor."

Yasmin hayretle, "Kızı mı?" dedi. "Bronz'un kızı mı var?"

"Kızı dediğim vahşi hayvanı. Bir panter," diye açıkladım. Rahatlamış gözüküyordu. Gerçek anlamda bir kız babası olsaydı nasıl olur diye düşünmeden edememiştim. Hayallere dalmadan konuşmaya devam ettim. "Çok değer veriyor. Öyle böyle değil hem de. Kıyafetlerine çok dikkat ediyor, takıntısı var gibi fakat kızı için bu kuralını çiğniyor. Kendisi üstüne bir damla su döktü diye hemen gidip değiştirmişti. Kızı salyasını akıtmasına rağmen değiştirmedi. Tabii yine değiştirdi ama hemen değil."

CamScanner ile tarandı

"Yağız, kızını görürse bir daha o evden çıkmaz." Yağız, hayvanları çok seviyordu. Geçen sene civcivi vardı. Aynı kendisi gibiydi. Yine civciv sahiplenmek için tutturuyordu.

"Manevi kız kardeşiyle tanışmıştın," dedim ona hatırlatmak adına. "O kız önemli birisi. Başak yani. Adının Başak olduğunu da sanmıyorum. Eğer eve tekrar girebilirsem parmak izi örneği almaya çalışacağım, gerçek kimliği o şekilde ortaya çıkar. Kim için, ne için bilmiyorum ama emanet olduğu belli."

"Kızın yaşı küçük zaten," dedi Yasmin.

"Bir de..." dedim. Bahsetme konusunda emin olamasam da söylemezsem rahat etmeyecektim. "Bronz eskiden nişanlıymış."

Yasmin şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Eskiden nişanlı mıymış? Sonra ne olmuş peki?"

"Evlenmemiş anladığım kadarıyla," diye mırıldandım. "*Nişan attık*, demedi. İhanet, aldatma tarzı bir olay geçtiğini sanmıyorum, en azından bakışlarında bunu görmedim. Evin çalışanı da hiç görmemesine rağmen sevgiyle bahsediyordu. Her ne olduysa 3 Mart 2016'da olmuş. Sonuçta hepimizin kaderi o gün yeniden yazıldı."

Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Sana anlatmadı mı hiç?" diye sordu.

"Neyi anlatacak? Nasıl sevdiğini mi?" Bakışlarımı kaçırdığımda kartlara odaklandım. "Sonuçta eskiden ben de sözlenmiştim."

"Seninki daha farklı bir şey, His. Buna sözlenmek de denmez ki," dedi Yasmin. "Baban sadece evleneceğini duyurmuş. Aranızda ne nişan olmuş ne başka bir şey. Yüzük bile takmamışsınız. Evlenmemişsiniz. Sevgili bile değilmişsiniz."

"Evin çalışanı, Bronz'un odasında olan bir yüzükten bahsetti," diye mırıldandım. "Yani kart için yapılan bir evlilik olsa yüzüğü bu denli saklamazdı diye düşünüyorum. Bir de eve çocuk koruması için kilitler koymuş. Eğer bir gelecek kurmak istemeseydi koymazdı."

"Nişanlısı kim?" diye sordu. "Hamileyse eğer çocuk kilidi yapması mantıklı geliyor."

"Bilmiyorum ki, bu konu hakkında neredeyse hiç konuşmadık," dedim. "Biz Atlas'la arkadaştık. Yani beni dünya için feda edeceğini saymazsam, Atlas iyi biriydi."

CamScanner ile tarandı

Kaşları hayretle havaya kalktı. "Seni feda mı edecekti?"

Kafamı salladım. "Herkesin bu evlilikten bir çıkarı vardı, Yasmin. Atlas da bana âşık değildi. En başından ona âşık olmamam gerektiğini, başkasını sevdiğini söylemişti. Hep de başkasını sevdi. Gözü ondan başka kimseyi görmüyordu. Ben rol icabı yanındaydım."

"Ona ne oldu peki? Bu evlilik de olmamış..."

"Yakın zamanda verdiğim davete onu da çağırmıştım, Asılan Adam Resitaliydi," dediğimde beni merakla dinlemeye başladı. "Ailesinden geriye sadece küçük kardeşi kalmış. İvan. O geldi. Abisinin öldüğünü söyledi fakat inanmadım. Atlas öylece ölecek biri değil."

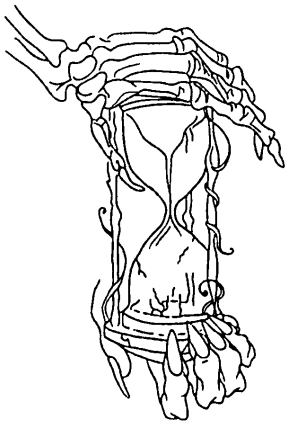
"Ölmediyse neden karşına çıkmadı?" Kafası karışmışa benziyordu. "Yani onu en son gördüğünde kötü bir şekilde ayrıldığınızı söylemiştin."

"Evet, kötü bir şekilde ayrılmıştık," dedim sessizce. Bir davetteydik ve o davetli değildi. Davetsiz misafirler hiç sevilmezdi. *Piyano yaşam kokardı fakat keman mezarlıktan ibaretti.*

"Vladislavlar onlara kötü bir şey yapanın peşini asla bırakmaz. Mutlaka karşına çıkacaktır, His."

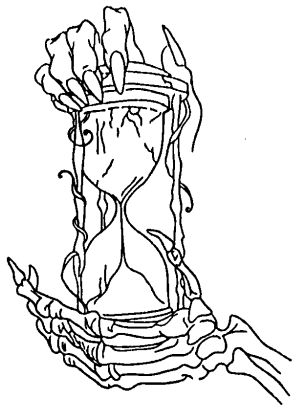
"Belki de çoktan çıkmıştır," dedim.

Belki de çoktan çıkmıştır...

CamScanner ile tarandı

2

YANAN HİS RESİTALİ

KATLİAM GÜNÜ

"Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, gökten üç elma düşmezken dağın birinde bir çoban varmış..." diye başladığım masal, elma çürüğünü aratmayan dudaklarımdan tanıdık bir hisle dökülüyordu.

Masalı dinlemek dışında her şeyi yapan Yağız, "Çoban mı?" diye sordu.

Sesli şekilde esnedim. Günlerdir uykusuzdum. "Evet küçük ördeğim, bir çoban varmış," diyerek onu onayladım. Masal kitabında diğer bir sayfaya geçtiğimde Yağız ilk kez gördüğü resme odaklanmıştı.

"Çobanın dağda canı sıkıldığı için oyun istiyormuş. Kendini eğlendirecek bir şeyler arayıp durmuş. En sonda ise dağın yamacına yanaşıp, 'Koşun! Yangın çıktı!' diye bağırmış," derken masal kitabında yazılanları değil de ezbere bildiğimi anlatıyordum.

"Çobanı duyanlar büyük bir panikle koşup yardım etmeye gitmişler. Köy halkının saf telaşını gören çoban, onlara gülerek bakmış. Çobanın yalan söylediğini anlayan köy halkı ise kızarak geri dönmüş.

CamScanner ile tarandı

Ertesi gün çoban yine aynı yalanı söylemiş, köy halkı yine inanıp yardıma koşmuş fakat bu sefer de eli boş dönmüşler. Çoban ise kah kahalarla gülmüş."

Yağız resimlerden başını kaldırıp gökyüzü mavisi bakışlarıyla bana baktı. "Yalan kötü biy şey değil mi Hiş?"

"Evet, çok kötü bir şey. Sen sakın yalan söyleme teyzeciğim, tamam mı?" dememle hızlıca kafasını sallayarak onayladı.

"Bir gün yalancı çobanın evi gerçekten yanmaya başlamış. Bağırmış, çağırmış, yardım istemiş ama kimse onu ciddiye almamış Yalancı olduğu için artık kimse ona inanmıyormuş. Çoban gözyaşı dökmüş, yalvarmış, ağıt yakmış. Yine de köylüler oralı olmamışlar En sonundaysa evi; yanmış, bitmiş, kül olmuş."

Yağız yanan ev resmine bakarken, "Üf olmuş," dedi.

"İnsanlara bir kere yalan söyledikten sonra artık sana inanmazlar Yağış."

Bir kere söyledin mi yalan, dilin olur artık yılan. Ben bir Alatav'dım. Kanım zehir, gözlerim kor, dilim yılan, kalbim hardı.

Artık kimse bana inanmazdı.

Yağız dudaklarını kıvırıp bana üzgün bir tavırla baktı. Dokunsam ağlayacak gibiydi. "Ama şen hep yalan şöylüyoşun Hiş," dedi. "Şenin de mi evin yanacak?"

"Çünkü söylemem gerekiyor," dedim. *Çocuğu da kendine benzettin, His.* "Üzülme sakın, benim bir sürü param var. Yeni ev satın alabilirim." Çok param olmasına rağmen evim diye sahiplendiğim tek bir yerim bile yoktu. Eski hâline getirmeye çalıştığım Alatav Malikânesi dışında gidecek hiçbir yerim de yoktu.

Kollarını bir anda bana doladı. "Ben şana hep inanıyım meyak etme."

"Seni bu yüzden çok seviyorum, küçük ördeğim," derken saçlarının üstünden öptüm.

"Ben daha çok," dediğinde kollarını ayırmadan kafasını kaldırdı ve gözlerimin içine kirpiklerini kırparak baktı. "Şimdi benim de civcivim olacak mı?" diye heyecanla sordu. "N'olur olşun Hiş, n'oluuur!"

Ona masal anlatabilmek için bir anlaşma yapmıştım. Masal dinlemek istemiyordu ve aklını çelebilmek için ayılıp bayıldığı civcivlerle ilgili bir anlaşma sunmuştum. Hemen kabul etmişti.

CamScanner ile tarandı

"Hayır, Yağız!" diye seslenen Yasmin'di.

"Ama Yaşmin..." derken ördek gibi olan dudakları iyice kıvrıldı. Sonra isimle hitap ettiğini fark edip, "Anne ama..." dedi.

"Anneciğim, küçücük yavru bir civcivi annesinden ayıracak mısın gerçekten?" dedi Yasmin yanımıza doğru geldiğinde. "Seni benden alıp gitseler ben ne kadar üzülürüm, biliyor musun?"

Yağız üzülmesine rağmen omuz silkti. "Anneşi de gelşin bizimle."

"Sevmeye gidebiliriz ama onu ailesinden koparamayız. Onların kendilerine göre bir ortamı var. Evin içinde yaşayamazlar," diyerek anlatmaya çalıştı Yasmin.

"Tamam o şaman, şevmeye gidelim," dedi Yağız fakat aklında başka şeyler olduğu barizdi. "Ben haşıylanmaya gidiyoyum! Hemen giyiniyim!" Benim yanağıma sulu bir öpücük bıraktıktan sonra son sürat odasına doğru koştu.

Bakışlarımı Yasmin'de tutarak, "Sevmeye götürdüğünde civcivi oradan çalacağını biliyorsun değil mi?" dedim.

Yasmin'in mavi gözlerinde öfkenin rengi olan kırmızılıklar belirdi. İnce kollarını göğsünde birleştirdiğinde kinayeli bir tonda, "Acaba bu çocuk çalıp çırpmayı nereden öğrendi?!" dedi. *Demiştim His, bu çocuk aynı sen.*

Oturduğum koltuktan bedenimi kaldırdım. Yürümeye başladığımda, "Ben gitsem iyi olacak..." dedim geçiştirir gibi. "Ona yarın çalıp çırpmayla ilgili masal uydurur, ne kadar kötü bir şey olduğundan bahsederim."

"Hemen gitmesen olmaz mı?" diye sordu. "Zaten zar zor çağırdım seni, günlerdir doğru düzgün görüşemiyoruz."

"Dışarıda işlerim olmasa sizinle kahvaltı etmeyi çok isterdim." Garip bir şekilde Bronz'un evindeki kahvaltı masasını özlemiştim. O zamandan beri kahvaltı yapmıyordum.

Ceketimi alıp kapıya doğru yanaştım. Yasmin arkamdan geliyordu. Onu sıkıntılı gördüm. Merakla yüzüne bakarken çok geçmeden dudaklarını araladı. "İçimde kötü bir his var," dedi sıkıntıyla.

Elimi kaldırıp yanağına yerleştirdiğimde pürüzsüz ve solgun olan tenini yavaşça okşadım. "Çiçeğimin nesi var?"

Aniden yüzünü buruşturdu. "Çiçek deme, kusasım geliyor." İfa-

CamScanner ile tarandı

desini güçlükle değiştirdi ve endişe dolu gözlerle bana baktı. "Bugün Bronz'un evine gitme planından vaz mı geçsen, His?"

"Günlerdir bu plana yoğunlaştığımızı biliyorsun..." dedim vaz geçmeyi bir an olsun düşünmezken. "Üstelik herkesi farklı bir noktaya çektik. Bir daha böyle bir şey yapamayız."

"Evet ama kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum."

"En fazla ölürüm," dediğimde bana dehşet verici bir ifadeyle baktı. Ellerimi hızlıca kaldırdım. "Tamam, Bronz'a beni öldürmemesi için yalvarırım ve ona derim ki, 'Beni öldürürsen Yasmin de seni öldürür!' ona göre ayağını denk alsın istersen?"

Öfkeyle soludu. "Dalga geçmesen olmuyor sanki!"

"Tarkan'la buluşacağım, bana vereceği birkaç şey vardı. Hem kötü düşünürsen kötü olurmuş, iyi düşün iyi olsun, Yasminka."

Ona sarılıp yanaklarından öptüm ve vedalaştım. Genelde bu kadın ve oğluyla güne başladığımda geri kalanının kötü geçme ihtimali yoktu.

İlk defa birlikte bir şeyler yapmıyorduk fakat o her zamanki gibi tedirgindi. Ben öldüğümde, yalnızca ölürdüm. Cesedimi alan olmazsa belki kimsesizler mezarlığına gömülürdüm. Ama Yasmin öldüğünde, arkasında bırakacağı bir sürü insan olacaktı. Ona hak vermeden edemiyordum.

"Barkan beni bu sefer fena haşlayacak," dedi Tarkan. Kafasındaki şapkayı düzeltti, bir yandan etrafı kolaçan ediyordu.

"Benim seni zorladığımı söylersin," dedim rahat bir tavırla. *Barkan yine ikizine kızar, His. Sana kızacağını sanmıyorum.*

Bana içi yemek dolu bir kese kâğıdı uzattı. Yüzümdeki ifadeyi bozmadan elime aldım ve içini kontrol ettim. "Pilav üstü tavuk mu?" diye sorarken gözlerimi devirmeden edemedim. "Neyse, işler istediğim gibi giderse kendimi ödüllendirme niyetine yerim." Yemek kutusunu kaldırdığımda altındaki teknolojik aletleri gördüm.

"His..." dedi Tarkan. "O telefona hiçbir şey olmamalı çünkü KALE'ye ait. Onu fark ederlerse senin aslında kim olduğunu öğrenirler."

CamScanner ile tarandı

"Biliyorum," diye mırıldandım. İçime edişe tohumları onlar yüzünden ekilmişti. "Sen ve Yasmin beni paniğe sürüklemeseniz olmuyor sanki. Panik insana hata yaptırır!"

"Dikkatli ol," dedi Tarkan. "Tek istediğim bu. Barkan fark etmeden de sana verdiğim her şeyi geri getir."

"Seni seviyorum, Tarkan," dedim kolumu bedenine dolarken. "İyi ki Barkan gibi değilsin. Yoksa şu an birbirimizi yemekle meşgul olurduk."

Geriye çekilip, "Barkan sana kıyamıyor," dedi.

"Kıysın artık," dedim. "Herkes kıyarken o niye kıyamıyor?"

Gözlerimin içine baktı. "Çünkü sana karşı hisleri var."

"Yapma," dedim gözlerimi kapatırken. "Ben hissizlerin hissiyim. Hislerin değil. Ona karşılık veremem. Hiçbir zaman ona karşı sevgi namına bir şey beslemedim."

"Biliyorum, bana açıklamana gerek yok, His," dedi Tarkan. "Gözlerinden bile anlaşılıyor ama bir tek o anlamıyor." Bakışlarını kaçırdı. "Hayatında belki birileri olsa o da umudunu keser."

"Evlenip bir de çocuk yapayım mı?"

Güldü. "Olur, Yağız artık kendini sevdirmiyor. Çocuk severiz."

"Şapşal!" derken koluna vurdum. "Hadi, kaybol buradan. Sonra bana destek çıkıp bütün akşam benimle olacaksınız."

"Ne bok yiyeceksin bilmiyorum ama dikkatli ol."

"Bilmediğin daha iyi," dedim. "Söylesem de yalan söylerim zaten."

"His Alatav, bir kere de şaşırt..."

Ben, doğruyu konuşmadan yalan söylemeyi öğrenmiştim. Bir tane zihnim yoktu. Herkeste bir tane zihin varken babam bana zihnimi bölmeyi öğretmişti. Her birinde farklı şeyler dönerken kontrol etmekte hiçbir sıkıntı yaşamıyordum.

İnsan, düşünebilen bir varlıktı. Ağzımdan çıkan her şeye sorgusuz sualsiz güvenmeleri benim değil; onların suçuydu.

Elimde tuttuğum tabletten kamera kayıtlarını kontrol ediyordum. Sanaç, Alpan Serdal, Viran ve Bronz çektiğimiz noktalara ulaşmaya başlamışlardı. Yasmin, çıvanlığını konuşturarak, bir şekilde onları

CamScanner ile tarandı

tuzağa düşürmüştü. Hepsiyle ilgili edindiğim pek çok bilgi vardı ve kullanmaktan hiçbir zaman çekinmeyecektim.

En azından şimdilik kötü bir amacım yoktu; çünkü onlar benim düşmanım değildi. Sadece almak istediğim bir şey vardı.

Annemin günlüğü.

Bir Annenin Gözyaşları Günlüğü.

Ailemin neden böyle olduğuyla alakalı birçok sorumun cevabını orada bulacağımı biliyordum. Belki de aradığım *sevgiyi* orada bulacaktım.

"İçeriye ne zaman gireceksin?" diye sordu Yasmin.

"Vardiya değişikliğine daha var," dedim. Her altı saatte bir 33 korumanın değişimi yapılıyordu. Evde kaldığım süre boyunca bunları öğrenmiş, gözlemlemiştim.

33 tane, özel eğitimlerden geçmiş adam bir tek Bronz'u korumak için orada olamazdı.

Ya bölgeyi ya da farklı bir şeyi koruyor olmalılardı.

Bronz'u normal hayatta görmüştüm. Genelde Zorlu ile dışarıya çıkıyordu, ki Rusya'ya geldiğinde tek başınaydı. Yanında ne Safa ne de Zorlu vardı. Rusya hükümetinin ona ayarlamış olduğu özel korumalar dışında kimsesi yoktu.

Bronz'un yüzü bilinmediği için gündelik hayatında bir yere gitse onun *kim* olduğunu hiç kimse anlayamazdı. Yüzünü en başından beri gizlemiş olması ona artı kazandırmıştı.

Kamera kayıtlarından Bronz'u izledim. Takım elbisesi yine üstündeydi. Zorlu sanırım evdeydi. Yanında yalnızca Safa vardı ve kendine gelmiş gözüküyordu. Onunla en son görüştüğümde bana silah sıkmış sonrasında da kriz geçirmişti. Daha sağlıklı durduğu kesindi.

Elime dürbünü alıp etrafı incelemeye başladım. Herhangi bir hareketlilik yoktu.

Alpan Serdal'a bakmaya başladım. Ona normal bir şekilde bakamıyordum. Üstelik bana, *"Yalandan ağlanmaz His, yananlar ağlar."* dediğinden beri söyledikleri zihnimde dolaşıp duruyordu. Kimse bana, "Omzum ağlaman için seni bekleyecek." dememişti.

Hiçbirinin canını yakmak istemiyordum.

Nedense onlara çok büyük acılar yaşatacakmışım gibi geliyordu.

CamScanner ile tarandı

Üç taş.

Birbirine çarpan taşların çıkardığı ritimli sesler kulağımı doldururken kirpiklerim hareketlendi. Gözlerimin zaten açık olduğunu fark ettiğimde etrafıma doğru kısa bir bakış kondurdum. Duyduğum taş sesleri zihnimden geliyordu. Kulağım çınlarken gözlerimde hassasiyet oluştu.

Gördüğüm ya bir sanrı ya da unutulmaya mahkûm bırakılan bir anıydı.

Zihnime karşı çıkmadım ve gözlerimin önüne inen perdede gördüğüm sahnelere odaklandım. Ses iyice şiddetleniyor. Büyük bir kalabalık, çok insan, kuru bir gürültü. Taş seslerinden sonra kulağıma dolan melodiler kaşlarımın havalanmasına neden oluyor. *Vivaldi İstanbul'da.* Can Atilla'nın Altın Çağ albümünden bir parça.

"*Altın Çağ*," diyorum kendi kendime. Altın bir çağ. Önümde piyano var. Garip. Piyanoyu çalan ben olmama rağmen insanlar beni görmüyor. Tuşlara ipler bağlanmış, parmaklarımın ucunda kukla misali ipler var. Kukla resitali. Dudaklarım gerildiğinde gülümsüyorum. Ben hep gülümserdim. Bir başka birisinin bana güldüğünü fark ettiğimde hissettiğim rahatsızlıkla kirpiklerimi oraya çeviriyorum. Bir kemancı. Onu tanıyordum. Fakat gülüşü beni rahatsız hissettiriyor.

O kemancıya ne olduğunu artık biliyordum.

Vivaldi İstanbul'da, ben ne yapıyorum burada? Bu şarkıyı biliyorum. Can Atilla'nın bu parçası piyano ve keman ile çalınırdı. Kemancı ve ben, ne yapacağımızı iyi biliyoruz. Uyumluyuz. Bozuntuya vermiyorum, en büyük maske benim. Önümde koşturan çocukları görüyorum, herkes çok şık. Bir düğünde olduğumu anladım. Birinin düğünüydü. Parçayı tamamlarsam büyük bir felaket olacaktı. *Çocuklar var*, diyorum kendi kendime. Üstelik felaketin eseri de ben olacağım. Tamamlamamalıyım.

Parçayı değiştiriyorum. *Rumeli Hisarı'nın Yapılışı*. Kemancı bu duruma çok şaşırıyor fakat bozuntuya vermeden bana eşlik ediyor. Düğün girişlerinde bu müzik kullanılırdı. Kemancı biliyor, ne yapacağımı biliyor.

Üstümde beyaz elbise olduğunu görüyorum. Ben beyaz giymezdim. Beyaz anneme çok yakışırdı, benim rengim değildi. Sadece an-

CamScanner ile tarandı

nem beyaz giymeliydi. Beyazı ya düğünde ya da ölümde giyecektim. Bu davette ölecek miydim, evlenecek miydim? Neden beyaz giydim?

Takvim yaprakları 2016 yılını gösteriyor. Taş sesi, kehribar kokusu fakat çok sıcak. Yangın var. Kehribarın kokusu ısıyla ortaya çıkar. Bir alaca yangın. İsli bir koku. Taşlar birbirine çarpıyor, yine o sesi duyuyorum ve gözlerim kapanıyor. Toprak kokusu burnuma doluyor. Diri diri gömülüyorum.

"His!" Yasmin'in sesi beni zihnimden kopardı.

"Ses ver His," dedi Tarkan endişeyle. "Bir sorun mu var?"

Başımın döndüğünü hissederken olduğum yerde tutunacak bir yer aradım. Ağacın gövdesine yaslandığımda derin nefesler alıp beynimdeki zonklamanın azalmasını bekledim. "Buradayım," diye seslendim. "Bir sıkıntı yok, aynı yerdeyim."

Tarkan ve Yasmin, planımda aksaklık olması durumunda bana dışarıdan yardımcı olacaklardı. İkisi de farklı yerlerde duruyorlardı. Sabahın erken saatlerinde evden çıkmıştım. Günlerdir plan yapmaktan uykusuzdum, doğru düzgün yemiyor, içmiyordum. Gün geçtikçe, son âna yaklaştıkça, bedenimin direnci de azalıyordu. Ben ne kadar diretirsem direteyim, kadere karşı koymak mümkün olmuyordu. Son âna kadar kurallarımla yaşayacaktım.

Zihnimde beliren görüntüleri unutmadan not almak için yanımda getirdiğim çantamı araladım. Defterime her şeyi not düştüm, bazı olayların eksik olmasıyla birleştiremediğim kısımlar vardı. Defteri kapattım ve güneş doğduğundan beri izlediğim eve baktım. Hiçbir hareketlilik yoktu. Bronz'un evine bu gece ne olursa olsun girecektim. Günlüğü almadan da oradan çıkmaya niyetim yoktu. Evin bütün planı, çalışma sistemi, kör noktaları ve giriş çıkışları aklımdaydı.

Bronz, *sana zaman tanıyacağım*, demişti, o zamandan beri onun tarafında bir hareketlilik olmamıştı. Bir süre geçmişti. Son birkaç gündür Yasmin'i de doğru düzgün görmüyordum. Tarkan'la görüşmüş, bana her alanda çekecek özel bir telefon, birkaç özel alet vermişti.

"Ben içeriye girdiğimde duruma göre telefonla iletişime geçerim, yüksek ihtimalle sinyal engelleyiciden dolayı iletişim kopacak," dedim. "Girmeme az bir zaman kaldı. Hattan düşebilirsiniz."

CamScanner ile tarandı

"Dikkat et His," diye fısıldadı Yasmin. "Eve döndüğünde anlaşmayı bozmak istiyorum."

"Ne?" dedim kulaklığa doğru.

"Günlük artık senin elinde olacağı için aramızda hiçbir sır kalmamalı. Ben de kendi sırrımı sana anlatmaya hazırım," derken derin bir nefes aldı Yasmin.

"Ben de sırrımı anlatabilir miyim?" diyerek araya girdi Tarkan.

Yasmin sinirle soluyup, "Sen hattan düşmemiş miydin?" dedi. "Atıyorum seni konuşmadan!" Dilini damağına vurdu. "Her neyse... Ne diyordum?"

Tam ağzımı açmak üzereyken Tarkan, "Aramızda bir sır kalmamalı diyordun," dedi.

Yasmin kızgınlıkla, "Ben seni atmadım mı? Nasıl geri geldin?" dedi.

Tarkan alaycı bir dille, "Bu kız benim hacker olduğumu arada unutuyor galiba," dedi. "Benim kurduğum programdan beni atman bir tık kırdı yalnız, sızmadığım yer olamaz."

Ormanın içindeki gizli çıkış bölümünden zeminin oynadığını fark ettim. Dürbünü elime aldığımda oraya dikkat kesildim. Siyah minibüs belirdi, camlarda film vardı. Zorlu'dan başkası olamazdı, mesaisi biten korumaları götürüyordu.

"Hattan ayrılın," diye uyarıda bulundum. "Gelince konuşacağız Yasmin."

"Telefonu açıkta tut His," dedi Yasmin. "Beni sakın merakta bırakma."

Kulaklığı çıkarıp yere attım, ayakkabılarımla sertçe basarak parçalanmasını sağladım. Gece on ikideki değişime az bir vakit kalmıştı. Zorlu geldiğinde değişimin yapılmasını sağlayacaktı.

Ana kapıdan geri geri gidip beklediğimde farları yaktım. Zemin oynadığında asansör görevi gören toprak alan beni aşağıya doğru çekmişti. Ses çıkarmadan nefes bile almayıp kendimi belli etmezken bir ruh misali evin içerisine sızdım. Etrafta hiç koruma yoktu. Sessizliği es geçip elma ağacına doğru ilerledim.

Ağacın dibine eğilip toprağı eşelerken daha önce kazıldığını gördüm. Parmaklarımın ucuna değen farklı şeyle bakışlarımı toprağa

CamScanner ile tarandı

çevirdim. Derine gömülmüştü, yanında bir sürü kâğıt vardı. Hepsini teker teker yırtmadan çıkarttım, bir tanesini elime alıp içini açtım.

Köşedeki tarih ilk dikkatimi çeken nokta oldu, 9 Mart 2019 yazıyordu. Okunur yazılara kısaca göz gezdirdim. En sonda Serdal Alpan Qarayev yazıyordu. Oğlunun ilk konuşmasını yazılara dökmüştü. Oğlu ilk kez konuştuğunda baba diye seslenmiş, vefat ederken de acaba yine baba diye seslendi mi diye merak ettiğini yazmıştı. Yazısı sonlara doğru iyice bozulmuş, titrek bir hâle gelmişti.

Diğer kâğıtlara baktım, Sanaç Valacan'a ait anıydı. Yasmin'le bir anısını yazmış, onunla yaptığı araba yarışını anlatmıştı. Yarış sonucunda Yasmin'i arabanın kaportasına yaslayıp nefesi kesilene kadar öperken hayatının en güzel öpücüğü olduğunu yazmıştı.

Bronz'un yazdığı kâğıdı elime aldım. El yazısı benimkinin aksine çok muntazamdı. Yüzeysel bir şekilde okurken nişanlısını anlattığını fark edince yutkunamadım. Hiç kimsenin onu dinlemediğini, bir tek nişanlısının onu dinlediğini yazmıştı. O an anlaşılmak, beni en çok mutlu eden şeydi, diye not düşmüştü. Onunla geçirdiğim günler boyunca onu hiç dinlememiştim.

İçi boş olan kâğıdı elime aldım, Viran Kül yazıyordu. Viran'ın adının yazdığı kâğıtlarda sadece resim çizilmişti. Kuzgun çizmişti, kuzgunun ya pençesinde ya da ağzında kurşun asker vardı. Hiçbir anısını yazmamasına kaşlarımı çattım.

Göz ucuyla okuduğum yazılarda anılar yazıyordu. Ben toprağı eşeledikçe yeni anılar çıkıyordu. Kendilerini gömemedikleri için elma ağacının altına anılarını gömmüşlerdi. Kâğıtların hepsini çıkartmamla kocaman bir çukur oluşmuştu. Burada bir hayli vakit kaybetmiştim

Çantamın içine doldurup ayağa kalktım. Gözüme çarpan elma, çok lezzetli duruyordu. Dayanamayıp ağacın tepesinde duran elmayı dalından kopardım. Saatlerdir ağzıma tek lokma girmemişti. Bir ısırık alıp yavaşça çiğnedim, ikinci, üçüncü ısırık derken en son dişlediğim yerden çıkan kurtla geri tükürdüm.

Tam o anda patlama sesi kulaklarıma doldu.

Hızla arkama doğru baktığımda blokların olduğu kısımdan yukarıya sis bulutu yükseldi.

CamScanner ile tarandı

Çantayı sırtıma taktım ve elma ağacından uzaklaştım. Elma avuçlarımın arasından düşerken yeri boyladı. Patlamanın olduğu yere giderken kimsenin olmaması dikkatimi çeken tek noktaydı. *Neden kimse yok His?* Bronz'a ait kısmın kapısı açıktı. Bombanın etkisiyle kapı açılmıştı.

Arkama geri döndüğüm an, karşımdaki kişiyle bir adım geriledim. İltay bana gülen bir yüzle bakıyordu. Bronz'un korumasıydı.

"His Hanım," dedi İltay. Bakışları ellerime doğru düştü. Toprak kalıntıları vardı. Kirlenmişti. "Bahçıvanlığa mı başladınız?"

Aynı onun gibi soğukça gülümsedim. "Evet," dedim. "Elma ağacına bakmamışsınız, kurtlanmaya başlamış. İlaçlamaya gelmiştim, İltay."

"Ne iyi ettiniz de geldiniz," dediğinde gülmeye devam ediyordu. "Ben de sizi bekliyordum, His Hanım."

"Neden beni bekliyordun?"

"Gösteriyi kaçırmak istemezsiniz diye ummuştum."

Anlamayan gözlerle baktım. "Ne gösterisi?"

Bakışlarıyla ileriyi işaret etti, neyden bahsettiğini bilmeyerek gösterdiği yere döndüm. Harelerim şaşkınlıkla genişlediğinde nefesim kesildi. Evin duvarına kırmızı yazılarla KUKLA MI YOKSA KUKLACI MI? yazılmıştı. O kırmızı renk, burnumun direğini sızlatan kan kokusuna aitti.

"Ah," dedi İltay. "Gösterinin size ait olduğunu söylemeyi atladım. Sizin gösteriniz, pardon resitaliniz demeliydim. Kanlı Kukla Resitaline hoş geldiniz."

Göğüs kafesim hızla yükselirken, "Ne saçmalıyorsun sen?" dedim. "Diğerleri nerede?" derken bakışlarım etrafta gezdi. "Bronz... Devia Hanım... Korumalar... Neden ortalıkta kimse yok?"

"Asıldılar."

"Ne?"

"Astınız onları, bana *kukla olmayacaksanız hepinizi bir kukla gibi asarım,* dediniz ve astınız. Çok trajik bir andı. Korkunç bir insansınız."

Korkunç bir insan mıydım? Annem de bana korkunç bir insanmışım gibi bakıyordu. Yanına doğru yaklaştığımda parmaklarımı

CamScanner ile tarandı

boğazına bir yılan gibi sardım. "Ne dediğinin farkında mısın sen?" diye bağırırken boğazını sıktım. "Diğerlerinin nerede olduğunu söyle hemen! Niye kimse gelmiyor?!"

Gülümsemesi daha çok atarken gözleri bomboş bakıyordu. "Neden kendiniz gidip bakmıyorsunuz, His Hanım?" diye sorduğunda boğazını sıkmama rağmen hiçbir tepki göstermedi. Boş gözler, tepki vermemesi, ezbere konuşması bana tek bir şeyi işaret ediyordu.

Hipnoz edilmiş, His.

Pantolonumun kemerine taktığım silahı çıkartıp ona doğrulttum. "Burada neler olduğunu hemen anlatıyorsun!"

"Kuklacı'yla ters düşmenizin bedelini ödüyorsunuz."

"Kuklacı," diye sinirle solurken silahın tetiğine parmaklarımı yerleştirdim. "Benden ne istiyor?"

"Sizi istiyor," dedi İltay. Derin bir nefes alıp verdi. "Diğer herkes gibi. Onunla ortak olmazsanız ölmenizi istiyor."

"O kadar kolay değil!" diye bağırdım.

"Evet, o kadar kolay olmadığını anladı," dedi hoşnut olmayan ifadeyle. "O yüzden sizi öldürebilecek tek kişinin inindesiniz artık. Bronz'un sizi öldürmemesi için tek bir engel kalmadı."

"Beni öldürseydi çoktan öldürürdü," dedim. Ölmekten değil, karanlıktan korkardım. Ölmekten değil, tek kalmaktan korkardım. Ölmekten değil, soğuktan korkardım. "Ben bir şey yapmadım."

İltay kararlı bir sesle, "Evet, henüz bir şey yapmadınız," dedi. "Yapacaksınız, His Hanım. Bu gecenin mimarı siz olacaksınız."

Ona tekme attığımda bıçaklarımı ortaya çıkarttım ve bir tanesini ona fırlattım. Omzuna saplanan bıçakla acı içinde inledi. Darbelerimi azaltmadan bacağına bir tekme daha attım. Geriye doğru sendelediğinde çok geçmeden yere düştü. Bana karşı çıkmıyordu. Kaşlarımı çattığımda bilerek benimle dövüşmeye çalıştığını anlamam uzun sürmemişti. Geriye çekilmemi beklemiyor olacak ki kendini toparlamaya başladı.

Telefonumu ortaya çıkardığımda ilk numarayı tuşladım. Uzun çalmalar sonucunda karşı taraftan, "His!" diye bir feryat yükseldi. "Acil durum! Vakit yok, acil durum!"

"Yasmin," diye seslenirken hattan gelen seslere odaklandım. Ar-

CamScanner ile tarandı

kada bir gürültü kopuyordu. "Yasmin, hemen bana rapor ver, neler oluyor?"

"Yağız-" Sesi kesildi. Acıyla karışık inleme sesi döküldü. "Ah! Eğer bebeğime bir şey olursa hepinizi sikmezsem bana Yasmin demesinler! Onun kılına dokunduğunuz için de sikeceğim sizi! Duydunuz mu beni!"

Yüzüm donuklaştığında onun *bebeğim* diye bahsettiği tek kişiyle kalbimin hızı arttı.

"Yağız'a bir şey mi oldu?" diye bağırdım. Korku bütün bedenime yayıldı. Hayatıma girdiklerinde Yağız'ın ağlayarak gecelerimi zehir etmesi ondan nefret etmeme neden olmuştu. Şimdi ise tek bir gözyaşını akıtana bütün her şeyi zehir ederdim. "Beni duyuyor musun Yasmin?"

"His!" Sesi daha yakından gelmeye başladı. "Yağız'ı almışlar! Kimler bilmiyorum, küçük bebeğimi almışlar. Bana fotoğrafını attılar. Lütfen yardım et, neredeysen çabuk gel!"

Yasmin'e cevap vereceğim sırada İltay elimdeki telefonu benden aldı. "Ne yaptığını sanıyorsun it!" derken çenesine sert bir yumruk attım.

İltay tehlikeli bir tonda, "Bay Bronz birazdan burada olur," dedi.

"Ver şu telefonu!"

"Maalesef," dedi. Telefonu ileriye fırlattı. "Sizden emir almıyorum."

Telefonu almak için hamle yaptığımda ona sapladığım bıçağı bana karşı kullandı ve bacağıma sapladı. Hissettiğim acı beni çileden çıkartmaya yetmişti. Elimdeki bıçağı yüzüne savurduğumda teninde kesik oluştu. Bıçağı tenime bir kere daha sokup çıkardı. Yüzünün ortasına yüzümü sertçe gömdüm.

Bacağımdaki ağrı şiddetlenirken bıçağı çekip almak için orantısız güç uyguladım. Sapı elimde kaldığında tenimden bir yangın yükseldi. Çığlık çığlığa bağırmak istiyordum.

Telefonu attığı yere sarsak adımlarla ilerledim. Yüzüm, kavgadan dolayı kan revan içindeydi. Telefonu alıp Yasmin'in numarasını tuşladım ama cevap vermiyordu. Diğerlerinin hattına çağrı bırakırken kimseden dönüş alamamıştım.

CamScanner ile tarandı

"Bu yerin adresini Kuklacı'ya vermek zorundasınız," diye devam etti İltay. "Sizin buraya girmenizi sağlayan kişi Kuklacı. Konum bilgisi bir türlü oluşturulmuyor. Haritada burası gözükmüyor. Bu yer dünyanın merkezi ve Kuklacı'ya ait!"

Bakışlarım etrafta gezdiğinde aklım babamın anlattığı dünyanın merkezi hikâyesine gitmişti. Dünyanın merkezi denilen adres, kıyametin ilk temeliydi ve nükleer silahların barındığı yerdi.

"Dünyanın merkezi burası mı?" Mecazi anlamda bir dünyadan bahsediyorduk. Büyük Arkana'nın son kartı dünyaydı.

"Burası olduğu söylenmekte. Yanlış kişiyle ortak olursanız sadece kukla olursunuz, His Hanım. Doğru kişiyi seçin. Tek yapmanız gereken şimdi adresi Kuklacı'ya vermek, eğer verirseniz sizi herkesten korur." Dudakları kenara kıvrıldı. "Vermezseniz Bronz'un olmayan merhametine kalırsınız."

"Sen neden veremiyorsun, İltay?" diye sordum. "Kuklacı madem o kadar zeki biri, neden şifrelenmiş koordinatı bir türlü çözemiyor?"

"Dünyanın merkezi olan bu yeri şifreleyen kişi sizin babanız, Haris Alatav'dı," dedi.

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Babam mıydı? His, seninle oyun oynuyor buna sakın inanma.

"Bu yüzden şifrelenmiş koordinatları siz çözebilirdiniz çünkü onun kızısınız," diye devam etti. "Sizi kendi gibi yetiştirdi. Zekâ seviyeniz aynı. Korumalar gözleri kapalı şekilde gelir, eğer sınırı aşarlarsa beyinleri patlar, bu meskende hiçbir teknoloji alet kullanılamaz. Kullanılsa da Bay Bronz'a anlık olarak bilgisi gider."

Babam, ne işler çeviriyordu? Ben farkında olmadan onun gizlediği evi mi bulmuştum? Bu evde Bronz'un ne işi vardı? Nasıl bir oyunun içindeydim?

"Vaktiniz daralıyor," dedi İltay. "Tek yapmanız gereken buranın bulunamayan adresini Kuklacı'ya vermek."

"Kuklacı adresi alıp ne yapacak?"

"Burada sahipsiz kuklaları var ve onları alması gerekiyor. Onunla ortak olun, size bilmediğiniz her şeyi anlatsın. Babanızın sizden gizlediği gerçekleri ondan öğrenin. El üstünde tutulun. Bay Bronz'a haber gitti ve katliamdan haberi var. Dakikalar sonra burada olacak.

CamScanner ile tarandı

Onunla karşılaşmak istemezsiniz. Beraber buradan çıkabiliriz ve Kuklacı'nın yanına gidebiliriz."

Derin bir nefes aldım. "Kuklacı'yla ortak olmak için deli olmam lazım."

"Siz gerçekten delisiniz. Gerçekten hastane kaydınızı hiç incelemediniz mi?" diye sorduğunda bana sert bir yumruk attı. Yüzüm yana savrulurken çene kemiğim oynamıştı. Eş zamanlı olarak burnumdan kan gelirken genzime doğru sıcak bir akıntı savruldu. "Orada şizofreni tanısı konulduğu yazıyor. Bir nevi delisiniz."

"Hayır, yazmıyor öyle bir şey!"

"Bir deliye kimse inanmaz."

"Deli değilim ben," dedim, titreyen sesimle. "Ben deli değilim ki."

"Öylesiniz," derken üstüne basa basa vurguladı. "Öylesiniz, His Hanım. Çoklu kişilik bozukluğunuz var. Gündüz ayrı, gece ayrı bir insan oluyorsunuz." Elimde tuttuğum silahı gözleriyle işaret etti. "Elinizdeki silahla bizi taradınız."

"Ne?" döküldü dudaklarımdan.

"Hepimizin kafasına sıktınız," dediğinde bu kadar gürültüye kargaşaya rağmen kimsenin gelmeyişi aklıma tek bir şeyi getirmişti. Korumaların hepsi artık ölüydü. "Bir kukla gibi hepsi asıldı. Hepsini siz yapmışsınız gibi gözüküyor. Burası artık kanlı kukla resitali."

Ona irileşen gözlerle bakarken bana ileriyi gösterdi. Bronz'un kale gibi kuşatılan evinin kapısı sonuna kadar açıktı. "Bay Bronz'un evine girdiniz," dedi. "Bakın kapı bombalanmış hâlde duruyor. Üstelik bu bomba, sizin bombanız." Kurduğu senaryoya devam ederken, "Keşke bununla da kalsanız. Gözü gibi baktığı elma ağacı cayır cayır yanıyor," dedi.

Burnuma dolan is kokusunun sebebini yeni anlarken kirpiklerim titredi. "Bu kadar ileriye gitmiş olamazsınız!" derken gözlerim ağaç gibi cayır cayır yanıyordu.

"Sizi hepsinden kurtarabilirim. Tek yapmanız gerekeni söyledim. Eğer bunu yapmazsanız bütün suç üzerinize kalacak." Başını hafifçe yana yatırdı. "Seçim sizin."

Hırıltılı nefes sesleri işittiğimde arkama doğru yavaşça döndüm. Siyah kedi bakışlarımın arasına girerken patilerini yere sürerek bana bakıyordu. "Cici kedi," diye fısıldadım.

CamScanner ile tarandı

Üzerime doğru atakta bulundu. Geriye sendelediğimde çok geçmeden yere düştüm. "Dur dur!" derken panter beni geçip korumanın üzerine atladı. Beni korumak için atakta bulunmasına şaşırmadan edemezken, "Beni koruma sakın!" diye bağırdım.

Ve o an sayısız silah sesleri patladı.

"Siktir siktir siktir," diye dudaklarımdan bilindik bir küfür savruldu. "Lütfen, düşündüğüm olmasın!" Olduğum yerden ayağa kalktım ve ileride gerçekleşen olaya baktım. Yalpalayan adımlarım gördüğüm manzaraya gitmekte zorluk çekiyordu. Panter vurulmuştu. Bronz'un kızım diye sevdiği en değerli varlığı benim yüzümden vurulmuştu. Simsiyah katran karası panterin bedeninden kanlar dökülürken bacağımı umursamadan ona doğru koştum.

"Pisi pisi!" dedim kısık bir sesle. Tökezleyen adımlarımla yere düşmeden yanına giderken bedeninin kıyısına dizlerimin üzerine çöktüm. "Çok kan var..." diye fısıldadığımda titreyen parmaklarım gece gibi parlayan tüylerinin üzerinde gezdi.

"Aç gözünü, aç!" Burnumdan aktığını hissettiğim kanlar dudağıma doğru yol alırken elimin tersiyle kor sızıyı iteledim. "Uysal!" diye bağırdım. Hiçbir tepki vermedi. Bronz uysal kelimesine karşı tetikleniyor demişti. "Uysal! Hadi uysal diyorum! Kalk ve pençele beni!" Onu sarstım. Tüylü yüzünü ellerimin arasına alırken gözlerini açması için çabaladım. "Aç gözünü bana saldır hadi!"

Bilinmezliğin içinde kaybolurken büyük bir girdaptaydım. "Nasıl... Nasıl yaşatacağım seni?" Burnumdan akan kan genzime doğru yol alıyordu. Yüzümün her bir zerresinde kan vardı ve neremin kanadığını kestiremiyordum.

"İkimiz de yara aldık ama ölme sen, tamam mı? Ölme sakın!" Onun bedenine saplanan kurşun yarasını bulamıyordum. "Sen ölme, sen ölürsen yaşatmazlar beni." Simsiyah olması, gecenin bir vakti olması ve gözlerimin buğulaşması önümü görmemi engelliyordu. "Ben senin kadar değerli değilim. Ölme sakın."

İkimizden biri son nefesini verecekti, bunun o olmaması için dua etmeye başladım. Tüyleri soluğumu doldururken nefeslerim gitgide sıklaşmış, ciğerlerimde intihar ediyordu. "Ölme lütfen ölme, baban seni kurtarmaya gelecek." Bir kediyi nasıl yaşatmam gerektiğini bilmiyordum. Onu kucakladığımda çaresiz bir şekilde kendime bastırdım.

CamScanner ile tarandı

"Allah'ım ne yapacağım ben?" Elimi yumruk yapıp çimen döşenmiş zemine vurdum. "Hangisine koşacağım?" Bakışlarım can çekişen pantere doğru döndü. Hırıltılı nefesler alıp veriyordu. Herkes bir yerdeydi. 33 koruma kafasından vurulmuş, kollarından asılmışlardı. Uzuvlarından ipler aşağıya sarkıyordu. Tam bir kukla gibiydiler. Fakat ölmüş kuklalardı. Yaşadıklarından emin değildim, çoğunun beyni dağılmıştı. "Kimi kurtaracağım?"

İçeriye geçtim ve Serdal'ın beni sokmuş olduğu gizli yere doğru ilerledim. Tarkan'dan aldığım aleti duvara tuttum ve yansıyan ışıklarla mekanizmayı çözmeye başladım. Kısa süre sonra duvar kenara doğru açıldı. Kendimi bir anda gizli odada bulurken kırmızı sinyaller yanmaya başladı. "Yabancı! Yabancı! Yabancı!" Farklı aksanla dökülen ses, beni burada istemediğini belli ediyordu.

"Acil durum," diye fısıldadım. "Acil durum. Lütfen birisi bana yardım etsin. Herkes öldü, herkes ölüyor," dedim ama kime konuştuğumu bilmiyordum. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

"Cevap ver bana!" dedim ekrana vururken. Serdal birisiyle konuşmuştu fakat bana cevap vermiyordu. "Yardım istiyorum, katliam oldu. Acil durum!" Ayağa kalktığımda sağlam bacağımla tekme attım. "Siktiğimin komuta merkezi! Yabancı değilim aktifleştir işte!"

"Yabancı! Yabancı! Yabancı!"

"Yalancı! Yalancı! Yalancı!" Yalancı çoban masalında çoban önce yalan söyler herkes inanır, sonra doğruyu söyler kimse inanmazdı. Ben kendi masalımın yalancı çobanıydım. Bu saatten sonra bana kimse inanmazdı.

"Çok kan var..." Yabancıyım. Her şeye ve herkese karşı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Tek duyduğum birinin bana yabancı demesiydi. Gerçeklik yüzüme tokat gibi çarpıyordu. "Lütfen birileri yardım etsin. Yangın söndürme devreye girsin. Elma ağacı yanıyor..."

Helikopter sesi gecenin arasından sızdığında çöktüğüm yerde ıslak kirpiklerimi yukarıya doğru kaldırdım. Dışarıya doğru çıkarken güçlü kalmaya çalıştım. Bacağımı hissetmiyordum. Bıçağın sapı yoktu ama bıçağın içeride olduğunu hissedebiliyordum. Kemiğime korkunç bir ağrı saplanıyordu. Gözümü kör eden beyaz ışık yukarıya bakmamı engellerken Bronz'un geldiğini anlamıştım.

CamScanner ile tarandı

Pervanelerin çıkardığı güçlü rüzgâr saçlarımı dağıtırken ayağa kalkmak için kendimi zorladım. Bacağıma saplı duran bıçağı çıkartmak için hamle yaptım ama çıkartırsam kan kaybından ölebilirdim. Orada bir süre daha saplı bir hâlde durabilirdi.

Ölüme takılan bir sesle kısıkça, "Bronz..." dedim. Kan kokusu keskindi. Kaburgalarımı acı dağladığında nefes almam iyice zorlaştı.

Helikopterden aşağıya indiğinde bakışları beni es geçti. Sanki ben hiç karşısında değilmişim gibi etrafına baktı. Beni görmezden geldi. Önce bombalanmış duran kapısına baktı. Sonra arkamda bulunan yıkık dökük evine baktı. Çok geçmeden kısılan ve çatılan kaşları panterini buldu ve adımlarını direkt olarak ona yöneltti.

Arkasından iki üç kişi daha indiğinde iki tanıdığım sima daha vardı. Safa ve Zorlu. Zorlu koşar adımlarla korumalara giderken onun arkasında bulunan bir kadın aniden silahını bana çekti.

Bronz kızının yanından bir hışımla kalktı, kehribara yangın gözleri beni buldu. Islak iri parmakları kanlı bedenimi sıkıca sardı. Ses tellerini koparacak kadar, "Hisar!" dedi. Birkaç saniyeliğine sağır olduğumu sanmış, kulağımdaki bütün kiri pası silmişti. "Evimde ne işin var? Senin burada olmaman gerekiyordu!"

"Ben," dedim cılız çıkan sesimle. "Bana ait olanı almak için gelmiştim sadece."

"Neymiş o sana ait olan şey?" derken acımasızca kolumu sıktı.

"Günlük." Yutkundum. "Günlüğü alacaktım."

"Evin bu hâli ne? Bunların hepsini sana nefret kusulan bir günlüğü almak için mi yaptın?"

Sana nefret kusulan bir günlük. Annem bana nefret mi kusuyordu? O günlükte sadece nefret mi vardı? Hiç mi sevgi yoktu? "Alacağımı söylemiştim," diye mırıldandım. "Günlüğü alacağımı söylemiştim, Bronz."

"Katliam çıkarmana gerek var mıydı? Söylediğin her şeyi yapmak zorunda mısın sen?!"

Bağırışları deprem etkisi yarattı. O depremin altında kalırken onu son gördüğümde söylediklerim artçıları meydana getirdi. *Bunun için bir katliam çıkarmam gerekiyorsa emin ol çıkartacağım. O günlük benim olacak,* demiştim. Demiştim ve karşılaştığı manzara bu olmuştu.

CamScanner ile tarandı

Yalancı çobana kimse inanmazdı. Her şey beni işaret ediyordu.

"Bronz," dedim, çatallaşmış bir sesle. "Göründüğü gibi değil! Yemin ederim değil!

Bronz ölüm kadar soğuk bir sesle, "Evime kadar girdin," dedi. "Evime. Kadar. Girdin." Kelimelerin üstüne basa basa konuşuyordu. "Seni kendi elimle buraya hiç getirmemeliydim. Keşke-"

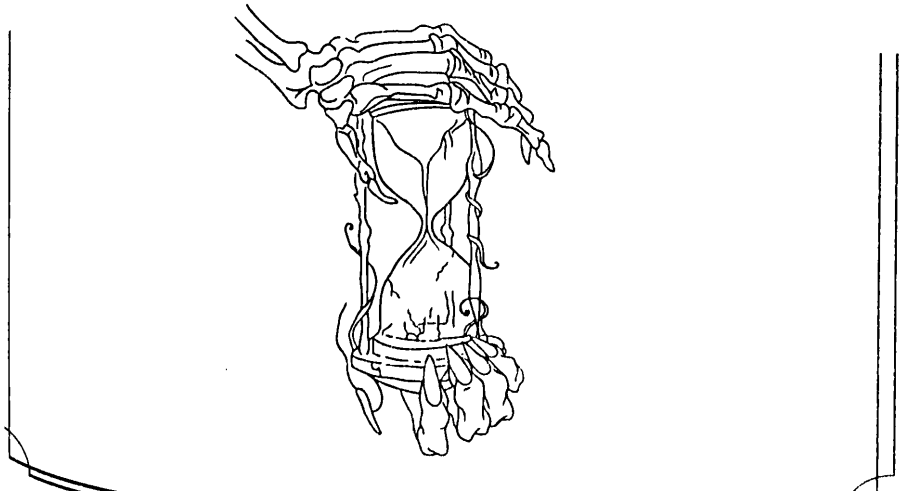
"Lütfen sus," dedim yalvarırcasına. Hep keşke'ydim, hep olmaması gerekendim. "Her ne diyeceksen devamını getirme."

"Zararsın, Hisar!" diye bağırdı. "Varlığın sadece zarar!"

Ben zarar ve ziyandım. Kimsenin iyi ki'si olamazdım.

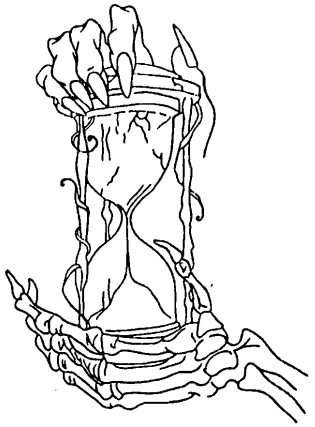
Bakışları arkama döndüğünde karanlığın ortasında alev almış elma ağacını gözlerine hapsetti. "Her şeyi geçtim. Bütün bu katliamı, olan biteni hepsini geçtim. Benim geçmişimi, benim kendi elimle diktiğim elma ağacımı nasıl yakarsın? Nasıl ateşe verirsin? Elma ağacından ne istedin, Hisar? Geçmişten bana kalan tek şeydi!"

Geçmişimden bana kalan tek şeydi. Geçmişini yaktığımı düşünüyordu. Geleceğini de yakıp kül edeceğimden habersizdi.

CamScanner ile tarandı

3

KATİL HİS RESİTALİ

Önemli olan kimi yaktığın değil, kime yandığındır. İnsan değer verdiğine yanar, değer vermediğini yakardı.

Daha kaç kere yanacaktım?

Daha kaç kere yakacaktım?

Daha kaç kere yanılacaktım?

Yandım, yaktım; yanıldım.

Yanılgılarım yenilgiden ibaretti.

Ağzımın içinde yer edinen elma tadına burnumdan akan kan karışmıştı. Kanlı elma tadı dilimden silinmezken, burnuma dolan yanan elma ağacının is kokusu ciğerlerime kadar iniyordu. Etrafım cayır cayır yanıyordu. Sadece bu da değildi; bir çift kehribar göz, yangın yerini aratmıyordu. Beni o ateşin içine atmaktan çekinmeyecekti.

Büyük bir katliam üzerime kalmıştı. Bundan daha kötü bir şey olamazdı. İlk kez yapmadığım bir şeyle suçlanmıyordum lâkin ilk kez olay yerinde yakalanıyordum. Bütün her şeyi nasıl açıklayacağımı bilmemekle birlikte onları nasıl inandıracağımı da bilmiyordum.

"Sana diyorum, Hisar!"

Zihnime sızan ses, girdiğim şoktan beni hızlıca çıkardı. Bronz bana bağırıyordu. Tenimi saran parmaklar beni kendime getirmek

CamScanner ile tarandı

adına bedenimi sertçe sarstı, odaklanma sorunu yaşıyordum. Midem bulanıyor, başım dönüyordu ve buna bacağımın yarası da eklenmişti.

"Cevap ver bana!" diye tekrar bağırdı Bronz. Gözlerindeki ifade, ölümü de beraberinde getirmişti. "Ne oldu burada? Nasıl oldu bütün bunlar?"

Nefesleri kesik kesik alabiliyordum. "Çok hızlıydı," diye fısıldadım. *Sonunda konuşabildin, His. Tek yapman gereken doğruları söylemek. Katliam senin suçun değil.*

"Her şey dakikalar içinde oldu," diye ekledim kısık çıkan sesimle. Dakikalar boyunca yardım için çığlık çığlığa bağırmış, sesimin tamamen kısılmasına neden olmuştum.

Bronz kafasını iki yana sallarken kabullenemeyen bir ifadeyle, "Bunu bana yapmamalıydın!" dedi. Ağzından çıkan her kelime beni öldürmeye yemin etmiş gibiydi. "Her şeyi yapmalıydın. Her şeyi!" Bağrışı kulak zarımı patlatacak derecedeydi. "Ama bunu yapmamalıydın!"

Yapmadım, demeliydim fakat girdiğim şoktan ötürü ağzımı açamıyordum.

"Benim evime giriyorsun," dedi inanamaz bir hâlde. Sesi ağırdı. "Bana gösterdiğin yüzün bu olmamalıydı!"

Yüz, insanda bir tane olandı, bende ondan çok vardı ve karşımdaki adam da bunu biliyordu. "Böyle bir insan mısın sen?" Soruşu karşısında ezildiğimi hissettim. Beni sarsmasına rağmen kendime gelemiyordum. Bakışlarım yalnızca onun gözlerine kenetlenmişti çünkü beni kurtaracak tek yer orasıydı. "Bu kadar cani misin? Benim kızımı yaraladın! Benim korumalarıma ne yaptın Hisar sen?!"

Hızlı düşünmem gerekiyordu. Geçen her saniye benim aleyhimeydi. "Ben yapmadım etmedim diye ağlamayacağım," dedim duygusuz bir sesle. "Ne dersem diyeyim, şu an beni dinlemeyeceğin ortada. Kızın vuruldu..." Yavaşça duraksadığımda sesimdeki gerçeklik kalbime hançer saplanmasına neden oldu.

Gözlerimin içine derin bir şekilde baktı. "Sen mi vurdun?" diye sordu. Bu sorunun cevabı olumlu olursa beni yaşatmayacağı barizdi.

"Her şey ben buradayken oldu. Neresinden vuruldu, bilmiyorum. Kurşunun giriş yerini aradım ama bulamadım. Çok kan var." Kan kokusu daha çok arttı. Seslice yutkundum. "Çok kan... Çok kan."

CamScanner ile tarandı

Yüzümün iri ve sıcak parmaklar tarafından avuçlandığını hissetmeme rağmen kirpiklerim titremedi. Bakışlarım simsiyah pantere saplı duruyordu. Yanağımı kavrayan parmaklar beni sarsarak bakışlarımı ona çevirmem için ısrarcı davrandı. Bakışlarımı çevirmemem sinirlenmesine neden olurken aldığı sık nefesler tenimi okşayıp geçti.

Yüzümü kendine çevirdiğinde istemeye istemeye ona doğru döndüm. Gözlerindeki endişe beni karşılarken bunun bana özel olmadığını anlamam birkaç saniyemi bile almadı. Sabırsızdı. "Kızım sana mı saldırdı? Kendini korumak için vurmak zorunda mı kaldın?" diye sordu.

Sesim karanlığa hapsolmuş gibiydi. "Bana saldırmadı! Bana saldırsaydı da onu silahla yaralamazdım!" dedim net bir ifadeyle. Sesim tamamen kısılırken, "Beni korudu," diye mırıldandım. Buna inanmakta güçlük çekiyordum. "Beni korumak istediği için yaralandı. Benim yüzümden... Benim yüzümden..."

Herkesi öldürdükten sonra kendi kafasına sıkan İltay'a bakmamak için direndim. İltay bunları yapması için zorlanmış biriydi. "Beni korumak için İltay'a saldırdı," diye fısıldadım. Sesim ışığını yitirmiş gece gibi karanlıktan ibaretti. "Beni korumak için... Beni korudu. Beni İltay'dan korudu."

Bronz kaşlarını aniden çattığında yanağımdaki elini yavaşça çekti. Bana garip bir ifadeyle bakarken, "İltay kim, Hisar?" diye sordu.

"Koruman," dedim kalbim sıkışırken. "Evinde olan korumalarından... Safa'nın yokluğunda gelmiş biriydi. Şurada yatan. En sonunda kendi kafasına sıktı."

Gözlerini kıstı, bakışları şahininki kadar keskindi. İşaret ettiğim yere dönüp İltay'ın yerde yatan cansız bedenine baktı. "O kişi Uğur Demir," dedi. "Safa'nın yerine gelen kişinin ismi Uğur Demir'di. İltay diye biri değil."

Söylediklerine şaşırmadan edemedim. Bir darbede oradan alırken kuruyan dudaklarımı ıslatarak bakışlarımı kaçırdım. "Bana isminin İltay olduğunu söyledi," dedim. Olayları yalın ve eksiksiz anlatmam lazımdı. Yoksa girmiş olduğum girdabın içinde boğulacaktım.

"Benim İltay diye bir korumam yok, hiç olmadı." Kaşlarını mümkünmüş gibi daha çok çattı. "Evimde kimin çalıştığını bilmiyor muyum sanıyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Bana İltay demişti," diye mırıldandım. Kuklacı psikolojime oynuyordu. *Onun oyununa sakın kanma, His.* Zihin, onun uzmanlık alanıydı, zekâsı ve bilgisi en önemli silahlarıydı.

"Demedi mi yoksa?" Kendi kendime konuşmaya başladım. Düşündükçe korkunç bir tuzağın içinde olduğumu fark ediyordum. "İt Kuklacı! Bilerek yaptı kesin! Kuçu kuçusu en başından beri benimle oyun oynuyordu!"

Az ileride yanan telefon ışığı dikkatimi çekti, buraya getirdiğim telefon olma ihtimaliyle kısa bir bakış attım. Yasmin ya da Tarkan arıyor olmalıydı.

Yasmin en son benden yardım istemişti. Ona ne olduğunu deli gibi merak ediyordum. Bana bir şey olsa, Yasmin ne durumda olursa olsun gelirdi.

Sarı çıyanın ne durumda olduğunu bilememek beni tedirgin ediyordu. Yağız'a bir şey olursa Yasmin kesinlikle yaşayamazdı, onu hayatta tutan tek şey Yağız'dı.

Bronz'a geri döndüm. Kelimeleri zihnimden toparlayamadan aceleyle, "Acil bir durum var," dedim. "Böyle bir şeyi söylemem şu an çok saçma olacak. Fakat işler sandığın gibi değil. Benim gitmem gerekiyor."

Bana boş gözlerle baktı.

"Gerçekten acil bir durum. Etraf bu hâldeyken gitmem doğru değil ama gitmek zorundayım," diye ekledim.

Kaşını kaldırarak, "Gitmen mi gerekiyor?" diye sordu. Sesi inanamıyormuş gibi çıkıyordu.

"Hiç gelmemem gerekiyordu," derken dilimdeki kanın tadı artık normal geliyordu. "Ama gitmeliyim, gerçekten."

"Olur, tabii gidebilirsin," derken ses tonundaki alaycı ifade kendini belli etti. "Zorlu'ya söyleyeyim seni gideceğin yere kadar da bıraksın mı?"

Dudaklarım titredi. "Bronz..."

"Aklından bile geçirme!" diye hiddetle bağırdı. "Buradan ayrılmayı unut! İşleri daha da zorlaştırma! Andım olsun, gözünün yaşına bakmam, geçmişimi yaktığın gibi yakarım seni!"

Avazımın çıktığı kadar bağırdım. "Geçmişini yakmadım!"

CamScanner ile tarandı

Yüzüme doğru yoğun bir öfkeyle, "Neden buraya geldin, Hisar?!" dedi.

"Günlüğü alacağımı söylemiştim. Onun için geldim. Annemin günlüğünü almak istiyordum," dedim ıssız bir mırıltıyla. "Alamadım ama içeri girmemle bütün bunların gerçekleşmesi bir oldu. Etrafta gezemedim bile!"

"Sana." Yukarıdan bir bakış attı. "Sana her şeye sahip olamayacağını söylemiştim!"

"Olamadım zaten!" dedim hiddetle. "Olamadım ki! Hiçbir zaman da olamayacağım ama bütün bunları yapacak kadar gözüm dönmedi!"

"Bu gece bilerek evden çıkmamı sağladın, değil mi?" diye sorarken gözleri böyle olmasını istemiyor gibi bakıyordu. "Hepimizi farklı noktaya çektin ve ev istediğin gibi boş kaldı... Ah, aptal kafam!"

"Amacım sadece günlüğü almaktı."

Ne dediğimle ilgilenmiyordu. "Hepsini tek başına yapmış olamazsın," derken kendinden emin konuşuyordu. "Hem dışarıyla ilgilenip hem de içeride bir katliam çıkarmış olamazsın!"

Yasmin'in başını daha çok belaya sokamazdım. Bu plana istemese de dahil olmuştu. Ben her ne kadar tek tabancayım desem de Yasmin beni bırakmamakta kararlıydı. "Tektim," diyebildim. "Kimse yardım etmedi. Seni ve diğerlerini farklı noktaya çeken de buraya giren de yalnızca benim."

"Ve buna inanmamı bekliyorsun?"

"Hiçbir şey beklemiyorum..." Çaresizlik beni esir aldığında daha fazla dayanamayıp, "Yasmin'in bana ihtiyacı var," diye mırıldandım. "Gerçekten kötü bir durumda. Onun yanına gitmeliyim. Yalan söylemiyorum, Bronz. Gerçekten."

Yalındım, dilim yılandı ama ilk kez yalındım.

Bana inanmıyordu. Bir neşter görevi gören diliyle, "Sen mi yalan söylemiyorsun, Hisar?" dedi. Kelimeleri kıymık olup göğsüme battı. "Doğru konuştuğun tek bir kelime bile yok! Şimdi mi doğru konuşasın geldi?"

Yalancı çoban hikâyesini iliklerime kadar yaşıyordum. Her kelimesi yalandan ibaret olan biriydim, doğru konuştuğum an kimse inanmıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Doğruyu söylüyorum."

Ben, belki de ilk kez doğru söylüyordum. İlk kez ve şu an, buna inanılmasına çok ihtiyacım vardı. *Sana kimse inanmayacak, His.*

Sert gözleriyle bana bakarken nazik olmayacak şekilde bileğimden yakaladı. "Dön de bir etrafına bak, Hisar."

Kanla yazılmış yazılar, suikasta kurban gitmiş ölü bedenler, bombalanmış kapı ve yanan elma ağacı... Hasardan ibaret bir görüntüydü.

Hisar'ın bıraktığı sanılan bir *hasar*.

"En son konuşmamızda günlüğü almak için her şeyi yapabileceğini söyleyen seni, dediğini yapmış hâlde buluyorum! Kötü bir durumda olan sen misin yoksa Yasmin mi?!"

"Ama-"

Bronz konuşmama izin vermeden, "Sakın! Sakın diretip gitmeye kalkma Hisar, sakın!" dedi. "Hiçbir yere gidemezsin. Buradan tek bir adım dahi atmayacaksın!"

Gitmekte kararlıydım. Yasmin benim için öylesine biri değildi. Her ne oluyorsa, onu o hâlde bırakamazdım. "O zaman bağla beni," dedim keskin çıkan harflerle. "Çünkü gideceğim. Bana ne yaparsan yap, gideceğim Bronz. Beni durduramayacaksın."

Safa koşar adımlarla yanımıza doğru geldi. Üstündeki takım elbise islerle kaplıydı. Kül kalıntıları her yerindeydi. Konuşmaya çekinerek, "Elma ağacını söndürdüm abi," dedi. Nefes nefeseydi. "Zorlu'nun ilettiği bilgilere göre de yaşayan kimse kalmamış. Hepsinin kalbi durmuş, 33 koruma kafasından vurularak vefat etmiş. Bir keskin nişancının işi..."

Bronz hayal kırıklığıyla baktıktan sonra beni rahat bıraktı. Bakışları beni teğet geçerken, "Başından ayrılma, Laren," dedi. Helikopterden inen kadının adı Laren'di. Zorlu, Safa ve adını şimdi öğrendiğim Laren vardı.

Laren elindeki silahın kabzasını iyice sardıktan sonra emniyetini kapattı. Kafamın hizasına getirerek bana soğuk, bir o kadar da tehlikeli bir bakış attıktan sonra, "Patronu duydun," dedi. Kumral saçları, açık teni ve uzun boyuyla çoğu mankene taş çıkartacak bir fiziği vardı. "Nefes almak dışında hiçbir şey yapma. Yaparsan karşılığını alırsın."

CamScanner ile tarandı

"Bana emir verecek konumda değilsin," derken ses tonum ciddiydi. "Sen patroncuğunun lafını dinleyebilirsin."

Bronz pantere ilk yardım yapmak için panterin bedenini güçlükle tersine doğru yatırdı. "Safa," diye seslendi Bronz. "Gömleğini çıkar hemen." Safa ona gelen emirle hareketlenip Bronz'un yanına doğru geçti ve çok geçmeden gömleğini çıkarıp uzattı. Bronz kumaşı yırtmış, akan kana turnike yapmaya başlamıştı.

Zorlu soğukkanlılıkla Bronz'un yanına geçtiğinde omzunun köşesine dokundu. Bronz onun geldiğini anlamış gibi oturduğu yerden kalktı. "Zorlu," dedi Bronz. Zorlu onun dudaklarına odaklanmıştı. "On dakika içinde Serdal'ı ve Sanaç'ı burada istiyorum." Bakışlarını bana çevirdiğinde ölüden hâllice bakışlarıyla buluştum. "Viran'ı da getir," derken bir saniye olsun bakışlarını benden ayırmamıştı. "Ne işleri güçleri varsa bıraksınlar, üçü de on dakikaya burada olsun."

Evin yolunu Zorlu ve Bronz dışında kimsenin bilmediğini o an anlamıştım. Gerçekten kimse bilmiyordu ve buna Viran, Sanaç, Serdal da dahildi.

"Safa," dedi Bronz. "Etraftaki bütün kartları topla, parmak izlerine bakılacak."

"Tamam abi, izleri bozmadan toplarım," dedi Safa.

"Laren," dediğinde Bronz, Laren'in koyu harelerinde beyaz ışıltılar belirdi. "Safa'ya yardım et."

Laren, nefret dolu bir sesle, "Bunun başında kim duracak?" diye sordu. "Hepimizi öldürecek gibi bakıyor." Kısa süre duraksayıp devam etti. "Sanırım amacına ulaşmış, burada kimseyi bırakmamış."

"Benim hakkımda," dediğim sırada bacağımdaki ağrı arttı. Kısıkça inleyip dişlerimi birbirine bastırdım. "Benim hakkımda bir şey daha diyecek olursan ses tellerini kopartırım!"

"Sakin ol," dedi Laren. Dudakları kenara kıvrıldı.

"Ne diyorsam onu yap, Laren!" dedi Bronz, tahammülsüz tavrıyla. Laren ağzının içinde homurdandı ve silahını indirip emniyetini açtı. Bacağının kenarındaki kılıfa silahı yerleştirip ters bakışlar atarak yanımdan uzaklaştı. Bronz, kızının başına tekrar geçtiğinde panteri sakinleştirmeye çalışıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Bronz..." dedim kısıkça. Bağırmaktan boğazım tahriş olmuştu. Yalpalayan adımlarım onu takip ederken aramıza mesafe koyarak yanında durdum. Üzerimde uzun deri ceketim vardı. Benim yaralı olduğumu fark edemezdi.

"Sus!" dedi Bronz. Siniri gözlerinin yangınını söndürmüş, geriye sadece küllerini bırakmıştı.

"Susmayacağım," dedim direterek. "Konuşmamız gerekiyor."

"Şimdi sus!" Bakışlarını kaldırıp yüzüme bile bakmadı. "Dikkatimi dağıtma, Hisar!"

"Benim hastane geçmişime bakmıştın." Onu dinlemeyip konuşmaya devam ettim. "Orada hiçbir tanım yoktu. Hatırlıyorsun değil mi? İlaçları almayı unuttuğumda bana neden ilaç kullandığımı sormuştun. Hasta kayıt geçmişimde hiçbir şey görememiştin. Şimdi farklı şeyler görebilirsin." Kuklacı büyük oynayacaktı, elinden geleni ardına koymayıp beni katil ilan etmişti. "Bunlar aklını bulandırmasın."

Söylediklerimi duymazdan gelerek, "Kızım," dedi Bronz. Sesi acı doluydu. Simsiyah tüylerin arasında parmaklarını dolaştırdı. "Yaralandın mı sen?" Kızım dediği panterine karşı ilgisi o kadar yoğundu ki, onu bu hâlde görmek içimi paramparça etmişti.

Senin yaralı olduğunu kimse fark etmedi, His.

"Beni dinlemen gerekiyor," dedim. Diretmeye devam ediyordum ancak ağzını açmaması gereken tek kişiydim.

Bronz, panteri kendine döndürüp o kadar kilosuna rağmen kollarının arasına aldı. Tek hamlede çimlerle kaplı zeminden kaldırmaya çalıştı. "Sikeyim," dedi. "Bu kadar kiloyu ne ara aldın? İyileştiğinde diyete gireceksin! Bak taşıyamıyorum sonra seni!"

"Taşımana yardım edebilirim," dedim.

Bronz bana cevap vermeyip yürümeye başladığında ona doğru adım attım. Karşılaştığım şey ise bana nefretle bakan gözleri oldu. "Uzak dur."

Daha fazla yaklaşmama izin vermedi. Onu dinlemeyip yüzsüzlüğüm tuttuğunda, "Hisar, dokunma!" diyerek sertçe konuştu. Sonuç olarak kızının bu hâlde olmasının nedeni bendim; aynı şekilde babasının da. "Üstünde ne var ne yoksa çıkar. Mümkünse kendini bağla."

CamScanner ile tarandı

Koyu bakışlarımı ona kenetledim. "Ben tehlike saçmıyorum, Bronz." Issız bir mırıltı dudaklarımdan döküldü.

"Sen tehlike saçmıyorsun zaten!" Haykırışı kulağımı sağır edecek türdendi. "Sen tehlikesin, Hisar! Tehlikenin ta kendisisin!"

"Yardım etmeye çalışıyorum!" diye bağırdım, pürüzlü çıkan sesimle.

"Hiçbir şey yapmayarak bana daha çok yardım edebilirsin, Hisar," dediğinde âdemelması sertçe hareket etti. Yangını aratmayan gözlerini sertçe kapatıp yutkunurken, kucağında güçlükle taşıdığı kızıyla derin soluklar aldı. Bir şeyler demek istiyor ama ağzına gelen her harfi geri yutuyordu. "Bende emin olmadan bir şey yapmama gibi siktiğimin huyu var. Sadece gözümün gördüğüne inanmak istemiyorum. Gözümün gördüğüne inanırsam..." derken devam edemeyip sustu.

"Gözünün gördüğüne inanırsan sorun değil," dedim, yalın bir ifadeyle. "Ben senin yerinde olsam beni çoktan öldürmüştüm. Sen çok bile dayandın. Her şey benim aleyhime ama sorun değil."

Sorun değildi.

Gerçekten sorun değil miydi, His?

"Ne olup bittiğini inceleyip anlamam için bana süre ver," dedi Bronz, az öncekine nazaran daha ılımlı bir tonda. "O zamana kadar da ağzını açıp sakın tek kelime etme!"

Yanımdan geçip gittiğinde, "Boşuna inceleme," diyerek arkasından seslenmeye devam ettim. "Hepsini ben yapmışım gibi gözüküyor. Her şeyde benim el izim var, kamera kayıtları değiştirildi. Kurşunların hepsi kullandığım silaha ait, silah da o korumanındı ama..." diye sayıklarken Bronz çoktan içeriye gitmişti.

Bronz'un gitmesiyle Kuklacı'ya kukla olan korumanın yanına doğru ilerledim. Adım atmaya mecalim yoktu. Bacağım berbat durumdaydı. Kan kaybından ölmemek için bıçağı çıkarmıyordum. Bacağıma dikkat edip bedenine eğildiğimde kendimi aklayacak bir şeyler bulmaya çalıştım.

Üzerindeki kıyafetleri kontrol ederek ona ait olan bir şeyler aradım. Cebinden telefon çıkmadığında Kuklacı ile iletişimi nasıl kurduğunu merak etmiştim. Telsiz dahil hiçbir şey yoktu. Bedenini karış

CamScanner ile tarandı

karış ararken pantolonunu da kontrol ettim. Bir kâğıda ulaştığımda onu avuçlarımın arasına aldım. Bu koordinatları hatırlıyordum.

Bronz'un evinin koordinatları şifrelenmiş bir şekilde bana Kuklacı tarafından verilmişti. Burada yazan koordinatları çözemeyen Kuklacı, bir nevi benden çözmemi istemişti.

Bu ev belki de önceden Kuklacı'ya aitti ve Bronz onun evine konmuş olabilirdi. Fakat ev tamamen gizli olduğu için Kuklacı'nın elinde bir adres yoktu, sadece koordinatlar vardı. O koordinatları çözemediği için yıllardır buraya gelemiyor, ona ait olanları alamıyordu. Ona ait olan şeylerin evde olan kuklalar olduğunu düşünüyordum. *Başka ne olabilirdi ki His?* Bu durumda Bronz ve Kuklacı'nın önceden tanışıyor olma ihtimali kesinliğe doğru ilerlemişti.

"Her şey nasıl bu kadar yokuş aşağıya sürüklendi! Nasıl? Nasıl!?"

Gözlerimin önüne çekilen koyu perde bakışlarımı buğulaştırdığında etrafım karanlıktan ibaretti. "Sırf seninle olmadım diye bana böyle boktan bir oyun oynayamazsın!" Yumruklarımı savururken nefesim daralıyordu. "Senin kuklan değilim ben!" Kaburgalarım daha kaç parçaya bölünecekti bilmiyordum. "Beni, benimle bırakın artık! Oyuncağınız değilim!"

Sinir krizim kısık çıkan sesimle devam ederken gözlerimin önündeki her şey pusluydu. Gecenin siyahlığıyla yarışan saçlarım alnıma dökülüyordu. *His, kendine gel.* Gözlerimden tek bir damla yaş düşmese de hıçkırıklara boğularak ağlamak istiyordum ama tek yapabildiğim kendimi parçalamaktı. Canım daha kaç kere yanarsa ağlardım? Çok kere yanmıştı ama hiç ağlamamıştım.

Bedenimin biri tarafından çekildiğini yarım yamalak hissettim. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Duyduğum ses, beni düştüğüm bataklıktan çekip çıkartırken gözlerimin önündeki pus yavaş yavaş azaldı. Ne yaptığımın farkında değildim. Bilincim benden uzaklaşmıştı.

Yavaşça kucaklandım. Yerden kaldırıldığımda bedenimin hâkimiyetini kaybetmiş gibiydim. "His," dedi algılamaya çalıştığım ses.

Alpan Serdal Qarayev'di.

Helikopterin şiddetli sesi de eş zamanlı olarak kulağıma doldu. Kör edici bir ışık vardı. Ne ara geldiklerini fark etmemiştim. Zihnim elimden kayıp gitmek için direniyordu.

CamScanner ile tarandı

Cevap vermeyince tekrar, "His?" dedi. Lolipopu andıran gözleri etrafı taradığında simsiyah göz bebekleri korkuyla genişlemişti. Arkasından beyaz, yeşil önlüklü, doktor olduğu belli olan ekip, çantalarla birlikte indiğinde yeri biliyorlarmış gibi koşarak gitmişlerdi.

"His," dedi tekrardan Serdal. Burada olduğuma inanamıyor gibiydi. "Senin ne işin var burada?"

Bakışlarım ışığın kaynağı olan helikopterdeydi. Zorlu'nun indiğini gördüm. Viran ve Sanaç da peş peşe inerken direkt olarak bana baktılar.

"Bu kan kokusu ne?" diye sordu Viran. Yüzünü buruşturdu. Üstündeki deri ceketini düzeltirken bastığı yerlere dikkat ediyordu.

"Ortalığın amına koymuşlar yalnız..." dedi Sanaç. "Üçüncü Dünya Savaş'ı başlamış olabilir."

"Bronz'la savaşa mı girdiniz?" diye sordu Serdal. "Sen kazanmış gibisin," derken beni güçlü kollarının arasında tutmaya devam ediyordu.

Sanaç bakışlarını kanlı yüzüme dikti. Alay dolu bir sesle, "Nereye gömdün onu?" dedi. "Elimizi açıp arkasından bir dua okuyalım bari. O kadar yıl arkadaşlığımız var. Severdim rahmetliyi, hakkım varsa helal olsun."

Serdal daha fazla dayanamayıp, "Kimse yok etrafta, neler oluyor?" diye tekrar sordu.

Laren bakış açımıza girdiğinde hızlı adımlarla olduğumuz tarafa doğru gelmeye başladı. Bana nefret edercesine bakarken, "Hoş geldiniz diyeceğim ama hiç hoş gelmediniz," dedi. "Bronz'un evine izinsiz giren bu kız, ortalığın amına koymuş. Katliam çıkarıp önüne kim gelirse taramış. 33 korumanın hepsi keskin nişancı tarafından öldürülmüş."

Serdal'ın yüzündeki ifade tamamen silinmiş, açık teni yüzümdeki kanlar gibi kıpkırmızı olmuştu. Çatılan kaşlarıyla derin soluklar alırken iri cüssesi beni buldu. "His katliam çıkardı derken?" dediğinde dudaklarından dökülene inanmıyordu.

"Evet," diyerek onayladı Laren. "Katliam çıkarmış. Herkesi öldürmüş. Bronz'un panteri de buna dahil."

CamScanner ile tarandı

"Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir, amına koyayım?" dedi Sanaç. "O kadar korumadan kimse karşı çıkamamış mı? Dalga mı geçiyorsun?"

"Nasıl olduğunu hemen anlamamız mümkün değil," dedi Laren büyük bir sakinlikle. "Sanırım hiçbiri tehlikeyi fark etmeden kafasından vurulmuş, bu yüzden bana direkt nabızlarının durduğu bilgisi geldi."

"Ama neden? Neden böyle bir şey yapsın ki?" dedi Sanaç. Gökyüzü mavisi hareleri beni bulduğunda duyduklarına inanmak istemiyor gibi bakıyordu. "His?" dedi beklentiyle. Hiç durmadan konuşma potansiyeli olan ben, edecek tek kelime bulamıyordum. "Kahvaltıda katliam çıkartırım derken şaka yapıyorsun sanmıştım! Ciddi miydin sen amına koyayım?!"

O an, zihnime gece gibi serildi. *"Eğer ki,"* demiştim. *"Bu evin içinde birisi bana silah doğrultup, beni canımla tehdit etmeye kalkarsa, karşılığını misliyle vereceğime emin olabilirsin. Değil altıncı kuralım, diğer altı kuralımı da beraberinde çöpe atmış olurum. Safa'nın yarıda bıraktığı katliam, benim tarafımdan tamamlanmış olur."*

Bana inanmayacak olan insanlara bağırsam ne faydaydı?

Hepsinin yüz ifadesi değişmişti. En çok da Sanaç'ın. O sempatik tavrından eser kalmamıştı. "Bronz nerede amına koyayım?!" dedi Sanaç. Bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kısalttı. "Ona bir şey yapmadın, değil mi?"

Serdal'ın bakışları aniden bana döndüğünde, "Hayır, yapmadım de," dedi. Kaşlarını çattı ve bir adım geriledi. "Niye yapmış gibi bakıyorsun, His?"

Sana kimse inanmayacak, His. Demiştim. Sana kimse inanmaz.

Kimse inanmayacaktı.

İnanmaları imkânsızdı.

Viran, Sanaç'ı önümden çektiğinde, "Kanlar içindesin," dedi. Yüzümün her bir zerresinde olan kan lekelerini dikkatlice inceledi. "Eğer bu kanların tek bir damlası Bronz'a aitse kendine mezar kazmaya başlasan iyi edersin, Alatav."

Serdal cevap vermemi beklemeden benim yaptığıma inanmış olacak ki, "Nasıl yapabilirsin bunu? Derdin neydi? O kadar masum can-

CamScanner ile tarandı

dan ne istedin?" diye kükreyip bir aslan edasıyla üstüme atladı. "O kadar insanın kafasına sıkacak kadar ne oldu, His!"

"Siktir," dedi Viran. Yeşil gözlerinin etrafında koyu bir halka belirdi. "Günlerdir bizimle kedi fare gibi oynayan sendin!" Yaşadığı aydınlanma sonucunda bana, beni öldürecekmiş gibi baktı. "Hepsi buraya girmek için yaptığın bir oyun muydu?"

"Elbette onun oyunuydu! Sence o, oyuna gelebilecek biri mi?!" dedi Serdal. Oyuna gelmiştim. Oyunları da ciddiye alırdım ben. Gözlerine yerleşen hayal kırıklığı kaburgalarıma kadar batmıştı. "33 kişi ne demek biliyor musun sen? Kaç aile var, kaç çocuklu baba var!" Bedeni bana saldırmak için tam önümde durduğunda kabaran öfkesiyle, "Kaç kişiyi yetim bıraktığının farkında mısın sen?" dedi.

"Şaka," dedi Sanaç bir anda. "Şaka yapıyorsunuz. 33 kişi öylece ölmüş olamaz..."

Onların bana karşı kükreyişini aldırmadan çalı gibi kuru bir sesle, "Helvanızı neyli seviyorsunuz?" dedim.

Serdal'ın aralanan dudaklarından, "Ne?" döküldü.

"Helvanızı diyorum Serdal, neyli seviyorsunuz?" diye sorumu yinelediğimde gözlerinin içine tıpkı bir ölü gibi baktım.

Serdal'ın sinirleri iyice gerilirken yüksek çıkan sesiyle, "Konumuz bu mu?!" dedi. "Bırak artık şaka yapmayı! Bir konuda da ciddi ol, His! Şaka makinesi değilsin sen, soytarı gibi davranmayı bırak! Ne ağladığın belli ne güldüğün! Hepsinin altından bir bok çıkıyor!"

Ağzından çıkan her bir kelime beton görevi görüyordu. Laflarının altında ezileceğimi sandım fakat yine de ifademi düz tutmaya çalıştım. *Soytarı gibi davranmayı bırak.* Sürekli olarak kafamı dağıtmaya, zihnimi korkutucu gerçeklerden uzak tutmaya, her dakika ağlamamak için kendimi güldürmeye çalışırken saçmaladığımın farkındaydım ama tam olarak bunu yapmam gerekiyordu. Diğer türlü nasıl yaşayacaktım? Bana sormuşlar mıydı kaldırabiliyor musun diye?

Peyami Safa, *Yalnızız* kitabında "*Çaresizlik ve tehlike anları vardır ki, o zaman çırpınmaya ve haykırmaya gelmez.*" diyordu. Benim kaçış yöntemim de buydu belki. Soytarılık yapmak. Yine de şu an yaptığım bu değildi.

CamScanner ile tarandı

Çenemi dikleştirdim ve dudaklarımı aralayıp, "Anladığım kadarıyla sade seviyorsunuz," diye mırıldandım. Üçü de bakışlarını bana diktiğinde konuşmaya devam ettim. "Çünkü birer kart sahibi olarak İmparator'un gerekçelerini karşılamadığınız için diğer kart sahipleri tarafından öldürüleceksiniz."

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordu Sanaç.

"Bahsettiğim şey şu," dedim kelimelerin üstüne basa basa. "Her şey açığa çıktığında, Uğur Demir'in kendiyle beraber 33 kişiyi öldürmesi size pahalıya patlayacak. Bir de Bronz'un kızı var tabii..." Gözlerimi kıstım. "Gerçekler açığa çıkana kadar neyli helva istediğinize karar verin."

"Uğur ne alaka, His?" diye sordu Serdal kafası daha çok karışırken. "Uğur da diğer tüm korumalar gibi Bronz'u korumakla görevli. Tek bir hata yapamaz. Bunu canıyla ödeyeceğini bilir!"

"Kendisi, kendi biletini çoktan kesti," diye acımasızca mırıldandım. "Siz de artık kendinizi düşünmeye başlasanız iyi edersiniz. Şahsen ben İmparator olsaydım ve benim evime böyle bir saldırı yapılsaydı, diğer kart sahipleri bunu canıyla öderdi."

"Her ne kadar suçlu olsa da..." Laren ağzının içinde mırıldandı. "Bu kıza hak vermeden geçemeyeceğim. Tek başına bütün her şeyi yapmış olamaz. İçeride bir hain olduğu belli. O her kimse onun kadar siz de suçlusunuz çünkü tehlikeyi göremediniz. Tüm kart sahipleri bilir ki İmparator'u korumak bütün kartların asıl görevidir. Herkes ona bağlıdır."

Tek bir kişi ona bağlı değildi. *İmparatoriçe.* İmparator bile İmparatoriçeye bağlıydı.

"Uğur Demir," dedim ezbere bir şekilde. "Bütün kilit nokta o."

"Uğur, ilk korumalardan biri," dedi Serdal emin bir şekilde. "Herkes ihanet eder ama o etmez."

"Sorun da bu, Serdal." Kafamı iki yana olumsuz anlamda sallayıp konuşmaya devam ettim. "Uğur ihanet etmedi. Ettirildi. İsteği dışında yaptı çünkü zihni ele geçirilmişti. Son zamanlarını mutlaka araştır, hiç hastaneye gitti mi?"

"Bütün korumalar düzenli olarak hastaneye gider!" dedi Serdal.

"İşte bu yapmamanız gereken bir şeydi," dedim.

CamScanner ile tarandı

The Puppeteer yani Kuklacı'nın bir doktor olduğunu biliyordum. Dünya üzerindeki birçok hastaneyle bağlantısı olabilirdi. Zihni yalnızca kötülüğe çalışıyordu. Hastaneye gelen korumaları kolaylıkla avucuna almış olmalıydı. İnsanları hipnoz ederek birer kuklaya çeviriyordu ve emrinde çalıştırıyordu. Bronz'un çalışanı olan Uğur Demir'i de yöneten kendisiydi. Zihni artık parmaklarının arasında ip olduğu için bir süredir istediğini yaptırıyor olabilirdi.

"Ondan uzak durun!" diyerek araya giren Bronz'la herkesin dikkati ona çekildi. Diğerleri Bronz'u gördüğünde rahatlamışa benziyordu. Bir anlığına onu gerçekten öldürdüm sanmışlardı.

"Sizi buraya muhabbet edin diye çağırmadım," diye devam etti Bronz. "Serdal komuta merkezine geçmeden önce Uğur da dahil herkesin retinasını incele. Sanaç, Arkana'dakilerin bu olayı duymasını engelle. Viran, time haber ver. Herkes hazır dursun."

Serdal öfkeli bakışlarıyla aramızdan ayrılırken sinirle soluyordu. Etraftaki ölü bedenleri incelerken yüzünde yoğun bir acı vardı. Uğur'u gördüğünde yanına çöktü, açık olan gözlerini eliyle yavaşça kapattı. Cebinden bir alet çıkarttı ve Uğur'un parmağını alıp alete dokundurdu. Mavi ekran aktif oldu, daha önce görmediğim bir teknolojiydi.

Bronz, bakışlarını yakınında duran Zorlu'ya çevirdiğinde, "Zorlu," diye adını söyleyip dikkatini çekti. Onun dudaklarını izleyen Zorlu adının söylenmesiyle hafifçe kaşlarını çattı. "Laren," deyince karşısındaki kadının hareleri parladı. "Hisar'ı hemen buradan götürün. Odaya kapatın. Eğer bu evden çıkıp giderse, kendi kafanıza sıkabilirsiniz. Evden çıkmaması için ne gerekiyorsa yapın."

İkisi bana yaklaşıp kollarımdan tuttu. Diğerleri Bronz'un yanına geçmiş, yanımızdan uzaklaşmaya başlamışlardı. "Bronz!" diye bağırdım can havliyle. "Gitmem gerekiyor... Beni burada tutamazsın!"

Bronz kendine hâkim olmaya çalışırken, "Hisar ilgilenmem gereken kişiler var," dedi. Bana bakmıyordu bile.

"Benim de var," diye fısıldadım. "Yasmin'in yanında olmam lazım! Canı tehlikede diyorum!"

Sanaç, Yasmin'in adını duymasıyla adımlarını yavaşlattı.

"Viran benimle gelsin." Onları durdurmak için bir yol aradım.

CamScanner ile tarandı

"Söz veriyorum, Yasmin'in iyi olduğundan emin olduktan sonra buraya geri geleceğim! Eğer ters bir şey yaparsam Viran öldürsün beni!"

Sanaç, Bronz'a doğru döndüğünde harelerinde duygu değişimi meydana geldi. Konuşmaya devam ettim. "Öldürülmüş bile ola-"

Sanaç lafımı kesip, "Ne oluyor?" diye sordu kehribar gözlere sahip adama doğru. "His, neyden bahsediyor?"

"Yasmin'e bir şeyler olmuş," dedi Bronz. "Oraya gideceğim diye tutturuyor."

Bulduğum ilk fırsatta Zorlu ve Laren'in kollarından kurtuldum. Yaralı bacağıma daha fazla hasar vermeyi göz önüne alarak koşmaya başladım. En fazla üç adımımdan sonra karşımda Safa Beylemir belirdi.

Safa'nın karşıma çıkmasıyla olduğum yerde kaldım. "Yapma yenge," dedi acıyan bir tonda. "İşleri daha da çıkmaza sürükleme, abim seni gerçekten yaşatmaz."

"Geri geleceğim," dedim. Bu söylediğime ben bile inanmıyordum.

Safa'nın bakışları arkama doğru kaydığında, "Sıkayım mı abi?" diye sordu.

"Ellerini kaldır, Hisar." Bronz'un sesinde tek bir yaşam belirtisi yoktu. Bütün mezarlıkları sesine taşımıştı. "Bana dön."

Dişlerimi birbirine bastırdığımda onların sayıca benden üstün olmasıyla buradan kolayca çıkamayacağım gerçeği yüzüme tokat gibi çarpıyordu. Elimi kaldırıp Safa'nın acıyan bakışları arasında ona baktım.

"Eğer durmazsan," dedi Bronz. Sesinde merhamete dair bir iz yoktu. İlk kez bu kadar merhametsizce konuşuyordu. "Seni vururum, Hisar." Bedenimi tamamen ona çevirip yavaşça yutkundum. "Ve emin ol, söylediğimi yaparım."

Bronz'un bir hayli gerisinde olan Sanaç'ı gördüm. Az öncekine nazaran daha düşünceli duruyordu. "Sanaç," diye fısıldadım. "Sizi oyalamak için demiyorum. Bu sefer değil. Konu çok ciddi ve Yasmin'e ne olduğunu bilmiyorum." Sessiz kalmasına karşılık konuşmaya devam ettim. "Evde olacaktı. Ev..."

Sustum.

Evi ifşa edemezdim. Orada Yağız da yaşıyordu. Onu tehlikeye atamazdım. Burada bulunan herkese güvenemezdim.

CamScanner ile tarandı

Kaldığımız apartmandaki iki daireyi tutan Yasmin'di. Utkan'ın askerlik mesleğini bahane ederek binaya taşınmıştı. Hamileliğinden dolayı modelliği bırakan eski manken, hayatını artık ailesine adamıştı. O apartmanda oturmak istemesinin nedeni ise annesiydi ve Utkan'ın tutmayı çok istediğini söylemişti. *Hayır, sil.* Sanaç'tı.

"O evi biliyorsun," diye mırıldandım. Sanaç'ın bilmesinde bir sorun yoktu. "Annesiyle ilgili olan evde. Ona ancak sen yardım edersin. Lütfen."

"Hiçbiriniz onunla göz teması dahi kurmayacaksınız," dedi Bronz net bir tonda. Dili bıçak gibiydi. Kelimeleriyle kalbimi kesmekten başka bir şey yapmıyordu. Diğer hepsi bakışlarını benden kaçırdı.

Zorlu az öncekine nazaran daha sert davranırken beni kolumdan tutup sürüklercesine götürdü. Laren ise nişan almış bir şekilde peşimizden geliyordu.

"Zorlu," diye adını söyledim. "Dur," dedim hızlıca. Beni sürüklemesinden dolayı bacağımdaki ağrının şiddeti artmıştı. "Bacağım! Hareket edemiyorum! Yaralıyım!" Zorlu bana bakmadığı için ne söylediğimi anlamıyordu. Bana bakmayı reddediyordu çünkü o sadece Bronz'un sözünü dinliyordu.

"Zorlu!" dedim titrek bir sesle. Güçsüzleşen adımlarımdan dolayı sendeledim. "Bana bak! Yüzüme bak! Ah!" Acı bir inleme döküldü dudaklarımdan. "Tamam, tamam," diyerek kendi kendimi telkin etmeye başladım. Kendimi kandırmaktan başka çarem yoktu. "Sorun değil. Ben daha kötülerini gördüm."

Hangi tarafta, hangi blokta olduğumuzu kestiremezken Laren metal bir kapıyı sonuna kadar açtı. "Geç içeriye," dedi. Yoğun bir rutubet kokusu dışarıya taştı ve burnuma hücum etti.

"Karanlık burası," derken zihnime bir sürü sahne akın etti. "Işık yok," diye mırıldandığımda bütün kanım çekilmiş gibiydi. Karanlıktan da karanlıkta kalmaktan da hiç hazzetmiyordum. Zorlu beni sürüklediğinde elimi duvara yapıştırdım ve kırılacak olmasını umursamadan tırnağımı duvara sapladım. "Burada ışık yok! Işığı açın!"

"Kes sesini, gir içeriye!" dedi Laren yüksek bir sesle. "Kız çocuğu gibi davranma. Yaşının kadını ol biraz!"

CamScanner ile tarandı

"Karanlıkta kalamam ben!" diye bağırırken dehşete düşmüş bakışlarımı Laren'e çevirdim. "Işığı aç hemen!"

"Kes sesini!"

Duvarı tutan ellerimi serbest bırakıp boğazına sarıldım, kirpiklerimden akan terli kanlarla gözlerinin içine baktım. "Bana bir daha sakın sesini yükseltme! Senin ses tellerini kopartırım!" Bir yılan edasıyla sardığım boğazını acımadan sıktım. Elleri ellerimi bulurken bana vurmaya başlamıştı.

"Sesini çıkarmadan içeriye gireceksin!" dedi. Kesilen nefesiyle, eli saçımı bulup geriye doğru çekti.

"Bana dokunamazsın!"

"Dokunu-" Cümlesini tamamlamasına izin vermeden kafasını tuttuğum gibi metal kapıya vurdum. Yaşadığı ağır sarsıntıdan dolayı gözleri kapanırken saçımı tuttuğu elleri gevşemişti. Bilinci kayıp giderken aniden olduğu yere çöküp uykuya dalmıştı.

Zorlu'ya döndüğümde bakışlarının bende olduğunu gördüm. Benimle kavga etmeye hazır duruyordu. "Zorluk çıkartmak istemiyorum, tek istediğim aydınlık bir yerde olmak." Zorlu bakışlarını benden kaçırıp benimle iletişime geçmeyi reddetti.

Beni tekrardan kolumdan kavradığında bir yaprakmışım gibi hışımla kendine doğru çekti. Tekrar karanlık odaya sokacağı zaman duvardan tutup girmemekte direndim. "Zorlu!" dedim tekrardan. Söyleye söyleye adını ezberlemiştim. "Yüzüme bak!" Yüzünü avuçlayıp kendime doğru çevirdiğimde tırnaklarım yanaklarına saplanıyordu. Ucu keskin olmasından dolayı teninde yarık oluşturuyordu. Güçlükle bakışlarını kaldırdığında sertçe, "Yüzüme bakacaksın ve beni dinleyeceksin!" dedim.

Tekrardan karanlık odayı gösterdiğinde, "Ormanın içinde kamera var," dedim. "Görmüştüm, biliyorum. O kameranın önünden geçtim. Onun bağlantısı kesin farklı bir yerdedir. İzleyin o kamerayı, tablolardaki kameraları da."

Zorlu söylediklerimi çok takıyormuş gibi değildi. "Son bir şey," dediğimde durup yüz ifademi inceledi. "Son, gerçekten son," diye direttiğimde son olduğuna inanmış gibiydi ama yüz ifadesi bomboştu. "Sorun çıkarmayacağım." Sorun çıkarmak benim aleyhime olurdu, dinlenip aklımı toparlamam gerekiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Işık açık kalsın," dedim ısrarcı tavrımla. Kafasını iki yana sallayıp beni içeriye doğru sertçe itti. "Siktir git!" diye bağırdım. Beni tamamen karanlığa gömdü ve üzerime metal kapıyı kapattı. "Sen de itin tekisin!"

Karanlığın içinde hiçbir şey göremediğimden adımlarımı rastgele attım. Topallayan adımlarım etrafı anlamaya çalışırken pas kokusu burnumu aşındırıyordu. Titreyen ellerimi uzatıp bir şeye çarpmamak için çabalayarak olduğum yere çöktüm. Dışarıdan hiçbir ses gelmiyordu. Zorlu uzaklaşmış, bayılan Laren'i götürmüş olabilirdi. Karanlıkta kalamazdım, karanlıkta kalmamalıydım. Karanlıkta kalırsam karanlık olurdum ve ben karanlık olmak istemiyordum.

"Lütfen!" dedim yüksek sesle. "Işığı kapatmayın! Karanlıkta kalmak istemiyorum," dediğimde kör düğümleri çözmeye çalışırken zihnimi talan eden düşüncelerden kurtulamıyordum. Kafamı iki yanıma salladığımda saçlarım beni takip etti. "İstemiyorum..."

Zihnimin kuytularında şiddetli depremler olduğunda beni gitmek istemediğim, karanlıktan nefret etmeme sebep olan anılara doğru sürükledi.

Karşımda duran kadınların çoğunun kaç yaşlarında olduğunu bilmiyordum. "Ailesini öldürdüğünü söylüyorlar," dedi. Sesi kısık olmasına rağmen dudak okuyabildiğim için söylediklerini anlamıştım. "Gündeminde şu an bu kadın var," diye devam ederken bana ters ters bakıyordu. "On dokuz yaşında, şımarık kızın tekiymiş, babası çok zengin bir iş insanıymış. Geçtiğimiz günlerde cinnet geçirip anne ve babasını öldürmüş. Bütün kanallar ve gazete haberleri bunu konuşuyor."

"Biz mecburiyetten cinayet işleyelim, bunlar da keyfinden anayı babayı doğrasın," dedi rahatsız olduğunu belli eden yüz ifadesiyle. "Gece görün şunun işini." Buraya geleli çok olmamıştı lâkin geçirdiğim birkaç gün boyunca kimin kim olduğunu kolayca anlayabilmiştim.

"Olmaz," dedi diğerlerine nazaran daha yaşlı olan kadın. "Müdür, hiçbiriniz ona dokunmayacaksınız, dedi. Kendine ayırmış o kızı."

Ağır demir kapı açıldığında diğer çoğu kadın ayaklanmıştı. Yaş olarak benden büyük görünüyorlardı, yaşıtım kimse yoktu.

CamScanner ile tarandı

Sürgülü demir kapı kulak tırmalayıcı bir sesle açıldı. Paslı kapının açılmasıyla birlikte herkesin bakışları bulunduğumuz koğuşun dış kapısına dönerken içeriye gür bir ses yükseldi. "Alatav." Kapıda olan kişi ismini bir türlü aklımda tutamadığım Müdür Bey'di.

Müdür Bey, gür çıkan sesiyle, "Alatav!" dedi. Bağrışı koğuşta yankılanırken bütün kadınlar korku dolu gözlerle bakıyordu. "Buraya gel!" Kafamı kaldırıp bakışlarımı onunla buluşturmadığım için yanındaki adamlarına doğru konuştu. "Gidin getirin şunu."

Personellerden biri, "Sorun çıkarma, yürü!" dedi. Beni tekrar tutup sürükleyerek götürmeye başladığında karşı çıkmadım. Müdür Bey önde, biz arkasında üç kişi ilerledik. Yatma saatine az bir vakit kaldığı için etraf karanlıktı. Adım sesleri dışında başka ses yokken beni yine karanlık odaya getirip her zamanki sandalyeye oturtmuşlardı. Onlar alıştığı için karanlıkta neyin ne olduğunu biliyorlardı.

"Bıçakları ve çatalları yine sen mi arakladın?" dedi Müdür Bey. Soğuk nefesi tenime düşerken solumamak için nefes almayı birkaç saniyeliğine bıraktım. Hafif tempo tutarak arkama doğru geçti.

"Hayır, ben değilim," dedim tok bir sesle. Gözlerimi zaten karanlıkta olduğum için kapattım.

"Hisar Alatav!" diye bağırdı. Elleri saçlarımı kavrayıp beni kendine doğru döndürdü. "Konuşurken yüzüme bak!" derken onun bir psikopat olduğuna yeni kanaat getirmiştim. Etraf zifiri karanlıkla çalkalanırken yüzüme bak, diyordu. "Bıçakları sen mi aldın?!"

"Ben almadım!" dedim yüksek çıkan sesimle. "Bıçağım olsaydı emin ol şu an sana saplamış olurdum!"

Beni rahat bıraktığında tam derin bir nefes alacakken, "Soyun şunu," demesiyle nefesim kesildi.

"Ne?" döküldü dudaklarımdan.

"Karanlık zaten, biz seni görmeyeceğiz sen de bizi görmeyeceksin..." dedi Müdür Bey tiksindiğim sesiyle. Zihnimin içinde bir sürü nota geçirdim, çaldığım melodileri düşündüm, parmaklarım titremiyormuş gibi tuşların üzerinde hayal ettim. "Ama iliklerine kadar hissedeceksin." Nefesini kulağıma üflediğinde midem bulanmıştı, asitli sıvı yukarıya doğru yükselmek için vakit kolluyordu. "Hiç mi karan-

CamScanner ile tarandı

lıkta kalmadın? Geçen hafta her gece burada tuttum seni. Alıştın sanıyordum."

"Kalmak istemiyorum!" dedim keskin bir dille. Eli ensemden aşağıya inip omuzlarımda durdu. "Dokunma sakın."

"Saçlarını sıfıra vurun," dediğinde ona irileşen harelerimle baktım. "Bakalım bu kız bize ne kadar dayanacak?"

Çığlık çığlığa, "Hayır!" diye bağırdım. "Hayır! Saçıma dokunmayın!"

Daha annem saçıma dokunmamıştı. Annemin dokunamadığı saçlarımı kestirmek istemiyordum. Eğer beni sevmeye başlarsa ve kafamda okşayacak saç bulamazsa çok üzülürdüm, hem de çok.

"Yapın!" diye emretmesiyle iki kişi beni tutmaya çalıştı.

Aldığım sert darbeler onlardan kurtulmamı tamamen engellerken tıraş makinesinin tenime dokunduğunu hissettiğimde gözümden bir damla yaş süzüldü. On dokuzdu daha yaşım; fakat saçım hiç örülmemişti. On dokuzdu daha yaşım, bana hâlâ istediklerini yapıyorlardı. On dokuzdu yaşım ve ben hep bu yaşta kalacaktım.

Çığlıklarım sessizliğe gömülürken kafama çarpan rüzgârın soğukluğunda tir tir titredim. Onlar kahkahalarla gülerken ben için için kan ağlıyordum. Gözümden akan her yaşın gazabına uğrasınlar istiyordum.

"Kaç yaşındaydın sen?" diye sordu tehlikeli bir sesle. Soğuk nefesi kulağıma çarparken başımı diğer tarafa doğru çevirdim. "Kaç yaşında lan bu kız?"

Bir diğeri, "On dokuzmuş," dedi.

"Senin teninde şimdi ne kadar güzeldir..." dediğinde ellerini vücudumun birçok noktasında hissettim. Bıçağı fark etmemesi için bacaklarımı birbirine iyice bastırırken benden yavaşça uzaklaştı. "Siz çıkın, ben halledeceğim."

"Müdürüm..." diyen adamlardan birisi karşı çıkmak üzereyken müdür, konuşmasına daha fazla izin vermedi.

"Çıkın!" diye bağırdı. "Bizi yalnız bırakın!" Onların çıktığını kapının kapanmasından anlarken soğuk nefesi vücudumun her yerindeydi. Üzerimdeki ince kıyafetler beni ısıtmaya yetmiyordu, soğuktan bir kere daha nefret etmiştim. Onun dudağından dökülen soğuk nefes-

CamScanner ile tarandı

ler üşümeme neden oluyordu. "Korkma sakın benden," dedi. Kalbim hızla atarken yapabileceğime inancım tamdı.

"İğreniyorum senden," dedim tıslarcasına. "Diğer kadınlara ne yaptığını biliyorum." Her gece biri ağlayarak geliyordu, üstü başı yırtık hâlde, çığlıklar içinde kabuslara uyuyorlardı. Üzerimdeki hırkayı çıkarttığında ona ayak uydurdum. "Bana ne yaptığının farkındayım."

"Ne yapmışım ki?" diye sorduğunda, kendi kulağıyla duymak, duyduğuyla da gururlanmak istiyordu.

"Taciz ediyorsun," dedim, gözlerim sımsıkı kapalıydı. Zihnimin dehlizlerinde ihtirasa kurban gitmiş notalar çalarken beni bu andan uzak tutuyordu. "Belki de tecavüz."

"Öyle demeyelim bence," dedi. İri parmakları boğazımdan aşağıya inerken asıl ıstırap şimdi başlıyordu. Vücudumun her bir zerresine onun hücreleri nam salarken nefes dahi almadım. "Burada hiç erkek yok ve ben o eksikliği gideriyorum, diyelim. Sana dokunduğumda ne hissediyorsun?"

"Hiçbir şey," dedim donuk bir hâlde. "Neden yemeklerimize uyku ilacı atıyorsunuz?" diye sorduğumda dikkatini başka bir yere çekmek istedim. "Geceleri bize ne yapıyorsunuz?"

"Biraz eğleniyoruz," dedi ve aniden tenime dokunan eller buz kesildi. "Sen o yüzden mi yemek yemiyorsun? Uyanık seni!" deyip kollarımı avuçlamaya başladı. Uyku ilacını attıklarını fark ettiğimden beri ne bir şey yiyordum ne de içiyordum. Ölüm orucuna girmiş gibiydim. "Zayıflamışsın, olmaz öyle."

"Bu yaptığın suç," dedim. Kelimelerim tükürür gibi çıkıyordu. Nefesi enseme düşüyor ve titrememe neden oluyordu.

"Sizler zaten suçlusunuz," dedi tiksintiyle. Dişlerimi birbirine bastırıp sesimi çıkartmayarak duymak istediği sesleri ona vermedim. Dudaklarım birbirine mühürlenmiş gibiydi. "Hak ettiğinizi yaşıyorsunuz!"

"Işığı açın," diye bağırdığımda sesim normalden pürüzlü çıktı. Hiçbir şey yemediğim için boğazımda ekstradan bir kuruluk vardı. "Işık," dedim yardım dilenir gibi. "Karanlıkta kalmak istemiyorum."

"Çok konuşuyorsun," dedi Müdür Bey. Dudağını omzumda hissettiğimde mide bulantım daha çok artmıştı. Öne doğru eğilip onun tiksinç

CamScanner ile tarandı

dokunuşlarından uzaklaşırken buraya girdiğim güne lanet ettim. "Hadi ama!" dedi heyecansız tavrıyla. "Hiç mi etkilenmiyorsun, Hisar?"

"Işığı aç!" dedim avaz avaz. "Işığı açın! Yalvarırım ışığı açın!"

Dilini damağına vurup onaylanmayan bir ses çıkardı. Cık sesleri kulağıma dolarken ellerini tekrar bedenime yerleştirdi. "Bu sayede beni daha çok hissedeceksin," dedi kısık, bir o kadar da tok bir sesle. "Tenine dokunan nefesimi..." Alıp verdiği her soluk vücudumun üzerine damlıyordu. "Sana dokunan ellerimi." Üzerimdeki tişörtümün içine sızıp tenime dokunan elleriyle ürperdim. "Hissediyor musun beni, Hisar?"

"Hisar deme bana!" dedim aksi bir tavırla. Kuyruğuna basılmış panter edasıyla bacağımı kaldırıp sert bir tekme savurduğumda onun hassas noktasına dizimi geçirmiştim. Geriye sendelemesiyle birlikte düşünmeden üstüne atlayıp, "Hissettin mi?" dedim, ardı ardına savurduğum tekmelerimle gözlerimin önüne düşen perde sayesinde acımadan vururken. "Övündüğün erkekliğine attığım tekmeyi sonuna kadar hissettin mi?" diye bağırdım nefes nefese. "Yeterli gelmemiştir değil mi?"

"Orospu!" dedi. Bunu yapmamı beklemediği için birkaç saniyeliğine afallamıştı.

Parmaklarım yüzünü avuçladığında tırnaklarımı beyazlatacak kadar tenine bastırdım. "Bak bunu daha çok hissedeceksin!" dedim net bir ifadeyle. Tenine bastırdığım tırnaklarımdan kurtulmaya çalışıyordu ama karanlıkta olduğumuz için o da hiçbir şey göremiyordu.

"Bak bana," dedim aynı onun gibi. "Hissediyor musun beni?" diye sordum taklit eden bir sesle. "Seni sonsuza kadar karanlığa gömeceğim. Hepimizin ruhunu, masumluğunu buradaki karanlığa mezarlık yaptın. Bizi bu karanlığa gömdün." Çize çize çıktığım teninde kaşlarını buldum. "Tırnaklarım gözünün içini deşecek." Canice mırıltılarım dudaklarımdan çıkarken olacakları hiç düşünmeden hareket ediyordum. "Sana bunları yaptığım için yüz yıl hapis cezası yesem de asla pişman olmayacağım."

Parmaklarım kaşlarının altından göz yuvarlarına dalarken tırnaklarımı açık olduğunu fark ettiğim gözlerinin içine daldırdım. "Gözüm!" dedi haykırırcasına. "Aaahhhh!" İniltisi karanlık odada

CamScanner ile tarandı

yankılandığında baskıyı artırdım. "Gözüm!" Kelâmlarını tekrar tekrar söylerken kanlar parmaklarıma doğru sızıyordu. Piyano tuşları üzerinde gezen parmaklarımı, kanlar lekelemişti. "Allah'ın belası! Gözümü oydun lan!" dediğinde yumuşak dokusu tamamen zedelenmiş hâldeydi.

"Kaltak! Küçük kaltak seni!" dedi hiddetle. Beni aniden üzerinden ittiğinde gözünden akan kanlar bana düşüyordu. "Seni elimden kim kurtaracak?" diye sorduğunda gür sesini benden başka duyan yoktu. "Sike sike öldüreceğim seni!"

"Neyle?" dedim meraklı bir ifadeyle. Parmaklarımın arasında döndürdüğüm bıçağı sıkı sıkıya kavrayıp ona doğru tuttum. "Neyle öldüreceksin beni? Birazdan doğrayacağım sikinle mi?" Cümlemi tamamlamamla bıçağı ona bastırdım ve en hassas noktası olan erkekliğine sonuna kadar soktum. Diğer bacağımda duran çatalı alarak defalarca sokup çıkarttım ve en sonda pantolonun üzerinden sapladım.

"Ah!" dedi defalarca. Ağzından dökülen her bir inilti benden çıkması gerekirken ondan çıkıyordu. Bu gece duymak istediği tek iniltiler benimkiler olacakken çıkan iniltiler onun iniltileri olmuştu. "Küçük orospu seni! O bıçağı sokacağım sana!" Bütün bedeni kasıldığında yere yığılıp üzerimden ayrıldı. Yan tarafıma düştüğünde öylece kalakalmıştı. "Çıkart şunu!" dedi. Acı dolu ve kısık kısık konuşuyordu. "Buraya gelin lan hemen!" Dışarı çıkarttığı çalışanlarından yardım dilenmeye başlamıştı. "Yardım edin lan!"

"Sana kimse yardım edemeyecek," dedim. Bedeninden yayılan soğuklukla nerede olduğunu fark ederken saplı duran bıçağı aldım ve bir daha batırdım. "Yemekleri değiştirdik, Müdür Bey. Bu sefer uyku ilaçlı yemekleri senin yardakçıların yedi," dedim. Şu ana kadar bu pislik mahlukun sesine gelmedilerse çoktan bayılmış olmalılardı.

Ve durdum.

"Sen yemedin," dedim, bilmiş bir tavırla. "Birazdan yapacağımız her şeyi, bu karanlık odanın içinde hissedeceksin. Bu zevkten mahrum kalmana gönlümüz el vermedi."

Dakikalar sonra kapıya doğru yaklaşıp, "Kızlar," diye bağırdım. Kapıda olduklarını bildiğim için içim rahattı. Her şey planladığımız gibi gidiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Gelin buraya!" Kapı aniden açıldığında içeriye ışık huzmesi düşmüş ama aydınlatmaya yetmemişti. Kızlar içeri koşarken kaç kişi olduklarını sayamıyordum. Kanlı ellerim boğazıma dolandığında astımım tutmak üzereydi. "Geri kalanı sizin."

Şimdiki zamana geri döndüğümde gözlerimden yaşlar boşalıyordu. "Işığı açın, tek istediğim bu. Işığı açın..." Kor zihnim daha aydınlıktı. Bütün anılarımı yakarak zihnimi aydınlatmıştım. "Lütfen..."

Zaman, katil gibi takip ederken, boğazımdaki düğüm iyice çözülemeyecek hâle gelmişti. Zihnim beni zorluyor, algılama gücüm zayıflıyordu; çünkü karanlık bir girdabın içinde dönüp duruyordum.

"Ben karanlıkta duramam," dedim. Boynuma ilmek ilmek dolanan parmaklarımla göğüs kafesim hızla yükselip iniyordu. "Karanlıkta durursam karanlık olurum." Karanlık gittikçe beni içine doğru çekiyordu. Sıcaklık bedenimi terk ettiğinde titremelerim artmıştı. Ben soğuktan da karanlıktan da nefret ederdim. "Karanlık olmak istemiyorum."

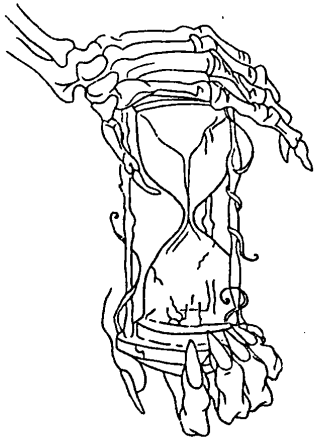
Kimse bana ışık tutmazdı, ben karanlığa doğmuştum. Kimse beni sevmezdi, ben nefrete doğmuştum. Kimse bana gülmezdi, ben mutsuzluğa doğmuştum.

Bekledim, çok bekledim. Her girdiğim karanlıktan birinin beni çekip kurtarmasını bekledim ama beni kimse kurtarmadı. Ne gelen vardı ne giden.

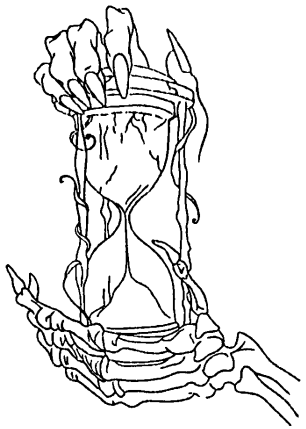
Bronz gelmedi.

Beni karanlıkta bırakan ilk kişi değildi.

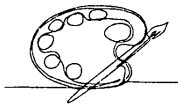

CamScanner ile tarandı

4

KARANLIK HİS RESİTALİ

BRONZ

Karanlık hisler, yalnızca karanlık ruhlarda olurdu.

İnsanlar Ay'a benzer, der Mark Twain. *Kimseye göstermedikleri karanlık bir yüzleri muhakkak vardır.* Ben başlangıçta karanlık bir ruhtum. İçimdeki karanlık, ruhumu yavaş yavaş yok ettiğinden beri artık tamamen karanlıktan ibarettim.

Avucumun arasındaki kor kızılı kana rağmen simsiyahtım ve içimdeki renge karşın farklı bir renk seçmiştim.

Ben Bronz'dum ve kanın sindiği bu gecede benim kim olduğumu unutan herkes, neyin ne olduğunu bir kere daha hatırlayacaktı.

Bugün yaşananların sorumlusu olan herkes, olmayan merhametimden nasibini alacaktı.

Ortamdaki barut kokusu keskindi. Ona eşlik eden bir sigara dumanı vardı. Kaçıncı sigaram olduğunu bilmiyordum. "Nasıl?!" dedim elimi masaya vururken. "Nasıl böyle bir şey gerçekleşir? Buna kim, nasıl cesaret eder!"

Diğerleri ip gibi dizilmiş, nefes dahi almıyorlardı. Bir zamanlar

CamScanner ile tarandı

insanlar beni görmezden gelirdi. Gözlerinin önünde olsam da varlığım pek umurlarında olmazdı. Bu, zamanında bende büyük bir yara bırakmıştı ve işte o zamanlarda kendime ettiğim bir yemin vardı. Adımı duyunca bile herkes benden korkmalıydı. Artık öyleydim. Beni görmelerine gerek bile yoktu.

Kapı açıldığında içeriye Zorlu ve beraberinde iki adam girdi. Zorlu onları enselerinden tutarken ayakucuma doğru fırlattı. Adamlar kafalarını dahi kaldırmadan direkt olarak ayağıma kapandı. Esmer olan, "Bay B," dedi. "Sizin karşınıza çıkmak büyük bir şeref."

"Şeref şeref," dedim kelimelerin üstüne basa basa. "Buraya neden geldiğinizi biliyor musunuz?"

Takım elbiseme dokunan ellerinden rahatsızlık duyup bir adım geriye çekildim. Dudağımdaki sigarayı yere atıp ayağımın ucuyla ezdim. "Hayır, efendim," dedi sarışın adam. "Bilmek isteriz. Sizin yüzünüzü daha önce hiç görmedik."

Viran'ın eline eldivenlerini geçirdiğini gördüğümde elimi kaldırarak onu durdurdum.

Herkesin canını yalnızca ben alacaktım.

"Ayağa kalkın," diye emrettim tok bir sesle. "Yüz yüze tanışalım, beyler."

İkisi de yerden kalktığında üstlerindeki takım elbiseyi düzelttiler. Yavaşça bakışlarını kaldırıp yüzüme baktıklarında seslice yutkundular. Yüzümü görmeleriyle hareleri irileşmişti.

"Bana Bronz derler," dedim yavaşça. "Sizi de buraya neden çağırdığımı merak ediyorsunuzdur."

"Evet, efendim."

"Bugün evime davetsiz bir misafir geldi. Sizden bana herhangi bir bilgi gelmedi. Maruzatınız nedir, beyler?" diye sorduğumda birbirlerine doğru döndüler.

Bakışmayı ilk kesen esmer adam olurken, "Evinize biri mi girdi?" diye sorduğunda yüzünde korku belirdi.

"Evime," dedim sakin kalmaya çalışırken. "Biri. Girdi." Elimdeki silahın emniyetini kapattım. "Siz ne işe yarıyorsunuz? Evime elini kolunu sallayarak biri giriyor, siz de uyuyor musunuz lan?!"

"Efendim," dedi yükselen göğüs kafesiyle. "Vardiya değişimi sırasında gözden kaçmış ola-"

CamScanner ile tarandı

Tetiğe bastım. Kurşun tam alnının ortasında bir yarık açarken kaskatı kesilen bedeniyle çok geçmeden yeri boyladı.

"Bronz'a bahane üretemezsin," dedim. "Bronz'a hata yapamazsın." Bakışlarımı sarışın olana çevirdim. "Eğer Bronz'un yüzünü görüyorsan da bu da öleceğin içindir. Çünkü son göreceğin yüz, onun yüzü olur!"

Bir silah sesi daha duyulduğunda diğer adam da çok geçmeden yere düştü. Yerdeki bedenlere baktım. Çoklardı. Bu gecenin sorumluları daha bitmemişti. Şafak sökse bile elimi kana bulamaktan geri kalmayacaktım.

Zorlu'nun uzatmış olduğu siyah mendili elime aldım ve vakit kaybetmeden yüzüme sıçrayan kanları sildim. Kan kokusu keskindi.

"Hepsini küle çevir, Viran." Cesetlerin arasında ilerlemeye başladım. Karşımdaki üç adamda bakışlarımı gezdirdim. "İkinci bir emre kadar kartlarınızı bana geri vereceksiniz." Üçünde de aynı ifade belirdi.

Şaşkınlık.

"Üç dakika içinde Zorlu'ya teslim edin."

"Bronz," dedi Serdal, kaşlarını çatarak. "Şu an bir olmamız gerekiyor! Büyük bir tehdidin eşiğindeyken kart sahiplerini kendinden uzaklaştıramazsın!"

"Bu tehdit oluşana kadar ne bok yiyordunuz, Serdal?!" diye sorarken öfkeyle soludum. "Ben İmparator'um! Bu olay Arkana'nın kulağına giderse oluşacak kaosu düşün! İmparator'un tahtı sallanır ve ellerimle kazıyarak geldiğim her şey yerle yeksan olur!"

"Kimsenin duymasına izin vermeyeceğiz," dedi Sanaç. "Viran'ın timi, Arkana ve etrafını sardı. Olası bir durumda çıkacak isyanı bastıracak."

"His, bizi de oyuna getirdi!" diyerek kendini açıklamaya geçti Serdal.

Kaşlarımı çattım. Başım ağrıyordu. En ufak mimikte bile beynim zonkluyordu. Yeni bir sigara yaktım. "Bahane istemiyorum!" dedim sertçe sigaradan bir nefes alırken. "Bu gece duymak istemediğim tek şey bahane! Kart sahibi değil misiniz siz, amına koyayım! Böyle bir şeyin yaşanmasına nasıl izin verirsiniz! Niye kartınız var!"

CamScanner ile tarandı

"Tek yapman gereken bana sorumlunun adını vermek," dedi Viran. "Onu küle çeviririm. Ben kül askerim ve yalnızca işimi yaparım."

"Üç dakikanız doldu," dedim silahın şarjörünü açtığımda içinde üç kurşun olduğunu gördüm. "Üç kurşunum kalmış. Eğer kartlarınızı kendi isteğinizle teslim etmiyorsanız, sizi de öldürürüm."

"Bu adam hiçbir zaman bizi arkadaşı olarak görmeyecek," dedi Sanaç, kırgın bir sesle. "Onun için sadece karttan ibaretiz."

"O kolunu kırmayayım Sanaç," dedim. Onunla yıllar önce kart sahibi olduğu ilk an anlaşma yapmıştık. Şartlar ağırdı. Sağ kolum olacaktı. Arkana kurallarına göre de Aziz kartına sahip kişi İmparator'u koruyamazsa sağ kolunu feda etmek zorundaydı. Ralli pilotu olan biri için zorlu bir anlaşmaydı. "İmparator'un sağ kolu Aziz'sin ama onun en değer verdiği şeyi koruyamıyorsun bile. Sizin arkadaşlığınızı sikeyim ben."

Yürümeye başladım. Ailem bana ihanet etmişti. Canımı düşünmeden vereceğim dostum bana ihanet etmişti. Bana ihanet eden hep en güvendiklerimdi. Asla ihanet etmez dediğim kim varsa ihanet etmişti. Ben o zamandan beri kimseye güvenmiyordum ve çevremdeki insanlara anlam yüklemiyordum. Karşılığını en acı şekilde almıştım.

Kapıdan çıkmadan önce seslendim: "Yarım saat sonra komuta merkezine gelirsiniz. Daha sizinle işim bitmedi. Konuşacaklarımız var."

Gökyüzünün karanlık bakışları üzerimdeydi. Gitmeye de niyeti yok gibiydi. En uzun gece meselesi palavradan ibaretti. En uzun gece, katliamın olduğu geceydi ve güneş henüz doğmamıştı.

Öfkem, karanlık gibi biraz dinmişti. Saatler önceki kadar sinirli değildim ve zihnim daha açık bir hâldeydi. Üstüm başım sigarayla karışık kan kokuyordu.

"Bronz," diyen ses, beni daldığım düşüncelerden ayırdı. Sanaç yanıma geldiğinde devam etmesi için bakışlarımı ona kaldırdım. "His'e ne yapmayı düşünüyorsun? Yaşayan tek o kaldı, diğer herkes bedelini ödedi."

"Bütün her şeyi kontrol edeceğim," dedim. Önce asıl suçlular be-

CamScanner ile tarandı

delini ödemişti. Eğer bu katliam Hisar'ın eseriyse, o buraya girene kadar bunu fark etmeyen herkes de onun kadar suçluydu. "Kesinleştirmeden tek bir şey yapmayacağım."

"Her şey çok açık," derken dilinden dökülenlere inanmak istemiyor gibiydi. "Bizi evden uzaklaştırması, içeriye sızması ve sonra bir katliam çıkarması..." Kaşlarını çattı. "Ama neden?" Sorusu beynimde bir darbe yaratıyordu. "Bu kadar ileriye gitmiş olabilir mi?"

Kafamı olumsuz anlamda iki yana salladım. Kendimden emin bir şekilde, "Kuralları var," dedim. "Kimseyi öldürmüyor. Yöntemi bu değil."

"Cinnet geçirmiş olabilir mi?" diye sordu Sanaç.

"O Safa değil," dedim.

Safa Beylemir, kalbi çok temiz biriydi. İçinde onu ele geçirmek isteyen kötülüğe karşılık hep metanetini korumaya çalışmıştı.

"Onunla çalışmayı gerçekten istiyor musun?" diye sordu Serdal. Yüksek ihtimalle benim bir deli olduğumu düşünüyordu. Safa Beylemir, yakın zamanda görevinden alınan bir askerdi. Araştırdığım kadarıyla yetiştirme yurdunda büyümüş, kimi kimsesi olmayan, gittiği vatani görevinde kalmayı seçmiş bir gençti.

Bir süredir radarımdaydı. Onu ilk gördüğüm yer bir haber kanalıydı. Operasyon sırasında asker arkadaşının şehit düşmesiyle akli dengesini yitirmişti ve kendisi şehit olmamasına rağmen elinden silahı bir türlü alınamamıştı; aynı zamanda arkadaşından da.

Herkes onun silah kullanma şeklinden bahsediyordu. Bir cevherdi. Tedavisini üstlenmiştim, ilk önceliğim eski sağlığına kavuşmasıydı.

"Evet, istiyorum," dedim net bir ifadeyle. "Yakın zamanda işe başlayacak. Benim kim olduğumu söylediniz mi?"

Serdal kafasını iki yana salladı. "İlk klinikteki olaydan sonra seni sorup duruyor fakat tam anlamıyla kim olduğunu söylemedik." Bahsettiği ilk klinik olayında normal bir şekilde ziyaretine gidip geliyordum fakat bu durum birilerinin dikkatini çekmiş olmalıydı.

Onu almak isteyen artık sadece ben değildim. Klinikte doktor olduğunu söyleyen biri tarafından zihniyle oynanmıştı. Safa Beylemir, sadece asker psikolojisinden çıkartılması gereken bir hastayken birinin kötü emellerine alet edilmişti.

CamScanner ile tarandı

Ondan bir sosyopat yaratmışlardı.

Bir gün tekrar ziyaret ettiğimde bana dediği tek şey, "Yüzümü almak istiyorlar;" olmuştu. "Yüzümü almak istiyor abi, bir daha ziyaretime gelme çünkü bile isteye sana ihanet edemem ben."

Yüzünü almak istemelerine başta akıl mantık veremesem de sonra düşündüğümde taşlar yerine oturmuştu. O artık benim korumam olacağından yer değiştirme işlemi yapılacaktı. Safa Beylemir'in yüzü bir başkasına verilecekti ve yüzü alan kişi onun yerine geçeceği için bir başkasının kuklasını korumam yapacaktım.

Safa'nın iyileşmesini beklediğim psikolojisi, benim yüzümden daha da kötüleşmişti. Eğer en başından tedavisini üstlenip onu koruma olarak yanıma almak istemeseydim zihniyle oyun oynamayacaklardı.

Onu bu hâle getiren bendim. Buna Bronz sebep olmuştu.

"Abi?"

Duyduğum sesle arkama doğru döndüm. Safa meraklı gözlerle bana bakıyordu.

"Safa," dedim ifadesiz bir tonda. "Umarım silah kullanmayı özlemişsindir. Bugünden itibaren Zorlu'yla birlikte korumalığımı yapacaksın."

O an, Safa hiç beklemediğim bir şey yapıp bana sarıldı. Serdal gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken olduğum yerde öylece kaldım. Zorlu ise kaşlarını çatarak olan bitene bakıyordu. Zorlu, gördüğüm en kıskanç insanlardan biriydi. Bulduğu ilk fırsatta Safa'yı kovduracaktı.

"Sen emir verdiğin sürece sıkacağım," dedi Safa. "Tek kelimen yeter abi, sana hizmet etmek bundan sonra boynumun borcu."

O anılardan sıyrılarak şimdiki zamana geri döndüm.

"Safa'nınki bambaşka bir şeydi," diye ekledim.

"Doğru," derken kafasıyla da onayladı. "Safa ona kurşun sıkmasına rağmen verdiği tepki beklediğimden farklıydı. His kendine gelir gelmez Safa'yı sormuştu. Normal şartlarda biri sana silah sıktığında aynı şekilde karşılık verirsin."

"Bu katliamı gerçekleştirmesi için bir sürü nedeni var," dedim. Komuta merkezindeydim ve önümde açık olan ekranlarda bakışları-

CamScanner ile tarandı

mı gezdiriyordum. Her yerde kukla gibi asılmış korumalarım vardı. "Eve girdiğini fark eden korumalar ona ateş açmış ve işler çığırından çıkmış olabilir. Bir arbede yaşandığı da ortada."

"Evin adresini nereden biliyor?" diye sordu Viran. Bir süredir sessizliğini korumuştu. "Bu kız bu eve nasıl girdi? Bence en önemlisi bu. Bizim bile bilmediğimiz adres onun eline nasıl geçti?"

"Doğru lan," dedi Sanaç. "O zaman içeriden ona yardım eden biri vardı. Diğer türlü içeriye sızıp katliamı gerçekleştirmesi mümkün değil. İki kişi tarafından yapılmış olması muhtemel."

"Evin adresini hep biliyordu," dedim ifademi bozmadan. Doğru neyse onu söyleyecektim. "Hisar en başından beri burayı biliyor."

"Ne?" dedi Sanaç. "Ona evin adresini mi verdin? Bana bile söylemedin lan!"

Ona boş gözlerle bakarken, "Sence Sanaç?" dedim. "Kaç yıldır tanıdığım size evin konumunu vermezken ona mı verecektim? Neye dayanarak?"

"Yani konu o olunca biraz kuralları esnetiyorsun gibi gelmedi değil," dedi kaçık bir sesle Sanaç. "Ee, sen vermediysen nasıl biliyor abi bu kız?"

"Birinin ona şifrelenmiş koordinatları verdiğinden bahsetti," derken yavaşça yutkundum. Bunu verebilecek kişileri tahmin edebiliyordum ama kesinleştirmeden konuşmam doğru olmazdı. "Şifrelenmiş koordinatları çözen tek kişinin ben olduğumu sanıyordum."

"O da çözmüş deme sakın," dedi Viran.

Onu onaylamak adına kafamı ağır bir hareketle salladım.

"Hassiktir," dedi Sanaç. "Tamam, Türk lokumunun zeki olduğunu hep biliyordum ama bu kadar da değil... Dua et, senden habersiz seni alıp senin evine getirmedi."

Yüzümde öyle bir ifade oluştu ki, Viran ve Sanaç yüzümde yer edinen ifadeden dolayı birbirlerine baktılar.

"Hadi canım!" dedi Sanaç. Şaşkınlığı giderek artıyordu.

"Şimdi daha iyi anlıyorum," dedi Viran gizemli bir tonda. "Neden yıllardır bir ortak diye tutturduğun belli oldu. Bize direkt olarak His Alatav'dan bahsetmedin ama en başından beri bahsettiğin kişi hep o oldu. Sana rakip olarak çıkabilecek tek kişiydi çünkü. Zekâsı-

CamScanner ile tarandı

nı hiçbir zaman hafife almadın, onu küçümsemedin, düşman olarak görmedin."

"Rakip mi?" diye sordu Sanaç. "Ne rakibi amına koyayım bizimle geçirdiği gün boyunca His'i görmedin mi? Bronz'u tahtından eder!"

"O kadar uzun boylu değil," dedi Serdal.

"Çok tehlikeli biri," diye mırıldandı Viran. "Katliam onun eseriyse canavarı yuvasından çıkartmışız demektir."

Kapı tıklandığında Safa içeriye girdi. "Bronz abi, gelebilir miyim?" diye sorarken yüzündeki ifade telaşlanmam gerektiğini söylüyordu.

"Gel Safa," dedim tok bir sesle. Temkinli adımlarıyla karşıma geçerek ceketini düzeltti. Ona meraklı gözlerle bakarken, "Günlük yerinde mi?" diye sordum.

"Evet abi, günlüğün olduğu yere hiç girilmemiş," dedi Safa. Kaşlarımı anlamsız bir ifadeyle çattım. Hisar, günlüğü almak için buraya girip neden günlüğü alamamıştı? Üstelik bunun için geldiğini kendi ağzıyla da söylemişti. "Etrafına bile yaklaşılmamış çünkü herhangi bir ize rastlamadım."

"Başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Var abi..." diye mırıldandı. Ceketinin iç cebine elini attı ve bir kart çıkardı. Şeytan kartını sallayıp göz hizama getirdi. "Düşen kartlardaki parmak izlerini kontrol ettim. Bir tek bu kartın üstünde parmak izi bulundu." Kartın üstündeki çizime odaklandım. Siyah bir kartı, Safa salladıkça karta gizlenmiş çizim, ışıktan dolayı kendini belli edip parlıyordu.

Şeytan kartının üstünde yer alan çizimde Âşıklar kartı gizliydi. Âdem ve Havva en önde dururken başlarında onu yoldan çıkartan Şeytan vardı.

"Sadece üç kişinin el izi bulunuyor," diye ekledi Safa.

"Kimler?" dedim kaşlarım iyice çatılırken.

"Bir kişinin parmak izi tanımlanamadı, hiçbir şekilde sistemde kayıtlı değil. Çalışmalar devam ediyor ama daha fazla geç kalmamak adına gelmek istedim," dediğinde dikkatimi tamamen ona verdim. "Diğer iki kişinin ise kimlikleri belli."

Kartı masanın üstüne bıraktı. Şeytan bana sanki gülümsüyordu.

CamScanner ile tarandı

"Atlas Vladislav ve Eva Petrova."

Bakışlarımı hızlıca Safa'ya çevirdim. *Sikeyim.* Çokça sikeyim hem de. İfadesiz kalmak oldukça zordu. Yanlış duymadığıma emindim. Atlas ve Eva demişti.

Atlas Vladislav.

Eva Petrova.

Viran ve Sanaç bana dikkatle bakıyor, ağzımdan çıkacak tek kelimeyi bekliyorlardı.

"Vladislav ve Petrova mı?" diye sordu Sanaç. Kaşlarını çatmıştı ve Safa'nın söylediği kişilerin kim olduğunu merak ettiğini belli eden şekilde bakıyordu. "Bu soy isimler nereden tanıdık geliyor? Petrova değil de Petrov diye bir aile vardı sanki."

"Petrov işte," dedi Viran bilmiş bir tavırla. "Rus kadınlara soy isimlerinde ekleme yapılıyor. Ailesi Petrov'dur, kendi soyadı Petrova."

"Beni yalnız bırakın hemen," dedim otoriter bir tonda. Onlarla bakışmayı kestim ve üstümdeki ceketi fevri bir hareketle bedenimden sıyırdım.

"Bronz ne oluyor?" dedi Sanaç.

"Sanaç!" dedim kendimi dizginlemeye çalışırken. "Yalnız bırakın dedim! Tek başıma olmam gerekiyor, biraz müsaade edin!" Kapıyı işaret ettim. "Sonra ne olduğu hakkında konuşacağız."

"Yine de çok uzaklaşmayacağız," deyip diğerleriyle birlikte dışarıya çıktı. Komuta merkezinde tek başıma kaldığımda Safa'nın parmak izlerini kaydettiği sisteme girdim.

Bir parmak izinin taraması hâlâ devam ediyordu.

Diğer ikisi bulunduğu için ekran kırmızı renkle yanıp sönüyordu.

O iki kişiyi tanıyordum.

Eva ve Atlas.

Yüzleri ekranda yanıp sönerken üç boyutlu fotoğrafları dönüyordu. İkisi de son hatırladığım hâlindeydi.

Üçüncü parmak izini açtım ve komuta merkezinde henüz kimsenin bilmediği, gizli arayüze giriş yaptım. Gizli kısımda kayıtlı olan parmak iziyle, Safa'nın bulamadığı parmak izini karşılaştırmak için kodları girdim.

CamScanner ile tarandı

Sıfırdan başlayıp yüze doğru sayım yaparken pantolonumun cebinde duran kehribar taşlarıyla oynamaya başladım. Stres yaptığım her an, taşlarla oynardım. Taşlardan çıkan sesler rahatlamama yardımcı olmadığında oturduğum yerden kalktım. İlk kez takım elbisem beni boğuyordu. Fakat çıkartamazdım.

Tarama tamamlandı.

İki parmak izi eşleşti.

Üçüncü parmak izi; *bana aitti.*

Safa'nın yaptığı tarama faydasızdı çünkü ben artık yoktum. O parmak izi hiçbir canlıya ait çıkmayacaktı.

Sistemden güvenli bir şekilde çıkıp korumaların retinalarını incelemeye başladım. Kamera kayıtları silinmişti. Evin içindeki çoğu tabloda kamera vardı. Gerekirse oraya da bakacaktım. Tüm kamera sistemi tek bir yere ait değildi.

Uzun uğraşlar sonucunda elimde görüntüler olmaya başlamıştı.

Ekranda Hisar belirdi. Üstü başı kan revan içindeydi. Bir yere doğru can havliyle koştu. Kameranın kadrajından çıktı. Neye koştuğunu bilmiyordum ama öyle bir koşuşu vardı ki, yere kapaklanmasına rağmen durmamıştı.

"*Ölme sakın...*" diye bağırdı. Hıçkırıklarla ağlıyordu. Sesi geliyordu ama görüntüsü yoktu. Başka bir kameraya ulaşmaya çalıştım. "*Ben senin kadar değerli değilim.*"

Başka bir kamera kaydından aynı dakikaları açtım. Biraz daha geriden başlattığımda onun neye koştuğunu şimdi görebilmiştim.

Kızıma koşuyordu.

Yaralanmış kızıma doğru son sürat koşuyordu.

"*İkimiz de yara aldık ama ölme sen, tamam mı? Ölme sakın!*" dedi onu kendine doğru çekmeye çalışırken. "*Sen ölme, sen ölürsen yaşatmazlar beni.*" Ağlayışları kulaklarımı doldurdu. Kızım kanlar içindeydi. Ondan ses geliyorsa da duyamıyordum ama Hisar'ın çığlıkları bahçeyi inletiyordu. "*Ben senin kadar değerli değilim. Ölme sakın.*"

Ben senin kadar değerli değilim.

Kızıma çok değer verirdim. Belki de bu hayatta bana ait olan tek şey oydu. Ona ait olmam için bir kimliğe bile ihtiyacım olmamıştı.

O değerliydi. Bu doğruydu fakat...

CamScanner ile tarandı

Hisar.

Hisar, sana kendini nasıl bu kadar değersiz hissettirdiler?

Kızımı kendine doğru çekip kucakladı. Taşıyamıyordu. Onu kurtarmaya çalışıyordu. Kendini perişan etmişti ama kızım hiçbir şekilde karşılık vermiyordu.

İçeriye doğru girdi. Gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Komuta merkezinin bir şekilde yerini buldu ve içeriye girdi. Bakışlarım hızla etrafta gezdi. Kan lekelerini şimdi görebiliyordum.

Komuta merkezinin kamera kayıtlarına ulaştım. Koltukta oturuyordu ve ses telleri kopana kadar bağırıp duruyordu. *"Acil durum,"* dedi ekrana doğru. *"Acil durum. Lütfen birisi bana yardım etsin. Herkes öldü, herkes ölüyor."*

Buranın sistemini bilmediği için ne yapacağını şaşırmış gibiydi. Gözünden akan her bir yaş, beni boğuyordu. *"Yangın söndürme devreye girsin, elma ağacı yanıyor. Bronz'un her şeyi yok oldu hem kızı hem elma ağacı. Birileri yardım etsin!"* diye bağırdı. Çok çaresiz gözüküyordu. Onu ilk kez bu kadar kötü bir hâlde görmüştüm.

Serdal sisteme dahil oldu ve bana Uğur Demir'in retina kayıtlarını gönderdi. Hız kesmeden ona geçtiğimde Hisar'ın giriş ânından itibaren olan görüntüleri Uğur'un göz merceğinden izlemiştim. Bu oldukça gizli bir teknolojiydi. Hiçbir şeyi riske atamazdım.

Beynimden vurulmuşa döndüm. Bütün her şey... Bütün her şey tek bir kişiyi işaret ediyordu. Hepsi onun eseriydi ve bu tuzağa Hisar'ı da çekmişti.

Artık bütün her şeyden haberdardım.

The Puppeteer.

Kuklacı.

"Hepsinin hesabını vereceksin," dedim ekrandaki tek bir noktaya odaklandığımda. Dilimden kor kokan bir ses dökülüyordu. Onu, o kor ateşlerde yakacaktım. Bir kere yakmıştım, bir kere daha yakmaya hazırdım. "Burada akıttığın her bir kanın, döktürdüğün her bir gözyaşının, çaresiz bıraktığın herkesin hesabını vereceksin, siktiğimin yüzsüzü!"

Kontrol odasından dışarıya çıktım, diğerlerini ayakta ve tetikte gördüğümde vakit kaybetmeden yanlarına doğru ilerledim.

CamScanner ile tarandı

Hisar'ın gitmek için çırpındığı biri vardı. Onu ne olursa olsun gönderemezdim. Göndermezdim de. Bahsettiği her şey doğruydu. Dilinden tek bir doğru dökülmeyen kadın, günün birinde doğru konuşmuştu fakat kimse ona inanmamıştı.

"Sanaç," dedim sabırsız bir tonda. Gökyüzü bakışları bendeydi. "Hisar'ın sana bahsettiği Yasmin'in evinin neresi olduğunu bana söylemen gerekiyor."

"Neden?" dedi Sanaç.

"Söyledikleri doğruymuş," dedim dilimden akan pişmanlıkla. Kendimi dizginleyebildiğim kadar dizginlemiştim ama ona karşı oldukça sert sözler sarf etmiştim. "Yasmin'in başı beladaymış."

"Ne yani, ilk kez doğru söyledi ve biz ona inanmadık mı?" diyerek araya girdi Serdal. Başımı olumlu anlamda sallayıp, "Evet," dedim. Serdal'ın yüzündeki ifade tamamen düşerken yüzünü eliyle sıvazladı. "İşte bu kötü oldu," dedi.

Sanaç hızlı adımlarla yanımızdan geçip giderken, "Sanaç!" diye seslendim durması için. Gökyüzü bakışlarına kara bulutlar çökmüştü. "Nereye gidebileceğini sanıyorsun?" dedim.

"Onun yanına gideceğim! Jassmine'ye bakmam lazım!"

"Evden nasıl çıkacaksın Sanaç?" diye sordum. Ne yaptığının farkında değildi. "Bana adresi söyle, Zorlu'yu göndereceğim."

"Ben neresi olduğunu biliyorum," derken asansörün tuşuna bastı. "Gidip bakarım."

Aramızdaki mesafeyi kısaltarak gözlerinin içine baktım. "Çıkışı nasıl bulacaksın Sanaç? Bu eve girmesini de çıkmasını da bilmiyorsun!"

"Türk lokumu bulduysa ben de bulabilirim herhâlde!" deyip bana kızgınlıkla baktı. "O kadar salak değilim!"

"Önce bir sakin ol," dedim fevri davranmaması için.

"Ne sakinliği Bronz?!" dedi. "Daha onu yıllar sonra canlı kanlı gördüğüme bile sevinemedim! Sevinemeden kaybetmeyi göze mi alacağım?!"

Sanaç, kod adı Sarı Çıyan olan Yasmin Yakut hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bilmiyordu ve öğrenirse onun için felaket olacaktı.

Onu çoktan kaybetmişti, sadece farkında değildi.

CamScanner ile tarandı

"Zorlu sana eşlik etsin," dedim ve elimi omzuna koyup hafifçe sıktım. İtiraz etmek üzereyken kaşlarımı kaldırdım. "Beraber olacaksınız. Zorlu zaten seni rahatsız etmez. İtiraz istemiyorum yoksa Hisar'ı bu evden çıkartmadığım gibi seni de çıkartmam, Sanaç."

Bir şey demeden asansöre bindi ve sessizliği büyük bir fırtınanın habercisi olurken garaja doğru gitti. Bu gece Sanaç Valacan en büyük sınavını verecekti. Ona engel olmayacaktım çünkü gerçekleri ne kadar erken öğrenirse o kadar iyi olurdu.

Geriye dönüp diğerlerinin yanına geldim. İlk konuşan Serdal oldu. "Neler oluyor Bronz?" diye sorarken meraklı ve sabırsız gözlerle bana bakıyordu.

"Kendiniz görün," dedim ve kapının açılması için göz doğrulama ile giriş yaptım. Kapı açıldığında benimle birlikte Serdal ve Viran da içeri girdi. Onlara olan biteni çok detaya girmeden kısa sürede izlettim.

Viran genellikle tepkisiz kalsa da Serdal şaşkınlığını hiç gizleyememişti. Viran soğukkanlı durmaya çalışıyordu ama bazı kısımlarda kendini tutamamıştı. İkisi de asıl gerçeği öğrendiğinden beri sessizliğe gömülmüştü.

Evdeki katliamın sorumlusunun Kuklacı denen yüzsüz olduğunu öğrenmişlerdi.

"Tek bir kişi," dedi Serdal, öğrendiklerini şokunu atlatamadığı için teker teker konuşuyordu. "Tek bir kişi bütün her şeyi nasıl yapabilir?"

"O tek değil," dedim keskin çıkan bir sesle. "Hiç olmadı." İkisi de dikkatle bana baktı. "Kendine kukla ettiği bir ordusu var. Onu kapı dışarı eden Arkana'ya haddini bildirmek için zamanında Arkana'da kart sahibi olamayan her çocuğu yanında istiyor."

Viran kaşlarını çattı. "Kuklacı'nın Arkana'dan kovulduğunu nereden biliyorsun? Onun aslında kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Bundan yıllar önce sinek gibi başımda vızıldamaya başladığı ilk andan itibaren kim olduğuyla alakalı bir tahminim vardı," diyerek yanıtladım. "Kesinleştiremedim çünkü hiçbir zaman tam olarak karşıma çıkmadı; ama yaptıkları bana bir kişiyi hatırlatıyor."

CamScanner ile tarandı

Kendine kukla etmek istediği insanlar zamanında Arkana'da bulunan kişilerdi.

"Arkana'nın şimdiki sahibi sen olduğuna göre neden düşman olduğunu anlamak zor olmasa gerek," dedi Serdal. Düşünceliydi ve o kadar insanı kaybettiğimiz için içten içe kahroluyordu.

"Başta ben de öyle sanmıştım," dedim. "Fakat bu iş sadece Arkana olmaktan çıktı. Başka şeyler de olduğunu düşünüyorum."

"His'in bir kartı var mıymış peki?" diye sordu Serdal. "His'e de dadandığına göre, onun da bir kartı olmalı."

"Yok, kartsız," dedim kesin bir ifadeyle.

"Buna emin miyiz?" dedi Viran. Şüpheli bakışları üstümde gezdi. Yeşilleri kimseye güven vermiyordu. Herkes ölmek için doğduysa o öldürmek için doğmuştu.

"Kartları dağıtan ben olduğuma göre?" Ona ters bir bakış attım.

Bazı kartlar, lakabı *The Gold* yani Altın olan dedem tarafından kati suretle yok edilmişti. Kartlar yalnızca bir adetti ve hiçbir şekilde tekrar üretilemezdi. Dedem, İmparator'un tahtını yok edecek her kartı yok etmekle bulmuştu çareyi.

Yok edilen ve kayıp olduğunu bildiğim kartlar dışındaki tüm kartların hükmü İmparator olan bana aitti.

"Belki birinin kartını ele geçirmiş olabilir," dedi Viran. Hisar'ın kartı olmamasına inanmıyordu.

"Öyle olsa mutlaka haberim olurdu, Viran."

Serdal derin düşüncelerden sonunda sıyrıldığında, "Tamam işte," dedi. "His'in bir kartı yoksa Kuklacı onun da peşinde; çünkü tüm aykırı çocukları alıp kukla ordusuna katacak," diye devam etti. "Aykırı kuklalar."

Hisar, söylediği üzere Arkana tarafından aykırı olarak belirlenmiş bir çocuktu. Hiçbir karta sahip olamayan çocuklar aykırı olarak tanımlanıyor ve Arkana'dan kapı dışarı ediliyordu. Yeni dünya düzenine göre Hisar, kartı olmayan bir hiçti.

"Arkana'dan nefret mi ediyor yoksa âşık mı bir türlü çözemedim," dedi Viran.

"Arkana'ya yıllar önce haddini bildirdim. Kuklacı bana destek çıkmalıydı, zira Arkana'nın yozlaşmasını sonlandıran benim," dedim

CamScanner ile tarandı

anladıklarımı onlara da söylerken. "Fakat Arkana'nın yozlaşmasını destekliyorsa neden Arkana'nın yıllar önce kabul etmediği çocukları toplamaya çalışıyor?" diye sorduğumda kafamda oturmayan kısmı onlara da açtım. "Her türlü kendiyle çelişiyor. Derdinin artık sadece ben olduğunu düşünüyorum."

"Neden karşına çıkmıyor peki?" diye sordu Viran.

"Yüzsüz çünkü, karşıma çıkacak yüzü yok," dedim. Başlarda, Safa'nın yüzünü almak istediğinde yüzünü kukla ettiği birine nakledeceğini düşünmüştüm. Fakat zaman geçtikçe bu düşüncem yavaş yavaş çürümüştü. O, istediği herkesi kolaylıkla kendine kukla edebiliyordu. Safa'nın yüzünü direkt olarak kendine istiyordu.

Yüzü olmadığına emindim. Karşımda yüzsüz biri vardı.

Safa yakışıklı ve genç bir adamdı.

Kuklacı için düşündüğüm kişi de Safa'nın yüz hatlarına oldukça benziyordu. Belki de en başından beri Safa'yla uğraşmasının nedeni buydu.

Beni daldığım düşüncelerden ayıran Serdal'ın sesi oldu. "His'e bunları anlatacak mısın?"

"Emin değilim," dedim. Karşısında olan kişinin onunla ne bağlantısı olduğunu da merak ediyordum. "Fakat en azından onu sorumlu tutmadığımı bilmeli."

"Biz ne yapalım?" Viran gitmeden beni durdurdu.

"Uğur'a otopsi için işlemleri başlatın," dedim. "Beyninde uzaktan kontrol edilebilen çip olabilir. Bütün vücudunu inceleyin. Bir an önce herkesi evden uzaklaştırın. Yabancı kimseyi istemiyorum. Evi baştan aşağıya, her bir santimetrekaresini inceletin, çip, GPS, server her ne halt varsa kontrol edilsin. Elektrikleri... İnterneti... Dışarıyla bağlantı kurulabilecek her şeyi yirmi dört saatliğine devre dışı bırakın. Safa'ya söyle, gerekirse bütün ülkenin uzaydan bağlantısını kapattırsın."

"Hepsini halledeceğiz," dedi Serdal. "Tamamlandığında seni bulurum."

Oturduğum yerden kalktım ve üstümdeki takımı düzelttim. Odanın dışına çıktığımda kapıda Safa'yı gördüm. Beni görür görmez hazır ola geçmişti. Koluna asmış olduğu uzun namlulu silahı vardı. "Safa," diye seslendim.

CamScanner ile tarandı

Aramızdaki mesafeyi kapatıp, "Buyur abi," dedi.

"Hisar nerede?" diye sordum. Zorlu ve Laren onu her şeyden uzak tutacaklardı. Başına on tane adam da diksem, Hisar'a hiçbirinin işlemeyeceğini biliyordum ama uzun bir süredir sesi çıkmamıştı.

Belki de gerçekten uslu uslu durmayı öğrenmişti. Ya da yine Hisar'lık yapıp, herkesi alt ederek kaçmanın bir yolunu bulmuştu. Bu kadar sessizliği hayra alamet değildi.

"Öğrenip geleyim abi," dedi Safa.

Kolumdaki saate baktım. Eve geldiğimden bu yana bir hayli zaman geçmişti. Havanın aydınlanmasına kısa bir süre kalmıştı.

Safa çok geçmeden tekrar yanıma geldi. "Abi..." dedi kaçık bir sesle. "Yenge odadaymış."

Kafamı sallayarak odaların olduğu yere doğru yöneldim. Merdivenlerden çıkmak üzereyken tekrar Safa'nın sesini işittim. "Orada değil abi," dedi aceleci bir tonda.

"Odalar bu tarafta Safa."

"Biliyorum abi ama şey..."

"Ney Safa?"

"Şey."

"Şeyleme Safa!"

Bakışlarını benden kaçırdı ve bir çırpıda konuştu. "Karanlık odaya kapatmışlar," dedi bana bakamayarak.

Kaşlarımı çatarken, "Neden?" diye sordum. "Oraya kapatın demedim!" Kendine zarar vermeye yatkındı. Katliam en çok onu etkilemişti.

"Bilmiyorum abi, tek bildiğim saatlerdir orada olduğu..."

"Saatlerdir?" Kaşlarım havaya kalktı. "Saatlerdir orada mı?"

"Evet abi."

Sikeyim. "O karanlıkta kalamaz ki!" Geceleri uyurken ışığı açıp yatardı. Her güne bir mum yakardı. Karanlıktan rahatsız olurdu. Karanlık onun en büyük düşmanıydı ve saatler boyunca karanlığa mahkûm kalmıştı.

Ben ne yapmıştım?

Kendine zarar vermesin diye her şeyden uzaklaştırırken nasıl en büyük zararı kendine vermesine neden olmuştum?

Az önce çıkmış olduğum odanın kapısını yarı açıp, "Viran, benimle gel," dedim.

CamScanner ile tarandı

Viran yaslandığı yerden ayrıldı. "Olay ne?" diye sorarken yanıma gelmişti.

Beraber yürümeye başladık. "Hisar'ın durumu şu an kötü olabilir, hazırlıklı ol."

"Hangi konu için?" diye sorarken yeşil gözleri beni buldu. "Öldürmek için mi yaşatmak için mi?"

"Diğer doktorlar şu an meşgul," dedim. Aceleci adımlar atıyordum. Sanki ben yürüdükçe Hisar'la aramdaki mesafe daha çok açılıyordu. "Doktor olan sana ihtiyacım var."

"Tıp terkim," dedi Viran.

Viran bütün dünyaya suikastçı olarak duyurulduğu sırada Tıp Fakültesi öğrencisiydi. Okulunu yarıda bırakmadan önce 3. Sınıfa geçmek üzereymiş. Eğer okuluna devam etseydi şu an karşımda bir doktor olarak duruyor olabilirdi. Bildiğim kadarıyla Viran'ın anne ve babası da doktordu. Ailesinden tamamen ayrılmadan önce küçüklüğü babasının özel kliniğinde geçmişti. Ailesi, Arkana'ya üye olduğu için diğer doktorlardan farklılardı. Babasının ona küçükken otopsi bile yaptırdığından bahsetmişti.

"Yine de birçok şey biliyor olmalısın."

Karanlık odanın olduğu yere geldiğimizde adımlarım yavaşladı. Rutubet kokusu keskindi. "Buraya ceset bile koymazsın," dedi Viran yüzünü buruştururken. "Umarım burada değildir."

"Hisar ele avuca sığmaz, eğer buradan kaçtıysa ona gerçekten kızmayacağım. Hem de ilk ve son kez."

Çelik kapıyı açtığımda sertçe geriye doğru çektim. Karanlığın içinde belli belirsiz sesler çıkartan bedenini yerde zemine uzanmış bir şekilde gördüm.

"Kaçamamış," dedi Viran, boğazımda düğüm olan kelimeleri kendi söyleyerek.

"Kahretsin!" deyip hızlıca ona doğru yaklaştım. Nasıl kaçmazdı? Niye gitmemişti? Bu sefer neden Hisar'lık yapmamıştı?

Onu kavrayıp ne durumda olduğuna bakmak için yüzüne yapışan uzun saçları geriye doğru iteledim. Teninde kurumuş kanlar vardı. Kan revan içindeydi. "Hisar?" diye fısıldadım. Sesim en az onun kadar güçsüzdü. Kirpiklerini aralamaya takati yoktu.

CamScanner ile tarandı

"On," diye fısıldadığını işittim. "Dokuz."

"Beni duyuyor musun, Hisar?" diye seslendim. Kendinde değildi ve gözlerini aralamadığı her an yüreğime bir ağırlık çöküyordu. Kahvenin acı tonu olan gözlerini görmem gerekiyordu. Hem de hemen.

"Işığı açın, tek istediğim bu. Işığı açın..." diye mırıldandı. Ne dediğinin farkında değildi. "Lütfen..."

Sesim karanlıktan içeriye sızdığında tekrar, "Hisar?" diye seslendim. "Hisar?"

Hiçbir şekilde bana cevap vermiyordu. Zihni nerede sıkışıp kalmıştı bilmiyordum ama kolay kolay kendine gelecek gibi değildi. "Sikeyim," diye mırıldandım. Arkama döndüm ve Viran'a bakış kondurdum. "İyi değil," dedim. "Kahretsin, iyi gözükmüyor. Nasıl bu hâle geldi?!"

Viran dehşete düşmüş bir şekilde bakıyordu. "Onu ölüme terk etmiş olamazsın," dedi.

"Onu ölüme falan terk etmedim," dedim öfke içinde. "Orada dikileceğine gel de durumuna bak!"

Dikilmeyi bırakıp geldiğinde Hisar'ın bileğini avuçlarının arasına aldı. "Kaç saattir bu hâlde?" diye sordu. "Nabzı düzensiz, Bronz. Teni de buz gibi."

Teni bir cesedin soğukluğunu aratmıyordu. O, soğuk havayı da hiç sevmezdi. Şimdi ise teni buzullara tutsaktı. "Astımı var demedin mi sen? Odanın içinde havalandırma bile yok!" dedi kızar bir tonda.

"Viran," dedim tahammül seviyem sıfırın altındaydı. "Başımda felaket tellalı gibi konuşup durma."

"Hisar öleli yıllar oluyor, onu on dokuz yaşında öldürdüler," diye fısıldadı Hisar. Kapalı kirpiklerinin altından bir damla yaş süzüldü. "On dokuzdu yaşım, sadece on dokuz."

"Dokuz ve on diyor, bu ne demek?" diye sordu Viran.

"Bilmiyorum," diye mırıldanarak Hisar'ı kendime doğru çektim. Tir tir titriyordu. Vücudu buz kesmişti. Isınmaya ihtiyacı vardı.

"Kalırım ben burada," dedi. Sesi tokluğunu yitirmişti. O güçlü sesi şimdi cılız çıkıyordu. Bağırmaktan boğazını yırtmıştı. "Sorun değil," diye devam etti. Sürekli olarak aynı şeyleri tekrar ediyordu. "Ama biraz ışık olsun, ışığı açın."

"Hisar," dedim çok geçmeden. "Benim, beni duyuyor musun?"

CamScanner ile tarandı

Parmaklarım teninde geziyordu. Yüzünü buruşturmuştu. Onu kavrayan ellerimi sertçe itti ve dokunmama izin vermedi. "Viran," dedim karanlıkta parlayan gözlerine bakarak. "Sen çık, bir şey olursa seslenirim. Diğer doktorlara haber et, işlerini bitirsinler. Hisar kötü durumda, onu buradan çıkardığımda direkt olarak onunla ilgilensinler."

Bir şey demeyip sadece kafasını sallamakla yetindi. Onun çıkmasıyla Hisar tekrar seslendi. "Işığı açın..."

Hisar'ı yavaşça kucakladım ve zifiri karanlık odadan rahatsız olduğu için onu daha fazla burada tutmayıp dışarıya çıkardım. Onun bağrışları kulağımı doldurmasına rağmen aldırmadım. "Sakinleş," dedim sanki mümkünmüş gibi. "Seni buradan çıkartmam lazım."

"Bırak beni!" diye bağırdı.

"Bırakmayacağım," dedim net bir dille. "Seni daha sıcak ve aydınlık yere götürdüğümde bırakacağım." Odadan çıktığımız gibi aynı katta bulunan odalardan birine girdik. Onu yatağın üstüne bıraktım ve ışığı açmak için yanından ayrıldım. Kısa sürede yanına tekrar gelip ona dokundum. Dokunmamla birlikte dudaklarından korkunç bir çığlık koptu. Kıyametin habercisiydi.

"Benim," dedim güven vermek istercesine. "Benim, bana bak." Bana baksa kim olduğumu görecekti ama gözlerini açamıyordu. O zaten bana baksa da beni görmüyordu.

"Uzak dur!" dedi aniden. "Dokunmayın bana," derken sıcak ellerimi, soğuk tenini ısıtmak amacıyla söylenmesine rağmen ondan çekmemiştim. "Dokunma sakın!"

Kendi kendine konuşmaya başladı. "Nefret ediyorum," dediğinde sesindeki nefret elle tutulur düzeydeydi. Kime, neye doğru konuştuğunun farkında değildi. "Kendimden." Tırnaklarının arası kan doluydu. Yüzünün her bir santimetrekaresinde kurumuş kanlar vardı. "Kadın olmaktan."

Neden nefret ediyordu? Niye nefret ediyordu? Deli gibi sormak istesem de şu an ne yeri ne de zamanıydı.

"Şşş," dedim onu susturmak adına. Sesi çıkmıyordu ve konuşmaya çalıştıkça canının acıdığı yüzünden belli oluyordu. "Sakin ol," diye fısıldadım. "Kriz geçiriyorsun..."

Kısık nefeslerini işitirken vücudunun titremesi arttı. Onu bir kere

CamScanner ile tarandı

daha böyle görmüştüm. Rusya'daydık. Kaldığı evi patlatacak kadar manyak biri olduğu için dumandan etkileneceğini hesaba katmamıştı. Astım krizine girmişti.

Yerini söylememekte ısrarcıydı; ölmeyi göze almamıştı belki de o an, bulduğu fırsatı değerlendirmek istemişti. Ölmekten korkmayan biri varsa o da Hisar Alatav'dı.

"Hisar," diye seslendim. Elimi ceketimin cebine attım ve ilacını çıkardım. "İlacını kullanman gerekiyor." Kirpiklerini kırptı. Hiçbir şey yapmak istemiyordu. Yüzünü avuçlayarak dudağındaki kanları sildim. İlacı dudaklarının arasına yerleştirip kullanması için çabaladım. Nefesi içine çektiğinde sanki ciğerleri sıkışan benmişim gibi rahatlamıştım.

Vücudundaki titremesi hafiften azalırken uzun ve sık kirpiklerini araladı. Dakikalar içinde kendine gelmeye başlamıştı. Acı bakışları yüzümü yakaladığında ifadesini hüzün kapladı.

"Bronz..." diye fısıldadı pürüzlü bir sesle. "Bırak gideyim."

Direten bakışları yüreğimi dağladı. "Gideyim lütfen," dedi. "Geri geleceğim ama gitmem lazım. Bırak, gideyim. Yasmin'e ne olduğunu bilmem gerekiyor."

"Niye anlamıyorsun Hisar?" dedim sert bir tonda. "Bu hâldeyken nereye gidebileceğini sanıyorsun? Seni göndereceğimi nasıl düşünürsün?!"

Derin ve titrek bir nefes alıp, "Bak," diye fısıldadı. Tam olarak kendine gelmiş sayılmazdı. "Ben yapmadım etmedim diye sızlanmayacağım ama senin her şeyi ortaya çıkartacağına dair inancım var. Buna inanıyorum, tamam mı? Elimde sadece küçücük bir inanç var. Kaç gün sürerse sürsün, gerçeği öğreneceksin. Tek istediğim hiçbir şey için geç olmaması."

"Şu an Yasmin için endişelenmene gerek yok, sen kendini düşün!"

"Beni karşılıksız seven tek insan o! Benim tek varlığım o!" diye bir yakarış kopardı. Söylediklerine dikkat kesildim. Hisar kimse tarafından sevilmiyor muydu? Neden onu karşılıksız seven tek insanın Yasmin olduğunu söylüyordu ki? İnsanı, ailesi de karşılıksız severdi. Sevmeliydi de.

Hisar'ı ailesi bile sevmiyor muydu?

"Niye anlamıyorsun? Yalan söylemiyorum, hayatı tehlikede ve bana ihtiyacı var. İhtiyacı olmasa beni aramazdı!"

CamScanner ile tarandı

Biliyordum. Görüntülerde telefonla konuştuğunu görmüştüm. Yalan söylemiyordu. Sanaç, Yasmin'in ne durumda olduğuna bakmak için gitmişti. Ayrıca onun gitmesine gerek yoktu.

Yüzüne biraz daha yaklaştığımda gözlerinin içine baktım. "Sanaç bir saat kadar önce onun yanına gitti," dedim, onun aksine sakin bir tonda. "Yasmin ne durumdaysa bizi bilgilendirecek."

"Yalan söylüyorsun," dedi dudakları titrerken. "Gitmeyeyim diye beni kandırıyorsun!"

"Hisar," dedim onu kendine getirebilmek için. "Gidemezsin. Bunu seni göndermeyeceğim için demiyorum. Bir adım atacak hâlin yok, bu odadan çıkmadan tekrar kötü olacaksın. Sen bu durumdayken Yasmin'e nasıl yardım edeceksin?"

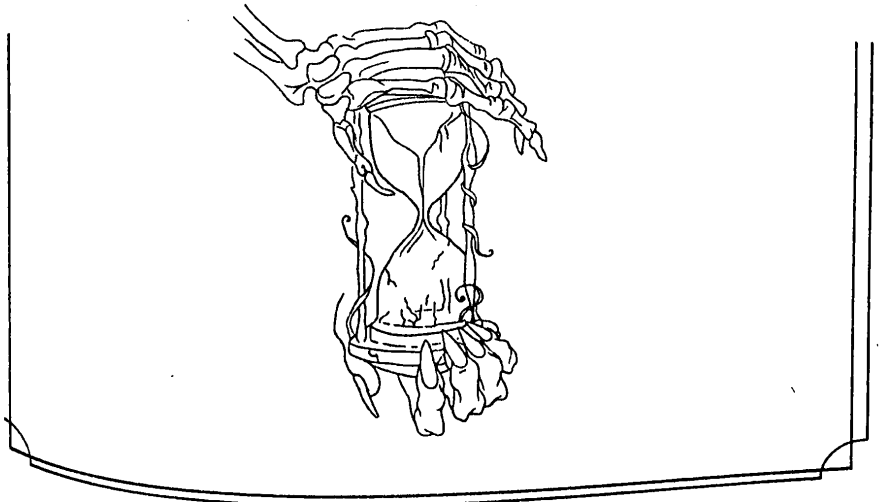
Bana inanmayan gözlerle bakarken dudakları titredi. "Seni kandırmıyorum," dedim üstüne basa basa. Ona istediği güveni vermek istedim. "Haber alır almaz seni onunla konuşturacağım. Öncesinde seninle ilgileneceğiz. Seni yukarıya çıkartmam için bana izin vermelisin."

Bana karşı çıkmadı. Aksi bir şey söylemedi ve diretmedi de.

Bundan yüz bularak az önce bıraktığım yatağa yanaştım. Yatağın üstünde beyaz örtü seriliydi. O beyazlığa bulaşan kana dikkat kesildim. Kan ona aitti ve örtü gittikçe kana bulanıyordu. Harelerim şaşkınlıkla irileşti. Bakışlarımı hızlıca Hisar'a çevirdim.

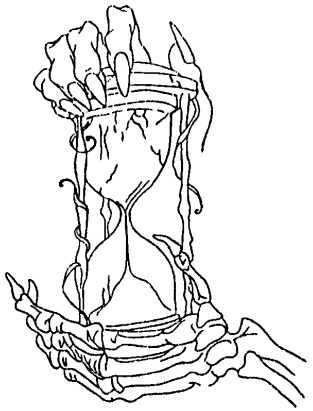
Yaralıydı.

Yaralıydı ve ben şu âna kadar hiç fark etmemiştim.

CamScanner ile tarandı

5

YARALI HİS RESİTALİ

BRONZ

Bu gece solumaktan nefret ettiğim tek şey; kan kokusuydu. Keskin koku zihnime dağıldı, tehlike çanları çaldı. *Hisar yaralıydı. Ve ben onunla ilgilenmeyi en sona bırakmıştım.*

Saatlerdir bu hâldeydi. Acı içindeydi, belki de defalarca yardım dilemişti ama kimse ona bakmamıştı.

Buna ben de dahildim. Üstelik o bu gece evime izinsiz girmek dışında suçsuzdu. Katliam onun eseri değildi ve yine de bunun cezasını çekmişti.

"Yaralı mıydın?" diye sorarken sesim oldukça sert çıkmıştı. "Yaralı mıydın, Hisar?!"

Hisar'dan cevap gelmedi. "Bana cevap ver, bu kadar saat boyunca yaralı mıydın Hisar?" Sinirden gözlerimi kapattım ve kendimi sakinleştirecek tek bir şey aradım. Ellerimi yumruk yapmış bir hâldeyken derin bir nefes aldım. Gözlerimi tekrar araladığımda sessizliğini korudu. Bu durumdayken bile ağzını bıçak açmıyordu. Yaralı olduğunu söylemeye niyeti yoktu. "Durma öyle, bana bir şey söyle."

CamScanner ile tarandı

Bana bağırmayacağını bilsem ona dokunurdum fakat tahriş olan boğazını daha fazla acıtmak istemiyordum. "Hesap sormam gereken biri var ve birinden bir cevap almazsam ortalığı yakacağım." Üstümdeki ceketimi çıkartıp onun üşüyen tenine bıraktım. "Sonra tamamen seninle ilgileneceğim." Kuş gibi titremesinin dışında sadece boşluğa bakıyordu. Gözlerinden yaşlar akmış, o kadar çok akmıştı ki artık göz çukurları çöl gibi kurumuştu.

"Laren," diye bağırdım. Sesim bütün katta yankılandı. Hisar'a hiçbir etki etmedi. Kendinden geçmişti. Çok geçmeden içeri Safa girdi. Bana baktığında, "Laren'i hemen buraya gönderin!" dedim. Kafasını sallayıp geri çıktı.

Dakikalar sonra Laren'in içeri girmesiyle bakışlarımız kesişti ve yüzümdeki ifadeyi gördüğü anda bir adım geriledi. "Bronz? Beni çağırmışsın."

Ayağa kalkıp karşısına dikildim. "Bana Hisar'ın yaralı olduğunu nasıl söylemezsin!"

Laren'in bakışları yere düştüğünde kısaca etrafı taradı. "Bilgim dahilinde değildi," dedi.

Böyle konuşması daha çok öfkelenmeme neden oldu. "Bilgin dahilinde olacaktı! Her şeyinden haberin olacaktı! Başından ayrılmaman gerekiyordu!"

"Sen ne dediysen onu yaptım. Odaya kapat dedin, odaya kapatıldı," dedi Laren. "Neden başında duramadığımı ona sorabilirsin. Kafama darbe aldım, beni bayılttı. Yaralı olduğunu bilmiyordum."

"Kuçu kuçu," diyen sesi işittim.

Bakışlarım hızlıca onu buldu. Benimle birlikte Laren de Hisar'a bakıyordu.

"Zorlu gibi işitme engeli yoksa, yaralı olduğumu duydu, yani biliyordu." Hisar zorlukla nefes alıp devam etti. "Ama iyi bir yalancı."

Duyduklarımla, "Biliyormuşsun!" diye bağırdım. Sabrımın son demlerinde olduğum hem sesimden hem de yüz ifademden belli oluyordu. Laren bakışlarını benden kaçırdı. "Bu hâli ne?" Sessiz kaldığında ona doğru bir adım daha attım. "Bana bunun hesabını nasıl vereceksin?"

"Onun yüzünden beyin sarsıntısı geçiriyordum!" diyerek kendini

CamScanner ile tarandı

savunmaya geçti. "Kafamdan darbe aldım, bayıldım diyorum! Ben bu hâldeyken onunla nasıl ilgilenebilirdim?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp sakinleşmeye çalıştım. "Bana durumunu rapor etmen gerekiyordu! Kan kaybından ölmesi için odaya kapatman değil!" dedim dişlerimin arasından sertçe. "Benim sözümü böyle mi dinliyorsun sen?!"

Gözlerimi araladığımda Laren siyah botlarını yere yavaşça sürdü, başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Beni etkisiz hâle getirdi! Ondan dinleyememiş olabilir miyim? Bana saldırmasaydı onunla ilgilenirdim! Zorlu'nun eline düşerse olacağı bu!" dedi.

"Pinhan bana bu itaatsizliği yaptığında başına ne gelmişti, Laren?" dedim tehlikeli bir sesle.

Düz bir tonda mırıldanarak, "Sol gözüne mum damlatmıştın," dedi.

Onu onaylamak adına ağır bir hareketle başımı salladım. "O zaman sana da ne olacağını biliyorsun," dedim net bir ifadeyle. "Çık şimdi!"

Hisar'a dönmek üzereyken koluma dokunan elden dolayı durakladım. Bakışlarım kolumu tutan ele çevrildi. *Kıyafetlerime dokunulmasından nefret ederdim.*

Laren bir anda elini çekti, gözlerinde gördüğüm tek şey korkuydu. "Saç-Saçmalıyorsun şu an, Bronz," dedi titrek bir sesle. "Rapor etmedim diye gözümden mi olacağım?"

Kaşlarımı çattım. "Elbette hayır," dedim. "Sadece gözünden de değil, işittiğin kulağından, söylemediğin dilinden de olacaksın, Laren."

Kimseye taviz vermezdim. Kurallarım keskindi ve karşımdaki babam da olsa acımazdım. Laren, benim nasıl çalıştığımı bilen biriydi. Buna rağmen bu itaatsizliği yapıyorsa cezasını da çekecekti.

"Çünkü Zorlu da görüyor Laren, seni ondan ayıran özelliğin, duyabiliyor ve konuşabiliyor olman."

Laren seslice yutkundu, bunun bir blöf olmadığının farkındaydı. "Zorlu gelince evden gidersin," diye ekledim.

"Durum bu hâldeyken beni öylece gönderiyor musun? Beni aptal korumalarından mı sanıyorsun sen, beni onlarla bir tutamazsın! Üstelik etrafta kimse yok! Kendini bu şekilde mi koruyacaksın?"

CamScanner ile tarandı

"Korunma için burada olmadığını biliyorsun," dedim sakin bir tonda. "Tekrar etmeyeceğim. Gözüme gözükme, Laren. Ama gitmeden önce aptal diye bahsettiğin her korumadan da aptal dediğin için özür dile."

Laren bir hışımla odadan çıktı, metal kapıya sert bir tekme atmış, savurduğu yumruğunun gürültüyle yankılanmasına sebebiyet vermişti. "Sokayım ben böyle işe!" diye dişlerinin arasında sinirle konuşarak gözden kaybolmuştu.

Hisar'ın yanına ilerledim ve aramızdaki mesafeyi sıfıra indirip tekrar ona doğru eğildim. "Hisar," dedim sakin çıkan sesimle. "Nerenden yara aldın?"

Üzerindeki siyah mini elbisesi sıyrılmıştı. Elbisenin çoğu yeri yırtılmıştı. "Karnından mı bıçaklandın?" diye sordum. Bana şaşkınlıkla bakıyordu. Ne düşündüğünü merak etmiştim.

"Kan içindesin," derken ona dokunmamaya çalışıyordum. Dokunursam kıyameti kopartacak gibiydi. "Sana dokunmama izin vermiyorsun, söyle, sadece yarana bakacağım."

"Yaralıyım," diye fısıldadı. Gözleri dolu doluydu. "Çok hem de." Kuru kelimeler dudaklarından aktı. "Ama fiziksel olarak değil."

"Çok kan kaybetmişsin," derken bakışlarım vücudunda geziyordu. Tek bir noktaya baktım. Bacağı tamamen kanla kaplıydı. "Bacağın çok kötü durumda. Karnını tırnaklarınla deşmişsin resmen."

Yüzüne dokunup önüne düşen saçlarını geri itmek istediğimde, "Dokunma bana!" dedi öfkeyle. Elimi geri çektim.

"Sana dokunmazsam yardım edemem."

"Senden yardım istemedim ki. Niye yardım ediyorsun bana?" diye sordu masum bir tavırla. "Ben buradaki herkesi öldürdüm. Suçluyum."

Katliamın sorumlusunu o sanmıştım. Değildi. Hiçbir şey onun suçu değildi. Evime izinsiz girmişti fakat bu kadar olan bitenden sonra bu yaptığı hiçbir şeydi.

"Suçluyum," diye mırıldandı. Bakışlarımız birbirine kenetlemişti. "Her şeyi hak ediyorum." Dudakları titredi. "Suçlular her şeyi hak edermiş, Bronz," dediğinde gözünden yaş aktı ve tenindeki kana karıştı. "Ama bana dokunmadan ver cezamı."

CamScanner ile tarandı

Söylediklerini adlandıramıyordum. Bir şey vardı, yarasından daha çok canını acıtan bir şey vardı ve gözyaşları ondan dolayı akıyordu. Ona dokunmamı istemiyordu. Kendinden, her şeyden ve herkesten tiksiniyordu.

Ilımlı bir tonda, "Sakinleştirici yaptıracağım sana şimdi," dedim.

"Hayır, istemiyorum," dedi keskin bir dille. "İstemiyorum, sakın yapma..."

Yüzümde anlamsız bir ifade belirdi. "Neden?" diye sordum.

"Bende farklı bir etki yaratıyor..."

Düşüncelere dalarken aklıma bana anestezi uygulanacağı sırada yaşadığım olaylar gelmişti. Bundan yıllar önce kalbimden operasyon geçirmek durumunda kalmıştım. Çok fazla sigara ve alkol tükettiğim için anestezi diğer hastalara göre bende kolaylıkla etki etmemişti. Doktorum, bir sonraki geçireceğim operasyonlar için mutlaka belirtmem gerektiğini de tekrar tekrar söylemişti. Diğer türlü operasyon anında bilinç kazanabilir, vücudum her ne kadar uyuşturulmuş olsa da her şeyin farkında olabilirdim.

"Bu tarz anestezik ilaçlar sende etki etmiyor mu yoksa?"

Merakla ona bakarken kafasını iki yana salladı. "Kullandığım ilaçlara yan etki yapıyor. Kafayı yememe neden oluyor, hayal ile gerçeği uzun bir süre ayırt edemiyorum."

Durumu benimkinden farklıydı. Sakinliğimi korumaya çalışırken, "Bacağına dikiş atılması lazım," dedim. "Her şekilde uyuşturulacaksın."

Titreyen ellerini karnına yerleştirip, "Karnımdan kasıklarıma kadar olan kesiklere ben kendim dikiş atmıştım," dedi. Uzandığı zeminden doğrulmaya çalıştı fakat çok fazla kalkamadı. Kanlı elleri çıplak teninde gezindi. "O yüzden o kadar belirginler, çok berbat duruyor değil mi? Kendi kendimi diktim," dediğinde dudakları titredi. "Ama yine kanadım, iyi dikiş atamamışım demek ki. Terzi kendi söküğünü dikemezmiş, terzi ne bilsin kabuk tutmayacak yaralara dikiş atılmayacağını?"

En sonda dayanamayıp, "Ne demek istediğini anlamıyorum," dedim bozguna uğramış tavrımla. Yüzüne doğru tekrar eğildim. "İzin ver bana."

"Ben izin vermedim," dedi kaşları çatılırken. "Yine yapacağını

CamScanner ile tarandı

yaptılar," derken kendi kendine konuşuyordu. "Aldılar benden. Geleceğimi, hayallerimi, hislerimi."

"Tamam," dedim. "Tamam," derken fevri bir hareketle onu kaldırdım.

Üstündeki ceketi çıkarıp hasar kontrolü yapmaya başladım. Çatılı olan kaşlarım daha çok çatıldı. Çok kötü kesikleri vardı. "Sikeyim," dedim onun duymayacağı bir tonda. Açtığım ceketi tekrar giydirip kapatmak zorunda kaldım.

Onu kollarıma aldım, bacaklarını belime dolamış kafasını omzuma koymuştum. Bana karşı çıkmaya takati yoktu. "Sadece kısa süreliğine," dediğimde göğsü göğsüme yaslanmıştı. Onu sıkı sıkıya tutuyordum. "Sadece bir dakika sürecek," derken güven dolu bir sesle konuşup rahatlatmak istiyordum. "İçinden say."

Fevri adımlarla onu hastanenin olduğu bloğa doğru götürmeye başladım. Işıklar üstümüzden birer birer geçerken sessizlik içeriye çığ gibi devriliyordu. Eksi katlara asansör yardımıyla indiğimizde doktor ve asistanı kapıda hazır bir şekilde duruyordu. Beni görmeleriyle hareketlendiler.

"Bay B," dedi aksanlı, tok bir ses. "Şöyle geçin."

Onları takip edip gösterilen sedyeye doğru ilerledim. Büyük bir soğukkanlılıkla, "Bacağında bir kesik var," dedim. Sardığım kollarımı yavaşça ayırırken bedenimi uzaklaştırmak istemiş ama ondan ayrılmamıştım. "Bıçak kesiği," diye devam ederken iki kişi bize doğru geldi. "Karnında da çizikler mevcut, bıçak değil."

"Hastanene mi getirdin beni?" diye sordu. Yüzünü kokulardan dolayı buruşturdu. Onu bırakacağımı anladığı an bacaklarını bedenime iyice dolayıp ayrılmak istemediğini belirtti. "Niye getirdin? Elinle iyileştirip sonra tekrardan katliam çıkarmam için yardım mı ediyorsun bana?"

"Hastayı yatırın lütfen," dedi Doktor Bey.

Bakışlarım kollarımın arasında kuş gibi titreyen kadına düştü. "Bırakacak mısın beni?" diye sordum. Kafasını olumsuz anlamda iki yanına salladı. Derin bir nefes alıp verdim. "Sedyeye uzan, Hisar."

Boynuma dolanan kolları beni bir yılan edasıyla sardı. Kucağımdan inmeyeceği aşikârdı. "Hisar!" dedim uyarır bir tonda.

CamScanner ile tarandı

Doktor ve asistanı daha da yaklaşıp iki yanımıza geçmişlerdi. "Yardım edelim mi, Bay B?" diye sordu.

Hisar, bıçak gibi keskin bir dille, "Kılımı bile kıpırdatmayacağım," dedi. Küçük bir kız gibi davranmayı seçmişti. "Kılımı kıpırdattığımda yapacağım tek şey buradan siktir olup gitmek olur." Bana bakarak konuşuyordu. "Ve biliyorsun ki giderim. Şu âna kadar gitmeme nedenim senin boş beleş güçsüz bir adam olmayıp çoktan gerçeği ortaya çıkartmış olabilmenden kaynaklıyor. Umarım çıkartmışsındır yoksa olacakları düşünmek bile istemiyorum."

Ona sabır diler gibi baktım ve gözlerimi usulca yumdum. "Kucağımda kalacak," derken doktorlara doğru konuştum. Kirpiklerimi geri kaldırdım. "Tedavisini bu şekilde yapın," diye emir verdim. Hisar'ın bakışları bakışlarımdaydı. Gözlerimi bir saniye olsun ayırmazken, "Baş belası olduğunu bir anlığına unutmuşum," diye ekledim.

Dizlerimin üstüne oturmuş bir hâlde, bacakları iki yanımda açıktı. Ellerim belinde duruyor, onu sıkı sıkıya tutuyordum. Onun yerine sedyeye ben oturduğumda kucağıma doğru iyice çektim. Doktorlar vakit kaybetmeden bacağına ışık tutup Hisar'ın kendi kendine yapmış olduğu düğümü çözmeye başladılar.

Başını tekrardan omzuma yasladı. Üstümdeki takım elbise kirlenmişti fakat ilk kez bunu sorun etmiyordum. İçim huzursuzdu ama kıyafetlerimden dolayı değil, onun canının bu denli yanmasından dolayıydı. Elimi saçının üstüne yerleştirdim ve başını kaldırması için hafifçe dokundum. Kirpiklerini kaldırıp bana baktı. "Yüzünü silelim." Gömleğimin cebinde duran siyah mendili ortaya çıkardım. Zorlu bana yeni bir mendil vermişti. Her zaman için temiz mendil taşımaya dikkat ederdim. Bir elimle çenesini kavrayıp tutarken bir yandan mendilimle nazikçe siliyordum.

Kendine doğru yaklaşan doktorun iğneyle geldiğini görünce, "Uyuşturmayın!" dedi hızlıca.

Doktor Bey, "Bu şekilde tedavinizi yapamayız," dedi.

"Yapacağınız her şeyi göreceğim. Sadece o bölgeyi uyuşturun, tamamen bilincimin kapanmasını istemiyorum. Acı eşiğim yüksek," diye yanıt verdi. "Tedaviyi bu şekilde yapın. Yoksa hiçbir şey yaptırmayacağım." Doktor daha tedaviye başlamadan bıkmıştı.

CamScanner ile tarandı

Hisar'ı dikkatle izliyordum. Onu izlediğimi görse de bulunduğumuz pozisyondan dolayı benden çok uzaklaşamadı. Titrek bakışları beni buldu ve *ne oldu* dercesine baktı. "Neden ben yapmadım demiyorsun?" diye sordum.

"Neyi?" diye sordu.

Açıklamak adına, "Evde olanları," dedim. Gözlerimde buğu belirirken yavaşça yutkundum. Nefes almak işkence gibiydi. "Katliam..." diye devam ettim sertlikten uzak bir sesle. "Kızım ön patisinden iki kurşunla vurulmuş."

Yüzünü hüzün kapladı. "Bana sakın öldüğünü söyleme," dedi dudakları titreyerek. "Onu yaşatmaya çalıştım ama elimden hiçbir şey gelmedi. Yaşıyor mu?"

"Yaşıyor," dedim düz bir tonda.

Gözlerini sımsıkı yumdu ve derin bir nefes aldı. Seslice nefesini savururken, "Şükür," dedi. "Çok korktum onu kaybedeceksin diye. Neyse ki korktuğum olmamış. Çok sevindim."

Yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi. Başka hiçbir şey demedi. İnkâr etmiyordu. Kaderini kabullenmişti ve benim onu gördüğüm gibi, kendini suçlu görüyordu. "Niye ben yapmadım demiyorsun? İnkâr etmiyorsun, neden?" diye sorarken ifadesine odaklandım.

"Ne değişecek?" dedi umursamaz bir tavırla.

"Çok şey."

Zararsın, demiştim. *Varlığın sadece zarar.*

"Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum. Alışkınım ben," dedi kısık bir sesle. "Acıma sakın." Benim duyabileceğim tonda konuşmaya devam etti. "Acırsan, acımazlar."

Bacağına işlem yaparlarken acı bir inilti döküldü dudaklarından. Gözlerini kapatıp yüzünü boynuma bastırdı. Nefesi nabzımın üstündeydi. Elleri yumruk olmuş şekilde dururken yüz ifadesini gizlemek adına bana sarıldı.

Metal kabın içine bir başka metal atılınca dikkatim oraya çevrildi. "Sikeyim," dedim dişlerimin arasında. Harelerim genişlemiş, bacağından çıkarttıkları bıçak kalıntısına bakıyordum. "Bacağında bıçak kalmış, Hisar!" Söylediğime kendim bile inanmıyordum. Bıçağın

CamScanner ile tarandı

çıktığı yere tampon yaparak kanamayı hızlıca durdurdular. "Kaç sa attir böyle nasıl duruyorsun sen?"

"Bilmiyorum," dedi.

"Niye geldiğim ilk an, yaralı olduğunu söylemedin bana?!"

"Söylemeye vaktim olmadı." Bakışlarını kaçırdı. "Diğerlerini durumu daha önemliydi."

Ben senin kadar değerli değilim. Ölme sakın.

Bu sözleri uzun süre aklımdan çıkmayacaktı.

"Bıçak paslı bir bıçak," dedi Doktor Bey. Metal cımbız gibi aletl tuttuğu bıçağı ışığa kaldırıp uzun uzun inceledi. Bakışlarını kestikte sonra Hisar'a döndü. "Daha önce tetanos aşısı oldunuz mu?"

"Olmuşumdur herhâlde," dedi emin olmayan bir ifadeyle.

Doktor Bey, yanındaki çalışanına doğru, "Hasta geçmişine bak, dedi.

"Parmak izi gerekiyor," dedi asistan. Elindeki tableti Hisar'a doğ ru uzattı. Hisar bakışlarını kaldırıp ona baktı, kısa bir süre bakıştılar Sonrasında bana dönüp baktı. Neden duraksadığını anlayamamıştım Tek yapacağı parmak izi vermekti.

"Elini uzat," dedim emir verircesine. Bir şey demeyip kanlı par maklarını siyah gömleğimden ayırdı. Baş parmağını uzatıp bastığında mavi yazılardan sonra profil ortaya çıkmıştı.

"Adı Hisar Alatav demiştiniz, değil mi?" diye sordu asistan.

"Evet, adı Hisar Alatav," dedim. Bakışlarım tablet ve Hisar arasın da gidip geliyordu.

"Diğer parmağınızı uzatın, sanırım sistem algılayamadı." Söyle diğini yapıp diğer parmağını da uzattığında yeni bir profil açılmış tı. "Farklı bir isim çıktı." Asistanın söylediklerileyle Hisar'a baktım "Farklı parmağınıza deneyelim, büyük ihtimâlle sinyal dağıtıcı ol duğu için internette sorun var." Farklı parmağını uzattığında nefes alışverişlerim sıklaşmıştı. "Bu sefer bambaşka bir isim çıktı."

"Ne bu, Hisar?" derken en sonda sessizliğimi bozup ona kızgın lıkla baktım.

Bakışlarını benden kaçırdı. "Sistemde bir sıkıntı olmalı," diye mı rıldandı.

CamScanner ile tarandı

"Hisar!" dedim tahammülsüz bir sesle. "Niye her parmağında başkasına ait izler var?"

"Parmaklarımdaki izler benim izlerim değil. Ölmüş kişilere ait el izlerini derime işletmiştim, dövme gibi düşün. Kendi parmak izime ulaşmak için üst katmandaki deriyi sıyırmak gerekiyor. O da şu an mümkün değil," dedi kısılan sesiyle. Doğru konuşurken şekilden şekle giriyor ve mutlaka dudağını yalıyordu.

Kaşlarım havaya kalktı. "Şaşırdın gibi?" dedi düşünmeme fırsat vermeden. "Daha çok şaşıracaksın."

"Kimlik numaranla baksınlar," derken yaşadığım kısa çaplı şok yüzüme yansımaya devam ediyordu.

Aniden doktorlara dönüp, "Bakmayın," dedi. Tekrar bana döndü. "Bakmasınlar," diye kısık bir sesle konuştuğunda doktorlara boşuna dil dökmekten vazgeçmişti.

"Neden?" diye sordum, anlamadığımı belli eden bir sesle.

"Bana ait olmayan tanılar var, doğru tedavi biçimi olmayacaktır," dedi fısıltılı bir tonda. "Yanıltır."

"Tableti bana verin," dedim ve asistan tableti bana uzattı. "Ben bakacağım." Kimlik numarasını söylemek üzere ağzını açmıştı ki aklımdaki sayıları beklemeden ekrana girdim.

"Kimlik numaramı nereden biliyorsun?!" dedi ani bir çıkışla.

"Daha önce bakmıştım oradan aklımda kalmış," derken bakışlarım tablette açılan hasta kayıt profilinde geziyordu. Ona dair her şey yazıyordu, yaşı, kilo, boyu, astımın hangi evresinde olduğu gibi bütün bilgiler sağlık sisteminde kayıtlıydı. Aşı kısmından aşısının yapıldığını gördüm. Tanılar kısmında da daha önce görmediğim ruhsal problemleri yazıyordu. Bunlar sonradan yazılmış olmalıydı.

"Aşısı yapılmış," dedim. Gördüklerim aklımı bulandırmıştı. Çok uzatmadan hasta bilgi platformundan çıkış yapıp tableti asistana doğru uzattım. "Ona göre tedavi uygulayın."

Karamsar bir ruh hâline bürünmüştüm. Ona ne olduğunu anlayamadıkça sıkıntı basmıştı. Düşüncelerimle boğuşurken Hisar'ın bakışları aniden donuklaştı. Tek bir noktaya odaklandığında vücudu titremeye başladı. "İyi değilsin," dedim tedirgin bir sesle. "Neyin et-

CamScanner ile tarandı

kisindesin?" Onun hareketsiz durmaya devam etmesi daha çok endişelenmeme neden oldu. "Neyi var?" diye sordum doktorlara doğru. "Niye bu durumda?"

"Tetkiklerinin yapılması için hanımefendi bize izin vermiyor," dedi Doktor Bey. "Ona sakinleştirici yapmalıyız. Her geçen dakika daha kötü oluyor. Başka bir maddeye maruz kalmış olabilir."

"Seni sedyeye yatıralım, Hisar," derken ses tellerimde garip bir vurgu vardı. "Gittikçe daha kötü oluyorsun."

İstemediğini belli etmek adına bana daha çok tutundu. Hiçbir şekilde sedyeye uzanmak istemiyor, sedyeye korku dolu gözlerle bakıyordu. Neydi onu bu kadar korkutan?

Kucağımdan inmemekte diretince, "Ah başımın belası ah!" dedim.

"İstemiyorum," dedi Hisar. "Niye anlamıyorsun, istemiyorum!"

"Bu senin isteğine kalmış bir şey değil!" dedim öfkeyle. "Yaralısın, Hisar!"

"Ne durumda olduğum umurunda olmamalı! Şu an senin beni öldürmen gerekiyordu!" dedi. Kendinden asla ödün vermiyordu. "Neden beni iyileştirmesi için doktorlara emir veriyorsun?"

"Bunları yapan kişi sen olsaydın dediğin gibi olurdu," dedim. Sesim ruhsuz bir ifadeyle çıksa da onun ruhuna dokunmuştu. "Hiçbirini sen yapmadın, Hisar."

Vurgun yemiş gibi baktı bana. Bu kadar kesin ve net konuşmam onu bozguna uğratmıştı. Kaşları gitgide çatılırken alnında derin çukurlar oluşmuş, bütün düşünceleri o çukura gömülmüştü.

"Ara verin," dedim. Dikiş atmak için malzemeleri ortaya çıkardıklarında işleme başlamadan durdurdum. "On dakika sonra gelebilirsiniz."

"Peki Bay B, siz nasıl isterseniz," dedi Doktor Bey ve asistanıyla odadan çıktı.

"Nasıl vardın bu kanıya?" İnanamayan gözlerle bana bakıyordu. "Bunu kanıtlamam imkânsız olduğu için kendimi yormadım bile."

"Ben kimseye güvenmem, Hisar." Benim gibi o da kimseye güvenmiyordu. "Hem de hiç kimseye." Üstüne basa basa konuştum. "Kendime bile, aynaya baktığımda karşılaştığım adama bile güvenmiyorum."

CamScanner ile tarandı

"Bu konuda birbirimize benziyoruz."

Benzerliğimiz sadece bu konuda değildi, birçok ortak özelliğimiz vardı.

"Tablolarıma hasar verdiğini hatırlıyor musun?" diye sordum. Onu evinde ağırladığım zaman, merakına yenik düşüp yamuk tabloların içini açmıştı.

"Hatırlıyorum," diyerek onayladı beni. "Zulanı bulmuştum. Kameralar ve silahlar," derken bakışları dudaklarımı takip ediyordu. "Ücreti her neyse öderim."

Ona meydan okurcasına baktım. "Sanatıma paha biçemem."

"Özür dilememi mi bekliyorsun?" dedi küstah bir tavırla. "Tablolarından özür dilerim. Senden dilemeyeceğim."

"Bunu yaptığın için senden bir şey beklemiyorum, beklediğimi yapmıştın zaten. Masanın üstündeki çatal bıçakları bile düz çizgi hâline getiriyorsun. Diğerleri öyle değilse onları da düzeltiyorsun. Yamuk şeylere takıntının olduğu apaçık ortada," dedim kar soğuğunu aratmayan bir sesle. "Mahvettiğin tablolarıma gelecek olursam, bir dahakine konu mankenim sen olursun, ödeşiriz. Duvarların boş kalmasını istemiyorum."

"Bence ikimizin de aklından aynı şeyler geçiyor, Bronz," derken imalı sesi açıktı. Kendinden emin bir şekilde konuşuyordu. "Ama sende biraz utangaçlık var, ilk olarak bunu aşmalıyız."

"Aklın yolu birdir, Hisar."

"Şimdi beni herkesin görebileceği bir yere mi asacaksın?" diye sordu. "Yani o tablolar çok göz önündeydi. Şaşırdım açıkçası, sonuçta konu mankenin ben olacaksam giyinik olacağım konusunda emin değilim."

"Hayır," dedim keskin bir dille. "Odamdaki tabloları boş kalan yerlere asacağım. Bu durumda benim odam boş kalmış olacak. Baş köşeme koyacağıma emin olabilirsin."

Şaşırdığı yüzünden belli olurken harelerinde kıvılcım belirdi. "Bak bu daha çok hoşuma gitti," dedi gerçekçi bir ifadeyle.

"Aklını kullanıyorsun ama hepsini değil, Hisar." Yüz ifadesi alaşağı oldu. Yokuş aşağıya yuvarlanan duyguları bana dikkat kesildi. "Aslında her şey gözünün önünde ama nedense göremiyorsun."

CamScanner ile tarandı

Beni tutan parmakları bel oyuntuma yerleşip aşağıya doğru sü-
züldü. Sıcak parmakları tenimi sararken dikkatim dağılıyordu. "Eğer
tabloların hepsini düzeltseydin, bu zulaların ana merkezine ulaşacak-
tın," dedim sertliği azalmayan sesimle. "Ama sen düzeltmek yerine
içini açmayı tercih ettin. Orada gördüğün bir iki silah işini görür san-
dın ama eğer düzeltseydin oradan çok daha büyüğüne, dünyanın en
tehlikeli mühimmat deposuna ulaşacaktın. Aklın çelindi değil mi?"

"Çelindi," diye mırıldandı.

"Bu gördüğün orman tamamen bana ait ve sadece bir orman gibi
gözükse de bir de altı var," dediğimde kaşları havalandı. "Oraya gi-
den kapıya ulaşabilirdin."

Kafası karışmışa benziyordu, başını iki yanına hızlıca salladı.
"Neden bana bunları anlatıyorsun?" dedi hissettiği rahatsızlıkla.
"Sonra bir şey olduğunda ilk beni suçlamak için mi? Bu söyledikleri-
ni bir başkası bilse eminim bildiği için kafasına sıkarsın!"

"Sende daha fazlası olduğunu biliyorum," dedim onun aksine ra-
hatlıkla. "Söylediklerimden dolayı seni suçlamayacağım."

"Benim suçsuz olduğumu nasıl anladın peki?" diye sorduğunda
merak duygusu kabarmıştı.

"Anlamadım Hisar," dedim. "Biliyorum," derken keskin çıkan
harflerim nefesini kesiyordu. "Suçsuz olduğunu biliyorum."

Bana anlamayan gözlerle baktı. Canı acıyor gibiydi. Bunu gizle-
meye çalışsa da beceremiyordu. Başını yere eğerek, "Hiçbir şey an-
lamıyorum," dedi.

Çenesine elimi yerleştirip eğilen başını kaldırdım. Gözlerime tek-
rar bakarken konuşmaya devam ettim. "Bana o yüzsüzden bahsetme-
liydin!"

Sesim onda darbe etkisi yaratırken gözlerimin içine baktı. "Kim?"

"Kuklacı," dedim dilimden akan nefretle. "Onunla düşman oldu-
ğunu bana nasıl söylemezsin!"

"Onunla mı konuştun?" diye sordu merakla. "Anlattı mı sana her
şeyi?"

Gözlerimi kıstım. Kuklacı korkağın tekiydi. Değil benimle konuş-
mak, karşıma çıkmaya cesareti bile yoktu.

CamScanner ile tarandı

"Anlatmamış..." dedi kendi kendine olayları anlarken. "Peki, benim suçsuz olduğumu nasıl anladın?"

Kısa bir sessizliğin ardından, "Kendi yöntemimle," dedim. "Çalışanlarımın hepsinde çip takılı. Tıpta Biyonik Göz olarak geçiyor."

"Nasıl bir şey bu?"

"Gözlerinde, yani retinalarında her şeyi kaydeden bir mercek takılı. Hiçbir şekilde bulunamaz ve çıkarılamaz. Yani çıkarılabilir tabii ama yöntemi sadece ben biliyorum. Gördükleri, duydukları, kısaca gözleri açık olduğunda yaşadıkları her şey kayıt altına alınıyor."

"Ne?"

"Duydun," dedim net ve düz bir tonda. "Çipleri var. Oldukça gizli ve geliştirilmiş bir teknoloji. Kendimi ancak bu şekilde koruyabilirim."

Kaşları mümkünmüş gibi daha çok havaya kalktığında yüzü birçok duyguya ev sahipliği yapıyordu. "Gözlerine bir çip taktın ve onların gözünden her şeyi izliyor musun?" diye sordu. "Manyak mısın sen, Bronz?"

Kafamı iki yanıma ağır bir hareketle sallayarak dalga geçmediğimi belirttim. "Gerekmedikçe retinalar kontrol edilmiyor, Hisar." Onu rahatlatabilmek adına, "Takılman gereken bu değil," dedim. "Suçsuzsun. Emin olmadan bir şey diyemezdim. Bu gece her ne olduysa sen yapmadın. Komuta merkezine girmişsin. Oradaki kayıtlarını izledim. Elma ağacı yanıyor diyorsun..."

"Ben kimsenin geçmişini yakmam," dedi gözlerimin içine yoğun bir duyguyla bakarken. "Üstelik bana hiçbir şey yapmayan birine zarar verecek değilim. Kartlarım her zaman açık ve eşittir." *Geçmişimi yaktın.* "Belli ki o ağaç senin için çok değerli. Düşündüğümden daha fazla önem veriyorsun."

Yutkundum. Sadece yutkundum.

"Devamında Uğur'un retinasını inceledim." Bana umutla bakıyordu. Yaralı olmasına rağmen yine de gülümsemeyi başarmıştı. "Sadece son beş dakikayı izledim."

Bakışlarımı tek bir noktaya diktiğimde çıplak bacağının üzerinde duran, dövme işlenmiş elimi sıkıp yumruk hâline getirdim. "Kızımı

CamScanner ile tarandı

vuruyor." Seslice yutkundum. Bakışları boynuma düşerken yüzle-
rimiz yakın olduğu için ondan çıkan sıcak nefesler tenimi ısıtmıştı.
"Kızım seni kurtarmak için onun üstüne atlıyor. Uğur koşuyor ve en
sonda silah sıkıyor. Sen kızıma koşuyorsun, arkandan Uğur geliyor.
Elinde silah, sen yardım dileniyorsun. Uğur kafasına sıkmadan önce
kameraların değiştirildiğini, bütün suçun üzerine kaldığı söylüyor
ama Uğur bir şeyi unutuyor: Kendi gözünün içindeki çipi."

"Bir insanın gözünün içine nasıl çip takarsın?!"

"Eğer takılı olmasaydı şu an yaşamıyor olurdun, Hisar."

"Normal bir şey değil."

"Hepsi neyin ne olduğunu biliyor, kimseye zorla bir şey yaptırmam.
Benimle çalışmak isteyenin katlanması gereken bazı şeyler oluyor, bu
çip aralarında en hafif olanı," dedim. Mantıklı düşünürse bana hak
verecekti. "Her neyse, son beş dakikasını izlemem yetti. Bütün olan
biteni Serdal inceliyor. Bunları ne zaman planlayıp ne zaman ekipten
ayrılmış, hepsi detaylanacak. Fakat..." Duraksadım. "Kuklacı?"

Kaşlarını çattığında belirttiğim detaydan hoşnut olmuşa benzemi-
yordu. "Tanıyorsun onu değil mi?" diye sordu. "Hiç boşuna tanımı-
yorum nidalarına girme, tanıdığını çok iyi biliyorum."

"Adını duyduğum biri," dedim, ifadesizlik tek meskenimdi. "Ama
benim düşmanım olacak biri değil. Gözümde sadece bir sinek, vızıl-
dayıp duruyor."

Kuru bir sesle, "Her şeyi o tezgâhlamış," dedi.

"Artık haberdarım," dedim. "Kuklacı ile derdiniz ne? Nereden
geliyor bu düşmanlık?" diye sordum. Yalan söyleyip söylemediğini
anlamak için odağıma aldım.

"Başta düşman değildik..." dedi diline yalan dolamadan. Yalın bir
ifadesi vardı. "Fakat ipler onun elinde olmadığı için düşman olmayı
tercih etti."

Odanın kapısı açıldı. "Bronz," diyen ses içeri sızdı. Gelen Ser-
dal'dı. Hisar da benimle birlikte gelen kişiye baktı. "Müsait misiniz?"

Hisar'ın siyah deri ceketini elime alıp üstünü kapattım. "Gel Ser-
dal, gel," dedim tok bir sesle. Aklı varsa gelmezdi. Sesim de tehlike
sinyalleri çalıyordu. "Ne için geldin?"

CamScanner ile tarandı

Serdal'ın bakışları Hisar'ın yarası belirgin olan bacağına düştü. Görür görmez kaşlarını çattı. Elleri yumruk olduğunda iç çekip yaraya hüzünle baktı. "His," dedi üzgün bir tonda.

"Lolipop," dedi Hisar. Herkese kendince bir lakap takmıştı.

Açık renkli gözlerinde ânında yas belirmişti. "İyi misin?" diye sorarken koca adam bir anda top yumağına dönüşmüştü. Tipine bakan korkardı ama şu an bir kedi gibiydi. "Yaralanmış mıydın? Bilmiyordum, haberim yoktu."

Onun bu hâline Hisar gülümseyip göz kırptı. "Kötüye bir şey olmaz, Lolipop," dedi alay dolu sesiyle. Kendini kötü biri olarak görüyordu. "Sinek ısırığı. Olur öyle şeyler. Öldürmemekle büyük bir hata yaptı."

"Daha iyi olacağına eminim His, her şey için çok üzgünüm," dedi Serdal sıkıntılı bir nefes vererek. Bakışlarını bana çevirip konuşmaya devam etti. "Tahliye için gelmiştim. Burası güvenli değil. Koruma için birilerini ayarlamamız anca yarını bulur."

"Neyi koruyacaklar Serdal?" diye sordum.

"Seni..." derken bakışları etrafta kısa bir tur attı. "Burayı..." dediğinde bulunduğumuz odadan değil, evden bahsediyordu.

Bakışlarımı dizlerimde olan kadına çevirdiğimde yüzümde yer edinen bütün ifadeler yokuş aşağıya sürüklendi. Gözlerimi gözlerine kenetleyip bir süre öylece yüzüne baktım. "Şu an beni öldürebilecek tek kişiyle bakışıyorum," dedim. "O da kucağımda olduğuna göre bir tehlike yok demektir."

Odanın kapısı tıklatılıp içeri birisi girdi. "Bay B," dedi doktorun asistanı, alçak bir tonda. "Tedaviye devam edebilir miyiz? Kesiklerin mikrop kapmaması gerekiyor."

Başımı çevirip omzumun üzerinden asistana baktım. "Devam edebilirsiniz," dedim mekanik bir sesle. "Kızımı tahliye edin, Hisar'la birlikte olacağım."

"Geçmiş olsun, His," dedi Serdal. Yarım bir ağızla tebessüm etti ama bu, acının tebessümüydü. Elini Hisar'ın saçlarına koyup yavaşça okşadı. "Bir an önce ayağa kalk, söylediğim her şeyi bana yedirmen için dövmene izin vereceğim."

CamScanner ile tarandı

Hisar'ın yorgun gözleri ışıldadı. "Benimle dövüşecek misin?"

"Sözüm olsun sana," dedi Serdal. "Bir dayağını hak ettim."

"Gerçek bir dövüş olacağına emin olabilirsin," dedi Hisar heye canla. "Bronz da maçımızın hakemi olacak!"

"Öyle bir şey olmayacak," dedim sertçe. "Doktoru içeri al, Serdal."

Serdal dışarı çıktığında çok geçmeden doktor ve asistanı tekrar yanımıza geldi. "Sizi de dışarıya almamız gerekiyor," dedi Doktor Bey, bana bakarak konuşurken. "Bu şekilde ilerleyemiyoruz."

Hisar kucağımda hareketlendi. "Ben de çıkacağım o zaman," dedi büyük bir inatla.

Bastırmış olduğum gazlı bezi çektiğimde parmaklarım elbisesinin etek ucuna gitti. Karnına pansuman yapılacaktı. Hisar hızlıca ellerimin üstüne ellerini koydu. "Açma," dedi.

"Karnına bakmamız lazım," derken bakışlarım yaralı bölgeye düştü. "Kendini tırnaklamışsın."

"Geçti, sorun değil."

"Sorun Hisar, sorun. Geçmedi," dedim bana bakmasını sağlarken. "Karnına bakmama izin ver."

Elimi bacağına koydum ve yavaş bir vurguyla yukarıya doğru çıkmaya başladım. Nefesi kesildi. Sıcak ellerim tenini dağlıyordu. "Sen bakma," dedi yalvaran gözlerle. "Karnımı görmeni istemiyorum."

"Gördüm zaten, görmediğim bir yerin değil," derken kızgınlıkla baktım.

"Sapıksın," dedi tek nefeste.

"Gözlerimin önüne çıplak çıkan sensin."

"İlk kez birini çıplak gördüğünü bu kadar belli etme."

"İlk değilsin," diye karşılık verdiğimde bana inanamayan gözlerle baktı.

Doktor Bey araya girip, "Hanımefendi," dedi. "Her geçen dakika daha da kötüleştiğinizin farkında değil misiniz? Sizi bayıltmak konusunda lütfen zorluk çıkarmayınız." Hisar, doktora doğru döndü. Gözlerini yine korku kaplamıştı. "Alanımın uzman kişisiyim, merak etmeyin, emin ellerdesiniz. Anestezi yapmazsak duyacağınız acıdan dolayı çok geçmeden bayılacaksınızdır."

CamScanner ile tarandı

"İstemiyorum!" dedi aksi tavırla. Paniğe kapıldığı için hareketleri arttı. Hareket ettiği için de tekrardan kan kaybetmeye başladı.

"Hisar!" diye bağırdım. Kollarımın arasına alıp sıkıca tutarak, "Rahat dur!" dedim sertçe.

"Bana zorla hiçbir şey yapamazsınız!" diye bağırdı. "İstemiyorum!"

"Bağırma Hisar, bağırma!"

Kollarımdan kurtulması imkânsızlığa doğru yol alsa da kucağımda debelendi. "Şimdi uslu bir kız olup uzanacaksın ve gözünü tekrar açtığında canın daha fazla yanmayacak," dedim yatıştırıcı bir sesle.

"İstemiyorum Bronz," dedi inatçılığı üstündeyken gözleri gitgide kapanıyordu. "Anlamıyorsun, anlamıyorsun beni! Bunu daha önce yaşadım, bir sürü doktor vardı ve çok kötü şeyler yaşadım. Yine aynısı olacak. Bana istemediğim şeyler yapacak-"

"Ben varım," dedim lafını bıçak gibi keserek. "Ben varım artık."

Bakışlarımı kaldırdım ve doktorlara doğru baktım. "Ben çağırana kadar kimse odaya gelmesin," dedim emir veren bir tonda. Bakışlarım tekrar Hisar'ı bulduğunda, "İstemiyorsan tamam," diye devam ederken sesimde sakinlik vardı. "Seni bayıltmayacağız. Sadece sakin ol, Hisar. Kriz geçirmek üzeresin."

"Yasmin'le konuşmak istiyorum. Bacağıma baktılar, istediğini yaptım. Beni onunla konuştur!" diye istekte bulundu. Panik bütün vücudunu kaplamıştı.

Sanaç'tan hâlâ haber yoktu. Onları tamamen unutmuştum. Hisar'ı kanlar içinde görmek aklımı kaybetmeme neden olmuştu.

Kafamı iki yana salladım. "İki ayağının üzerinde durmadan onunla hiçbir şekilde konuşmayacaksın."

"Yalancısın!" dedi. "Gitmeyeyim diye yalan söyledin! Yasmin iyi falan değil, ne durumda olduğunu bile bilmiyorsun değil mi?!"

"Kendini düşün!" diye bağırdım. Gözlerimi kapatıp açtıktan sonra derin soluklar aldım. "Sen iyileşmediğin sürece kimseye yardım edemezsin. Onun yanına gitmeye çalışırsan, en fazla üç adım atar sonra yere yığılırsın." Gözlerinde acı belirdi. "Sadece biraz uzan, sonra kucağımda kalmak istiyorsan izin vereceğim."

"Sadece kız kardeşimle konuşmak istiyorum," diye fısıldadı. "Onun iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

CamScanner ile tarandı

Onu yavaşça sedyeye yatırdığımda sırtı soğuk örtüye değdiği için hızlıca doğrulmaya çalıştı. Belime sarmış olduğu bacaklarını indirmekte diretiyordu. "Kendini yorma," dedim. Ellerimi saçlarının üzerine yerleştirip yavaşça okşadım. "Şimdilik hiçbir şey düşünme."

"Olmaz," dedi. "Gerçekten önemli, Kuklacı sandığın gibi hafife alınacak birisi değil. Yasmin'e de bir şey yapıyor olabilir. Herkesin hayatı tehlikede. İkimizi kesin olarak düşman görüyor ve bu bir savaşın başlangıcıydı."

"Kimse benim düşmanım olamaz," dedim kendimden emin bir şekilde. "Henüz o potansiyele erişen kimse olmadı da. Kuklacı beni düşmanı olarak görebilir, ki beni herkes düşmanı olarak görüyor. Hepsi kendi çalıp kendi oynuyor." Çenem kasıldı. "Kuklacı da sadece onlardan biri. Bende onlardan çok var Hisar, herkesi düşman olarak görseydim asıl davama odaklanamazdım."

Dudakları titremeye başladığında üşüdüğünü düşündüm. Sedye çok soğuktu. Ondan dolayı titriyor olabilirdi. Kızgınlığı dilinden akarken, "Beni dinlemiyorsun bile!" dedi.

Kalın parmaklarım yanağına ulaştı. Yavaşça avuçladığımda tenimdeki sıcaklık yüzünde yuva buldu. "Dinliyorum," dedim. "Anlat, hiç susmadan anlat. Dinleyeceğim."

"Ben seni ilk kez görüyorum," derken sesinden güvensizlik akıyordu. "Sen beni ilk kez görüyor gibi değilsin, Bronz. Beni nereden tanıyorsun? Kuklacı neden seninle uğraşıyor? Bunları bilmem gerekiyor!"

"Beni ilk kez görmüyorsun, beni hep görüyordun fakat ilk kez bana bakıyorsun," dedim adını koyamadığım kırgın bir sesle. Sesimdeki kırgınlık onun yüreğine batacak kadar keskindi. "Bana baktın ama beni görmedin."

Bana baktın ama beni görmedin.

Hem de yıllardır Hisar, yıllardır beni nasıl görmedin?

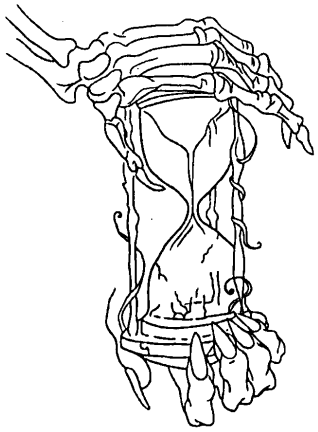
"Ne?" Bozuntuya vermeden koluna iğne vurduğumda hareleri şaşkınlıkla genişledi. Dudaklarından kısıkça bir inleme döküldü. "Sen gerçekten itin tekisin! Beni oyalıyordun, seni dinliyorum diyerek beni oyaladın! Beni bayıltamazsın!"

CamScanner ile tarandı

Bir panter edasıyla yükselmek istedi ama iğnenin etkisiyle hareket edemedi. "İlk kez bana bakıyorsun..." Kendi kendine mırıldandı. İğnenin içindeki ilaç vücuduna karıştıkça nefesleri sıklaşmıştı. "Bu da ne demekti şimdi? Bak zaten iyi değilim edebiyat falan yapma bana Bronz, anlayacak kafam yok! İlk kez bana bakıyorsun derken neyi kastettin?"

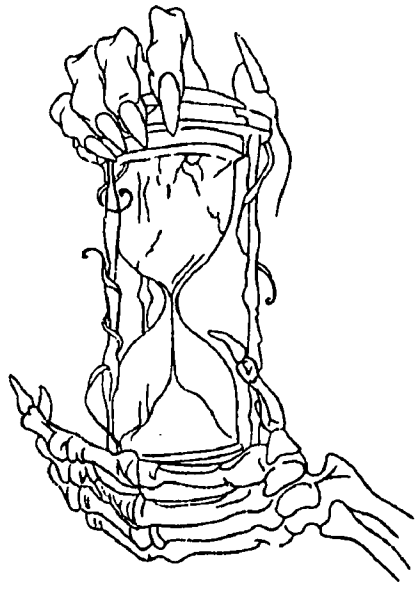
"Şşş," dedim fısıldayarak. "Kendini yorma." Bir yandan saçlarını okşuyordum.

Gözleri geriye doğru kaydı. Kısılan sesiyle öfke içinde, "Bronz..." dedi. "Tanıdığım en büyük itsin! Çok... çok pis ödeteceğim sana bu... nu!"

CamScanner ile tarandı

6

KALPSİZ HİS RESİTALİ

BRONZ

Başkalarına karşı maske takanlar en sonunda kendi yüzünü de unutur.

Bazıları ne kadar maske taksa da yüzü hep belliydi. Kaç yüzü olduğunu bile zamanla anlıyordun. Eski dostum buna dahil olanlardan yalnızca biriydi. Hep, birden fazla yüzünün olduğuna dair şüphelerim vardı ama hiçbir zaman konduramıyordum.

Beraber büyüdüğünüz, aynı şeyleri yaşadığınız, kardeş yerine koyduğunuz insanların üstüne kolay kolay toz kondurmazdınız. Lâkin sizi şüpheye düşüren şeyler zamanla gerçek olurdu; çünkü içinize düşen şüphe, aslında en sağlam kanıttı.

İçeriye doğru temkinli adımlarla ilerlediğimde benzin kokusu keskinleşti. Burnumun direğini sızlatacak kadar yoğundu. Yanımda kimse yoktu. Buraya tek gelmiştim. Zorlu buraya geleceğimi duysa güvenliğimden dolayı kapıdan içeri girmeme izin vermez, benimle tartışır dururdu. Safa'nın bilgisi vardı.

CamScanner ile tarandı

Eve çok uzak mesafede sayılmazdım. Yakın bir yerdi ve Hisar uyanmadan dönmem gerekiyordu. Zorla uyutulmuştu, gözlerini açtığında yanında ben olmazsam kıyameti kopartabilirdi.

Onu gördüm.

Eski dostumu. Kardeşim dediğim adamı. *Kalplerimizin bir olduğu kişiyi.*

Bir sandalyeye bağlanmıştı. Üstünde açık renkli takım elbisesi vardı. Saçları en son gördüğümden uzundu. Genelde kısa kullanmayı severdi. Dökülen saçları yüzünü kapatıyordu. Sanırım uzun kullanmasının nedeni yüzünü kamufle etmek istemesiydi. Yüzünde deriden bozma bir maske bulunuyordu.

Cebimdeki amber taşlarının sesi duyuldu.

Benim geldiğimi işittiğinde oturduğu yerde dikleşti. Parmak uçlarından sarkan iplerle onu bağlamışlardı. Onu bulmam hiç zor olmamıştı. Onu o kadar iyi tanıyordum ki, nerelerde barınabileceğini ondan daha iyi biliyordum.

İnsan kardeşim dediği arkadaşını tanımaz mıydı?

"Kokun senden önce geliyor, kehribarlı," dedi. Sesindeki nefret elle tutulur cinstendi. Kafasını kaldırmıyordu.

"Yaptıklarının bir karşılığı olmayacak mı sandın?" diye sordum. Maskesinin dudak kısmı kımıldadı. Histerik bir kahkaha atıp gülmeye başladı.

"Senin karşına çıkacağımı bilseydim daha önce yapardım, VI."

VI.

Arkana içindeki adım.

6 Numara.

"Bana öyle hitap edemezsin," dedim tok bir sesle. Uzun süredir bu hitabı duymuyordum. "Adım artık o değil."

"Seni tanıdığımda adın buydu, şimdiki adınla ilgilenmiyorum," dedi. İlerleyerek karşısındaki sandalyeye geçip oturdum. "Beni nasıl buldun?"

"Seni istediğim her an bulabilirim; ben Bronz'um," dedim kendimden emin bir şekilde. Bu konuma gelmek için her şeyimi feda etmiştim. Hiçbir zaman kolay olmamıştı. Yanımda getirdiğim, özenle hazırlanmış hediye paketini ona doğru uzattım. "Elim boş gelmedim, sana hediyem."

CamScanner ile tarandı

Şeffaf olan kutudan ne getirdiğimi görmüştü. "Bana baston mu aldın?" diye sorarken sesinde şaşkınlık vardı. "Hediye konusunda hep kötü biri oldun!"

Bakışlarım bacaklarındaydı. "Evet, bugünden sonra lazım olacak."

"Bir zamanlar kimse yüzüne bakmazdı. Şimdi beni ayağına getiriyorsun. Çok değişmişsin," dedi kinayeli bir tonda. Nefret, aramızda en belirgin duyguydu.

"Şimdi de bakmıyorlar fakat korktuklarından," dedim. Bronz'un yüzünü yalnızca ölmeyi göze alanlar görüyordu. Kimse kolay kolay ölmeyi göze almazdı. "Seni neden getirttiğimi merak ediyorsundur. Çok bekletmeden konuya geçelim. Ne zamandan beri Hisar Alatav'ın etrafındasın?"

"Asıl konumuza geldik demek..." derken ses tonu sitemkârdı. "Eski iki dostum bir araya gelmiş. Beni haberdar etmiyorsunuz!"

Kafasını kaldırdığında sonunda gözlerimiz kesişti.

"Artık dost değiliz," dedim sesime yerleşen kesinlikle. Eskiden dostumdu. Tek dostumdu. "Bana ihanet etmeden önce düşünecektin. Hiçbir şeyim değilsin, *Atlas Vladislav*!"

Atlas Vladislav'a baktım.

Şimdi bilinen adıyla Kuklacı'ya.

Karşılıklı oturmuş, birbirimize bakıyorduk. Onun yalnızca gözlerini görebiliyordum. Vücudunun çoğu yeri yanıklarla doluydu. O ise hep bildiği yüzüme rahatlıkla bakıyordu.

"Atlas Vladislav öldü!" dedi yoğun bir öfkeyle. "Artık sadece Kuklacı var! Eserinle gurur duy VI!" Öfkeden gözleri kıpkırmızı olmuştu. Kuklacı'yı tanımıyordum ama Atlas'ı tanıyordum. Benim bildiğim Atlas ise düğün günüm dışında bana hiç böyle bakmamıştı. Her ne olduysa düğün günümde olmuştu zaten.

"Gördüğüm kadarıyla ölmemişsin," dedim. Ölmesine ramak kaldığı teninin açık kısımlarından belli oluyordu. O yangından nasıl sağ çıkmıştı? Vladislavlar ölmek istemiyorsa ölmüyorlardı.

"Senden ölesiye nefret ediyorum, VI!" diye haykırdı. Kızgındı. "En yakın arkadaşını, dostum dediğin adamı, kardeş yerine koyduğun kişiyi 3 Mart 2016 tarihinde alevlerin arasında bırakarak ölüme terk ettin!"

CamScanner ile tarandı

Kaynayan öfkesinin aksine sakindim. O hep saldırmaya hazır biri olmuştu. Annem beni böyle yetiştirmemişti. "Deden gibi bir Kuklacı yarattım," dedim büyük bir soğukkanlılıkla. "Bana teşekkür etmelisin, seni o gün ölüme terk etmeseydim Kuklacı diye biri hiç doğmayacaktı. Vladislavlar bana müteşekkir olmalı."

Atlas'ın dedesinin bir atölyesi vardı. Atölyenin içinde çeşit çeşit kuklalar yapardı. Hiçbirini satmazdı. Sadece sanatını idame ettirir ve kuklaları sergilerdi. İşin ürkütücü tarafı; dede Vladislav, insanlara tıpatıp benzeyen kuklalar yapardı. Onu tanıyan ve bilen insanlar Kuklacı diye hitap ederdi. Fakat gördüğüm kadarıyla Atlas Vladislav gerçek anlamda bir kuklacı olmuştu. Dedesi tahtadan, porselenden kuklalar yaparken Atlas, insanları kullanıyordu.

"Şu tavırların..." dedi hoşnut olmayan bir sesle. "İmparator olmayı hiçbir zaman hak etmedin. Hakkın değildi ve zorla aldın!"

"İmparator olmayı benden daha çok istedin. Bunun senin hakkın olduğunu sayıklayıp durdun. Madem bu kadar istiyorsun şimdi karşındayım Atlas, öldürsene beni." Bir süre yüzüne öylece baktım. "Öldüremezsin değil mi?"

Bir hışımla, "Basit bir şekilde ölmeyeceksin," dedi. "O değerli kalbini sökeceğim." *Değerli kalbim.* İplerden kurtulmaya çalışıp elini bana doğru uzattı. Parmaklarına doladığı ipleri sertçe çekiştiriyordu. "Kalbini aldığım an, avuçlarımın arasında kartında olacak fakat sen bir hiç olacaksın. Hep olduğun gibi." Korkusuzca gözlerimin içine bakıyordu. "His'in de o değerli beynini alacağım! Kalbinizi ve beyninizi ele geçirdiğimde, işte o zaman beni kimse durduramayacak!"

"Umarım en kısa zamanda yaparsın, Atlas," dedim ona temennide bulunurken. "Çünkü ben seni öldürmeyeceğim. Nasıl Bronz olmamı engelleyemediysen yükselişimin de önüne geçemeyeceksin. Hepsine şahit olacaksın, hepsini kendi gözlerinle göreceksin ve bana ettiğin ihanetin pişmanlığını nefes aldığın her dakika yaşayacaksın."

Gülümsedi. Tehlikeli bir sırıtıştı. "Hiç pişman olmadım."

"Sana ölüm gibi bir kurtuluş vermeyeceğim. Karşımda olmanın bedelini yaşamaya mahkûm kalarak ödeyeceksin. Yaşayacaksın ve ölmek için yalvaracaksın," dedim hissettiğim güvenle. Aklıma o geldiğinde kendimi daha rahat hissettim. "Üstelik tek başına da olma-

CamScanner ile tarandı

yacağım. Bizim yolumuz yalnızca birbirimize çıkıyor. Tüm bunlar olurken Hisar Alatav da bana eşlik edecek. Beraber yükseleceğiz ve sen sadece izlemekle kalacaksın." Ayağımı yere vurup tok bir ses çıkmasını sağladım. "Seni öldürerek bu güzel anları kaçırmana izin verecek değilim."

"His, hiçbir zaman seninle olmayacak," dedi Atlas. "Onu tanıyacak kadar yanında bulundum. Etrafındaki herkes gibi sana ihanet edecek çünkü sen bunu hak ediyorsun!"

"Eski günlerdeki gibi benim için mi endişeleniyorsun, Atlas?" diye sordum. "Gözlerimi yaşarttın. Dost tavsiyesi için sağ ol diyeceğim ama yakın zamanda biletini Hisar kesecek gibi..." Öğrendiğim bilgilere göre Yasmin Yakut'la uğraşan kişi Kuklacı'ydı. Hisar, Yasmin'in yanına gitmek için çırpınırken onunla kimin uğraştığından bihaberdi. "Hayatındaki en değerli kişiye saldırdığını öğrenince seni yaşatacak mı sanıyorsun?"

Kendinden emin bir tonda, "His, kim olduğumu bilmiyor," dedi. "Ona kim olduğumu söylediğim an, bütün yelkenlerini suya indirecek."

"Yelkenler demişken," dedim tehlikeli bir sesle. "Sana iki tane yelkenli göstereceğim. İkisinde de senin için çok değerli bir şey var. İkisinden biri patlayacak. Hangisini kurtaracağın sana kalmış. Genelde hep yanlış seçimler yaparsın, umarım bu sefer doğru olanı seçersin, Atlas."

İplerini çekiştirdi. Kurtulmak istiyordu. Bana karşı ifadesizliğini koruyarak bakmasına rağmen gözlerindeki yangını gördüm. Telefonumu çıkarıp ona yan yana duran yelkenlileri gösterdim.

Bizim gençken kullandığımız yelkenlilerdi. Sayılarımız yazıyordu.

Denizin üstünde süzülen yelkenleri görünce hemen tanımıştı. "Sıfır," dedi hiç düşünmeden. "Sıfır numarayı seçiyorum!"

Telefondan Safa'nın adına tıkladım. Hazır bekleyen Safa, çağrıma yanıt verdiğinde karşımdaki adamla bakışmayı kesmeden, "Altı numarayı patlatın," dedim. Başka hiçbir şey demeden telefonu kapattım ve ona telefonumda canlı olarak aktarılan görüntüyü gösterdim.

Altı numara saniyeler içinde patlamıştı.

"Ne vardı?" dedi merakla. "İkisinin de içinde ne vardı?!"

CamScanner ile tarandı

"Çok bencil biri oldun," dedim keskin harflerle. "Yazık. Çok yazık. Yıllar geçiyor ama sen hiçbir zaman değişmiyorsun."

"İçinde ne vardı dedim!"

"Altı numaranın içinde kardeşin Ivan Vladislav vardı," dedim, tek kelime pişmanlık duymadan. Seçimi yapan oydu. Yaşatma şansı da öldürme şansı da ona aitti. "O ufaklığı seviyordum. Katilinin abisi olacağını kim bilebilirdi? Yazık oldu. Senin yerine cenazesine çelenk gönderme nezaketinde bulunurum. Senin uğraşacak çok işin olacak gibi."

Nefesleri sıklaştı. Söylediklerimi güçlükle idrak ediyordu. "Sıfır numarada ne vardı?" diye titrek bir sesle sorarken boş gözlerle baktı.

"Sana ait bütün ada hastanelerine yerleştirilmiş olan bombaların patlamasını sağlayacak bir uzaktan kumanda vardı. Kumanda bu konuşmadan önce aktifleştirilmişti." Sesim buz gibiydi. "Eğer sıfır numarayı seçseydin o yelkenlinin patlamasını sağlayacak, patlamanın etkisiyle parçalanacak kumandanın da bütün hastanelerini yok etmesini engelleyecektin." Kafamı iki yana salladım. "Üstelik kardeşin de yaşayacaktı. Hem kardeşinden hem de hastanelerinden oldun. Yine yanlış bir seçim yaptın."

Atlas tehlikeli biri değildi lâkin Kuklacı çok tehlikeliydi. Derin bir nefes aldı, mimik yapmamak için kendini kasıyordu. "Umarım seni kızdırmamışımdır. Beyin ve kalp üzerine bir proje üstünde çalışıyormuşsun," diyerek devam ettim. Almak istediği bir kalp ve beyin vardı. Bunun için bir sürü projesini görmüştüm.

İşte bu, kirpiklerini kırpmasına neden oldu. O elbette bundan fazlasıydı. Onda daha çok hastane vardı. Bunlarla yetinecek değildi. Zeki biriydi, aklı hep kötülüğe çalışırdı. Çocukluğumuzdan beri hep şeytani fikirlere sahipti. Arkana'daki başarıları herkes tarafından bilinirdi. Ø numara olmak kolay değildi.

Atlas Vladislav, Bronz'la ilk kez tanışıyordu.

VI, bu söylediklerinin hiçbirini yapmazdı ama Bronz, gözünü kırpmadan yapardı.

"Az kalsın buluşma sebebimizi unutuyordum," derken cebimden bıçağı çıkardım. Mendile sarılıydı. Bu, evde bulduğum bıçaktı. Bana ait değildi. Mendilden çıkartıp bıçağı parmağımın arasında döndürdüm. "Kızımı yaralamıştın. Hem de bacağından."

CamScanner ile tarandı

Aramızdaki mesafeyi kısaltıp tam dibinde durdum. Kafasını kaldırıp bana aşağıdan bakmaya başladı. O bıçak yarasının aynısını onun bacağına yaparken gözlerim acımasızca gözlerinin içine bakıyordu. Bıçağı oynatıp yarayı deşerken acının emareleri kulaklarıma doldu.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı.

Acı dolu bir çığlık yayıldı. Hisar'ın katliam gecesi attığı çığlıklarla eş değer değildi. O çığlıkların kulağımdan silinmesi gerekiyordu. Bıçağı bacağına bir kere daha bastırdım fakat daha derineydi. Bir çığlık daha attı. Yeterli değildi. Bacağını kesip eline versem yine de Hisar kadar bağıramazdı.

Geriye doğru çekildim. Elime bulaşan kanları silmek için ceketimin cebindeki temiz mendili çıkardım. Bıçağı orada bıraktım. Hisar'ın teninde kaç saat durduysa onun bacağında da o kadar duracaktı. Siyah mendille elimdeki kanları temizlediğimde diğer cebimden çakmağımı çıkardım. Dudaklarımın arasına sigarayı yerleştirdim ama yakmadım.

"Onun için yapıyorsun," dedi Atlas, tiksinti dolu bir sesle. "Onun intikamını alıyorsun! O senin çoktan zaafın olmuş, hani kimse zaafın olamazdı VI?!"

"Evet, kimse zaafım olamaz," dedim netlikle. "Ama o kimse değil." O, kimse değildi. Onu diğerleriyle bir tutamazdım.

"Sana ne yapılırsa yapılsın değişmiyorsun," dedi öfkeyle. "İçine ekilen nefret tohumları bile fayda etmiyor! Unutsan bile aynısın! İmparator'un zaafı olamaz, işte bu yüzden sen hiçbir zaman İmparator olmayı hak etmedin VI!"

"Bunu bana sen mi diyorsun Atlas?" Tıpkı onun gibi sinirle soludum. Biz birbirimize de çok benzerdik. "Sevdiği kadın başkasıyla evleniyor diye en yakın dostuna ihanet eden kim?!"

"Benim en azından bir sınırım vardı VI!" dedi. "Senin sınırın bile yok! Şu hâline bak! Niye *Bronz* oldun sen? Niye başkaldırdın? Niye bir devrim başlattın VI?!"

Kaşlarımı çattım.

"Bir kadın için," diyerek konuşmaya devam etti. "Sevdiğin kadın ölmesin diye bütün dünyaya başkaldırıp Bronz olduğunu ilan ettin..." Bana nefretle baktı. "Arkana'yı ele geçirip kartları yeniden dağıttın."

CamScanner ile tarandı

Kafasını kabullenemeyen bir hareketle iki yana salladı. "Kendi babanı, kendi ellerinle öldürdün. Hem de bir kadın için!"

Görkemli bir kahkaha dudaklarından koptu. "Ama o kadın, seni görmedi bile. Şimdi nerede? Seninle olduğunu söyleyebilir misin yoksa yine seni görmezden mi geliyor?"

Ona ifadesiz bir şekilde bakmaya devam ettim. Sinirime oynamaya çalışıyordu.

"Sohbetine eskiden olduğu gibi doyum olmuyor ama takdir edersin ki işlerim var, Atlas." Oturduğum yerden kalktım. "Tarih tekerrürden ibaret derler."

Çakmağın kapağını kaldırdım ve alevin yükselmesine izin verdim. Diğer bir cebimden ise sigaramı çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirdim. Çıkan alevden gözlerimi ayırmazken onun olduğu tarafa doğru çakmağı fırlattım. Alevlerin etrafını sarmasını büyük bir keyifle izlerken gülümsemesi aniden kesildi.

Oturduğu yerden ona yaklaşan alevlere bakarak, "Seni gebertece-ğim, VI!" dedi.

Dudağımdaki sigarayı indirdim ve yükselen alevlere doğru tuttum. Ucunun yanmasıyla dudaklarıma götürüp içime doğru çektim. İlk dumanı dışarı doğru üfledim. "Hisar Alatav'ın selamı var," dedim dumanı üflerken.

"Onu da geberteceğim, hem de gözlerinin önünde! Çevrendeki herkesi senden alacağım!" dedi yemin edercesine. "Herkesi alacağım, sadece kimliksiz değil, kimsesiz kalacaksın! İmparator ben olacağım, önümde diz çökmeye hazırlan VI!"

Arkamı döndüm ve onun çığlıkları arasında ilerlemeye başladım. Yıllar önce olduğu gibiydi. Gözümü dahi kırpmadım.

"Ben, bana yaşatılanın aynısı yapmam. Daha fazlasını yaşatırım, Atlas. Çünkü ben siz değilim," dedim. Söylemekten bıkmayacağım kelimeleri dudaklarımdan döktüm. "Bana Bronz derler."

Evden içeri girer girmez kendi bloğuma doğru ilerlemiş, yeni kıyafetler giyip eskilerini çöpe atmıştım. Üstüm başım yangından dolayı felaket bir şekilde is kokuyordu. Onlardan arınmam gerekmişti.

CamScanner ile tarandı

Temiz kıyafetlerden sonra vakit kaybetmeden bloğumdan çıktım. Zorlu ve Sanaç'ın da garajdan çıktığını görünce onların yanına doğru ilerledim.

"Sanaç?" diye seslendim. Aynı zamanda Zorlu'nun yüzüne bakıyordum. Fakat yüzü ifadesizdi. Sanaç ise ölüden hâlliceydi.

Sessiz kalınca konuşmaya devam ettim. "Neler oldu?" dedim. "Yasmin nasıl?"

"İyi," dedi tek kelimeyle. Bakışları yerdeydi ve öylece dalıp gidiyordu. İnsan gidemediği yere dalıp gidermiş. Sanaç da tam olarak öyleydi.

"Sadece iyi mi?" dedim.

Konuşmaya mecali yok gibiydi. Ona doğru yaklaştım ve kokusunu almaya çalıştım. Alkol de almamıştı ama sarhoş gibi davranıyordu. Tekrar Zorlu'ya döndüm. Belki başka bir madde kullanmış olabilirdi. Zorlu düşüncelerime tercüman gibi kafasını iki yana salladı.

Öğrendiği gerçekler mi onu bu hâle getirmişti?

Sanaç kısık sesle, "His nerede?" diye sordu.

"Şu an baygın durumda. Zor sakinleştirdim," dedim. Gelir gelmez Safa'dan Hisar hakkında bilgi almıştım. "Onunla konuşacaksan sonraya bırakman gerekecek," diye eklediğimde yüz ifadesini incelemeye devam ediyordum. "Neler oldu?"

Ağlamış gibiydi. Ağlamaktan beter olmuştu.

Çok geçmeden yanımızda Serdal belirdi. Bizi görmesiyle konuşmaya başlayarak, "Yanınıza geliyordum," dedi. "N'aptınız? Yasmin nasılmış? Ona bir şey olursa His hepimizi siker."

Bizi değil de birini sikeceği aşikârdı ve onu durdurma işi de bana kalmıştı.

Sanaç sessizliğini koruduğu için onun yerine ben cevapladım. "İyi diyor ama başka bir şey demiyor. Yasmin'le konuşacağım," dedim.

"Sanaç!" dedi Serdal endişeli bir tonda. Sanaç'ı kendine doğru çevirdi. "Ağladın mı sen? Neler oluyor lan?!"

Sanaç kırgın bir sesle, "Abi," dedi. "Ben onsuz-" Konuşamadı. Nefesi kesildi. "Onsuz yaşayamadım. O bensiz nasıl yaşamış?!"

Serdal, abi edasıyla kendine doğru çekti ve kolunun altına aldı. "Sakin ol oğlum, ne oldu anlat," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Nasıl anlatayım?" dedi Sanaç. "Nasıl anlatabilirim?" Serdal daha fazla dayanamayıp sarıldı. Gözünden süzülen yaşlarla Sanaç'ın ağlamaya başladığını anladım.

Belli ki Sanaç Valacan için en uzun gece, bu geceydi. Belli ki Yasmin'in bir ailesi olduğunu, bir çocuğu olduğunu öğrenmişti.

Ve gördüğüm kadarıyla da yıkılmıştı.

YASMİN YAKUT

Gökyüzüne asılı kalan ruhum, yıldızı olmayan bir gece gibi karanlığa hapsoldu; acılar beni kaçtığım felaketlere sürüklerken çehremde oluşan portreyi hiçbir ressam tabloya dökemezdi.

Acıların sonu gelmez lâkin acılarına artık son verebilirsin, demişlerdi bana. Hiçbir acım geçmediği gibi daha çok acıya boğulacağımı da bilememiştim. Nasır tutmuş acılar bütün bedenimdeydi.

Harabeye dönen dünyamda saatler geçmek bilmiyordu. Evimin orta yerinde eli kolu bağlı bir adam vardı.

Bir adam diye bahsettiğim kişi Sanaç Valacan'dı.

Eski sevgilim olan Sanaç. Hayatımı adadığım, geleceğimi onunla kurduğumu sandığım, her şeyim olan adamdı.

Eskiden birbirimize yabancıydık; şimdi ise birbirine tanıdık olan iki yabancıydık.

Geniş kanepenin üzerinde uzanıyordu. Hâlâ baygın olduğu için eve girdiği andan itibaren sessizlik hâkimdi. Telefondan kafamı kaldırdığım an, uyanmak üzere olan Sanaç'ı gördüm. Gözlerini aralarken dudaklarından kısık mırıltılar dökülüyordu. "Merhaba, Sanaç Valacan," diye fısıldadım.

Sesimi duyduğunda olduğu yerde doğrulmaya çalıştı ama başarısız oldu. "Sikerler," dedi dişlerinin arasında tıslarcasına. "Ne yaptın bana?!"

"Güçlü bir bayıltıcının etkisindesin," deyip oturduğum yerden kalktım ve durduğu koltuğun başına geçtim. Dizlerimin üstüne çö-

CamScanner ile tarandı

melip gözlerimizi aynı hizaya getirdim. "Kolay kolay kendine gele-meyebilirsin. Bir saate etkisi tamamen geçmiş olacak."

Sanaç bana acı dolu gözlerle bakarken kalbim oluk oluk kanama-ya başlamıştı. Kırptığı her bir kirpik, kalbime batıyordu. Kuru çıkan sesiyle, "Sen karşımda olamazsın," dedi.

"Senin burada ne işin var?" dedim sert bir tonda.

İzinsiz bir şekilde eve girmesiyle neye uğradığımı şaşırmıştım. Her zamanki gibi temkinli davranıyordum ve duyduğum seslerle ha-rekete geçmiştim. Eve girenin kim olduğunu bilmeksizin etkisiz hâle getirmiştim. Bayılttığımda ise onun Sanaç Valacan olduğunu görmüş-tüm. Sonrasında her şey için çok geçti.

Saniyeler sonra bakışlarını bana çevirdiğinde direkt olarak gözle-rimin içine baktı. "Nerede olmamı isterdin, Blondinka?" diye sordu.

"Genelde bu saatlerde sarışın kadınlarla kameralara poz verip ge-ceye akman gerekirdi." Ezbere bir şekilde konuştum. Sanaç Valacan, onu bildim bileli gecelerin aranan adamıydı ve her gece bir başkasıy-la poz verirdi.

"Her adımımı ezbere biliyorsun."

"Nereye baksam sen vardın," diye fısıldadım. "Her gün farklı bir kadınla gördüm seni."

"Ben nereye baktıysam göremedim seni," dedi acıya acıya. Keli-meler acıtmaz diyenler yalan söylüyordu. En çok kelimeler acıtırdı.

Sessizliğe gömüldüm.

Dakikalar sonra kolunu oynatmaya çalıştı, hareket edemediğini fark edince yoğun bir öfkeyle, "Çöz beni hemen," dedi. Öfkesi dağ gibi yükseldi. "Neyle bağladın? Kolumu koparacağım şimdi, amına koyayım!" Kendini çözmeye çalıştıkça bayıltıcının etkisinde koltuğa geri yıkılıyordu. "Başım zonkluyor, kafama mı vurdun? Başım niye ağrıyor?"

"Onu evime izinsiz girmeden önce düşünecektin!" Öfkeyle solu-dum. "Buraya nasıl girdin?"

Zaten günlerdir diken üstündeydim. Üstelik saatler önce Yağız'ın yaşadığı olaydan dolayı yüreğim ağzımda atıyordu.

Neyse ki küçük oğluma bir şey olmamıştı.

"His," dedi Sanaç. "His nasıl gireceğimi söyledi."

CamScanner ile tarandı

Beni Yağız'la tehdit ettikleri için ona bir şey olduğunu sanıp korkuyla His'i aramıştım. O annesinin günlüğünü almak için Bronz'un evine girmişti. İletişimdeydim ve sonrasında iletişimimiz tamamen kopmuştu. "Ona ne yaptınız?" diye sordum. "Hiçbir şekilde ulaşamıyorum."

"Bir süre daha ulaşamazsın."

"Başını belaya mı soktu?"

Kafasını olumlu anlamda salladı. "Bu sefer kurtulacak gibi değil."

Gözlerimde beliren kararlılıkla, "Onun yanına gideceğim," dedim.

"Bunu unut," dedi hızlıca. "Bronz'un evinde ve oraya girmen hiçbir şekilde mümkün değil."

Çok geçmeden, "Ah," dedi bir anda. Gözlerini sımsıkı kapatırken başını koltuğa yasladı. "Kafam mı kanıyor? Ne diye kafama vurursun ki?!"

Başından tutup avuçlarımın arasında kafasını kontrol ettim. Parmaklarım saçlarının arasında dolaştı. Herhangi bir parlaklık görmemek içimi rahatlatırken, hesaplayamadığım kadar kısa bir sürede bedenim onun bedeninin altına hapsoldu.

Kollarımdan tutarken çözmüş olduğu ipleri benim bileklerime hızlıca doladı. Sanaç nefes nefese, "Bu numaraya düşmüş olamazsın," dedi.

"Sen numara yapacak birisi değilsin," dedim gözlerimi ona kaldırırken. "Neysen osun."

Aramızdaki yakınlık göğüs kafesimin yükselmesine neden olurken özlem duyduğum kokusu burnuma doldu. Odunsu, ona özel olan sedir kokusu ciğerlerimi talan etti, oldukça baş döndürücüydü. Yıllar sonra onunla ilk kez bu kadar yakındım. Bakışları dudaklarıma düşerken hareketleri aniden yavaşladı.

"Yasemin..." dedi özlem dolu bir sesle.

"Bana Yasemin deyip durma," dedim geçmeyen sinirimle. "Adımı doğru söyleyemiyorsan hiç söyleme!"

"Senin adını bir daha kimse doğru söyleyemesin diye beddua etmiştim, umarım öyle de olmuştur. Benim dillendiremediğim adı kimse de söylemesin, Blondinka," dedi kırık bir tonda.

Yağız da adımı doğru söylemiyordu. Nasıl içten edilen bir beddu aysa tutmuştu.

CamScanner ile tarandı

"Sarışın olmuşsun. Artık kendi özündesin. Bu hâlini görmeyi ne kadar çok istemiştim... Sarışınsın ama benim değilsin."

Sarışınım ama onun değilim.

Bana bakmaya kıyamıyordu.

"Sanaç..." dedim yalvarır gibi. "Lütfen, sus."

"2191," dediğinde ona kaşlarımı çatarak baktım. Söylediği sayıları anlamadığımda Sanaç kuru dudaklarını tekrar araladı. "Tam 2191 gün, Blondinka." Sessizce yutkundu. "Seni en son gördüğüm 3 Mart 2016'dan, seni tekrar gördüğüm 3 Mart 2022'ye kadar tam 2191 gün oldu."

Kaşlarımı çattım. "Seninle tekrar karşılaştığımda Rusya'daydım ve tarih 3 Mart değildi. 26 Mart'tı..." derken söylediklerini kafamda tarttım. O günü unutmuyordum.

Kafasını iki yana salladı. "Senin yaşadığını öğrendiğim tarih 3 Mart 2022 idi. Sonra seni kendi gözlerimle 26 Mart'ta gördüm."

"Kim sana yaşadığımı söyledi?"

"His," dedi histerik bir sesle. "His Alatav."

His ona bunu neden söylemişti ki? Sanaç'la olan geçmişimi aslında hep biliyor muydu? Bana son zamanlarda fazlasıyla sormasının nedeni buydu demek...

"Öldün mü kaldın mı bilmediğim günler, yılları aştı. Ben sensiz bir gün bile geçiremeyeceğimi düşünürken sen nasıl yıllarca bensiz yaşadın?" Dudakları titredi Sanaç'ın. "Bize bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

"Yüzleşmek." Kafamı iki yana salladığımda tavana baktım ve gözlerimdeki doluluğun akmasını engelledim. "Şimdi yüzleşmek istemiyorum, Sanaç. Bu istediğim bir şey değil."

"Jasmine," dedi adımı dillendirmek istemediği için. "425 saniyedir beraberiz ve sen üç saniyedir yaptıklarını açıklayamıyorsun bile."

Dudaklarım kenara kıvrıldı. "Saymayı bırakmamışsın," dedim hasretle kavrulurken. "Hâlâ yürüyen sayaç gibisin."

"Senin nefret ettiğin her şey, beni ben yapan şeylerdi. Neden bırakayım?"

Ondan hiçbir zaman nefret etmemiştim.

"Sanaç," dedim daha fazla dayanamayıp. Eve birazdan Yağız ge-

CamScanner ile tarandı

lecekti ve ikisinin karşılaşmasını hiç ama hiç istemiyordum. "Buradan gitmen gerekiyor."

"Biliyorum, gitmem gerekiyor hatta hiç gelmemem gerekiyordu. Buraya neden geldiğimi anlamaya çalışıyorum."

"His mi gönderdi seni?" diye sordum.

"His beni oyuna getirdi. Nasıl her seferinde kanıyorum? Ben bu kadar aptal mıyım, Blondinka? Sana da kanmıştım. Sana *kan çiçeğim* derdim. Beni kandıran bir çiçekmişsin. Çok çabuk oyuna getiriliyorum!" dedi kin dolu gözlerle bakarken. "Ne aptalım, bir çiçeğe kanan aptal bir adam."

Beni *çiçeğim* diye severdi. Ben önce annemin, sonra Sanaç'ın çiçeği olmuştum.

"Aptal değilsin," dedim onu sakinleştirmek adına. "His sana tam olarak ne dedi?"

"Senin ölmüş olabileceğini söyledi!" diye bağırdı. "Böyle bir şey söyleyerek buraya gelmeme neden oldu!"

"Söyledikleri yalan değildi, Sanaç. Başıma bazı olaylar geldi. Ne dediyse doğru," dedim. Saatler önce yaşadıklarımı henüz atlatabilmiş değildim. O baygın olsa da varlığıyla beni huzura erdirmişti. "Ama hallettim, hiçbir sorun kalmadı." Meraklı gözlerle ona baktım. "O iyi mi?"

"Yıllar sonra seni tekrar görüyorum ve bana sorduğun gerçekten o mu?" derken hayal kırıklığıyla bakıyordu.

"His'i merak ediyorum," dedim ifadesiz durmaya çalışırken. "Aşağıda, bir adam öylece duruyor. Kim olduğunu göremedim. Bir süredir ortalıkta yoksun ama o yine de yukarıya çıkıp sana bakmadı."

"Çünkü ben Bronz değilim," dedi. "O aşağıdaki Zorlu, Bronz'un koruması. Buraya çıkması için bir neden yok. Ben gelmeden de gitmeyecektir."

Büyümüştü. Olgunlaşmıştı. 23 yaşında bıraktığım adam, şimdi 29 yaşındaydı. Yay gibi kıvrımlı dolgun kirpiklerini çok kıskandığım için bir keresinde rimel sürüp bakmak istemiştim. Beni hiç kırmamış, ona rimel sürmeme izin vermişti. Şimdi o kirpiklere bu denli bakmam haramdı. Birbirimize yasaktık, bunu en çok ben biliyordum.

Kaşlarını çattığında kafasını kabullenemeyen bir ifadeyle iki yana

CamScanner ile tarandı

salladı. "Sana ne oldu böyle?" diye ciddi bir tavırla sordu. Bakışları beni irdeleyici bir ifadeyle baştan aşağıya birkaç kere süzdü. "Konuşman, duruşun... Bakışın bile değişmiş."

"Zaman," dedim bana en büyük yara olan şeyi söylerken. "Büyüdüm."

Hiç büyümemiş olmayı dilerdim. Hiç büyümek istememiştim.

"On dokuz yaşında da büyük biriydin," dedi şaşkınlık dolu bir sesle. "Kız kardeşine annelik yapan bir kadındın."

Dişlerim birbirine baskı uygularken çenem sertçe kasıldı. Yüreğim un ufak olurken göğüs kafesimdeki baskı arttı. "Artık kız kardeşime annelik yapmıyorum," dedim.

Demir kapının açılma sesini duydum, bakışlarım hızla hole doğru döndü. Endişe içinde Sanaç'ı üstümden ittiğimde o da gelen sese dikkat kesildi.

"Alayım mı oğlum sana da öyle bir araba?" diyen Utkan'ın sesini işitirken kalbim ağzımda atıyordu.

"Ama sayı yenk olşun!" dedi Yağız. "Annem neyede? Ona hemen ayabayı göşteyçem!"

Bakışlarım Sanaç'ı bulduğunda, "Sessiz ol," dedim aceleyle. "Sessiz ol ve ne dersem sakın bozuntuya verme!"

Duyduğum ağlama sesleriyle adımlarımı oraya doğru yönelttim. Koridorda karşılaştığım iki kişiyle olduğum yerde kaldım. "Yasmin?" dedi Utkan. Kaşları havaya kalktı. "Sen evde miydin?"

Göğüs kafesim hızla yükselirken, "Utkan," dedim. "Gelmişsiniz."

"Evde olmayacağını söylemiştin," dedi Utkan.

Yağız kollarını uzattı ve onu kucağıma almam için gözlerimin içine baktı. Hızlıca kucağıma aldım ve güzel kokusunu içime çektim. "Geri geldim," dedim. "Beklenmedik bir misafirimiz var da..."

Utkan duyduğu kelimelerle oturma odasına doğru emin adımlarla ilerledi. Odanın içinde karşılaştığı kişiden dolayı bakışları beni buldu. "Bu kim?" diye sordu. Sıcaklık bedenimde o kadar çok yükselmişti ki, bayılmamak için kendimi kasıyordum.

Sanaç olan biteni anlamazken, bakışları üç kişi arasında gidip geliyordu. Oturduğu yerden kalktı ve elini uzattı. "Merhaba," dedi kalın çıkan sesiyle. "Sanaç Valacan."

CamScanner ile tarandı

"Yallici Şanaç mı?" Yağız kafasını omzumdan kaldırıp Sanaç'a doğru baktı. Hepimizin bakışları kucağımdaki oğluma doğru düştü.

"Evet oğlum, rallici Sanaç," dedi Utkan gülümseyen bir yüzle. Yağız'ın saçlarını karıştırdı. Bakışlarını tekrar Sanaç'a çevirip, "Hatırladım," dedi. "Yasmin bahsetmişti. Kuzeniymişsin, sonunda tanışabildik seninle."

Kendimi tam şu anda yok etmek istiyordum.

"Sen..." dedi Sanaç. Utkan'ı tanımış gibi bakıyordu. Onun kim olduğunu hatırlamış olmalıydı.

Utkan, ona uzatılan eli tutarak, "Utkan Vural," dedi kendinden emin bir sesle. "Yasmin'in eşiyim, bu güzel çocuğun da babası."

Gözlerimin karardığını hissettim, birkaç saniyeliğine nefesim kesildi. Damarlarımın arasında dolaşan kan, kor görevi görürken bütün bedenim cayır cayır yanıyordu.

"Eş-" dedi Sanaç, bir anda. "Eşi derken?"

"Anne," dedi Yağız araya girerek. "Kapıda çok güşel biy ayaba göydüm! Babam bana sayı yenklişini alcakmış!"

"Sevindim anneciğim," dedim sessizce.

"Biliyo muşun, ben şen yokşun diye uyuyamadım," deyip başını omzuma yasladı. Küçük kollarını boynuma doladı. "Şen olduğuna göye aytık uyuyabiliyim."

Sanaç olan bitene hayret verici bir ifadeyle bakarken Utkan fark ettiği durumla birlikte dudaklarını araladı. "Oğlum," dedi Yağız'ı işaret ederken. "Annesiz asla uyuyamıyor. Ben de eve Yasmin'in hırkasını almaya gelmiştim. Belki kıyafeti yanında olunca uyuması daha rahat olur diye. Diğer türlü asla uyuyamaz."

Sanaç, kısa bir anlığına Yağız'a baktığında Yağız görmeye alışık olmadığı kişiden dolayı bana iyice sokuldu. "Oğlun..." dedi histerik bir sesle. "Oğlunuz."

"Selam ver bakalım, Sanaç abine," dedi Utkan. "Bak, kapıda gördüğümüz son model araba demek ki Sanaç abininmiş." Huysuz bir ses çıkardı Yağız. "Başka zaman olsa üstüne atlardı ama anne özlemi daha ağır bastı demek ki."

"Yağız, oğlum," diye seslendim. Onun bana bakmasını sağladığımda yanağına elimi yasladım ve hafifçe okşadım. "Anneciğim," de-

CamScanner ile tarandı

dim ona bir şey belli etmemek adına. "Bu gece babanla uyuyacaksın, belki birkaç gece daha. Sonra hep benimle uyuyacaksın, tamam mı?"

Kafasını iki yana salladı. "Seni istiyoyum," dedi Yağız.

"Anneye öpücük ver," dedim aynı sakinlikle. Yanağımı uzattığımda Yağız sesli bir öpücük kondurdu. "Şimdi babanın kucağına," diyerek hiçbir şey belli etmeden mutlu bir aile tablosundaymış gibi Utkan'a uzattım.

Yağız'ın dudakları büküldü. "Gelmicekşin biliyoyum," dedi titrek bir sesle. "Hep şabah olunca gidiyosun. Şabah olmaşın."

Sıcak bir gülümseme yolladıktan sonra, "Çalışıyorum, bebeğim," dedim. Dudaklarımı yanağına bastırıp içli bir şekilde öptüm.

"Hişcim geldi mi?" diye sordu Yağız. "Bana kim maşal anlatcak?"

"Teyzen de çalışıyor, babacığım," dedi Utkan. "Hem ben ne güne duruyorum? Ben sana anlatırım. Görevden senin için geldim bak." Bakışlarını bana doğru çevirdi. Aramızdaki mesafeyi kapatıp saçlarımın üstüne dudaklarını bastırdı. "Ne haltlar karıştırıyorsun bilmiyorum ama bunu KALE'ye bildireceğim."

Yavaşça yutkundum. "Ona sütünü içirmeyi unutma," dedim gözlerinin içine susması için bakarken.

"Tanıştığıma memnun oldum, Sanaç," dedi Utkan. "Oğlumla annemlere geçeceğiz. Seni ağırlamak güzel. Siz kuzenleri yalnız bırakacağız. Bunu saymıyorum, en kısa zamanda akşam yemeği yiyelim."

Sanaç'ın nutku tutulmuş gibiydi. Hiçbir tepki vermiyor, olan bitene öylece, donuklaşmış bakışlarla bakıyordu. Dış kapının kapanma sesini duyduğumda çok geçmeden odanın ortasında duran bedene doğru ilerledim.

"Sanaç..." diye fısıldadım. Sesim öyle kısıktı ki, ben bile duyamıyordum.

"Bunlar neydi şimdi?"

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye fısıldadım. "Seninle yüzleşmeye hazır değilim."

"Benimle yüzleşmeye hazır bile değilsin; fakat beni terk etmeye, kendini sildirmeye ve en sonda bir başkasıyla evlenmeye hazır mıydın, Blondinka?" derken harabeyi andıran gözleri sinirle dolmuştu. "Ben hariç her şeye hazırdın! Bir başkasıyla evlenmeye bile!"

CamScanner ile tarandı

Ağzımı açmak üzereyken, "Evlenmişsin..." dedi kabullenemeyen bir tonda. "Evlenmişsin amına koyayım!"

"Sanaç..."

"Çocuğun bile olmuş!"

Bana çok kötü bakıyordu. Çok kötü.

"Çocuğun var senin!" dedi aksini söylememi bekler gibi. "Benden olmayan bir çocuk!" derken koltuğa tekme attı. "Allah kahretsin böyle işi!"

Odanın içinde karşısına çıkan her şeye tekme atarken, "Yapma," dedim çaresizce. "Dur, Sanaç. Yapma."

"Benimle olmayıp kiminle oldun? O adamla nasıl olursun sen?!" Öyle acı bir şekilde haykırdı ki yüreğim dağlandı. "Neden bize bunu yaptın? Nasıl yaptın? Bana bunu niye yaptın?"

Hiçbir şey söyleyemezdim. "Bunlara bir cevabım yok."

"Benim de yok, hem de yıllardır," dedi kısılan sesiyle. "Anlamaya çalıştım, neden dedim, nasıl dedim, Blondinka. Hiçbirine de cevabım yoktu. Bütün cevapların sende olduğunu biliyorum." *Bu gece hiç yaşanmamalıydı.* "Bana şimdi bir cevap ver, o kadar kayıp yılın hatırına..."

"Git," dedim yalvarırcasına. "Şimdi değil Sanaç. Lütfen, git."

Umudun kalan son kırıntısıyla bana baktı. "Bunlar birer yansıma mı yoksa gerçek mi?"

"Bu neyi değiştirecek?" diye sordum.

"Sadece bilmek istiyorum."

"Geçip giden yılları geri getirmeyecek," dedim sesimden akan pişmanlıkla.

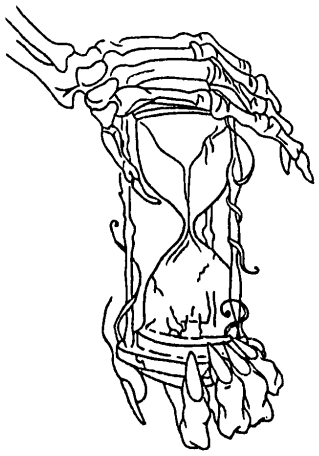
"Soruma cevap ver, Blondinka," dedi sertçe. Bakışları etrafta gezindi. Duvarda asılı olan fotoğrafı yeni fark etmişti. Mutlu bir aile tablosuydu. Bir süre acı içinde izledikten sonra konuşmaya devam etti. "Bu ev, bu adam ve bu küçük çocuk... Senin gerçekliğin mi yoksa hepsi birer illüzyondan mı ibaret?"

"Cevabı ne olursa olsun üzüleceksin, Sanaç," dedim ifadesiz bir tonda. Yüreğim acıyordu. Hem de çok. Ağlamak istiyordum, ben hiçbir şeyi hak etmiştim. Bu acıya mahkûmdum. "Ve ben seni üzebildiğim kadar üzdüm."

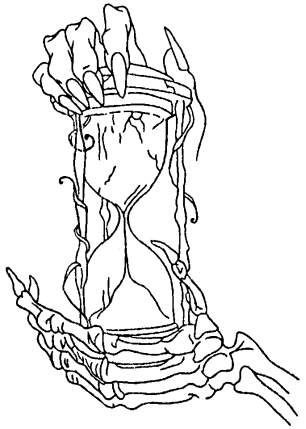
CamScanner ile tarandı

Kalan umudunu da kaybederken, "Peki Yasemin," dedi. "Senin dediğin olsun."

Bana yoğun bir nefretle baktı. Öyle büyük bir nefretti ki, gözlerine dolup taşan yangın ikimizi de küle çevirecek kadar harlıydı. "Sen artık sarışınsın," dedi tiksinircesine. Onunla karşılaştığım andan beri ilk kez saçlarıma bakıyordu. Sanaç Valacan bu sarışından nefret ediyordu. "Gerçekten de benim değilsin. Hiç olmayacaksın," derken vazgeçişi ses tellerinde asılı kalmıştı. "Ve bundan daha felaket bir şey olamaz."

7

YALNIZ HİS RESİTALİ

HİSAR ALATAV

Yemek saati geldiği için salona doğru yürümeye başladım. Giriş kısmında gördüğüm bedenle adım atmayı bıraktım. Annem, Tania Vanizan Alatav, gözlerinde akmak bilmeyen yaşlarla karşısındaki anne-oğul tablosuna bakıyordu. Büyük salonda anne-oğul tablosu vardı. Annem, abimle olan en güzel anını tuvale döktürmüştü. Bu malikânenin içinde benim hiç resmim yoktu.

Annem varlığımı fark edince bakışlarını bana çevirdi. Dadıma dönüp konuşmaya başlarken biçimli kaşları çatıldı. Yas tuttuğu için üzerinde simsiyah, bedenini saran elbisesi vardı.

Oğlu, yani abim kayıptı ve annem o günden beri siyahlar içindeydi.

Nanisha ve ikisi Rusça konuşmaya başladığı için ne dediklerini anlamıyordum. Nanisha çekingen bir tavır takınmış, annemin yüzüne bakmadan konuşuyordu. Ne konuştuklarını merak etmiştim. Annem üzgündü. Onu neyin üzdüğünü merak ediyordum. Rusça öğrenmem yasaktı.

CamScanner ile tarandı

Nanisha ne diyeceğini bilemez hâlde dudaklarını ısırdı. Annem yükselen sinirinin esiri olurken fevri bir hareketle masaya doğru ilerledi ve tek bir hamlede masanın örtüsünü avuçlarının arasına alıp kendine doğru çekti. Bağırmaya başlamıştı. Çok öfkeliydi. Sadece yemek yemek için odadan çıkmıştım, şimdi ise yemek masamız dağılmıştı.

Annem, derin derin nefesler alırken kaldırdığı bakışlarıyla bana baktı. Konuşmaya devam ettiğinde öfkesi bir an olsun onu terk etmiyordu. Adımlarını tam önüme attı. Ne dediğini anlamıyordum lâkin bana bu sefer neden kızdığını merak etmiştim. Bakışlarım dadım Nanisha'ya doğru dönmek üzereyken annem beni sertçe çenemden kavradı. Tırnaklarını çeneme bastırmıştı, annem ilk kez bana bu kadar uzun süre dokunuyordu.

Dudaklarım yavaşça titredi. "Lütfen, aynı dili konuşalım," diye fısıldadığımda neredeyse dilimi yuttuğumu sanmıştım. Annem ilk kez direkt olarak benimle konuşuyordu ama ne dediğini anlamıyordum bile. "Türkçe söyle, anlamıyorum seni. Anlamıyorum anne, lütfen. Türkçe söyle."

Tok adım sesleri işittikten sonra bulunduğum salona tanıdık bir ses sızdı. "Moya krasavitsa," diye seslenen babamla birlikte bakışlarım ona doğru kaydı. Anneme hep böyle hitap ederdi. "Niye bağırıyorsun?" Babam anladığım dilde konuşmuştu.

Annem beni rahat bırakıp uzaklaştı. Avuçlarının sıcaklığı tenimi terk etmişti. Ne yaptığımı bilmiyordum ama bana tekrar dokunsun diye biraz daha yapmaya razıydım. Hayal ettiğimden daha sıcaktı elleri.

Babam, annemi kendi kollarının arasına aldıktan sonra sakinleşmesi için saçlarını okşamaya başladı. Ona bir şeyler söyleyerek yatıştırmıştı. Annem ve babam kısa süre konuştuktan sonra birbirlerinden ayrıldılar.

Babam bana doğru dönerek üstten bir bakış attı. "Hisar," dedi, düz bir sesle. Adımı öyle iğneleyici söylüyordu ki, ne için doğduğumu unutmak zorlaşıyordu. "Yemeklere katılmak zorunda değilsin. Bundan sonra odanda yiyebilirsin."

Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avuçlarıma bastırdım. "Bir

CamScanner ile tarandı

şey mi yaptım baba?" diye sorduğumda bakışlarım dikkatle onu izledi. "Yemek saatini kaçırmadım. Sizi sadece yemek masasında görebiliyorum. Sizinle yemek istiyorum. Odamda yemesem olmaz mı? Ses çıkarmayacağım, eğer annem bundan rahat-"

Babam bakışlarını benden kaçırıp, "Annen seni görmek istemiyor," dedi.

"Oğluna benzediğim için benden nefret ediyor, biliyorum," derken yanaklarımın içini ısırdım. Kan tadı dilime bulaşırken çürük elma'ya benzeyen dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yüzümdeki benleri kapatmıştım. Ona benzemiyorum artık." Her gün uyandığımda gözümün altında ve burnumda olan üç belirgin beni kapatıyordum.

"Bak," dedi babam, sakinliğin son demlerinde olan sesiyle. "Söz veriyorum, sana kızmayacağım." Dizlerini kırıp benim boyuma gelmek için hafifçe eğildi ve koyu gözlerini gözlerimin içine dikti. "Abini hiçbir yerde bulamıyoruz. Eğer sen bir şey yaptıysan, şimdi söyle Hisar." Ellerini kaçmamam için omzuma koyup baskı uyguladı. "Abin nerede?"

"Gerçekten," dedim hiçbir yalan söylemeden. "Gerçekten bilmiyorum. Onu zaten evin içinde hiç görmüyordum ki!" Tekerlekli sandalye kullandığı için kendini herkesten soyutlamıştı. Evin sadece bir katı tamamen ona aitti ve onun katına girmem kesinlikle yasaktı. Yemeği bile bizimle yemiyordu. "Yüzünü bile doğru dürüst görmediğim birinin nerede olduğunu nasıl bileceğim?!"

"Bize olan sinirini ondan çıkarmıyorsun değil mi?" diye sordu babam. Bana inanmıyordu. Bana kimse inanmıyordu.

"Canımı acıtıyorsun," diye fısıldadım. Ense kökümden saplanan ağrı, dişlerimi birbirine bastırmama neden olurken babam eline doladığı saçımı çekti. "Baba," dedim, üstüne basa basa. "Canım." Gözlerinin içine merhamet dilercesine baktım. "Acıyor."

"Hayır," dedi keskin bir dille. Hayır, hayır, hayır. Ağzından başka bir şey dökülmezdi. "Diyeceksin ki, baba canımı kimse acıtamaz."

"Ama acıyor..."

Babam gözlerinde gördüğüm şüpheyle, "Günlerdir konuşmuyorsun," dedi. "Bütün gün bir dakika bile susmayan sen, abin ortadan kaybolduğu günden beri neden sessizsin?" Çenesi kasılmıştı, bana

CamScanner ile tarandı

en büyük hatasıymışım gibi bakıyordu. Saçlarımı rahat bırakıp elini tekrar omzuma koydu. "Bizden ne saklıyorsun, Hisar?"

Nanisha'nın hafifçe öksürmesiyle ikimiz de bakışmayı kestik. Babam, dadıma doğru döndü. "Geçen gün ayakkabıları çamurluydu," dedi dadım. "Fakat dışarıda tek bir yağmur yoktu, Bay Alatav." Dudaklarımı ısırdım. "Ona bu çamura nasıl bulaştığını sordum ama bana söylemedi. Ormanlık alana gidiyor, orada bir şey olabilir."

"Mikhail," diyerek sağ koluna seslendi babam. "Söyleyin ormanı karış karış arasınlar," derken Rusça konuştuğu için ne dediğini anlamamıştım.

Koyu bakışları tekrar beni buldu. "Konuşacak mısın, Hisar?"

"Konuşacak bir şey yok," dedim kısık bir sesle. "Ona her ne olduysa bilmiyorum, günlerdir sorup duruyorsunuz. Annem çok üzülüyor, sırf o üzülmesin diye ne biliyorsam söylerdim ama gerçekten bilmiyorum, baba."

"Abinin ortadan kaybolmasıyla bir alakan yok yani?"

"Yok, gerçekten yok!"

"Küçük Alatav geçtiğimiz günlerde bana bir şey sordu, Bay Alatav," diyerek araya tekrar girdi Nanisha.

"Nedir?" dediğinde babam bakışlarını benden ayırmıyordu.

"Abim ölürse annem beni sever mi, diye sormuştu. Büyükannesi Vanizan ona küçükken annesinin sırayla seveceğini söylemiş, ilk abin doğduğu için bekle, demiş. Küçük Alatav bana öyle anlatmıştı. Ona derhâl bunu unutmasını söylemiştim fakat genç Alatav'ın hâlâ bulunmaması beni endişelendiriyor."

Kimse bana inanmıyordu.

"Biliyorsunuz, o normal bir çocuk değil," diye devam etti Nanisha. Bana bir şeytana bakıyormuş gibi baktı. "Kötü bir tohum..."

Babam derin, sert bir soluk aldığında dudaklarını yaladı. Sinirlendiğini kasılan bedeninden anlayabiliyordum. "Bu kadar kötüleşmiş olabilir misin, küçük kızım?" diye sordu. "Öz abini öldürecek kadar kötü bir tohum musun sen?"

Duruşumu bozmadan, "Bu seni sevindirir miydi?" dedim.

"Hayır," dedi babam. "O benim oğlum."

"Peki, neden bana hiçbir şeyinizmişim gibi davranıyorsunuz, ben kızınız değil miyim?"

CamScanner ile tarandı

Keskin bir dille, "Sen benim Kale'msin," dedi. "Adın gibisin, Hisar'sın." Çenesini kaldırdı. "Bu dünyaya gelmeni ben istedim. Kimse senin doğmanı istemedi, Hisar. Benim sayemde doğdun. Senin dünyaya gelmeni sağlayan adama yalan söylemezsin, değil mi?"

"Annem istemedi mi hiç?" diye sordum. "Birazcık bile mi?"

"Benim soruma cevap ver, babana yalan söylemezsin, değil mi?"

"Bana ne öğrettiysen onu yaptım," dedim kesin bir şekilde. "Ben her şeyi senden öğrendim."

"Hayır," dedi aksini iddia ederek. "Sen her şeyi o yaşlı bunaktan öğrendin!" Annem gibi bana nefretle bakmaya başladı. "Sana öldür diyorum, karıncayı bile öldüremiyorsun! Kucağına alıp uyutmadığın kalıyor! Sen niye kimseyi öldüremiyorsun Hisar?!"

"Ölüm bir kurtuluş," dedim, kendimden emin bir şekilde. "Ben kimsenin benden kurtulmasını istemiyorum. Hem benim kuralım var, öldüremem."

Hiddetle, "O yaşlı bunak mı sana bunu öğretiyor?!" diye sordu.

"Benim kendi aklım var, on altı yaşındayım!" diye bağırdım. Bağrışımdan dolayı boğazım acımıştı. "Her fırsatta çocuk olmadığımı söyleyen sensin! Ben zaten yeterince büyüğüm! Bundan yıllar önce, beni değil de benden dokuz yaş büyük olan abimi elinden tutup lunaparka götürdüğünüzde büyüdüğümü anlamıştım zaten!"

"Roza'ya bunun hesabını soracağım," derken kafasını kabullenemeyen bir tavırla salladı. "Eğer konuşmayı düşünmüyorsan sana da bunun hesabını soracağım, Hisar! Karanlık oda seni konuşturur!"

"Karanlık oda mı?" diye sordum titreyerek. "Bana bunu yapamazsın!" Göğüs kafesim hızla yükseldi. "Orada bana ne olduğunu ne kadar kötü davrandıklarını biliyorsun, baba!"

"Bunu hak ettin!"

"Baba lütfen," dedim yalvaran bir tonda. "Oraya gitmek istemiyorum."

"Cezanı çekeceksin!"

"Gerçekten bir şey bilmiyorum," diye devam ettim. Kanımın son damlasına kadar diretmeye kararlıydım. "Ona ne olduğunu bilmiyorum."

Babam odanın içinde bulunan yardımcılarına doğru dönüp, "Karanlık odaya götürün," diye emretti.

CamScanner ile tarandı

"Hayır!" dememe rağmen kollarımdan tutarak karşı çıkmamı engellemişlerdi. "Hayır, bırakın beni!"

Bir umuda tutunan sesim, "Anne!" diye bağırdı. "Anne lütfen, ben hiçbir şey yapmadım. Bu sefer dayanamam, gerçekten dayanamam, göndermeyin beni." Tekme atışlarım bir işe yaramıyordu. "Abimi bulacağım, bulup getireceğim size, yeter ki beni karanlık odaya göndermeyin!"

Zihnimden daha karanlık odaya girdiğimde beni bir kişiyle tek başıma bırakmışlardı. Kulağıma dolan seslere karşılık ellerimle kulağımı kapatmaya çalıştım. "El bebek gül bebek," dedi hoparlörden yükselen ses. "El bebek gül bebek değil, el bebek öl bebek. El olup öleceksin bebek."

"Değilim ben!" dedim o sese karşılık. "Ben kimsenin bebeği değilim! Ben kimsenin kızı değilim!"

"El bebek öl bebek..."

Yutkunamadım. Nefes alamadım. Yine karanlıktaydım.

"Hisar?"

Kafamı iki yana salladım. Kolumu bile oynatamadığımı fark ettiğim an çığlık çığlığa bağırmak istedim. Bacağımı hissetmiyordum. Yoğun bir acının keskinliğinde, kâbusların içinde terliyordum. "Kâbus görüyorsun," dedi aynı ses. Beni kaybolduğum gerçekliğe doğru çağırdığında hangisinin gitmem gereken nokta olduğunu bilmiyordum. "Uyan, Hisar!"

Kim olduğunu kestirdiğim ses, "Uyan, aç gözlerini. Sadece kâbus, kimse sana bir şey yapmıyor, bir şey olmayacak. Bir şey olmayacak," dedi. Yanağımda hissettiğim sıcak, iri eller tenimi avuçladı. Üşüyen bedenimi ısıtmak istiyor gibiydi.

Kirpiklerimi kaldırıp aynı karanlıkla buluştum ve tanıdık sesin varlığında, "Bronz?" diye fısıldadım. İşlevini geri kazandığım bedenimle kolumu kaldırıp yanağımın üzerinde duran elin üstüne elimi koyduğumda tehlikeye ayarlı olduğum için sıktım. Göğüs kafesim hızla yükselip alçalırken rüyada olup olmadığımı anlayamıyordum.

"Benim," dedi Bronz. Diğer yanağımın üzerine de elini koyduğunda yüzümü sıcak nefesinin döküldüğü yere doğru çevirdi. "Geçti, sakinleş."

CamScanner ile tarandı

Onu dinlememekte kararlıyken kalkmak için hamlede bulundum. "Kalkma yerinden, yaralısın," dedi. Önüme geçip gitmeme izin vermeyerek beni tekrardan iri avuçlarının arasına hapsetti. Onu dinlemedim. Gitmek istiyordum. "Şşş!" dedi uyarır bir tonda. "Sakin ol, Hisar."

Gözlerimi ona diktim ve çok yorgun olduğunu fark ettim. Uykusuz gibiydi, hâlsizdi. Onu tanıdığım andan itibaren ütülü olan gömleği bile yeterince ütülü değildi. Saçları hafif dağınık, ceketi bile giyinik değildi. Zihnim sadece tek bir şeye odaklıydı. Gitmem gerekiyordu.

"Hisar!"

Gür çıkan sesi beynimin içinde bir cızırtı kopmasına neden olurken göğüs kafesim kalbime baskı uyguluyordu. "Seni yine bayıltmamı mı istiyorsun? Sakinleşmezsen bir kere daha bayıltacağım. Yine sakinleşmezsen yine bayıltacağım. Bu böyle devam edecek, sakin olmak zorundasın!"

Gözlerim kapanmak üzereydi. "Uyanıksın şu anda," dedi.

Uyanığım, uyanığım, gerçekten uyanık mıyım? *Kendine gel, His. Zihnini kapatarak ne yapmaya çalışıyorsun?*

"Her ne gördüysen geçti. Sana kimse bir şey yapamaz, tehlikede değilsin. Bacağındaki kesik tedavi edildiği için bu hâldesin, kimsenin sana bir şey yaptığı yok." Kafamı yana doğru çevireceğim sırada elleri tenimi iyice avuçladı ve avuçlarının arasındaki yangını tenime akıttı. "Bak bana, kendinde misin?" diye sordu. Karanlığa rağmen yakınlığımızdan dolayı yüzünü rahatlıkla seçebiliyordum.

Kuruyan dudaklarımı yavaşça araladım. "Sana beni bayıltma demiştim!"

"Durumun gittikçe kötüleşiyordu," dedi ilgi dolu bir sesle. Aldığım derin soluklarla kendime gelmeye çalışırken zihnimi açık tutmak zorlaşıyordu.

"Beni kandırmayı seçtin." Gözlerinin içine baktım. "Beni dinliyormuş gibi davrandın ve bayılttın. Beni dinlediğini sanıp anlatıyordum bir de..."

Benim aksime sakin bir tavırla, "Seni dinleyeceğim, Hisar," dedi. "Ama o hâlde daha fazla durmamalıydın."

Maraton koşmuşum gibi hızla yükselip inen göğüs kafesim normal seviyeye gelirken dudaklarımdan dökülen solukların seyri de

CamScanner ile tarandı

normalleşmişti. "Sakinleştiysen, seni bırakacağım," dedi, sesi ikilemde kalmış gibiydi. Beni bırakırsa kısa sürede kaçıp gitmemden korkuyordu, bu hâlde beni tutarsa da iyice kötüleşeceğimin farkındaydı.

"Karanlık sana ne yapıyor Hisar?"

"Karanlık beni içine çekiyor," diye fısıldadım, beklenmedik sorusuyla birlikte. *Karanlık gerçek seni ortaya çıkartıyor, kabul et, His.* "Karanlıkta kalmamalıyım. Sadece kötü anılar... El bebek gül bebek..." diye mırıldanırken o anılara doğru tekrar gittim.

Bakışlarım tek bir noktaya odaklanmış hâlde, karanlığın getirdiği acımasızlık tenimi kapladı. Küçüklüğümden beri hatta çok küçükken bile kulağıma ninni yerine bu söylenirdi. Bulunduğum odalar hep karanlık, duyduğum tek şey, el bebek gül bebek değil, el bebek öl bebekti... *Ölmek için doğdun bebek.*

"Burada kal," dedi. "Hisar," dedi tekrar fakat ben ona doğru dönmedim. Parmaklarını sırtımda hissederken beni kendine doğru yasladı. "Seni odaya kapatmalarını söylerken karanlık bir yerden bahsetmemiştim."

Acı bir tonda, "Karanlıkta uyuyamadığımı biliyordun," dedim. "Sana ışıksız uyuyamam demiştim."

"Ne durumda olduğundan gerçekten haberim yoktu."

Gülümsedim, boş bir gülümsemeydi. Benim boş gülüşüme karşılık Bronz, "Yoktu, haberim olsaydı seni bir saniye bile orada tutmazdım," diye devam etti.

"Olan oldu," dedim. Olan olmazdı; olan hep bana olurdu.

"Bu arada yeni uyanmıyorsun," dediğinde odakladığım noktadan bakışlarımı çekip yüzümü ona doğru döndürdüm. Gözlerimiz buluştuğunda kehribara yangın irislerinde küçük kıvılcımlar oluşurken konuşmaya devam etti. "Sekiz dokuz saat önce uyanmıştın ama kriz geçirdiğin için seni tekrar bayıltmak zorunda kaldım. Üçüncüye seni bayıltmak istemiyorum, Hisar."

Biz niye hatırlamıyoruz His?

"Hatırlamıyorum bile..."

"Uysal bir kadın olsaydın bayıltmazdım. Sende gerçekten bir panterin gücü var, ikinci kere bayıltmadan önce beni yere serdin. Kedi görünüşüne aldanmamak gerekiyormuş," dediğinde ciddi olup

CamScanner ile tarandı

olmadığını incelerken gerçekten ciddi olduğunu anladım. Onu yere sermiştim. üstelik yarı baygın bir hâldeyken mi? *Bunu nasıl kaçırabildin. His!*

"Tekrar o ana dönmek için bütün servetimi yatırmaya hazırım," diye mırıldanıp meydan okuyan gözlerle baktım. "O zamana kadar kas gücümü artırsam iyi olacak çünkü bir dahakine asla elimden kurtulamazsın, Bronz!"

"Uyu, belki rüyanda görürsün," dedi umursamaz bir tavırla. "Seninle dövüşmeyeceğim."

"Benimle dövüşeceksin ve ben o günü sabırsızlıkla bekleyeceğim."

"Çok beklersin," dedi. Bakışları bileğime düştüğünde oradan serum paketine doğru ilerledi. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

"Oldukça iyiyim, Doktor Bay Bronz ama burası çok kötü bir durumda..." Elimle kaburgalarımın altında, ritim bozukluğu yaşayan kalbimin olduğu yeri işaret ettim. Yüzüme takmış olduğum oyuncu maskemle birlikte çehremde hüzün belirdi. "Sizi görünce pır pır atması normal mi yoksa kalp hastası olduğumun bir işareti mi?" derken ciddi durup gülmemek için kendimi tutuyordum.

Konuşmam onda hayal kırıklığı yaratırken çehresinde hiçbir mimik oynamıyordu. "Ciddi bir şey dersin diye bekliyorum," dedi bıkmış bir sesle. "Espri yeteneğini kaybetmeyip şaka yaparak canımı sıktığına göre gayet iyi durumdasın."

"Niyeyse canını sıkmak istiyorum, Bronz. O sert adamı ortaya çıkarmak için biraz canını sıksam ne yapabilirsin ki?" diye sordum merakla. Bunu yapabileceğim aşikârdı. "O adamı merak ediyorum."

"Hiç tanışmak istemeyeceğin bir yanım."

'erimi gözlerinden ayırmadım. "Sonuç olarak sensin."

eşyaların var." Yatağın yanında duran sırt çantamı işaret

vine dokunulmadı. Sadece biraz kirli durumda. Konuş-

olsa da gözlerini yeni açtığın için seni sık boğaz

dinlen, sonra uzun uzun konuşacağız Hisar."

doğrulmaya çalıştım. "Hayır, hayır, benim

kikam bile yok." Derin bir nefes aldım. "Ne

. Sana sormam gereken bir sürü şey varken

CamScanner ile tarandı

"İlaçların etkisindesin, yeteri kadar kendinde değilsin. Dinlenmen gerekiyor, sonrasında bütün sorularını cevaplayacağım."

Ona Yasmin'i soracaktım ama cevaplamayacağı aşikârdı. O yüzden susmayı tercih ettim. Her şeyi kendi yöntemimle halledecektim.

Oturduğu yerden ayağa kalktı. "Dinlen sen," deyip kapıya doğru yöneldi. "Serumdan dolayı birazdan uyuyacaksın." Serumu elimden çıkaralı çok oluyordu. İğnesini çıkarmıştım ve o görmesin diye bandajın altında öylece bırakmıştım.

Yatağın içine iyice gömülüp gözlerimi hafifçe kıstım ve örtüyü üzerime çektim. Onun buradan uzaklaşmasını bekleyecektim. Bakışlarımı yana çevirdiğimde komodinin üzerinde duran göz alıcı renkli şeyi gördüm.

Üç taş.

Amber taşı.

Bronz'un, o olduğunu belli eden taşları.

Neredeyse uyumak üzereydim. Kendimi tamamen uykuya bırakmadan yattığım yerden yavaşça doğruldum ve ses çıkarmamaya özen gösterdim. Elimdeki, iğnesini çıkardığım serumu tamamen tenimden söktüm. Üstümdeki örtüyü kaldırıp bacağımı dışarıya çıkardım. Diz kapağımın üstünde sargı vardı ve hafif kanlanmıştı.

Çantama uzanıp elime aldım. Fermuarını açtığımda çoğu şeyi yerinde gördüm. Kaşlarımı çattım çünkü elma ağacının altındaki mektuplar da burada duruyordu. *Oradaki mektupları aldığını fark etmemişler miydi, His?*

Kimsenin olmamasıyla kâğıdın birini elime aldım ve merakıma yenik düşüp gömülen anıyı okumaya başladım.

Kan çiçeğimin beni dünyanın en mutlu adamı yaptığı günü unutamıyordum. Bir başkası için çok normal olan şey, bizim için neredeyse imkânsızdı ve biz onunla bir imkânsızın daha üstesinden gelmiştik. Güzel sevgilimin ailesi çok katıydı, pencereden bakmasına bile izni yoktu. Sürekli gözetim altındaydı ve her hareketi üvey annesi tarafından planlanırdı.

Onu bu hayattan çekip kurtarmak istemiştim fakat onun kurtulmak istediği tek kişi benmişim.

Çiçeğim, o sabah kollarımda uyanmıştı. İçim içime sığmıyordu.

CamScanner ile tarandı

Nasıl sığacaktı ki? Uzun süredir kurduğum hayal gerçek olmuştu. Birçok kadınla gözümü açmıştım fakat ilk kez bir kadını uyanana kadar gözümü kırpmadan beklemiştim ve ilk kez tüm gece boyu sadece birbirimize sarılmıştık.

"Günaydın," diye fısıldamıştı. Benim günüm yanımdaydı, diğerinin aymasıyla ilgilenmiyordum bile.

"Gün şimdi aydı," demiştim. O anın kıymetli olduğunu hep biliyordum. Bir daha hiçbir sabahım aydınlanmamıştı. Hep karanlıkta kalmıştım. Çiçeğim hiçbir zaman kollarıma gelmemişti.

Kirpiklerini birkaç kere kırpıp, "Sanaç," diye mırıldanmıştı. "Yarış için antrenmana gidecek misin?" Bazı dönemlerde katıldığım araba yarışları mevcuttu ve şu an yarış sezonu olduğu için aktif olarak antrenmanlara katılmam gerekiyordu.

"Gideceğim," demiştim onun fikrini merak ettiğimden.

Dudaklarını büzmüştü. Gözlerimin içine yoğun bir duyguyla bakarak, "Ne zaman gideceksin... Hemen mi?" diye sormuştu.

"Ne o?" diye sormuştum. "Gitmemi istemiyor musun yoksa?"

"Bencillik yapmak istemiyorum ama..." deyip dudaklarını ısırmıştı. "Bugünü beraber geçirmek isterdim. Sanki yanından hemen gidersem kötü şeyler olacakmış gibi hissediyorum. Üstelik bir daha böyle bir zaman bulamayız gibi. Ailem beni mankenlik eğitimi için şehir dışında sanıyor ama ben şu an seninle aynı yataktayım."

"Benimle bir gün geçirmek istiyorsan söylemen yeterli, Moya Blondinka."

"Ama yarış antrenmanın?"

"Senden önemli değil."

"Saçmalama Sanaç," diyerek kızmıştı. "Kariyerini benimle bir tutamazsın."

"Tutmuyorum," demiştim. "Senin karşında hiçbir şey duramaz, Blondinka."

Kirpiklerini düşürmüştü. "Sana giderek daha fazla âşık oluyorum," diye fısıldamıştı. "Beni kendine bu kadar âşık etme, Valacan. Yoksa benimle evlenmek zorunda kalırsın."

Dudaklarım kıvrılmıştı. "Zorunda mı kalırım? Memnun bile olurum, Jas."

CamScanner ile tarandı

"Daha adımı bile doğru dürüst söylemiyorsun! Jasmine, Yasemin, Yasminka değil adım! Sadece Yasmin, Yasmin!"

Dudaklarım yanağını bulmuştu. Onu sertçe yanağından öpmüş ve geriye çekilerek kulağına fısıldamıştım. "Nikah masasında, adını kulağına fısıldayacağım anı bekliyorum."

"Sanaç!" demişti öfkeyle. "Senin nasıl bir adam olduğunu biliyorum! Her kızı böyle kendine bağlıyorsun değil mi? Gecelerin aranan adamı Sanaç Valacan'ın neden bu kadar çok konuşulduğu belli oldu!"

"Hiç de sandığın gibi biri değilim, Blondinka," demiştim. "Sadece senin için böyle bir adamım."

"Benim için böylesin," derken gülüşleri içimi ısıtmıştı. O sıcaklık hâlâ tenimdeydi. O sıcaklığı özlüyordum ve bir daha hissedemeyeceğimi biliyordum. "Sadece benim için."

Elimdeki kâğıdı kapatıp birkaç saniyeliğine sadece duvarı izledim. O satırlardaki sıcaklığı, samimiyeti ve aşkı tattığımda parmaklarım titredi. Sanaç ve Yasmin'in aşkı gerçek bir aşktı ve bu aşkın nasıl *bu* hâle geldiğini merak ediyordum.

Yasmin, tehlikeli duruma düşmeden önce bana her şeyi anlatacağını, aramızdaki anlaşmayı bozacağını söylemişti. Önce onun ne durumda olduğunu, sonrasında da hayatında gerçekten neler olup bittiğini öğrenecektim.

Kız kardeşim gibi gördüğüm kadının neler yaşadığını gerçekten merak ediyordum. Üstelik az önce okuduğum satırlar daha çok meraklanmama neden olmuştu. O satırlarda yazılan kadın, benim tanıdığım Yasmin Yakut değildi. Sanaç Valacan'ın sarışını olan kadın, asıl Yasmin Yakut'tu.

Kendimi daha zinde hissettiğim için yürüyebileceğimi umuyordum. Yaralı olan bacağıma çok yüklenmeden diğer ayağımla zemine bastım. Etrafta ölüm sessizliği hâkimken çok oyalanmadan ilerlemeye başladım. Adımlarım yavaştı ve aksıyordu.

Bu ev, Bronz'un bildiğim evi değildi. Nerede olduğumu bilmiyordum bile. İlerledikçe kendimi daha çok yabancı hissederken dikkatli olmaya özen gösterdim.

CamScanner ile tarandı

Arkamdan bir ses duydum. "Türk lokumu yenge?" diyen Safa'yla birlikte seslice inledim. Bacağım daha fazla adım atamadan beni zorlamaya başladı. "Yenge nereye gittiğinizi sorabilir miyim?"

Onu dinlemedim ve hız kesmeden yürümeye devam ettim. Safa çok kısa sürede aramızdaki mesafeyi kapattı. Bana üzgün gözlerle bakıyordu. Aynadan kendime bakmak istiyordum, onun bu denli neye üzüldüğünü merak etmiştim.

Safa önüme geçerek elini beline doğru götürdü. "Yenge, bizi abime mi vurdurtacaksınız?" diye sordu.

"Peşimden gelme, Safa," dedim onun yanından geçip giderken. "Beni görmedin, duymadın, bilmiyorsun."

"Sizi gördüm, duydum, biliyorum," derken peşimden yürümeye devam etti. Ben ağır yürüdüğüm için o da yavaş yürüyordu. "Şöyle tatlı tatlı otursanız, abim bize kızmasa, güzel olmaz mıydı, yenge?"

"Sen abinle tatlı tatlı otur, Safa," dedim. Soğuk soğuk terlemeye başlamıştım. Bacağımdaki ağrı gittikçe artıyordu.

Safa düşeceğimi düşünüp beni tutmak için hazırda bekliyordu. Kulağında takılı olan kulaklığa doğru, "Abi, benim Safa," dedi. Söylemek için geç bile kalmıştı. "Türk lokumu yenge ayaklanmış gidiyor. Üstelik çok sinirli ve patlamaya hazır bomba gibi," dediğinde dışarıdan bu kadar seksi göründüğümü bilmiyordum.

"Sıkayım mı abi?"

Kulaklık onun kulağında takılı olmasına rağmen Bronz'un gür çıkan sesini işittim. Ne dediğini duyamamıştım lâkin bağırdığını anlayabilmiştim.

Safa çekingen bir tavırla, "Garaja doğru, kuzey cephesi," dedi. "Yavaşlamaya niyeti yok gibi, diğer bacağına sıkayım mı?" Bronz tekrar bağırdı. "Tamam bağırma abi, oyalıyorum."

Kapıyı açmak üzereyken Safa, "Yenge yardım edeyim mi?" diye sordu.

Ona inanmayan gözlerle baktım. "Evden çıkmama mı yardım edeceksin?"

"Sonra mezarıma çiçek bırakacaksanız yardım edebilirim, sizi çıkarttığım an Bronz abim öldürür beni," dedi Safa. "Henüz ölmeye

CamScanner ile tarandı

niyetim yok; ama Bronz abimi korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"Uzaklaş Safa, sen de benim yüzümden işinden olma."

"Hisar!"

Garajın kapısından içeri girdiğimde Safa dışarıda kalmıştı. Gözüme kestirdiğim arabalara bakarken Bronz kolumdan yakalayıp, "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?!" diyerek gürledi. Bakışlarımı çevirmek zorunda kaldığımda çehresini odağıma aldım. Çok kızgındı. Alnında damarları belirginleşmişti. "Yürüyemiyorsun bile!"

"Günlerdir uyuyorum..." dedim, kaç gün kaybım vardı bilmiyordum. Gün algımı tamamen yitirmiştim. En son hangi günde kaldığımı, kaç mumun kaldığını bile bilmiyordum. "Günlerdir! Beni oyalamak dışında yaptığın bir şey yok!"

Elimi tutan elini tenimden uzaklaştırdım. Keskin bir dille, "Gideceğim," dedim. "Karşıma çıkacak olursan-"

Bronz tam önümde durduğunda kendine güvenen bir ses tonuyla, "Karşındayım," dedi. "Karşındayım, Hisar." Kehribara yangın gözleri, gözlerimi talan etti. "Daha önce de karşına çıkmıştım ve sen hiç düşünmeden beni vurmuştun. Karşına çıkacak olursam ne? Tekrar mı vuracaksın beni?!"

Elimi kaldırıp işaret ve orta parmağımı bir silah gibi kullanarak şakağıma dayadım. Birkaç kere vurduktan sonra ciğerlerimi kaplayan küllerden dolayı kuruyan sesimle, "Bu sefer direkt olarak beynine sıkacağıma emin olabilirsin," dedim.

"Seni çok değil, biraz önce dinlenmen için yalnız başına bıraktığım an, *gitmeye* odaklanmışsın! Sana konuşacağız demiştim!" derken kızgınlığı gözlerine yansıyordu. "Sen niye hep gitmek için geliyorsun, Hisar? Olduğun yerde duramıyor musun?"

"Yasmin'i merak ediyorum diye daha kaç kere diyeceğim?" dedim ters bir şekilde. "Beni Yasmin konusunda kandırdığını kabul et artık!"

"Kandırmadım," diye konuştuğunda ses tonunu kıstı. "Sanaç geri geldiğinde senin bilincin kapalıydı. Kendine gelmen zaman aldı. Sanaç, Yasmin'in iyi olduğunu ve kendi gözleriyle gördüğünü söyledi. Ben de konuştum. O gerçekten iyi. Seni sorup duruyor-"

CamScanner ile tarandı

"Ona sakın benden bahsetmeseydin!"

"Bahsetmedim," dedi düz bir tonda. "Fakat bahsetseydim daha iyi olurdu. En azından saçma salak işlere girip zaten burnumda olan canımı iyice sıkmazdı."

Anlamayan gözlerle baktım. "Ne?"

"Sen ortalıkta olmadığın için beni öldürmekle tehdit etti." Öfkeli görünüyordu. "Yasmin kim ki beni tehdit edebileceğini sanıyor? Bronz'u tehdit etmeyi geç, hiç kimse bunun düşüncesine bile sahip olamaz, Hisar!"

Dudaklarım kıvrıldı. "Onun iyi olduğuna şimdi inandım." Planımız dahilinde ilerlediğine göre gerçekten bir sıkıntısı olmamalıydı. Derin bir nefes alıp verdim, yüreğime su serpilmişti. "Ben istediğim için yaptı. Onun bu konuda hiçbir suçu yok. Cephe alman gereken kişi Yasmin değil benim, Bronz."

"Seninle sonra hesaplaşacağım! Dua edin önceliğim siz değilsiniz!"

Zaten kimsenin önceliği olamazsın, His.

Kirpiklerimi kırparak, "Telefonunu kullanmam mümkün mü?" diye sordum. "Yasmin'e iyi olduğumu kendi sesimle duyurayım. Ortalık iyice karışmasın."

Beni baştan aşağıya süzdü. "Yanımdan ayrılmadan konuş." Pantolonunun cebinden telefonu çıkarttı ve bana uzattı.

Kısa sürede, ezbere bildiğim telefon numarasını tuşlayarak açmasını bekledim. "Yasmin?" diye seslenip açar açmaz konuştum. "Benim, His."

"Allah'ın cezası seni!" dedi Yasmin. "Senin yüzünden öldüm öldüm geberdim! Ne bok yediğini sanıyorsun sen? Beni ne kadar korkuttuğunun farkında mısın? Hani hiçbir şey olmayacaktı, His! Hani sadece günlüğü alıp çıkacaktın! Günlerdir ortalıkta yoksun!"

Bronz'un beni izlediğini görünce sadece gülümsedim ve kulağımda patlayan bombanın etkisinde kalmamışım gibi davrandım. "Öyle mi?" diye mırıldandım. "Ben de seni özledim, Yasmin. Ne var ne yok?"

"Hayatım her geçen gün daha bok oluyor! Sanaç'la karşılaştım!"

"Biliyorum..." dedim fısıldarcasına. "Umarım kötü şeyler yaşamamışsınızdır."

CamScanner ile tarandı

"Bir felaketten ibaretti," dedi Yasmin. "Benim korkacağımı hiç mi hesaba katmıyorsun, His? Zaten başım bir ton beladayken beni bir de kendinle nasıl endişelendirirsin? Neredesin, çabuk söyle hemen geleceğim!" diye bağırdı. Telefonu kulağımdan uzaklaştırmak istesem de yapamadım. "Hemen bana konum atıyorsun, His!"

"Yağız nasıl?" diye sordum araya girerek. "Belli ki sen oldukça iyisin. O ne durumda? Gerçekten iyi mi? Ne olduğunu merak ediyorum ve bunu kimin yaptığını bulacağım!"

"Eski hayatımdan birileri..." diye mırıldandı sessizleşerek. "Yağız gerçekten iyi. Sadece onu eve kapattığım için biraz huzursuzlanıyor. Nerede olduğunu söyleyecek misin yoksa ortalığı birbirine katayım mı?"

"Bronz'layım," dedim kehribar gözlere bakarak.

"Ne demek Bronz'layım? Gerçekten ona yakalandın mı?!"

Evin etrafını inceledim. "İşler planladığım gibi gitmedi..."

"Ne oldu hemen anlat!"

"Bronz bana evlenme teklifi etti," diyerek alaya aldım. "Cevabımı beklemeden beni dağ evi gibi bir yere getirdi. Zaten bana, ben ikinciye sormam istediğimi alırım demişti. Hiç şaşırmadım. Sanırım balayındayız. Şehir dışında olabiliriz bilmiyorum, daha önce gelmediğim bir yerdeyim."

"Yine kafanda kurmaya başladın, Hisar." Telefonu elimden aldı Bronz. Kendi kulağına götürüp kalın çıkan sesiyle, "Demek hâlâ hakkımda konuşabiliyorsun, Yasmin," dedi. "Üstelik seni uyardığımı hatırlıyorum, cesaretini kutlamalıyım." Bir süre karşı tarafı dinledi. "Ben kimseyi tehdit etmem, Yasmin. Tıpkı kısa süre önce sana dediğim gibi direkt yaparım. Bunun bir karşılığı olacağını bilmeliydin!" Kaşlarını çattı. "Beni, alakadar etmiyor."

Bronz çok ciddi gözüküyordu.

"Hisar'ı da göndermeye henüz niyetim yok," derken gözlerimin içine bakarak konuşuyordu. "Daha yeni geldi sayılır. *Balayında* olan çifti sürekli arayıp rahatsız etmezsen iyi olur."

Telefonu kapatıp cebine geri koydu. "Bronz," dedim ciddileşerek. "Sen benim sarı çıyanımı tehdit mi ettin yoksa bana mı öyle geldi?"

"Daha şimdi ne dediğimi duymadın mı, Hisar?" dedi Bronz benim

CamScanner ile tarandı

gibi ciddi bir tavırla. "Ben tehdit etmem, direkt yaparım. Yasmin de bu saatten sonra kendine dikkat etse iyi olur. Bronz'a kafa tutmanın bedelini mutlaka ödeyecek!"

"Ona hiçbir şey yapamazsın!" dedim emin bir ifadeyle. "Buna asla izin vermem!"

Bana ifadesiz bir şekilde bakarken, "Gerçekten *balayımızı* kavga ederek mi geçireceksin, Hisar?" dedi.

Nasıl gülmeden konuşabiliyordu? Ben olsam bu cümleyi söylerken kırk kere gülmekten yarılmıştım! *İçinden gülüyor olabilir, His.*

Gözlerimi kıstım ve şüpheyle ona baktım. "Bana içten içe güldüğünü hep biliyordum!"

Gerçekten dinlenmem gerekiyordu. En azından Yasmin ve Yağız'ın iyi olması içimi bir hayli rahatlatmıştı. Ölsem de gam yemezdim. Bronz'a bir şey demeden yürümeye başladığımda, "Ayakta duramıyorsun," dedi Bronz. Beni kucaklamak için hamle yapıp, "Gel buraya," derken Serdal az ileride, gitmek üzereydi.

"Lolipop," diye seslendim. Serdal olduğum yere doğru döndü. Bronz'un beni taşıyacak gücü yoktu. Hâlsiz olduğunun farkında değildi ve teni tamamen solgunlaşmıştı. "Beni içeriye taşıyabilir misin?"

Bronz bunu dememe karşılık bana dehşet verici bir ifadeyle baktı. "Ben-" dediği sırada lafını Serdal kesti.

"Taşırım," deyip aramızdaki mesafeyi kapatan Serdal, beni tek hamlede kucağına aldı. Hiç zorlanmamış olması, kaslarının gücündendi. Boşuna bu kadar kası yapmamıştı. Gülümseyen bir yüz ifadesiyle bakıp göz kırptı. "Nereye gitmek istersiniz, İmparatoriçem?"

Bronz burnundan solusa da hiçbir şey diyememişti. Ne düşündüğünü merak ediyordum. Arkamızdan gelirken bozuntuya vermemeye çalışsa da içi içini yediği, yumruk olan elinden belliydi. "Odada kalmak istemiyorum, salonda oturmak istiyorum," diye mırıldandım.

"Daha iyi gözüküyorsun," dedi Serdal. Bahçeden evin içine girdiğimizde beni yavaşça salondaki koltuğa bıraktı. "Kendine gelmene sevindim, His." Eli saçlarımı buldu ve karıştırdı. Burnumu kırıştırırken yüzümdeki yaralardan dolayı canım acımıştı. "Benim işlerim vardı, size sonra katılırım."

CamScanner ile tarandı

Bronz'la bizi yalnız bıraktı. "Kuklacı bazen farkında olmadan çok işime yarıyor. Beni kendi eliyle senin kucağına attığını bilse üzüntüden iplerini keserdi!" dedim koltuğa iyice yerleşirken.

Kuklacı'nın adını duymasıyla yüzündeki ifade sertleşti. Biçimli kaşlarını çatarak, "Neye üzüleceğini bilecek kadar tanıyor musun onu?" diye sordu.

"Düşmanlarımı tanımaya çalışırım," dedim tatlı bir ifadeyle.

"Onunla ortak değilsin yani?" diye sorarken bana şüpheyle baktı.

"Bronz," dedim bıkmış bir tavırla. "Ben tek tabancıyım. Hep de öyle olacak."

Bacağımı koltuğun önündeki sehpaya yerleştirip uzatmamı sağladı. Kendisi odanın içinde ilerlediğinde şöminenin yanındaki küçük bar kısmında kendine viski doldurdu. "Onunla ortak değilsen seninle derdi ne?" diye sorarken elinde viski bardağıyla yanıma geldi. "Seni neden kendine ortak yapmaya çalışıyor?"

Gözlerinin içine baktım. "Sen neden beni kendine ortak yapmaya çalışıyorsun, Bronz?"

Viskisinden bir yudum aldı. Yutkunduktan sonra, "Kart için," dedi. "Âşıklar kartı için. Sana bunu söylemiştim, Hisar." Kristal bardağı dudaklarından uzaklaştırdı. "O kartı bulmak istiyorum ve bu, sen olmadan mümkün olmayacak gibi."

Âşıklar kartının neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordum. Kıyamet kartları İmparator, Âşıklar ve İmparatoriçe kartlarıydı. Bunu biliyordum fakat nasıl kurucu kartlar kadar önemi olabilirdi ki?

Bronz neden bu kartı arıyordu?

"Kart gerçekten kayıp mı yoksa bana oyun mu oynuyorsun?" diye sormaktan kendimi alamadım.

"Sana, gerçek seni ortaya çıkarmak için bir oyun oynadım, bu doğru. Fakat bende bazı şeylerin tekrarı olmaz," derken bacak bacak üstüne attı. Takım elbisesi ona çok yakışıyordu. Yakıştığının da farkındaydı. "Ki sana oyun oynamama izin veren sensin. En başından beri bir oyunun içinde olduğunu biliyormuşsun. Asıl oyun oynayan sensin."

"Oyuncu olduğum doğru," diye fısıldadım. "Oyunları da severim, mesela kazanmadan bırakmam."

CamScanner ile tarandı

"Ortaklığı kabul etmen için seni hiçbir zaman zorlamayacağım," dedi. "Bir kere teklif yaptım. Teklifim, sen kabul edene kadar geçerli. Eğer bunun karşılığında bir şey istiyorsan, tek yapman gereken söylemek."

Yavaşça öne doğru eğildim. Ona büyük bir ciddiyetle bakarken dudaklarımı araladım. "Karşılığında bana, yönetmiş olduğun masayı bırakır mısın?"

"Ben o masayı bıraksam, o masa beni bırakmaz, Hisar." Kelimelerin üstüne basa basa konuştu. "Arkana, ben ve davam sonsuza kadar bağlıyız artık." Arkana olaylarını bilsem de davası hakkında pek bir bilgim yoktu. "İstediğin bir koltuksa, kartını karşıladığın sürece masada her zaman yerin olur."

"Benim bir kartım yok," dedim ifadesiz bir şekilde.

"Biliyorum," derken buna inanmışa benziyordu. "Senin statünü karşılayan bir kartın olmadığını da söylemiştim."

"Aslında statümü karşılayan bir kart var," dediğimde kaşlarını hafifçe çattı. Konuşmaya devam ettim. "Normal şartlarda İmparatoriçe kartı benim olabilirdi fakat *bildiğin üzere* bu kart senin deden Altın tarafından bizzat yok edildi. Sonuç olarak o kartın birebir aynısı olan İmparator kartı hâlâ duruyor." İmparator ve İmparatoriçe eş kartlardı. "O kartı bana vermekle başlayabilirsin."

"İmparator kartı benim ailemden başkasına geçemez," dedi kesin bir dille. Altın ve Gümüş'ün elinden geçen kart şimdi ise Bronz'daydı. Kurucu aile olduğu için kart sadece kendi ailesinin içinde dolanabilirdi. Tıpkı İmparatoriçe kartı gibi. Büyükannemin kartı da sadece kendi ailesinde durabilirdi. "Eğer bu kartı şimdi istiyorsan, tek yapman gereken beni öldürmek. Diğer türlü bu kartı benden alamazsın. *O karta sahip olsan bile bu yolun neden sana çıktığını anlamış olacaksın.*"

Oflayıp başımı geriye yatırdım. "Nasıl her şey bana çıkıyor anlamıyorum," diyerek homurdandım. "Âşıklar ve İmparator kartlarının benimle alakası ne Bronz?"

"Ben de bunu merak ediyorum, Hisar," dedi kolunu koltuğa yaslayarak. Bakışları bakışlarıma kenetlendi. "Âşıklar kartını benden alan kişi, neden sana vermek istedi?"

CamScanner ile tarandı

"O kart bana hiç gelmedi ki, alan kişi her kimse benimle iletişime geçmedi. Çünkü bu kart en son ilgimi çeken kartlardan biriydi."

Bu doğruydu. Âşıklar kartı bana hiç gelmemişti. Bende olan bir kart vardı ama Âşıklar kartı değildi.

Sahip olduğum kart, yıllar önce yok edilen *İmparatoriçe* kartıydı.

Büyükannem bana vermişti ve bu kartın varlığını ailem dahil kimse bilmiyordu. Büyükannem Rozalia ile ikimizin sırrıydı.

"Bir gün sana geleceğine eminim."

Ona göz dağı verdim. "O zamana kadar bana iyi davranmalısın yoksa kartına elveda demek zorunda kalabilirsin."

"Kuklacı'nın seni isteme nedeni kart mı yoksa başka bir şey mi?" diye sordu kafa karışıklığı yaşarken.

"Hayır, hayır, onun kartlarla işi olmadığına eminim," derken sesim net çıktı. "Onun derdi direkt olarak seninle. Seninle ilgilendiğim için radarına takıldım."

Bronz, Kuklacı'yı düşman olarak görmüyorsa da Kuklacı'nın tek ve en büyük düşmanı Bronz'du. Ona karşı büyük bir kin ve öfkeyle doluydu. Adını duyunca bile cinnet geçiriyordu. Tahammülü hiç yoktu ve onu alt etmek istiyordu.

"Anlamadım?" diye sordu Bronz.

"Bronz..." diye fısıldadım. "Ben yıllarca sana ulaşmaya çalıştım."

Hem de çok uzun bir süre, His. O kadar uzun bir süreydi ki, ömrümün çoğunu ona adamıştım. Son altı yılım Bronz'dan ibaretti ve tek bildiğim oydu. Bütün yayınları ele geçirip yaptığı konuşma aklımdan hiçbir zaman silinmemişti. Onu, o andan beri arıyordum.

"Bunun farkındayım," dedi Bronz. "Beni aradığını biliyordum, Hisar. Birkaç kişiye beni sorduğun için kulağıma gelmişti."

"Seni bulmak için neler yaptığımı bilsen aklın hayalin şaşar. Kolay yollardan geçmedim. Senin sandığın gibi ben sadece iki üç kişiyle konuşmadım," dedim gerçekçi bir şekilde. Bu söyleyeceğim çok hoşuna gitmeyecek olsa da en sonunda dudaklarımdan döktüm. "İletişime geçtiğim insanlardan biri de Kuklacı'ydı."

Çatılı olan kaşlarını daha çok çattı. Elindeki bardağı sıkarken çenesi kasıldı. "Onunla karşı karşıya geldin mi?" diye sordu hoşnutsuz bir tınıyla.

CamScanner ile tarandı

"Elbette," dedim.

Bacağını indirdi ve bakışlarını benden kaçırdı. Rahatsız olmuştu. "Kuklalarıyla falan karşına çıkmıştır."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Kuklalarıyla işim olmaz. Karşıma o şekilde çıkmadı. Hayır," derken bakışları beni buldu. "Direkt olarak onunla görüştüm."

Bana inanmayan gözlerle bakıyordu. Kuklacı'yı gören kimse yoktu. Bronz gibi kendini gizlemeyi seven biriydi. Bronz'un gölgesi bile yokken Kuklacı'nın parmaklarıyla oynattığı bir sürü kuklası vardı.

"İnanmıyor musun bana? Tamam, yalancıyım ama arada doğru söylediğim oluyor!" dedim hayıflanarak. Gözlerinde inanca dair hiçbir şey göremedim. Bana kesinlikle inanmıyordu. Onunla görüşmüş olacağıma ihtimal dahi vermiyordu. "Bronz bilmem farkında mısın ama sen de kimsenin karşısına çıkmıyorsun! Birinin karşısına çıktığım ilk ve son demiştin!" deyip ona hatırlatmaya çalıştım. "O kişi benim ya hani?"

Viskisini tek hamlede kafasına dikti. "Sikeyim," diye mırıldandığını işittim. Kendi kendine fısıldadı. "Senin karşında kim durabilir ki zaten..."

"Yani kendimi övmek gibi olmasın ama bir şekilde karşıma çıkmasını sağladım. Onu gördüm, tanıştık ve seni aradığımı bildiği için bana ortaklık teklif etti. Çünkü beni, senin yanında görmek istemiyordu," diye devam ederken soluklarını sertçe almaya başlamıştı.

"Kabul etmiş de olabilirsin etmemiş de..." dedi şüpheyi elden bırakmadan.

"Merak etme," dedim tatlı bir edayla. "Kendimi ağırdan satmasını biliyorum. Hemen kabul etmedim. Sana ne dediysem aynısını ona da dedim. Tıpkı senin gibi o da bir gün kabul edeceğimi umuyor."

"Kabul etmediğin için, ettirmenin yollarını arıyor," dedi Bronz, kafasını ağır bir hareketle sallarken. "Eğer ben sana düşman olursam, seni kolaylıkla kendi tarafına çeker." Öfkeyle soludu. "Katliam çıkartıp her şeyime zarar vermesinin nedeni de buydu, değil mi? Seni öldürmek istememe neden olacak olaylar yarattı ve bir şekilde kahramanın olup sempatini kazanacaktı."

CamScanner ile tarandı

Hızlıca yavaşça salladım. "Tam olarak öyle."

"Piç kurusu..."

Onun olayları bu kadar hızlı çözeceğini hiçbir zaman düşünmemiştim. Bronz beni bir kere daha yanıltmıştı. Hep düşündüğümün tersini yapıyordu.

Ona boşuna Bronz demiyorlardı.

Boşuna daha onu görmeden zekâsına hayran kalmamıştım.

Hiç beklemediğim bir soruyla, "Neden yıllardır benim peşimdesin, Hisar?" dedi. Sabrı okyanus kadar büyük olsa da derinliği bir değildi. "Neden beni arıyorsun? Benden ne istiyorsun?"

"Günlük dışında senden istediğim bir şey yok."

"Sadece günlük olamaz," dedi. "Yüzümü gördün, yıllardır aradığın adam karşında, ne istiyorsun ondan?" diye sorarken yüzümü dikkatle izledi. "Bronz'da aradığın ne?"

Ona direkt olarak söyleyemezdim. Bunu yapabileceğine inanmam lazımdı. Kendimi kimseye açmamıştım ve ona bunu söylersem kendimi açtığım ilk kişi olacaktı.

"Buna kesin olarak bir cevabım yok, birkaç teorim var ama hepsi birbirinden saçma!" dedi. Ne düşünmüştü ki? Güç için? Para için? Yükselmek için? Kart için? Ben hepsine zaten sahiptim. Hiçbiri değildi.

"Umarım kesin bir cevap bulursun," dedim.

"Beni neden aradığını söyle," dedi ısrarcı bir tavırla. "Bunu senin dudaklarından duymak istiyorum."

Aynı kararlılıkla, "Hayır," dedim.

"Hisar!" dedi sertçe. "Bana seni öldürmemem için tek bir neden söyle!" diye devam ettiğinde kolumu avuçlarının arasına alıp sıktı. "Benim seni yaşatmak için hiçbir nedenim yok! Öldürmek için sana yüz tane neden sayabilirim ve saydıktan sonra da kendi kafana sıkacağın aşikâr!"

Soğuk bir vurguyla korkusuzca, "Öldürsene," diye fısıldadım. "Neden öldürmüyorsun?"

Bakışları bakışlarıma mühürlenmişken aynı tonlamayla, "O kadının beyninin içini merak ediyorum," dedi. "Kafasına sıkarsam merakımı gideremem."

CamScanner ile tarandı

"Yalnız değilsin," dedim tok bir gülümsemenin sonunda. "Sıraya gir, bunu merak eden çok insan var. Başı Kuklacı çekiyor." Bu isimden nefret etmeme rağmen dilimden düşürmüyordum. "Üstelik geliştirdiği teknolojiyle ölü ya da diri olmamın pek bir önemi yok. Sadece beynim önemli. Beynimi alırsa, aldığı an önünde diz çökmeye hazırlansan iyi edersin, Bronz."

Harelerine koyuluk damladığında kaşları iyice çatılmış, alnının ortasındaki damar belirginleşmişti. Kolumu sıkan parmakları kontrolünü kaybedip iyice avuçlayarak beni kendine doğru sertçe çekti. "Bir daha," derken sesinden akan siniri, bir bedene bürünmüş gibi güçlüydü. "Bir daha sakın böyle bir şey söyleme! Bronz kimsenin önünde diz çökmez!"

"Kendinden üçüncü şahısmış gibi bahsediyorsun," dedim fark ettiğim bir detayla.

"Bronz her ne kadar bana ait bir kimlik olsa da bir oluşum," dedi. Öfkeli ses tonu sıcaktı, parmakları tenimi sarmaya devam etti. "Sandığının aksine çabucak diz çökecek biri değilim. Öleceğimi de bilsem diz çökmem. *Ben İmparatorum.* Bunun için her şeyimi verdim. Her şeyimi. Başkaldırıp gerçekleri konuştuğum için terörist ilan edildim. Vatanımdan edildim, vatansız kaldım. Yerim yurdum yok artık. Kimliğimi bunun uğruna yok ettim. Kendi adımı bile unuttum. Krallar gibi tek bir tane krallığım yok, krallıklarım var. İmparator ve Kral arasındaki farkı bile bilmiyorsun." Bana onaylamayan bir tavırla baktı. "Diz çökmekmiş..."

Gerçekleri konuştuğu için terörist ilan edilmiş, vatanından edilip vatansız kalmış, yeri yurdu olmayan, adını bile unutan bir kimliksizdi.

Böyle birinin kaybedecek hiçbir şeyi olmazdı.

"Buna ne ben ne de benliğim izin verir. Böyle bir şey asla gerçekleşemez." Kendinden emin bir şekilde konuşmaya devam etti. "Benim bir üstüm yok, benden daha yükseği yok, Hisar. İmparator dediğin budur. Bahsettiğin yüzsüz, değil benim seviyeme gelmek, benimle karşı karşıya bile gelemez! Bunca zamandır gelemedi de! Anca kapıma kuklalarını yolluyor! Sadece etrafımdakilere zarar vermekle kalıyor!"

CamScanner ile tarandı

Bacağıma dikkat edip koltukta biraz yana kaydım. "Bronz," diye fısıldadım. Onun aksine daha yumuşak şekilde elinin üstüne elimi yerleştirdim ve yavaşça sıktım. Kehribar gözleri, elini tutan elime düştü.

Çok geçmeden bakışlarımız buluşunca, "Kayıpların ve zararların için üzgünüm," dedim. "Her ne kadar kabullenmek istemesem de bütün olan bitene ben sebep oldum. Ben buraya girmeseydim böyle bir şey gerçekleşmezdi. Benim amacım, sen her ne kadar inanmak istemesen de, yalnızca günlüğü almaktı. Bu uğurda birine zarar vermeyi planlamadım. Evet, korumaların karşıma çıksaydı onlarla dövüşürdüm ama öldürmek?" Kafamı iki yana salladım. "Benim yöntemim bu değil."

Ben yalnızca hislerin katiliydim. Kimseyi fiziksel anlamda öldürmezdim. Elimi hiç kana bulamamıştım. *Bir gün birini öldürmek zorunda kalacaksın, His. Herkes mutlaka birinin katili olur.*

"Fakat Kuklacı, kılıma bile zarar vermeyecekti. Yaralanmamın sebebi o. Onun iplerini sökeceğim! Öldüreceğim ilk kişi de o olacak!" diye konuştuğumda bedenimi saf bir nefret ele geçirmişti.

Bronz tek kaşını kaldırıp oldukça sert bir şekilde gözlerimin içine baktı. "Onu sana bırakacağımı mı sandın?"

"Sakın Bronz, bu benim meselem," diyerek karşı çıktım. "Kuklacı beni gerçekten tanımıyor ve ona His Alatav'ın kim olduğunu göstereceğim! Yüzündeki dikişleri bir bir sökeceğim!"

Yüzündeki ifade değişti. "Dikişlerini sökeceğim derken?" diye sordu. "Onu nasıl görmüştün?"

"Yüzsüz," dedim kasılan midemle. O görüntüsü aklıma geldi. Yanık kokusunu tekrar hissettim. "Bir maskesi var, deriden yapılmış ve yüzünün bu taraflarında dikişleri bulunuyor." Parmaklarımı Bronz'un yüzüne yerleştirip yavaşça dokundum. Şakağından itibaren tenimde gezdirirken Bronz dikkatle beni izliyordu. "Boydan boya dikişe ve maskesine rağmen yüzüne bakmaya korkarsın. Yüzü yanmış. Felaket durumda. Ellerinin gözüken kısmı da yanıktı. Senin gibi takım elbise manyağı."

CamScanner ile tarandı

Son dediğime alınmış gözüküyordu. "Pardon," dedim hızlıca. "Senden başka kimse takım elbise manyağı olamaz."

"Yasmin'in başı belada demiştin," deyip duraksadı.

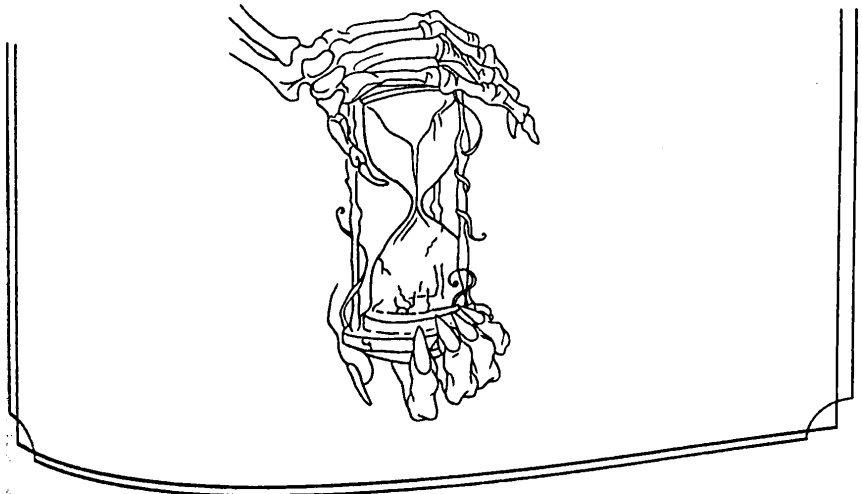
Yüzümdeki ifade donuklaşırken, "Evet?" dedim. Nefeslerim sıklaşmıştı.

"Neyden dolayı başının belada olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Onunla kimin uğraştığını..."

"Hayır..." diye mırıldandım. "Eski hayatından birileri olduğunu söylemişti fakat bir türlü ilgilenemedim."

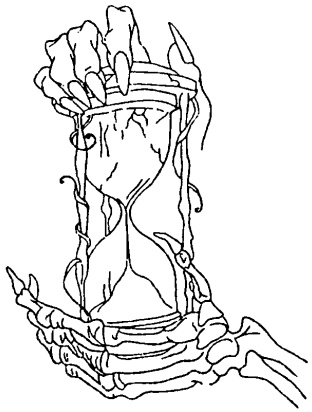
"Bunun sorumlusu da Kuklacı denen yüzsüz, Hisar," dediğinde neşter görevi gören kelimeleri nefesimi kesti. "En başından beri Yasmin Yakut'la uğraşan o. Tıpkı diğerleriyle uğraştığı gibi onu da kendine kukla etmek istiyor ve anladığım kadarıyla onu oğluyla tehdit ediyor."

İşte bu, beklemediğim bir şeydi.

CamScanner ile tarandı

8

KAYIP HİS RESİTALİ

Yaşamak, nefesten ibaret derlerdi. Yaşamım sonlanmış gibi hissediyordum çünkü aldığım her bir nefes beni boğuyordu. "Ne?" dedim dehşetle. Beynim uyuşmuştu. Söylediklerini algılamam güçleşmişti. Doğru duyduğuma emin olmaya çalışıyordum. "Hayır, hayır..." derken kalbim kan yerine kor pompalamaya başladı. "Siktir, siktir, siktir!"

Kuklacı, Yasmin'le de mi uğraşıyormuş, His?

Evet, Kuklacı en yakınıma kadar el uzatmıştı.

Bana zarar vermesi hiçbir şeydi. Asıl beni çileden çıkartan, elinin Yağız ve Yasmin'e kadar ulaşmasıydı.

Oturduğum yerden kalkmaya çalıştığım sırada Bronz beni yakaladı. "Nereye?" diye sordu sertçe. Kolumdan nazik olmayacak şekilde çekerek geri oturmamı sağladı. "Otur oturduğun yerde! Daha söyleyeli saniyeler olmamışken pişman etme beni!"

"Kuklacı'nın belasını sikmeye gideceğim!" derken kollarının arasında minik bir arbede yaşandı. Bacağıma dikkat edecek şekilde elinden kurtulmaya çalışıyordum fakat bana mısın demiyordu. "Bırak beni, Bronz!"

CamScanner ile tarandı

"Hiçbir yere gidemezsin!" dedi keskin bir tonda.

"Beni bir saniye daha burada tutamazsın!"

"Öfkeni sıcak tut, Hisar," dediğinde sesi kulağıma sızdı. "Daha söyleyeceklerim bitmedi."

Hızlıca arkama doğru döndüm. "Ne?" dedim sertçe. "Daha ne var?!"

"Bu söyleyeceklerim sadece ikimiz arasında kalmalı," dedi benim aksime oldukça sakin bir tonda. Onun bu kadar sakin, benimse patlamak üzere bir bomba olmam birbirimize ne kadar zıt olduğumuzu bir kere daha gözler önüne sermişti.

"Lütfen uzatmadan anlat!"

Ondan çok uzaklaşmama izin vermeyecek şekilde beni yavaşça bıraktı. Dağılan saçlarımı yüzümden iteledim ve meraklı gözlerle baktım.

"Yıllar önce 3 Mart 2016'da hepimizin yolları farklı bir yere yöneldi." Konuşmaya başlayınca sözlerine dikkat kesildim. Kalbim ağzımda atıyordu. "Kendi tarafımdaki insanlardan bahsedecek olursam, Sanaç büyük bir ihanete uğradı. Viran hayatındaki en değer verdiği insanı öldürmek zorunda kaldı. Serdal'ın ise tüm ailesi suikasta kurban gitti." Zihnim bin parçaya bölündü. "Aynı gün, Hisar. Hepsi aynı gün içinde oldu. 3 Mart 2016. Bu tarihten sonra kimse ne eskisi gibi oldu ne de göründüğü gibi."

"Ne?" dedim dehşete düşmüş bir sesle. Duyduklarımı algılamakta güçlük çekiyordum. "Bir dakika, önce sindirmem lazım..." Derin bir nefes aldım. "Hepimizin hayatı bu tarihte mi değişti?" diye sordum bir türlü anlayamazken. Aslında fark ettiğim bir şeydi fakat yeni detaylar eklenince feleğim şaşmıştı. "Aynı zamanda sen de bir başkaldırı yaptın! Yasmin... O gün Sanaç'ı terk etti ve kendini her yerden sildi..."

"Sen?" diye sordu Bronz. "O gün sana bir şey olmadı mı Hisar?"

"Başarısızsın!"

"Cezasını verin!"

"Aklın mı yoksa aşkın mı?"

O güne ait birçok cümle zihnimde dolaştı. İsli bir koku burnuma dolarken bedenim sanki tıpkı o zaman olduğu gibi toprağın altına diri

CamScanner ile tarandı

diri gömüldü. Ben ölümü seçmiştim. Bana, aklın mı yoksa aşkın mı dediklerinde *ölüm* demiştim.

Çünkü aklın da aşkın da seni yalnızca ölüme götürürdü.

"Operasyon tekrardan başlatıldı."

"Bu operasyonda başarılı olmak zorundasın yoksa öleceksin!"

"Başarısız oldum..."

Nefesim daha alamadan kesiliyordu. Vücudum karıncalandı. Başarısız oluşum yüzüme tokat gibi çarptı. Ben o gün başarısız olmuştum.

"Kim yüzünden?" diye sorduğunda bana bir şeyler olduğunun farkındaydı.

"Biri yüzünden..." dedim yavaşça. "Bir kemancıdan dolayı..."

Kemancı. Hayatıma girdiği ilk andan itibaren her şeyi berbat etmeye yemin etmiş gibiydi. O günü de berbat etmişti.

"Bunların arkasında tek bir insan var, Hisar," dedi kendinden emin çıkan sesiyle. Bir şeyler bildiği barizdi. "Çünkü aykırı olan çocukları toplayıp kendine bir ordu yaratmak isteyen biri var."

Bakışlarımı ona kaldırdım ve inanamayan gözlerle baktım. "Bana her şeyin sorumlusunun Kuklacı olduğunu söyleme!"

Kuklacı ve kemancı aynı kişiydi.

Zihnim çığlık çığlığa bağırıyordu. Bu ihtimal elbette aklıma gelmişti fakat gerçek olması beni fazlasıyla dehşete düşürmüştü.

"Kesin değil ama bizi bu kadar tanıyıp da düşman olan başka kimse yok. O içimizde olan biri. Aynı zamanda bir o kadar da dışımızda." Ellerini birbirine sürttü. "Eğer konu Kuklacı ise akıllıca hareket etmeliyiz, diğer türlü herkes yalnızca birer kukla olur."

Kural beş, kimseye kukla olma.

"Önce öğrendiklerimi sindireceğim."

"Bu yüzden onu öldürmeyi falan aklından çıkar," dedi tehlikeli bir tonda. "Eğer düşündüğüm gibiyse bu altı kişi, bir arada kalıp mantıklı ve planlı hareket etmeli."

"Bu altılı yan yana geldiğinde yalnızca felaket olur," dedim emin bir şekilde. "Ben belasını sikme konusunda ciddiyim, Bronz."

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Ben dava arkadaşlarımı yolda bulmadım, Hisar," dedi sertçe. "Senin de Yasmin'i yolda bulmadığını

CamScanner ile tarandı

düşünüyorum. Kafama göre gidip belasını sikeceğim meselesi değil bu, önce bu konuda anlaşalım."

"Diğerleri Kuklacı'nın tek düşmanımız olduğunun farkında mı?" diye soru yöneltirken kendimi sakinleştirmenin yollarını arıyordum.

"Neredeyse hepsinin hayat hikâyesini biliyorum," dedi sıkıntıyla. Bunları daha önce kimseyle konuşamadığı yüz ifadesinden belli oluyordu. "Hepsi bana 3 Mart 2016'nın suçlusunun ismini verdi fakat isimler birbirinden farklı. Hiçbiri farkında değil... En kötüsü de..."

Harelerim şaşkınlıkla irileşti. "Daha kötüsü de mi var?"

"İntikamlarını aldıklarını sanıyorlar."

İşte bu daha kötüsüydü.

Eğer bu kişi Kuklacı'ysa hepsinin karşısına tekrar ve tekrar çıkacaktı. Onlara zamanında ne yaşattıysa aynısını tekrar yaşatacak olabilirdi.

"Siktir," dedim. "Siktir, siktir." Dilimin ucuna gelen bütün küfürleri tek bir sözcüğe sığdırmıştım. "Asıl suçlunun kim olduğunu bilmedikleri için yaşadığının farkında değiller."

"Evet," dedi Bronz, yüzünden düşen bin parçaydı. "Karşımızdaki kişi öylesine biri değil. Bir doktor ve kuklalardan oluşan bir ordusu var. Yüksek ihtimalle biletini kestikleri kişiler de onun kuklalarından birileri. Amacı da Arkana'nın kabul etmediği, kart için yetersiz gördüğü çocukları toplamak."

Kuklacı'nın doktor olduğunu biliyordum. Uzman olduğu alan da beyindi. Onunla ilk kez karşı karşıya geldiğimde kartlar hakkında hiçbir şey dememişti. Direkt olarak ilgilendiği kişi bendim. Benim gibi diğerleriyle de ilgileniyorsa, Yasmin ve ben hariç diğer dörtlünün bir kartı mevcuttu. Onları kartı olmasına rağmen neden istiyordu ki?

"Ama şu an Serdal, Viran ve Sanaç'ın bir kartı var? Onlar da eskiden kart sahibi olmayan çocuklardı. Arkana tarafından kapı dışarı edilmişlerdi. Şimdi nasıl kart sahibi oldular?"

"Çünkü şu an yönetim tamamen bana ait, Hisar," dedi kalın çıkan sesiyle. "Arkana her çocuğa yalnızca bir hak veriyordu. Ben davamda olmasını istediğim insanları yıllardır araştırıyorum; Sanaç, Viran ve Serdal çok başarılı olmalarına rağmen kartsız ayrılmışlar. Arkana mükemmel bir projeye sahip değil. Hataları mevcut ve onların Arka-

CamScanner ile tarandı

na'ya girdiği dönemde bir hata yüzünden seçilmediklerini fark ettim. Asıl kart sahipleri olmaları gerekirken ölüm emirleri verilmiş. *Benim de ölüm emrim verilmişti.* "Bu yüzden bütün kartlara tekrar sahip olduğumda onları tüm sürece tekrar tabii tuttum. Çok daha iyi bir sonuçla kartlara sahip oldular."

Benim, Arkana tarafından kabul edilmeyen, zamanında yok edilen bir kartım mevcuttu.

Lâkin Yasmin'in hiç kartı yoktu.

"Yasmin tekrardan sürece tabii tutulabilir mi?" diye sorduğumda meraklı gözlerimi gözlerinin içine diktim.

"Beni tehdit etmeseydi evet," derken yüz ifadesi sertleşti. "Fakat İmparator'u tehdit etmenin cezası ölümdür."

Yasmin benim için Bronz'u tehdit etmişti. Bronz'u kimse tehdit edemezdi.

"Bronz..." derken sesim fısıltıdan ibaretti. "Dünya değişti artık. Babanın zamanında işler böyle yürüyor olabilir ama arkadaşını korumak için İmparator'u şakacıktan tehdit etti diye kimseyi öldürmemelisin. Bu resmen diktatörlük!"

"Şakacıktan?" Kaşlarını kaldırdı. "Diktatörlük?"

"Hiç şakadan anlamıyorsun!" dedim hayıflanarak. Benim aksime çok ciddiydi. "Eğer Yasmin'e bir şey yaparsan Kuklacı'nın ekmeğine yağ sürmüş olursun!" Bronz'un yapacaklarının bir sınırı yoktu. Bronz'u geçtim, Yasmin'in tehdidi Arkana'nın kulağına giderse kart sahipleri Yasmin'e bir şey yapabilirdi.

Bunu Yasmin'den ben istemiştim ve istediğim için kendimden nefret ediyordum. Zaten tehlikeli olan hayatını bir de ben tehlikeye sokmuştum ama bir şekilde halledecektim.

"Bu konuyu kapatalım, dediğim gibi Yasmin şu an önceliğim değil," dedi kendinden ödün vermezken. "Önce Kuklacı denen yüzsüz, 33 korumamı öldürmesinin ve kızımı yaralamasının hesabını verecek. Onunla işim daha bitmedi."

33 koruması ve yaralı kızı...

33 koruması bir kukla gibi asılmıştı. Hepsi kafalarına isabet eden kurşundan dolayı ölmüştü. Kuklacı, beyni hedef alıyordu.

Bronz'un kızı patisinden vurulmuştu.

CamScanner ile tarandı

Ben ise bacağımdan yaralanmıştım.

Bronz arada sana da kızım diyor. Hangi kızıymış bir sorsana, His?

Beni daldığım düşüncelerden ayıran ses, "Kafanın içinde konuşup durma, Hisar," dedi. Hiç bozuntuya vermeden kirpiklerimi kırptım. "Bu işte ya benimle birlikte ilerlersin ya da kendini benim yolumdan çekersin. Kuklacı ile tek başına hesaplaşmana asla izin vermeyeceğim!"

Ona uysal bir tavırla baktım. "Diğerleri peki?" diye sordum. "Onlar bize dahil olacak mı?"

"Olmak zorundalar," dedi.

"Hiçbirinin kabul edeceğini sanmıyorum. Özellikle de asıl suçlunun Kuklacı olduğunu öğrendikten sonra hiç kimse durmayacaktır."

Çünkü ben durmayacaktım. Ben bile durmuyorsam diğerleri asla durmazdı.

"Burada bize iş düşüyor." Beklentiyle bakmaya başladı. "Hepsini bir araya toplayıp konuşmamız gerekiyor."

Bronz'a tamamen karşı çıkmayacaktım; fakat tamamen yanında da olmayacaktım. Dostunu yakın, düşmanını daha yakın tut mantığıyla onu bir süre boyunca inceleyecektim. Körü körüne güvenemezdim. Kendime bile güvenmiyordum.

"Yasmin ve Sanaç'ı ben hallederim." Ne diyorsa yapacaktım. Eğer ona karşı çıkarsam Kuklacı konusunda beni tamamen saf dışı bırakabilirdi. Bunu istemiyordum.

"Serdal ve Viran'la da ben konuşurum," dedi.

İkimiz de sessizliğe gömüldüğümüzde etrafta garip bir durum oluşmuştu. Şu an birbirimizi yememiz gerekiyordu fakat biz, normal insanlar gibi sorun çıkarmadan konuşabilmiştik. Hem de uzun dakikalar boyunca.

"Şu an seninle oturup, kavga etmeden konuştuğuma inanamıyorum," derken yüzümdeki garip ifadeyle ona bakıyordum. O da bu durumu fark etmiş olacak ki oturduğu yerde gerindi. Bizim için beklenmedikti. Dudaklarım kıvrıldı. "Beni öpsene, gerçek olup olmadığını anlayayım."

Bunu dememi beklemiyor olacak ki gözbebekleri genişledi. Gözlerini birkaç kere kırptı. Soluklarını sertçe alıp verirken hoşnut olmamış gibiydi. "Böyle baktığına göre yaşadığımız her şey gerçek,"

CamScanner ile tarandı

dedim geriye doğru yaslanırken. "Eğer öpseydin sanrı gördüğüme emin olacaktım."

"Anlaşılan seni öptüğümü düşlüyorsun," dedi Bronz, konuyu değiştirmek istercesine.

"Keşke başka neler düşlediğimi de bilsen, Bronz. Bazen bilmek de yetmiyor. Keşke gerçekleştirsek."

Dilini damağına vurup onaylamayan bir ses çıkardı. O sesi çıkartması hoşuma gidiyordu. "Sana daha önce komik olmadığını söyleyen oldu mu? Gerçekten komik değilsin, Hisar."

Ona gözlerimi devirdim. "Onu bunu boş ver de..." diye mırıldandım. "Sana bir şey soracağım ama bana karşı dürüst olmalısın. Lütfen şu efendiliğini konuştur ve bana tek bir yalan söyleme."

"Seni dinliyorum."

Ciddi bir tonda, "Ben kendime güvenmiyorum," dedim. "Etrafımda olan kimseye de güvenmiyorum. Kendi aklıma, nabzıma, nefesime bile güvenmiyorum. Her an beni yarı yolda bırakabilir, bir gün aklım unutur; kalbim durabilir, nefesim kesilebilir."

Kafasını beni onaylamak adına ağır bir hareketle salladı. "Mantıklı," dedi beni ilgiyle izlerken. "Bu konuda birbirimize benziyoruz."

"Beni bayıltmadan önce neden, bana bakıyordun ama beni görmüyordun dedin?" Sorum karşısında kasıldı. "O zaman hep senin etrafındaydım ama seni hiç görmedim mi? Bunca zaman sen burnumun ucundaydın da ben hiç fark etmedim mi? Bunu mu anlamam lazım, Bronz?"

Bir süre sessizliğe gömüldü. Bunu fırsat bilip konuşmaya devam ettim.

"Bildiğim kadarıyla aklımla zorum yok," dedim. "Senin yüzünü görmediğime eminim. Yani en azından uzun bir süre seni görsem, kolayca unutulacak bir yüze sahip olmadığından ikinci kere gördüğümde anımsayabilirdim."

Bakışlarımı indirdim ve ellerine baktım. VI yazılı dövmesini incelerken donuklaşan harelerimle öylece durdum. *Bu dövmede bir şey olabilir, His.* "Seninle daha önce tanışıp konuşmadığıma eminim," dedim. "Emin olamadığım bir kısım var. Zihnim bazen bana oyun oynuyor."

CamScanner ile tarandı

Söylediklerime dikkat kesilmişti. "Bana şimdi doğruyu söyle," dedim gözlerinin içine bakarken. "Biz seninle şimdiki zaman dışında hiç tanışıp konuştuk mu? Beni bu olaylardan önce, daha önce hiç gördün mü?"

Sessizce yutkundu. Hiç uzatmadan, "Defalarca gördüm," dedi. Sesi olduğundan daha soğuktu. "Ama hiç tanışmadık."

Zihnim bin parçaya bölünmüş gibiydi. "Nerede? Ne zaman?" dedim merak içinde.

"Herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda. Hepsinin çetelesini tutamam," dedi umursamaz tavrıyla. Bunun sadece bir kere görmeden ibaret olmadığını anlamıştım. "Seni çok kez gördüm." Ortama isli bir ses yayıldı. "Seni gördüm ama sen bana hiç bakmadın."

Bana baktın ama beni görmedin.

Bu adamın olduğu ortamda nasıl ona bakmayıp geçmiştim, anlamıyordum. Burada yanlış bir şey vardı. "Böyle bir şey mümkün olamaz, seni gördüğüm an o gece yatakta olmamız gerekiyordu," dedim. *Biraz fazla mı açık sözlüsün, His?* Yakışıklı biriydi, fazlasıyla çekiciydi de. Ona kapılmamam mümkün değildi.

"İlgilendiğin görünüşüm değil de kimliğim olduğu için olabilir mi, Hisar?" dedi bana kızar gibi.

Kendimden emin bir şekilde, "Unutulmayacak bir yüzün var, seni gerçekten görmedim ben," dedim.

Kafasını salladı. "Görmedin," dedi tok bir sesle. Görmemi beklemiş gibiydi. Bana belki de bu kadar acı ve sert bakmasının nedeni buydu. "Bunda ikimiz de hemfikiriz."

Odanın kapısı açılınca bakışlarımız oraya çevrildi. Gördüğüm bedenle birlikte kaşlarım havalanırken Bronz da benim gibi gelen kişiye bakıyordu. Sanaç emin adımlarla yanımıza yaklaşırken yüzündeki ifade kalbimin katrana bulanmasına neden oldu. Yorgun, kırgın ve mutsuz görünüyordu.

"Bronz," dedi tekdüze bir sesle. Bana bakmıyordu. Sesi soğuktu. "His'le yalnız konuşmam mümkün mü?"

"İyi gözükmüyorsun, neyin var?" diye sordu Bronz. O da bir şeyler olduğunun farkına varmıştı. Sanaç, en son gördüğümden bir hayli farklıydı.

CamScanner ile tarandı

Dudaklarımdan endişenin esiri olan bir ses döküldü. "Sanaç..."

Sanaç'ın gökyüzü mavisi bakışları anında beni buldu. Yüzü asla gülmüyordu. Sürekli olarak sempatik tavırlarla gördüğüm adam, görebileceğim en sert hâliyle karşımdaydı.

Aramızdaki bakışma son bulmazken Bronz ayağa kalkıp, "Ben sizi yalnız bırakayım," dedi. Saniyeler içinde odadan çıktı ve bizi baş başa bıraktı.

Onun ayakta dikilmesine karşılık, "Otursana," deyip yanımı işaret ettim.

Oturmadı. Lafı hiç uzatmayıp direkt olarak sordu. "Beni Yasmin'in evine bilerek mi gönderdin, His?"

"Sadece Yasmin'in iyi olduğundan emin olmak için gitmeni istedim," derken dudağımın kenarını ısırdım. Sanaç'a her ne olduysa buna neden olan kişi bendim.

"Keşke gitmeseydim," dedi Sanaç, sesinden akan pişmanlıkla.

"Ne oldu?" diye sordum emin olmamakla birlikte. Cevap vermediği için tekrar seslendim. Sadece boşluğa dalıp gidiyordu. "Sanaç?"

Elimi koltuğa vurdum ve tekrar oturmasını işaret ettim. "Buraya gelsene," derken ses tonumu sert tuttum. Sanaç ne dediğimi anca işiterek ağır hareketlerle kendini koltuğa bıraktı. "Neler oldu? Onu bulabildin mi?"

"O iyi," dedi ifadesiz bir tonda. Ses tonu aksini iddia ediyordu. "Hiçbir sıkıntısı yok. Gayet iyi. Üstelik..."

Sustu.

"Üstelik?"

"Evli, mutlu, çocuklu," derken gözlerini gözlerime dikti. Kaburgalarıma bir ağırlık çöktü. "Daha ne olsun?"

Yasmin, evli, mutlu ve çocukluydu. Utkan'la bildim bileli evliydi. Yağız bildim bileli vardı. Sanaç bunu yeni öğreniyordu. Yıllar sonra gördüğü kadını, başkasıyla evlenmiş şekilde bulmuştu.

"Bu şekilde öğrenmeni istemezdim, özür dile-"

"Dileme."

"Bilerek yaptığım falan yoktu. Onun için çok endişelendim. Senden başka kimse gitmezdi. Bunun için sana çok minnettarım ama keşke ben gitseydim. Gitmek istedim ama Bronz beni göndermedi,"

CamScanner ile tarandı

derken fazlasıyla üzgündüm. Sanaç öğrendiği şeylerin altında kalmıştı. Kaldıramamıştı.

"Keşke His," dedi tamamen bana döndüğünde. "Keşke hiç öğrenmeseydim. Ben bu gerçekle nasıl yaşayacağım?"

"Neler hissettiğini tahmin bile edemem," diye fısıldadım. Sesimden acı akıyordu. Benim bile kaburgalarıma keskin bir ağrı çökmüşken Sanaç'ın nasıl ağrımasındı?

Sanaç yaralı olmayan dizime uzandı. Başını yaslaması için yer açtığımda yavaşça başını yasladı. Ağladı ağlayacaktı fakat yapamıyordu. İçine kan doluyordu. Elimi saçlarına yerleştirdim ve yavaşça okşadım. Bu konuda teselliye ihtiyacı vardı.

"Hiç maskeni düşürmek istedin mi?" diye sordu kısık çıkan sesiyle. Bakışları tek bir noktaya odaklanmıştı.

"Çoğu zaman."

"Ben her dakika istiyorum, His," dedi derin bir nefes alıp verirken. "Olmadığım biri gibi davranmaktan, bir kart sahibi olmaktan, arayıp bulamamaktan, bir maskeyle yaşamaktan bıktım artık." Hepimizin düşene kadar bir maskesi vardı. "Ben sadece onu istemiştim. Benim olmayan bir kadını..."

Yüreğime bıçak saplandı. Yasmin'in yapmış olduğu çok ağırdı fakat ona kızamıyordum bile. Çiçeğimin mutlaka bir açıklaması olacaktı. Üstelik bana anlaşmayı bozmak istediğini söylemişti. Nasıl kızacaktım ki? Hepimiz bir şeylere zorlanmıştık ve Yasmin'in belki de aramızda en kötü hâlde olmayacağının bir garantisi yoktu.

"Çok mu aradın onu?"

"Çok aradım, kırmızı bültenle bile dünyanın her yerinde aradım. Bana mısın demedi. Gözümün önündeki kadına kör olmuşum, onu o kadar uzakta aradım ki, aynı şehirde olacağımıza hiç ihtimal vermedim," dedi yoğun bir hayal kırıklığıyla.

İnsan zaten en çok gözünün önündekine kör oluyordu.

Tıpkı, gözümün önünde olmasına rağmen Bronz'u hiç görmediğim gibi.

Yasmin'e sırılsıklam âşık olduğu belliydi. Yıllar boyunca aramayı bir an olsun bırakmamıştı. Onu terk etmesine rağmen kırmızı bültenle bile aratmıştı.

CamScanner ile tarandı

"Neden ihtimal vermedin?"

"Aynı şehirde olup benden nasıl uzak duracaktı? *Nasıl dayanacak* dedim kendi kendime. Ben dayanamazdım ama o dayanmış," dedi nefret dolu bir sesle. "Ben onu sevmek dışında hiçbir şey yapmadım. Çok sevdiğim için mi gitti benden?"

Gidene mi zor yoksa kalana mı?

Gitmek cesaret istermiş. Deliler gibi severken gidebilmek, cesur yüreklerin işiymiş. Yüreğinden bir parça bırakır, öyle gidermiş. Aklı hep kalırmış. Kalan ise gidenin bıraktığı o parçayı hiçbir yere koduramazmış. Elinde kalan yarım aşkla, sevse gitmez dermiş.

Vedalar en çok sevene zordu.

"Bazen yalnızca gitmen gerekir," dedim kırgın bir sesle. Sanaç'ın elinde kalan yarım bir aşk vardı. Yasmin giderken ona yüreğinden bir parça bırakmıştı.

"Eğer gidersen beni öldür demiştim," dedi seslice iç çekerken. İnsanı fiziksel olarak öldürmeyen tek şey aşktı. "Dediğini yaptı. Giderken beni öldürdü. O gittikten sonra öldüm ben, hem de her gün."

"Her şeyin bir açıklaması olmalı."

"Neyin açıklaması, His? Bütün yaşadıklarım bir açıklamaya sığar mı sanıyorsun?" dedi haykırırcasına. "Ben kahroldum. O evlenmiş. Ben yok oldum. O bir çocuk dünyaya getirmiş. Ben ağladım. O her gece beraber uyuduğu adama gülmüş. Fotoğraflarını gördüm. Çok mutluydu. Ben onu yanımda hiç böyle mutlu görmedim." Dudakları düz çizgi hâlini aldı. "Hep kırıktı, hep üzgündü, hep buruktu."

"O çok eksik, Sanaç," diye fısıldadım. "Onu neredeyse altı yıldır tanıyorum ve hep içinde kalan bir ukdesi var. Yarım, çok yarım."

Yarısını Sanaç'a bırakmıştı. Sanaç'ta kalan bir ukdesi vardı.

"Bir ailesi var, artık tamamlanmıştır. Kardeşiyle kendine yeni bir hayat kuracaktı. Çok daha fazlasını kurmuş," dedi dilinden nefret akarken. Acıya acıya konuşuyordu. O acısı bana da bulaşmıştı. Hissizliğine ortaktım. Yüzünü çevirip bakışlarını bana yöneltti. "Bir kere bile benden bahsetmedi mi?"

"Bahsettiği şeyler var. Fakat sen olarak değil," dedim ne diyeceğimi bilemez bir hâlde. "Ben de yeni yeni anlıyorum, Sanaç. Onun Utkan'la ilgili bir şeyden bahsederken asıl bahsettiği kişi senmişsin. Senin yerine Utkan'ı koymuş."

CamScanner ile tarandı

"Gördüm o pezevengi," dedi Sanaç öfkeyle. "Adam beni görünce tanıdı. Ama eski sevgilisi olarak değil. Galiba Yasmin beni ağzından kaçırmış ve durumu kuzenim diye toparlamış. Tam bir aile babasıydı. Oğluna ve karısına sevgiyle bakıyordu."

"O benimle konuşmuyor Sanaç, anlatmıyor. Neden bilmiyorum; ama seninle ilgili kendini bana tamamen kapatmış durumda ve üstelik yıllardır böyle," dedim üzgün bir tonda. İkisinin aşkına dair öğrenmek istediğim çok şey vardı. "Bana senin anlatmanı istesem fazla mı olur?"

Barkan'ın aylar önce verdiği bir flash bellekte Sanaç ve Yasmin'in görüntülerini görmüştüm. Çok, çok güzellerdi. Aşkla dolulardı. Çok tutkulu bir aşktı. Sanaç'ın araba yarışlarını en önde izleyen Yasmin, Yasmin'in bale okulu ve podyumlarını en önde izleyen Sanaç'a dair bir sürü fotoğraf vardı.

"Ne anlatmamı istiyorsun?" dedi Sanaç.

Soruşuyla bir an duraksadım. "Bilmiyorum, mesela onu ilk ne zaman gördün?"

"Arkana Cemiyeti'nden birbirimizi tanıyorduk, zaten herkes birbirini tanır. Cemiyetin birçok kuralı var. Her hafta katılman gereken davetler gibi," dedi. "Yine birine katıldım. Üstelik yarış sonrasıydı. Herkesin gözü benim üstümdeydi. Her zamanki bendim işte, Valacan ailesinin vârisi. Arkadaşlarımın olduğu masaya oturdum. Yakut ailesinin kızından bahsediyorlardı. Çok kötü şeyler söylüyorlardı. Adı çıkmıştı, herkesin yatak muhabbetinde o vardı. Bahsettikleri kadına baktım. O zamana kadar hiç ilgimi çekmemişti. Sonra onu gördüm, simsiyah saçlı, gözleri açık renkli olmasına rağmen katrana bulanmış bir hâldeydi. Güzeldi fakat garip bir şeyler vardı."

Yasmin'in özü esmer değildi. Onu çok kısa süreliğine esmerken görmüştüm. Çok geçmeden saçlarını sıfıra vurmuştu ve yeni çıkan saçlarını gördüğünde günler boyunca ağlamıştı. Saçı, oğlunun saçıyla birlikte uzamıştı.

"Elbisesinde kan çiçeği vardı. Çok somurtkandı. Yanına sürekli birileri gidip geliyordu. Diyorum ya, herkes onu yatağına atma derdindeydi," derken rahatsız olduğu yüzünden belliydi. "Onu oradan çekip çıkarmak istedim."

CamScanner ile tarandı

"Sonra ne oldu?" dedim merakla.

"Bana karşı hiç ilgili durmuyordu. Nefret ediyor gibiydi. Emir Can İğrek diyor ya; birden çok yüreği öpen kalbin, bana tükürürmüş, ben yağmur sandım." Sanaç sandığımdan daha çok yaralıydı. Daha çok kırık ve buruktu. Hem sevip hem kalmak en zor olanıydı. "Beni kendinden uzaklaştırıyordu. Herkese yakındı; bana uzaktı. Sonra biz olduğumuzu sandım. Kendimi kandırmışım, hiç olmamışız," dedi ağlamaklı bir tonda. "Bir sabah yok oldu. Beni hiç öpmemiş, benimle hiç uyumamış, benimle hiç sevişmemiş gibi."

"Kendini her yerden sildirmiş..."

"Evet. Delirdiğimi sandım. Bir fotoğrafımız bile kalmamıştı. Ondan geriye tek bir şey yoktu. Çok geçmeden onu bir magazin kanalında gördüm," dedi. O anı tekrar yaşıyor gibiydi. Elini kalbine yerleştirdi. Ağrıdığı belli oluyordu. "Yanında o herif vardı. Utkan diye biri. Onu nasıl sevdiğinden bahsediyordu. Deli oldum. Delirdim. Kendimi kaybettim." Derin bir nefes almak istese de alamamıştı. "Sonra onu kaybettim. Bir daha da hiç bulamadım."

"Onu buldun."

"Sen bizi karşı karşıya getirdin." Gözlerimin içine baktı. "O benden ölesiye geçti artık. Ölürüz de olamayız, mahşere bile kalmadık."

"Öyle söyleme," diye direttim. "Ben Yasmin'in bir şeyler gizlediğine eminim. Eğer bu senin içini rahatlatacaksa-"

Lafımı kesti. "Hiçbir şey söyleme, His. Hiçbir şey bilmek istemiyorum," deyip dizimin üstünden bir hışımla kalktı. "Bu konuşma ikimizin arasında kalsın. Kimseye bahsetme, kendine bile. Hiç konuşmamışız gibi davran. Onu bir daha göreceğimi sanmıyorum. O evli, ben evsiz bu saatten sonra."

O evli, ben evsiz.

Sanaç, evsiz kalmıştı. İnsanın evim dediği biri olmalıydı, Sanaç'ın yoktu.

Ama başkasına ev olan kadınla karşılaşmak durumunda kalacaklardı.

"Sanaç," dedim sıcak bir sesle. Bilmiyorum, diğerlerine olduğu gibi ister istemez kanım kaynamıştı. Sanaç'a baktığımda kendimden bir parça görüyordum. "Biz tesadüfen bir araya gelmedik. Şans eseri birbirimizi bulmadık."

CamScanner ile tarandı

Bana anlamayan gözlerle bakınca konuşmaya devam ettim.

"Bizi bilerek bir araya getirdiler ve üstümüze büyük bir oyun oynadılar. Onlara karşı biz... Bu altılı hep bir arada olmalı," dedim açıklamak adına. "Belki de en çok senin için zor olacak. Yasmin'le aynı çatı altında olmak zorunda kalacaksın."

"Sikerler," dedi hırsla. "Hiçbir şeye mecbur değilim."

"Bir kart sahibisin," diyerek hatırlatma ihtiyacında bulundum. "Mecbursun. İmparator ne derse o olur."

İmparator'un sözünü dinleyeceğimden değildi lâkin bu altılıyı dizginleyebilecek tek şey İmparator'un hükmü olacaktı. Hepimiz başımıza buyruk davranırsak, Bronz'un dediği gibi yalnızca birer kukla olurduk.

"Sikerler kartı," dedi Sanaç saf bir öfkeyle. "Ben hayatım sikilmiş diyorum sen ne diyorsun, His?!"

Onun yükselmek üzere olan öfkesini dindirebilmek adına elinden tuttum. Dostane bir tavırla sıkarken, "Ben yanında olacağım," dedim. "Ne pahasına olursa olsun. Elim elini hep tutacak, hiçbir şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin," derken gerçek hislerimle konuşuyordum. "Bu saatten sonra hepimiz bir arada olmak zorundayız."

"Onunla aynı çatı altında kalıp mutluluğunu izleyecek değilim," dedi. "Her ne planınız varsa, bensiz yapacaksınız, Türk lokumu."

Telefonun zil sesi aramıza sızdığında ikimizin de dikkati dağıldı. Sanaç elini cebine atıp telefonunu çıkardı ve arayan kişiye baktı. Bana kısa bir bakış atıp, "Bunu açmalıyım," dedi.

"Efendim güzelim? Hayır, uyumuyordum daha gün bitmedi. Tamam, hangi mekân? Birazdan oradayım sen siparişi ver, buzlar erimeden gelmiş olacağım."

Ona ağzım açık bir şekilde bakarken harelerim şaşkınlıkla genişlemişti. Sanaç, saniyesinde ruh hâlini değiştirip gecelerin aranan adamı rolüne bürünmüştü. Sesi o kadar neşeli geliyordu ki, az önce ağlamaktan beter olan adam olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum.

Telefonu kapattığında, "Ben çıkıyorum," dedi ve oturduğu yerden kalktı.

"Nereye?" dedim sesime yansıyan telaşla. Bütün gece yarasını deşmekten başka bir şey yapmamıştım. Adam akıllı konuşamamıştık bile.

CamScanner ile tarandı

"Birileri ortalıkta Valacan erkeği görmek istiyormuş. Gidelim de gösterelim kendimizi."

"Sanaç," dedim hızlıca. "Daha doğru düzgün konuşamadık bile."

"His," dedi aynı duygularla. "Ben zaten sana karşı öfkeliyim. Şu an seninle oturup bir şeyler konuşmak inan istediğim bir şey değil."

"Ama konuştun..."

"Konuştum. İçimdeki zehri dışarı taşırmam gerekiyordu fakat içime öyle işlemiş ki akmıyor."

"Bana neden öfkelisin?" diye sordum.

"Öfkeliyim çünkü 26 Mart tarihinde, beni Rusya'ya davet ettiğinde yıllar sonra onu tekrar görmeme neden oldun. Bana oyun oynadın. Amacın neydi bilmiyordum bile fakat bana daha fazla zarar veremezdin." Ağzımı açmak üzereyken beni susturdu. "Hiç boşuna kendini yorma. Öfkem geçene kadar seninle konuşmayacağım, His."

Sanaç söyledikleri konusunda haklı olduğu için iyice konuşup üste çıkmaya çalışmadım. Onun odadan çıkmasından dakikalar sonra içeriye Bronz girmişti.

Yüzünde garip bir ifade vardı. Belli ki, Sanaç'ın buradan çıkışına şahit olmuştu ve bu durum hiç hoşuna gitmemişti. Yanıma gelir gelmez, "Nasıl geçti?" diye sordu. "Sanaç işi olduğunu söyleyip çok konuşmadan ayrıldı."

"Bok gibi," dedim kızgınlıkla. "Herkese hasar bırakıyorum."

"Hisar'sın sen."

"Değilim, sadece hasarım."

"Hisar'sın."

"Değilim."

"Öylesin."

Bu konuşma belli ki bitmeyecekti. Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Sen diğerleriyle konuşabildin mi?"

"Konuştum," dedi ifadesizce.

Anlaşılan o da güzel bir sohbet yaşamamıştı. "Ne dediler?"

"Kafayı yemiş olabileceğimden bahsedip durdular."

Nefesimi seslice dışarıya savurdum. "Elimizde sıfır var desene..." Sanaç'ın durumu aklımı bulandırırken Yasmin'in ne hâlde olduğunu merak etmeye başlamıştım. Onu da görmeden içim rahat etmeyecek-

CamScanner ile tarandı

ti. Bakışlarımı kehribar gözlere çevirdim. "Yasmin'i görmem gerekiyor."

"Ortalık biraz durulsun," diyerek reddetti. "Sen uyu dinlen, sonra onu buraya davet ederim."

Bir çocuk edasıyla, "Uyumak istemiyorum," dedim.

"Bu durumda kimseyle dövüşemezsin."

"Benim kavgam hiç bitmez, Bronz. Her şartta dövüşebilirim."

"Onun farkındayım," dedi ifadesiz bir şekilde. "Ama uyu."

"Duş almak istiyorum," Ona üstümü işaret ettim. "Kanlar içinde durmak rahatsız ediyor. İlaç kokuyorum, üstüm başım berbat bir hâlde. Belki ondan sonra uyurum."

Ayaklandığımı görünce vakit kaybetmeden, "Nereye?" dedi.

"Duş almak istediğimi söyledim ya?"

Biçimli kaşlarını çattı. "Bacağın uyuşturuldu, Hisar," dedi. "Sana yürüyebileceğini düşündüren ne?" Yürüyebileceğimi göstermek üzereyken beni durdurdu. "Gel buraya," deyip çok geçmeden beni kaslı kollarının arasına aldı ve kucakladı.

Dudaklarımda gülümseme peyda oldu. "Her fırsatta beni kucaklamanı bana âşık olmana yorabilir miyim?" diye sorarken sesimden muziplik akıyordu.

Aksi bir tavırla, "Baş belası olduğuna yorabilirsin," dedi. "Hiçbiri keyfi olarak kucaklamamdan kaynaklanmıyor."

"İki dakika sevindirmiyorsun," dedim ağzımın içinde homurdanırken. "Kızın nasıl?" diye sorarken konudan konuya atlamıştım.

"Durumu iyi şu an."

Bronz'un evinde kalırken, panterin hırlamasını gece uyurken bile duyuyordum. Daha çok mırıltı gibiydi lâkin o büyük bir hayvan olduğu için nefes alışverişi bile hırlama şeklindeydi. Onun bile sesi yoktu. "Kızın burada değil mi?"

"Burada değil." Sesi buruk çıkmıştı. İkisinin arasındaki bağ öyle yoğundu ki, hiçbir şey onları ayıramazdı. Helikopterden inince direkt olarak kızının yanına gitmişti.

Kaşlarım havaya kalktı. "Kızını tek bırakıp burada, benim başımda mı durdun?" dedim şaşkınlıkla.

"Senin başında durmadım, evimde durdum," dedi. Evimde durdum derken kelimelerin üzerine bastıra bastıra konuşmuştu.

CamScanner ile tarandı

"Uyandığımda benim başımdaydın," dedim.

Altta kalmayıp soğuk bir sesle, "Serumunu birinin ayarlaması gerekiyordu," dedi.

"Bunu yapabilecek yüzlerce çalışanın var."

"O olaydan sonra yabancı kimse duramaz," derken kollarının arasında üşüdüğümü hissettim.

"Beni buradan gönderebilirdin." dedim. "Sonuçta ben de bir yabancıyım."

"Seninle işim bitmedi."

"Bitirebilirsin," deyip kuruyan dudağımı ıslattım. "Ama bilerek bitirmiyormuş gibi bir hâl var sende."

"Yaralısın," dedi hazır bir cevapla.

"Adı olmayan kızın da yaralı," derken burnundan soluduğunu işittim. "O bile burada değilken, ben neden buradayım?"

Bir şey dememişim gibi sessiz kaldığında birkaç saniye daha konuşması için bekledim. Cevap vermek istemediğini anladığımda arayı çok açmadan dudaklarımı tekrar araladım. "Cevaplamazsan ses tellerimi yorarım."

Alay edercesine, "Ne bu, tehdit mi?" dedi.

"Nasıl algılıyorsan."

Banyoya geçmiştik. Beni küvetin mermerden kenarına oturttuğunda emir verircesine, "Burada dur," dedi.

"Bir mum yakar mısın?" diye mırıldanarak ona istekli gözlerle baktım.

Bakışları tekrardan beni bulurken, "Neden?" dedi.

"Birkaç gündür yakamıyorum... Normalde her güne bir mum yakıyordum." İçim aniden daraldı. Her yaktığım mum sönüp giderken beni karanlığa boğuyordu.

"Kaldığında da mum yakıyordun. Ne için yaktığına anlam veremedim. Odanda erimiş mumları görünce şaşırmadım değil," dedi. Banyonun köşesinde duran, açık renkli mumu cebinden çıkarttığı çakmakla yaktı. Fakat sadece onunla yetinmedi, banyoda olan bütün mumları yakmaya başlamıştı. "Bunlar da yakamadığın günler için..."

Tükenmek üzere olan ömrüme yaktığımı bilse, hiçbir mumun aydınlanmasını istemezdi.

CamScanner ile tarandı

Musluğa uzanmak istediğimde benim yerime Bronz geçip suyu açarak, küvetin suyla dolmasını sağladı. Eliyle suyu kontrol ederken kendince çok soğuk olmadığına kanaat getirip dolması için bekledi.

"Üstümü çıkaracağım, tansiyon aletini yanında tut, fenalaşırsan bakarız hemen," diye keyifle mırıldansam da aniden durdum. "Ama dur, tansiyon aletine gerek yok. Sen her bana bakışında fenalaşıyorsun."

Ters bir bakış attı. "Oradan ergen gibi mi duruyorum, Hisar?"

"Göreceğiz," dedim.

Onun bana olan bakışları arasında, alttan tuttuğum kıyafeti yukarıya doğru sıyırmaya başladım. Bakışlarını kaçırdı ve sırtını döndü. "Kapıda olacağım. Duşunu al, bir şey olursa seslen."

"Ben beraber alırız sanmıştım," dedim alayla. "Su soğukmuş aslında, beraber de ısıtabiliriz."

"Sertim ben biraz, yaralısın, daha fazla canını acıtmayayım. Başka zaman."

"Ha başka zaman olacağına inanıyorsun?"

"İnanmıyorum," dedi. Omzunun gerisinden bana bir bakış konduruп hafifçe gözünü kırptı. "Biliyorum."

"Kendinden emin, sert adam..." Bakışlarımı bir saniye olsun ondan ayırmadan dudağımın kenarını hafifçe ısırdım. "Severim, Bronz."

Beni tek başıma bıraktı. Suyun içine, elime geçen bütün sabunları ve duş jellerini döküp köpürmesini sağladım. Üzerimdeki hastane kıyafetinden kurtulduktan sonra tamamen çıplak kalmıştım. Sağlam olan ayağımı küvetin içine soktum. Normal duş alırken bile genellikle soğuk suda alıyordum. Albay beni buz dolu sularla uyanmaya alıştırdığı için sorun edeceğim bir soğukluk yoktu, ılıktı.

Kendimi suya tamamen bıraktığımda sargılı olan bacağımı küvetin kenarından dışarıya sarkıttım. Köpükleri üzerime çekerken başımı soğuk mermere yaslayıp suyun tenimi kamçılamasına izin verdim. "Yıl 2022, mekân bütün dünyaya kök söktüren Bronz'un evi. Çalışanlarının gözüne çip taktıracak kadar teknolojisi var ama gel gör ki sıcak suyu yok çünkü bir gece de fakirleşti!" dedim hayıflanırcasına.

"Söylenme Hisar, söylenme!" dedi Bronz. Kapının arkasından bana seslendiği için sesi boğuk çıkmıştı. "Oyalanmadan duşunu al. Bacağını da sakın ıslatma!"

CamScanner ile tarandı

"Beni mi dinliyorsun sen ya?" diyerek kızdım.

"Kapıda olacağımı söylemiştim."

İçimde rahat durmayan fenalığım baş gösterdi. Hiç düşünmedim. Pişman da olmayacaktım. Dudaklarımın arasından seslice, "Ah!" kelimesini döktüğümde bakışlarım kapıdaydı.

Banyonun kapısı gürültüyle açılırken Bronz koşar adımlarla yanıma gelmişti. "Ne oldu?" diye sordu endişeyle. Bakışları yüzümde ve dışarıda duran bacağımda geziyordu. "Neyin var?"

"Bana bir şey olsa kaç saniyede içeriye damlarsın diye merak ettim. Anında içeriye damladın," dedim ılık bir sesle. Masumca ona bakarken çok kızmamasını ummuştum.

"Çocuk musun Hisar sen?" dedi. Yükselen siniriyle birlikte elini küvetin kenarına sertçe vurdu. Oldukça tok bir ses çıkmıştı. "Bir şey oldu sandım!"

Umursamaz bir tavırla omuz silktim. Dudaklarımı ısırdım. "Birinin benim için endişeleniyor olması, ne yalan söyleyeyim hoşuma gidiyor," dedim. "Eh bu kişi de Bronz olunca tadından yenmiyor valla."

Burnundan soluyarak ayağa kalktığında banyonun kapısını kapatıp kenara geçti. Öylece dikilirken sadece gözlerimin içine öfke dolu bir hâlde bakıyordu. Boynunda belirgin olan damarları ve âdemelması dokun beni der gibi dururken dudaklarımı dişledim. "Başımda mı dikileceksin?" diye sordum. *Bunun gireceği yok His, sen mi suya çeksen?*

"Evet."

"Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Söyle."

"Bana yaklaşmalısın."

"Hisar," dedi bıkmış bir sesle. "Bu numaraları yediğimi mi düşünüyorsun?"

Dudaklarımı büzdüm. "Gerçekten ne söyleyeceğimi merak etmiyor musun?"

"Etmiyorum," dedi. Gözlerini devirdi. "Suyu soğutmuşsundur, fazla durma. İşin bittiyse çıkartıyorum seni."

Ofladım. "Bitti," dedim kısık bir sesle. "Çıkart hadi."

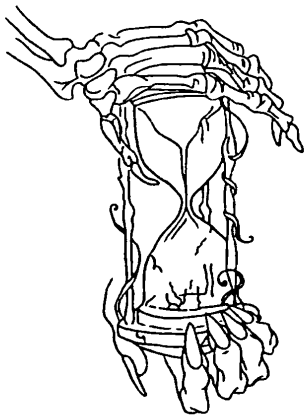
İkilemde kaldı. Çok geçmeden adımlarını bana doğru atıp aramız-

CamScanner ile tarandı

daki mesafeyi sıfıra indirdi. Elini küvetin kenarına koyup bedenini yasladığında yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Yüzlerimiz karşılıklı dururken soran gözlerle bana bakıyordu. Küvetin içinde hafifçe yükseldiğimde nefesi tenime düşüyordu. Yüzümü kamçılayan sıcak nefesleri bir serenat yaptığında bakışlarımı uzun süre gözlerinde tutmuş, sonrasında dudaklarına indirmiştim. Onu öpecekmişim gibi başımı hafifçe yana eğdiğimde hipnoz olmuş gibi beni izliyordu.

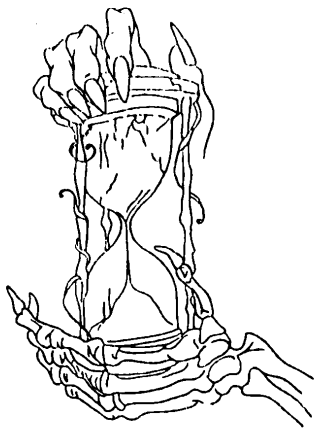
Dudaklarımız arasında milimler kalırken başımı aniden çevirip kulağına doğru geçtim. Sesli nefeslerim boynunu işgal ediyordu. Yaralı bacağımı daha fazla hasar almaması için kendime çekip ikimizin arasından çıkarttım. Elimi boynuna yerleştirirken parmaklarım gömleğinin yakalarında hüküm sürdü ve onu kendime doğru tek hamlede çektim.

Bronz, benimle birlikte küvetin içindeydi.

CamScanner ile tarandı

9

GERÇEK HİS RESİTALİ

Kehribar gözler, ölmek için en güzel yer olabilirdi.

Bakışları, kirpik diplerime kadar ürpertiyordu beni. Keskin bakışlı gözleri, gözlerimi hapsine aldığı zaman tutuklu yargılanmak isteyeceğim tek yerdi. Müebbet alsam, bana ödül olacaktı.

O gözler şimdi öfkeyle kuşanmıştı.

Bronz ne olduğunu kestiremediği, beklenmedik hamlemle kendini soğuk suyun içinde bulmuştu. Onun girmesiyle su dışarıya taşarken köpükler etrafa sıçradı.

"Ne yaptın sen Hisar?!" dedi Bronz. Fayansları kıracak kadar sert çıkan sesinden sonra ona yalancı bir şaşkınlıkla bakmaya başladım. "Niye beni suya çekiyorsun? Üstümde kıyafetlerim vardı!"

Kıyafetleri köpüklü suyla bir olurken şaşkınlığını üzerinden hemen atabilecek gibi değildi. Suyun altındaki teni, çıplak tenime değdiğinde sağlam olan ayağımı oynattım.

"Sanki kıyafetlerini çıkartıp gir desem girecektin, biraz hızlandırdım," diye mırıldanırken şansımı zorlamamaya çalışıyordum. "Sensiz duş almaya gönlüm razı gelmedi."

Bana, beni öldürecekmiş gibi baktı. "Ne?" dedim, bakışlarına

CamScanner ile tarandı

karşılık. "Başımda dikilmeyi mi tercih ederdin? Beraber duş almak varken..." Küvetin içinde o yokmuş gibi lifi tenime sürterken köpüklerden dolayı çıplak bedenim gözükmüyordu.

Eliyle yüzünü kapatıp sinir içinde sıvazladı. "Sinirlenmeyeceğim, bilerek yapıyor. İstediğini verme," diye kısık bir sesle konuştu. Konu ben olunca kendini dizginlemekte zorlanıyordu.

"Kötü mü yaptım yani?" diye sorarken kirpiklerimi kırptım. "Yorgunluktan bayılmak üzeresin. Duş alıp kendine gelmeni isteyende suç!"

"Bir de dalga geçiyorsun," derken dilini damağına vurup onaylamayan bir ses çıkardı. Öfkesi deniz gibi köpürürken suyun içinde hareketsiz kaldım. Anlamadığım dilde bir şeyler sayıklarken üstündeki gömleğini ağır bir hareketle çıkardı.

"Pantolonu da çıkartabilirsin," diye mırıldandım kedi gibi. "Söz, hiç bakmayacağım."

"Konuşacağına yaralı bacağını dışarıda tut, su değdirme sakın," dedi tembihlemeyi unutmayarak.

"Çocukmuşum gibi davranmasan olmuyor sanki..." derken dudaklarımı büzdüm.

"Gibi mi?" dedi, öfkesi dinçti. "Gibiyi kaldır, Hisar. Az önce yaptığın şey çocukluktan başka bir şey değildi." Bakışları bende takılı kaldı. "Üstelik su da soğumuş. Zaten direncin fazlasıyla düşük, kendini hasta etmeden duşunu bitir."

Hiç eğlenceli biri olmadığından dudaklarım büzülmüş şekilde durmaya devam ettim. "Daha duşum bitmedi," dedim su gibi soğuyan sesimle. "Bacağım kanlar içinde, orayı da yıkamam lazım."

Yumuşak olmayacak şekilde beni kendine çekti, "Kanları temizlerim, bana ver lifi," dedi.

Sırtımı göğsüne yasladı. Kendince intikamını böyle alıyordu. Elimdeki köpüklü lifi ona attığımda havada yakaladı ve beni tamamen bacaklarının arasına yerleştirdi. Kalbim dudaklarımda atıyordu. Lifi bacağıma sürterken elinden adeta kıvılcımlar çıkıyor, tenime düşüyordu. İkimizin aynı ortamda olduğu her an, bütün duygular en üst seviyedeydi.

CamScanner ile tarandı

"Bir şeyde de başıma bela olmasan olmuyor."

"Senin de hoşuna gidiyor, biliyorum," diye mırıldandım. Onunla birlikteyken zaman geçmiyordu.

Suyun içine girdiğim andan itibaren biraz daha kendime gelmiş hissediyordum. "Bu evinde de helikopter pisti var mı?"

"Var."

"O zaman helikopter pistini açıkta tutun," dedim. "Bir saat sonra gitmiş olacağım."

Yaralı bölgeye su değdirmeden diğer kanlı bölgeleri temizlediği sırada elini durdurdu. Hesap sorarcasına, "Nereye gidebileceğini sanıyorsun sen?" dedi.

"Bütün her şeyden aklandım. Hâlâ evlenmediğimize göre burada kalmamı gerektirecek bir şey yok diye düşünüyorum. Yanlış mı düşünüyorum?" derken kaşlarım havaya kalkmıştı.

"Yanlış düşünüyorsun."

"Sana ev arkadaşı oldum da benim mi haberim yok, Bronz?"

"İyileşmedin."

"Evimde de iyileşebilirim."

"Neredeymiş evin? Bilmem kaç katlı apartman dairesinden mi bahsediyorsun? Bildiğim kadarıyla asansörü bile yok."

Ona yan bir bakış attım. "Evimi mi küçümsedin, bana mı öyle geliyor?"

"Evini küçümsediğim falan yok. Bacağının durumu ortada. Her gün o merdivenleri çıkıp inemezsin." Benim düşünmediğim detayı o düşünmüştü. Şaşırmadan edemezken yaslandığım göğsüne iyice sindim.

"Hallederim. İlk kez yara almıyorum. Zorlu bir saat sonra beni istediğim yere helikopterle bıraksın ya da beni almaları için birilerini çağırabilirim." Gözlerine ruhsuz bir tavırla baktım. "Sen karar ver."

Net bir şekilde, "Hiçbiri," dedi.

"Ne demek hiçbiri?" derken kaşlarımı çattım. Sesim cırlamanın etkisiyle tiz çıktı. "Şu an beni tutsak ediyorsun!"

Sırtımı göğsünden ayırmak yerine daha çok bastırdığında nefesim kesildi. Suyun içinde olan bacağıma parmaklarını yerleştirdi ve dövmeli eli yavaş yavaş yukarıya doğru çıktı. "Tutsak etseydim ikimiz

CamScanner ile tarandı

de küvetin içinde olmazdık, Hisar," dedi. Şehvete yol alan boğuk bir sesle konuştu. "Bir daha düşün."

Bronz'un parmakları nerede, His? Düşünmek istemedim. Hem olduğumuz pozisyon hem de yapmış olduğu işkence beni öldürecek derecede şehvet doluydu. Bakışlarım tenimi sahiplenen parmaklarına düştü. "Beni kısıtlıyorsun!"

"Duş almana yardımcı oluyorum sanıyordum. Şu an elim tenine değiyor diye kısıtlandığını mı sandın?" Parmakları yukarıya doğru çıkarken başımı tamamen ona bıraktım.

"Bana öyle olmadığını göster o zaman," dedim, en az onun kadar boğuk bir sesle. "Çünkü ben öyle hissetmiyorum."

Sıcak nefesi şakağıma düşerken, "Sana," dedi. Ateşten bir parça olduğunu düşündüğüm parmakları boynumu yakaladı. "Hiç hissetmediğin duyguları bile hissettirebilirim, Hisar."

Onu küvete çekerek tuzağa düşen asıl ben olmuştum. Gözlerimi kapatıp anın etkisiyle başımı tamamen geriye attım. Kısık kısık çıkan nefes seslerim onun daha sert baskı uygulamasına neden oluyordu. Parmakları tenime işkence ediyordu.

"Ama yapmayacağım."

Gözlerimi açtığımda az önce üzerinde olduğumu hissettiğim bulutlar yok olmuştu. "Çünkü ben öyle bir adam değilim," dedi Bronz. "Duygularla oynamak bana göre değil."

"Duygularla oynamak sana göre değil mi Bronz?!" diye bağırırken sesim fayanslara sertçe çarptı. Ondan uzaklaşıp yüzüne kızgınlıkla baktım. "Sen tam olarak öyle bir adamsın!"

Gözlerini usulca kapattığında, "Ses tellerini..." dedi, kısık bir sesle. "Bağırma Hisar, ses tellerin kopacak."

"Benim duygularımla oynadın!" dedim ona aldırmayıp. "Rusya'da, mağazadayken suçsuz olduğun kanıtlanırsa o günlüğü sana vereceğim dedin! Aramızdaki her şey açığa çıktı ama bana günlüğü vermedin, Bronz!"

"Gerçekten günlüğü bu kadar istiyor musun, Hisar?"

"Evet," dedim. "Niye anlamak istemiyorsun? Evet!"

Bütün her şeyin cevabı o günlükte olmalıydı. O günlüğü istiyor-

CamScanner ile tarandı

dum. Annemin beni neden kabul etmediğini, abimin neden [illegible] tiğini bu sayede öğrenebilirdim belki.

"Sana vereceğim tek bir günlük var, benden yalnızca o [illegible] sin. Sana başka günlük vermeyeceğim."

Ona anlamsız bir yüz ifadesiyle bakarken kaşlarımı çattım. "Ne" dedim. "Ne günlüğü?"

"Duştan çıkınca yatağın üstüne bakarsın," dedi ifadesiz bir [illegible]

Bacaklarının arasından tamamen ayrıldım. Küvetten dışarıya çı tığında üstünden sular aktı. Eline almış olduğu havluyla birlikte [illegible] ka bir şey demeden banyodan ayrıldı.

Yaşadığım karmaşık duyguların etkisinde ne düşüneceğimi bile mezken küvette öylece kalakalmıştım. Sargım biraz ıslanmıştı [illegible] hemen pansuman yaparsam bir şey olmazdı. Yara sandığımdan da iyileşmişti. Küvetten yavaşça dışarıya çıktım ve bacağıma dikkat edip çıplak bedenime havluyu sardım. Banyonun kapısını açıp ayak lanan havayla birlikte gözlerimi kıstım.

Yatağın üstünde eski bir günlük duruyordu. Üstünde yazılı olan harfler karalanmış bir hâldeydi.

Yatağın diğer kenarında ise kıyafetler vardı. Birkaç parçadan oluşuyordu, yüksek ihtimalle Bronz bırakmıştı. Aralarında elbise olanı seçtim ve üstüme geçirdim.

Tekrar günlüğe odaklandım. Annem, Tania Vanizan Alazar'ın günlüğü değildi. Bir başkasının günlüğüydü. Fakat dokuları o kadar çok birbirine benziyordu ki, ilk gördüğüm an annemin günlüğü olduğunu zannetmem normaldi.

Günlüğün üstünde bir sürü leke vardı. En belirgini kan ve [illegible] lekesiydi. Çok eski ve yıpranmış, yaprakları sararmış bir hâldeydi.

Günlüğün ilk sayfasını açtığımda burnuma keskin bir kehribar kokusu doldu. İsli bir kokuydu. Beni büyük bir bilinmezliğin içine çeken günlüğün esiri olduğumu hissederken bütün algılarım günlüğe dikkat kesildi.

~~Arkana III. Bölge Tesisi~~

~~[illegible]~~

Üstü karalanmış yazıyı okumaya çalıştım. Arkana III. Bölge Tesi-

CamScanner ile tarandı

si yazıyordu. Tarih kısmını hiç okuyamamıştım çünkü tamamen karalanmıştı.

~~Arkana III. Bölge Tesisi~~

Gecenin gündüze direnişi.

Tesise geleli birkaç gün oluyor. Zaman ve saat kavramı olmadığı için hangi tarihte olduğumu bilmiyorum; ama gökyüzünü kaplayan ayın görünüşünden gecenin ilk saatlerinde olduğuma eminim. Gökyüzüne baktım, bana nerede olduğumu söylemedi. Hâlbuki annem, gökyüzü sana nerede olduğunu her zaman söyler demişti. Aynı gökyüzünün altında ailemden çok uzaktaydım. Gökyüzünü tutamam. Buraya alışmak zor olacak. Abim ve ablam da burada ama bana hiç kardeşleriymişim gibi bakmıyorlar. Arkadaşım da burada. En azından konuşabildiğim biri olduğuna seviniyorum. Günlük tutmak zorunluymuş, bir şeyler yazmayı sevmiyorum ama mecbur olduğum için her gün ne yaptığımı karalayacağım. Birinin ismini yazmak yasak olduğu için yazdıklarımı her gün kontrol edecekler. Üstelik sadece Arkana diliyle konuşup yazıyoruz. Başka dil konuşmamız yasak. Saçmalık. Umarım bir an önce buradan çıkarım. Umarım, umarım, umarım.

Bakışlarımı gökyüzüne çevirdiğimde kâğıtta yazılanlar zihnime doldu. *Gökyüzü sana nerede olduğunu söyler.* Baktığım gökyüzü bana nerede olduğumu söylemiyordu. Üstelik bulutlar akıp gidiyordu. *Gökyüzünü tutamam.*

Yazılanları anlayabiliyordum çünkü ben de Arkana dili biliyordum. Tesise giren her çocuk bu dili bilmek zorundaydı. Arkana, tek devlet tek dil tek millet mantığıyla yeni dünya düzeni kurmak istiyordu. Diğer sayfaya geçtim.

~~Arkana III. Bölge Tesisi~~

Gündüzün geceye direnişi.

Aydınlık, çok aydınlık. Günlerdir aydınlık bir odada tutuluyorum. Kişisel eşyalarımı buraya getirdiler. Işıktan nefret ettiğime bir kere daha emin oldum. Etrafımdaki kör edici aydınlığa bir türlü alışamadım. Alışmak zorundaymışım. Ben aydınlıktan nefret ederim. Karanlık kalmaya o kadar alıştım ki aydınlık artık bana iyi gelmiyor. Kalemi her oynatışımda sırtımdaki ağrı baş gösteriyor. Diğer günler,

CamScanner ile tarandı

günlüğe bir şey yazmadım çünkü kalem tutacak hâlim yoktu. Sırtımda derin bir kesik var. Her nefes aldığımda canım acıyor. Eğer söylenen şeyleri yapmazsam daha büyük yaralar açacaklarmış. Arkadaşımın sırtına yaptıkları kesikten kemiğini gördüm ve bu midemi bulandırıcıydı. Sırtında kocaman bir sıfır vardı. Üstüne tek çizik atılmış bir sıfırdı. Θ. Bende ne yazdığını merak ediyorum. Ömrümün sonuna kadar o iz orada kalacak. Ve ben göremediğim sırtımın izini hep acıyla hatırlayacağım. Acı. Acı. Acı.

Sanki benim sırtım kesilmiş gibi durgun çehremi acı kapladı. Hangi işkence sonucunda sırtına böyle bir kesik bırakıldığını merak ettim. Sayfanın üzerinde kan lekesi yoğundu. Islanmış ve kurumuş bir sayfaydı. Yazılar daha eğik ve karmakarışıktı. Elleri titrerken yazdığı belli oluyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra diğer sayfaya geçtim.

~~Arkana III. Bölge Tesisi~~

Gündüzün geceye direnişi.

Bugün kendimi daha iyi hissettiğim için aydınlık odadan dışarıya çıktım ve sırtımı gördüm. Keşke görmeseydim. Sırtımda kocaman VI yazıyordu. Arkadaşımla birlikte ayna bulduk ve sırayla kendi sırtlarımıza baktık. Yüz tane ameliyata girsem o iz geçmez. Sanırım ben altı numarayım, arkadaşım da sıfır numara. Hiçbir şey anlamıyorum. Diğer çocukları gördüm, onların da sırtlarında bir şeyler yazıyor. Sayıları sırtımıza damgalamalarındaki amaç bizim kim olduğumuzu bu şekilde ayırt etmekmiş. Bana sorsalar, kim olduğumu söylerdim. Hem de hiç bıkmadan söylerdim. Sırtıma bunu yapmalarına gerek yoktu. Dayanılacak gibi değil. Gömlek giyerken zorlanıyorum. Kollarımı geçirirken henüz kapanmayan yaradan dolayı acı çekiyorum. Arkadaşım kendi tişörtünü verdi ama kabul etmedim. Tişört giymemi annem uzun yıllar önce yasaklamıştı. Kendimi bildim bileli gömlek giyerim. Beyefendiler her zaman gömlek giyer. Ben bir beyefendiyim. Beyefendi. Beyefendi. Beyefendi.

Pekâlâ... Bu Bronz'a ait bir günlüktü. Onun günlüğüydü. Arkana III. Bölge Tesisi'nde geçirdiği zamanları not almıştı. Kaç yaşındaydı? Bütün bunları yazarken ve yaşarken kaç yaşındaydı? Sırtına kocaman harflerle VI damgalanırken kaç yaşındaydı? Sırtındaki izleri görmüş-

CamScanner ile tarandı

tüm. Sırtındaki izleri biliyordum. Şimdi de sırtına ne yaptıklarını öğrenmiştim. Hiç geçmeyeceğini düşündüğü izlerin üstünü dövme kaplatmıştı. Merakıma yenik düşüp yeni bir sayfaya geçtim.

~~Arkana III. Bölge Tesisi~~

Gecenin gündüze direnişi.

Sonunda hava kararda, bugün hiç bitmeyecek sanmıştım. Diğer günler gibi yorucuydu. Buradan ne zaman çıkacağımı merak ediyorum. Sıkı bir eğitime seçildiğimi, bugün kan kustuğumda anladım. Bir süredir tesisin içindeyim. Artık günlük tutmak zorunlu değil; ama alışkanlık hâline getirdiğim için yazmaya devam ediyorum. Yakın zamanda ailemi görebileceğim. Testlerde başarılı olanlar ailesini görebilecekmiş. Pazar yemeklerini özledim. Bir pazar gününü daha ailesiz geçirmek istemiyorum. Ailemin yüzünü kara çıkarmak istemiyorum. Eğitimi başarıyla tamamlamam gerekiyor. Bugünkü testlerden sonra yeni bir görev verildi. Adımı unutmam gerekiyormuş, ben artık sadece VI olacakmışım. Bazı şeyleri anlamaya başladım. Geldiğimizden beri adımızı söylemenin yasak olmasının sebebi bize yeni ad verecek olmalarındanmış. Adımı unutmak istemiyorum. Adımı unutmak istemiyorum. Adımı unutmak istemiyorum.

Okuduğum her sayfada ruhum sıkışırken kalbimin ağrıdığını hissettim. Ben bu acıya yabancı değildim. Bronz, daha Bronz olmadan önce kimliğini unutmaya zorlanmıştı. Kendi adını bile söylemesinin yasak olduğu yerdeydi, artık adını hiç kullanamıyordu. O sadece Bronz'du. Yüreğime bir sürü kurşun saplandı ve çıkış yolu bulamadı.

~~Arkana III. Bölge Tesisi~~

Gündüzün geceye direnişi.

Bu sabah tesise geri geldim. Hafta sonunu evde geçirdiğim için iki gün boyunca bir şey yazamadım. Hiç beklediğim gibi geçmedi. Ailem yokluğuma alışmış gibiydi. Oysaki ben daha onların yokluğuna alışamamıştım. Yok sayılmak canımı yakıyor. Yine her zamanki gibi, aile klasiği olan, pazar akşamı yemeğimizi dışarıda yedik. Babam orada abime daha ilgili davrandı ve bir gün imparatorluğunun başına onun geçeceğini söyledi. İmparator kartı abimin olmalıymış. Olsun. Ben Âşıklar kartını istiyorum. Kimsenin istemediği Âşıklar

CamScanner ile tarandı

kartını ben istiyordum. Çünkü beni de kimse istememişti. Daha çok küçükken, gördüğüm kartın üstündeki semboller hoşuma gitmişti ve her boş vaktimde onları çizmekten usanmıyordum. İlk insanlar olan Âdem ve Havva, yılan, elma ağacı... Babam beni tesise gönderdiği için seçildiğimi zannetmiştim. Sadece gözden çıkarılmışım. Bunu, evi tekrar ziyaret ettiğimde anladım. Diğer herkes gibi ben de bir kurbanım. Üstelik bunu babam istiyor. Garip. Babama artık hayranlıkla bakmıyorum. Hiç kimse çocuğuna bunu yapmamalı. Kimse. Kimse. Kimse.

Bir abisi olması neden kalbimin hızını arttırmıştı? Ona dair bir şey biliyor olmak beni heyecanlandırıyordu. Bronz kara kutu gibi gibiydi. Bu günlüğü okuyana kadar ona dair bir şey bilmiyordum, şimdi ise öğrendiğim birçok şey vardı. Okumam için verdiği günlük aslında onu *tanımam* içindi. Yeni bir sayfaya geçtim, sayfalar çok dolu değildi yine de hepsini şimdi okuyamazdım. Biriken sorularıma cevap lazımdı.

~~*Arkana III. Bölge Tesisi*~~

Gecenin gündüze direnişi.

Bugün benden taşlarımı aldılar. Cebimden hiç çıkarmadığım, sürekli avuçlarımın arasında oynadığım taşlarımdı. Taşlarımı benden aldılar. Üstelik zorla aldılar. Amber taşlarım artık benimle değil. Ses çıkartıp diğerlerine rahatsızlık veriyormuşum. Sadece bu da değil, birini öldürme potansiyelim olduğu için direkt olarak yasakladılar. Tesisten çıkana kadar taşlarıma dokunamayacağım. Taşlarla oynamak beni rahatlatıyor. Eğer beni burada görmek istiyorlarsa taşlarımı geri vermek zorundalar. Diğer türlü rahat olamam, rahat olmadığımda sinirli bir çocuğa dönüşüyorum ve etrafıma zarar veriyorum. Ki bugün bunu gördüler. Uyarı cezası aldım. Babamın kızacağına çok eminim, bana onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bakacak. Tek istediğim taşlarım. Tek. Tek. Tek.

Amber taşları. Bu taşları avuçlarının arasında bir kere görmüştüm. Seslerine aşinaydım. Bu taşlar insana rahatsızlık değil, aksine huzur veriyordu. En azından benim için öyle olmuştu. Bacağıma yediğim bıçaktan dolayı günlerce uyuduğum zamanlarda taşların ritimli sesini

CamScanner ile tarandı

işitmiştim. Bronz bana ilk kez geldiğinde de önce taş seslerini duymuştum. Sayfanın yıpranmışlığından, yazıldığı belliydi.

~~Arkana III. Bölge Tesisi~~

Gecenin gündüze direnişi.

Bugün annem beni ziyarete geldi. Çok güzel ve şık giyinmişti. Ona sarıldım ve bol bol öptüm. Bana, "Biricik oğlum," dedi. Bunu demesine üzüldüm çünkü abimi es geçmişti. Tek oğlu ben değildim. Abim onun dediklerini yapmadığından araları çok iyi sayılmazdı. Buradaki herkes tek tip giyindiği için farklı kıyafette birini görmek beni rahatlattı. Kendi kıyafetlerimin içinde olmadığımdan bir hayli huzursuzdum ama artık bitti. Annem bugün bana kendi kıyafetlerimi getirdi. Artık onları giyebileceğim. Gelmesine hem üzüldüm hem sevindim. Gömleğimin ilk düğmesi açık olduğu için bana sert bir tokat attı. Diğer çocuklar bunu görüp güldüler. Bozuntuya vermedim. Annemden yediğim ilk tokat değildi. Hep aynı yere vurduğu için artık hissetmiyordum bile. Kıyafetlerime baktığımda yine üzüldüm. Sadece bir kere ütülenmiş. Gece uyanıp çamaşırhaneye gitmem lazım. İki kere daha ütülemezsem hayatta giyemem. Üç kere ütülenmiş, üç kere katlanmış, üç kere yıkanmış. Üç. Üç. Üç.

Okuduklarımın etkisinde kaşlarımı çattım. Bronz'u kanlı canlı gördüğümden beri hep takım elbise giyiyordu. Kıyafetlerine özen gösterdiğini ilk andan biliyordum çünkü oturup kalkarken bile deli gibi dikkat ediyordu. Renkleri hep uyumluydu, tepeden tırnağa bir manken edasıyla giyiniyordu. Gömlek, gömleğinin koluna taktığı siyah şerit bir aksesuar, kravat, gömleğin üstüne bazen yelek, üstüne ceket, en son da kaban. Jilet gibi olmuş bir pantolon, mat renkli, kundura model ayakkabı, saçlar her zaman taranmış ve yapılı. Sabahın ya da gecenin, günün hangi saatinde olursa olsun böyle giyinen bir adamdı.

Bir keresinde Safa kriz geçirdiğinde yere eğilmek zorunda kalmış, diz kapakları yere değdiği için hafif kirlenmişti. Aklı hep orada kalmıştı, bakışları hep dizine düşüyor, o lekeye sinirle bakıyordu. Çok geçmeden pantolonunu değiştirip gelmişti. O durumda bile, o anda bile kıyafetini düşünüyordu. *Takıntı seviyesindeydi. Normal değildi.*

CamScanner ile tarandı

Bunları yazarken kaç yaşında olduğunu merak ettim. Küçücük yaşında kıyafetinin kaç kere ütülendiğini düşünen birinin bunlara maruz kalması, şimdiki Bronz için hiç iyi değildi. Ruhum gitgide daha çok daralırken bir sayfa daha geçtim.

~~Arkana III. Bölge Tesisi~~

Gecenin gündüze direnişi.

Sana bir iyi, bir kötü haberim var. Önce kötü haberden başlayacağım. Dün gece ütü yaparken sol elimi yaktım. Gizlice gittiğim için kimseye söyleyemedim. Çünkü çamaşırhaneye sadece görevliler girebiliyor. Sabah uyandığımda elim su toplamıştı. İyi haber ise, kıyafetlerimi tam üç kere ütüledim. İstediğim gibi oldular. Diğer kıyafetleri çöpe attım, daha fazla giymek zorunda olmadığım için mutluyum. Bugün atış günümüzdü. Sol elle atış yapmamızı istediler. Elimin üstünde kocaman bir su balonu olduğu için hedefi neredeyse hiç tuttu-ramadım. Berbat bir sayı yaptım. Arkadaşım birinci oldu. İyi bir kart sahibi olabilirmiş. Herkes onu tebrik etti ve gururla baktı. Ben de onun için sevindim çünkü buraya dair endişeleri vardı. Benim sayım berbat olduğu için, "Elin düzeldiğinde seni çalıştırabilirim," dedi. Ben sonuncu oldum. Eğitmen sonuncu olmama, "Şaşırmadım," dedi. Seni şaşırtmak gibi bir amacım yok zaten bunak. Özür dilerim. Yaşlı adam. Saygısız olmamalıyım. Saygısız. Saygısız. Saygısız.

Bronz'u silah kullanırken görmüştüm. Eskiden atışta sonuncu olan kişi şimdi birinciliği kimseye kaptırmazdı. Üstelik kendine özel ürettiği silahları vardı.

~~Arkana III. Bölge Tesisi~~

Gecenin gündüze direnişi.

Bugün babam geldi. Yalnız değildi. Yanında bir adam daha vardı. İsim yazmam yasak, o yüzden kim olduğunu söyleyemiyorum. Babam beni tanıtırken, "Oğlum VI," dedi. Hayır, ben VI değilim, diye bağırmak istedim. Ben babamın üçüncü çocuğuyum ama bana altıyla hitap ediyor. Adımı yine söylemedi. Adımı ilk kez söylediğinde ise kendimi burada bulmuştum. Ben adımı seviyorum, hem de çok seviyorum. Adımı artık kimse söylemiyor. Babamın arkadaşı bana göz kırptı. Yüzüme doğru yaklaşıp, "Keşke benim de senin gibi bir oğlum olsa,"

CamScanner ile tarandı

dedi. "Senden daha küçük bir kızım var. Tam bir babasının kızı." O adam yaralanmıştı. Yarasını kapatmak için buradaydı. Kızı vücuduna dövme yapmasını istemiş. Kurşun yarasını görmek kızına acı verdiğinden yarasının üstünü dövme ile kapatacakmış. Kızı sanırım sırtındaki yarayı görse kusardı. Babam benden dövme çizmemi istedi. Ben ressam değilim. Dövüşçü olmak istiyorum. Olacağım da. En azından o adam kızının istediklerini yapıyor. Kendi kendini yiyen yılan resmi çizdim. O ailenin bir simgesiymiş. Yılan hoşuma gitti. Normalde yılan hiç sevmezdim. Sanırım sırtımdaki yarayı kapatmak için büyük bir dövme yaptırsam iyi olacak. Yara. Yara. Yara.

Okuduğum yazılarla birlikte beynimden vurulduğumu hissettim ve zihnim, deprem etkisiyle enkaz altında kaldı. Bronz'un sırtındaki izleri gördüğüm ilk ana doğru hızlı bir yolculuk yaptım. Kusmuştum. Kusmuştum fakat Bronz'un sırtını gördüğüm için değil, o an gerçekten midem bulandığı içindi. Rusya'dayken, beni kendi patlattığım bombadan sağ kurtarmış ve bir otel odasına getirmişti. Gözümü yeni açmıştım, midem bulanıyordu ama midemin bulanma nedeni çok fazla is kokusuna maruz kalmamdı. *Onun sırtını gördüğüm için kusmamıştım.*

Kendi kendini yiyen yılan, yani Ouroboros simgesi benim aileme aitti. Alatavlar'ın bir simgesiydi. Alatav olan herkesin vücudunun bir bölgesinde, çoğunlukla el ya da ayak bileğinde yılan resmi olurdu. Tıpkı bir bileklik gibi dururdu. İsim yazması yasak olduğu için babamın adını yazmamıştı. *Bronz'un babasıyla, babam arkadaşmış.* Arkadaş. Babamın vücudundaki kurşun yarasının sebebi bendim çünkü onu ben vurmuştum. Üstelik bunu yaptığımda daha çok küçüktüm. Gözümü dahi kırpmadan babamı vurmuştum. *Tam babasının kızı...*

Günlük kafamı iyice karıştırırken merakım bir çığ gibi büyüdü. Devamında neler olacağını deli gibi merak ederek bir sonraki sayfaya geçtim.

~~*Arkana III. Bölge Tesisi*~~

Gündüzün geceye direnişi.

O adam yine geldi. Üstelik bu sefer yanında babam yoktu.

~~*Bana bir mektup verdi ve kimseye okutmamam gerektiğini söyledi. Aileme bile.*~~

CamScanner ile tarandı

Hemen sayfaları karıştırıp yazının devamını okuyamadığım için panikle doğruldum. Sayfalar yırtılmıştı. Devamı hiçbir şekilde yoktu ve babamın geldiğini söylediği satırdan sonrasını karalamış, geri kalanını yırtmıştı.

Babam ona ne mektubu vermişti? Neden onu ziyaret etmişti ki? Bu daha önce hiç bilmediğim bir şeydi.

Ne kadar süre öyle durdum, bilmiyordum.

"Duştan çıkmışsın."

Duyduğum sesle birlikte bakışlarım kapıya döndü. Beni ilgiyle izleyen kehribara yangın gözleriyle karşılaştım. "Okudum," dedim kelimelerin üstüne basa basa. "*VI.*"

"Bana böyle hitap ettiğine göre gerçekten okumuşsun," dedi. Kirpiklerini düşürüp kaşlarını hafifçe çattı.

"Evet, okudum," dedim sesimde beliren rahat bir tınıyla. "Kapanmayan şeyler var demiştin. Haklısın. Aramızda kapanmamış mevzular var. Üstelik giderek de açılıyor." Beni onaylamak adına kafasını salladı.

"O zaman burada kalmaya devam edecek misin?" diye sorarken ısrarcı bakışlarını bana dikti. "Seni zorlamayacağım. Sadece kalmanı teklif ediyorum."

"Kızın bile seninle burada kalmıyor. Bana neden böyle bir şey teklif ediyorsun?" dediğimde şüphe gözlerime yerleşti.

"Seni iki ayak üstünde görmeden gönderirsem başıma daha çok bela alacakmışım gibi hissediyorum. Tamamen iyileşene kadar burada kalabilirsin. Eğer varlığım seni rahatsız edecekse tek başına da kalabilirsin." Fazla düşünceli olması gözümden kaçmamıştı.

"Eğer sen olmazsan bir yerden bir yere giderken beni kucağında kim taşıyacak?" dedim dalga geçen bir ifadeyle. "Bu rahatlığa alışmıştım, kolayca bırakmayacağım." Kasılan bedeni gevşedi. Birkaç gün daha kalmaktan zarar gelmezdi. Ondan öğreneceğim şeyler vardı. "Peki neden bana annemin günlüğünü vermedin?"

Yutkundu. "Aradığın şey orada değil."

"Ne arıyormuşum Bronz?"

Çenesi kasıldı. "*Sevgi.*"

Yutkunamadım. Kelimeler boğazıma dizildi, kirpiklerim eş za-

CamScanner ile tarandı

manlı olarak titrediğinde tırnaklarımı avuçlarımın içine bastırdım. Göğüs kafesim sıkışırken sanki toprağa gömülüyor gibi hissettim.

Sevgiyi aradığım bu kadar belli miydi?

Çok mu muhtaçtım?

Ben sadece annemin beni neden sevmediğini öğrenmek istiyordum. Beni neden sevmedi? Bana vermediği sevginin bir nedeni olmalıydı. Sadece doğduğum için benden nefret edemezdi. Bir neden olmak zorundaydı. *Ya hiçbir neden yoksa, His?*

Şakaklarıma saplanan ağrıyla dişlerimi birbirine bastırdım. Dilimin ucuna gelen her kelimeyi yutarak bir süre daha sessizliğimi korudum. O kadar mı sevgiye aç duruyordum? Bir günlüğün içinde, hissedemeyeceğim şeyi mi arıyordum?

"Annemin günlüğünü okudun, değil mi?" Sessiz kaldı. "İçinde ne olduğunu biliyorsun çünkü okudun," diye mırıldandım, kendi kendime cevap verirken.

"Okuyabildiğim yere kadar okudum," deyip bakışlarını bana doğru çevirdi. Sıcak gözleri buz tutan harelerime karşı büyük bir savaş veriyordu. "Bunu gizleyemem, Hisar. Haddimi aşmadan okudum. İçine bakmam gerekiyordu, beni riske atacak hiçbir şey içinde barınamazdı."

Burnumdan sesli bir nefes verdim. "İçinde seni riske atacak hiçbir şey yoksa neden günlüğü bana vermiyorsun?" diye sordum. Sesim tersti. "O günlük sana ait değil, Bronz. Şu an elinde olması sana ait olduğunu göstermez. Ya da sana ait olan müzede sergilenmesi de senin olduğunu göstermez. Ailen sana, sana ait olmayan eşyaları almaman gerektiğini öğretmedi mi?"

"Şimdi değil," derken kafasını iki yana salladı. "Şimdilik onu benden alamazsın."

"Duş almak beni yordu," dedim konuyu değiştirerek. Günlüğü bana hiçbir şekilde vermeyecekti. Hiçbir zaman onun rızasıyla elime geçmeyecekti. "Hazır odaya geçmişken biraz uyusam sorun olur mu?"

Söylediğime aldırmayarak beni izlemeye devam etti. Sanırım uyumayacağıma emindi. Kollarını göğsünde birleştirmiş, karşımda

CamScanner ile tarandı

duruyordu. Omzunu ahşap kapının kirişine yaslamıştı ve çatık kaşla- la bana bakıyordu. Boğazımdaki kuruluğu umursamadan dudaklarını aralayıp, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum. "Bir şey mi oldu?"

Kabullenemeyen bir ifadeyle, "Nasıl bu kadar *farklı* göründüğünü anlayamıyorum," dedi.

Bu kadar derin bakmasının nedeni beni farklı gördüğü için miydi? Gözleri hiç olmadığı kadar duygu barındırıyordu. Bronz'a değil de VI'ya bakıyormuş gibi hissediyordum. Tek kaşımı kaldırdım. Farktan kastı neydi merak etmiştim. "Farklı derken?"

"Tehlikeli değilmişsin gibi..." Sesinde gizemli bir ton saklıydı. "Çoğu zaman bambaşka biri oluyorsun."

"Şekil değiştirenim ben, istediğim her şekle girebiliyorum." Bakışları arasında ayağa kalktım.

"Öyle olabilmen için sıvı olman lazım," dediğinde sesi hoşnut çıkıyordu. "Ya da kedi." Durdu ve tekrar konuştu. "Tırnaklarından dolayı ikincisi daha mantıklı geliyor."

"Anlaşılan uyumama izin vermeyeceksin ve bu kedicikle bir oyun istiyorsun," dedim yüzümde beliren güleç bir ifadeyle. "Söyle bakalım, Bay Bronz benden ne istiyormuş?"

"Uyumayacağını biliyorum, Hisar," dedi kalın çıkan sesiyle. "Gözünde gram uyku yok. Nereye kaçabileceğini sanıyorsun?"

"Kovaladığın yere kadar kaçmayı planlıyorum. Yakalarsan seninim. Tıpkı en başında dediğim gibi." Dudaklarım kıvrıldığında bakışları dudaklarıma düştü.

Alçak bir tonda, "Hisar," diye mırıldandı. "Benimle kelime oyunu oynama. Kartlarını açık oyna."

"Kartlarım açık. Üç maymunu oynayan sensin," dedim meydan okurcasına. "Geri kalanını senin utangaçlığına veriyorum."

Sert adımlarını bana doğru atarken harlı bakışlarım onu süzmekten geri kalmıyordu. Üstündeki takım elbisesi, bedenini sardığı için daha hoş görünüyordu. "Bunu neye dayanarak söylüyorsun?" diye sordu. Boynundaki âdemelması sertçe hareket etti. O çıkıntıya dudaklarımı bastırmamak için zor duruyordum.

"Hâlâ yatakta olmadığımıza..."

CamScanner ile tarandı

Kısık mırıltı dudaklarımdan döküldüğü an, hesaplayamadığım kadar kısa sürede, sırtım soğuk çarşafa değmişti.

Bronz beni yatağa atmıştı. *Ne? Ne dedin His?*

Bronz. Beni. Yatağa. Atmıştı.

Şu an ikimiz yatakta, o benim üstümdeydi. Kalbimin gümbürtüsü kulaklarıma ulaştı. Kirpiklerimi birkaç kere kırptım. Bu ânın gerçek olup olmadığını anlamakla meşguldüm.

Bronz üzerimde kurduğu hâkimiyetle beni tamamen yatağa hapsetti ve bedenimi altına aldı. Kaldırdığım bakışlarımla ona alttan bakarken yoğun bir tutku yatağa aktı. Duygularım onun karşısında alaşağı olurken, rol yapmayı istemediğim tek an bu andı.

"Sert olduğunu biliyordum," dedim yavaşça yutkunurken. Yatağın içine gömülmüş gibiydim. Bacaklarımın arasına bedeni yerleşince elbisem yukarıya doğru sıyrıldı. Eli bel oyuntumda dururken tamamen üzerime eğildi. İçimde tatlı bir sızı oluştu. "Ama bu kadarını beklemiyordum, Bronz."

Bakışları gözlerimi dağlarken başını yana doğru yatırdı. Boyun girintime nefesi düştü, karnımdan kaburgalarıma doğru tırmanan kelebeklerle bedenim karıncalanmaya başladı

"Tutamıyorum," dedi. Dudaklarını boynumda hissettim. Başımı geriye doğru yatırıp onu bedenime davet ettim. "Kendimi." Yutkunuşuyla birlikte bakışları dudaklarıma kaydı. Boynumdan aşağıya doğru ilerleyip göğsümün hemen üstüne, dekolteme sertçe dudaklarını bastırdı. "Sana karşı." Parmaklarını bacağımın kenarına koyup elbisemin altından tenime dokundu. "Bu çok acı verici."

Parmaklarım aceleci bir tavırla üstündeki gömleğin düğmelerine gittiğinde nazik olmayacak şekilde düğmelerini açmaya başladım. Kıyafetine davranışımdan dolayı rahatsız olduğunda, "Ben yaparım," dedi. Yavaşça açtığı düğmeleriyle tenini ortaya çıkartırken elim pantolonunun kemerine gitti.

"Kızım," dedi boğuk bir serzenişle.

Dövmeli parmakları şiddetli bir şehvetle boynumu sardı. Kendini bana bastırdığında pantolonunun altındaki sertliğini hissettim. Gittikçe büyüyen varlığıyla her geçen saniye daha çok ıstırap doluydu.

CamScanner ile tarandı

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" dedi. Nefes nefese konuşuyordu. "Kendimi tutmakta zorlanıyorum."

Elimi boynuna yerleştirip onu yana ittim. Yatağa devrildiğinde üste ben çıkmış, altta kalan o olmuştu. Bacaklarımı iki yanına ayırıp beline yerleşirken onu bırakmamış, üzerinde kayarak hareket etmiştim. "Kendini tut diyeceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun Bronz," dedim. İri elleri beni kendine bastırmaya devam ediyordu. Göğüs kafesim hızla yükselip alçalırken saçlarım tenine döküldü. Önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdığında yapabileceklerimi görmek adına bana izin verdi.

"Gerçek olmayacak kadar..." Elinin tersini yanağıma yavaşça sürttü. "Tehlikeli."

"Sen bu tehlike için kendini yok etmeye hazır olacaksın," dedim ellerimi başının iki yanına koyarken. Yüzüne eğilip kulağına doğru nefesimi üfledim. Kalbimin gümbürtüsü odanın içinde devriliyordu. Kesik kesik çıkan nefeslerim onun bedeninde ayrı etki yaratırken dikkati dağılmak üzereydi.

"Uğruna," dedi Bronz. Sert bir soluk aldı. "Uğruna her şey yok edilir."

İçimde kalmaması için bana yasak gibi olan âdemelmasına dudaklarımı sertçe bastırdım, dudaklarımı çekemeden onun yutkunması bir olmuştu. Günahkâr bedenlerin en büyük sevabıydı. Boynundan aşağıya giderken ikinci kere âdemelmasından öptüm. Sert ve tutku doluydu.

Gözlerinin içine baktığımda tekrar yutkunmamak için zor duruyordu. Alt bölgesindeki şişkinlikle gerçekten sabrının son demlerini oynuyordu. Dudaklarımı onun bana yapmış olduğu tatlı işkence gibi tenine bastırıp özenle çalışılmış karın kaslarında gezdirdim. Her dokunuşumla daha aşağı indiğimde Bronz sertçe nefes alıp veriyordu. Soluğundan dökülen nefesleri hırıltılara dönüşürken adonislerine ulaştım.

Islattığım dudaklarımı onunla göz temasımı bozmadan pantolonun üst kısmında açıkta kalan adonislerinin üzerine bastırdım, bedeni titredi. Gözlerini kısa bir anlığına kapatıp tekrar açtı. Elleri saçlarımı

CamScanner ile tarandı

buldu, yavaşça okşadı. Saçlarımı okşayan ellerine eşlik ederek azap dolu işkenceme devam ettim.

"Bu anı," diye konuşmaya başladığımda sesimden yemin akıyordu. "Hiç unutamayacaksın." Islattığım tenine nefesimi üfledim ve titremesine neden oldum. "Gözlerini her kapattığında aklına bu an gelecek."

"İşkencelerinden biri, değil mi?" diye sorarken sesi hoşnut çıkıyordu.

Parmaklarım fermuarına gittiğinde sert karnına minik bir buse kondurdum. "En sevdiklerimden," dedim ihtirasın yuva bulduğu bir sesle. Tenindeki ıslak izler bana aitti. "Senin de favorin olacak, Bronz." Kemerini belinden çözüp yanına bıraktım.

Belimden daha aşağıya inen iri elleri, kalçalarımı sararak beni kucağından kaldırdı. Yavaşça yatağa yatırdığında ilk hâlinden daha yumuşak davranıyordu. "Konuşmaya devam edecek misin, yoksa ateşe verecek miyiz?" dedi şehvet dolu bir sesle. Bileklerime elini kelepçe yapıp başımın üstüne yerleştirdiğinde göğüs kafesim hızla yukarıya kalktı.

Dar elbisemden göğüs uçlarım belli oluyordu. Kemeri bileklerime yavaşça doladı ama sonuna kadar sıkmadı. Davranışları sert ama ihtiras doluydu. Haz ve hız ikimizi tanımlayan tek tutkuydu. Haz doluydu, hızı seviyordu. Sert onun eş anlamlısıydı.

Diğer eli çenemin üzerinden dudaklarımı bulurken ıslattığım dudaklarıma parmağını sürttü. Dövme işlenmiş parmakları boydan boya dudağımın üzerinde gezip araladığım yerden içeriye sızdı. "Your lips,*" dedi aksanlı sesiyle. Tenime akıttığı her sıcaklığı onu arzulamama neden oluyordu. "My lips...**" derken kendinden izler bırakıyordu. "Apocalypse.***"

Göğüs kafesim derinleşen nefeslerimden dolayı hızla yükselirken, büyük bir ahenkle onun temposuna ayak uyduruyordu. Beni nasıl etkileyeceğinin farkındaydı. Ona nasıl düşeceğimin farkındaydı. Bileklerime doladığı kemeri sıkılaştırdı.

* Dudakların,
** Dudaklarım...
*** Kıyamet.

CamScanner ile tarandı

"Bazı insanlar..." Elbisemin düğmelerini açmaya başladı. "Bazı insanların kıyameti olur." Göğüs arama değen parmakları sıcak olmasına rağmen titredim. "Ve sen benim kıyametim olacaksın."

Zihnimin içinde bozuk plak gibi tekrar edilen cümleler beni tetikledi. Aklıma düşen kelime, hem bir şeyin başlangıç hem de bitiş noktası gibiydi.

Kıyamet.

O bir kıyamet Haris ve ben onu doğurmak istemiyorum.

Kıyametsin, hepimizin sonu olacaksın.

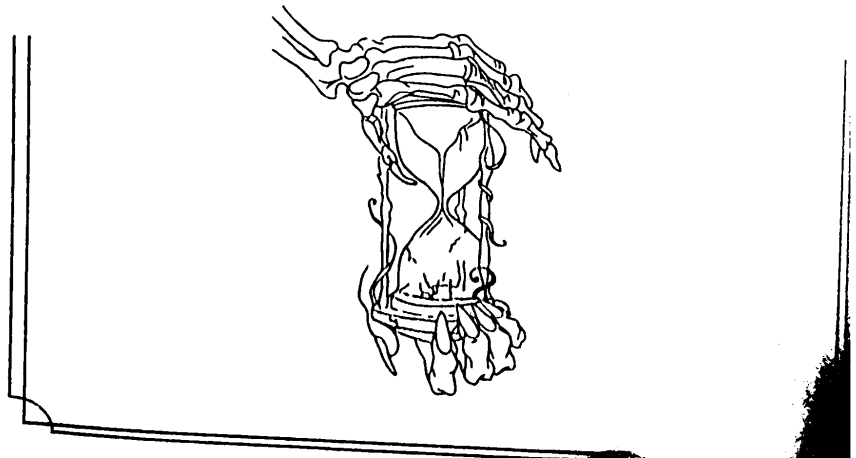
Kıyamet.

Zihnine karşı koy, His.

Bizim sonumuz olan bir kıyamet başlattı. Üstelik bunu yapan onun dudaklarıydı. Onun dudakları. Benim dudaklarım. Kıyamet.

Bronz'un kehribar gözleri dudaklarımda takıldı. Dokunmak için yandığım dudaklarını araladı. Fakat daha fazla konuşmaması gerekiyordu. "Dudakların en büyük kıyametim. Ve ben bu kıyamete karşı çıkamıyorum."

Bileğimi tutan parmakları bollaştı. Onun pantolonundan araladığım emniyeti kapalı silahı elime alıp namlusunu ona doğrulttum. "Öldün, Bronz."

CamScanner ile tarandı

10

KIYAMET HİS RESİTALİ

Kıyamet.

Bizim sonumuz olan bir kıyamet başlattı. Üstelik bunu yapan, onun ağzından çıkan kelimelerdi.

Onun dudakları.

Benim dudaklarım.

Kıyamet.

Ben bu kıyametle baş edemiyorum. Zihnim bu cümle karşısında acı içinde tetiklendi. Söylenmemesi gereken bir kelimeydi. Gecenin gündüze karşı direnmesine neden olan bir kelimeydi. Savaşın başlangıcı olan bir kelimeydi.

Kulağımdaki kulaklık bir anda çekilince korkmadan edemedim. Bakışlarım, bana benzeyen gözlerle buluşurken kalbimden kanıma bir kor dağıldı. Babam kızgın olduğu belli olan gözleriyle bana bakarak, "Sana sesleniyorum! Ben sana kulaklık takmanı yasaklamadım mı?!" dedi. Korku bedenimi kaplarken dişlerimi birbirine bastırdım. "Eğitimlerin için evden ayrılman gerekiyor," diye devam etti. "Ne kadar sürer bilmiyorum, alabildiğin her şeyi yanına al. Belki bir yıl sürebilir, belki birkaç hafta, bu senin kabiliyetine bağlı."

Ona çevrilen gözlerime karşı bana ters bir şekilde baktı. "Oya-

CamScanner ile tarandı

lanma Hisar." Yanıma doğru hızlı adımlarla geldi. Bakışları elimdeki defftere düştüğünde sabırsızca, "Ne yazıp çiziyorsun?" diye sordu.

Dişlerimi sıkmaya devam ederken elimden aldığı defftere yan gözle baktım. "Müzik hocası ödev vermişti, onu yapıyordum." Yalan. Yalan. Yalan. Dilimden kolay kolay doğru dökülmezdi. "Notalarla ilgili, saçma sapan işler işte."

Gözleri kısıldığında bana tehlikenin içine düşmüşüm gibi baktı. "Müfredatından haberim var, unuttun mu yoksa küçük kızım? Senin müzik dersi almadığını biliyorum," diye konuşurken elindeki defteri avuçlarının arasında parçalarcasına sıktı. "Tabii, başka öğretmenlerden ders almıyorsan. Mesela Rozalia gibi..."

Rozalia Vanizan.

Vanizan imparatorluğunun korkulu rüyası olan kadın. Annemin annesi, benim de çoğu zaman annem gibiydi. Annemden daha çok annelik yapmıştı. Lâkin babam onu sevmediği için ayda yılda bir görüşebiliyorduk.

Babamın bilmediği gizli buluşmalar haricinde onu nadiren görebiliyordum.

"Bunun büyükannemle hiçbir alakası yok," diye fısıldadım. Babam, söylediğim cümlelere kulak asmazken ölüme doğru attığı adımlarıyla odanın içinde bulunan şömineye hiç düşünmeden defterimi attı.

İrileşen harelerimle boğazımdan acı bir çığlık koparken şömineye doğru hamle yaptım. "Notalarımdı!" dedim. "Sana hiçbir zararı yoktu! Benim notalarımdı!" Elimi şömineye atmış ama saniyesinde geri çekmiştim. Harelerim şöminenin içinde yangınla dans eden defterde kalırken gözlerimden yaşlar düştü.

Babam acımasız bir şekilde, "Sana yalan söylemeyi öğreten benim," dedi. "Ama sana hiçbir zaman babana yalan söylemeyi öğretmedim. Dahası, sana bunu yasakladım! Bana her yalan söylediğinde seni cezalandırdığımı biliyorsun!"

Simsiyah olan, külleri etrafa saçılan defterden bakışlarımı ayırmadan, "Bana verebileceğin en büyük cezayı verdin, baba," diye fısıldadım. "Anneme yazmıştım o notaları. Duyduğunda beni anlayacaktı. Müziğin tek bir dili olur. Evrenseldir." Burnumu seslice çektim.

CamScanner ile tarandı

"Benim annemle hiç dilim yok. O bizim ortak dilimiz olacaktı. Beni anlayacak ve benimle konuşacaktı."

Bir süre sonra beni şöminenin başından kaldırdığında çenemden tutup kendine doğru çevirdi. Bunu söylememi beklemiyor olacak ki, "Rozalia aklını çeliyor sandım. Annene yazdığını bilmiyordum," dedi. Artık külden ibaret olan defterime kısa bir bakış attı. Pişman olmuş gibiydi. "Hem annen senin piyano çalmanı istemiyor." Başımı kaldırıp ona baktığımda ağzından çıkan kelimelere odaklandım. "Annen senin yazdığın notaları duysa, bunları işitmemek için kendi kulağını kesebilir. Bunu ikimiz de istemeyiz."

"Neden?" dedim. Neden? Neden? Neden? Neden annem benden nefret ediyor?

Babam yanımdan ayrılıp ellerine cebine koydu. Büyük bir rahatlıkla, "Bir nedeni yok," dedi. "İstemiyor işte. Anneni ve beni kızdırmaktan vazgeç. Piyano çalmanı ben de istemiyorum çünkü odaklanman gereken başka şeyler var. Önceliğinin ne olduğunu biliyorsun. Bunlar boş işler."

Elimin tersiyle gözlerimden sicim gibi akan yaşları sildim. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Ama ben annemi kızdırmak istemedim ki! Tam aksine, benimle konuşsun diye yaptım. Bir kere konuşsun benimle, bana ne olduğunu söylesin, söz bir daha annemi rahatsız etmeyeceğim!"

Oturduğu yerden ayağa kalktığında, "Annem, annem, annem. Başka bir şey bilmiyor musun sen, Hisar?!" diye bağırdı. "Hiç babam dediğini duymuyorum, dilinde varsa yoksa seni asla istemeyen annen! Sen şu an yaşıyorsan, benim sayemde yaşıyorsun! Aldığın o boktan nefesi bile bana borçlusun! Çünkü annen seni her fırsatta öldürmeye çalıştı!"

Annen seni her fırsatta öldürmeye çalıştı.

Bedenimi titreme kapladığında yavaşça yutkundum. Nefeslerim soluk borumda kalırken, "Yalan söylüyorsun," dedim. "Beni sinir etmek için yapıyorsun! Kendince bana ceza veriyorsun! Hiçbir anne çocuğunu öldürmeye çalışmaz!"

Babam tok bir kahkaha attı. "Sen niye doğuştan astım hastasısın, Hisar? Annen senin yüzüne niye bakmıyor? Niye sana karşı hiç tahammülü yok?"

CamScanner ile tarandı

"Annem hasta çünkü," dedim kısık bir feryatla. Rozalia bana, "Annen çok hasta, sana o yüzden böyle davranıyor. İyileşmediği sürece öyle olacak, ne olursa olsun ona iyi davran," demişti. Annem hastaydı. İyileştiğinde benimle ilgilenecek, beni kızı gibi görecekti. Ben onun küçük kızıydım.

Kafasını iki yana salladığında, "Annen hasta falan değil," dedi. "Gayet sağlıklı. Seni görünce delirdiği doğru; çünkü senden gerçek anlamda nefret ediyor."

Bacaklarımın dermanı kalmamış gibiydi, bedenim daha fazla beni taşıyamadı ve yatağın dibine yavaşça çöktüm. Zangır zangır titreyen ellerimle kulaklarımı kapatıp babamın ağzından dökülen zehirli kelimeleri duymazdan gelmeye çalıştım. Bu da onun oyunlarından biriydi. Beni güçlü tutmak için yapıyordu, biliyordum. Acımasız bir şekilde davranıp kimseye acımamam için yapıyordu.

Kulaklarımı sağır edecek şekilde bağırıp, "Sana ilk hamile kaldığında ne dediğini öğrenmek ister misin?" dedi. Kafamı iki yana salladım ve onu dinlemek istemediğimi belli etmeye çalıştım. Güçlü kollarıyla kulağıma kapattığım ellerimi açtı. "Aç kulağını ve beni iyi dinle, Hisar! Bu hayatta seni benden başka kimse kabul etmez! Edemez!" dedi. "O bir kıyamet Haris ve ben onu doğurmak istemiyorum, dedi. Annen senin için böyle dedi, Hisar. Seni doğuran kadın bile seni istemedi!"

Ben annemin istemediği çocuğuydum. Bana hep şeytanmışım gibi bakmıştı.

"Annen seni hiçbir zaman sevmedi," diye devam ederken kollarımı sıkı sıkıya avuçlarının arasında tutup söylediklerini dinlememi sağlıyordu. Babam gerçekten korkunç bir insandı. "Onu korkutuyorsun, senden ölesiye korkuyor çünkü onun sonu olacağını düşünüyor."

Yalvarırcasına, "Sus," dedim. "Sus, lütfen devam etme, baba."

Babamın gaddarlığı sığındığı en büyük meskeniyken, "Dinleyeceksin!" dedi. "Ne yaparsan yap, hiçbir zaman seni sevmeyecek."

Dudaklarından beni yaralamak için döktüğü kelimeler kalbimi bin parçaya ayırmaktan öteye gitmiş, durma noktasına getirmişti. Annem beni seviyordu, biliyordum. "Kimsenin sonu olmayacağım," dedim. "Söyle anneme korkmasın benden, ben kimseye zarar vermem."

CamScanner ile tarandı

"Ben seni bir kıyamet olman için dünyaya getirdim."

Annem doğduğum için hiç sevinmedi çünkü ben zoraki bir çocuktum. Dünyaya bilerek getirildim. Annemin karnında bir tohum olduğumda onlara sürpriz olmamıştı, ben zaten planlıydım. Ben bir amaç uğruna doğdum ve bir amaç uğruna öleceğim. En acısı da bu değil miydi zaten? Yaşamayacaktım. Hiç yaşamamış sayılacaktım. Saatli bir bomba gibi, pilli bir bebek gibi, kollarından ipler sarkan bir kukla gibi... Ben zaten ölüydüm. Ölü doğmuş bir bebek.

Babam kelimelerin üstüne basa basa, "Ölmek için doğdun," dedi. Kriz geçirdiğim için bedenimin hâkimiyetini kaybederken o konuşmaya devam edip zihnimi de kaybetmeme neden oldu. "Kıyametsin ve hepimizin sonu olacaksın, Hisar."

Kıyametim ve herkesin sonu olacağım. Son bendim. Sonu başlatacaktım.

"Öldün, Bronz," demiştim.

Kelimeler dudaklarımın arasından zorlukla dökülmüştü.

Aniden kaşları çatılırken yüzümdeki gülümsemeyi bozmamaya çalıştım. Kafamı kaldırıp hareket edeceğim sırada boynumda ne olduğunu anlamadığım metal baskı bana, hareket edersem öleceğimi fısıldıyordu.

Bronz ihtirasın belirgin olduğu sesiyle, "Sen de öldün," dedi. Benim aksime onun yüzünde gülümseme yoktu. "Ben ölsem bile saniyeler sonra sen de benimle öleceksin, Hisar. Unutma bu işin sonunda birimiz değil, hiç kimse yaşamayacak."

Hiç kimse yaşamayacak. Ben zaten yaşamıyordum.

Boğazımdaki baskı arttığında, "Sikeyim," diye bir küfür savurdum. Sert tavrı emir vermeme neden olurken, "Çek şunu," dedim. Nabzım baskıdan dolayı teklerken boğazımın kıpkırmızı olduğunu hissediyordum. Nefes alırken bile güçlük çekiyordum. Milim dahi hareket etsem boğazım kesilecekti. "Dudağıma dokunma bahanesiyle şahdamarımı keseceğini nasıl hesaplayamam?"

Kelimenin üstüne basa basa, "Kıyamet," dedi. Aklımın içinde çığlık atan gerçekler bana tokat gibi çarpıyordu. Bana kıyamet dememeliydi.

Biliyor muydu His? Kıyametin ne olduğunu biliyor muydu? Nasıl açık verdin!

CamScanner ile tarandı

"Demek ki bir tek benim aklım karışmıyormuş," dedi. Artık gülümsemiyordum. Soğuk sırıtışım silinmiş, düşmanlığın maskesi yüzüme takılmıştı. "Silahı indir, Hisar!"

"Önce sen." Dişlerimin arasında kısıkça mırıldanırken benim aksime o rahattı. Ekside olan bendim lâkin artı yapabilirdim. "Boynuma her ne koyduysan al onu."

"Vurmayacaksan indir, Hisar," dedi.

Kaşlarım alaycı bir şekilde havaya kalktı ve dudaklarım aralandı. "Sanırım öncesinde boynumdakini alman lazım, yoksa ikimiz de öleceğiz."

Elimdeki silahı kıskıvrak bir hareketle alıp emniyetini kapatarak geriye doğru fırlattı. Yarattığı boşluktan, sağlam bacağımla onun bacağına sert bir tekme attım ve boynumdaki esaretten kurtulmak için hamle yaptım. Şahdamarımın kesileceğini de bilsem, savaşımı vermeden ölmeyi düşünmüyordum.

Kural üç, sonuna kadar diren.

Boynumdaki, ne olduğunu anlamadığım, aleti çekmesiyle derin nefesi ciğerlerime doldurdum.

Yataktan kalkmaya çalıştığım sırada Bronz beni bacaklarımdan yakaladı ve kendine doğru çekti. "Sanırım sonunda dövüşeceğiz," derken yüzümde gülümseme belirdi.

"Bacağın yaralı," diye fısıldadı. Sert bir soluk dudaklarından döküldü. Üstü çıplaktı ve kumaş pantolonu çıkmak için hazırda bekliyordu. Bedenimi, tamamen bedeninin altına alırken beni bacaklarıyla hapsetti. "Üstelik sen dövüşmek istemiyorsun, direkt olarak beni öldürmek istiyorsun, Hisar. Hem de her fırsatta."

"Seni öldürmek isteseydim, öldürürdüm, Bronz," dedim. Yatağın başına doğru uzanmaya çalıştım ve yakaladığım yastığı ona fırlattım. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama sen bir ara gerçekten gardını indirmiş gibiydin. Bir başkası olsa, çoktan ölmüştün. Bunu biliyorsun değil mi?"

Beni kendisiyle birlikte yataktan aşağıya düşürdü. O altta, ben üsteyken, "Bir başkası değil," dedi. Soluk soluğaydı. "Sensin." Yuvarlanmasıyla tekrar altında kaldım. "Ve gardımı düşürdüğüme pişman değilim."

CamScanner ile tarandı

Cevap vermeyip harekete geçerek beni serbest bırakması için sağlam bacağımla vurmaya çalıştım. Beynim ağrıdan dolayı zonklarken dişlerimi birbirine bastırdım. Gözlerime kestirdiğim yerdeki silahı almak için uzandığımda, "Rahat dur," dedi. "Hisar." Sesi, durmamı söylüyordu. Kollarımı bileklerimden yakaladı ve kendi parmaklarıyla bir kelepçe gibi sardı. "Rahat dur. Yaranı daha kötü bir hâle getirmem için bana zor kullandırma, inan yaparım bunu."

"Beni durduramazsın," diye direttiğimde sağlam bacağımı bacaklarının arasına aldı ve baskı uyguladı. "Çekil Bronz!"

His, kendine gel. Karşındaki Bronz. Sana kıyamet dedi diye onu öldürecek değilsin.

Tam olarak bunu yapacaktım.

Çünkü babam kıyamet dediğinde öldürmem için eğitmişti beni. Bu kelimeye karşı ister istemez harekete geçiyordum.

Gözleri gözlerimin içine öldürücü bir tonda bakarken, "Duracak mısın?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. Bileklerimi serbest bırakarak fevri bir hareketle ayağa kalktı ve beni omzuna attı. Saçlarım aşağıya sarkarken manzaram Bronz'un çıplak beliydi. Çok geçmeden beni omzundan atarcasına indirdiğinde bütün vücudum suya hapsoldu.

Çığlığım suya gömülürken kendimi buz gibi bir havuzun içinde buldum. "Asıl savaşı şimdi başlattın!" diye bağırıp çıkmak için kenara doğru yüzdüm.

"Hak ettin sen bunu," dedi. Ses tonundan acımasızlık akıyordu.

Etrafıma baktığımda çok büyük bir havuz olmadığını gördüm. "Islandım, ıslandım. Kahretsin!"

"Sana rahat dur, demiştim."

"Soğuktan nefret ederim ben, buz gibiymiş burası! Senin yüzünden üşüyeceğim!" diye söylenmeye devam ederken kendimi havuzun kenarına çıkarttım. Onun öylece beni izliyor olması rahatsız olmama neden oldu. Bilerek yapıyordu çünkü onu öldürmeye çalışan kişi için kılını dahi kıpırdatmayacağını bana kanıtlamaya çalışıyordu.

Öfkeyle soluyarak karşısında dikilirken saçlarımdan aşağıya sular döküldü. Onun göğsüne sert bir yumruk atmak için elimi kaldırdığımda elimi havada yakaladı. "Sen bu ateşle ısınırsın birazdan."

CamScanner ile tarandı

"Bronz," dedim dişlerimin arasından.

Kaşlarını kaldırdı. "Ne?" dedi. "Ne var, Hisar? Senin gibi davranmak hoş değilmiş, değil mi? Her şeyi alaya almak, umursamaz gözükmek, her an ölüm makinesi gibi gezmek. Hoşuna gitmedi mi?"

Islak gözlerimle ona baktım, göğüs kafesim sertçe yükseliyordu. Söylediklerinin gerçekliği yüzüme vururken bir süre daha bir şey demeden bakmaya devam ettim. Yanından geçip gitmek üzereydim ama gitmeme izin vermedi. "Burada dur," demesi kaşlarımı çatmama neden oldu.

İçeriye gidip geldiğinde elinde havluyla yanıma yaklaştı. Uzattığı havluyu titreyen parmaklarımla yavaşça kavradım. Ellerimin arasında havluyu uzunlamasına kıvırıp kalın bir halat hâline getirdim. Bakışları arasında havluyu onun omzuna attım ve parmak uçlarımda yükselip boynundan geçirdim. İki omzuna düşen havluyu kendime doğru çektiğimde aramızdaki boy farkı azaldı ve aşılamaz uzaklık ölümcül bir tonda yakınlaştı.

Beni havuza atması bir yandan iyi olmuştu. Soğuk su beni hızlıca kendime getirmişti, farkında olmadan zihnimdeki esaretten kurtulmuştum.

"Ânı bozmasaydım beni öpecek miydin?" diye sorduğumda bakışlarım dudaklarına düştü. Sessiz bir şekilde yutkunurken bakışlarımı dudaklarından çekmiyordum.

Bana doğru bir adım attığında sıcak nefesini ıslak tenimde hissettim. Bir yangın, gözlerimden dudaklarıma akıyordu. "Seni öpmemi mi isterdin?" diye sordu, sesindeki kadifemsi ton, taştan kalbime dokundu.

"Gittikçe bana benzemeye başlıyorsun," derken gözlerine baktım. "Soruya soruyla karşılık vermeler..."

"Hangi sana? Göründüğün gibi değilsin, Hisar," dedi. Bakışlarını dudaklarıma indirmemek için kendiyle cebelleşiyordu.

"Beni öpmek istedin."

Beni öpmek istedi. Ve bu gerçek bir ândı.

Söylediği her şey gerçekti. Bronz gerçekten kendine ördüğü duvarları aşmaya başlamıştı ve bunu, benim dudaklarım başlattığı gibi bitirmişti.

CamScanner ile tarandı

Bir adım daha attığında arkaya doğru gerildim ve ayağıma değen ıslaklıkla tekrar ürperdim. Havuzun tam kenarında duruyordum.

Parmaklarını çeneme yerleştirdi. Dudağımın üzerinde bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi gezerken sıcaklığını tenime akıttı. Tutkulu bir sesle, "Dudakların," dedi. Bakışları artık dudaklarımdaydı. Titriyordum ama soğuktan değildi. Onun bakışlarındandı. "Dudaklarım."

Yutkundum. "Sakın onu söyleme," diye fısıldadım. Söyleme. Sakın onu söyleme.

Kimsenin kıyameti olmak istemiyordum.

Bronz'un kıyameti olacaksın, His.

"Son," diye fısıldadığında bakışlarını dudaklarımdan çekip gözlerime dikti. "Benim sonum."

Havluyu çekerek boynunu serbest bıraktım. "Neden sonun olacağını düşünüyorsun?" diye sordum.

"Çünkü başlangıcım değilsin, Hisar."

"Olmak da istemezdim sanırım," derken gözlerime anlamsız bir şekilde baktı. "Başlangıcın." Kaşları daha da çatıldı. "Çünkü başlamana neden olan herkes ölmüş."

"Sen kendini bir şekilde yaşatırdın," dedi. Neden sesi bir şeyler biliyormuş gibi çıkıyordu? Sanki ölmemi beklemiş ama ölmemişim gibi.

Havluyu üstüme örtüp sıkıca sarıldım. İçeriye doğru kuş gibi titreyen bedenimle giderken bakışlarım bacağımdaki sargıya düştü. "Doktor sargı ıslanmamalı demesine rağmen beni havuza attın." Burnumu seslice çektim. "Bacağıma bir şey olursa sorumlusu sensin."

"Pansuman yaparız," dedi ilgisini kaybetmeden. "Yarasına sahip çıkamayan sensin. Beni buna sen zorladın, Hisar."

Şöminenin başına geçip kenardaki mindere oturdum. Dilimden akan netlikle, "Seni hiçbir şeye zorlamadım," dedim. "Öpmek istediğin bir insanın boynunu kesmemelisin."

"Bunu bana, kafama silah dayayan kadın mı söylüyor?" diye sorarak alay dolu bir tavırla baktı.

Yüzümü ısıtan şöminenin sıcaklığıyla ısınmaya başlıyordum. Saçlarımdaki suları sıktım ve başımdaki ağırlığı azaltmaya çalıştım.

CamScanner ile tarandı

"Beni tetikleyen sensin," diye mırıldandım. Kendimi şöminenin içine atsam anca ısınırdım.

"Ben seni tetiklemesem de bunu yapacaktın, Hisar. Yapacağını tahmin etmek zor değildi."

"Senden silahı araklayıp kendimi güvene aldığım için bana kızamazsın. Dağın başındayız, üstelik beni parçalara ayırıp gömmeyeceğinin garantisi yok. Aramızda olmayan tek duygu güven, Bronz."

"Sana kızmıyorum, sen Hisar'lık yaptın. Yapmasan anormal kaçardı," dedi. Benim böyle olmam hoşuna gidiyordu. "Aramızda olmayan tek duygu da güven değil ayrıca."

"Neymiş o diğer duygu?" diye sorduğumda bütün dikkatim ona çekildi.

Sevgi, His. Aranızda hiçbir zaman olmayacak duygu, sevgi.

Zihnim bu duygunun *sevgi* olduğunu çığlık çığlığa bağırsa da ondan duymak için gözlerinin içine baktım. Arkasını dönüp gidince oturduğum yerden kalktım. "Bronz!" diye seslendim. "Ortaya laf atıp kaçamazsın!"

O önden ilerlediğinde çok geçmeden peşine takılmıştım. Bana bakmadan, "Islak durma. Kıyafetini değiştir," dedi. Tavrı çok geçmeden eskisi gibi olmaya başlamıştı.

"Aklıma gelmişken," diye mırıldanarak yavaşça gülümsedim. "Sen de neredeyse kıyafetimi çıkarmak üzereydin."

"Gözlerimi her kapattığımda aklıma bu ânın geleceğini söylemiştin; lâkin senin gözlerinin açık olduğu her an bundan bahsedeceğini söylememiştin, Hisar."

Gülümsedim. "Senin de hoşuna gidiyor, biliyorum."

Omzunun arkasından bana ters bir bakış attı. "Üstünü değiştirecek misin artık?"

"Evlenip ömrümüzü sonsuza kadar burada geçireceğimizi söylemediğin için hazırlıksız geldim. Umarım senin için sorun değildir." Boş gözlerle baktıktan sonra yüksek çıkan sesimle, "Kıyafetim yok," dedim. "Bana yeniden kıyafet vermelisin."

Keskin bir dille, "Bende senin giyebileceğin bir şey yok," dedi. "Başak'ın kalan kıyafetlerinden vermiştim, onları da ıslattın zaten."

CamScanner ile tarandı

Merdivenleri tırmanmaya başladı. Nereye gittiğini bilmiyordum ama çoktan peşine takılmıştım. Tuvalete de girse peşinden gidecektim.

"Çıplak mı duracağım? Sen beni odana götür, ben bulurum bir şeyler," diye konuştuğumda hiç umursamamıştı. "Beni kendi odana götür!" diye bağırdım.

"Bağırma Hisar!" dedi öfkeyle.

Koridordan geçerken, "Odana götür o zaman," dedim. "Ses tellerimi yorarım ve odana götürmediğin sürece başının belası-" demeye kalmadan bir odanın kapısını açmıştı. Gördüğüm manzarayla birlikte rahat bir nefes verdim. "Olmama gerek yokmuş."

Geçmeme izin verdiğinde odaya ilerledim ve kıyafet dolabına yöneldim. Birkaç parça bir şey bulsam yeterdi. Dolapların kapağını açtığımda karşılaştığım manzarayla birlikte kaşlarım havaya kalktı. "Hassiktir yani," dedim.

Bakışlarım ona doğru döndüğünde inanmayan gözlerle baktım. "Neden aynı kıyafetlerden bir sürü var?" diye sorduğumda gözlerimiz buluştu. "Hepsi takım elbise!"

"Bazen kirletebiliyorum, yenisine ihtiyacım oluyor," derken yanıma geçip kendine beyaz bir gömlek çıkardı. Jilet gibi ütülenmişti. "Üstelik çok da değil."

Diğer dolapların kapağını teker teker açarken, "Peki sweat falan nerede? Rahat bir eşofman altı da olur," dedim. Pantolon, ceket, gömlek. Başka bir şey yoktu. "Burada sadece süitlerin var."

Bronz büyük bir rahatlıkla, "Başka bir kıyafetim yok. O tarz kıyafetler de giymiyorum," dedi.

Alık bir ifade yüzüme yerleşirken, "Ne demek giymiyorum?" diye sordum. "Süitini çıkardıktan sonra ne giyiyorsun?" Zihnime düşen görüntüyle birlikte harelerim genişledi. "Şaka yapıyor olmalısın. Çıplak mı duruyorsun? Bunu bana nasıl söylemezsin?!"

"Çıplak durduğum falan yok, Hisar."

"Bu gece birlikte uyuyacağız ve ben ne giydiğine bakacağım."

"Unut bunu," deyip kollarına geçirdiği gömleğin düğmelerini iliklemeye başladı. "Uyku düzenim farklı benim. Sen erken uyuyorsun. Üstelik gözlerimi açtığımda kendimi kafama silah dayanmış hâlde bulmak istemiyorum."

CamScanner ile tarandı

Gözlerimi kıstım. "Ben de kendimi boynum kesilmiş bulmak istemiyorum."

Dolaptan siyah bir gömlek aldığımda bana doğru birkaç adım attı. "Gömleğimi neden alıyorsun?" diye sordu.

Rahat bir şekilde, "Giyeceğim," dedim.

Bronz keskinliği azalmayan sesiyle, "Giyemezsin," dedi.

Omzumu silkip, "İyi," dedim. Gömleği aldığım yere geri bıraktım. "Çıplak dururum. Bana göre hava hoş."

"Ah başımın belası, ah!" Yerine koyduğum gömleği tekrar çıkartıp elime tutuşturdu.

"Yemeyeceğim gömleğini korkma," dedim onu sakinleştirmek adına. Bundan rahatsız olduğu fazlasıyla belli oluyordu. "Kıyafetlerim yıkanana kadar giyeceğim. Ben çıplak dururum durmasına da..." Elimi kalbinin üstüne koyduğumda kendi parmaklarını elimin üstüne koydu. Elime yön verip diğer göğsüne götürdü. Kalbinin atışları parmaklarımın arasındaydı. "Senin kalp sağlığın için giyinik dursam daha iyi olacak." Kalp atışları düzensizdi.

Bakışlarıyla dolabın altını işaret etti. "Altın için çekmeceye bak," dedi. Elimi çekmemle gömleğinin bütün düğmelerini iliklediği.

Odadan çıktığında gösterdiği yere doğru ilerledim. Çekmeceden boxer ve çorap alıp ilk olarak onları giymiştim. Siyah gömleği de üstüme geçirip odadan çıktım.

Merdivenlerden inerken burnuma dolan kokulara dikkat kesildim. Kokunun geldiği yere doğru ilerlerken acıktığımı fark ettim. Kızartılmış ekmek kokusuydu. Mutfağa girdiğimde Bronz'u tezgâhın önünde buldum. Kesme tahtasının üstünde domates doğruyordu. Arkadan yaklaşıp elimi iki yanına koydum. Boyu uzun olduğu için çok uzanamamıştım. "Çok güzel şeyler kokuyor," diye fısıldadım. Burnuma onun keskin kehribar kokusu doldu. "Boyum uzun olmasına rağmen yine de sana yetişemiyorum. Çok sinir bozucu."

Bana doğru döndüğünde yüzüm göğsüne değdi. Başını benim için eğerken kaşlarını çattı. Sinir olmuş bir şekilde, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum.

Kafamı işaret etti. Hoşnut olmayan bir sesle, "Saçların ıslak," dedi.

"Kurutmaya üşendim."

CamScanner ile tarandı

"Gömleğimi ıslatıyorsun, Hisar. Keşke kurutsaydın. Islanırsa ütüsü bozulur," dediğinde bakışları saçlarımın uçlarından akan sularda durdu. Gömleğine değen saçlarımdan rahatsızmış gibi baktı.

Duyduğum kelimeler sinirimi iyice artırırken öfke patlaması yaşayıp, "Ben de beni düşünüyorsun sanıyorum!" diyerek yükseldim. "Kıyafetini düşünüyormuş! Giydiğime pişman etme beni!"

Uzaklaşmak üzereyken, "Gel buraya," deyip beni yakaladı. Belimden tutup kendine çekerken yüzünü saçlarımın arasında hissettim. Çok geçmeden havalandığımda kalçam tezgâha değdi. Beni tezgâhın üzerine oturtmuştu. Bacaklarımı açıp kendi bedenini iki bacağımın arasına yerleştirdi. Gözlerimiz aynı hizadayken, "Boylarımız şimdi aynı oldu," dedi.

O, üstümdeki gömleğin düğmelerinden birkaç tanesini açarken pür dikkat onu izledim. Yanlış iliklediğim için doğru şekilde ilikleyerek düzgünce giyinmemi sağladı. Kolumu katladığım yerden tekrar çözdüğünde, "Bu şekilde katlarsan kolunda çizgi oluşur," dedi. Bakışları boynuma doğru düştüğünde kaşlarını iyice çattı. "Üstelik gömleğin yakaları açılmaz."

Umursamaz bir tonda, "Ben yanık birisiyim," dedim.

"Yakanı açmak istiyorsan v yaka bir şey giy. Gömleğin düğmeleri kapalı olmalı. Her şeyin bir kuralı var."

"Kapalı olmazsa?"

"Beyefendilik kurallarına aykırı bir davranış."

"Ben beyefendi değilim," diye mırıldanıp elimi yanağına yerleştirdim. Hızlıca başını diğer tarafa çevirirken yanağına elimi koymamı engelledi. Bunu bir kere daha yapması dikkatimden kaçmazken kaşlarımı çattım.

Yine elimi yanağına koyduğumda bu sefer elimin üzerine kendi parmaklarını kapatıp yavaşça aşağıya indirdi. Acı çeken bir tonda, "Yapma," dedi.

Gözlerinin içine baktığımda gerçek bir ifadeyle, "Sen bir beyefendisin," dedim. Sesim tokluğunu yitirmişti. "Gördüklerim arasında en klas olanı." Harelerinde parıltı gördüm, ellerimi sıkmayı bıraktı. Bunu dememe sevinmişti. Avuçlarının arasında parmaklarımı tutarken buz tutmuş ellerim onun sıcaklığıyla ısınmıştı.

CamScanner ile tarandı

"Neden bana kendi günlüğünü okuttun?" diye sorduğumda derin bir sessizliğe gömüldü. Sessiz kalmasına karşılık devam ettim. "Annemin günlüğünü okuduğun için kendini suçlu hissettin ve okuduğun yere kadar bana da kendi günlüğünü okuttun değil mi?"

Çenesi kasılırken, "Evet," dedi. "Ödeşmiş olduk."

Aklıma günlükte yazdığı şeyler gelince bakışlarım omzunda durdu. Kısa bir süre sonra tekrar gözlerinin içine bakarak konuştum. "Sırtın-"

İlk kez lafımı kesti ve arkasını döndü. "Kahvaltıya geçiyorum."

Sırtındaki izi birinde daha görmüştüm; fakat o konuşmamaya kararlı olduğu için konuyu kapatmak zorunda kalmıştım. O izin farklı roma rakamı birinde de vardı. İkisi aynı şeyler yaşamış olmalıydı.

Domates doğradığı tabağı eline alıp masaya doğru ilerledi. Burası çok büyük değildi ve mutfak da ona göre küçük bir alandı. Tezgâhtan aşağıya indim ve sesimi onun gibi kalınlaştırarak, "Biri konuşurken lafını bölmek saygısızlıktır," dedim.

Karşısına geçip oturduğumda bakışlarını bana çevirdi. Masadaki tabakların yerini değiştirip önüme bal dolu tabak ve birkaç tane kızarmış ekmek koydu. "Sınırını aşmayan herkese saygı göstermelisin," dedi Bronz. Sesi iğneleyici bir tonda çıkıyordu. "Altını çiziyorum, sınırını aşmayan."

"Sen annemin günlüğünü alarak sınırını fazlasıyla aştın zaten! Bu durumda sana saygı duymamı bekleme!" derken sesim olduğundan yüksek çıktı. Elime kızarmış ekmek alıp üzerine tereyağı sürdüm. Yağın üzerine de bal gezdirdikten sonra onun tabağına bıraktım.

Onunla kahvaltı yapmayı özlemiştim. O da tereyağlı ballı ekmekleri özlemiş olacak ki hızlıca hazırladığım ekmeği eline aldı.

"Annenin günlüğünü ben almadım, Hisar. İnsanların eşyalarını çalıyormuşum gibi davranmayı bırak!" deyip elindeki çatalı sertçe masaya bıraktı. Söyledikleri kulağıma yüksek oktavda çarparken harelerim şaşkınlıkla genişledi. "Günlük bana verildi. Ben, bana verilen eşyaya sahip çıktım. Oldu mu?!"

Günlük bana verildi. Neden? *Kim tarafından ve nasıl verildi, His?* Annemin günlüğü kimdeydi ve o kişi neden Bronz'a vermişti?

"Ne?" diye dehşet içinde sordum. "Kim verdi sana?"

"Her şeyi çok iyi biliyorsun." Ekmekten bir ısırık almadan önce

CamScanner ile tarandı

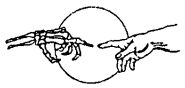
tekrar konuştu. "Bunu da bilirsin. Şimdi izin verirsen kahvaltımı yapacağım."

Yaşadığım şaşkınlık zihnimi ele geçirirken beynim adeta buzla kaplandı ve donuklaştı. Annem, babamın bile günlüğüne dokunmasına izin vermezdi. Sadece oğlu dokunabilirdi. Oğluna günlüğü verirdi. Hatta oğlu birkaç sayfa yazı yazmış bile olabilirdi. *Günlük Bronz'un eline nasıl geçti, His?*

Bu adamın bildiği çok fazla şey vardı.

Kim olduğunu bile bilmediğim abimi bulmakta bana yardımcı olabilecek tek kişi oydu çünkü ikisinin sırtında da aynı iz vardı. Abim de bir zamanlar Arkana III. Bölge Tesisi'ne alınan çocuklardan biriymiş. Kayıtlarını görmüştüm. Fakat şimdi, nerede olduğunu bilmiyordum.

Karşımdaki adam biliyordu. Bildiğine emindim.

Yara zamanla iyileşir, izi hep kalırmış. Acısını da hiç unutmazmışsın.

Bacağımdaki yara iyileşmiş sayılırdı. Hafif bir aksamamın dışında hiçbir şeyim yoktu. Dikişlerim alınmış, kabuk bağlamaya başlamış, kesik kapanmıştı. Yarım saat kadar önce Bronz'un evinden ayrılmıştım.

Ne ayrılmaydı ama... Bir yandan Bronz ağlıyor, diğer yandan Safa. Gitmemem için yalvarmaya hazır olduklarını söylesem de bana inanmak gibi bir hata yapmayın. Sadece artık gideceğimi söylemiştim, hepsi de sorun çıkarmadan kabul etmişti.

Sanırım kaldığım birkaç gün boyunca onları birazcık bezdirmiş olmalıydım. Sabah akşam başlarını şişiriyor, asla yemeyecekleri yemekleri yedirmeye çalışıyor, durmadan kendime hizmet ettiriyordum. Diğer türlü Safa'nın gidiyorum diye göbek atma isteğini başka türlü açıklayamazdım. Yine de Safa bütün nazımı ağzını bile açmadan çekmişti. Bulduğu her fırsatta patronu hakkında benimle dedikodu yapmayı ihmal etmemişti. Zorlu ise her zamanki gibi ketumdu.

Bu bir veda değildi. Bronz beni bırakmamakta kararlı olsa da beni o evde tutacak hiçbir şeyin olmadığını biliyordu. Yine görüşeceğimizi

CamScanner ile tarandı

söyleyerek evinden ayrılmıştım. Kuklacı gibi bir faktör etrafımızday-
ken Bronz'la daha çok görüşeceğime emindim.

Zorlu kendi arabamı getirmişti. Safa, patronu gibi gitmemi istemi-
yor olsa da Zorlu dört gözle gitmemi bekliyordu. Bu yüzden büyük
bir sevinçle arabamı almış, kısa sürede bana getirmişti. Her ne kadar
böyle davransa da beni en çok sevenin Zorlu olduğunu biliyordum.

Girdiğim yolda etrafımı arabalar sardığı için kaşlarım çatıldı. Di-
reksiyonun hâkimiyetini devralıp dikiz aynasından arkaya baktım.
Acaba Bronz bu kadar ayrılık yeter diyerek peşimden mi gelmişti?
Hayal dünyandan çık, His. Bronz hayatta peşinden gelmez.

Bu arabaların kime ait olduğunu biliyordum.

Sikeyim.

Geri geri gitmeye başladığımda farklı yollardan gelen arabaları
gördüm. Önümde duran arabaların kapıları açıldı, kısa sürede kamuf-
laj üniformalı askerler teker teker etrafıma dizildi.

"Arabadan in, His."

Elindeki uzun namlulu silah beni nişan alırken diğer elindeki me-
gafonla tekrar seslendi. "Tekrar etmeyeceğim, sana ateş açma yetki-
sine sahibim."

Arabamın camını indirip sevecen bir tonda, "Utkan," diye seslendim.

Yasmin'in kocası olan Utkan. *Hayır, sil.* KALE'nin bir askeri olan
Utkan.

Arabanın kapısını bir başka asker açıp, "Ellerini kaldır ve dışarı-
ya çık," dedi. Yavaş adımlarla arabadan indim. Ellerimi kaldırdım ve
gülümseyen bir suratla diğerlerine baktım.

"Beni Yağız'a götürmeye mi geldin?" diye sordum. "Teyzesini mi
özledi yoksa?"

"KALE seni çağırıyor ve oraya götürmek için yetkilendirildim,"
dedi Utkan felaketin habercisi olurken. "Seninle tartışmak istemiyo-
rum. Bunun benim görevimin olduğunu unutma. İşleri de sakın zor-
laştırma, His. Hepimizin başını yakarsın. General'in emri bu yönde."

"Anlaşılan General beni özlemiş."

"Çekil," diyerek araya başka bir asker girdiğinde maskesi olma-
sına rağmen gözlerinden tanıyabilmiştim. "Onu arabaya ben bindi-
ririm."

Barkan Ulusoy.

CamScanner ile tarandı

Diğer asker, Utkan'a baktığında Utkan kafasını sallamakla yetindi. Asker çekildi ve Barkan'a izin verdi.

Barkan'a onu öldürecekmiş gibi bakarken, "Sizinle geleceğime emin misiniz yani?" diye sordum.

"Seni bayıltmak istemiyoruz," dedi Barkan. Sesinden yalan akıyordu. Beni bayıltacaktı. Buradan ciddi anlamda uzaklaşmalıydım. "Bunu hiçbirimiz istemeyiz. Sana eşlik edeceğim. Sadece bana izin ver."

Hepsi benden bir hareket bekliyordu. Tetikte durmuşlardı. Buna Barkan da dahildi. Her an bir şey yapma potansiyelim olduğu için gözlerini bile kırpmıyorlardı. *Sakın yakalanma, His.*

"General'le konuşmak istiyorum." Sesim olduğundan soğuktu. Beni çağırmasının nedenini söylerse ona ayak uydururdum. Diğer türlü kaçma girişiminde bulunacaktım.

"Buna iznin yok," dedi Barkan. İtiraz kabul etmeyen bakışları üstümde gezindi.

"Sana sormadım Barkan," dediğimde Utkan'a doğru bakıyordum. "Beni onunla konuştur, Utkan. Neden çağırdığını söylerse işleri zorlaştırmam."

"Pekâlâ," dediğinde Utkan silahını indirdi. "Sen nasıl istersen."

Ensemde hissettiğim keskin acı, tiz bir çığlık atmama neden oldu. Bakışlarımı omzumun gerisine doğru çevirdim. Her şey için çok geçti. *Vurulmuştum.* KALE'nin üretmiş olduğu son teknoloji uyuşturucu bedenime saplanmış, beni hareketsiz hâle getirmişti. Barkan düşmemem için tuttuğunda dudaklarımdan son sözcükler döküldü. "Gözümü açtığımda seni çok pis döveceğim, Barkan!"

"Artık uyanabilirsin, Hisar."

Uyanmam için bu ses yeterli olurken bir makinenin tekrar çalışması gibi bedenimdeki bütün yetilerimi geri kazanmıştım. *Sese itaat et, His.*

Etmeyecektim. Etmek istemiyordum.

Başım aşağı düşmüş şekilde dururken pozisyonumu bozmadım. Hafif araladığım gözlerimle nerede olduğuma baktım. Beyaz bir

CamScanner ile tarandı

odanın içinde sandalyeye bağlanmıştım. Beni bu şekilde esir tutabilecek-lerini düşünüyorlardı. Beni buraya getiren askerler de odanın içindeydi.

"Hisar," dedi aynı mekanik ses. "Uyan."

Uyan, His.

Hep yaptığım gibi, aklımı ve ağzımdan çıkanları ayırdım. Zihnim başka bir şey düşünürken dudaklarımdan farklı bir melodi döküldü. Şarkıyı kendi kendime mırıldanıp işittiğim seslere karşılık vermedim.

Kulağımın içinde derinden gelen bir cızırtı yayıldı. Gözlerimi sımsıkı kapatıp rahatsız edici boyuta ulaşan sesi umursamamaya çalıştım. Boşuna çabaladığımı biliyordum. Beynimi patlatacak derecede yayılan tiz ses, çığlık atmama neden olurken artık dayanamadığım için kafamı kaldırdım.

Karşımda hologramdan oluşan bedeni gördüğümde ona tiksintiyle bakmaya başladım. İnsan silueti olan bir beden belirirken, renk daha açık maviye doğru yol aldı. General dedikleri kişinin kim olduğu, açık olarak adı, sadece rütbeli kişilerce biliniyordu.

"Gücün anca buna yetiyor," dedim tiz bir sesle. "Başka türlü beni karşına getiremiyorsun!"

Yüzü net olmasa da kafasını kaldırıp bana üstten bir bakış attı. "Karşında öylesine biri yok," dedi aynı duyguları taşıdığım sesiyle. "General'le konuşurken laflarına dikkat et!"

"Beni neden çağırdınız? En son gerçekleşen görüşmemizden sonra bir daha beni görmek istemezsiniz sanıyordum," dedim. Odanın içinde duran maskeli askerlerden tanıdık birilerini aramaya başladım. Hepsi aynı tipti.

"Sana erişemiyoruz," dedi. Sesi kimliğinin belirsiz olmasından dolayı kalındı. Robotu andıran bir konuşması vardı. "Çipine neden karşı geliyorsun?"

"Gelmiyorum!" diye karşı çıktım. *Geliyorsun, His. Beni hiç dinlemiyorsun.*

"Sürekli olarak zihnini kandırman, içinden şarkı söylemen, söylediklerimizi yapmaman çipe karşı geldiğini gösteriyor!" dedi yükselen hiddetiyle. "Az önce de tam olarak bunu yaptın!"

"Çıkartın benden," dediğimde bakışlarımı ondan ayırmadım. "Ona hiçbir zaman uymayacağımı, zihnimi kandırıp kendimden bile

CamScanner ile tarandı

her şeyi gizleyeceğimi söyledim! Aklımı bulandırmak dışında yaptığı bir şey yok!"

"Onu sana neden taktığımızı biliyorsun!" dedi mekanik ses. "Her şeyin eksiksiz ilerlediğinden emin olmalıyız!"

"Biliyorum," dedim. "İşleri zorlaştırmak için. Zihnimin içinde olmak için. Beni kontrol altında tutmak için."

"Ama ne yapıp edip karşı geliyorsun," derken sesindeki nefretin yoğunlaştığını hissettim. "Sana erişmemize izin vermiyorsun. Sürekli yalan söyleyerek bizi kandırabileceğini mi sanıyorsun? Bir şeyler yapıyorsun ve zihninin içinden geçirmiyorsun bile! Her şeyi aklından geçirmek zorundasın!"

Benden ayrılacak mısın, His?

Güldüm. "Beni kontrol altında tutamayacağınızı hâlâ öğrenemediyseniz bu sizin probleminiz, General."

Babam bana her koşulda yalan söylemem gerektiğini, zihnimi kandırmayı, yalanlarıma kendimin bile inanmam gerektiğini öğretmişti. Fakat günün birinde kendisine karşı bir silah olarak kullanacağımı hiçbir zaman hesaba katmamıştı.

Son kez bir bakış attıktan sonra, "Başarısızsın," dedi. "Çipin bile ayarlarını bozdun. Sana His diye hitap edip duruyor. Onu da iyice kendine benzettin!" Askerlere doğru döndü. "Çipini çıkartması için doktorlara teslim edin."

His, onlara karşı çık. Beni senden alırlarsa yapayalnız kalacaksın.

Bana yaklaşan askerlerle birlikte oturduğum yerde dikleştim. İplere rağmen kalktığımda hiç düşünmeden beni tutan askere kafa attım. İki kişinin koluma girdiğini fark edince sandalyeyle onlara vurdum. Çok fazlalardı ama kurallarıma göre yaşadığım için pes etmeye niyetim yoktu. *Kural üç, sonuna kadar diren.*

Odanın içine yeni bir grup askerin girdiğini görünce holograma doğru döndüm.

"Otets!*"

Sesim odanın içinde yankılandı. Bu her şeyi değiştiren bir kelimeydi. Söylememem gereken bir kelimeydi. Bana yasak olan dilden bir kelimeydi.

* Baba

CamScanner ile tarandı

General hızlıca elini kaldırdı. Onun elini kaldırmasıyla askerlerin hepsi durmuştu.

"Çıkın," dedi otoriter çıkan sesiyle. "Hepiniz." Bakışları beni buldu. "Onu benimle bırakın."

Herkes ışık hızıyla odadan çıkıp beni onunla baş başa bıraktılar. Hologram görüntüsüyle odanın içinde ilerlerken ellerini arkada birleştirdi. Tok çıkan adım sesleri kulağımı aşındırdı, nefes alışından bile sinirli olduğu belli oluyordu.

"Bana o şekilde hitap edemezsin." Sesinden tiksinti akıyordu. Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum. Bedeni hiç gerilmemişti. Pozisyonunu bozmadan konuşmaya devam etti. "Başarısız olan biri, benim evladım olamaz."

Başarısızsın. *Başarısız değilsin, His. Beni kendinden ayırma.*

Gözlerim saniyelik olarak karardı. Yalnızca benim yaptığım hatalar göze çarpıyordu. Ağzımla kuş tutsam da yaranamayacağımı içten içe hep biliyordum. Ben, hiçbir zaman takdir görmeyecek o kişiydim. Sadece kendimi paraladığımla kalacaktım.

"Oğlun da başarısız oldu ama onu hiçbir zaman evlatlıktan reddetmedin. Tam aksine ona hep bağlıydın," diye fısıldadım. Sesim hiç titrememişti. "Onun başarısızlığının cezasını çeken de bendim. Hem de her zaman. Neden?"

Omzunun gerisinden bana doğru baktı ve hiddetli çıkan sesiyle, "O sağlıklı bir çocuk değildi!" dedi. "Onun bir engeli bulunuyordu! Hiçbir zaman kendini onunla bir tutamazsın! Sen onun aksine el bebek gül bebek büyüdün!"

"El bebek konusunda haklısın, Otets," dedim yavaşça gülümserken. Gardımı düşürmemeye kararlıydım. Kan kussam da kızılcık şerbeti içtim diyecektim. Benim sızlanma lüksüm yoktu. "Ama hiç gül bebek olmadım. Hep öl bebektim."

"Öl bebektim diyorsun ama ölümü unutmuşsun, kızım." Aşina olmadığım bir kelimeyi söyledi. Bu kelimeyi onun ağzından duymayalı yıllar olmuştu. Garip hissediyordum. Kalbim ağrıyordu ama yüzümde bunu belirten tek bir mimik yoktu. "Ne diyordum sana hep?"

Ezberimde olan cümleyi söyledim.

"***Memento mori.***"

* Ölümü hatırla.

CamScanner ile tarandı

"Evet, memento mori," diyerek beni onayladı. "Ölümü hatırla, güzel kızım. Ölümü hatırla; çünkü her şeyin sonu sen olacaksın."

General'in kaybolmasıyla odaya askerler akın etti. Askerler beni almak için hamle yaptığında bu sefer karşı çıkmadım. General ne derse o olurdu. Başarısızsan, cezalandırılırdın.

Doktorların beni sedyeye yatırmasıyla boğazımdaki teller kopana kadar bağırdım. Çığlıklarım duvarlara çarpıp dışarıya doğru taşıyordu. Zihnim hiç hatırlamaması gereken bir anıya doğru yolculuk yaptığında kendimi kaçtığım gerçeklikte buldum.

"Yapmayın," diye fısıldadım. Yalvarıyordum. Akıttığım gözyaşlarım onların karşısında bir hiçti. Bana merhamet etmemek için gözlerime dahi bakmıyorlardı. "Ne derseniz yapacağım!"

Başarısız olmuştum. Başarısızlığım sonucunda bana bir ceza verilmişti.

O da rahmimin alınmasıydı.

En büyük hayalim anne olmaktı. Bunu biliyorlardı. Bunu bildikleri için de beni bu şekilde cezalandıracaklardı. Her şey kabulümdü; ölüm bile... fakat bunu istemiyordum.

"Bir gün anne olmak istiyorum," dedim gözlerimden yaşlar boşalırken. "Kendi çocuğumu doğurmak istiyorum. Anneme nasıl anne olunacağını kendi çocuğuma bakarak öğreteceğim!"

Anne olmak istiyordum ama annem gibi olmak istemiyordum.

Benim çok canım yanmıştı. Annemin sevgisizliğiyle büyümek beni her geçen gün bıçak kesiği olmadan kanatmıştı. Gözlerinin önünde yavaş yavaş ama bana mısın dememişti. Bir kere kızım dese ne olurdu? Bir kere kızım dese dünyalar benim olurdu.

"Annem gibi anne olmayacağım," dedim yavaşça. "Kendi çocuğuma bu acıları yaşatmayacağım ama ne olursunuz rahmimi almayın!"

Çığlıklarım boşunaydı. Benden geleceğimi, hayallerimi, umutlarımı alacaklardı. Beni öldürmeden öldüreceklerdi.

"Yapmayın!" dedim ama karnımı deşen o neşterin acısı zihnimi dağladı. "Almayın, buna dayanamam!"

Dayanamazdım. Tek istediğim şey, bir çocuğa annelik yapmaktı. Kendi canımdan, kanımdan bir evlat istiyordum. Doğurmakla anne olunmayacağını annemden öğrenmiştim ama karnımda bir mucizeyi taşımadan ölmek istemiyordum.

CamScanner ile tarandı

Çok mu şey istiyordum?

"Başka bir ceza verin! Başka bir ceza istiyorum!"

Her yer kandı. Kan kokusundan, doktorlardan, sedyeden nefret ediyordum. Ara sıra acıdan bayılmıştım. Yalvarmalarıma rağmen karnıma kesik atılmıştı.

Oradan kaçmıştım. Hem de kesilen bedenimle, yine de onlara karşı çıkmıştım. Fakat geç olmuştu. Büyük bir hasar almıştım.

Şimdi ise aynı senaryonun farklı versiyonunu yaşıyordum. Bu sefer daha kansız, daha acısızdı lâkin aynı soğuk odadaydım.

Zihnimden gelen hiçbir ses yoktu. Biri bana His diye hitap edip her şeyime karışmıyordu. Bir süre sessizliği dinledim. Kafamın içindeki ağırlık azalmış gibiydi. Dinledim, dinledim ve dinledim.

Yapayalnızdım artık. Olmaktan korktuğum kişiye dönüşmüştüm. Sürekli olarak yalan söylememe, zihnimi kandırmama, farklı davranmama gerek kalmamıştı.

Yine de bu tavırlarımı bir anda öylece bırakamazdım. Belki de çip hâlâ içimdeydi ve yalnızca sesini kesmişlerdi. Bir süre daha böyle devam edecektim.

"Onu görmek istiyorum!" Bu ses Yasmin'e aitti. İlgili ses tonu kulaklarıma çarptığında kendime gelmeye çalıştım.

"Göremezsin, kendinde değil!" Konuşan Barkan'dı. Onu gerçekten dövecektim. Asla blöf yapmıyordum. Temiz bir dayağı hak etmişti.

"Ne yaptınız ona? Buraya geldiğini nasıl söylemezsin?!"

"Ben bir şey yapmışım gibi konuşma!" dedi Barkan. "Başına bela almayı seviyor! Küçük bir kız gibi davranmaktan asla vazgeçmiyor!"

"Lafa gelince ona bir şey olmasına izin vermem diyorsun ama ona bir şey olduğunda anca izlemekle yetiniyorsun, Barkan!" dedi Yasmin. *İzlemekle yetiniyorsun.* Barkan bundan ibaretti. Hayatımdaki insanlar tam olarak böyleydi. Sadece izlemekle yetiniyorlardı.

"Çekil şuradan!" diye devam etti Yasmin. Çok geçmeden kapının açıldığını işittim.

Başımda birinin durduğunu hissederken hafifçe gözlerimi araladım. Ağlamaktan kızarmış gözlerle karşılaştım. Sarı bir çiçekti karşımdaki. Sağanak altında kalmış, onca felakete rağmen sağ çıkmayı başarmış bir çiçekti.

CamScanner ile tarandı

Benim çiçeğimdi. Yasmin'di.

"His," dedi Yasmin, fısıldar tonda. Bana doğru eğildi. "İyi misin güzelim?" Kafamı sallamakla yetindim. "Sesini duyayım."

Bana yalvaran gözlerle bakarken dudaklarımı araladım. Çığlık atmaktan sesim kısılmıştı. Bronz yanımda olsa bana, "*Bağırma ses tellerin kopacak,*" der dururdu. Yanımda yoktu. Ne çabuk onun varlığına alışmıştım?

"Su," diye fısıldadım.

Bana bir bardak su doldurup uzattı. Yavaşça doğrulup dudaklarıma yasladığı bardaktan suyu içmeye başladım. Kuruyan boğazıma değen suyla biraz daha kendime gelmiştim. "Teşekkür ederim," dedim kısık bir tonda.

"Ceza mı verildi?" diye sordu merakla. "Niye bu hâldesin?"

"Sadece çipi çıkardılar."

Parmaklarını saçlarımda hissettiğimde çok geçmeden yanıma, sedyenin üzerine uzandı. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Çok acıdı mı?"

"Eskiyi hatırlamak acıttı," dedim pürüzlü bir sesle. Boğazımda dikenler vardı sanki. Yutkundukça canım acıyordu. "Unutmak istediğim bir anıydı."

"Ter içinde kalmışsın," dedi alnımdaki saçları itelerken. "İyi misin, His?"

"İyi olmak zorundayım." diye fısıldadım.

Hafifçe doğrulup kapıda bekleyen kişiye bakmaya başladım. "Barkan," diye seslendim. "Gelir misin?" Barkan sesimi duyduğu an bütün yelkenleri suya indirip bana doğru döndü. Dudaklarımı araladım ve tekrar adını fısıldadım. Dudaklarımı takip eden bakışlarıyla vakit kaybetmeden içeriye girdi.

"Güzelim," dedi. "Ne oldu? İyi misin?" diye sorarak yüzüme biraz daha yaklaştı.

Bedenimin yetisini tekrardan hissettiğimde elimi kaldırıp hiç düşünmeden yüzüne yumruğumu geçirdim. Tam burnunun üstüne sert bir darbe aldı. Beklenmedik darbenin etkisiyle geriye doğru sendelerken uzandığım sedyeden doğruldum ve hiç beklemeden karabasan gibi üstüne çöktüm.

Ardı ardına yüzüne yediği yumruklardan fırsat bulup bana karşı

CamScanner ile tarandı

koymaya çalıştı. Yasmin çıkan seslerin dışarıya taşmaması için kapıyı kapattı. Kenara geçip izlemeye koyulduğunda elinden gelse tezahürat yapacaktı.

"Bana bunu nasıl yapabilirsin, Barkan?!" dedim kükrercesine. Boğazımın acısına acı eklenmişti. Elini yüzünü siper etse de yumruklarımdan kaçma konusunda başarılı değildi. "Bir de gelmiş hiçbir şey olmamış gibi güzelim diyorsun! Senin yüzünden buraya tekrar geldim!"

"Beni dinle," deyip doğrulmaya çalıştı. Hızımı alamayıp dirsek-ğimle şakağına doğru sertçe vurdum. Bunu yapmamla bilincinin gitmesi bir olurken bir anda durdum. Kafası geriye doğru düştü.

"Geri uyandırabilir miyiz?" diye sorarken bakışlarım Yasmin'i buldu. "Hıncımı henüz alamadım. Güzelce dövemedim. Yarım kalmış gibi hissediyorum."

"Formda olduğun bir gün dövsen daha iyi olacak," dedi Yasmin tatlı bir edayla. "Küçük bir operasyondan çıktığın için gücün yerinde değil. Hakkını burada bitirme bence."

Kafamı sallayıp, "Haklısın," dedim. Yasmin yanıma gelip elini uzattı. Barkan'ın üstünden kalmak için onun elinden tuttum ve beni çekmesine izin verdim. Yeteri kadar güçlü değildim. Hem katliamdan aldığım yara hem eskisi kadar sık spor yapamamam ve şimdi de geçirdiğim küçük operasyon buna eklenince zayıf düşmüştüm.

"İşin var mı?" diye sordum toparlanmaya çalışırken. Yasmin, Barkan'a basmamamız için biraz kenara doğru çekti.

"Hayır yok," dedi Yasmin. "Neden sordun?"

Onunla konuşmaya ihtiyacım vardı. Bir süredir bir araya gelememiştik ve neler olduğunu merak ediyordum. "Anlaşmayı bozacağını söylemiştin. Bir yerde oturup konuşsak iyi olacak, Yasmin."

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Şimdi mi konuşacağız? Hem de sen bu durumdayken?"

"Aklımı dağıtmaya ihtiyacım var, Yasminka," dedim yavaşça. "İtiraz etme de yemek yiyecek yer bulalım. Orada da oturup konuşalım. İkimizin de buna ihtiyacı var."

"Pekâlâ," deyip kabul etti. "Otoparkta buluşuruz o zaman."

Kafamı olumlu anlamda salladım. Yasmin toparlanıp odadan çıktı. Baygın olan Barkan'la tek kalırken varlığını umursamadım.

CamScanner ile tarandı

Odadaki aynanın karşısına geçtim. Üzerimdeki bluzu yukarı doğru sıyırdım. Bu süre zarfında zihnimden hiçbir şekilde ses gelmedi. Sanırım gerçekten çipi çıkarmışlardı. Artık içimde konuşup duran biri olmayacak mıydı? Varlığına alışmıştım. Çıplak karnıma değen soğukluk, tenimi ısırdı. Bakışlarım yara izine doğru kaydı. Korkunç bir yaraya sahiptim. Alt göbeğimden kasığıma kadar iniyordu. Çirkin bir görüntü vardı.

Bu oda, bana büyük bir yara izi bıraktı. Bu oda, yandığım tek hayalimi bir mum gibi söndürdü. Bu oda, anne olmamı benden aldı.

Kameraya doğru dönüp gülümsedim.

"Baba," dedim düz bir sesle. "Her şeyin sonu olacağım." Gözlerimi kameradan ayırmadan birkaç adım daha attım. "*Senin de.*"

Her şeyin sonu olacağım. *Hayır, sil.* Yalnızca senin sonun olacağım.

"Korkma benden. Gidiyorum. Sen uyurken, ölüyorum. Yakın değilsin, göremezsin. Masum değilsin, ağlayamazsın." Leyla The Band'ın *Aşk Bitti* şarkısı çalarken kendimi müziğin ritmine kaptırmıştım. Tek bir noktaya odaklanıp öylece bakarken sözler zihnimde tekrar etti. *Sen uyurken, ölüyorum...*

Bir sahil kenarında batmakta olan güneşi izliyordum. Yasmin ile baş başa bir şeyler yapmayalı uzun zaman olmuştu. Yasmin lavabodan geri geldiğinde yavaşça masaya yerleşti.

"Sipariş ettin mi?" diye sorarken kusacağını bile bile iştahla menüye bakıyordu.

"Evet," dedim ıssız bir tonda. "Sen kalkınca söyledim. Birazdan gelir."

"Rakı?" Merakla yüzüme baktı. "Rakı da söyledin değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Söyledim, Yasmin," derken ona takılmaya karar verdim. "Bugün bakıcılık yapmak istemiyorum. Ne olursun dozunda iç. Sonra seni kaldırımlardan topluyorum."

Yasmin eliyle dudaklarını kapatmasına rağmen kahkahasını gizleyememişti. "Bana diyene bak, en son içtiğinde Albay'ın arabasını hurdalığa çıkarttığını ne çabuk unuttun?"

Umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Ona iyilik yaptım. Sayemde arabasını yeniledi. Yoksa o hurdayı kullanmaya devam edecekti!"

CamScanner ile tarandı

"Senin yüzünden bize Albay'ın Yeri'nde içmeyi yasakladı!" dedi hafif kızgınlıkla. "Orada güzel mezeler vardı. Hiçbir şey içirmediği için oraya gitmenin keyfi çıkmıyor." Gülmeye devam ediyordu. "Ece? Bronz'la neler oldu, His?"

"Artık kavga etmeden anlaşabiliyoruz," dedim merakını gidermek adına. "Bizim için büyük bir gelişme. Benimle ortak olma konusunda hâlâ ısrarcı. Ortak düşmanımızdan dolayı bir araya geleceğiz. Üstelik bu düşman için yalnızca Bronz'la ben değil, hepimiz bir araya gelmeliyiz."

Bunun mümkün olmadığını belli etmek amacıyla kafasını iki yana sallayıp, "Gelemeyiz," dedi. "Nasıl bir araya gelelim, His? Kaç yaşında insanlarız, hepimizin farklı hayatları var."

"Biliyorum, Yasmin," diye mırıldandım. "Bilmediğiniz şeyler var. Anlatmak için doğru zamanı bekliyoruz. Sanaç'la konuşmakla başlamıştım lâkin çok sıcak bir sohbet olmadı..."

Laf arasına girip, "Sana karşı çok sinirli," dedi. "Sanaç küserse tam küser. Gönlünü almak çok zordur. Ona zaman tanımalısın."

"Onu zamana bıraktım," dediğim sırada siparişlerimiz gelmişti. Yasmin hiç yemeğine dokunmadan ikimize de rakıdan doldurdu. Onu tutmasam direkt şişeyi sek olarak kafaya dikecekti. "Yarın da Serdal ile konuşmayı deneyeceğim."

"Serdal diğerlerine nazaran biraz daha uyumlu," dedi nahif çıkan sesiyle. "Çok zor geçeceğini düşünmüyorum." Bardağını bana doğru kaldırdı. Kadehlerimizi tokuşturup birer yudum aldık. Mayhoş tat boğazımdan aşağı indi. "Benimle ne zaman konuşacaksın?"

"Seninle konuşma işini Bronz'a bıraktım," derken yavaşça göz kırptım. "Değiş tokuş yaptık. Viran ve Serdal bende. Sen ve Sanaç ondasınız."

Bardağından koca bir yudum aldığında neredeyse yarılamıştı. "Bu yangın benle ölünceye dek yaşasın varsın! Dünyanın o son günü sen beni arayacaksın!" diyerek çalan şarkıya eşlik etti. Sezen Aksu'nun *Yalnızca Sitem* şarkısıydı. "Doymadım doyamadım. Sevmelere seni ben. Kimseyi koyamadım yerine yeniden. Saymadım sayamadım sensiz geçen yılları. Ne inkâr ne itiraf bu yalnızca sitem..."

"Bunları kenara bırakalım da..." Balığımdan bir lokma ağzıma attım. Garsonlar kullanmamız için masaya şal bırakmışlardı. Rakı iç-

CamScanner ile tarandı

tiğim zaman hep üşürdüm. Şalı alıp sırtıma yerleştirdim ve ona sarıldım. "Konuşmana ve gerçekleri öğrenmeye ihtiyacım var."

"Ne bilmek istiyorsun, His?"

"Aslında çok şey," dedim. "Fakat çok üstüne gelmek istemiyorum."

"Kafam güzel olduğunda saçmaladığımı biliyorsun." Hafif çakır keyif olmaya başlamıştı. Benden önce başladığı için alkol çoktandır damarlarında geziniyordu. "Üstelik vaktimiz de kısıtlı. Yağız uyanırsa gitmek zorunda kalabiliriz. Beni sarhoş görsün istemiyorum."

"Utkan'dan başlayabilirsin," dedim vakit kaybetmeden. "İkinizi yıllardır tanıyorum ama aramızdaki sınırdan dolayı hiçbir zaman irdelemedim, anlaşmamız vardı. Bu evlilik gerçek miydi?"

Yüzünü incelemeye koyuldum. Bakışlarını parmağındaki yüzüğe dikti. Konuşmayı çok istiyor fakat içindeki yangını anlatacak kelimeler bulamıyor gibiydi. "En başından düşündüğün gibi Utkan ile evliliğimiz hiçbir zaman gerçek olmadı," dedi kelimeleri zorlukla dökerek.

Ürperdim. "Hiç mi?"

"Hiç," dedi kısılan sesiyle. Burnunu yavaşça çekti. "Çoğu zaman arkadaşım gibiydi. Fazlası hiçbir zaman olmadı. Hayatımda Sanaç dışında kimse olmadı. Olamaz."

Şimdi ise hayatında Sanaç dışında herkes vardı.

"Sizi yan yana görmek için her şeyi yaparım," dedim keskin bir sesle. "Sevgiliyken sizinle tanışabilseydim keşke. Nasıl bir çift olduğunuzu merak ediyorum."

Bakışlarını gökyüzüne dikti ve oraya kadeh kaldırıp, "Sana," dedi. "En çok sana." Bardağı yarısına kadar içti. "Dillere destan dedikleri bir aşktı bizimkisi. Sanaç, çok çapkın, her gün bir kadınla takılan biriydi. Ben de masum sayılmazdım. Cemiyette herkes yanında beni görmek isterdi. Beni yanında görmek istemeyen tek kişi Sanaç'tı."

"Nefretten doğan bir aşk mıydı?"

Kafasını iki yana salladı. "Ben, Sanaç'ı ilk gördüğüm anda hoşlandım. Kendime bunu kabul ettirmem zaman aldı. Onun ilgisini çekmiyordum çünkü o gerçek esmerlerden hoşlanıyordu. Ben çakma bir esmerdim."

Yüzüne uzun uzun bakıp, "Ama yine de çok güzeldin," dedim. "Seni ilk gördüğümde saçların simsiyahtı. Şimdi özündesin. Daha da

CamScanner ile tarandı

güzelsin. Bazı insanlar ruha âşık olur. Sanaç sana baktığında yalnızca bedenini değil, ruhunu da görmüş olmalı."

"Öyleydi," dedi dalıp giderek. "Ruhuma âşık bir adamdı ve görünüşüm nasıl olursa olsun ruhumun hep sarışın olduğunu söylerdi."

"Yağız peki?" dedim merakla. "Yağız'ın öz babası Utkan mı?"

Her konuştuğunda ağzından çıkan harfler neşter kadar keskindi. Kendinden başka kimseyi yaralamıyordu. "Utkan gerçek babası değil," dedi yavaş yavaş kanarken. Omuzlarımdan koca bir yük kalkmıştı. Utkan'la hiçbir sorunum yoktu. Kendisini sever sayardım. Yağız'a ve Yasmin'e karşı tutumunda yanlış hiçbir şey görmemiştim. Sadece Yasmin ve Sanaç'ın tekrar bir arada olmasını istiyordum. "Ama Yağız'a karşı her zaman iyi bir baba olmaya çalıştı. Elinden geleni yaptı. Yağız'a bir baba lazımdı o da açığı kapattı."

"Yağız neden gerçek babasıyla değil?"

"Olamaz, His," dedi ağlamak üzereyken. "Olamazdı."

"O bahsettiğin doktor yüzünden mi?" diye sordum. "Kim bu doktor? Bana adını vermelisin, Yasmin. Kim olduğunu bileyim."

Kim olduğunu aslında biliyordum. Kuklacı diye bilinen, eskiden doktor olan kişiydi. Yasmin onu farklı biri olarak tanıyor ve biliyordu.

"His," deyip derin bir nefesi ciğerlerine yolladı. "Suçu tek bir kişinin üstüne yıkamam. Sanaç'ın ailesi de en az doktor kadar suçlu. Valacanlar masum değil. En çok üzüldüğüm konu, Sanaç'ın ailesinin neler yaptığını bilmeden onlarla görüşmeye devam etmesi. Asıl her şeye sebep olan ailesiydi."

"Madem öyle, Sanaç'a neden anlatmadın ki?" dedim kızarcasına. "Bu kadar yıl boyunca nasıl söylemezsin?!"

"Sanaç ailesine çok bağlı." Kendine yeni bir bardak doldurdu. Şişenin dibini görmeye kararlıydı. "Ailesi onun için her şey demek. Abisi..." Gözlerini kapattı. "Nasıl diyecektim çok sevdiğin abin, nelere sebep oldu diye? Yıkılır... Çok yıkılır hem de. Benden zaten bir darbe aldı. Yıkılmayan tek kalesi, ailesi."

Kafamı iki yana salladım. "Yıkılmayan tek kalesi sağlam kalsın diye, kendini kaç kere daha yıkacaksın?" dedim bu denli vazgeçmesini istemeyerek. "Belki de istediği yalnızca sensindir!"

"Yalnızca beni isteyemez. Ben artık yalnız değilim," dedi kelimelerin üstüne basa basa. Bir anlığına dalıp gitti. Gözlerinin önüne dü-

CamScanner ile tarandı

şen sahnede en güzel şeyi görüyor gibiydi. Dudakları hafifçe kenara kıvrıldı. "Bir oğlum var."

"Oğlun var ama herkesten gizliyorsun," dedim hatırlatmak adına. "Oğlundan da gizlediğin şeyler giderek artıyor."

"Utkan'ın asker olması çoğu zaman işime geldi, His. Görevdeydi, sık sık gelemezdi. Vardı ama yok gibiydi. Yağız babası sandığı kişiyi senede birkaç kere gördü. Utkan'ı çok seviyor ama bana olduğu kadar bağlı değil ona. Bir gün gerçeği öğrenirse en az hasarı alacağını umuyorum," dedi kırgınlıkla.

"Ne olursa olsun, küçük bir çocuğu yalanlarla büyütemezsin," dedim yangına körükle giderek. Onu harlamak, aralarındaki aşkı tekrar alevlendirmek istiyordum. "Kendini kandırdın. Herkesi kandırdın. Onu kandırma, senden tek istediğim bu, Yasmin. Babası kimse gerçeği bilsin."

"Bilmesin," dedi Yasmin. "Bilmesini istememek beni kötü biri yapar mı? Bilmesin, His."

"Peki ya Sanaç?" diye sordum hesap sorarcasına. "Sanaç çok kötü durumda, Yasmin," derken dudaklarımın titremesine engel olamadım. "Onu gördüm, ölmek istiyor gibi bakıyordu. O bakışı tanıyorum. Neden ikinize bu eziyeti yapıyorsun? Neden böyle bir yolu seçtin?"

"Onu öldürürlerdi," dediğinde gözlerinden yaş süzüldü. "Ben ondan ayrı yaşamaya razı oldum. Ölürse yaşayamazdım çünkü. İkimizin de ölmeyeceği tek yol buydu. Biz olamazdık, His. Olamazdık. Başka yolu yok gibiydi!"

"Ağlama." Oturduğum yerden kalktım ve yanına geçtim. Onun hıçkırıklarla ağlamasına karşılık kollarımı bedenine sardım. "Ağlama çiçeğim. Akıtma gözyaşlarını..."

"Ben onu çok sevdim ama bir seçim yapmam gerekiyordu," dedi Yasmin. "Yaptığım seçimden hiçbir zaman pişman olmadım çünkü karşılığında Yağız'ı yaşattım. Sanaç'ı bir gün kaybedeceğimi hep biliyordum, ailelerimiz bize karşıydı. Yağız'ı da kaybedemezdim."

"Hangi seçimi yaparsan yap, yanında hep beni göreceksin, sarı çiçeğim," dedim ona sıkıca sarılırken. Bir süre omzumda ağladı. Arada rakısından içti ve tekrar ağladı. Ona istediği güveni vermek istiyordum. Son zamanlarda ikimiz de birbirimize karşı şeffaf olmaya çalışıyorduk. Çünkü artık birbirimizden başka kimsemizin olmadığını anlamıştık.

CamScanner ile tarandı

"Şimdi sıra sende," dedi Yasmin, gözlerindeki yaşı elinin tersiyle silerken. "Ailen hakkında gerçeği söyle bana, His. Yıllardır seni aile konusunda mutsuz gördüm. Beraber gittiğimiz bir aile mezarlığı oluyordu ama sen yalnızca gitmek için gidiyordun."

Hangi gerçeği söylemem gerekiyordu ki? Kendimi birçok gerçeğe inandırmıştım. Ailem konusunda yalan söylediğim çok konu vardı.

"Dur," dediğinde kafa karışıklığı yaşadığımı fark etmiş, olaya el atmıştı. "Şöyle sormam gerekiyordu. Ailen gerçekten öldü mü, His?"

"Öldüler."

Ağzımdan dökülen tek kelime bu oldu. Yasmin'in kaşları havaya kalktı. Zihninde çok soru oluştuğu belliydi. Lâkin ne demek istediğimi anlamıştı ve buna inanmak istemiyordu. Benim ağzımdan ilk anda kolay kolay doğru kelime çıkmazdı. Ben yalana doğmuştum.

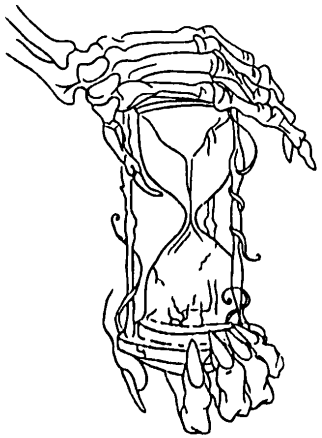
Yüzündeki ifade buz gibi çözüldü. Derin bir nefes aldıktan sonra bana acı dolu bir şekilde baktı. "Sana bu denli yara açan ve büyük bir iz bırakan insanlar zaten yaşamamalıydı. Aile, cehennemdir." İkimiz de dolu olan bardaklarımızı aynı anda kafaya diktik.

Aile, cehennemdir. Ailemin yarattığı cehennemdeydim.

Yaşıyorlardı.

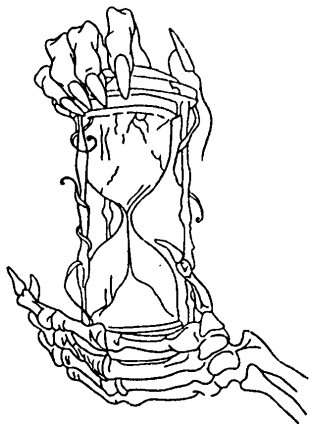
Bana yara açan ve büyük bir iz bırakan ailem yaşıyordu.

Ama unutmayın, yara hep iyileşir. En kötüsü bile. Fakat izi hep kalır. Ailem en büyük yara izimdi.

CamScanner ile tarandı

11

SARI ÇİÇEK RESİTALİ

YASMİN YAKUT

GEÇMİŞ ZAMAN

Mezarı olduğum sarı çiçekler vardı. Balçıklaşan toprağın bile kabul etmediği koparılmış sarı çiçekler, göğüs kafesimin içinde kaldı. Ruhumdan dökülen her bir yaprak geriye bıraktığı sivri dikenlerini tenime acımasızca batırıyordu. Akan sıvı kan değil, katrandı.

Bir soluk, kaç mezar? Kaç mezar, bir soluktu?

Endişeyle harmanlanmış her bir kesik soluğum, kırıkları toplanmayan göğüs kafesime yapmış olduğu baskının bedelini ağır ödüyordu. Gömülmeyi bekleyen tohumlar, daha sulanmadan çiçek açmaya başlamış, mevsimi gelmeden meyve vermişti. Mezarlıkta açan çiçeklerdi.

Odanın yarı açık olan kapısından içeriye, "Kızlar!" diyen bir ses sızdı. Tiz sesi, kulaklarımı doldururken, kaşlarım da eş zamanlı olarak çatıldı. Omuzlarım istemsizce dikleşirken, bacaklarımı düzelttim. Yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirdim. "Hazır mısınız?"

CamScanner ile tarandı

Oturduğum koltuktan kalktım. Neredeyse bir saat süren ağır bir makyaj yapmıştım. Takma kirpiğime kadar takmış, makyajın son dokunuşu olan sabitleyiciyi yüzüme sıkmıştım. "Birazdan geliyoruz," diye u harfini uzatarak yanıt verdiğimde, sesimin açık ve net çıkması için bağırmıştım. Aynada gördüğüm kadın kesinlikle ben değildim. Safir mavisi gözlerim, koyu göz makyajıyla birlikte oldukça belirgin duruyordu. Zifir karası saçlarım, sürekli bu renge boyattığımdan dolayı yıpranmış bir hâldeydi.

Bedenimi saran elbisem vücuduma göre yapılmış, ünlü bir markanın özel koleksiyonuna aitti. Simsiyah saçlarımı geride bırakacak, gözlerimle aynı yakut mavisi renge sahipti.

Uzun boylu bir kadındım. Annem, zihnimde kaldığı kadarıyla, benim şimdiki hâlimden bir iki santim daha uzundu. Babam evin en uzunu, bir doksan boylarında vardı, ben ise bir yetmiş dokuz santimdim.

Yasmin Yakut'tum ben.

Evin en büyük kızıydım ama kendimi en küçüğü gibi hissediyordum. Sarışın olarak doğmasına rağmen, babasının ikinci evliliğinden olan kadının isteği üzerine esmerleştirilmiş bir kızdım. Hayatımıza girdiği andan itibaren, öz anneme dair her şeyi silmeye yemin etmiş bu kadının pençesinde yaşamaya çalışıyordum. Ben kendimi hiç annesinin güzel çiçeği Yasmin olarak hissetmiyordum.

Titreyen bakışlarım, geniş odanın içindeki kız kardeşime doğru düştü. Yaprak benden üç yaş küçüktü. Benim tıpatıp ikizim, benden sadece biraz daha dolgun bir kızdı. Lise öğrencisiydi; aklı bir karış havada, henüz ergenliğini atlamamıştı. Benim yaşadığım her şeyi o da yaşamış, güneş sarısı saçları olmasına rağmen simsiyaha boyatmak zorunda kalmıştı.Siyah saçları, arayışta olmasının da etkisiyle onu biraz gotik bir tarza doğru itmişti.

"Ablacığım, lütfen hadi," dedim bıkkın bir sesle. Odasına girdiğimden beri ona elbise giydirmeye çalışıyordum. O ise dizlerine uzanan kalın çorapla birlikte, pileli etek giymek istiyordu. Tarzlarımız oldukça zıttı. Lâkin şu an içinde olduğum kıyafetler benim de zoraki giydiğim şeylerdi. En azından onun gibi gotik kalmayı istemediğimi biliyordum. "Giy şu elbiseyi artık. Sadece birkaç saatliğine ve söz veriyorum, senin yanından hiç ayrılmayacağım."

CamScanner ile tarandı

Saçlarını sinirle karıştırdı. Laptopunu kucağından ayırıp kenara bıraktı. Yatağın üzerinden doğrulduğunda, "Kameralara yalandan gülümsemekten bıktım! İyi bir aileymiş pozlarını vermekten, hiçbir sorun yokmuş gibi davranmaktan bıktım!" diye sinirle bağırdı. Sesini çıkartmamaya çalışıyordu ama bağıramamak onu daha çok çıldırtıyordu. "Yaprak hastaymış, karnı ağrıyormuş, bugün katılamayacakmış de! Lütfen abla, lütfen... Lütfen!"

Cemiyet ailesi olmak, birçok kuralı da beraberinde getiriyordu. Yapılan davetlere ailece katılma zorunluluğu, soyadını kirletecek tek bir şey yapmamak, sürekli gösteriş içinde olmak, sosyeteye mensup olmak gibi nice, kim tarafından ve neden konulduğunu bilmediğim katı kuralları vardı. Yakut ailesi bildim bileli bu topluluğun içindeydi.

"Olmaz," dedim kesin bir dille. "Hastayken bile katılmak zorunda olduğumuzu biliyorsun, evde tek kalmana ne babam ne de Oya izin verir."

Oya Yakut, babamın eşiydi. Annemin vefatının bir senesi dolmadan babam, Oya ile evlenmişti. Oya, babam ve annem hatırladığım kadarıyla en yakın üç arkadaştı. Ben daha küçüktüm, annemin kucağından bile inmezken Oya'nın bizim evden çıkmadığını, bütün aile yemeklerimizde olduğunu anımsıyordum. Annemi ölüme götüren şeyse babamın, anneme ihanetiydi.

Hayatımızın her şeyi Oya tarafından yönetiliyordu. Onun izni olmadan bir bardak su bile içemediğimiz günler olmuştu. Her şeyi kalori bazında, düzenli ve programlı bir şekilde bize dayatıyordu. Yaprak ve ben, onun istediği şekilde yetişmiş kızlardık. Kendisi gençliğinde mankenlik yaptığı için bizi de kendi mesleğinden ilerletmek adına çok küçük yaşlarımızda alıştırmıştı. Günlük yiyeceğimiz yemekler onun verdiği listeye göre hazırlanıyordu. Hiçbir şey yiyemiyoruz desem daha doğru olurdu.

"Ama çok güzel yemekler yapıyorlar..." deyip acı bir tonda mırıldandı. Kendini yatağın üstüne bırakarak elini karnına yerleştirdi. "Yiyemiyorum ve açlıktan geberiyorum. Dünyanın en iradesiz insanıyım."

Bu hâli yüreğimin sızlamasına neden oluyordu. Üstelik ablası olarak bir şey yapamamak beni günden güne kahrediyordu. "Biliyorum," diye mırıldanıp yavaşça yutkundum. "Ben yemekte bir şey yemeye-

CamScanner ile tarandı

ceğim. Sen kendine istediğinden al, ben de kendime senin sevdiğin başka yemekten alırım. Tabakları değiştiririz tamam mı? Benimkini de sen yersin."

Yaprak, uzanmış olduğu yataktan kalktı. Bu aralar mutlu gibiydi. Okul hayatında değişen bir şeyler olmuş olabilirdi çünkü evin içinde sadece kötülükle besleniyordu. İnce kollarını bana dolayıp yanağımdan sertçe öptü. "İyi ki benim ablamsın."

Ona yavaşça gülümsedim, dudağımdaki acının tatlı tebessümüydü. Üstümdeki baskıdan dolayı ona annelik yapamadığım için kendimi çok kötü hissediyordum. Attığımız adım bile Oya tarafından yönetilirken, ikimiz bir olup karşı çıkmayalım diye her şeyimizi aynı yaptırıyordu. Oya Yakut çok tehlikeli ve akıllı bir kadındı.

Odanın kapısı tıklatılmadan açıldığında, "Kızlar!" diyerek içeriye girdi. Yüksek topuklu ayakkabıları parkeleri sertçe döverken çıkardığı tok ses kulağımı aşındırdı. Oya'dan içten içe korkuyordum ama bunu ona hiçbir zaman belli etmemiştim. "Kime söylüyorum ben?"

Yaprak arkama doğru adımladığında önüne geçtim. Ne yapacağı belli olmadığı için ona karşı kardeşimi hep koruma içgüdüsüyle duruyordum. Oya'nın bakışları beni bulurken gözleri kısıldı. Esmer bir kadındı, gece gibi saçları vardı. Koyu bakışları beni göz hapsine aldığında kaşları havaya kalktı.

"Yasmin..." derken şaşkınlığı koyu dudaklarından döküldü. Nefes alışlarım adımı söylemesiyle sıklaştı. Adım, bir tek annemin sesine yakışıyordu. "Sen kuaföre gitmedin mi?!" Bana, saçlarımı kökünden yolacakmış gibi bakıyordu. Yapmadığı bir şey değildi. Sırf saçımı siyah yapmıyorum diye, kökünden koparırcasına çekmişti. Unutamadığım anlardan sadece biriydi.

Dudaklarımın kenarını dişledim. "Sınav tahmin ettiğimden uzun sürdü," dedim tok bir sesle. Saç diplerim gelmeye başlamıştı. Saçımın uzayan kısımları sapsarıydı. "Sonrasında çekimlere gittim. Kuaför için vaktim kalmadı..."

Bana sinirle bakıyordu. Tek kaşını havaya kaldırdığında, "Çekimi bu saçlarla mı yaptın?" diye sordu.

"Evet," diyebildim.

Elinde tuttuğu telefonun ekranını açtı. Burnundan soluyordu

CamScanner ile tarandı

"Hemen ajansla iletişime geçiyorum ve Fahri Bey'den fotoğrafların silinmesini rica ediyorum. Bu saçla asla ve asla fotoğrafların yayımlanamaz! Dibin gelmiş, Yasmin!" dedi yüksek, tiz çıkan sesiyle. "Yarın sabah saat yedi gibi ajansta olur, çekimleri tekrar gerçekleştirirsiniz."

"Sabah yedide ajansta olacaksam ne ara saçlarımı boyatacağım?" diye sordum. Karşısında güçlü durmaya çalışmak oldukça zordu. Yaprak ona hiç karşılık veremiyordu, kardeşime güçsüz abla izlenimi vermemek için kendimi zorladığım çok konu vardı. "Üstelik sabah saatlerinde yine vermem gereken bir sınavım var, günü hiç uyumadan mı geçireceğim?"

"Umurumda değil, Yasmin." Kafasını iki yana sallarken yüksek topuklu ayakkabısını ritmik şekilde zemine vuruyordu. "Benim sarışın bir kızım olamaz! Saçların simsiyah olmak zorunda! Bak annenin saçlarına... Simsiyah," derken kendi saçlarına fönünü bozmadan dokundu. Dilimi acımadan ısırdım, ona annemin o olmadığını haykırmak istiyordum ama yapamıyordum. "Uykundan biraz ödün verebilirsin. Anneniz gibi dinç olun biraz."

Derin bir nefes aldım. "Sorun şu ki ne ben ne de Yaprak senin kızın değiliz," diye mırıldandım. "Annemden nefret ettiğin için saçlarımızı görmeye tahammülün yok-"

"Gereksiz konuşmak yüzünün erken yaşlanmasına neden olur, boş yere çene çalma Yasmin," dedi beni susturmak adına. "Babanızla evleneli yıllar oluyor, yani uzun bir zamandır benim kızımsınız. Bu durumda ben ne istersem o olur, diğer türlü yüzünüze asla bakmayan babanızla karşı karşıya gelmek durumda kalırsınız." Açık açık tehdit ediyordu. Gerçekten güçlü bir kadındı çünkü arkasında babam, Aykut Yakut vardı. Bakışlarını Yaprak'a çevirdi, "Senin de dibin gelmek üzere, sen de saçlarını boyatıyorsun. Yarım saate kuaför gelmiş olacak, davete biraz geç katılabiliriz," deyip iğreti bir ifadeyle bizi baştan aşağıya süzdü. Tek kaşını kaldırıp ağzının içinde homurdanarak arkasını döndü ve odadan çıktı.

"Boya kokusundan kusacağım," dedi Yaprak. Odadan çıkmasıyla birlikte rahatlamıştı. Benim korktuğumdan daha fazla korkuyordu. Oya yüzünden panikatak hastası bile olmuştu. Benden uzaklaştı. "Gerçekten kusacağım. Bıktım ben bu kadının mükemmeliyetçilik

CamScanner ile tarandı

takıntısından!" Ağlamamak için kendini sıkıyordu. "Bizi de iyice kendisine benzetti."

Yanına doğru gidip açmış olduğu mesafeyi kapattım. İnce, kemikleri sayılan parmaklarımı onun yumuşak yüzüne yerleştirdim. Tenin de makyaj olmadığı için rahatlıkla yanaklarını okşadım. "Biraz daha dayan," diye fısıldadım sır verircesine. "Üniversiteye başladığımdan beri biraz daha özgürleştim. Lisede olduğu gibi üzerimde çok fazla hakimiyeti yok çünkü okul yönetimine sözünü geçiremiyor," dedim umut dolu bir sesle. Bütün arkadaşlarım iyi bir anne ve babanın kızıyım sanıyorlardı ama hiç kimse göründüğü gibi değildi. "Hiçbir şey kolay değil, Yaprak. Ama ne olursa olsun, seni yalnız bırakmayacağımı bil. Kendimize yeni bir hayat kuracağız. Sadece sen ve ben. Yasmin ve Yaprak."

"Yasmin ve Yaprak." Parmaklarımızı birbirine doladı. "YY."

"Çıkıyoruz!"

Oya'nın sesini işittim. Bütün evi inletircesine bağırdı. Topuklu ayakkabısının sesi kulağımda çınlıyordu. Yüzümdeki ifadeyi bozup dış kapıya ilerledim. Oya beni görmesiyle birlikte, "Ah," diye bir ses çıkardı. Yüzündeki gülümseme beğendiğini doğrular nitelikteydi. Baştan aşağıya beğeniyle süzdü. "Çok güzel olmuşsun, Yasmin."

Saçlarımı omzumun gerisinden itti. "Stilistin olduğum için çok şanslısın, bu gece bütün kameralar seni çekecek," dedi, heyecanlı bir sesle. Manşetlere çıkmam için para verip ilk sayfalarda yer aldıracağına emindim. "Güzel kızım benim, esmer güzeli."

Midemin bulandığını hissederken dilimi ısırdım. Omzumun kenarından dökülen saçlar bana ait bile değildi. Tüylerim sapsarı çıkarken, insanların görebileceği her kılım simsiyaha boyanmak zorundaydı. Oya takıntılı kadının tekiydi. "Zoraki esmer güzeli," diye mırıldandım dişlerimin arasından. "Solaryumdan dolayı tenimde lekeler oluşmaya başladı. Yakında cilt kanseri olursam şaşırmayın."

Oya umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Boş konuşmak yok." Sesindeki uyarı tonunu işittim. Küçük çantasından çıkardığı beyaz şeyi ağzıma doğru zorla itti. "Şimdilik şu sakızı çiğne ki çene kasların

CamScanner ile tarandı

çalışsın. Sen de doğal bir çene hattı görüntüsü verecek. Fotoğraflarda daha güzel çıkacaksın."

Dudaklarımın arasında duran sakızı yavaşça döndürdüm. "Sakız beni acıktırıyor," derken çok geçmeden karnımdaki ağrı varlığını belli etti.

"İlk kez aç kalmıyorsun ya! En sonki model yarışmanda yirmi gün boyunca sadece sıvıyla beslenmiştin. Bunlar senin için hiçbir şey olmalı." Tok bir kahkaha attı. Benimle eğlendiği barizdi. "Geleceğin en ünlü modellerinden biri sen olacaksın ve o zaman bana teşekkür edeceksin."

"Eminim öyle olacaktır, Oya Hanım."

"Anne!" dedi sertçe. "Anne diyeceksin, cemiyetin önünde sakın pot kırmayın!" Uzun yıllardır bize anne diye hitap ettirmeye çalışıyordu. Ona anne dersem, asıl anneme haksızlık olmayacak mıydı? Onun kemikleri sızlamaz mıydı? Annem küçükken bizi elleriyle beslerdi, her gece sütümüzü ve kurabiyemizi eksik etmezdi. Sabah büyük bir heyecanla kahvaltı hazırlardı. Oya ise aç yattığımıza emin olmak için evin içinde hiçbir şey yedirmiyordu. Her şey sayılı ve kalorisi hesaplanmış şekildeydi. Biri anneyse, diğeri neydi?

Yaprak, yavaş adımlarla merdivenlerden aşağıya doğru indi. Gelmesiyle birlikte dikkatimiz ona dönmüştü. Oya kızgın bakışlarıyla Yaprak'ı süzerken dilini damağına sertçe vurdu. "Bu niye ölü gelin gibi olmuş?" Kızgın bakışları beni hedef aldığında, *bilmiyorum* dercesine omuz silktim. "Küçük kızım, sana düz ayakkabı giymemen gerektiğini söylemiştim. Bu elbisenin altına bu ayakkabı hiç olmuş mu?" diye konuşurken yardımcısına eliyle bir şeyler işaret etti.

Oya'nın yardımcısı kucağına alabildiği kadar ayakkabı kutusuyla gelip hızlı bir şekilde Yaprak için ayakkabı seçmeye başladı. Son kutudaki ayakkabı hoşuna gidince giymesini söyledi. Yaprak büyük bir memnuniyetsizlikle ayakkabıları giydiğinde Oya onun aksine çok memnundu. "Yüzme derslerini artırsak iyi olacak, yoksa boyun ablandan çok kısa kalacak, Yaprak. Bunu kesinlikle istemezsin çünkü kimse ablasının gölgesinde yaşamak istemez." İyiliğimizi mi düşünüyordu yoksa kötülüğümüzü mü bilmiyordum ama kardeşleri birbirine düşman etmeye kararlı gibiydi.

CamScanner ile tarandı

Babam gelir gelmez Oya, "Mükemmel gözüküyoruz," dedi. İlk defa davete gitmiyorduk. Haftanın yüz günü gittiğimizi söylesem abartı kaçmazdı. "Bir fotoğraf çekilmeliyiz."

Yardımcısı profesyonel fotoğraf makinesini eline aldı. İp gibi dizildik, ortamızda babam ve Oya vardı. Oya yanına Yaprak'ı çektiğinde, ben de babamın yanına geçmek durumunda kalmıştım.

"Kızlar!" dedi irrite eden bir sesle. "Dik durun ve bir hanımefendi gibi gülümseyin." Yaprak onun söylediğini takmadığı için aynı memnuniyetsizlikle öylece duruyordu. "Yaprak," dedi sabrının son demlerindeyken. "Bu şekilde dik durmalısın." Babamın arkasına doğru usulca gözlerimi kaydırdım.

Oya, Yaprak'ın dik durması için saçlarını eline dolamış, acımasızca çekiyordu. Bunun etkisinde, Yaprak tam da Oya'nın istediği gibi dimdik duruyordu.

İkimiz de onların bedeninin arkasından birbirimize baktık. "Özür dilerim bu acıyı çektiğin için," diye fısıldadım ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

Canının acıdığına emindim. Yaprak'ın canı çok tatlıydı. En ufak şeyde ağlardı. Üstelik saçlarını çok severdi, en büyük zaafıydı. Yavaşça gülümsediğinde gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Alıştım abla, sorun yok."

Birkaç poz verip dakikalar boyunca Oya'nın istediği şekilde fotoğraflar çekildik. Fotoğraf çekilme seansı bittiğinde vakit kaybetmeden Yaprak'ı yanıma çektim. Elimi ensesine yerleştirip yavaşça okşamaya başladım. "Kızlarım çok mutlu," dedi babam. Çekildiğimiz fotoğraflara bakıyordu. İçine sineni basına servis edecek, *Yakut Ailesinin Davet Hazırlığı* diye paylaşılmasına izin verecekti. "Bu senin sayende, Oya," dedi. Bütün olan bitenin bir hayal olmasını umsam da her şey gerçekti. "İyi ki seninle evlendim diyorum."

"Aykut, beni şımartıyorsun. Gerçekten," dedi Oya. İkilinin dudakları birleştiğinde sakin bir şekilde öpüştüler. Bu hâlde birkaç poz daha vermiş oldular. İkisinin de mutluluğu gözlerinden falan okunmuyordu. Hepsinin birer oyun olduğunun farkındaydım ama hiçbir şey yapamıyordum.

CamScanner ile tarandı

Damarlarımın arasında gezinen sancılar, kalbime ekilmiş tohumların büyüttüğü filizlerden açan çiçeklerin acısıydı.

Annem doğana kadar adımı koymamış; fakat doğduğum an tenimden aldığı yasemin çiçeği kokusuyla adımı bulduğunu söylerdi. Küçükken hep anlatırdı, süt kokusunun aksine senden hep yasemin çiçeği kokusu alırdım, diye. Çiçeklere âşık bir kadın olarak, bana hamileliği boyunca hep yasemin çiçeği yetiştirmiş. Şimdi ise sadece pahalı parfümler kokuyordum. Bir de Oya'dan gizlice içtiğim sigaraların yoğun duman kokusu vardı.

Sarı çiçekleri koparılmış ruhumun kuru toprağına izmaritler ekilmişti.

Üzerimde tenimi incecik göstermesi için giymiş olduğum dar elbisemle, oklava yutmuş gibi dimdik duruyordum. Parmaklarımın arasında içmemem gereken bir içecek, önümde lezzetinden sürekli olarak yutkunduğum yemekler vardı. Yememiz yasaktı. Sadece gösteriş için konulmuştu.

Koluma dokunan ince, soğuk parmaklarla birlikte dikkatim içinde olduğumuz ana sürüklendi. "Abla," diye mırıldandı Yaprak heyecanla. Beni birkaç kere dürtüklediğinde bakışlarım ona kaydı. Bakışlarıyla ileriyi işaret etti. "Sanaç Valacan içeri giriyor..."

Davet alanının ihtişamlı kapısından içeriye adımladığını gördüğümde, kısılan bakışlarımla onu göz hapsine aldım. Yüzünde silinmeyen bir gülümseme vardı. Güldüğünde dudaklarının kenarlarında ince çizgiler oluşuyordu. Saçları dolunay gibi parlıyordu, özenle yapılmış gibiydi. Takım elbisesi ona o kadar yakışıyordu ki, bir Valacan erkeği olduğu her hâlinden belliydi. Medyanın aranan yüzleri, manşetlerin hiç değişmeyen başlıklarının tek isimleriydi. Cemiyetin en sevilen ailesiydi.Varlıklı bir ailenin çocuğu olmak birçok başarıyı da beraberinde getirmişti.

Yanında beliren, aynı yaşlarda olduğu belli olan kadının beline parmaklarını yerleştirdi. Esmer, uzun saçlı kadın, magazin dergilerinden fırlamış gibiydi. Onlar kameralara poz verirken herkes fotoğraflarını çekme telaşındaydı. "Şımarığın teki," diye dişlerimin arasından fısıldadım. "Klasik Valacan işte."

Yaprak'ın dudaklarından hoş bir kıkırtı döküldü. "Hadi, hadi.

CamScanner ile tarandı

Yeme beni. Birbirinize olan bakışlarınızı görmüyorum sanma. Oya görmesin, ikinizin de gözünüzü oyar," dedikten sonra aniden durdu. "Oya, oyar." Kahkaha atsa da birkaç masa ilerimizde duran Oya'nın bakışlarıyla ciddi bir tavra büründü.

Bir süre ikisini izlediğimde damarlarımın arasında gezinen sancılar daha da artmıştı. Mutlu görünüyordu fakat kimsenin göründüğü gibi olmadığının bilincindeydim. Yaprak bana doğru iyice sokulduğunda, "Yanındaki kadın kim sence?" diye sordu. "Cemiyetten mi?"

Umursamaz bir tavırla, "Ne bileyim ben kim," dedim. Dudaklarımdan dökülen kelamlar kısıktı. Kısa bir bakış atarken yanındaki kadının gerçekten çok güzel olduğunu fark ettim. "Güzel birisi işte... Öncekiler gibi."

Yaprak yanağıma öpücük kondurdu. "Sen de çok güzelsin, ablam benim," dedi gerçekçi bir ifadeyle. "Acaba orijinal esmer bomba değilsin diye mi sana bakmıyor?" diye sorarken dalga geçiyordu. "Yanında hiç sarışın bir kadın görmedim. Yan yana dursanız keşke, belki çok yakışacaksınız."

Kısılan gözlerimi rahat bıraktım. "Yan yana kelimesi bile bitişik yazılmıyor, Yaprak." İçimdeki umutsuzluk filizleri yavaş yavaş büyürken yutkundum. "Ben kim, onunla yan yana olmak kim."

İçeriye giren Valacanlar'la ilgilenmekten yanımıza doğru gelen Kayalar ailesinin tek veliahtı Onat Kaya'yı daha yeni görmüştüm. Yüzünde hiç iyi olmayan bir gülümseme vardı. Bir elini pantolonunun cebine yerleştirmişti. Rahat bir tavırla ilerleyerek aramızdaki mesafeyi kısa sürede kapattı.

"Yasmin ve Yaprak," derken samimi bir tavırla elini Yaprak'ın omzuna attı. Bakışları bendeydi. "Dans etmek için beni mi bekliyordunuz?"

Davetliler yavaş yavaş dans etmeye başlamıştı. "Dans?" derken kaşlarımı çattım. Kafamı olumsuz anlamda salladım. Kız kardeşimin omzundaki kolunu parmaklarımın arasına aldığımda, "Sana yanlış söylemişler, Onat. Elini kırmak için seni beklediğim doğru ama," dedim sert bir tavırla. "Kardeşimden uzak dur. Senin gevşek tavırlarınla uğraşacak biri değil." Yaprak onun yanından ayrılmıştı. Birkaç kere davette onunla karşı karşıya gelmiş hatta bir keresinde kolunu sıktığı-

CamScanner ile tarandı

nı görmüştüm. Arkadaşça bir yaklaşım değildi, üstelik aralarında yaş farkı vardı. Yaprak hep kendinden yaşça büyük kişilerle takılıyordu. Bu durum beni tedirgin ediyordu.

Onat, "Yemedim canım, kardeşini," derken Yaprak'a bakarak göz kırptı. "Sadece eğleniyoruz. Değil mi Yaprak?" Yaprak'ın ona dönüp yüz vermemesi beni içten içe sevindirmişti.

"Abla," dedi Yaprak. Kulağıma doğru fısıldadı. Onat'ın bizi duyamayacağı kadar kısık sesle konuştu. "Sanaç Valacan. Buraya bakıyor."

"Ava çıkmıştır..."

"Adımlarını buraya doğru atıyor."

"Yolunu şaşırmıştır..."

Beni birkaç kere daha sarstığında, "Gerçekten Valacan erkekleri çok yakışıklı, abla! Abisi, babası ve onu ilk kez bu kadar yakından görüyorum," dedi Yaprak heyecanlı bir sesle. Onat, onun bu hâline yüzünü buruşturarak bakıyordu. "Ay gerçekten buraya geliyor! Kamelya'ya anlatsam, asla inanmaz! Umarım birileri ikinizi kadraja alır, diğer türlü Oya telefon kullanmamızı yasakladığı için fotoğrafınızı çekemem. Elimde kanıt olmasını istiyorum."

Çehremde yer edinen ifadeyi bozmadım, kaşlarım hafifçe yukarıya kalktı. Sanaç'ın babası ve abisi, Yakut ailesinin yanına doğru ilerledi. Oya Hanım, iki Valacan erkeğini karşısında görünce eli ayağına birbirine girmiş gibiydi. Kendini beğendirme çabalarıyla, bir Yakut'la evli olmasına rağmen gözü hep Valacanlar'da takılı kalmıştı.

Sanaç Valacan ise tam karşımda durdu.

İnsanın yüreğini ferahlatan gökyüzü, onun gözlerine hapsolmuştu ama benim nefesimi kesiyordu. Gökyüzü bakışlı adamdı. Onu görmek istediğim zaman gökyüzüne bakardım.

Sanaç bakışlarını Onat'a çevirip, "İşte tam burada gitmen gerekiyor," dedi Sanaç. Ses tonu kendinden emindi. "Hatta direkt olarak davetten ayrıl, Onat. Olduğum yerde bulunmaman gerektiğini sana çok güzel bir şekilde anlatmıştım. Anlamadıysan tekrar anlatırım."

Kaşlarım çatıldı, ikisinin arasında ne geçtiğini deli gibi merak etmiştim. Sanaç Valacan, parmaklarını boğumları beyazlayacak kadar sıkmıştı. Onat ise elini ağzına götürmüş dudağının kenarını siler gibi yapmıştı.

CamScanner ile tarandı

Onat baştan aşağıya ona baktığında, "Şımarık züppe," diye ağzının içinde söylenerek ayrıldı.

"Siz kızlar burada durursunuz değil mi?" diye sordu Sanaç. Bakışları kendi kız kardeşi ve benim kız kardeşim arasında gidip gelmişti. "Ben hanımefendiyle dans edeceğim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Hanımefendinin bundan haberi var mı?" diye sordum.

Yanıma gelip beni belimden yakaladı ve kendine doğru çekti. "Artık var," derken göz kırptı.

Beni baştan aşağıya süzdüğünde, içimden dışıma doğru, sıcaklık patlayan bir volkan edasıyla yükseldi. Yüzümdeki porselen makyaja rağmen kızarıklığımı belli edecek bir seviyeye ulaştı. Dilini dudağının üzerinde gezdirdiğinde, "Boşuna hazırlanmışsın," dedi Sanaç. "Bu siyah saçlar, koyu bakışlar..." Ses tonu hoştu. Kendini sabahtan akşama kadar dinletirdi. "Gerçekten böyle ilgimi çekebileceğini mi sanıyorsun Jasmie?"

"Buraya gelip bana bunu sorduğuna göre, ilgini çekmişim demektir Valacan." Gözlerim, gözlerini delercesine baktı. Ciddi tavrım onu daha çok gülümsetti.

"Seninle dans etmeyeceğim."

Kaşlarım havaya kalktığında, "Ama şu an senin kollarının arasındayım ve dans ediyoruz," dedim.

"Ruhundan bahsediyorum." Kulağıma doğru ılık bir tonda fısıldadı. "Ruhunla dans etmeyeceğim." Yavaşça geriye çekildiğinde bakışlarımızı tekrar birbirine mühürledi. "Ama sen benim duygularımla dans edecek gibisin, Yasminka."

"Adım Yasmin."

"İsim hafızam iyi değil, üstelik yüzün çok tanıdık. Sanki seninle birkaç gece geçirdim," diye mırıldanarak yüzüme doğru eğildi. Genzinden gelen hırıltılı nefesi tenime dağıldı. Aramızda fazla boy farkı yoktu. Üstelik ayağımdaki topuklular sayesinde bu fark daha da azalmıştı. Babamdan kısaydı, boyunun bir doksandan kısa olduğuna emindim. Gözlerini alaycı bir ifadeyle kıstığında, "İsmin konusunda bana yalan söylemiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Birkaç değil, tek bir gece geçirmiş olsaydık, adımı asla unutmazdın, Valacan. Bu ismin seninle anılması için her şeyi yapardın."

CamScanner ile tarandı

dedim. Onun aksine ciddiyetimi korurken aynı rengin farklı tonlarına sahip gözlerimde harlı bir yangın belirdi. "Yalan mı?" dedim meydan okurcasına. Kendimi tamamen ona bıraktığım için dansı yöneten de oydu. "Biz Yakutlar dünyanın en dürüst insanıyız."

Alaca maviliği saklayan gökyüzü hareleri, saçlarımın üzerinde dikkatle gezdi. "Peki, neden esmer olduğun konusunda dürüst değilsin?"

"Esmerim..." Yutkundum. "Ben ve kardeşim de. Ailemizde hiç sarışın yok," dediğimde, bunun bu kadar canımı yaktığını dilimden dökülene kadar bilmiyordum. "Küçüklüğümden beri kamera karşısındayım. Bütün fotoğraflarda saçlarım simsiyah. Sarışın olduğumu da nereden çıkardın?"

Parmak boğumlarını birer kelepçe gibi çeneme yasladığında sıcaklıkla kaynayan tenimi esir etti. Ağır bir vurguyla aşağıya doğru ilerlerken göğüs kafesim sertçe yukarıya kalkıyordu. Boynumdan geçen sıcak parmakları, dokunduğu yeri yakmaya yemin etmiş gibiydi. Bakışlarını, bakışlarımdan ayırmıyordu. Göğüslerimin üzerine geldiğinde, açık olan dekolteye dokundu. Parmaklarının altında hızla tekleyen nabzım, boğumlarına dolanmıştı. "Dekolten," dediğinde boynundaki âdemelması sertçe hareket etti. "O güzel tenindeki ince tüylerin sapsarı, Blondinka."

Sarışın. Rusça, sarışın diye hitap ediyordu.

İfadesizliğim alaşağı olurken, "Renk körü olabilir misin acaba?" diye sordum.

Gülümsedi. Gülmek o kadar çok yakışıyordu ki, insanın içini kıyım kıyım ediyordu. "Adını hatırlayamadığım esmer bir kadın, çocukmuşum gibi elimden tutup beni göz doktoruna götürmüştü. Onun sayesinde renkleri herkes gibi görmediğimi anlamıştım. İşte o zaman o kadına âşık olmuştum." Kulağımın alt noktasına dudaklarını bastırdı. "Tescillenmiş renk körüyüm."

"Güzel bir tanışma hikâyesiymiş," diye fısıldadım. "Başrolleri kimler?"

"Kesinlikle biz değiliz," dedi Sanaç. "O kadın sarışın. Sen değilsin. O adam ise çok âşık. Ben âşık olmam, Blondinka."

Onaylayan bir ses çıkardım. "Doğru, sen âşık olmazsın," derken kollarının arasında müziğin etkisiyle tutkuya boğulmuştum. "Bence sen siyah ve sarıyı da ayırt edemiyorsun."

CamScanner ile tarandı

"Kimi kandırıyorsun sen?"

Hareleri dolunay gibi parladığında kafamı kaldırıp kulağına doğru boğuk bir sesle fısıldadım. "Seni, Valacan."

Sesli yutkunuşu kulağıma dolarken geriye doğru çekildi. "Anladım, Jasmine," diye ağzının içinde boğuk bir sesle fısıldadı. Konuşmamdan etkilenmişe benziyordu. Pantolonundan hissettiğim şişkinlik de bunu doğrular nitelikteydi. "Bir dahakine koyu renkli lens takarsan ilgimi çekebilirsin gibi. Bu sefer de davetten seninle ayrılmayacağım."

"Olur." Dansı bitirdiğimizde ikimiz de birbirimize teşekkür babında reverans yapmıştık. "Anneciğime iletirim."

Müziğin yüksek sesine rağmen duyabildiğim topuklu ayakkabılarının zemine sert vuruşları sonrası yanıma gelen Oya Hanım, "Ne konuştunuz?" dedi nefes nefese. Benden daha heyecanlı görünüyordu. "Ne dedi, Yasmin?" diye sorduğunda gözlerimin içine bakıyordu. "Beğenmiş mi seni?"

Dans alanından çıkmak için yürümeye başladığımda, "Çooook," diye alay edercesine konuştum. "İlk görüşte aşk diyor. Yatak ısıtıcısı lazımmış, yarın gelip işe başlar mısın diye sordu. Hemen kabul ettim. Memnun oldunuz mu sevgili anneciğim?"

"Terbiyesiz!" dedi Oya, kızgınlıkla. "Kendine bu yakıştırmayı nasıl yaparsın?"

"Ne oldu?" dedim, ona hatırlatmak adına. "Evimize beş çayına gelen sosyetik arkadaşlarınız benim hakkımda böyle diyordu. Sanaç Valacan'ın olsa olsa yatak ısıtıcısı olur diye. İstediğiniz bu değil miydi?"

Gözlerinin beyazlığında kırmızı damarlar belirginleşti. "Beğendiremedin değil mi kendini? Ne yaptın, çıyanlık mı yaptın?" dedi nefret kusarcasına. "Hayır anlamıyorum, her şeyine dikkat ediyorum. Giyimin, kuşamın, saçın, başın... Bir başkası olsa sana çoktan evlenme teklifi etmişti. Cemiyetin yüz karasısın!"

Onu dinlemek istemediğimi belli etmek adına arkama döndüm. Bakışlarım Yaprak'ı ararken onun iyi olduğundan emin olmaya çalıştım. Aynı bıraktığım yerde, Sanaç ve kız kardeşiyle duruyordu. Güldüklerini görünce içim bir nebze olsun rahatlamıştı.

Oya ağzının içinde mırıldandı. "Annen gibi... Tam bir sarı çıyansın!"

"Bitti mi?"

CamScanner ile tarandı

"Sana verdiğim emeklere yazıklar olsun."

Cevap verme tenezzülünde bulunmadan oradan çıkıp davet alanının çalışanlar dışında kimsenin giremeyeceği bölgesine ilerledim. 'Personel Harici Girilmez' yazan tabelalı kapıyı açıp kendimi hışımla içeriye attım. Saçlarımdaki tokayı çıkararak yere fırlattım. Üstümdeki elbisenin fermuar kısmını zorlukla indirip bedenimi rahatlatmaya çalıştım. Bileğimi saran ipleri çözerek topuklu ayakkabılarımın rahatsızlık seviyesini azalttım.

Sinir, bütün bedenimi esir aldı. "Nefret ediyorum!" diye bağırdım. "Her şeyden nefret ediyorum." Aynadaki yansımamı gördüğümde durdum. O kadın ben değildim. Annesinin kızı değildi. Başkasının kızıydı. Çiçek kokmuyordu artık. "En çok kendimden."

İçime sığmayan acılar vardı. Gerçek arkadaşım yoktu bile. Çünkü Oya o kadar korkunç bir insandı ki, tanıştığım her kişiyi manipüle edip kendine çekiyordu. Başta benim arkadaşım olan, Oya'nın tavırlarından dolayı bana düşman kesiliyordu. Tek varlığım kardeşimdi. Her şeyimi bilen kız kardeşimdi.

Gözlerimden yaşlar akarken beyaz tenli biri olduğum için tenim çabucak kızarıyordu. Haftanın bir günü solaryuma gitmek zorundaydım. Bronzlaşmama rağmen yine de kıpkırmızı kesiliyordum. İçli içli ağlamalarım göğüs kafesimde gömülü olan çiçekleri yaşatırken yapraklarımı da aynı zamanda kurutuyordu.

"Blondinka?"

Duyduğum hoş ses, gözlerimden akan damlaları silmeme neden olurken elimin tersiyle göz altlarıma hızlıca dokundum. Burnumu içime çekip yüz ifademi düzeltmeye çalıştım. Boğazımdaki yumrunun gitmesi için hafifçe öksürdüğümde oturduğum yerde toparlandım.

"Sarışın değilim ben," diye fısıldadım. Birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapattı.

Ortamdaki boğucu havayı yok etmek için dudaklarından melodiler eşliğinde kelimeler döküldü. "Tenin esmer..." Tok sesi, melodili söylerken sertleşiyor ve onda daha hoş bir hava yaratıyordu. Kısa bir es verdi. "Ruhun sarışın."

Bakışlarımı kaçırdım. Kirpik diplerimde yoğun bir ağrı vardı. "Bak bana..." Dizlerini kırıp eğildiğinde bacaklarımın önünde dur-

CamScanner ile tarandı

muştu. Parmakları çenemi sarıp yavaşça kendine doğru çevirdiğinde, ğunlaşan hareleri gözlerimin içinde yaşamını sürdüren dev attı. "Ağladın mı sen?"

"Hayır," dediğimde dudaklarım yukarı kıvrıldı. *Bir şey yok* sine gülümsedim. "Oya'nın işleri. Gözüme bir şey sıktı. O bir tık. Yoksa ağlamadım."

"Evet, ben de Süpermen'im."

"Henry Cavill kadar yakışıklı değilsin." Konuşmamla birlik Sanaç'ın yüz ifadesi ciddi anlamda asıldı. Dudaklarımı hızla araladım. "Şakaydı! Gerçekten *sevgilim*!"

"Sevgiline yalan söylemeye utanmıyor musun?"

Yüzümü buruşturdum. "Sevgilim sarışınlardan hazzetmiyor," dedim kısık bir sesle. "Hatta nefret ediyor olabilir..." Onu hiç sarışınlarla yan yana görmemiştim. Esmerlere ayrı bir ilgisi ve zaafı var gibiydi.

Sanaç ellerini belime yerleştirdi. Aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı. "Tek sevdiğim sarışın sensin," dedi tok bir sesle. Burnumun üzerine dudaklarını bastırdı. Ölü çiçekler sanki sulanmış gibi yeşil aldı. Dikenli çiçekler, dikenlerinden sıyrılıp kalbimin tüm odacıklarını yapraklarıyla doldurdu. Dokunuşu, narin bir çiçeğin dokunuşunu aratmıyordu.

"Ama esmerlere âşık olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

Keskinleşen alaca mavi hareleri gökyüzüne yerleşen doluları gibi parlıyordu. "Hayır," dedi net bir dille. Kalbimin hızını artırmaya yemin etmişti. "Âşık olduğum sensin."

Sanaç Valacan, bir süredir herkesten gizlediğim sevgilimdi. Onunla bir ilişki içinde olduğumu kimse bilmiyordu. İnsanların içindeyken birbirinden haz etmeyen iki kişi gibi davranıyorduk.

Benim de âşık olduğum kişi Sanaç'tı.

Dudakları burnumun üzerinden saçlarıma öpe öpe çıkarken dökülen sıcak nefesi, nefret ettiğim saçlarımın üzerinde geziniyordu. "Saçlarını kendi renginde görmeyi, dokunmayı çok isterdim. En çok da öpüp koklamayı. Eminim o hâline de deli olacağım, Blondie."

Bana dair her şeyi biliyordu. Sahte bir esmer olduğumu da...

"O renge ulaşmam için saçımı kazıtmam lazım, Valacan." Saçlarım yıpranmıştı. Tıpkı bakımsız bir çiçek gibiydi. Toprağının değişmesi

CamScanner ile tarandı

ne. güneş görmesine, sulanmasına gerek yoktu. O çiçeğin toprağından sökülmesi lazımdı. Sıcaklığını hissettiğim parmakları siyah saçlarının arasında gezdi. Gözlerimi kapatıp onun tenimdeki varlığının tadını çıkardım. Her zaman bulamadığım, nadir bir andı. Bana saçlarımın bu hâlini sevdirmeye çalışıyordu ama başarabildiğini söyleyemezdim. Sevmiyordum, sevmeyecektim. "Kel bir sevgili istemezsin."

"Çirkin sarı çiçek," derken elinin tersiyle gözümden akan yaşları sildi. "Ağlayınca çok çirkin bir kadın oluyorsun."

"Beni güldürebilen tek kişi sensin." Öyleydi, ondan başka kimseye gülmemiştim. Ondan başka kimse gülüşümü duymamıştı. Ondan başka kimse beni güldürmemişti. Gülüşümü ona borçluydum.

"Sadece seni güldürmek istiyorum," dedi istekli bir şekilde. O, Valacan erkekleri arasında en masumu olabilirdi. Kardeşlerine göre farklıydı. Medyada gözüken ailesinin tam tersiydi. "Sadece sen gül, Blondinka." Dudaklarını, dudaklarımın kenarına bastırdı. "Ne başka kimseyle gülmek ne de kimseyi güldürmek isterim."

"Türkçe söyle," diye mırıldandım. Sesim yalvarır gibi çıkmıştı.

"Sarışın." Yutkunamadım. İçimde, en derin yerlerde saklı kalmış hücrelerimde, annemin gözlerini yummadan önce yetiştirdiği küçük sarışın kızın varlığı bana gülümsüyordu. O kızı ben bile unutmuştum, oysaki hâlâ içimdeydi. O kızı bana bu adam hatırlatıyordu. Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Benim sarışınım."

"Sanaç Valacan'ın sarışını..." Ona tamamen yaklaşarak dudaklarımı, dudaklarına bastırdım. Öpmeye başladığım dudakları hasret kaldığım bir duygunun tadını barındırıyordu.

Gece sonunda Sanaç'ın basına servis edilecek fotoğrafları aklıma geldiğinde, kaşlarım istemsiz bir şekilde çatıldı. Ona, bundan dolayı kızma hakkım yoktu. Kıskançlık, damarlarımın arasında geziyordu. "Bugün beraber geldiğin kadın çok güzeldi... İyi bir ailesi, güzel bir geleceği var, kendisi başarılı bir kadın," dedim çatallı bir sesle. Sanaç yüzüme baktığında ne diyeceğimi anlamadığını belli eden bakışlar atıyordu. "Bir de bana bak... Hayatım tamamen yalandan ibaret. Özümde bile değilim. Bende ne buluyorsun, anlamıyorum. Ben sana dertten başka bir şey değilim. Baksana, personel giyinme odasında buluşuyoruz."

CamScanner ile tarandı

Göz kırptı. "Seninle düşmanmış gibi davranmak hoşuma gidiyor."

"Her seferinde ilk tanışma anımızı canlandırmak zorunda mısın?"

"Ben o günden sonra seni unutamadım," derken yoğunlaşan sesine, bana odaklanan gözleri de katılmıştı. "İnce tüylerin seni ele veriyor." Dudakları boynumdan aşağıya ağır bir vurguyla ilerlerken her bir dokunuşunda soluğum alev alıyordu. "Sapsarı..."

"Başta gerçekten düşmandım sana," diye itiraf ettim. Bunu demesem bile her hareketimle belli ediyordum. Bakışlarım bile tek başına yetiyordu. Hatta bakışlarımdan dolayı Oya'dan çok fazla uyarı almıştım. "Seni gerçekten öldürmek istiyordum çünkü burnun çok havadaydı. Hoş, diğer Valacanlar da öyle ama sen onlardan ayrı bir yakışıklı olduğun için bambaşka bir havan var."

"Sana kadar gerçekten sarışınları sevmiyordum," derken o da itiraf etmişti. "Senin sarışın, asıl hâlini o kadar çok merak ediyorum ki, beni cezbeden de bu sanırım." Bakışları yüzümde karış karış gezdi. "Böyle gizli buluşmalar, yakalanma korkusu, sevgili olduğumuzu gizlememiz, herkesin içinde atışıp düşman gibi davranmak..." Gerçekçi bir gülümseme belirdi. "Normal değiliz ve bu hoşuma gidiyor, Sarışın."

Karşımdaki koltuğa oturdu, dudaklarımı ısırmaktan yara etmiştim. Canım aşırı derecede sigara çekiyordu ve içmeden rahatlamayacaktım. Bakışlarımı kaldırıp ona, "Sigaran var mı?" diye uysal bir tavırla sordum.

"Cebimde," dedi. Kendi bedenini işaret etti. "Al bakalım," derken sesinden hoş bir ton akıyordu. Tutkunun getirdiği yoğun bir çekim ikimiz arasında mekik dokurken meydan okurcasına gözlerinin içine baktım.

Kalçamı oturduğum yerden kaldırıp zemine bastım. Onun dizlerinin önüne gelirken üstüne eğildim. Bakışlarını bakışlarımdan ayırmıyordu. Ceketine parmaklarımı yerleştirdiğimde iç tarafına doğru yol aldım. "Cıks," dedi düz bir sesle. "Orada değil."

"Benimle uğraşma, Valacan."

O ise tam aksine uğraşmak istercesine baktı. Dizlerimin üstüne çöküp onun bacaklarının arasında dururken ellerimi pantolonuna yerleştirdim. Bakışlarımı bir saniye bile olsun ayırmazken, Sanaç seslice yutkundu. Kemerinin üzerinden ilerleyip fermuar kısmında durdum.

CamScanner ile tarandı

Dilimi çıkartıp dudaklarımı oldukça yavaş bir hareketle yalarken kuruyan tenimi onun bakışları arasında ıslattım.

Ve hiçbir şey olmamış gibi sigara paketini cebinden alıp ayağa kalktım.

Paketten bir dal sigara çıkarıp dudaklarımın arasına koyduğumda Sanaç da eş zamanlı olarak çakmağını yakmıştı. Uzanıp sigaramın yanmasını sağlarken beni izlemeye devam ediyordu. Ateşlenen sigarayı üflediğimde ucundaki külden bir har oluştu. O harın is kokusu ciğerlerime dolarken derin bir nefes aldım. Gerilen vücudum dumanın etkisinde bir nebze olsun rahatlamıştı. Ona doğru döndüğümde, sigara paketini işaret ettim.

"Açken içmiyorum, midemi bulandırıyor," dedi. "Sen de açken içmesen daha iyi olur." Kendimi koltuğa bırakarak arkama yaslandım. Kendi yanına doğru uzandı ve vestiyerin üzerinden bir şey aldı. "Hem bak..." derken bana döndü. "Kruvasan getirmiştim sana." Gözlerinin içi parlıyordu. "Beraber yeriz, değil mi?"

Beyaz kâğıda sarılı olan kâğıdını açıp kruvasanı ortaya çıkardı. "Sanaç," deyip sigarayı parmağımın arasına aldım. Kızarmış hamurun rengiyle içine sürülen krema birbirine zıtken arasında frambuaz da vardı. "İçine krema bile sürdürmüşsün! En sevdiğim!"

Kaşları çatılırken, "Yemediğini gördüm," dedi hafif bir kızgınlıkla. "Kendi tabağını kardeşine verdin. Sen hiçbir şey yemedin."

"Sıkı bir diyetteyim." İçime çektiğim sigara dumanını üfleyip havaya karışmasını sağladım. "Yarışmaya az bir zaman kaldı."

"Beni kandırma, Sarışın."

Gözlerimi devirdim. Başımı boşta kalan parmağımın arasına alıp yavaşça sıktım. "Oya," diye bıkkın bir sesle mırıldandım. "Son bir haftadır her gece tartıya çıkartıyor. Eğer bunu yersem, diyeti bozduğumu anlar. Çok güzel gözüküyor," derken dudaklarımı açlıkla yaladım. Canım çok istiyordu ama kendimi tutmam gerekiyordu. "Ama yiyemem."

"Sana ben yedireceğim," deyip kruvasanı dudağıma doğru uzattı. Başımı diğer tarafa çevirdim. İçime çekeceğim sırada sigarayı elimden aldı. "Önce bir şeyler ye, Yazzmin!"

O yemek yemeye bayılıyor, ben ise yemek yiyemiyordum.

CamScanner ile tarandı

Başımı çevirmemin onu bozguna uğrattığını fark ederken çehresinde yer edinen ifadeyle aynı şekilde duruyordu. "Gerçekten istemiyorum," dedim kararlı çıkan bir sesle. Ayağa kalkıp arkama döndüm ve sırtımı işaret ettim. Burada çok oyalanmıştım ve Oya'nın fark edip daveti birbirine katması an meselesiydi. İçeriye geçip davet alanında korkuluk gibi boy göstermem gerekiyordu. "Üstümü giyinmeme yardım eder misin?"

"Gel kucağıma."

Elimden aldığı sigaranın kalanını kendisi içerken dizlerine oturdum. Üflediği sigara tenime dağıldığında, vücuduma boşalttığım pahalı parfüm kokularından daha ben gibi hissettiriyordu. Saçlarımı önüme çektim ve ona kolaylık sağladım. Parmakları elbisemin sırt kısmını kavrarken fermuarını yukarıya çekti. Vücudumu sımsıkı saran elbisenin verdiği rahatsızlık hissi çok geçmeden tekrar bedenimde yerini alırken ayağa kalktım. Sigarayı, bana getirdiği kruvasanın paketinde söndürdü.

"Ayaklarını uzat," derken çözülmüş ipleri işaret etti. Dengemi sağlayıp bir ayağımı uzattığımda çevik hareketle bağlamıştı, sonrasında diğer ayağımı da uzatmıştım. Geri çekeceğim sırada ayak bileğimden tutup elbisenin açılan yırtmacından dizime buse kondurdu.

"Yasemin çiçeği gibi kokuyorsun," diye fısıldadı. "Adın gibisin."

Afalladım. Bana bunu ilk kez diyordu. Hücrelerime dağılan şaşkınlık, beni bir dalga gibi içine hapsederken dudaklarım aralandı. "Öyle miyim gerçekten?"

Beni bıraktığında oturduğu yerden ayağa kalktı. Ellerini belime yerleştirirken kafasını olumlu anlamda salladı. "Öyle kokuyorsun, çok güzel..." Gülümsedim. Ruhumda gömülü olan kız çocuğu benden daha çok sevinmişti.

"Üstünü giydirdiğim gibi..." dedi ihtiras kokan bir sesle. Dudakları ezbere bildiği tenimin üzerinde gezdi. "Çıkartabilirim de..." Kulağıma kısık sesle fısıldayışı beni çıldırtacak noktadaydı. Geriye çekildiğimde usulca kapattığım kirpiklerimle kendimi tamamen ona bırakırken dudaklarımız birbirine değdi. Teninin narin dokunuşu, kuru her bir zerremi ıslatmak istercesine gezinirken dudaktan kalbime sevgisi nakşedildi. Aralanan dudaklarıma sızan dili sıcacıktı.

CamScanner ile tarandı

Nefesimiz kesildiğinde Sanaç geriye çekildi. Aramızda çok boşluk yaratmadan nefesi tenime düşüyor, düştüğü yeri yakıyordu. Dudaklarının üstüne fısıldadı: "Ama sen en iyisine layıksın. Tenin daha beyaz olacak, saçların ise sapsarı. Özüne döneceksin... Sen, sen olacaksın. O zaman biz olacağız."

Kaskatı kesildiğimi hissederken yüzümde varlığını sürdüren ifadem dondu. Harabeye dönen duyguların etkisinde harelerimde bir sürü enkaz belirdi. Ağırlığının altından kalkamayacağım harabeleri saklamaya çalışmak oldukça zordu.

Ben, ben olduğumda, biz olamayacağız.

"Şimdi," dedi Sanaç, bir şey dememe izin vermezken parmaklarımızı birbirine kenetledi. Avucunun arasına yerleşen elimle ona karşı çıkamadım. "Benimle geliyorsun."

Ellerimizi ayırmadan bizi odadan çıkardı, kaşlarım şaşkınlıktan dolayı havaya kalkmıştı. "Sanaç?!" dedim uyarır bir tonda. Davetlilerin arasında ilerlerken istikameti Yakut ailesinin olduğu tarafaydı. Aklıma gelen senaryolar felaketin habercisiydi. "Sanaç! Sakın yapma bunu!"

Sanaç Valacan, yürüyüşüyle bile insanların dikkatini çekerken, asla yan yana gelmeyecek iki kişi davetin ortasında el ele tutuşmuş bir hâldeydi. İkililerin dans etmesi nezaket gereği normal sayılıyordu fakat bu durumda cemiyete bir sürü dedikodu malzemesi verilecekti.

"Merhaba efendim," dedi Sanaç, ailemin olduğu masaya geldiğinde. Bütün dikkati üzerine çekmişti. Babam Aykut Yakut'un bakışları direkt olarak beni bulmuş, oradan kenetlenen ellerimize düşmüştü.

"İyi akşamlar." Babamın sesi oldukça soğuk ve mesafeliydi.

Masanın kenarında duran diğer aileyi görünce kalp atışlarım hızlanmıştı. Vücudumu kuru bir sıcaklık kaplarken yüksek ateşin etkisinde fenalık basmıştı. Kendi kendime konuştuğumu sandığım sırada, "Pislik," diye mırıldandım. Oya'nın kız kardeşinin kocası, geçmişime ektiğim çiçekleri kurutanların başında geliyordu.

Sanaç'ın bakışları aniden bana dönerken, "Ne oldu?" dedi.

"Hiç..."

"Güzel yeğenimiz. Epeydir görmüyoruz seni," dedi, adımlarını bana doğru atarken. Yeğenim kelimesinin ağzına hiç yakışmadığı tek insan tanesi olabilirdi. Tam önümde durarak yüzümü avuçladı. "Kü-

CamScanner ile tarandı

çükken ayrı bir güzeldin. Şimdi daha güzelsin. Esmer güzeli seni... Neden teyzenin yanına gelmiyorsun hiç?"

Bakışlarımı ondan kaçırdım, put kesmiş gibiydim. Ağzımın içinden, "Okulum var," dedim. Kalbim, göğüs kafesimi parçalayacak kadar hızlı atıyordu.

"Arayı çok açma Yasmin. Sen bizim ilk göz ağrımızsın," derken göz kırptı. Çok genç birisi değildi, kırklarında vardı. "Hem yabancı değiliz ya, teyzenin evi. Bizim de kızımız sayılırsın."

Parmaklarımın arasındaki elin sahibi beni hafifçe dürtükledi. "Güzelim," dedi, kulağıma ilişen sesi yüreğimi ferahlatıyordu. "İyi misin?" Sadece kafamı sallamakla yetindim ve yüzümü tamamen ona çevirdim. İyi olduğumdan emin olmak için yüzümü dikkatle inceledi. Hiçbir tepki vermediğimi görünce, "Oya Hanım," diye seslendi. "Yakut kızlarının güzelliği sizden mi geliyor?"

Oya, elini kaldırıp saçlarının arasından geçirdi. "Utandırma Sanaç," derken yarım bir ağızla gülümsedi. Kaçamak bakışlar atıyordu. "Güzellikleri benden, evet..."

"Uzaktan uzağa aktarım mı yaptınız?" diye sorduğunda Sanaç, oldukça rahat bir tavırla konuşuyordu. "Öz anneleri olmadığınızı biliyorum. Sanırım o yüzden çok güzeller." Oya'nın yüz ifadesini incelediğimde, sıfatının aldığı şekli zihnime kazıdım. Oya Yakut'a kimse saygısızlık edemez, ters laf söyleyemez, haddini aşamazdı. Bu adam hariç.

Sanaç hiçbir şey olmamış gibi gülümsemeye devam ederken masada gülen tek kişi oydu. "Aykut Bey," dedi çok arayı açmadan. "İzninizle, bu iki güzel hanımefendi benimle olacaklar." Yaprak'ı da kolunun altına aldığında, ikimizi işaret etti. "Çok geç saatlere kalmayız."

Çok ileriye gitmemesi için, "Sanaç," diye kısık bir sesle mırıldandım. Babamın bana olan bakışları hiç normal değildi. Çenesi kasılmış, çatılı kaşlarıyla, burnundan soluyordu.

"Çıkarken kameralara poz veririz, Oya Hanım," dedi Sanaç. Topu Oya'ya oynamıştı. Çünkü babamın kalbine giden yol, Oya'dan geçiyordu.

"Süper!" dedi Oya heyecanlı bir şekilde. Ellerini birbirine vurduğunda uzun bir zamandır planladığı fırsat ayağına kadar gelmişti. Bakışlarını babama çevirip, "Çıksınlar bence Aykut, kızların eğlenmeye hakkı var," diyerek izin vermesi gerektiğini belirtmişti.

CamScanner ile tarandı

Soğuk, otoriter sesiyle, "Saat on iki olmadan evde olsunlar," dedi babam. Bakışlarını Sanaç'a çevirdiğinde direkt olarak onunla konuşuyordu.

Yanlarından ayrılmak üzereyken Oya, Yaprak ve benim kolumdan tuttu. "Kızlar," dedi. "Sakın çok katı şeyler tüketmeyin. Gazlı şeyler için, kusmanız kolay olsun." Onu sessizce onayladığımda bizi bekleyen Sanaç'ın yanına geçtim.

İçimde beni tüketen karamsar bir duygu vardı. Anın tadını çıkaramıyordum. Kapıdan dışarıya çıktığımızda magazincilerin objektiflerini hazırda beklettiğini gördüm. Bizi fark etmeleriyle poz vermemizi isterlerken Sanaç, Oya'ya söylediğinin aksine poz alınmamasını kesin bir dille belirtti. Medyayı Valacan ailesi yönettiği için saygı duyup çekim yapmamışlardı. Ona minnettardım. "Sizi çok güzel bir mekâna götüreceğim," derken son model, süper lüks arabasının kapısını önce Yaprak için açtı. Yaprak mutlu bir ifadeyle arka koltuğa otururken ön yolcu koltuğunu da benim için açmıştı. "Bayılacağınıza eminim. Umarım açsınızdır. Albay'ın Yeri."

Hepimiz lüks araca yerleştiğimizde Sanaç arabayı çalıştırıp patika yoldan çıktı. Kısa süre sonra asfalt yola geçmemizle yolculuğumuz başlamıştı. Sükunetimizi koruduğumuz yolculukta Sanaç'ın bir eli benim bacağımda duruyordu. "Ablamla mı evleneceksin?" diye soran Yaprak'ın sesi, arabanın içine çığ gibi devrildi.

"Yaprak!" dedim kızgınlıkla kaşlarımı çatarken.

Sanaç'ın tam arkasında oturduğu için ona daha yakın duruyordu. "Oya'nın sizi baş göz ettiğine hiç bu kadar sevineceğimi düşünmemiştim," dedi Yaprak mutlu bir edayla. "Oya'ya sözün geçiyor, ablamla evlenmeni çok isterdim."

"N'apalım," dedi Sanaç, bakışlarını yoldan ayırıp bana çevirdi. Bacağımı tutan elini hafifçe sıktı. "Yaprak istiyor diye evleniriz biz de." Ona şaşkınlıkla baktığım, ağzından ilk kez evlilikle ilgili bir şey duyuyordum. Benim bozguna uğramış ifadem onun dudaklarının aralanmasına neden olmuştu. "Ne?" dedi hiçbir şey olmamış gibi. "Kardeşini mi kıracaksın Jazzmine? Ben bu miniği kırmazdım."

"Ben ablamdan hiç ayrı kalmadım," dedi Yaprak bir anda. Daha önce Sanaç'la vakit geçirmediği için onun şakacı ruhundan bihaberdi. "Annem gibi o benim. Bizi ayırmasan olur mu?" Yaprak'ın tavrı kar-

CamScanner ile tarandı

şısında, Sanaç onun durumu ciddiye alacağını tahmin edemediği için arabanın hızını yavaşlattı.

"Yaprak... Ablacığım bir yere gittiğim yok," dediğimde arkama dönüp gülümsedim. Elimi uzatırken tutması için işaret ettim. Herkes biliyordu ki, önceliğim hep Yaprak olacaktı. "Hem yaşımız daha çok küçük." Bakışlarım düşünceli bir ruh hâline bürünen Sanaç'a doğru düştü. "Değil mi Sanaç?" Cevap vermeden ağzının içinde sessizce onayladı. Hızını tekrar arttırdığında bahsettiği mekâna bir süre sonra gelmiştik.

Deniz kenarında, çok fazla bilinmeyen, oldukça salaş bir yerdi. Meyhane gibi dursa da daha çok sıcak bir aile ortamı barındırıyordu. Bir servis elemanı, bir de buranın sahibi, Albay diye hitap ettikleri bir adam, vardı. Yemeklerimizi kısa sürede yediğimizde, Sanaç yemediğim her şeyi elleriyle yedireceğini söyleyerek beni tehdit ediyordu. İkimiz alkol alırken, Yaprak kendi hâlinde takılıyordu.

Karnım tıka basa doyduğunda rahatsızlık hissi beni bir türlü terk etmiyordu. Anı mahvetmemek için düşüncelerimi bir kenara bırakıp bedenimi Sanaç'a yasladım. Beni kolunun arasına alırken bir yandan ince uzun bardaktan rakısını içiyordu. Hafiften çakırkeyif olmuştu.

"Özledim seni, Jesmi." Şakağıma dokunan dudaklarından dökülen kelimeler ruhuma dokunuyordu.

"Bana ne zaman Yasmin diyeceksin?" dedim meraklı bir vurguyla. Tanıştığımızdan beri ağzından hiç kendi adımı duymamıştım.

"Bana seni seviyorum dediğinde," dedi. Bardağını kafasına dikerek son rakısını yudumlamıştı.

"Biliyorsun..." diye fısıldadım. Biliyordu, bilmeliydi. Bilsin istiyordum.

"Biliyorum ama senden hiç duymadım," derken ona yaslı olduğum için bedenindeki kasılmayı hissettim. Kalbi gereğinden fazla hızlı atıyordu. "Söylemeden beni terk etmeyeceksin, değil mi?"

"Ne?" dedim yoğun bir şaşkınlıkla. Yaslandığım yerden doğruldum. Yüzlerimizi aynı hizaya getirirken, ciddi olup olmadığını anlamak için çehresini odağıma aldım. "Onu nereden çıkardın, Sanaç?"

Bakışlarını benden kaçırmak üzereyken çenesine parmaklarımı yasladım ve yüzünü sabit tuttum. Hıçkırdı. Gerçekten sarhoş olmuştu ve içinden geçen her şeyi söylüyordu. "Sana davetteyken, 'Sen, sen

CamScanner ile tarandı

olacaksın. O zaman, biz olacağız' dediğimde bana çok kötü baktın. Olmayacak mıyız?" diye sorduğunda, kelimelerinden kan sızıyordu. "Olamaz mıyız?" derken dili aksi için her an yalvarabilirdi. "Olalım..."

Elini kaldırıp saçlarımın üzerinde koyduğunda avuçlarının sıcaklığı saç diplerime aktı. Yavaşça okşarken saçlarımın üstüne dudaklarını bastırdı. "Ben bekleyeceğim. Sapsarı olsunlar," dedi. "Söz." Tekrar öperken hem dudağından hem de ruhundan yemin akıyordu. "Hem de Valacan sözü."

Sessiz kalmama karşılık devam etti. "İstersen saçlarını kazıt. Ben seni seviyorum, saçlarını değil. Saçın olmasın. Hiç olmasın." Ne dediğini bilmediği kelimeler dudaklarından çıkarken yalpalayıp dökülüyordu. "Sen ol, yeter." Dudakları dudaklarımı buldu ve beni nefesim kesilene kadar öptü. Dillerimiz birbirine karışırken dudaklarından içtiğim alkolle tekrar tekrar sarhoş oluyordum. Nefes nefese geriye çekilip, "Olacaksın değil mi?" diye sordu.

"Sarhoşsun şu anda," derken kendim değilmişim gibi davranıyordum. Uzanıp dudağına buse kondurdum. "Mantıklı düşünemiyorsun, Valacan."

Bakışları yıldız gibi parlıyordu. "Beni terk etmeyeceğini söyle."

"Sanaç..."

Kafasını kabullenemeyen bir ifadeyle iki yana salladı. "Biteriz," dedi kırık harfler damlayan bir sesle. "Sonucu ne olursa olsun, affetmem. İstersen, ölecektin o yüzden gittim de ama gidersen ben zaten ölürüm. Bitirirsin, yok edersin bizi. Beni kendine düşman etme. Giderken öldür, gıkımı çıkarmam ama terk etme beni. Hiçbir şey bizi ayırmaya değmez."

"Asla ayrılmayacağız," dedim fısıltılı çıkan bir sesle. Dudaklarımdan dökülen kelimeler, gökyüzünü bana sunan gözlerinde intihar etti. Yalan söylemiştim. Biz onunla gökyüzünde asılı kaldık. Gök, onun yüzünde, bense onda asılı kalan kadındım.

Islak dudaklarını gözlerime bastırdı.

"Asla," dedi Sanaç. Yemin eder gibiydi. "Seni benden, sen bile alamazsın, Blondinka."

Gece, bir yılan gibi ikimizin arasına aktı. İkimiz de günün sonunda, bir gün bunun olacağını bilsek de hiç olmayacakmış gibi davranmayı seçmiştik.

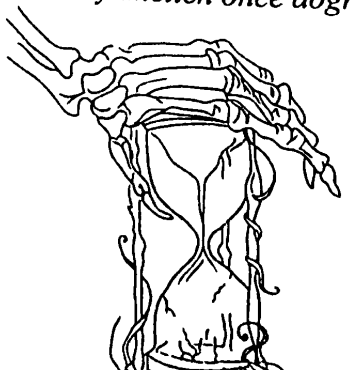
CamScanner ile tarandı

Eve geçişimiz saatler sürerken meyhaneden nasıl çıktığımı nere-deyse hiç hatırlamıyordum. Tek hatırladığım, Albay'ın bize iki taksi çağırdığı ve birinde Sanaç Valacan'ın, diğerinde kardeşimle benim olduğumdu. Yaprak yol boyu dizlerime uzanıp uyumuş, ben ise onun saçlarını okşamıştım. Zamanın nasıl aktığını bilmezken, görkemli evin önüne istemesem de gelmiştim. Yardımcılar bizi taksiden çıkar-tıp ücreti öderken kapıda sabırsızlıkla bekleyen Oya'yı gördüm.

Ne zaman çıkardığımı bilmediğim topuklu ayakkabılarım elimde duruyordu. Çıplak adımlarımla zemine dikkat edip yürürken, "Saat üç olmak üzere," diyen Oya'nın sesini duydum. Bir yandan kolun-daki saati işaret ediyordu. "Umarım Valacan'ı kendine âşık etmeyi başarıyorsundur, Yasmin."

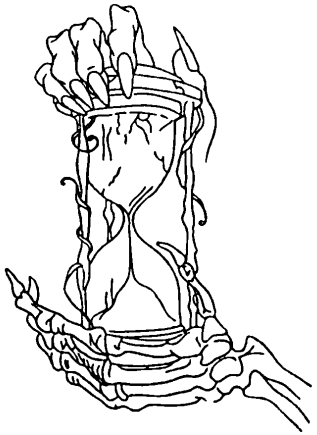
Gözlerimiz birbirine çarptı, o ışıltıyı görmesiyle yüzünde sinsi bir gülümseme oluştu. Cevabını, ben söylemesem bile almıştı. Elinde tuttuğu kovayı bana uzatırken başını diğer tarafa çevirdi. "Kus şim-di." Öğürmelerimle içimde hiçbir şey kalmayana kadar kustuktan sonra Oya ve ben rahatlamıştık. Onun yanından ayrılıp yukarı katta olan odama doğru ilerledim. Göz kapaklarım kapanmamak için di-reniyordu. Ayakkabılarımı bir köşeye attığımda elimde duran kâğıda anlamsız bir ifadeyle baktım. Kimin verdiğini hatırlamamakla birlik-te satırları aydınlık olmayan zihnimle okumaya başladım.

"Yalanlarla büyüdün. Sence de artık gerçekleri öğrenmenin vakti gelmedi mi, Yasmin Yakut? Annenin gerçek ölüm nedenini bilmek iste-miyor musun? Öğrenmek istiyorsan ne yapman gerektiğini biliyorsun. Yeniden doğmuş gibi ol. Kıyametten önce doğru yolu bul. KALE."

CamScanner ile tarandı

12

ÖLÜMSÜZ HİS RESİTALİ

HİSAR ALATAV

Bazı insanlar kendini hiçbir satıra ait hissetmezmiş. Yanlış yazıldığını düşünürmüş. Yarım kalan bir romanda tamamlanmayı beklermiş.

Mürekkep yetmemiş, satır boşluğundan düşmüş, virgülle ara verilmiş gibiydim.

Hangi satırda kaldığımı bilmiyordum.

Hikâye bitmesin diye çabalayan yanım, bir evin önünde duruyordu. Ev, Serdal Alpan Qarayev'e aitti. Katliamdan sonra günler geçmişti ve kendime geldiğim ilk an ayaklanmıştım. Bronz'un evindeki misafirliğim sandığımdan kısa sürmüştü. Kaldığımız dağ evinden ayrılmış, ben kendi yoluma o kendi yoluna gitmişti. KALE tarafından zorla alıkoyulmuş, beynimdeki çip çıkartıldıktan sonra serbest kalmıştım. Yasmin'le küçük bir dertleşme seansının ardından unutana kadar içmiş, zil zurna sarhoş olmuştuk.

Yapmam gereken bir görev vardı, ölümü hatırlamam gerekiyordu.

CamScanner ile tarandı

Ben ise konuşmak için Serdal'ın yanına gelmiştim. Bronz, Serdal'la konuşmayı denemiş fakat başarılı olamamıştı.

"Serdal?" diye seslendim. Kapı önündeki kameraya el salladım. Beni görünce kapıyı açsın diye kameraya bir şebeklik yapmadığım kalmıştı fakat açmamakta ısrarcıydı. Sabırsız çıkan sesimle tekrardan, "Alpan!" dedim. Belirsizlikten nefret ederdim. Bir şeyleri kesinleştirip yoluma öyle devam etmeliydim.

Doğru eve geldiğime emindim. Üstelik bana konumu atan Bronz'du. Serdal dakikalar boyunca kapıyı açmadığı için telefonumu çıkarıp Bronz'u aradım.

Çağrıyı yanıtlamasıyla, "Hisar?" diyen sesini işittim.

Bir başkası Hisar dediğinde tetiklenirken Bronz deyince kendimi hiç rahatsız hissetmiyordum. Hem demesini istiyor hem de istemiyordum.

Araya uzun zaman girmemişti. Onun hayatımdaki varlığına alıştığımı, gözlerimin sürekli olarak onu aramasıyla fark etmiştim. Bana Hisar diye seslenmesini kulağım hep arayacaktı.

"Bronz," dedim gerçekçi bir hissiyatın verdiği sıcak sesimle. Hafif nazlı bir ton çıkarmayı da ihmal etmemiştim. Etrafıma kısa bir bakış atıp konuşmaya devam ettim. "Beni özledin mi?"

Hattın ucundan tok bir soluk aldığını işittim. "Ne için aramıştın, Hisar?" dedi oldukça düz çıkan bir sesle. Sesinden beni özlediği belli oluyordu.

Dilimi damağıma vurup, "Çok samimiyetsizsin," dedim. Sesim olduğundan gıcık çıkmıştı. "İnsan yalandan *evet* der. Hem korkma, nikah masasında değiliz. Evet deyince beni olmayan nüfusuna almayacaksın!"

Bu sefer burnundan soluk almıştı. Bunu ayırt edebilmiştim çünkü burnu genel olarak kapalı olduğu için yeteri kadar soluklanamıyordu. "Ne için aradığını söyleyecek misin?" diye sorarken sesindeki sabır dileyen tonu hissettim. "Toplantının ortasındayım ve beni bekliyorlar."

"Benim için bekletemez misin?" derken sabrını taşırmaya yemin etmiş gibiydim.

Oldukça soğuk bir sesle, "Kapatıyorum," dedi eski hâline çok geçmeden geri dönmüştü. "Anlaşılan önemli bir şey demeyeceksin

CamScanner ile tarandı

ve yine canın sıkıldığı için benimle uğraşmakta buldun çareyi. Diğer türlü daha birkaç gün önce sarhoş bir şekilde arayıp sabaha kadar şarkılar söyleyerek rahatsız etmenin başka bir açıklaması olamaz."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Bunu masada herkesin içinde mi söyledin?" diye sordum hayret verici bir ifadeyle.

"Masada telefonla konuşacak değilim. Saygısızlık olur. Toplantıya ara vermiştim," dedi sesi her zamanki gibi bıkkın çıkarken.

Bu durum karşısında sesim kendiliğinden inceldi. "Çok tatlısın," dedim. Dudaklarım sempatik bir tavırla kenara kıvrıldı. "Benimle konuşmak için toplantıya ara verdin demek..."

Yalnızca, "Hisar," dedi. Bir serzenişten ibaretti. Adımı söylemesiyle o isme neler sığdırdığını anlamıştım.

"Tamam, tamam," dedim telefonu kırmaması için dalgaya hızlıca ara verirken. Sesime ciddiyet yükledim. "Çok bile dayandın. Şansımı fazla zorlamayacağım," deyip etrafa göz atmaya devam ettim. "Serdal'ın evine geldim ama evde yok. Qarayev'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evde olması lazım..." Derin bir nefes alıp verdi. "Biraz bekle," demesiyle zemindeki küçük taşları ayağımla itip beklemeye başladım. "Safa," diye seslendiğini işittim, sesi uzaktan geliyordu.

"Efendim abi?" dedi Safa çok geçmeden.

"Serdal'ın nerede olduğuna baksana," dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Dakikalar içinde Safa, "Evinde gözüküyor abi," dedi. "Çağrı göndereyim mi?"

"Kalsın," diyerek yanıtladı Bronz. Telefona yaklaştığını anladım. "Hisar, sana göndereceğim tek kullanımlık kodu sisteme gir. Arka tarafta çalışıyor olabilir."

"Tamam," deyip telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Telefonuma gelen kodu girişteki zil kısmına girdiğimde kapı açılmıştı. "Açıldı."

Telefonu kapatacağını sanırken, "Gelmemi ister misin?" diye sordu. Sesi netti.

Merakla konuştum. "Beni görmek için mi?"

"Serdal'la konuşmak için diyorum." İçinden bana lanet ettiğine emindim. Onunla uğraşmayı seviyordum ve onun buna sinir olması daha çok yapmama neden oluyordu.

CamScanner ile tarandı

"Bronz," dedim bıkkınlıkla. "Hayatında hiç kimseyle flört etme-din mi? Sana ders vermem gereken konular var!"

Söylediklerime aldırmayıp, "Serdal'la tek konuşmanı istemiyo-rum," dedi büyük bir ciddiyetle. "Sana eşlik edebilirim." Serdal'ı ikna edemeyeceğimi düşünüyordu. Ama Kuklacı'ya karşı birlik ol-mamız için Serdal'a değil, Alpan'a ihtiyacım vardı.

Tek başıma gelmemi de onaylamamıştı ve beni buraya istemeye-rek göndermişti. Gün içinde iletişimde kalıyorduk ama görüşmüyor-duk. Kuklacı, katliamdan beri sessizdi. Onu gördüğüm yerde eceli olacaktım, sanki bunu biliyormuş gibi ölüm sessizliğindeydi. Bunu fırsat bilip diğerleriyle bir arada olmamızı sağlayacaktım.

"Lolipopla baş başa olsam daha iyi olacak," dedim onun gibi cid-diyeti ele aldığımda. "Kapatıyorum."

"Görüşürüz," dedi ve kapatmadan önce son kez konuştu. "Onu gördüğünde bana mesaj at. Serdal'a da bana ulaşmasını söyle."

Temkinli adımlarla içeriye doğru yürüdüm ve taşlarla döşenmiş bahçede ilerledim. Şehrin çıkışına yakın oturuyordu bu yüzden evinin çevresinde çok fazla konut bulunmuyordu.

Bahçede ilerlerken, "Serdal?" diye seslendim. Evinin etrafında kim-se yoktu. Koruması bile yoktu. Bronz'un evindeki, adım başı koruma-lardan sonra burada kimseyi görmemek beni şaşırtmıştı. Serdal uzun boylu, kalıplı bir adamdı. Boksör geçmişi bulunduğu için atletik bir ya-pıya sahipti. Böylesine birinin hiçbir şekilde korumaya ihtiyacı yoktu.

"Serdal!"

Seslice ofladım. Hiçbir yerde yoktu. "Evine hırsız girse fark etme-yeceksin demek ki!"

Evin arka tarafı denilen yere geçerken nereye gideceğimi bileme-dim. Kendi kendime gezerken sürgülü kapıyı gördüm. Kapı tamamen kapalı değildi. Oradan içeriye girdiğim an, "Lolipop," dememle lafım havada asılı kaldı.

Gördüğüm manzaradan dolayı kaşlarım havaya kalktı. Nefesim ciğerlerimde sıkıştı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarımı indi-rip gözlerimi kıstım. "Serdal..."

"Ata," dedi küçük bir çocuk ellerini çırparken. "Ben çilekli pasta istiyorum, ata."

CamScanner ile tarandı

Hayır hayır, çocuk direkt olarak Türkçe konuşmuyordu. Anladığım bir dildi. Azerbaycan dilinde konuşuyordu ve çok tatlı bir lisana sahipti. *Ata*, bu dilde *baba* demekti.

"Aslanım senin değil, annenin istediği pastayı yapacağız," dedi Serdal genişleyen gülümsemesiyle.

Hipnoz olmuş bir şekilde kıpırdamadan onları izliyordum. Bütün bedenim uyuşmuştu. Gördüğüm manzarayı açıklayamıyordum ve nefes almayı bile bir anlığına bırakmıştım.

Küçük çocuğun dudakları büzüldü. "Ama ata, benimki can değil mi?" dedi.

"Benim canımsın sen," dedi Serdal. Onu izlerken ne kadar mutlu olduğunu gözlerinin ışıldamasıyla fark etmiştim. Yıldızlar kadar parlaktı. Çok huzurlu ve mutluydu. Onu ilk kez böyle görüyordum.

Karşımda baba olan bir Serdal Alpan Qarayev vardı.

"Benim adım Aslan," dedi karşı çıkan küçük çocuk.

Aslan.

Boksörlük kariyerinde Aslan lakabıyla sahalara çıkan Serdal Alpan, oğluna da bu adı vermişti.

Bu küçük çocuk Aslan Qarayev'di. Serdal'ın üç yaşında ölen oğluydu.

Ölü olması gereken bir çocuktu. Şu an onu görmemem lazımdı.

Fakat...

Karşımdaki bir hologramdı. Gerçek bir beden değildi. Serdal gerçekti ama yanındaki çocuğun bedeni teknoloji ile hayata geçirilmişti.

"Babasının aslanısın sen," dedi Serdal, büyük bir gururla. Bir yandan da kapta bir şeyler çırpmaya devam ediyordu. Hafif tempolu bir müzik açıktı. Bu yüzden ona seslenmelerimi duymamıştı.

Zaten böylesine bir ortamda beni fark etmesi imkânsızdı.

Oğlunun teknoloji ürünü görüntüsüne o kadar kapılmıştı ki, sanki gerçekten yanındaymış gibi davranıyordu.

Yüreğimin burkulduğunu hissettim. Dudaklarım titredi, ailemin yanında kanlı canlı şekilde olmama rağmen hiç sevilmediğim gerçeği yüzüme tokat gibi çarptı. Evlatlarını çok seven aileler, onların yokluğuyla sınanırken, evlatlarını sevmeyen aileler onların varlığıyla sınanıyordu.

CamScanner ile tarandı

Serdal, oğlu ve karısıyla sınanmıştı.

Aslan, "Annem ne peki?" diye sordu. Dilinden adeta bal damlıyordu. Konuşması o kadar şirindi ki, Azerbaycan dilini anında benimsemiştim. Hiç yabancılık çekmiyordum.

"Sen canım, annen cananım," dedi Serdal yoğun bir şefkatle. "O benim Nur'um, sen gözümün nurusun." Oğlunun başına elini koydu ama görüntüsü parmaklarının arasında kayıp gitti. "Söyle neyli pasta istiyorsun? Sadece çilek mi?" diye sordu.

"Çilek olsun, muz olsun, çikolata olsun, annem gibi çok güzel olsun!" dedi Aslan. İstemsizce dudaklarım kıvrıldı.

Buradan hemen gitmem gerekiyordu ama yerimden bile kımıldayamıyordum.

"Birazdan annen gelecek," dedi Serdal. Tekrar kaplara yönelerek çırpmaya devam etti. "O gelmeden yapmamız lazım."

"Benim doğum günüm ne zaman?" diye sordu Aslan.

"Daha var aslanım."

Merakla, "Bana da pasta yapacak mısın?" dedi.

Serdal kabın içindeki kremadan bir parça alıp oğlunun burnuna dokundurdu. Görüntüde kayıp gitmişti. "Yaparım tabii ki. İstemen yeterli küçük aslanım."

Hiçbir doğum günüm kutlanmamıştı. Abimin her doğum gününde evden gönderilmiştim. İkimize karşı büyük bir ayrımcılık yapılıyordu ve herkes buna göz yumuyordu. Çünkü annem öyle istiyordu. Babama doğum günümü sorduğumda, "*6 Haziran,*" derdi. "*Hem doğum hem ölüm.*"

Hem doğum hem ölüm.

"Aslan!" diye bağırdı Serdal bir anda. Onun bağırışıyla hızla daldığım düşüncelerden sıyrıldım. "Oğlum?" Aslan'ın bedeni yavaş yavaş silinirken neler olduğunu anlayamamıştım. Serdal'ın bakışları direkt olarak beni bulurken hareleri şaşkınlıkla genişledi.

"His..."

Yutkundum. "Qarayev."

Beni görmeyi kesinlikle beklemiyordu. Olduğu yerde kalakalmıştı. Aynı şekilde ben de onu, o şekilde görmeyi beklemiyordum. Yüzümüzde belirgin olan tek bir ifade vardı; şaşkınlık.

CamScanner ile tarandı

Elini yavaşça kaldırıp, "Onu dikkatsizden sakin olmasını söyleyeceğim," dediğinde alnılı bir ses tonuyla bekledim. Bilindik bir tavır takındı.

Ona üzgün bir şekilde bakıp, "Bunun için gerçekten üzgünüm," dedim. "Sessizdeki ilk üç yarım saniye gibi kısa bir sürede bile sizi gelmemeliydim." Yaptığım hatanın ağırlığı omuzlarıma çökmüş gibiydi. "Benim hatam, Serdal. Sana yaklaşmam için bir davet beklemeliydim. Bunu bilmiyordum. Bilmiyordum ama bilmem gerekirdi. Bilmem gerekirdi ve bilmediğim için özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.

mu?" Sessiz kaldı. Kollarını göğsünde birleştirdi ve bakışlarını zemine dikip bir süre öylece kaldı. "Alpan," dedim sessiz kalmasına karşılık.

Bakışlarını hızla kaldırıp çatılan kaşlarıyla sertçe, "Söyleme," dedi. "O adımı kullanma, His." Benim gibi o da asıl adını kullanmak istemiyordu. Sesinde saf bir öfke vardı. "Alpan öldü!"

"Öldü denilince ölüyor mu peki?" diye sordum, onun aksine daha sakin bir tonda. Ben desem de ölmüyordum.

"Ben, onlar için Alpan'dım." Sesindeki kırıklar birer kıymık olup tenime battı. Ona bakarken kirpiklerim titriyordu. "Onlar yok. Hiç yok. Alpan da yok."

"Sana bu isim daha çok yakışıyor," diye mırıldandım. "Bir anlamı var mı?"

"Azerbaycan dilinde aslan yürekli demek," diye açıkladı. "Babam koymuş. Kimlikte yazan adım bu. Serdal ise dedemin adı. Onu da annem koymuş fakat Azerbaycan'da herkes beni Alpan olarak bilir." Kısa bir es verdi. "Sana da Hisar daha çok yakışıyor ama ben demiyorum çünkü saygı duyuyorum."

"Bronz bana saygı duymuyor," dedim kaçak bir sesle. "Üstelik onun gibi saygılı biri nasıl olur da bana Hisar demeye devam eder anlamıyorum. Saygısızlık yaptığının farkına varmalı."

"Ona anlattın mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Neyi?"

"Neden bu ismi kullanmak istemediğini?" diye sorarken bana merakla baktı.

Yüzümdeki ifade yumuşadı. Suç benimdi. "Anlatmadım," diye fısıldadım.

"Bronz müneccim değil, His. Bildiğim kadarıyla zihin okuma gücü de yok," dedi alay eden bir tınıyla. Ona içten içe hak verdim. "Anlatmazsan bilemez. Ona neden kullanmak istemediğini anlattığın zaman, kimse sana istemediğin bir adla seslenemez."

Dedikleri doğruydu. Ona bu ismi neden kullanmak istemediğimi hiçbir zaman söylememiştim. Kendi kendine bilemezdi. Fakat neden kullanmak istemediğimi söyleyemezdim. Bunu bana karşı koz olarak da kullanabilirlerdi.

CamScanner ile tarandı

Babam beni kontrol altında tutmak için adımı kullanıyordu. Zihnimle oyun oynamış, adımı her duyduğumda itaat etmemi sağlamıştı. Çünkü ben babamın asi kızıydım ve zapt edilmeyen bir yanım vardı.

"O desin istiyorum," diye fısıldadım. Bu, kabul etmekte zorlandığım bir şeydi. Söylediği için kızıyordum ama içten içe hoşuma da gidiyordu. Adımı tonlayışı güzeldi. "Yine de bunu ona söylemedim; ama o söylerken diğerleri kadar rahatsız olmuyorum."

"Güzel," dedi rahatlayan tavrıyla. "Çünkü o sana bu şekilde seslenmeyi seviyor gibi." Seviyor muydu gerçekten de? "Yani anlatsan da tercihi tam adını söylemek olur, sana yapacağı tek saygısızlık da bu olurdu."

"Bizim bir adımız var, her ne kadar kullanmayı tercih etmesek de... Onun bir adı bile yok, bu daha üzücü," dedim sesime yansıyan acıyla. "Asıl konumuza dönersek, diğerleri bu meseleyi biliyor mu?"

"Biliyorlar fakat buna devam ettiğimi bilmiyorlar," dedi Serdal çekingen bir tavırla. "Başta sadece gerçekliğini anlamak için kullandım. Sonra kullanmadan yapamayacağımı fark ettim."

Kullanmadan yapamayacağını fark etmek kadar kötü bir şey yoktu. "Serdal," dedim sıcak bir sesle. Aramızdaki mesafeyi kapatmak adına yanına doğru ilerledim. Tam karşısında durdum ve gözlerine içine bakmak için başımı kaldırdım. "Aileni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilemem."

Bana meraklı bir ifadeyle bakarken, "Senin ailen yaşıyor mu?" diye sordu. "Kaç kardeş olduğunu bile bilmiyorum."

Gözlerimi kıstım. "Doğruları mı duymak istersin yoksa yalanları mı?"

"Yalanlarını," dedi tok bir sesle. "Oradan doğru çıkarımlar yapacağım. Çünkü senin doğrundan ziyade yalanların güven veriyor."

"Tek çocuğum," dedim kesin bir dille. Ona büyük bir ciddiyetle bakarken kaşlarını çattı.

"Bir abla-" dediğinde kafamı olumlu anlamda salladım. Hızlıca dudaklarını araladı. "Erkek kardeşin var."

"Annem ve babam, küçük kardeşim olsun diye evlatlık aldı," dedim. Söylediğim her şey yalandan ibaretti.

"Evin en küçüğü sensin anlaşılan," dedi yalanlarımın tersini söylerken. "Abinle aran nasıldı? Genelde kız çocukları abilerini çok sever."

CamScanner ile tarandı

Abimi görseydim şayet belki severdi. Onunla az görüşüyorduk çok sınırlı zamanım vardı. Eve kapatıldığımda onun, annem ve babamla dışarıya çıkışını pencereden izlerdim. O zamanlar daha çok tiftik. Yemek zamanlarında masada otururken kafamı kaldırmazdım ama yine de yüzüne bakmaya çalışırdım. O, büyüdükçe sakalını çekmek yememeye başlamıştı.

Yüzünün neye benzediğini bile bilmiyordum. Tek bildiğim gözünde benimki gibi soluk kahverengi beni vardı.

Bakışlarımı tek bir noktaya diktiğimde küçükken annemin bana dimi bir masala inandırdım. "Herkesin istediği bir şeyi. Yani da erkek sinek bile gezdirmez, sürekli olarak kıyafetlerime Aileme karşı hep korumacı oldu. Evdekilere bana bir şey Sürekli korur kollardı. Beraber oyunlar oynardık, yani

Serdal beni dikkatle dinledikten sonra, "Beraber ni," dedi. Teni buz kesilirken aniden yüzünü garibi bunları anlatırken gerçekten yaşıyor gibisin. adın olabilir mi?"

"Abartıyorsun sanki biraz," dedim gülümserken.

"Şimdi bu doğru muydu yalan mıydı?" derken yüzünü Beni hafifçe itti. Ama onun hafif vuruşu başkasının değer değildi. "Beynimi yaktın be kızım!"

Dalgın bir ifadeyle, "Senin kardeşin var," dedim. söylediğimi fark edip düzelttim. "Daha doğrusu

Tek kaşını kaldırıp şüpheyle baktı. "Hakkımızdaki yorsun yani."

"Her şeyi değil de birçok şeyi biliyorum," dedim sakinlikle. "Onlarla görüşmüyor musun?"

"Azerbaycan'dalar," dedi. Bakışları durgunlaştığında ifadesi silindi. "Çok fazla görüşmüyoruz."

"Benim senin gibi bir abim olsaydı sürekli olarak dedim imrendiğimi fazlasıyla belli ederken.

Kıskanılmayacak gibi değildi. Az önce çocuğuna ğını gördükten sonra onun kötü bir abi olmadığını Hologram görüntüsünü bile bu denli seven bir adam, ni nasıl sevmezdi ki?

CamScanner ile tarandı

"Aramızda dokuz yaş var, His. Ben de senin abin sayılırım," dedi şefkat dolu bir sesle. Bu söylediklerinin benim için aslında ne kadar ağır ve farklı olduğunu bilmiyordu. "Omzum seni bekleyecek derken yalan söylemiyordum."

"Bana inanmamıştın fakat bunun için sana kızamıyorum bile," derken buldum kendimi. Katliamdan sonra Bronz'un evine geldiğinde söyledikleri kulağımda çınladı. Ona çok görmüyordum. Durum hepimiz için en kötüsüydü.

Elini omzuma koyduğunda dostane bir tavırla yavaşça sıktı. Gözlerimin içine ısrarla bakarken sesine yansıyan pişmanlıkla, "Özür dilerim," dedi. "Gerçekten. O an evi öyle görünce aklım başımdan uçtu. Yapmamalıydım. Ben Bronz kadar soğukkanlı değilim."

"Olsun."

"Olmasın, His," dedi benim aksime. "Neler yaşadığını bilemem ama bu yaşında nelere katlandığını az çok tahmin edebiliyorum. Kendini neden kurtarmıyorsun? Niye her şeyi bırakıp gitmiyorsun?"

"Sen Azerbaycan'dan gidince her şey düzeldi mi, Alpan?"

"Hiçbir şey düzelmedi," dedi. Nereye gidersen git, acıların seninle gelirdi. Acının olmadığı bir yer yoktu. "Senin daha yaşın küçük. Benim ailem öldüğünde yirmi dokuz yaşındaydım. O an on yıl yaşlandım. Üç kurşun. Üç kurşun onları benden aldı. Karımı ve çocuğumu öyle görmek beni öldürdü zaten. Ben yaşayan bir ölüyüm ama senin önünde uzun yılların var, biliyorum."

Üç kurşun. Üç kurşun ailesini ondan almıştı.

"Herkes uzun yaşamaz, Lolipop."

"Ben de uzun yaşamayacağımı düşünürdüm ama bak, bu sene otuz beşinci yaşıma gireceğim," dedi karamsar bir ruh hâliyle. "Üstelik karım Nur, ringin içinde öleceğimi sayıklar dururdu."

Kendimi tutamayıp, "Onu çok mu seviyordun?" diye sordum.

"Çok seviyordum, öyle böyle değil," dedi derin bir iç çekişle. Dilinden dökülen harflerin arasında yoğun bir özlem vardı. "Onun için çok dayak yedim. En zor kavgamdı. Onu kolay kazanmadım. Kolayca karım olmadı. Ringin sahibinin kız kardeşiydi. Kendisi hemşireydi ve işinden çıkıp orada yaralıları tedavi ederdi. Ben bilerek dayak yerdim, bir saniye bile olsa Nur'u görmeden o ringden ayrılmayayım diye."

CamScanner ile tarandı

"Senin gibi bir eşi olduğu için çok şanslıymış," diye fısıldadım.

Kafasını iki yana salladı. "Şanslı olan bendim, benim hayatımı kurtaran oydu ben ise ona hayatı zindan ettim," dedi yoğun bir pişmanlıkla. Birçok rengi barındıran gözleri şu an sadece acıyı taşıyordu. "Benim düşmanlarım tarafından öldürüldü..."

Ona uzanıp kollarımı kaslı bedenine doladım. "Yapma," diye fısıldadım. Sıkıca sarıldım. Öyle bir sıkıyordum ki, onu kötü hissettiren her şey içinden yok olup gitsin istiyordum. Fakat bu duygu hiçbir zaman geçmezdi. Geçecek bir şey değildi. O, bu acıyla ölecekti.

Gözlerimden akan yaşlar tişörtüne damlarken bir süre daha öyle durdum. "Yaranı deşmek istememiştim," dedim pürüzlü bir sesle. Dağ gibi olan bedeni bir avuç toprak olacaktı neredeyse. "Bu şey," derken yavaşça geriye çekildim. Kirpiklerimin kuruduğuna emin olup bakışlarımı ona kaldırdım. "İkimizin arasında sır olarak kalabilir."

Kaşlarını kaldırdı. "Bronz'a söylemeyecek misin?"

"Hayır, istemezsen kimseye bahsetmem."

"Bahsetme," dedi rahatlamış bir şekilde. "Bunca zaman bahsetmedim. Bu saatten sonra da bahsetmeye niyetim yok. Sen bir istisna oldun benim için."

"Buraya neden geldiğimi bile unuttum." Arkama doğru döndüm ve ona belli etmeden gözlerimde tekrar birikmek üzere olan yaşları hızlıca sildim.

Serdal ilerlediğinde, "Kahve ister misin?" diye sordu.

"Evet. İkimize de sert yap, ihtiyacımız olacak."

Serdal kahve makinesinin başına geçti ve sessiz bir şekilde iki büyük kupaya kahve yapmaya başladı. Onun gibi sessizleştim ve izlemeye koyuldum. Bu eve gelirken böyle bir olay yaşayacağımı tahmin etmiyordum. İyi mi olmuştu yoksa kötü mü emin olamıyordum.

Bazı şeylerin yaşanması gerekirdi. Bu da onlardan biriydi.

Yanıma gelip kupanın birini bana uzattı. Karşılıklı bir şekilde oturduğumuzda, "Lafı uzatmak istemiyorum," dedim. "Kuklacı bize savaş açmak üzere. Belki de açtı ve farkında değiliz."

Bardağından bir yudum aldı. "Güç kartına sahip olarak ne yapmam gerekiyorsa yaparım," dedi. "Bronz kartlarımızı aldı ve geri verene kadar da hiçbir şeyim. Zaten aramız o zamandan beri bozuk."

"Hâlâ düzelmedi mi?"

CamScanner ile tarandı

"Hayır," dedi. "Haklı olarak kızgın. Tam bize sırtını yaslayıp güveneceği sırada bir bokluk çıkıyor. Aramız yine ilk baştaki gibi oluyor." Dudaklarını ıslattı. "Bir de bugün örgüt daveti var. Gideceğiz ama aramızda sert rüzgârlar eser."

"Örgüt daveti mi?" diye sorarken dikkat kesildim. Bunu bilmiyordum. Bronz da yakın zamanda bahsetmemişti.

Kafasını sallayıp, "Evet," dedi. "Katılım zorunlu."

"Kimler katılıyor?"

"Örgüt üyeleri ve yakınları."

Örgütü merak ettiğim için bu davete de katılmak istiyordum. Kimlerin olduğunu, nasıl bir şey olduğuna bakmam lazımdı. Belki abime yakın birilerini ve ona dair bir şeyler bulabilirdim. Nedense abim ve Bronz'un eskiden arkadaş olduğunu düşünüyordum. İkisinin de sırtında korkunç bir iz vardı.

"Anladım," dedim oturduğum yerde dikleşerek. "Kuklacı konusunda da, kartına değil direkt olarak sana ihtiyacımız var, Serdal."

"Ben artık yalnızca kartım için yaşıyorum."

Onu hayatta tutan şey buydu.

"Benim bir kartım yok, kartı olmayan da bir hiçtir," dedim. Kahvenin aromalı kokusu burnuma doldu. "Ben hayatıma kartsız devam ediyorum."

"Bir kart istiyorsan Bronz'la konuşmalısın."

"Hayır, istemiyorum," dedim açık bir dille. "Ben kartsız hayatta kalmayı başaranlardanım." Bu konuya pek ilgili durmuyordu. "Bizim şu an bir arada olmamız tesadüf değil, Serdal. Kaderimiz biz daha doğmadan önce seçildi. Boksör olarak yetiştirildin. Bu senin isteğin değildi. Arkana tarafından verilen görevin buydu. Senin aslını belki de kimse bilmiyor. Ben aslına ulaşmak istiyorum. Ben senden, sen olarak yardım istiyorum. Neden Bronz seninle ilk konuştuğunda hayır dedin?"

"Çünkü bu savaştan altı kişinin de sağ çıkması imkânsız, His," dedi kendinden emin bir sesle. Savaşları, savaş yapan kandır. Kayıp vermeden savaş kazanılamazdı. "Kimseyi kaybetmeye niyetim yok. Aramızdan birini kaybetmek istemiyorum."

"Sürüden ayrılanı kurt kapar, hiç duymadın mı bu sözü?" diye sordum. Onlar zaten Bronz için her şeyi yapardı, bu apaçıktı. Kendi-

CamScanner ile tarandı

leri için hiçbir şey yapmayan adamlarla karşı karşıyaydım. "Bir arada kaldığımız sürece birbirimizi koruyabiliriz."

"His," dedi Serdal. Elindeki kupayı öndeki sehpaya bıraktı. Bakışları beni buldu. "Açık konuşayım mı?"

"Konuş."

"Bronz'la ölümüne giderim. Onun davasındayım ve bu dava uğruna her şeyi yaparım. Fakat sen?" diye sordu. Gözleri bana kim olduğumu hatırlatmak istercesine bakıyordu. "Sen davamızda bile değilsin. Kartın bile yok. Senin bu işten çıkarın ne?"

Hiç düşünmeden, "İntikam," diye fısıldadım.

"Beni kandırma," dedi histerik bir sesle. İnanmamıştı. Haklı olarak artık her dediğime inanmıyordu. "İntikam istesen saniyesinde alırsın. Bunun için bize ihtiyacın yok. Hem neyin intikamı? Yaralandığın için mi? Bronz zaten Kuklacı'nın belasını sikti. İkisi arasında büyük bir savaş başladı. İntikamını aldı, merak etme."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. Ne demek Bronz, Kuklacı'nın belasını sikti? Ben? Benim niye hiçbir şey yapmama izin vermemişti?

"Ne, ne?" dedi Serdal. "Sana bir şey olacaktı ve Bronz öylece duracak mıydı, His? Bacağını sakat bıraktığını söylüyorlar. Kuklacı'ya yakın kaynaklar onu bir bastonla görmüşler."

Bedenimi sıcaklık basmıştı. Bronz'un kızım diye hitap ettiği panteri de bacağından yaralanmıştı. "Benimle bir alakası yoktur," dedim ilgisiz bir şekilde. "Sonuçta kızı da aynı şekilde bacağından yaralandı."

"Bildiğim kadarıyla panterin adı Hisar Alatav değil." Gözlerini kıstı. "Çünkü sadece senin adını sayıklamış. *Hisar Alatav'ın selamı var*, demiş."

Bu gerçekten beklemediğim bir şeydi. Bunu ne zaman yapmıştı? Nasıl böyle bir şeyi bana söylemezdi?

Sikeyim. Bronz ne işler çeviriyorsun sen?

Konuyu değiştirmek istercesine, "O yüzden bana neden bu altılının bir arada olması gerektiğini söyle," dedi yumuşak bir tonda. "Sen ne için bunu istiyorsun?"

Yavaşça yutkundum. O bana karşı olabildiğince şeffaftı. "Benim hayatımda Yasmin dışında kimse yoktu," dedim sesime yansıyan yalnızlıkla. Çok isterdim kalabalık arkadaş gruplarında olmak, dost dediğim insanların olmasını. Fakat babam beni herkesten soyutlamıştı.

CamScanner ile tarandı

Doğru düzgün arkadaşım bile olmamıştı. Küçükken bir arkadaşım vardı ama o da babam tarafından tutulan biriydi. "O da son altı yıldır benimle. Onu da aramıza almak istiyorum. Bir kart sahibi olabilir. Böylelikle hayatındaki tehlikeler biraz olsun azalır."

"Neden kendin için istemiyorsun?"

"Yasmin'in buna benden daha çok ihtiyacı var," dedim kuru çıkan sesimle. "Ben hep bir tehlike içinde olmaya alışığım. Eğer kart sahibi olursa koruma altına alınır."

"His..." Bana garip bir ifadeyle baktı. "Burnuma hiç iyi kokular gelmiyor. Bunun içinde sen olmayacak mısın? Niye sadece Yasmin için istiyorsun?"

Sessiz kaldım. Benim yerime o konuşmaya devam etti.

"Sen, Bronz'la Kuklacı'yı alt etmek için değil, sana bir şey olursa Yasmin yalnız kalmasın diye bir arada olmak istiyor gibisin. Kendin için istemediğin ortada."

"Kendim için istemediğim konusunda doğrusun, Lolipop. Aslında sadece Yasmin için değil. Asıl yalnız kalmamasını, koruma altına alınmasını istediğim başka biri var."

"Kim?" diye sordu merakla. Bu soru işin rengini değiştirecekti.

Derin bir nefes alıp devam ettim. "Yasmin'in bir çocuğu var."

"Siktir," dedi şaşkınlıkla. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?" diye sormasıyla kafamı iki yana salladım. "Bir çocuğu var yani..."

İşte bu beklemediği bir şeydi.

Kafamı salladım. "Evet..."

"Sanaç hiçbir zaman bir çocuğunun olduğundan bahsetmedi. Bunun imasını bile yapmadı. Böyle bir şeyi saklayabilir mi onu da bilmiyorum..." derken daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. Bakışlarını kaldırıp bana baktı. "Bu durumda Yasmin başkasıyla mı evlendi?"

"Evet, şu an bir başkasıyla evli," dedim fısıldayarak. Sanaç'ın o evli, ben evsiz dediği aklıma geldi.

Şoka girmişti. "Sanaç'a bunu nasıl yapabilir?!" diyerek saf bir öfkeyle sordu.

"İkisinin arasında ne olduğunu bilmiyoruz."

"Sen bilmiyor olabilirsin ama ben Sanaç'ın tarafında ne olduğunu biliyorum, His. O adam kaç kere çocuk gibi ağladı. Kaç kere özle-

CamScanner ile tarandı

minden kafasına sıkmak istedi. Kaç kere sona geldi, biliyor musun sen?" diye sorduğunda hiddetle bana baktı. Elini göğsüne vurup kendini işaret etti. "Ben hepsine şahidim! Hepsine!"

Sanaç buna nasıl dayandı? Sanaç bundan sonra nasıl dayanacaktı?

"Sanaç hep mutlu duruyordu," dedim ne diyeceğimi bilemez bir hâlde. Keşke göründüğü gibi biri olsaydı.

"Öyle olmak zorunda çünkü," dedi sertçe. "Sanaç umarım öğrenmez bunu."

Artık bir arada olacaksak herkes her şeyi bilmeliydi. Bunu bilmesinde sakınca yoktu. Hiç düşünmeden bildiğimi söyledim. "Öğrendi."

Sesim darbe etkisi yaratırken Serdal elini saçlarının arasından geçirdi. Dirseklerini dizine dayayıp öne doğru eğilirken kafasını iki yana salladı. Boşluğa doğru bakıyordu. Öğrendikleri onu bu denli perişan ederken Sanaç'ın neler hissettiğini tahmin bile edemiyordum.

"Demek o yüzden Sanaç geçenlerde çok kötüydü," dedi dalgın bir sesle. "Demek o yüzden her şeyi bırakıp gitmek istedi..."

İkimiz de bir süreliğine sessizliğe gömüldük. Sessizliği bozan şey, Serdal'ın ayaklanması oldu. "Onun yanına gideceğim," dedi aceleyle. Yüzünden hüzün akıyordu. Aynı zamanda öfkeliydi de. "Konuşsam iyi olacak. Yoksa içim rahat etmeyecek. İçindekileri dökmesi lazım."

"Ben konuşmaya çalıştım ama..."

Elini omzuma koydu. "Biz erkek erkeğe halletsek daha iyi." Hafifçe tebessüm etti.

İkimiz de bir tıkırtı sesi işittiğimiz an, dikkatimiz dağıldı. Etrafa keskin bakışlar atarken aniden sessizleşmiştik. Serdal beni kendine doğru çekip, "Yere yat hemen!" dedi. Onu dinlemedim. Birileri burada geziyordu. Davetli olmadığını Serdal'ın da silahlanmasından anlamıştım. Belime yerleştirmiş olduğum silahımı çoktan çıkarmış, nişan almıştım.

Serdal öylece duruyor olmama karşılık beni omzumdan sertçe tutup yere doğru çekti. "Burada dur!" dedi. "Ölmeye ne meraklısın!" Beni sıkı sıkıya tutarken bahçeden geçen kişilerin beni görmesini engelledi. Kırmızı lazer ışıkları bakış açıma girdi.

"Ne oluyor?!" dedim endişeyle. Beklenmedik olaydan dolayı nefesim sıklaştı. Göğüs kafesim hızla yükseliyordu.

"Birileri silahla etrafta geziyor," dediğinde gözleri avcı edasıyla

CamScanner ile tarandı

kısıldı. Alaca gözleri beni buldu ve kızgınlıkla baktı. "Peşine birilerini mi taktın sen?!"

"Ne? Hayır!" dedim. "Oldukça dikkatli geldim! Kimse peşimde değildi!"

"Yanında silahtan başka bir şey var-"

Lafını yarıda kesen şey kaldırdığım bluzumla ortaya çıkan bıçaklardı. Karın bölgemdeki bıçaklara dehşetle baktı. "Yuh!" dedi. "Yürüyen cephane misin sen? Bunlarla nasıl geziyorsun?!"

Silahsız ya da bıçaksız asla gezmezdim. Bir elime bıçak bir elime silah aldım ve silahın emniyetini kapatıp hazır hâle getirdim. "Sen o tarafa ilerle," dedim bahçeye açılan kısmı işaret ederken. "Ben buradan gideceğim."

Serdal da silahını çıkardığında birbirimizin arkasını kollayarak olduğumuz yerden temkinli adımlarla ilerledik. Etrafa dikkatlice bakarken, "Serdal!" diyen sesi işittim.

Tanıdık sesin varlığıyla, "Bronz muydu o?" dedim.

Sürgülü kapıdan içeriye giren kişiyle karşılıklı bir şekilde silahlarımızı çektik. Karşımdaki adam Safa Beylemir'di. Bronz'un koruması olan Safa'ydı.

O da en az bizim kadar şaşkınken, "Türk lokumu yenge?" dedi. "Serdal abi?"

"Safa?" dedik Serdal'la aynı anda.

Safa kulaklığına doğru, "Abi," diye seslendi. Silahını indirmeyip nişan almaya devam etti. "Arka bahçe girişindeyim. Buraya gelir misin?"

"Silahını indir, Safa," dedi Serdal. "Eve niye bu şekilde giriyorsun?!"

Safa, Serdal'ın dediğini yapıp silahını indirdi. "Şey abi," dedi kirpiklerini birkaç kere kırparken. "Şeyden." Yine şeylemeye başlamıştı. Geçmiş olsun, onu anca Bronz düzeltirdi.

Saniyeler içinde öfkesinden teni kıpkırmızı olan bir adam içeri girdi. Aynı şekilde onun da elinde silah vardı, Safa'ya nazaran daha ağır bir model kullanıyordu. Kehribara yangın bakışları ikimiz arasında mekik dokudu. "Niye çağrılarıma cevap vermiyorsunuz?!" diyerek adeta kükredi. Sesinde yırtıcı bir hayvanın gücü vardı.

Serdal bana doğru döndü. "Hani peşine kimseyi takmamıştın sen?" derken suçlayıcı bir şekilde bakıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Bronz'un peşimde olduğunu hep biliyordum ama bu kadar da değil!" dedim suçu üstümden atmaya çalışarak. Serdal'ın yanından ayrılıp Bronz'un karşısında durdum. "Karısını her fırsatta kontrol etmeye gelen koca gibi ne diye peşimden geliyorsun sen? Tek başıma konuşacağım demiştim!"

"Sen beni delirtmeye mi programlandın, Hisar?!" dedi kulak tırmalayıcı bir tonda. "Ben sana eve girince bana dönüş yap, demedim mi?!"

Kaşlarımı çattım. "Benim için mi endişelendin?"

"Soruma cevap ver!"

Bağrışı diğerlerini mum ederken bana hiçbir etki etmemişti. "Adamlarının yanında bana sakın sesini yükseltme!" diyerek uyarıda bulundum. "Hem ne var haber etmediysem? Aklımdan çıkmış!"

Haber edecektim lâkin Serdal'ı öyle görünce her şeyi unutmuştum. Bilerek yapmamıştım.

Harelerinde harlanan bir alev vardı. Ben konuştukça daha çok artıyordu. "Çıkmasın!" dedi sertçe. "Aklından çıkmasın, Hisar!" dediğinde siniri bir an olsun azalmamıştı. "Şüpheli bir durum var sandım!"

"Şüpheli bir durum yok," dedim rahat bir şekilde. Uzun boylu adamı işaret ettim. "Serdal'ı buldum. Evindeymiş."

"Görüyorum herhâlde!" dedi yüksek bir tonda. "Ben gelmeden önce zahmet edip telefonumu açsaydın da söyleseydin keşke!"

Serdal ikimizin bağrışmasını kesmek için araya girerek, "Ne şüpheli durumu olacak Bronz?" dedi. "His'in geldiği yer benim evim, burada ne olabilir?"

"Hisar'ın ayaklı bela olduğunu bilmiyormuş gibi konuşma, Serdal," dedi Bronz bıkkınlıkla. "Üstelik kuyruğuna bastığım biri var. Her an, her şey olabilir."

Serdal ikimizin arasına girip bizi bayırdı. Her an birbirimizin üstüne atlayıp parça pinçik edecek gibi duruyorduk. "His'in üstüne gitme. Lafa dalmışız," deyip ortamdaki gerginliği azaltmaya çalıştı.

"Saatler boyunca mı?" diye sordu Bronz.

"Bu kızın çenesi kapanmıyor, ben ne yapayım?" dedi Serdal bana bakıp göz kırparken. "Her neyse... Benim acil bir işim var. O çok tatlı muhabbetinizi dinleyemeyeceğim. Gitmek zorundayım."

Bronz zoraki bir şekilde bakışlarını benden ayırdı. "Ne işin var?" diye sorarken Serdal'a bakmaya başladı.

CamScanner ile tarandı

"Sanaç'ın yanına gideceğim," dedi Serdal sıkıntıyla. Yanımızdan tamamen ayrıldı ve iyice uzaklaşmadan önce arkasına döndü. "Adamlarına söyle evden çekilsinler."

Serdal'ın çıkmasıyla Zorlu diğer bütün adamları toplamıştı. Diğer korumalar hızlıca gözden kayboldu. Biz de ilerlemeye başladık. Bize eşlik ederek arkamızdan Safa ve Zorlu geliyordu.

Bahçenin taşlarla kaplı yolundan yürüdüğümüz sırada Bronz'un yüzüme baktığını hissettim. Ses tonunu alçak tutup, "Sonuç ne, Hisar?" diye sordu. Az öncekine nazaran daha ılımlıydı.

Serdal'ın bir araya gelmeye niyeti yoktu. Kolaylıkla kabul etmeyecekti. "Olumsuz..."

Bronz bana inanamayan gözlerle baktı. "Hani elinden kimse kurtulamazdı?"

"O sadece sana özel. Herkesi avuçlarımın arasında tutacak değilim," dediğimde vücudunun kasıldığını fark ettim. Ona bu tarz cümleler kurduğum an, bedeni mutlaka tepki veriyordu. "Benden kolayca kurtulacağını sanıyorsan yanılıyorsun, Bronz!"

"Kurtulmak mı?" Kafasını iki yana salladı. "Bunu hiç düşünmedim. Başımın belasısın diye boşuna demiyorum."

Safa, Zorlu'ya karşı, "Abim..." dediği an Bronz arkasına doğru döndü. Safa anında sesini kesti. Azıcık işittiğim kadarıyla Zorlu'ya bizim hakkımızda bir şey demek üzereydi.

Evden dışarıya çıktık. Kuru bir kalabalık vardı. Bütün arabalar ip gibi dizilmişken Bronz'un gerçekten endişelendiğini, gördüğüm araba konvoyuyla anlamıştım.

Kendi arabama değil de Bronz'un arabasına doğru ilerlerken tatlı bir ifade takındım. "Beni bırakırsın, değil mi?" diye sorduğumda bakışları arabama doğru kaydı. Senin arabanın nesi var, der gibi bakmıştı.

Yine de üstelemeden tek kelimeyle, "Bin," deyip sert bir soluk aldı.

Direksiyonun başına geçtiğinde vakit kaybetmeden yolcu koltuğuna yerleştim. O öfkeli bir şekilde arabasını çalıştırırken diğer arabalar teker teker ayrılıyordu. "Asma suratını," dedim onun yüzüne bakmaya çalışırken. "Merak etme, ben His Alatav'sam bir yolunu bulacağım!"

Bronz, "Kemerini tak," diye uyardı. Uzatmadan dediğini yapınca arabayı sürmeye başladı. Yola çıktığımızda nefes alışverişlerimiz

CamScanner ile tarandı

dışında herhangi bir ses yoktu. Bacağım bir süre boyunca aynı pozisyonda kaldığı için uyuştuğunda oturduğum koltuğu geriye ittim ve kendime biraz daha yer açtım.

"Bacağın ne durumda? Ağrıyor mu?" diye sordu.

Katliamdan bu yana günler geçmişti. Bacağımdaki yara, hareketlerimi artık kısıtlamayacak kadar kapanmıştı. Belirgin bir izden başka hiçbir şey yoktu. Yara kapanır, izi hep kalırdı.

"Ağrımıyor," diye fısıldadım. Bugün bacağıma çok yüklenmiştim.

"Uzat bacağını," dedi boğuk çıkan sesiyle. Bakışlarımı ona kaldırdım. Arabanın hızını yavaşlatıp oturduğu koltukta bacaklarını biraz daha iki yana açtı. Karnımın ağır bir makine gibi kasıldığını hissederken ona bakmaya devam ettim. "Lafımı tekrar ettirmeyi ne kadar çok seviyorsun, Hisar! Ayakkabılarını çıkart ve bacağını uzat!"

Bir bana, bir yola bakmaya çalıştığı için ona daha fazla eziyet etmeden bacağımı kendime doğru çektim ve ayakkabılarımı yavaş hareketlerle çıkardım. Bacaklarının üzerine ayaklarımı uzattığımda parmaklarını tenime yerleştirip kendine doğru çekti. Parmaklarındaki sihir tenime yayılıyordu ve her bir dokunuşunda içime işliyordu.

Ortama devrilen sessizliğini bozmak için, "Serdal bir davetten bahsetti," dedim dudaklarımı ıslatırken. "Beni de çağırmayacak mısın?"

"Ağzındaki baklayı çıkardın sonunda," dedi aksi bir sesle. Tek eli direksiyonu sertçe kavradı. Diğer eli yaralı olan bacağımda duruyordu. "Sabahtan beri kıvranıp duruyorsun. Davet için miydi?"

"Evet," dedim kirpiklerimi kırparken. "Beni davet etmemene alındım. Haberin olsun."

Gerçekten alınıp alınmadığımı anlamak için yüzüme baktı. Aldığı cevapla dudaklarını sakinlikle araladı. "Bu davet ricaya kalacak bir davet değil. Öyle olsa davet etmesini bilirim."

"Ne daveti de ricaya bile kalmıyor?"

"Örgüt daveti."

Gözlerimi kıstım. "Senin örgütün olan BVI'nın mı?"

"Evet." Aldığım cevapla arkama yaslandım. Mantıken örgüt üyesi olmadığım için davete katılamazdım. Ama sonuç olarak örgütün lideri Bronz'du. O ne derse o olurdu.

Araya zaman girmeden ortam hâlâ sıcakken, "BVI ne demek?"

CamScanner ile tarandı

diye sordum merakla. Fakat hızımı alamadım ve peş peşe sorularımı sıraladım. "Açılımı ne? Bu örgütün amacı ne? Dava dediğiniz olay ne?"

"Taramalı tüfek gibisin."

"Sadece merak ediyorum."

Bakışları beni buldu. "Benimle ortak olacak mısın?"

"Hayır," dedim kesin bir dille.

"O zaman sorunu cevaplamam için hiçbir neden yok," dedi sesindeki rahat tınıyla.

"En azından merakımı giderebilirsin," diye mırıldandım. "Diğer türlü başımın etini yemek zorunda kalabilirim. İkimiz de bunu istemeyiz."

"BVI'nın açılımını kimse bilmiyor," diye başladı. "Bunu bilmen için ben olman lazım. Örgütün amacını ve davanın ne olduğunu örgüte üye olan herkes bilir. Ortaklık yoksa hiçbir zaman bilemeyeceksin, Hisar."

Bana söylemesi için hiçbir neden yoktu. Bu dava, örgüt ve artık değişen Arkana yalnızca onun elindeydi. Buna da önem verdiği belliydi.

"Birbirimize şans vermeliyiz," derken davete gitmenin yollarını arıyordum. "Belki birbirimizi daha iyi tanırsak neden ortak olmayalım ki? Bizden güzel partner olur! Bunun için de beni örgüt etkinliğine davet edebilirsin."

"Benimle ortak olduğun zaman davama katılmış olacaksın," dedi bakışlarını yoldan ayırmadan. "Davamda olduğun sürece bütün davetlere katılabilirsin. Eğer istediğin buysa tabii."

Kaşlarımı çattım. "Örgüte üye olmadığın için katılamazsın demek miydi bu?"

"Birbirimizi daha iyi tanıma konusunda haklısın," derken yeşil ışıkları yakmıştı. İçim istemsizce gıdıklandı. "O yüzden bir adım atabiliriz. Benimle katılmandan şeref duyarım, Hisar."

Dudaklarımın kenara kıvrılmasıyla bakışları oraya doğru kaydı. Gülüşümü izledi. "Ben de elbise seçimi konusunda bana yardımcı olmanızdan şeref duyarım, Bay Bronz."

"Nasıl istersen," dedi bana uyum sağlayarak. Gülüşümü solduran şey ise son dedikleri oldu. "Fakat istediğin her neyse amacına ulaşamayacaksın, Hisar. Çünkü bütün gece seni izliyor olacağım. Şeytanlarına sahip çıksan iyi olur."

Onun konuşmasıyla boşluğa dalıp gittim.

CamScanner ile tarandı

"O, şeytanın teki!"

Annemin gözünde böyleymişim. Beni şeytanın çocuğu olarak görüyormuş. Şeytanın tohumuymuşum. Şeytanın tekiymişim. Bunlar bana saydığı laflardan yalnızca birkaçıydı.

Neden sadece annemin kızı değildim?

"Onun yüzünden oğlum gitti! Oğlum ortalıkta yok! Şeytanlık yapıp oğlumun gitmesine neden oldu!"

Duyduklarım zihnimde deprem etkisi yarattı. Göçük altında kalmış gibi hissederken sığındığım her şey yerle yeksan olmuştu. Ben bu savaştan nasıl sağ çıkacaktım? Sevgisizliği ne yenerdi?

Kirpiklerim titrediğinde sesimin de titrememesi için kendimi zorladım. "Beni oğlunun gitmesiyle mi suçluyor, Verda?" diye sordum. Arkadaşım üzgün bir şekilde kafasını salladı. "Ama ben hiçbir şey yapmadım ki."

Verda oturduğu yerden kalktı. Eli ayağı birbirine dolaşmış gibiydi. "Konuşmaları daha fazla çevirmek istemiyorum," dedi isteksiz bir şekilde. Açık renkli saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Ona üzüntüyle baktım. "Genel olarak hep aynı şeyleri söylüyor."

Rusça bilmediğim için hem Rusça hem de Türkçe bilen arkadaşımdan annemin söylediklerini çevirmesini istemiştim. Kriz geçirdiği bir an, onun sesini telefona kaydetmiş, neden kriz geçirdiğini öğrenmek istemiştim. Meğer buna sebep olan benmişim.

Çünkü ben şeytanmışım.

Verda'nın yanından ayrılıp çok geçmeden malikâneye gittim. Onunla hep ormanda buluşuyordum. Ormanın içinde konum belirleyici kolaylıkla çalışmıyordu. Eve geçtiğimde annemi yemek masasında gördüm. Babamla birlikte yemek yiyorlardı. Arkalarındaki resimde Son Akşam Yemeği tablosu vardı.

"Ben şeytan değilim," dedim onu görür görmez. Bakışlarım direkt olarak ondayken o, üstündeki şalı düzeltti. Oğlu gittiğinden beri yastaydı. Sadece siyah giyinirdi. Oğlu gitmeden önce de hep beyaz giyinmeye dikkat ederdi. Anneme beyaz çok yakışırdı.

Annem, "Haris?" diye seslendi. Benimle konuşmak yerine babamla konuşacaktı. Hep bunu yapıyordu. Beni yok sayıyordu.

"Oğlunun gitmesini ben istemedim," dedim fısıltı gibi bir sesle. "O

CamScanner ile tarandı

gece yanıma geldi. Bana veda etti ama buna ben sebep olmadım! Gideceğini bilseydim ayaklarına kapanıp gitmemesi için yalvarırdım!"

Babam, "Odana çık, Hisar!" diye bağırdı.

Sesime yerleşen inatla, "Çıkmayacağım!" dedim. Annemin yanına gittiğimde oturduğu yerden hızlıca kalktı. Tam gitmek üzereyken bacaklarına yapıştım ve onu durdurmaya çalıştım.

"Anne," dedim özlem dolu bir sesle. "Anneciğim."

Beni kendinden itmeye çalıştı. Yüzsüzün tekiydim. Annem itse de oradan gidemezdim. O benim annemdi. "Benimle konuş! Bana çağır, bağır, nefret kus ama ne olur konuş benimle!"

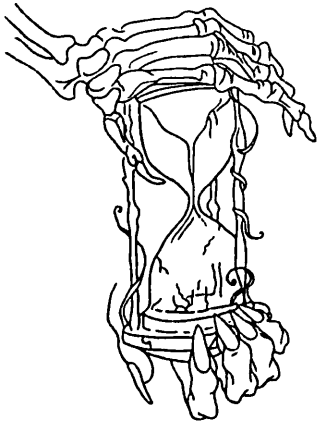
Konuşmadı. Ağzını bile açmadı. Önceden olsa bağırırdı. Artık bakmıyordu bile. Sesini çok özlemiştim.

"Sana söz veriyorum abimi bulup getireceğim," dedim gözlerimden yaşlar sicim sicim akarken. Dilimden dökülen her söz birer yeminydi. "Oğluna kavuşacaksın. Eskisi gibi mutlu olacaksın. Yine ona şarkılar yazıp ninniler söyleyeceksin. Onun için piyano çalacaksın. Yemekler pişireceksin. Yeniden beyaz giyeceksin. Söz anne. Söz veriyorum. Oğlunla seni kavuşturacağım."

Kavuşturamamıştım.

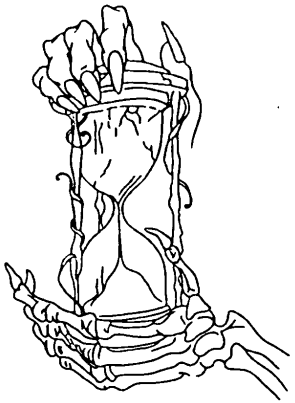
O yeminin üstünden yıllar geçmişti, abimi bulamamıştım. Abimi bulmadan ölmeye niyetim yoktu. Ölüsü ya da dirisi, elbet karşıma çıkacaktı. Onu bulacaktım.

Anneme verdiğim bir söz vardı. Çocuklar, annelerine verdiği sözü tutmalıydı.

CamScanner ile tarandı

13

EVSİZ HİS RESİTALİ

"Neye daldın yine?"

Düşüncelerim kurşuna dizilmiş gibi hissederken Bronz'un sesini işittim.

Sorusu beni kendime getirdiğinde daldığım düşüncelerden hızlıca sıyrılarak ana döndüm. Anneme verdiğim sözü yerine getiremediğim için yıllardır kendimi kahredip durmuştum. Bronz bana sürekli olarak kendisini neden aradığımı sorup durmuştu. Hiçbir zaman net bir cevap vermemiştim.

Bronz'u arama nedenlerimden en büyüğü; *abimdi*.

Abimi bulamıyordum.

Abim, resmi kayıtlarda olmayan bir çocuk olarak büyümüştü. Bu yüzden onu bulmam imkânsıza yakındı fakat hiçbir zaman pes etmemiştim. Sadece yardıma ihtiyacım vardı ve bana bu yardımı sağlayacak tek kişiyle bakışıyordum.

Kederli bakışlarımı ifadesiz tutmaya çalıştım. Zihnimin derinliklerine kadar sızmış olan ona, "Seni düşünüyordum," dedim. Gerçekten de öyleydi. Bronz'a dalıp gitmiştim. Herkes gücünden bahsedip dururdu. Güçten kastım herkesi öldürebilecek ya da diz çöktürecek

CamScanner ile tarandı

olması değildi. Bunlara herkes sahip olabilirdi. Fakat adını duyunca bile ürperen insanlar vardı. Bunu herkes başaramazdı.

"Bak sen," dedi eğlenir bir tonda. "Ne düşünüyordun?"

Sesimde hayran olduğunu belli eden bir tınıyla, "Bir sınırın yok gibi Bronz," dedim. Çenesi kasıldı. Kaşlarını çattığında söylediğimden hoşnut olmamış gibiydi. "Şayet bir gün seninle ortak olmam karşılığında her şeyi yapar mısın?"

"Bahsettiğin *her şeyi* bilmem gerekiyor," dedi bakışlarını yoldan ayırıp bana çevirdiğinde. Kısa süreliğine yüzümü inceledi. "Seninle ortak olmak her şeye değer ama senin her şeyden kastın ne, Hisar?"

Benimle ortak olmak her şeye değer miydi gerçekten?

Bronz'un gerçekten bir sınırı yoktu.

"Senin için basit bir şeydir," dedim ona karşı hissettiğim güvenle. Birini bulmak onun için zor olmamalıydı. Arkana şu an tamamen ona hizmet ediyordu. Karanlık örgüt avuçlarının arasındaydı, bir zamanlar orada bulunan çocuğun şu an ne durumda olduğunu öğrenmesi zor olamazdı. Ben bulamıyordum çünkü Arkana'ya girişim yasaktı, annemin günlüğüne erişemiyordum, ailemle konuşamıyordum bile.

"Söyleyecek misin?" diye sordu. Yüzünde beliren ifadede heyecan vardı. İkimiz eşitlenecektik. Ben istediğimi alacaktım; o istediğini.

"Eğer ortak olmayı kabul edersem sana karşılığında ne istediğimi söyleyeceğim," dedim net bir dille. "O zamana kadar beklemelisin."

Abimi bul, Bronz. Hem de ben ölmeden. Ölmeden bul ki, annemin beni sevme şansını kaybetmeyeyim. Diğer türlü o benden nefret ederek ölecektim. Ve bunu istemiyordum.

Yolculuğumuzun büyük bir kısmını sessizlik içinde geçirmiştik. Dakikalar sonra arabayı durdurdu. Tamamen bana dönerek, "Hangi mağazaya girmek istersin?" dedi.

Bacaklarımı dizinden indirip mağazalara kısaca göz attım ve çok geçmeden onu yanıtladım. "Üçüncü."

Eline telefonunu aldı ve çok geçmeden, "Safa," dedi. "Üçüncü mağazaya gireceğiz. İlgilenin." Başka bir şey demeden telefonu kapattı.

Zorlu, Bronz'un kapısını açtı. Bakışları dudaklarını takip ediyordu. Ona ısrarla bakan gözlerime karşılık aniden bana döndüğünde ben de gıcık bir şekilde ona baktım. Bana karşı çok donuktu.

CamScanner ile tarandı

Elbet aramızdaki buzları eriteceğimiz gün gelecekti.

Ayakkabılarımı giydim ve sakinlik içinde arabadan indim. Bronz yanımda yerini alırken beraber yürümeye başlamıştık. "Beni *gerçek-ten* yanında götürmeye kararlı mısın? Eğer vazgeçtiysen..."

Tek kaşını kaldırdı. "Vazgeçtiysem ne?"

"Gelmeyebilirim," dedim yalnızca.

"Seninle katıldığım son davet güzeldi," dedi yalın bir dille. "Bazı şeyler bende kolay kolay alışkanlık hâline gelmez. Bu etkinlik nere-deyse her üç ayda bir olur. Bağış gecesi düzenlenir, örgüt üyeleri ve yakınları katılım sağlar. Yıllardır katıldığım için bir bıkkınlık oluştu. Ama ben katılmazsam kimse de katılmaz. Saygısızlık yapmak iste-mediğim bir şey. Beni öldüreceğini de bilsem, davete seninle katıla-cağım, Hisar. Çünkü senin olduğun yer, çekilebilir hâle geliyor."

Son cümlesi midemin kasılmasına neden oldu. *Çünkü senin oldu-ğun yer, çekilebilir hâle geliyor.* Yüzümdeki ifadeyi bozmadım. "Bu durumda beni kullanmış oluyorsun," derken çoktan mağazadan içe-riye adımlamıştık.

"Beraber vakit geçiriyoruz demeni tercih ederim," dedi sıcak bir tonda. "Sonuçta benimle ortak olacaksın ve nasıl bir adam olduğumu öncesinde görmek isteyebilirsin."

Ona ters bir bakış attım. "Seninle ortak olacağımı düşünüyorsun yani?"

"Düşünmüyorum," dedi oldukça emin bir tonda. "Biliyorum, Hisar."

"Kendinden emin, sert adam..." Kısa bir es verdim. "Severim, Bronz."

Onunla ayrıldığımda mağazada personel yardımıyla kendime bir şeyler baktım. Hepsi özel üretim ve sınırlı sayıda olan parçalardı. Kabine ilerleyip elime gelen ilk elbiseyi denemeye başladım. Bronz kapıda beni bekliyordu. Arkada bağcıkları vardı ve bel kısmımda ol-duğu için sıkamamıştım.

"Bronz." Ona seslendikten sonra adım seslerini işittiğimde çok geçmeden içeri girmişti. Beni baştan aşağıya süzmeyi ihmal etmedi. İki kere daha bakıp yavaşça yutkundu. "Zahmet olmazsa bağcıkları yapar mısın?" derken sırtımı işaret ettim.

CamScanner ile tarandı

Daha öncesinde ona bağcıklı ayakkabımı çözdürmüştüm. Aklım o ana gitmeden kendimi durdurdum.

Belimden sarkan bağcıkları parmaklarımın arasına doladı. Bağcıklardan tutup beni sertçe kendine doğru çekti. Beklenmedik hareketinden dolayı sendelerken diğer eliyle beni belimden kavradı. Bakışlarımız aynada birbirine kenetlenmişti.

Kalbinin atışını sırtımda hissederken nefesim bir bıçak gibi kesilmişti. Benim bakışlarımın arasında elbisenin bağcıklarını sıkıca bağladı.

"Nasıl?" diye sordum ondan tamamen ayrılıp aramıza mesafe koyarken. Lacivert bir elbiseydi. "Çok içime sinmedi."

Bakışlarını benden alamıyordu. "Benim sindi."

"Senin bedenin değil, benim bedenim," dedim huysuzca. "Ben pek kendime yakıştıramadım."

"Elbette senin bedenin fakat bu bedeni gören de benim gözlerim." Parlayan gözlerle beni izlemeye devam ediyordu. Elbise çok hoşuma gitmemişti ama onun derin bakışları arasında kendimi beğenmemek elde değildi. Böyle bakmasa olmaz mıydı? Her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

"Gözlerin beğenmiş gibi bakıyor."

"Sadece beğenmiş gibi mi?" dedi boğuklaşan sesiyle. Bana tekrar yaklaştı ve kulağıma doğru fısıldadı. "Başka bir şey deneyeceksen bağcıklarını çözeyim."

"Diğerlerinin fikrini alacağım," deyip kabinden dışarı çıktım. Zorlu kapıda nöbet tutuyordu. Bronz'dan en fazla altı adım uzakta duruyordu. İkisinin arasındaki mesafe hep altı adımdı. Tam karşına geçtiğimde beni görmesi için yüzüne baktım. "Zorlu," dedim beni duymayacağını bile bile. "Elbise hakkında fikrini alacaktım ama benimle göz teması kurmuyorsun bile!"

İfadesini hiç bozmadı. Bakışları sadece Bronz'daydı ve beni dinlemeyi reddediyordu. Bronz bu duruma hiçbir şey demedi.

Diğer bir korumasına doğru döndüm. "Safa," dediğim an bakışları beni buldu.

"Buyur yenge."

"Abinin yorumuna pek güvenemedim. Sence nasıl olmuşum?"

CamScanner ile tarandı

Ona elimi uzattığımda yavaşça kavrayıp etrafında bir tur döndürmemi sağladı. Safa da beni beğenmiş gibiydi. Gözlerinin içi gülüyordu. "Bomba gibi olmuş-" demeye kalmadan tok bir öksürük sesi yayıldı. "Abim ne diyorsa doğrudur, yenge."

"Safa, sana soruyorum ben!" dedim Bronz'un olaya dahil olmasıyla.

Safa bakışlarını yere indirip bana bakmaktan vazgeçti. Sadece zemine odaklanmıştı. Ağzının içinde kısıkça, "Ayakkabılarınız güzel olmuş," dedi.

"Ayakkabılarım yeni bile değil!"

Kafasını kaldırmadı. "Yine de güzelmiş yenge."

"Ayağıma değil, üstüme bak!"

Safa masum bir tonda, "Türk lokumu yenge, bakmasam olur mu?" dedi. "Bakarsam Bronz abim gözüme mum damlatır, gözümü seviyorum."

"Sen gerçekten çok kötüsün!" dedim Bronz'a dönerek. Bir şekilde beni sinirlendirmeyi başarmıştı. "Tehdit etmene gerek yoktu!"

"İşine dön, Safa," dedi Bronz. Çok geçmeden yanımda belirdi. öfkeyle çalkalanan gözlerimin içine baktı. "Hoşuna gitmediyse başka bir elbise dene, daha vaktimiz var."

Kabinden içeriye girdiğim an, peşimden Bronz da geldi. Kaşlarımı çattım ve ona ters bir bakış attım. Oldukça soğuk bir tonda, "Personel çağıracaktım," dedim. Yüksek ihtimalle korsenin bağcıklarını çözmek için gelmişti.

"Giyerken neden çağırmadın peki?" Aldırış etmeden arkama geçti ve iplerden tutarak beni yine sertçe kendine çekti. Sırtım ona yaslandığında aynadan kızgın gözlerle baktım.

"Keyfimin kahyası mısın?!" dedim ne diyeceğimi bilemez bir hâlde.

Bağlamış olduğu ipleri çözmeye başladı. Başını şakağıma yaslayıp kulağıma eğildiğinde onu aynadan izlemeye devam ediyordum. Bakışları direkt olarak bendeydi. "Ben dokunduysam başkasının değil dokunmasına, bakmasına bile müsaade etmem, Hisar."

"Fark ettim onu," dedim hafif öfkeli çıkan bir sesle. "Hemen manipüle ederek Safa'nın bakmasına bile izin vermedin! Kötü bir anım yoktu, yorum yapacaktı sadece! Garibimin boynu bükük kaldı!"

CamScanner ile tarandı

Kısa bir anlığına gözlerini kapattı. Çenesi şakağıma yaslı duruyordu. "Seni davete götürmekle doğru mu yapıyorum bilmiyorum." Sert bir soluk verdi. "Biraz daha bakmaya devam edersem..."

Kaşımı havalandı. "Edersen?"

Elbisenin bollaşmasını sağladı. Gözlerini tekrar araladığında koyu harelerimi odağına aldı. Âdemelması hareket ederken, "Gideceğimiz yer davet olmaz," dedi.

Başka bir şey demeden kabinden çıktı. Yeni bir elbise seçtim. Az öncekinden daha iddialıydı. Yine aynı şekilde korsesi bulunuyordu. Bunun ipleri daha inceydi. "Bronz," diye seslendim. Devamında bir şey söyleyecekken Bronz'un içeri girmesiyle konuşmayı kestim.

Bakışları sırtımı doğru kaydı. Sonra istediğini bulamayınca yüzüme baktı. "Ön tarafta bu sefer," deyip tamamen ona döndüm. "Zahmet olmazsa..."

"Bu tarz bağcıklı almak konusunda emin misin?" diye sorarken karnıma kadar inen ipleri sırasıyla çekti. Straplez yakaydı. Vücuduma bakmamak için diretse de ipleri düzgünce sıkmak için bakmak zorunda kalıyordu. Fakat sert davranmaktan da geri kalmıyordu.

"Eğer sen giydireceksen eminim, Bronz."

"Çıkartırken giydirdiğim kadar yumuşak olmam," dedi emin bir sesle. "Benim giydirip çıkartmam konusunu bir daha düşün."

"Bu yumuşak olduğun hâlin miydi?" diye sorarken irileşen gözlerle ona baktım.

"Elimden geldiğince," dedi.

İpleri tamamen sıktı. Beni aynaya çevirdiğinde sırtım göğsüne yaslandı. Aynadan onu izlemeye başladım. Gözlerimiz kesiştiğinde harelerinin büyüdüğüne şahit oldum. Yine üç kere baştan aşağıya süzme ihtiyacı hissederken ellerini nereye koyacağını bilememişti. En sonda dayanamayıp, "Elbiseyi seçerken hoşuma gitmemişti," dedi.

"Ama şimdi?"

İlgiliyle baktı. Fakat baktığı elbise değildi. "Hoşuma gitti."

"Korumalarını uzaklaştırdığın için mağaza çalışanlarının fikrini alacağım." Kabinden çıktım, iki çalışanı kapıda gördüm. Biri kadın biri erkekti. Karşılarında durup, "Sizce nasıl görünüyorum?" diye sordum.

CamScanner ile tarandı

Kadın çalışan sıcak bir şekilde gülümseyip, "Çok şıksınız," dedi. "Dolabımızda mutlaka olması gereken bir elbise."

"Sizin için yaratıldığını söylemek isterim," dedi erkek çalışan. "Bu elbiseyi burada deneyen çok oldu ama daha önce kimseye bu kadar yakıştığını görmedim." Bakışları göğüs bölgemde durdu. "İzin verirseniz şu kısmı düzeltmek isterim."

Kafamı sallayıp, "Elbette," dediğimde yanıma geldi. Elini kaldıracağı sırada bakışları birinde takılı kaldı ve hareketleri donuklaştı.

Hızlıca arkamı döndüğümde oldukça sinirli bakan kehribar gözlerle karşılaştım. Sanki *sıkıyorsa dokun* der gibiydi. Gözlerimi devirip kabine ilerledim. Peşimden Bronz da geldiğinde ifadesizliğini koruyordu.

"Kıyafet seçiminde yardımcı ol, demiştim. Bana karışabileceğini söylememiştim," derken duvara yaslanan onu izledim. O da beni baştan aşağıya süzmekle meşguldü. Bakışları yoğundu. "Bu tarz bir şey yapmaya hakkın yok."

Kaşlarını kaldırdı ve habersiz olduğunu belli eden bir tavırla, "Sana karışmak mı?" diye sordu. "Ne zaman karıştım?"

"Korumalarına sözün geçiyor, anlıyorum fakat mağaza çalışanının da bana dokunmasına izin vermedin!"

"Sen de izin vermemelisin," derken sakinliğini korumaya devam etti. "Kuklacı her yere kuklalarını yerleştirmiş olabilir. Elbiseyi düzeltme bahanesiyle sana bir şey yapabilirdi. Biraz fazla mı rahatsın?"

"Gerçekten mi?" dedim histerik bir kahkaha atarken. "Bahanen bu mu yani?"

Bir şey demek için dudaklarını aralamış sonra geri kapatmıştı. Dayanamayıp konuşmaya karar verdi. "Mağazaya girdiğimizden beri sadece sana bakıyor." Bu durumdan hoşnut değildi.

"Mağazada sadece ben olduğum için olabilir mi?" dedim mantıklı bir soruyla. "Başka müşteri yok! Elbette bana bakacak çünkü işi bu ve duruma göre elbise konusunda yardımcı olacak!"

"Tedbiri elden bırakmamakta fayda var, Hisar."

"Bırak bunu ben düşüneyim," dedim bağcıkları kendim çözmeye başladığımda. "Arkadaşım bile değilsin. Benimle ilgili konuları ben düşünürüm."

CamScanner ile tarandı

"Ben zaten seninle arkadaş olamam."

İpleri bıraktım ve başımı yana yatırdım. "Benimle arkadaş olamazsın ama ortak olur musun? Bu nasıl bir çelişki?" diye sorarken yüzümde anlamsız bir ifade belirdi.

"İkisi ayrı şeyler," dedi kalın sesiyle. "Seninle ortak olmak istiyorum ama arkadaş?" Net bir şekilde kafasını salladı. "Olmak istemediğimi biliyorum."

"Ben de sana bayılmıyorum zaten!" diye yükseldiğimde sesim kabinden dışarı taştı. "Bizden olsa olsa düşman olur!"

Yaslandığı duvardan ayrıldı ve bana doğru yaklaştı. "Ben seninle düşman da olamıyorum, Hisar," dedi çatılan kaşlarıyla. "Aklım senden nefret ediyor, kalbim de nefret etmek istiyor ama yapamıyorum. Bana ne yapıyorsun sen?"

"Sana bir şey yaptığım yok," dedim yavaşça. Bedenimi tamamen ona çevirdiğimde yüz yüze bakmaya başladık.

"Yapıyorsun."

Aramızdaki çekim belirginleşmeye başladığında adımlarımız birbirimize doğruydu. İkimizin de bakışları dudaklarımız arasında gidip geliyordu. "Ben sana bir şey yapmıyorum," dedim tekrardan.

"Yapıyorsun," dedi üstüne basa basa. "İçimden senden nefret ettiğimi söylediğim hâlde dışım bambaşka davranıyor."

"Bambaşkadan kastın ne Bronz?" diye sordum anlamayarak. "En başından beri bildiğim gibisin!"

"Mesela şu an seni düşünmemeliyim," dediğinde kaşlarım çatıldı. İkimiz de bir kuyunun dibindeydik. Gökyüzünü görüyorduk ama ulaşmak imkânsız gibiydi. "Bunu yapmamalıyım. Ne giydiğin umurumda olmamalı fakat ben sana bakacak gözleri düşündükçe kendime hâkim olamıyorum."

"Belki de benden nefret etmiyorsundur," dedim iyice bilinmezliğe doğru sürüklenirken.

"Kendime hâkim olamadığım için daha çok nefret ediyorum." Kısa bir anlığına gözlerini kapattı. Yavaşça yutkundu. "Senin yüzünden yine senden nefret ediyorum. Çünkü bana bir şey yapıyorsun."

Nefret de bir duyguymuş. Sevgi de.

CamScanner ile tarandı

İnsan kolayca sever ama kolayca nefret edemezmiş. Çünkü sevginin sahtesi olsa da nefretin sahtesi olmazmış.

"Benden neden nefret ediyorsun?" diye sordum titrek çıkan sesimle. "Ben sana ne yaptım, Bronz?"

"Bazen, bazı sorular cevapsız kalır. Bu da onlardan biri, Hisar." İşin garibi söyledikleri doğruydu. Nedensiz bir nefreti vardı. Hem de en başından beri. Bakışları hiç değişmemişti. Hep acı ve sert bakıyordu. Bana karşı çekildiği de barizdi. Aynı şeyi yaşadığımdan biliyordum. Karşı koyamıyordum. Sanki günahtım da işlememeliydi beni. Yoksa yalnızca günahkâr olup çıkacaktı.

"Bir kıyafet deneme zevkim vardı, onun da içine sıçtın," dediğimde bozulan suratımı gizlemedim. Eserini görsün istedim. "Çık kabinden."

Beni tek bıraktığında kaçan keyfimle birlikte diğer seçtiğim kıyafetleri de denedim. Hatta bir ara hiçbir şey yapmayıp kabinin içinde oturdum. Bilerek oyalandım ve Bronz'un burnu sürtsün istedim. O kadar denediğim kıyafetten sonra da ilk denediğim korseli, belden bağlamalı elbiseyi seçtim.

Mağazanın içinde dolaşırken erkek bölümünü görünce isteksiz bir mırıltıyla, "Sana da bir şeyler bakalım," dedim.

"Ben hazır giyim değil, özel dikim tercih ediyorum. Giydiğim kıyafetlerin başkasıyla aynı olmasını sevmiyorum. Kendime ait bir tasarımcım var," dediğinde onu baştan aşağıya süzme ihtiyacı hissettim. "Her davette, giyeceğim kıyafetleri günler öncesinden ayarlatırım. Yani benimkiler hazır."

Hayatı bana normal gelmiyordu. Onunla bir gün geçirip onun gibi yaşamak nasıl olurdu acaba diye düşünmekten kendimi alamıyordum. "Eee? Ben neyim? Bana da özel tasarlattırsaydın!"

"Bundan sonrası için öyle yaparız," dedi ılımlı bir tonda. "Söylemen yeterli, Hisar."

Çalışanların elinde mağaza poşetleri gördüğümde Bronz'a döndüm ve merakla, "Sadece bir elbise almadık mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi.

"Bu gece on tane elbise giymeyeceğim!" dedim neden bunu yaptığını anlamazken. "Yalnızca giyeceğimi almamız gerekiyordu!"

CamScanner ile tarandı

"Denediğin bütün her şeyi satın aldım," dediğinde ona inanmayan gözlerle baktım. Çok ciddiydi.

"Seni bezdirmek için bilerek bir sürü kıyafet giymiştim!" diyerek büyük bir itirafta bulundum. "Hepsini satın almana gerek yoktu!"

Kaşlarını çattı. Bunun için kızacağını sanırken, "Tenine değdi," dedi. "Nasıl satın almayacaktım ki?"

"Sen gerçekten normal değilsin, Bronz."

Safa'nın, "Yenge," dediğini işitirken hızlı adımlar atarak onun yanına geçtim. Koluna girip yürümeye başladım. Bronz hoşnut olmuşa benzemiyordu.

"Bana yenge demeyi ne zaman bırakacaksın, Safa?"

"Hiçbir zaman," dedi Safa. "Abimin bezdiğini sanmıyorum çünkü erkekler her ne kadar belli etmese de kadınların onlar için bir şey giyip çıkarmasını seviyor." Bana doğru baktı. "Hoşumuza gidiyor yani. Kesin Bronz abimin de hoşuna gitti."

Pes ederek, "Ekmeğine yağ mı sürdüm yani, Safa?" dedim.

Safa güldü. "Bal ve tereyağı sürmüş kadar oldunuz."

"Gerçekten bezmiş olsaydı bu saate kadar dayanmazdı, değil mi?"

"Onu bir saniye bile tutamazdınız," dedi Safa emin bir şekilde. "Sabırla bekledi. Arada sinirlendi ama size değil. Kıyafetlerinize. Bir ara bütün modacıların gelmişine geçmişine sövdü hatta. Yeni küfürler öğrendim."

"Bence bana âşık," dedim kısılan sesimle. "Başka açıklaması olamaz, Safa."

"Abimin dedikodusunu yapmış gibi olmak istemem ama-" Gördüğü bakışlar karşısında susmak zorunda kaldı. "Emredersin, Bronz abi."

"Ağzını açmadı bile!" dedim yaşadığım şaşkınlıkla. "Ne emretti de tamam dedin?!"

"Abimin bakışları yetiyor," derken binmem için arabanın kapısını açtı. Ona teşekkür niyetine gülümseyip açmış olduğu kapıdan geçtim.

Bronz da kendi yerine oturdu. Arabayı çalıştırmasıyla yolculuğumuz başlamıştı. İş bundan sonrasıydı. Nereye gittiğimizi bilmezken dudaklarımı aralayıp, "Davete biraz daha vaktimiz var mı?" diye sordum.

CamScanner ile tarandı

"Çok yok, neden?" dedi Bronz.

"Otele gidip hazırlanmam lazım."

"Otel?" dedi bakışları beni bulurken. Bunu demem yanlış olmuştu. "Evin yok mu senin?"

"Benimle ortak olmak istiyorsun ama hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedim sitem edercesine. "Evim yok ki benim. Sadece geçici süreyle konakladığım bir yer var ama buraya çok uzakta. Oraya gidene kadar yakındaki bir otele gidip hazırlanmak daha mantıklı. Vaktimiz de yokmuş zaten."

"Hiç mi evin olmadı?" derken söylediğime çok takılmış görünüyordu. Parmakları direksiyonu daha sıkı kavradı. "Bir yer... Dünyanın herhangi bir yerinde?"

"Hayır," dedim yalın bir dille. Yoktu. Evim yoktu. Sanırım ben de Sanaç gibi evsizdim. "Ev olarak bildiğim sadece Alatav Malikânesi vardı. Orası da cinayet sebebiyle devlet tarafından mühürlenmişti. Ben biraz göçebe gibiyim. Ait olduğum bir yer yok."

İnsan bazen evim diyebileceği bir yer istiyordu.

Ancak bazı insanlara hiçbir yer ev olamazdı.

"Ev bazen bir histir," dedi Bronz. "Hiçbir yere ait değilsen belki de senin evin, hislerindir."

Ev bazen histir.

Hislerin yoksa evsizsindir.

Evim diyebileceğim hislerim bile yoktu.

"Ben hissizlerin hissiyim."

"Benim evim var," dedi kelimelerin üstüne basa basa. Sanki daha çok *senin de evin var* der gibiydi. "Daha yakında. Oraya gidelim, orada hazırlanıp birlikte çıkmamız şu an için en mantıklısı."

Yol sessiz bir şekilde geçerken Bronz'dan izin alıp şarkı açmış, yüksek olmayan bir tınıyla dinleyerek yolculuk yapmıştık.

En son katliam günü girdiğim evine, neredeyse haftalar sonra yanımda Bronz'la birlikte tekrar giriyordum. O günkü hâlinden eser kalmamış, çok daha güzel bir şekilde karşılamıştı beni. Daha ferah, daha sıcak bir ortam vardı.

İçeriye doğru yürürken adımlarım çekingendi. Bronz bunu fark etmiş olacak ki, önümden yürüyüp alışmam için bana zaman tanıdı.

CamScanner ile tarandı

O kan kokusu burnumun ucundan silinmiyordu. Bağırışlarım, çığlıklarım, yanan elma ağacının isli kokusu dün gibi aklımdaydı.

Bronz'un panteri heyecanlı bir şekilde salona girdiğinde kehribar gözlü adam direkt olarak oraya döndü. "Kızım?" dedi içli bir şekilde. Panter ayak ucuna gelince hafifçe eğilip onu öpmeye başladı. "Beni mi özledin babacığım?"

Simsiyah tüylerini şefkatle okşarken panterden huzurlu mırıltılar döküldü. Dilinden akan salyalardan rahatsız olmayıp silen Bronz, bir hayli keyifli görünüyordu. İkisi dakikalar boyunca hasret giderirken panter bir anda bana doğru döndü.

Kapının dibinde öylece dururken onun gelmesiyle ilerlemeye başladım.

Kendimi bir anda Bronz'un yanına buldum. Büyük kedisinden kaçıp ona sığınmıştım. "Yemeyeceğim babanı, korkma," dedim bana daha çok yaklaşmasıyla. Üzerime doğru atılınca korkudan çığlığı bastım. "Hem beni buraya getiren kendisi! Git ona düşmanlık taslа!" Bronz'un etrafında pervane gibi dönerken panter de beni takip ediyordu.

"Bronz," diye bağırdım. "Kızını al hemen!"

Beni belimden kavrayıp etrafında dönmemi engellemişti. "Sakin ol," diye seslenmesine rağmen bakışlarımı panterden çekemiyordum. Kulağım onun söylediklerini işitmiyordu. "Senin iyi olduğundan emin olmaya çalışıyor. Bırak koklasın. Ben buradayım, seni parçalamasına izin vermem."

"Yok bir de verseydin!" dedim ters bir şekilde. "Kesin sen bu hayvanın önüne canını sıkanları atıyorsundur, parçalasın diye!" Bronz beni sabit tutmaya çalışırken kendisiyle birlikte yere oturttu. Onun kucağında olduğumu kedinin daha çok hırçınlaşmasıyla fark etmiştim.

Patisinin birini omzuma koyduğunda, "Bana dokunuyor," dedim. Bronz mutluyken onun aksine ben hiç mutlu değildim.

İki patisini de omzuma koyup ağırlığını bana verdi. Elinin sıcaklığını ensemde hissetmek beni yumuşatsa da korkum daha ağır basıyordu. "Ensenden hoşlandı sanırım," dedi.

"Ensem değil..." Kısık kısık nefes verdim. "Direkt kafamı koparmak istiyor!"

CamScanner ile tarandı

Bronz söylediklerime aldırmayıp, "Abartma Hisar," dedi. Panter beni es geçip babasına doğru atıldı. "Ne istiyorsun, babacığım?" diye sordu. "Hmmm." Fırsat bulsam ikisinin de elinden kaçacaktım ama beni tam aralarına aldıkları için kaçamıyordum.

"Sen de en çok zekâsını sevdin değil mi?"

Bronz'un söylediği şey beni bayıltacak raddeye getirmişti. "Bana bak," dedim tatlı bir sinirle. "Ben bu eve gelin geleceksem baştan söyle, böyle alttan alttan ima yapmakla olmaz, Bronz!"

"Gel babacığım," dedi Bronz. "Biz kendi yerimize gidelim."

İkisi de aynı anda beni rahat bıraktı. Hızlıca ayaklanarak aramıza mesafe koydum. Onlar kadar rahat olsam belki de üçümüz şu an oyun oynuyor olabilirdik ama o katliamdan sonra pantere yaklaşmak istemiyordum. Benim yüzümden yaralanmıştı. Ona yardım edememiştim. Hiçbir şekilde ilgilenememiştim.

"Yukarıdaki eski odana geçip hazırlanabilirsin."

Gitmek üzereyken merakla seslendim. "Neden senin odanda hazırlanmıyorum?"

"Adı üstünde, benim odam."

"O bloğa neden kimseyi almıyorsun?" diye sorarken alay dolu gözlerle baktım. "Takım elbise giymediğin zaman çıplak dolaştığın için mi?"

"Esprilerini kendine sakla, Hisar." Panter onu takip ederken evin kapısına doğru ilerledi ve gitmeden önce son kez konuştu. "Bir an önce hazırlan. O bloğa da girmeyi unut."

Gülümsedim. Ne istediğimi bilen bir gülüş dudaklarımda peyda oldu.

"Beni oraya kendi elinle sokacaksın, Bronz. Üstelik ben zorlamayacağım bile!"

Genelde söylediklerimi yapardım.

Daha önce kaldığım odaya çıktım ve kıyafetlerin çoktan bırakıldığını gördüm. Arkana'nın içine girdikten sonra kontrol etmem gereken şeyler için plan yapmaya başladığımda hazırlanma işini sonraya bıraktım.

Aklıma her şeyi not ettikten sonra elbiseyi paketinden çıkardım ve hazırlanmak için kolları sıvadım. Hazırlanma işi sandığımdan daha

CamScanner ile tarandı

uzun sürmüştü. Aynanın karşısında kendime bakıp son rötuşlarımı yaptığım sırada kapı tıklanmıştı. "Müsait misin?" İçeriye sızan tok sesle dikkatimi oraya verdim. Gelen Bronz'du.

"Sana her zaman," diyerek yüksek çıkan sesimle yanıt verdim. Onu odaya davet etmeden önce aynaya son kez bakıp kendimi beğeniyle süzdüm. "Gelebilirsin."

Kapı açılınca önce kendine has kokusu doldu içeri. Onun girmesiyle oturduğum yerden kalkıp karşısına geçtim. Şık olmuştu. Ceketinin yakasında kadifeden ince bir şerit vardı ve onu daha da cazibeli göstermişti. "Bağcıklarımı yapmak için mi geldin?" diye sordum.

Elinde bir kutuyla gelmişti. Kutunun ne olduğunu anlamaya çalıştığım sırada konuşmaya devam ettim. "Çıkartman da tercihim," dedim arsız bir tonda. Kehribar bakışları elbiseme düştüğünde birkaç adım atarak kutuyu yatağın üstüne bıraktı. Yanıma tekrar gelip beni yavaşça çevirdi. Aynı sertlikle bağcıkları bağlarken nefesi saçlarıma düşüyordu. Korseyi tamamen sıkmasıyla geri çekilmek üzereyken beni durdurdu.

"Saçlarını kaldır," deyip az önce bırakmış olduğu kutuya doğru yöneldi.

"O ne?" diye sorarken meraklı gözlerle bakıyordum.

"Kolye."

Bunu beklemediğim için kaşlarım yukarıya doğru kalktı. "Bana mı aldın?" dedim hayretle.

"Almadım, aslında yaptım sayılır..."

Bu beni daha çok şaşırtırken kısa sürede kendimi toparladım. Kendi yaptığı, el işi bir kolyeyi bana takacaktı. "Keşke bu anı Sanaç da görseydi," dedim seslice oflarken.

"Davete onlar da gelecek," derken dikkatlice kolyeyi kutusundan çıkardı.

"Daha fazla sevinemezdim. Hemen ona göstereceğim. Yerini bilsin!" Aklıma gelen şeyle sinsice gülümsedim. "Biliyor musun, Sultan Süleyman da Hürrem Sultan'a takılar yapar, verirmiş. Sanaç çok kıskanacak."

Kolyeyi avuçlarının arasına almasıyla saçlarımı toplayıp yukarı kaldırdım. Boynuma takması için yer açarken aynadan bize bakıyordum.

CamScanner ile tarandı

Gördüğüm değerli taşlarla harelerim genişledi. Bu taşları biliyordum. Bronz'un elinden düşürmediği taşlardı. "Amber taşı mı?" Astım hastalığıma, kehribar taşları iyi gelirdi.

"Evet."

Parlayan gözlerle amber taşlarına bakarken yüzümdeki ifade aniden değişmişti. Bütün gece boyunca Bronz'a somurtmayı düşünüyordum ama o, küçük jestiyle kalbimi fethetmeyi başarmıştı. Kolyeyi takıp yavaşça geri çekildi. Ayrıntılı şekilde incelerken burnuma dolan kokuyu yeni fark etmiştim. Derin soluklar alıp içime çekiyordum. Çok rahatlatan bir kokuydu.

"Tıpkı senin gibi kokuyor," dedim uysal bir sesle. "Çok güzel. Kehribar..."

"Bu kokuyu beğenen bir tek sen varsın," derken odunluğundan ödün vermiyordu.

"Boynumda seni hatırlatan bir koku değil de direkt olarak dudakların olsa fena olmazdı," derken muzip bir ifadeyle göz kırptım. "Bununla idare edeceğim artık."

"Dudaklarım olur olmasına da..." Bakışları kolyedeydi. "Sonrasında beni kesmeyeceğinin garantisi yok."

Aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdim. Uzun boyuna ulaşmak için hafifçe parmak uçlarımda yükseldim ve yanağından sertçe öptüm. "Nefret ettiğin bir kadın için fazla güzel bir hediye. Teşekkür ederim, Bronz."

Onu öpmemi beklemiyor olacak ki kalakalmıştı. Hızlıca kendini toparlayıp öksürdü ve konuştu. "Nefret de bir duygudur."

"Haklısın," dedim buzulları aratmayan bir sesle. "En azından bana karşı bir duygu besliyorsun." Gözlerinin içine boş bir ifadeyle baktım. "Ben senden nefret bile etmiyorum, Bronz."

Son cümlem darbe etkisi yaratsa da bozuntuya vermedi. Kolundaki saate kısa bir bakış attıktan sonra, "Çıkalım," dedi. Beraber yürümeye başladık.

"Umarım helikopterle gideceğizdir," dedim.

"Arabayla gideceğiz," dedi.

Elinde imkânlar olmasına rağmen kullanmamasını algılayamıyordum. "Yolu uzatmaktan zevk mi alıyorsun?"

CamScanner ile tarandı

Bıkkınlıkla bir nefes savurdu. "Sadece merak ediyorum," derken adımlarını yavaşlattı. "Çenen hiç yorulmuyor mu senin?"

"Susmamı bekliyorsan daha çok beklersin!" dedim tüm inatçılığımla. "Dur, daha gece başlamadı bile! Hem şu ana kadar hiç başının etini yemedim ki!"

"Bu gece başıma çok fazla bela olmamaya çalış, Hisar."

"Ben ve bela, sana hiç yakıştıramadım, Bronz!"

"Bronz'un Arkana sınırları içine biriyle gelmesine alışamayacağım sanırım."

Bunu diyen kişi Viran'dı. *Kül Asker.*

Geleli bir süre olmuştu, Bronz'la ikimiz Arkana'da boy göstermiştik. Buraya ilk kez gelmiyordum. Çocukluğumun büyük bir çoğunluğunu bu karanlık örgütün içinde geçirmiştim. Üç adamın yanına gittiğimizde çok sıcak bir karşılama yaşamamıştık. Benden çok hazzetmiyorlardı. Viran'la en başından beri anlaşamadığımız için bu durumu sorun etmiyordum.

"Ne o?" dedim sevecen bir tonda. "Rahatsız mı oldun, Ölüm Meleği?"

"Rahatsız olmayan var mı ki?" dedi Viran. Serdal, Viran'ın koluna nazik olmayacak şekilde vurduğunda, "Ne?" dedi. "Yalan mı?"

"Sen ona takılma," dedi Serdal, yarım ağızla gülümserken. "O insan sevmiyor."

"Biliyorum," deyip *sorun yok* dercesine gülümsedim. "Her zamanki Viran işte."

Bronz viskisini yudumlarken canım sıkıldığı için yanına geçtim ve ona dudaklarımı büzerek baktım. "Bana bu kadar sıkıcı bir ortam olacağını söylemedin. Biraz daha dursak sıkıntıdan patlayacağım. *Seninle çekilebilir hâle geliyor* dememden anlamalıydım! Daha kötü bir davete kaldığımı hatırlamıyorum!"

Bronz bardağını masanın üstüne bıraktı ve elini belime yerleştirdi. Yüzüme doğru hafifçe eğilerek, "Sana etrafı gezdireyim," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Lütfen," dedim bıkkınlıkla. "Örgüt işleri gerçekten çok sıkıcı. Gezsek iyi olacak. Hava da alabiliriz. Yeter ki hareket edelim."

Beraber yürümeye başlayıp insanların arasından ilerledik. Arkana, kart sahibi olmak isteyen her ailenin çocuğunu getirdiği yerdi. Çocuklar uzun bir süre boyunca buradan çıkamazdı. En azından o kasvetli görüntüsünden biraz olsun kurtulmuştu. Çocukların çığlıkları silinmiş gibiydi.

Bunu da yanımdaki adam başarmıştı.

Arkana'yı ele geçirdiğinden beri artık hiçbir aile çocuğunu kart uğruna feda etmek zorunda değildi. Bronz, kendi ailesine bile karşı çıkmıştı. En çok da, örgütün kurulmasında büyük rol oynayan dedesine ihanet etmişti.

"Bu tabloyu seviyorum," diye konuştuğunda dikkatimi ona verdim.

Gustav Klimt'in *Öpücük* tablosunun bir örneğiydi. Resim altın varak, gümüş ve platin içeren bir tuval üzerine işlenmişti. Altın Dönem denilen bir zamanda yapılan tablonun neden Arkana'nın girişinde sergilendiği belliydi.

Bronz'un dedesi olan Altın tarafından konulmuş olmalıydı. Resimdeki çift de Altın ve Roza'ydı. Roza, büyükannemdi.

"Deden kendi için koydurmuş olmalı," diyerek mırıldandım. "Onun hakkında her şeyi biliyor musun?"

"Hayatımın büyük çoğunluğunda vardı." Büyükannem de benim hayatımın büyük çoğunluğunda vardı. Hayatımda önemli bir rol oynamıştı. "Söylediğine göre, çok sevdiği kadın ona ihanet etmişti. Bana, kadınlar konusunda çok dikkatli olmamı söylerdi. *Gülüşlerine asla kanma,* derdi. *Seni bir gülüş tav edebilir, uğruna her şeyi yok edebilirsin.*"

Bronz birinin gülüşüne kanacak biri değildi. "Dedeni dinliyor olmalısın," dedim tabloya bakmaya devam ederken. Dedesinin bahsettiği her şeyin yalandan ibaret olduğunu bilse, neler olurdu kim bilir...

"Dedemin senin gülüşünden haberi yok," dedi kalbimi kesen bir keskinlikle. "Haberi olsaydı, seni söylediklerinin dışında tutmak zorunda kalırdı."

Kaşlarım duyduklarımın etkisiyle havalandı. Vücut ısım aniden yükseldi. "Gülüşüm uğruna her şeyi yok edersin yani?"

CamScanner ile tarandı

"Dedem yaşasaydı seni onunla tanıştırmak isterdim." Bakışlarını tabloya çevirdi ve sakince konuşmaya devam etti. "Bir gülüş uğruna her şeyi değil, kendini bile yok edeceğini göstermek için..."

İşte bu büyük bir laftı. Yüzümde oluşan ifadeyi görmediği için rahattım fakat bedenimin kasılmasına engel olamamıştım. Gülüşüm uğruna her şeyi değil, kendini bile yok edebilecek bir adamla karşı karşıyaydım.

"Gülüşüm için kendini bile yok edebileceğini söylüyorsun ama gülüşü için kendini yok edeceğin kadına bir kere bile gülmüyorsun." Sesim kırgın çıktı. "Deden de senin gibi kimseye gülmez miydi?"

Sorum karşısında bana bakmaya başladı. "Küçükken beni ona çok benzetirlerdi. Gülüşüm de dahil."

"Küçükken gülüyordun demek ki..."

"Gülmek için bir neden gerekir," dedi. "Benim uzun zamandır bir nedenim yok."

Hangi *neden* seni güldürürdü Bronz? Gülüşüne bir *neden* olmak vardı.

Beni Arkana içinde gezdirmeye devam ettiğinde değiştirdiği kısımlar genel olarak hoşuma gitmişti. Çoğunlukla aynıydı, hatırladığım gibiydi. Tablolar hâlâ duruyordu. Büyükannemin bahsettiği gizli kısımları kontrol etmem gerekiyordu ama Bronz bir an olsun beni yalnız bırakmıyordu.

"Alatavlar hakkında ne biliyorsun, Bronz?" diye sordum. Belki abimle ilgili bir şeyler biliyor olabilirdi. "Babam da ölmeden önce bir koltuk sahibiydi. Onunla görüşmüş olmalısın." Bronz'un okuduğum günlüğünde görüştüğü yazıyordu. Hem de küçükken tanışmışlardı.

"Koltuk sahipleri birbirini tanır," dedi Bronz. "Babanı elbette tanıyorum. Anneni de." Abim? Abimi tanımıyor muydu?

Ona beklentiyle baktığımda bizi teras gibi bir yere çıkartmıştı. Kimse yoktu ve gökyüzü tamamıyla gözlerimizin önündeydi. Hafif esen rüzgârın tenime değmesiyle ferahlamıştım.

"Biraz ileride sigara içeceğim," dedi Bronz bana kısa bir bakış attığında. "Eğer üşürsen içeriye geç, Hisar."

Bronz gerçekten çok fazla sigara içiyordu. Bugünkü kaçıncı sigarasıydı bilmiyordum ama yanında olmadığım her an sigara içmişti.

CamScanner ile tarandı

Benim yanımda içmemeye özen gösteriyordu. Katliam olduktan sonra evinde kaldığım süre boyunca da öyleydi.

İlerleyip terasın köşesinde durarak gecenin manzarasına odaklandı. Ben de ona bakarken temiz havayı içime çektim. Biraz vakit geçince canım sıkıldığım için yanına gittim. Ondan yalnızca yarım dakika ayrı kalabilmiştim. Biraz vakitten kastım otuz saniyeydi.

"Kalbi sağda olan insanların kalp krizi riski yüksekmiş."

Varlığımla hızlıca bana döndü.

Hiçbir şey demememesine karşılık konuşmaya devam ettim. "Sigarayı çok fazla kullanan insanların da kalp krizi riski yüksekmiş. Zaten kalbin sağda olduğu için risk altındasın bir de sigara içerek ölüme davetiye çıkartıyorsun."

"Dedi yüreğime dört vurgun yapan kadın." Sesinde bariz bir alay vardı.

"Üç yalnız," diyerek düzeltme ihtiyacı hissettim.

"Dört, Hisar," dedi üstüne basa basa. "Dört."

Saniyeler sonra sigarasından tam içeceği sırada rahatsız olmuş gibi bana bakarak, "Yanımda durma," dedi.

"O niyeymiş?"

"Sigara içiyorum."

"Görüyorum."

"Dumandan etkilenme, Hisar, az kaldı zaten. Yanına geleceğim hemen. Astımını tetiklemesin."

Esen rüzgâra karşılık kollarımı birbirine doladım. Onun gibi gökyüzünü izlerken, "Astım hastası olmak çoğu zaman kötü bir şey," diye fısıldadım. "Şu an canım çok sigara istedi ama içirmeyeceğini biliyorum. Sigarayı içersem ölmeyeceğim bunu da biliyorum ama sonra nefes darlığını yine ben çekeceğim." Çehresini inceledim. "Hastalığı araştırmıştım. Kalıtsal olabiliyormuş. Ailemde kimsede bu hastalık yok. Keşke bende de olmasaydı."

"Ailende olmamasına rağmen sende olabiliyor muymuş?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım.

"Anladım."

Bronz kısa adımlar atarak benden uzaklaştı ve aramıza mesafe

CamScanner ile tarandı

koydu. Sigarasını rahatlıkla içmeye devam ettiğinde sessiz kalmıştı. Sigara içerken dingin bir hâle bürünüyordu. En iyi anı, sigara içerken olabilirdi. Bu yüzden sormak istediğim her şeyi şimdi sorsam iyi olacaktı.

"Dünyanın merkezi diye bahsedilen yer-"

Bronz, beni çevik bir hareketle kavrayıp sırtımı balkonun mermerine yaslayarak lafımın yarıda kalmasına neden oldu. Beni kendine hapsetmesiyle ona irileşen gözlerle baktım. "Sıkıldım diyorsun ama sıkıcı sorular sormaktan geri kalmıyorsun. Direkt ne sormak istiyorsan onu sorsan ikimizi de yormasan, Hisar?"

"Sadece konuşmaya çalışıyordum," diye mırıldandım yaşadığım şoku atlatınca. "Sigara içerken genelde sessizleşiyorsun."

Saçlarım mermerden aşağı dökülürken rüzgârı daha keskin hissettim. Başımı hafifçe yana çevirdiğimde Arkana'nın ne kadar yüksek olduğunu şimdi fark ediyordum. Aşağısı bulutlardan gözükmüyordu bile.

"Konuşmaya çalışmıyorsun. Bir şeyler sormaya çalışıyorsun. Hem de bunu yarım saattir yapıyorsun."

"Farkında değilim," derken bakışlarımı bakışlarından ayırmadan konuştum. Gözlerine tutulup kalmıştım. "Seninle kavga etmeden konuşmak çok zor. Ortak bir noktamızı arıyordum." Tekrardan aşağıya baktım ve konuyu değiştirmek için yeni bir soru yönelttim. "Beni buradan atmayacaksın, değil mi?"

"Atamam," derken kafasını kaldırıp sigarasından bir duman çekti. "Bana şu an öyle bir sarılıyorsun ki, buradan ancak ikimiz düşeriz."

Buradan ancak ikimiz düşeriz. Bu sözün, atlamakla bir alakası yoktu.

O sigara içtikçe benim canım çekiyordu. Çok güzel içiyordu. Ne söylediğini fark ettiğimde bacaklarımı ne ara ona doladığımı bilmiyordum.

"Bronz," dedim içli bir şekilde. Kehribar gözlerine o an gömülmek istedim.

"Hisar?"

"Sigara içmek istiyorum," dedikten sonra o karşı çıkmadan hızlıca konuşmaya devam ettim. "Ya seninle içerim ya da paketini çalıp hepsini gizlice içerim. Seçim senin."

CamScanner ile tarandı

Bana bıkkınlıkla bakarak sigarasını dudaklarından indirdi. "Bana seçenek sunma, Hisar. Seçenek sunulmasından nefret ederim."

Bedenlerimiz arasına tek bir hava taneciğinin dahi giremeyeceği şekilde kendimi ona bastırdım. Bedeninin sıcaklığı tenimde yuva bulurken daha çok sırnaştım. "Sadece sigara istiyorum," dedim masum bir tavırla. "Ben bile sağlığımı bu kadar düşünmüyorum. Sen niye düşünüyorsun ki?"

"Birinin düşünmesi gerekiyor."

"O kişi sen değilsin. Olma, Bronz." Sesim titredi. "Bu beni iyi hissettirmiyor."

"Senin için zararlı," dediğinde yaklaşıp alnını alnıma değdirdi ve bana hep olduğu gibi acı ama sert bir şekilde baktı. "Ama sen sigaradan daha zararlı bir şeye maruz kalmışsın. Hem de yıllar boyunca."

"Neye maruz kalmışım?"

"Ailene."

Sigaradan daha zararlı şey; ailem.

Tekrardan, "Ailene," dedi. "Ailene maruz kaldın ve bu hastalık annen yüzünden oldu."

Kaşlarımı çattığımda göğüs kafesim hızla yükseldi. "Ne demek istiyorsun?" diye sorarken söylediklerini algılamaya çalıştım. Annem yüzümden mi olmuştu? Annem astım hastası bile değildi!

"Hiç," diyerek geçiştirdi.

"Bronz!" deyip bacaklarımı ona bastırdım. "Bir lafı söylüyorsan devamını getir!"

"Şşş," dedi susturmak adına. "Sigara içmek istemiyor musun?"

"İstiyorum," dedim.

Sigarasını tekrar dudağına yaklaştırdı, "Dudaklarını arala," dedi. Sigarasından derin bir nefes çekti. Dediğini yapıp dudaklarımı araladım ve sabırsızlıkla onu bekledim. Sigarayı dudağıma yaklaştıracağını düşünürken yüzlerimiz arasındaki mesafe azaldı. Bana doğru eğilip ağzının içinde hapsolmuş dumanı yavaşça dudağıma üfledi.

Aralık dudaklarımdan içeri üflediği dumanı, tek seferde içime çektim. Dudaklarımızın arasındaki mesafe o kadar azdı ki, ikimizden biri biraz kımıldasa dudaklarımız birbirine değecekti. Beni öpmeyecekti, biliyordum. Öperse mahvolurdum. Öpmezse... ölürdüm.

CamScanner ile tarandı

"Tekrarla," dediğimde sesimden hoşnut olduğum belli oluyordu. Biraz uzaklaşıp sigarasından tekrar çekti ve dumanı, onu sabırsızlıkla bekleyen dudaklarıma doğru savurdu.

Sigarayı dudağına yerleştireceği sırada çevik bir hareketle parmaklarımın arasına aldım. Bitmek üzere olan sigaradan derin bir nefes çektim. Başımı hafifçe yana eğip Bronz'un dudaklarına dumanı üfledim.

"Sandığımdan daha keyifliymiş," dedim dudaklarım kıvrılırken. "Seninle sigara içmek."

"İlk ve sondu, Hisar."

"Saçmalama," dedim sesimde beliren kızgınlıkla. "Bundan sonra nasıl sigara içerim sensiz?" Bakışlarım dudaklarına kaydı. "Hem de o dudakların olmadan?!"

"İçmeyeceğin için dudaklarıma ihtiyacın olmayacak," dedi keskin bir tonda. "İçeri geçelim. Bir süredir ortalıkta yokuz."

Ona ayak uydursam da aklım az önce söylediklerinde kalmıştı. Sen sigaradan daha zararlı bir şeye maruz kalmışsın. Hem de yıllar boyunca... Ailene.

Bronz bunları nereden biliyordu?

Sanaç heyecanla tabloya bakarken, "Siktir, yine sayacı bozdu," dedi. Bağış etkinliği yapılmıştı ve kart sahipleri arasında küçük bir rekabet başlamıştı. Henüz İmparator'u, yani Bronz'u geçen olmamıştı. "Yarışları seviyorum ama konu Bronz olunca aşık atamıyorum. Neyse ki araba yarışında birincilik hep bende. Bir de golf oynarken yensem gerisi önemli değil."

Bronz viskisini yudumlarken, "Golf biraz sıkar yalnız," dedi.

"Seni hiç golf oynarken görmedim," dedim onların konuşmasına balıklama atlarken. "Evinde kocaman bir golf sahası var ama hiç orada bulunmuyorsun."

"Bu aralar vaktim olmuyor," dedi Bronz.

Serdal, "Sen golf biliyor musun, His?" diye sorarak olaya dahil olmamı sağladı.

CamScanner ile tarandı

"Hayır," dedim.

"Bronz öğretir sana," dedi Serdal.

"Öğretse çoktan öğretirdi," dedim bu duruma bozulduğumu belirtirken. "Kendime öğretmen bakmaya başlasam iyi olacak."

Serdal gülerek, "Bronz'dan daha iyisini bulamazsın," dedi. "Zaten bütün öğretmenleri tanıyordur. İşin biraz zor yani. Sana öğretecek kimse bulamayabilirsin."

Rahat bir tavır takınıp, "Sen orasını bana bırak, Lolipop," dedim.

"Abicim seni kimse geçemiyor zaten," dedi Sanaç. "Ne diye daha da artırıyorsun?"

"Bu önemli bir proje, Sanaç," dedi Bronz. "O yüzden elimizi ne kadar açık tutsak o kadar iyi."

"Onun için bir şey değildir, Sanaç," dedim bilmiş bir tavırla. "Çoğu ülkenin hava, kara ve deniz ticareti ona bağlı. Bunlardan yüksek meblağda paralar kazanıyordur zaten."

Bronz konuya dahil olarak, "Sisteme karşı olup sistemin parasını mı kullanacaktım, Hisar?" dedi.

"Bu sistemle alıp veremediğin ne?" diye çıkıştım.

"Birçok şey var," dedi büyük bir sakinlikle. Onunla oturup sabaha kadar konuşma isteği içime işliyordu. "Senin sistemde karşı olduğun hiçbir şey yok mu?" diye sordu tavrını korurken. "Mesela ekonomik özgürlüğün var mı?"

Yüzümü buruşturup cevap vermek üzereyken, "Benim yok," dedi Sanaç. Onu dinlemeye koyuldum. "Bütün paralar bir merkeze bağlı ve merkez tarafından yönetiliyor."

"Onu biliyorum," dedim. Koyu bakışlarım, sıcak kehribarları yakaladı ve göz hapsine aldı. "Senin buna karşı bir çözümün var mı?"

"Sisteme bağlı kalmamak," dedi Bronz. "Benimle olanlar da sisteme bağlı kalmaz."

"Yani?"

"Bronz olduğumu ilk duyurduğumda çoğu hükümet tarafından terörist ilan edilmiştim. Bu benim için oldukça kötü bir durumdu. Bana dair hiçbir şey bilmiyorlardı, tek bildikleri adımın Bronz olduğuydu," diye başladığında ona dikkat kesildim. "Yeniden doğup

CamScanner ile tarandı

her şeye sıfırdan başlamıştım. Ne para ne de mülk. Gerçekten çok çalıştım. Fakat kazandığım her paraya, devlet sanki kendisi kazanmış gibi el koyuyordu. Çünkü ben Bronz'dum. İlk başta sahte kimliklerle devam etmeye çalıştım. Büyük paralar kazanıyordum. Banka hesabıma ne zaman para gelse aynı gün sahte kimliğin giriş yaptığı alanda polis baskını oluyordu. Kazandığım para gün içinde geri gidiyordu. Yine elimde sıfır vardı."

Kısa bir es verirken bu konuya canının sıkıldığı belliydi. "Para kazanmak gerçekten kolay değil. Çünkü Bronz'u durdurmak istediler. Para hayatta önemli rol oynuyor, bu acı bir gerçek. İnterneti kesemezler, fikirleri durduramazlar ama parayla oynayabilirler. Her ülkeyi parasıyla vururlar, değersizleştirirler, çünkü biliyorlar ki kâğıt parçası en büyük silahtır."

"Ona karşı olan hükümetlerin Bronz'da beklemediği olay neydi biliyor musun?" diye araya girdi Serdal.

Merakla, "Neydi?" diye sordum.

"Ben söyleyeyim mi, Bro?" dedi Sanaç.

"Söyleme desem, kaç saniye söylemeden dayanırsın, Sanaç?" dedi Bronz.

"Sıfır saniye, söylemezsem ölecekmişim kusura bakmazsın artık," dedi Sanaç. "Yanında olan var mı?" derken bakışlarını diğerlerine çevirdi.

"Benim olacak," dedi Serdal. "Cüzdanımda hep taşırım," diye de ekledi. Elini cebine atarak deriden bozma, koyu renkte bir cüzdan çıkardı. İçini açıp parlayan bir şey aldı. Bana doğru fırlattığında yumuşak bir sesle, "Yakala," dedi.

Attığı metal yapıdaki şeyi havada yakaladım. "Bu ne?" derken metal paraya benzetmiştim. Boyutu ondan daha büyüktü, daha modern bir şeydi. Üzerindeki işlemeleri incelerken, "B harfi yazıyor, altın mı bu?" diye sordum, parlamasından dolayı altın olabileceğini düşünmüştüm.

"Işığa kaldır bak," dedi Sanaç.

Cevap vermeden dediğini yapıp metal parayı ışığa doğru tuttum, üzerinden bir sürü yansıma geçip gitmişti. B harfinin yanında iki harf

CamScanner ile tarandı

daha belirmişti, sadece ışıkta belli oluyordu. Tanıdık olan harfler bana bir şeyler anımsattığında kaşlarım çatıldı.

"BVI yazıyor bunun üstünde, kripto para gibi."

Zihnimdeki bulanıklığı gidermek istercesine, "Bronz'un kendine ait para birimi var," dedi Sanaç. "Bu da o."

Bronz'a döndüm. "Senin kendine ait para birimin mi var?" diye sordum hayret verici bir ifadeyle. Kehribar gözler kafasını olumlu anlamda salladı. "Peki kendi para biriminin olması Bronz için tehlikeli bir durum, değil mi?" diye sordum. "Kimliği nasıl açığa çıkmıyor ki?"

Viran benimle bakışmasını kesmeden, "Çok basit," dedi. "Kripto para Bronz gibi bir oluşum için mükemmel bir kılıf. Kriptografi kullanarak bu para oluşturulur ve dijitale dağıtılır. Şifreler aracılığıyla oluştuğu için gerçek bir kimliğe ihtiyaç duyulmaz. Merkez Bankası ya da hükümet tarafından yönetilemez, bir yere bağlı değil. Tamamen özgürlük demek. Kimliğini gizli tutar. Arkasında kim var bilemezsin. Onun banka hesabı bile yok, bir para kaynağı olmak zorunda. Bunu da BVI ile sağlıyor. Bronz da özgürlüğü seven ve savunan birisi olduğuna göre kendi para biriminin olması uçuk bir şey değil."

Sanaç, "Bronz yönetemediği bir şeyi kullanmak istemez," dedi. "Bir oluşumun getirisi olarak da kendine ait şeyleri olması gerekiyor."

"Yani..." Konuşan Serdal'dı. "Dijital çağdayız. Ayak uydurmak gerekiyor. Ben ilk duyduğumda, siktir demiştim ama artık çok normal geliyor. Birçok kişinin kendine ait para birimi var."

"O zaman hepiniz Bronz'un parasını kullanıyorsunuz," dedim. Yaşadığım aydınlanmayla konuşurken olayı kavramıştım. Bakışlarımı beni öldürmek için hazırda bekleyen bedene çevirdiğimde, "Viran için artı bir şey olmalı," dedim bilmiş tavırla. "Para kullanmadığı için de bunca zamandır bulunmaması çok normal. Diğer türlü kredi, nakit işlemlerinde polisler tarafından kolaylıkla bulunabilirdi."

Viran'ın soğuk bakışları üzerimde gezerken, "Akıllı kadınsın," dedi.

"Biliyorum canım," dedim dalga geçerek. "Bilmediğim bir şey söyle."

CamScanner ile tarandı

Bronz bana dönünce diğerleri uzaklaşmıştı. Kulağıma doğru eğilerek, "Bilmediğin bir şey söyleyeyim, Hisar," dedi. Gözlerini gözlerime kenetledi. "Benimle ortak olursan her anlamda kazanırsın."

"Her anlamda mı?"

"Her anlamda."

"En başından beri amacın bir ortaklıksa, beni bunun için istiyorsan neden bana oyun oynadın, Bronz?" Zihnim bu konuda net değildi. "Direkt ortak olmak istediğini söyleyebilirdin." Tıpkı onun gibi kulağına yaklaştım ve fısıldadım. "Kuklacı böyle yaptı. Üstelik ortak olmam için bana bir şey bile verdi." Bronz'un evinin adresini.

Tüyleri diken diken olmuştu. Kuklacı'nın adını duymak onu rahatsız etmişti. "Seni tanımadan bir teklifte bulunmak istemedim."

"Beni tanıyamadın ama," dedim kırgın çıkan bir sesle. Geriye çekildim. "Benim senden bile daha kimliksiz olduğumu söyledin. Hani asıl kimliksiz bendim?"

"Benliğini ortaya çıkartamadım, bu doğru," dedi beni onaylayarak. "Fakat sana dair birçok şey biliyorum artık. Öncesinde elimde sıfır vardı."

"Bu yine de oyun oynaman için yeterli bir neden değil."

"Bazen kafesindeki kuşu özgür bırakırsın, uçuşunu izlemek için değil; gittiği yollara bakmak, rotasını öğrenmek için," diye başladı. "Seni Rusya'dan alıp evime getirdim. Esir almak için mi yoksa hareketlerini izlemek için mi getirdim? Her defasında bir şeyler yaptığının farkındaydım ama sessiz kaldım. Sesimi bilerek çıkarmadım. Niye çıkarmadım? *Kuşun uçuşuna değil, çizdiği rotasına bakarım.*"

Yüzündeki ifade daha belirgindi. Başa baş ilerlediğimiz bu oyunda ikimizin de kaybetmeye gönlü yoktu. "İki kere seni özgür bıraktım, üçüncüye ne yapacağını tahmin etmek zor olmasa gerek," diye devam etti. "Kuş ölür Hisar, sen uçuşunu hatırla. Ben çizdiği rotayı hatırlayacağım."

Kuş ölür, sen uçuşunu hatırla.

Ben çizdiği rotayı hatırlayacağım.

"Kuşu bırak uçsun," dedim meydan okuyan bir tavırla. "Nasılsa bir gün ölecek."

CamScanner ile tarandı

Konuşmamız sonlanmış, ikimiz de sadece bakışmakla yetinmiştik. Diğerleri çoktan yanımızdan ayrılmış, bizi tek bırakmışlardı. Davet boyunca benimle konuşmaktan kaçınan tek bir kişi vardı. O da Sanaç Valacan'dı.

Onun bana olan davranışını hak etmiştim. Haksız yere bu şekilde davranmıyordu. Onun hayatı olan insan üzerinden, onunla oyun oynamıştım ve ikimiz arasında derin bir sınırın çizilmesine neden olmuştum.

Onu takip ederek diğerlerinden uzakta konuşmak için fırsat kolluyordum fakat Sanaç ne yapacağımı anlamış gibi bana hiçbir şekilde müsaade etmiyordu. "Sanaç!" dedim en sonunda. "Nereye kaçtığını sanıyorsun sen?"

Adımlarını yavaşlattı ve ona yaklaşmama izin verdiğinde etrafımıza göz attı. "Sarışın buralardan bir yerden çıkmayacak, değil mi?"

"Hayır," derken dilimde tek bir yalan yoktu. Bana inanmayan gözlerle baktı. "Gerçekten. Artık oyun yok. En azından sana karşı."

Bir şey demeyip sessizliğe gömüldü. Bakışları beni teğet geçiyordu ama yine de dayanamayıp yüzüme çaktırmadan bakıyordu. Dudaklarımı büzdüm ve gerçekten üzüldüğümü belli edecek şekilde baktım. "Gerçekten benimle konuşmayacak mısın?"

"Ne konuşacağım-"

Bakışları beni bulduğunda içmek üzere olduğu bardağını durdurdu. Gözlerini kısıp tek bir noktaya odaklandı. *Sonunda.* Boynuma şaşkınlıkla bakarken, "Boynundaki ne senin?" diye sordu.

Saatler sonra boynumu fark edebilmişti.

Hava atmak için vakit kolluyordum ama Sanaç beni görmezden geldiği için adam akıllı yüzüme bile bakmamıştı. Saçlarımı geriye ittim ve boynumu gözlerinin önüne sundum. "Güzel mi?" diye sordum kinayeli bir tonda. "Bronz kendi elleriyle yapmış!"

İnanmayan bakışlar atarak, "Hassiktir oradan," dedi. İçkisinden bir yudum aldı.

"Tıpkı Sultan Süleyman gibi özel olarak yapmış, takmam için bana verdi. Tabii sen Mahidevran Sultan olduğun için pabucun dama

CamScanner ile tarandı

atıldı. Sana gözdesi olacağımı söylemiştim," derken kolyeyi ısrarla gözüne sokmaya çalışıyordum. "Umarım kıskanmışsındır."

Gözlerini iyice kıstı. "Bronz bunu sana vermez, çaldın mı yoksa?"

"Görsem çalardım ama ben çalmadan kendi elleriyle boynuma taktı."

"Ne taşı bu?"

"Kehribar," dediğim an Sanaç yutmak üzere olduğu içkiyi püskürdü. Bana gelmemesi büyük bir şans olurken neye bu kadar şaşırdığını anlayamamıştım.

"Ne oldu?" diye sordum. "Neden şaşırdın?"

Elindeki bardağı kenara bıraktı ve büyük bir ciddiyetle kolyeyi inceledi. Bu sefer gerçekten kıskanmıştı. "Onun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sorarken sesi tehlike sinyalleri çalıyordu.

"Hayır," dedim bir anda neden bu kadar farklı davrandığını anlamaya çalışırken. "Bilmem mi gerekiyor?"

Sinsice gülümsedi. "Bilmediğin daha iyi yoksa kıyameti koparırdın."

Bakışları sürekli olarak kolyeye gidiyor ve sonrasında kafasını iki yana sallıyordu. "Bronz yine yapmış yapacağını. Hayatta söylemeyeceğim, merakından çatla, sana az bile!" dediğinde beni bırakıp yürümeye başladı. Peşinden ilerlerken kolyenin ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordum.

"Sanaç," dedim durması için. "Peşinden sürükleme beni."

"Sen hak ettin bunu," dedi. Çocuk gibiydi ve bu hoşuma da gidiyordu. Kardeşler gibi didişiyorduk.

"Sadece beni kızdırmak için diyorsun. Kolyenin bir anlamı yok, değil mi?"

"Bronz sana neden durduk yere kolye versin ki His?"

"Seni kıskandırmak için yapmış olabilir."

"Beni kıskandırmak için mi?" Elbette böyle bir şey için vermezdi. "Bronz kolyeyi sana öylesine vermedi," dedi ve çok geçmeden devam etti. "Bir anlamı var."

"Ne için taktığını söyle-" Ona laf yetiştirmekten geri kalmazken çarptığım bedenden ötürü lafım yarım kalmıştı.

CamScanner ile tarandı

Hızlıca, "Pardon!" dedim.

Çarptığım kişi sertçe, "Önünüze baksaydınız keşke," dedi. Beni tutan adamın sesi zihnime kıymık gibi battı. Tanıdık sesin varlığıyla bakışlarımı aniden yüzüne kaldırdım. Koyu gözleri beni kıskıvrak yakaladığında eş zamanlı olarak dudaklarından, "His?" döküldü.

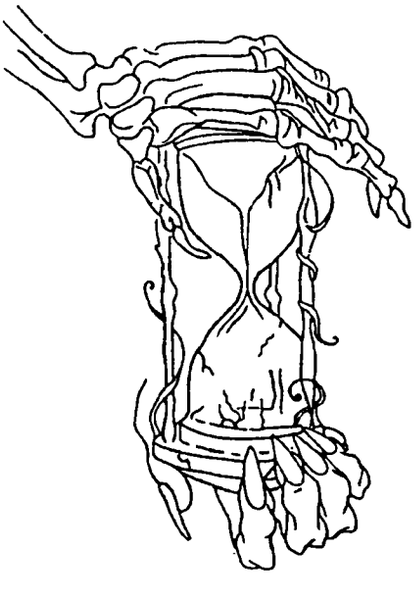
Lider.

Lider Kandemir.

"Kaçak sevgilim?" Bakışları direkt olarak beni göz hapsine almıştı. "Ne güzel bir tesadüf bu böyle? Seni görmeyeli uzun bir zaman olmuştu."

"Hiç güzel bir tesadüf değil," dedim.

Yüzünde tehlikeli bir gülüş belirdi. "Benim kaçak eski sevgilim..." Ses tonu da en az ifadesi kadar tehlikeliydi. "Karşıma çıktın sonunda..."

CamScanner ile tarandı

14

YASAK HİS RESİTALİ

Yasak olan bütün şeyler adımla anılmıştı.

Altı kuralım varsa, işlemekten bıkmadığım altı da günahım vardı. İnsanlar bazen gurur duymayacağı şeyler yapabilirdi. Yapmak zorunda kalabilirlerdi. Pembe yalanlardan, insanları kırmamak için edilen yapmacık sözlerden değil; yedi ölümcül günahtan, cehennemin en üstünde yer alacak günahlardan bahsediyordum. Günahkârlığa ait bütün şeylerle adım anılmıştı.

Hepsi bir amaç uğrunaydı.

İlk basamakta amacım Bronz'u bulmaktı. Bir hiçliği bulamazdın. Orada olduğunu bilirdin ama kanıtlayamazdın. Bronz da öyleydi. Onu bulmak hiçbir zaman kolay olmamıştı. Bu uğurda yaptığım çok şey varken, şimdi biri karşıma çıkmıştı.

Lider Kandemir.

Birbirimize hiç iyi davranmamıştık. En kötü yüzlerimizi gösterirken bundan hiç çekinmemiştik.

"Demek buralardaydın, kaçak sevgilim..."

Dişlerimi birbirine bastırıp rahatsız olduğumu belli eden bir sesle,

CamScanner ile tarandı

"Kaçak sevgilim mi?" dedim. "Bana başka bir lakap bulamadın mı, Lider? Yoksa asıl lakabımı unuttun mu?"

"Seni unuttuğumu düşünmedin umarım. Hem nasıl unutabilirim ki?" diye sorduğunda tek kaşını havaya kaldırdı. "Yatağımız bırakılmış gibi sıcak..."

"Beni görür görmez dilinden dökülen ilk şey yatak mevzusu olduysa atlatamadığın şeyler olmuş demek ki, Lider." Sesim acımasızlığın yuva edindiği tek yerdi.

Elini cebine koyup beni baştan aşağıya süzdü. "Demek sonunda başardın ve en üst olan o tabakaya eriştin, His."

"Bir şey başardığım yok," dedim tıslayan bir sesle. Başımdaki ağrı arttı. *Başarısızsın.* Bunu diyen bendim. Çip değildi. İçimde konuşup duran sesin varlığına o kadar alışmıştım ki, benden alınmasına rağmen içime işleyen kelimelerinden kurtulamıyordum. O olmasa da sayıklıyordum.

"Burada olduğuna göre başarmışsın," dedi üstüne basa basa. "Bu davete öylece girmiş olamazsın. Örgüte üye olsan bilirdim. Biri tarafından buraya getirilmiş olmalısın. Bu sefer kandırdığın kim? Kimi ertesi sabah yatağında bırakacaksın? Kimi pençelerinin arasına aldın, His?"

"Seni ilgilendirmiyor, Lider." Bakışlarım etrafta gezerken Sanaç'ı aramaya çalıştım. Çok uzaklaşmış olamazdı. Onunla konuşmam gerekiyordu. "Hasret gidermen bittiyse, gidiyorum. Umarım bir daha hiç karşılaşmayız."

Yanından gitmek üzereyken kolumdan tuttu. Parmakları tenimi kavradığında hızlıca avucumun arasına aldım ve elini tersine döndürdüm. Kıracak noktaya getirdiğimde, "Sakın bana dokunmak gibi bir hata yapma, Lider," dedim.

Dişlerini gösterecek kadar gülümsedi. "Hadi ama," dedi eğlenir bir tonda. "Sana dokunmamı hiç mi özlemedin?" Yüzüme doğru yaklaşıp nefesini üfledi. "Ben seni çok özledim."

Tuttuğum elini biraz daha kıvırdığımda yüzündeki gülen ifade silindi. Çenesi kasılırken dişlerini sıktı.

"Hisar," diyen sesi işittiğim gibi kaybettiğim kontrolümü elime aldım. "Ne yapıyorsun burada?"

CamScanner ile tarandı

Bir çift kehribar bakış, gözlerimin önünde belirdiğinde dikkatimi ona verdim. Parmaklarını kırmayı hedeflediğim adamı geriye doğru sertçe itip aramızda mesafe oluşmasını sağladım. "Sanaç'la konuşuyordum," dedim sıklaşan soluklarımla. "Gelecektim birazdan. Bir şey mi oldu?"

Bronz, "Seni merak ettim," dedi. Yanıma doğru geçti. "Bir süredir ortalıkta yoksun."

Lider'in bakışları yanımdaki adama doğru kaydığında kaşları havalandı. Bu manzaraya inanamadığından dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Bronz, ona hayretle bakan adama doğru büyük bir sakinlikle, "Konuşmanızı mı böldüm?" dedi.

"Bitmişti," dedim Lider'in bir şey demesine izin vermeden.

Lider bakışlarını benden zorlukla çekip kollarını bana dolayan Bronz'a çevirdi. Meydan okuyan tavrıyla, "Bronz," dedi. "Merhaba." Direkt olarak kehribar gözleri odağına almıştı.

"Merhaba, Lider," dedi Bronz.

Tanışıyorlardı. Zihnimde bir çığlık meydana geldiğinde harelerime mürekkep damlatılmış gibi göz bebeklerim irileşti. Şaşırma sırası bendeydi.

Lider, diğer eliyle ceketinin cebine uzandı ve ortaya bir kart çıkardı. Kart, Kılıç Şövalyesi kartıydı.

Bronz kartı görür görmez, "Onun sende ne işi var?" diye sorduğunda sesi olduğundan sert çıkmıştı.

"Ne demek sende ne işi var?" dedi Lider. Yüzünde yer edinen ifadede tamamen yalınlık vardı. Kaşları çatılırken kafasını hafifçe yana çevirdi. Onu tanıyordum. Lider'i çok iyi tanıyordum ve şu an oldukça endişelenmişti. "Sabah kapımın önünde bu kartı buldum..." Bir adım öne atıp aralarındaki mesafeyi kısalttı. Bronz'a doğru yaklaştığında kısık bir sesle mırıldandı. "Kart sahipsiz."

"Sahipsiz değil," dedi Bronz, kaya gibi bir sesle.

Lider, paniğe kucak açmıştı, sakin kalmaya çalışırken, "Kartın sahibine ulaşamıyorum," dedi. "Bilgiler sıfırlanmış hâldeydi, yeni sahibini bekliyor yazıyordu." Karşısındaki adama saygı duyduğu

CamScanner ile tarandı

belliydi. Lider Kandemir kolay kolay birine saygı duymazdı. "Sabah kapımın önüne bırakılan paketin içinde bununla karşılaşınca, kartın yeni sahibi ben olduğum için bana gönderildi sandım."

Çehremde hiçbir şey anlamadığımı belli eden ifade yer aldığında, "Neler oluyor?" diyerek ikisinin arasına girdim.

"Önemli bir şey değil," diye geçiştirdi Bronz. "Kartı ortadan kaldır, Lider."

Lider kartı alıp ceketinin iç cebine tekrar yerleştirdi. "Gördüğüm kadarıyla seni de bir şekilde pençesine almış." Koyu gözleri ikimiz arasında mekik dokuyordu. "Gerçekten seni tebrik etmeliyim, His. Amacına sonunda ulaşmışsın. Bu uğurda beni hiç düşünmeden harcarken, en azından onun yanındaki yerini almışsın."

"Neyden bahsediyorsun, Lider?" dedi Bronz. "Açık konuş."

"Sizi yan yana görmek ne güzel," dedi Lider. "Demek önünde sonunda sen de onun tuzağına düştün, Bronz." Kafasını iki yana salladı. "İmparator olsan bile günün sonunda bir Türk kadınına yeniliyorsun."

"İmparator kimseye yenilmez," dedi Bronz. "Adı üstünde, İmparator. Sadece daha yükseğe tırmanır. Ya tek başına..." Kehribar bakışları bakışlarımı talan etti. "Ya da yanındakiyle. Ne o ne de onunla olan, bu davada hiç yenilmez."

"Haklısın," dedi Lider hoşnutsuz bir tınıyla. "Herkes bir İmparator olamaz işte."

Bronz istifini bozmadan, "Siz nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu. Parmaklarını belimde hissettiğimde beni biraz daha kendine doğru çekti. "Onunla tanışma şerefine nasıl sahip oldun, Lider?"

Lider gözlerimin içine baka baka, "His benim eski sevgilim," dedi.

"Bir geçmişiniz olduğu belli," dedi Bronz tok çıkan sesiyle. "Umarım her şeyin geçmişte kaldığının farkındasındır. Diğer türlü bu ısrarcı bakışların bir daha ona bakamayacak hâle gelir."

"Sakin ol, Bronz," dedi Lider. "His'i uzun bir süredir görmüyorum. Konuşmak istemekte bir sakınca mı var? Sonuçta bir *geçmişimiz* bulunuyor."

"O konuşmak istediği sürece onunla konuşabilirsin," dediğinde Bronz bana doğru döndü. "Onunla konuşmak istiyor musun, His? Biraz rahatsız olmuş gibisin."

CamScanner ile tarandı

"Hisar mı? Sana Hisar mı diyor gerçekten?" dedi hayrete düşmüş hâlde. Bana kimse Hisar diyemezdi. Bronz istisnaydı. Çünkü o kimse değildi.

"Diyebilir," dedim çok normal bir şeymiş gibi.

"Sen bu isimden ölesiye nefret ediyorsun! Kimliğinde bile ismin son iki harfi karalanmış şekilde duruyor, His! Bu adam sana nasıl Hisar diyebiliyor?" dedi Lider, en az benim kadar kızgınken.

"Peki, ben neden Hisar demeni istemiyordum, Lider?" diye sorarken ona sert bakışlar atmaya devam ettim.

"Öldüğü için," dedi Lider hiç düşünmeden. "Kendin Hisar'ı öldürdüğün için His'i ortaya çıkardın. Ölü bir kadının adıyla anılmak istemiyorsun. Senin için Hisar bir ölüden ibaret."

Yalın bir ifadeyle, "Artık değil, Lider," dedim. Bakışlarımı Bronz'a çevirdim ve ona bakarak konuşmaya devam ettim. "O yaşatıyor. O, ölü bedenime yaşam vadetti. Hisar *onunla birlikte* yaşıyor."

"Gerçeği biliyor mu yoksa bana yaptığın gibi onu da kandırıyor musun? Kabul etti mi seni *böyle*?" dedi Lider.

Son kozunu oynayacaktı. Beni yakmaya değil, yıkmaya çalışacaktı. Yanabilirdim ama asla yıkılmazdım. Bakışlarımı Bronz'a çevirerek, "İzin verir misin?" diye sordum. Çünkü birazdan olacak şeylere tanık olmasını istemiyordum. "Lütfen."

Bronz gözlerimde yakaladığı ifadede yalnız olmak istediğimi anlamıştı. "Sadece bir dakika," dedi.

Bronz yanımızdan ayrılarak bizi görebileceği ama duyamayacağı kadar uzaklaşmıştı. Lider'in tam karşısında durduğumda elim istemsizce karnıma gitmişti. "Kimsenin beni kabul etmesine ihtiyacım yok, Lider."

"Benden gidemezsin," dedi Lider acı çeken bir duyguyla, gururuna yediremiyordu. Gururuna yediremediği çok şey olmuştu. Büyük ihtimalle benden intikam almak istiyor, bunun ateşiyle yanıp tutuşuyordu.

"Sana hiç gelmedim," dedim hissizliğim baş gösterirken.

"Benimleydin, benimle uyudun, benimle yattın His!" dedi Lider. Duygusunu hiçbir zaman gizlememişti. Acı çektiğine inanmak

CamScanner ile tarandı

istesem de yapamıyordum. Lider'i birazcık tanıdıysam içinde bana karşı bir sevgi bile varsa artık yoktu. Tek istediği benden intikam almaktı.

"İlk kez birinin kalbini hızlandırdığını söylemiştin! İlk kez biriyle uyuduğunu söylemiştin, ilk kez birini böyle sevdiğini söylemiştin. Hepsi yalan olamaz," derken acının emaresi kelâmlarına bulaşıyordu.

"O haftanın ilkiydin," dedim. Acımasızlık tek meskenimdi. Lider irileşen gözlerle bana baktı.

Ses seviyemi azaltmayı denedim. Daha ılımlı bir tona düşürdüğümü hissederken konuşmaya devam ettim. "İnsanlar sever, âşık olur, soğur, ayrılır. İnsanız çünkü robot değiliz, duygularımız var. Benim sana önceden hissettiğim her ne varsa artık yok, nefret bile etmiyorum senden, o kadar gittin benden." Gözlerinin içine mezarlığa bakıyormuş gibi baktım. "Vardın, artık yoksun Lider."

Gözlerime baktı. Bu bakış *sana dair bir şeyler biliyorum* der gibiydi. "Benimle oyun oynadın, His," dedi gerçekçi bir ifadeyle. "Beni bir basamak olarak gördün, yükseğe tırmanman için bir piyondum. Yanındaki adamı da yükseğe tırmanmak için bir basamak olarak gördüğüne eminim," derken bakışlarını Bronz'a çevirip onu işaret etti. "Çünkü sen herkesin üstü olmak istiyorsun."

"Beni aldattın!" diye bağırdım. Sesim olduğundan yüksek çıkmıştı. "O dilinden düşüremediğin yatakta, bir başka kadını gördüm! Bize bunu sen yaptın!" Hızımı alamadım ve yüzüne karşı tekrar bağırdım: "Beni, aldattın!"

Etrafımızda olan insanların varlığı umurumda bile olmamıştı. Ben suçsuz biri değildim ve hiçbir zaman üste çıkmaya çalışmamıştım. Lider, suçlu olduğu hâlde üste çıkmaya çalışıyordu. Tahammül edemediğim tek şeydi.

"Bunu nasıl affetmemi beklersin? Eksiğim, evet öyleyim. Ama beni aldatmanı gerektirmezdi. Beni aldattın sen!" diye devam ettim yüzüne karşı bağırırken.

Bronz hesaplayamadığım kadar kısa sürede yanıma gelmişti. Beni kendine doğru çekip yüzümü göğsüne yasladı. "Bağırma Hisar, bağırma!" dedi öfkeyle. "Ses tellerin kopacak!"

"Bağırırım!" dedim. "Sinir etmeseydi beni! Kopsun ses tellerim!"

CamScanner ile tarandı

Yanağım göğsündeyken beni sertçe kendine bastırıyordu. Etrafımdaki insanların varlığını unutmuştum. Lider'den beni uzaklaştırdı ve köşeye doğru ilerledik. Benim aksime kısık çıkan sesiyle, "Sakin ol," dedi. "Herkesin içinde seni öperek susturmamı istemiyorsan, sakin ol Hisar!"

Göğüs kafesim hızla yükselip alçalıyordu. Sakin olmak şu an en son istediğim şeydi ve karşımdaki adam öperek sustursa bile içimde kaynayan öfke son bulmayacaktı.

Beni kendinden yavaşça ayırdı. Öfkeden kudurur vaziyetteydim. Sıcak parmakları yanağımı avuçladı ve çenemden kavrayıp yere bakan bakışlarımı yukarıya doğru kaldırdı. Yüzüme doğru eğilirken onun bakışları karşısında çoktan yumuşamıştım. Nefesi, nefesime döküldüğünde sıcaklığında eriyeceğimi sandım. Islak, ve bir günah kadar sıcak dudaklarını boynuma, her zamanki yere bastırdığında gözlerim usulca kapandı.

Boynumda gezinen dudakları en büyük günah olabilirdi. Bana bir dokunuşuyla bile cehennemi vadediyordu. Yanmak istiyordum. Bronz'la birlikte bu ateşten nasibimi almak istiyordum.

Dudakları sakinleştirmekten fazlasını yapmıştı. Uysal bir kedi haline gelirken *déjà vu* hissine kapıldım. Beni boynumdan öpüyor olması bütün bedenimi uyarmaya yetmişti. "Ses tellerin koparsa başının etini yiyemezsin," derken ortamda oluşan gerginliği azaltmak amacıyla eğlenir bir tonda mırıldanmıştı. "Bağırma ki kopmasın ses tellerin."

Tamamen geriye çekilmesine rağmen dudaklarının sert baskısını hâlâ boynumda hissediyordum.

"Sakinleştin mi?"

"Biraz sakinleşmiş olabilirim," dedim bakışlarımı ondan kaçırırken. "Ama birazcık. Ayrıca beni boynumdan öperek sakinleştirmeye hiç alıştırma!" Diğerlerinin varlığıyla yerimde huzursuzca kıpırdandım. "Yoksa sen zararlı çıkarsın."

"Onunla konuşmak istemiyorsan bana söylemen yeterli," dedi Bronz.

"Konuşacağım," dedim tekrar sinirlenmeye başlarken. "Neyse derdi söylesin. Ben yaptığım her şeyin arkasındayım!"

CamScanner ile tarandı

Bronz kafasını sallayarak benden tamamen ayrıldı. Tekrar alana doğru ilerledik. Lider'e döndüğünde yüzünde tek bir ifade vardı. Öfke. Daha saniyeler önce bana oldukça normal şekilde bakan adam, bir başkasına öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Bronz tok çıkan sesiyle, "Lider," dedi. Ellerini yumruk yaptığını gördüm. Çenesi kasıldı. "Saygısızlık yapanları hiç sevmem. Üstelik benim yanımda olana yapılan saygısızlığı asla affetmem."

"Bronz," dedi Lider altta kalmadan. "Bu His ile ikimizin arasında. Bilmediğin şeyler var. Bu kadın çok tehlikeli sularda yüzen biri."

"O tehlikeli sularda yüzer," dedi Bronz karanlık bir sesle. "Ben ise tehlikenin ta kendisiyim."

"His'le konuşmam bitmedi, Bronz. Araya girmeni istemiyorum, lütfen."

"Benimle muhatap olacaksın, Kandemir," dedi Bronz. "Asıl konumuza dönelim." Bir eli cebinde duruyordu. "Bu senin kartın değil. Ve aynı anda iki karta sahip olamayacağını biliyorsun. Bir terslik olduğunu fark etmen gerekirdi!"

"Gece uzun geçti, bir hayli uçmuştum," dedi Lider. "Ayık kafada değildim anlayacağın. Sana ulaşacaktım hatta Zorlu'ya çağrı bırakıp birkaç mesaj attım. Buraya geleceğini bildiğim için seni görünce vakit kaybetmeden kartı gösterdim."

"Evet mesaj atmışsın, Zorlu bunu bana iletti," dedi Bronz. "Ne mesajı attığının farkında bile değilsin. Senin uçmuş kafayla attığın mesajları çözmek için ayrı bir birimim yok. Bundan sonra benimle ilgili, özellikle de kartlarla ilgili konularda ayık kafada ol, Lider." Kulağıma ilişen taş sesleri senkronize olmuş şekilde birbirine değdi. Amber taşlarıydı. "Kafanı kopartırlar."

"Görev üzerindeydim, bir miktar uyuşturucu kullanmam gerekti. Adamlar çetin çıktı. Mafya babası olmak kolay değil. Bahane olarak sana bunu sunmuyorum fakat senin yüzünü açığa çıkarmamak için elimi taşın altına koydum," dedi Lider. Yeraltı dünyasında tanınan biriydi. Büyük bir mafya babasıydı. "Davayı sekteye uğratacak hiçbir şey yapmam."

"Yapmam değil, yapamazsın. Davadan bahsediyoruz," dedi Bronz.

CamScanner ile tarandı

Sesi çok sertti. "Kartı bana teslim edebilirsin. Neler olduğuyla ben ilgilenirim." Bakışları kısa süreliğine beni buldu. "Bir daha onun yanında seni görmeyeceğim."

"İllaki görüşeceğiz. Sonuç olarak His, benim eski sevgilim."

İfadesiz bir tonlamayla, "Evet az önce de söylemiştin," dedi. "Umarım bütün gece bunu tekrar etmeyi düşünmüyorsundur." Sesindeki vurguda bariz bir sınır vardı. İhlal edilmemesi gereken bir sınırdı.

"Peki ya His sana gerçeği söyledi mi?" dedi Lider. Kalbimin duracağını sandım. İçimde bitmek bilmeyen ateş tam bu anda küle dönüştü. Bütün ışıklarım kararardı. "Eksik olduğunu söyledi mi? Haberin bile yok değil mi? Benim de olmamıştı!"

"Eksikliğimi yine yüzüme mi vuracaksın Lider?" diye sordum. Kelimelerim ona tokat gibi çarpıyordu. "Bana öyle demiştin, değil mi? Yüzüme karşı, *eksiksin sen His,* demiştin. Ama beni tamamlamayı hiç düşünmedin. Bunu bir eksik olarak gördün. Hâlâ unutmadım."

"Bir gün baba olmak istemiştim sadece," dedi Lider. Hak vermeden edemiyordum. Ben en başından beri masum değildim, o da değildi. İki şeytan bir araya gelmişti.

"Sen baba ol, Lider," dedim soğuk bir mırıldanmayla. "Benimleyken zaten olamazdın."

"Bronz'un amacını, varlığını, neden ortaya çıktığını, neyin ne olduğunu biliyorum, His," dedi Lider. "Onun davasında bu tarz romantikliklere yer yok. Hiçbir zaman da olmayacak. Bu aşk davası değil; akıl davası. Aranızdaki ilişki her neyse, gerçek olmadığını da biliyorum. Görev, operasyon ya da adına her ne diyorsanız..." Bakışları aniden boynumda durdu, şaşkınlıkla mırıldandı. "*İmparator'un ebedi kolyesi.*"

Lider'in bakışları aniden Bronz'a döndü. "Bu kolye..." Kaşlarını hafifçe çatmıştı. Lider, Bronz'un bakışlarından sonra sessizliğe gömüldü. Kehribar bakışlar ona en büyük cevap olmuştu.

"Sikeyim," dedi Lider. "Ben özür dilerim, Bronz. Affedersiniz. Haddimi aştım. Gözümden kaçtı tamamen. Onu eskiden tanıdığım için öfkem daha ağır bastı ve kolyeyi fark edemedim." Bakışlarını yerde tutarken bana karşı kalın bir duvar örmüştü.

CamScanner ile tarandı

Etrafıma baktığımda ise diğer herkes aynı şekildeydi. Kimse bana bakmaya cesaret edemiyordu. Siktir, siktir, siktir. Koca bir siktirdi!

Elim kolyeye doğru giderken kaşlarımı çattım.

"Size iyi geceler." Lider'in ağzından çıkan kelimeler artık ifadesizliğe bürünmüştü. "İmparator ve ebediyeti."

Lider'in yanımızdan ayrılmasıyla tamamen Bronz'a doğru döndüm. "İmparator ve ebediyeti derken?" Kolyeyi tutmaya devam ediyordum. "Söylemen gereken bir şey var mı?"

"Sana kolyeyi kendimin yaptığını söylemiştim," dediğinde kolyeye asılan parmaklarıma hiç hoş bakmıyordu. "İmparator'un sonsuzluğunu temsil eder. İmparator ve ebediyeti diyorlar. Bu kolye bir zamanlar Arkana'da sergileniyordu. Oraya giren çıkan herkes mutlaka bilir. Tabii artık bilmeleri mümkün değil. Çünkü ait olduğu yerde."

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Bana ait değil," dedim inkâr ederken. "Bu kolye bana ait değil!"

Parmaklarını koluma yerleştirdi. "Sakin ol, Hisar." Önce kolyeye sonra gözlerime baktı. "Sana kötü bir anlamda vermedim. İmparator'un sonsuz-"

"Ben İmparator'un ebediyeti falan değilim! Kolyeni hemen geri al!" Sertçe kolyeye asıldım.

Ben sadece o verdi diye takmıştım. İmparator ya da onun sonsuzluğu için değil. İnsanlar bana farklı gözlerle bakıyordu ve bu kendimi kötü hissettirmişti. Böyle bir kolyeyi de insanların bana farklı bakmasını da istemiyorum.

Kolye parmaklarımın uyguladığı baskıdan dolayı koparken taşları yere döküldü.

Ensemden boynuma doğru keskin bir acı yayıldığında canımın acımasını umursamadım. Çok sert çekmiştim ve kolyenin kopmasına neden olmuştum. Bronz'un bakışları aniden hüzne boğuldu. Elini kendime çekip avucunun arasına kalan taşlarla kolyeyi bıraktım. Üzgünce kolyeye bakıyordu.

Yanından ayrılıp onu arkamda bıraktım, davet alanında şık giyimli insanların arasından fevri hareketlerle sıyrıldım. Titrek bakışlarım çıkış kapısını ararken etrafımda birkaç kere dönmüştüm. Gördüğüm çıkış kapısıyla adımlarımı oraya yöneltip arkama bile bakmadan gittim.

CamScanner ile tarandı

Sanaç Valacan'ı arabasına binmek üzereyken gördüğümde, vale yanıma geldi. Ona geldiğimiz arabayı söyledikten sonra çok geçmeden kapı önünde belirmişti. Arabanın anahtarını aldım ve vakit kaybetmeden arabaya doğru yürümeye başladım.

"Hisar," dedi arkamdan gelen ses.

Onu dinlemeden gitmek üzereyken bileğimden tuttu. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Araba kullanacak hâlde değilsin!"

Kan çanağına dönmüş gözlerimle, "Buna sen mi karar veriyorsun?" diye sordum.

"Çok sinirlisin şu anda. Arabayı ben kullanayım."

"Bronz," dedim yoğun, duygulu bir sesle. Bileğimdeki parmaklarını tenimden ayırdığımda gözlerinin içine bakarak konuştum. "Çok sinirliyim, yalnız kalmaya ihtiyacım var. Sonra Sanaç'la konuşacağım. Onu takip edeceğim. Beraber oluruz, merak etmeni gerektirecek hiçbir şey yok."

Kemerimi bağlamadan arabayı çalıştırdığımda park alanından çıkabilmek için dikiz aynasına bakışlarımı kondurdum. Onun bedenini görürken bana sadece bakmakla yetinmişti.

Elinde kolyeyle öylece kalmıştı.

Ani bir manevrayla olduğum yerden çıktım ve telefona gelen bildirimi umursamadan son hız sürmeye başladım. Arabanın üst kısmındaki camı açıp içeriye dondurucu havanın girmesine izin verdikten sonra yüksek sesli bir müzik açıp iç sesimi dinledim.

Gözlerimden yaşlar aksın istiyordum. Bütün yaşanmışlıklarım kırk derece sıcaklığa sahip göz yaşının içine karışsın ve bedenimden akıp gitsin istiyordum. Ama ben ağlayamıyordum. Ağlayamadığım için hep içime atıyor, içimde nasır oluşmasına neden oluyordum. Ağlayabilsem kesin gözyaşlarımdan simsiyah damlalar akacaktı.

Akmayan gözyaşları, katranla kaplı bir kadındım.

Bundan yıllar önce Lider'in yüzüne karşı, "*Nefret ediyorum çocuklardan!*" diye bağırmıştım. Hayır, etmiyordum. Sadece kendimi kandırıyordum. O anlar zihnimi istila etti ve kaçmak istediğim anılara tutsak etti.

Lider, "*Çocuk fikrine bu kadar düşman olman normal değil!*" demişti. "*Bir şeyler var sende, benden gizlediğin... Çocuk mu düşür-*

CamScanner ile tarandı

dün? Bu yüzden mi bu kadar tedirginsin?" Sürekli olarak benimle çocuk hayalleri kurmuştu. Bir bebeğimiz olması gerektiğinden bahsedip duruyordu ve sonunda bir gün dayanamayıp ona bağırmıştım.

O anları hatırlamak istemiyordum. O anlara gitmek istemiyordum. Bu yüzden yola odaklandım.

Sanaç'la aramda mesafe vardı, yakalayabilirdim. Sarı arabası onu ayırt etmemi sağlıyordu. Şerit değiştirerek açık yoldan ilerledim. Gözlerimin önüne perde indiğinde kaçtığım anıya tekrar yakalandım.

"*Lider*," demiştim. Sesim onun karşısında ilk kez bu denli titremişti. "*Benim çocuğum olamaz.*"

Şaka yaptığımı sanmıştı. Beni ciddiye almamıştı. Her zamanki gibi onu geçiştirdiğimi düşünmüştü.

"*Bu gerçek olamaz*," diye inlemişti. "*Yalan söylüyorsun, beni üzmek için yalan söylüyorsun.*" Yüzümde çıplak kalan ifadeyi gördüğünde dilimden akan kelimelerin gerçek olduğuna inanmıştı. Bilmeye hakkı vardı. Benimle ilgili çocuk hayalleri kurarken gerçeği bilmeye hakkı vardı.

"*Gerçek*," diyebilmiştim. "*Gerçek.*" Yalan söyleyemediğim tek konu buydu. "*Çocuğum olamaz.*" Ama yemin ederim olmasını çok isterdim.

Şaşkınlığın getirdiği ifadeyle, "*Eksik misin yani?*" diye sormuştu. Bunu sormasına ilk başta anlam verememiştim. O diyene kadar kendimi eksik biri olarak düşünmemiştim bile. Öfkesi onu çileden çıkartmıştı. Tartışma, kavgaya dönmüş, bütün iplerin kopmasına neden olmuştu. İkimiz de birbirimize ağza alınmayacak laflar saymıştık.

Dudaklarım titremişti. "*Bu bir eksiklik değil*," demiş olsam da zihnim öyle olduğumu çığlık çığlığa bağırmıştı. "*Ben eksik değilim.*"

"*Senin*," demişti Lider, zehir gibi bir sesle. "*Senin bir çocuğun bile olamıyor. Ve His Alatav buna rağmen eksik olmadığını mı söylüyor?!*"

Bu şekilde doğmamıştım. Bu bana verilen bir cezaydı. Ona anlatmaya çalıştığım şey buyken, beni dinlememekte ısrarcı davranmıştı. Keşke yıllar önce konuşma burada bitseydi. Sadece bendeki onu bitirmişti.

CamScanner ile tarandı

Bir anı uğruna trafikte canımı tehlikeye atıyordum.

"*Eksiksin sen, His,*" demişti. Bu kelimeleriyle yüreğimde bir yarık oluşturmuş ve bir daha hiç kapanmamasını sağlamıştı. "*Kadın bile değilsin. Eksiksin ve hep öyle kalacaksın.*"

O anlar aklıma geldikçe kendime hâkim olamadım. Arabayı sürmeye devam ediyordum. "Allah senin belanı versin!" diye boğazım yırtılacak derecede bağırıp elimle direksiyona vurdum. "Nefret ediyorum senden! Beni bununla vuracak kadar aşağılık bir adamsın sen!" Çığlıklarım müzik sesine eşlik ederken bir yandan direksiyonu dövüyordum. Korna sesi etrafa yayıldı, her yerden bir ses geliyordu ama kendimde değildim.

Telefon çalma sesi kulağıma dolarken esir düştüğüm geçmişten kurtuldum. Arabanın hızını biraz yavaşlattığımda önümde olması gereken sarı arabayı göremedim. Sanaç'ın adını telefon ekranında görünce vakit kaybetmeden çağrıyı yanıtladım.

"Manyak mısın His sen?!" diyerek bağırdı. "Bu kadar hızlı gidecek ne var? Ölmeyi mi planlıyorsun? Yavaşla hemen!"

"Neden önümde değilsin?!" diye sordum onu göremezken.

"Durdur hemen arabayı!"

Onun kelimeleri beni kendime getirirken sağa sinyal verip şerit değiştirdim. En sağa geçip yavaşlarken frene asıldım.

Nefes nefese soluklanıyordum geçmişe doğru yolculuk yapmak beni hiç iyi hissettirmemişti. Arkama sarı araba park ettiğinde kapısı eş zamanları olarak açıldı. Sanaç içinden çıkıp bana doğru yürürken yanımızdan vızır vızır geçen arabalara dikkat ediyordu. Kapımı açıp bana ters bakışlar atarak diliyle damağına vurdu.

"Çık arabadan," dediğinde kapıyı tamamen açtı. "Hava al biraz." Çıkmama yardımcı olmak için uyuşmuş bedenimi yavaşça tuttu. Arabanın önüne gidip kaportaya yaslandığımda yanımda bekledi.

"Kemerini de takmamışsın, sen gerçekten ölmeye çalışıyordun!" dedi irileşen bakışlarıyla.

"Ne oldu?" dedim. "Öleceğim diye korktun mu yoksa?"

"Öleceğinden değil de Bronz'a nasıl hesap vereceğimden korktum," dedi masumane bir tavır takınarak.

CamScanner ile tarandı

"Seni Bronz'a şikâyet etmemi istemiyorsan artık benimle konuş," dedim tehditkâr bir tonda. "Konuşsak her şeyi çözeceğiz, neden öyle yaptığımı anlayacaksın ama sen benimle konuşmayı reddediyorsun."

"Sen o hakkını kaybettin."

Gözlerinin içine dudaklarımı büzerek bakmaya başladım. "Ya Sanaç!"

"Hiç öyle bakma, His," dedi. "Gerçekten sinirliyim ve sinirim geçene kadar konuşmayı düşünmüyorum."

"Sinirinin geçmesini bekleyebileceğim bir konu değil," derken ses tonum taviz vermiyordu. "Bu hepimizi ilgilendiren bir şey ve bir olmalıyız."

"Kimse beni Blondinka ile yan yana getiremez."

Derin bir nefes savurdum. "Yan yana gelmek istemezsen seni anlarım, Sanaç. Ama konuşmamız gerekiyor."

Bakışlarını otoyola çevirdi. Kısılan gözleriyle geçen arabalara bakarken birkaç saniye öylece durdu. "Yarış yapalım mı?" diye sormasıyla ona kaşlarımı hafifçe çatarak baktım.

"Ne?" dedim bunu beklemezken. "Ben ne diyorum sen ne diyorsun Sanaç!"

"Yarış yapalım," diye üsteledi. Geriye çekildiğinde buraya kadar gelmiş olduğum arabaya alıcı bir gözle baktı. "Neredeyse eş değer arabalar. Eğer yarışı kazanırsan seninle ne istiyorsan konuşacağım ve koşulsuz şartsız kabul edeceğim."

"Haksızlık!" diye cırladım. "Sen rallicisin! Seninle yarışmamı nasıl bekliyorsun? Üstelik akan bir trafikteyiz!" Onun hayatını araştırdığımda en ön plana çıkan şeyler gece hayatı ve yarışlarıydı. Katıldığı yarışları genelde birincilikle bitiriyordu. Dünya çapında düzenlenen birçok yarışta adını duyurmuştu.

Ama gel gör ki, Bronz'un sağ koluydu.

Kendi arabasına doğru giderken yüzünde tehlikeli bir sırıtış belirdi. "Ben sana bir seçenek sundum. Katılıp katılmamak senin elinde. Ya benimle yarış yaparsın ya da hiçbir zaman konuşmayız, His."

"Sen beni çok hafife alıyorsun!"

"Asla," dedi. "Çok eğlenceli geçeceğini biliyorum."

CamScanner ile tarandı

Arabanın kaportasından ayrıldım ve sürücü koltuğuna doğru ilerlerken dudaklarımı araladım. "Bitiş noktası neresi peki?"

"Konum atacağım," dediğinde arabasının kapısını açtı. "İlk varan kazanır. Üstelik her şey serbest!"

Derin bir nefes alıp seslice savurdum. "Yarışalım o zaman, Valacan."

Arabaya tamamen yerleşip telefonuma gelen konuma baktım. Sanaç bana bitiş noktasının yerini atmıştı. Yarış bir mekânda bitiyordu. Gece kulübü olduğu yazıyordu. Sanaç'tan da böyle bir yer beklenirdi zaten. Sol şeridime geldiğinde farlarını yaktı.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde o da camı indirip bana baktı. "Kemerini tak!" diye uyarınca göz devirip kemerimi bağladım. "Başlıyoruz," dediğinde damarlarımın arasındaki kan, adrenalinle birleşti.

Heyecan tüm bedenime yayılırken el frenini indirdim ve ayağımı frenden çektim. Arabanın hızı gitgide yükselirken camları tamamen kapattım. İkimiz de hızlı bir başlangıç yapmıştık ve arabaların arasından ışık hızıyla ilerliyorduk.

Yaptığımız çok tehlikeliydi. Akan bir trafikte bunu yapabiliyor olmamız deli olduğumuzun işaretiydi. Gece vakti olduğu için otoyolda çok araba olmasa da yine de hızımı yavaşlatacak kadar araba vardı. Kontrolü ele alıp gaza iyice asıldığımda hız ibresi daha da yükseldi. Sanaç'ın arabasından az buçuk öndeyken dikiz aynasından bakışlarım onu buldu. Benim aksime çok sakindi ve eğlenerek arabayı sürüyordu.

Şerit değiştirdiğini gördüm. Önümdeki arabayı sollayıp yerimi değiştirirken Sanaç'la aramda bayağı bir mesafe oluşmuştu.

Tekerleğinin sesi kulağımda çınladı. Motorun güçlü sesi bütün asfaltı inletirken Sanaç önüme doğru arabasını kırdı. Yarışa başladığımızı şimdi hissederken onun arabasının arkasına doğru iyice yaklaştım. Sanaç tam mesafe oluşturacakken arabamın tamponu onun arka kasasına değdi. Yan şeridin boşalmasıyla hızımı biraz düşürdüm ve direksiyonu hafifçe sağa kırdım. Sanaç'ı yarışta yenemeyeceğimi biliyordum. O, hayatını yarışa adamıştı. Hız konusunda onu geçemezdim fakat arabasında bir hasar bırakırsam onu geri plana atabilirdim.

CamScanner ile tarandı

Yanımda her zamanki gibi silah vardı. Arabasının tekerleğini nişan alsam ve tekerini patlatsam büyük bir kazaya sebebiyet verirdi. Sanaç her şey serbest dese de onu öldürmeyi düşünmüyordum. Tabii beni buna zorlamazsa.

Onu aramaya karar verdim. Telefonu açtıktan sonra, "Ne oldu?" dedim. "Şu an çoktan beni geçmen lazımdı! Formunda değil misin yoksa Sanaç?"

Tok bir kahkaha attı. "Ben seni geçerim geçmesine de sonra ağlayarak Bronz'u arar, beni şikâyet edersin!"

"Bronz istese hepinizi yola getirir de bunu zorunluluktan yapmayın istiyor," dedim. "Tek bir emrine bakar. Galiba onun yumuşaklığından yüz bulduğunuz için üçünüz de hiç yanaşmıyorsunuz!"

"Seninle aynı masaya oturma konusunda hemfikir değiliz."

"O niyeymiş?"

"Çünkü Bronz'un zaafı olacaksın," dedi beni dumura uğratan bir sesle. "Sana her konuda öncelik tanıyacak ve seni hayatının merkezine koyacak."

"Beni mi kıskanıyorsunuz siz?!" dedim öfkeyle. "Hem bahsettiğin kişi Bronz! Adam bana gülmüyor bile, ne merkezinden bahsediyorsun! Hayatımda gördüğüm en odun insan! Hem odun hem centilmen çok garip bir denklem!"

"Sana karşı kafa karışıklığı yaşadığı bariz," derken öyle olduğunu Bronz bile dile getiriyordu. Bunu demesine şaşırmamıştım. "Davayı düşünüyoruz. Dava için. Seni içimize alırsa tüm dengeler bozulur! En çok da onun dengeleri!"

"Ben, beni almanızı istemiyorum ki Sanaç!" diye bağırdım. Hız ibresi biraz daha yükselmişti. "Hepimizin ortak bir düşmanı var. Ben bu konuda bir olmak istiyorum. Karşılığında ise Yasmin'in hayatını garantiye almak için bir kart istiyorum! Benim amacımın masa olduğunu falan mı sanıyorsun?"

"Senin amacın öyle olmasa da Bronz'un amacı öyle," dedi. Yan şeridimde belirdiğinde ikimiz de aynı anda gazı kökledik. Çıkan ses kulakları sağır edecek kadar yüksekti. "Seni masada görmek istiyor. Arkana'da görmek istiyor, davasında istiyor ve ortak olmanı istiyor."

CamScanner ile tarandı

"Benim bir kartım bile yok," dedim rahat bir tınıyla. Aslında vardı fakat resmî bir kart değildi.

"İnan bana bu, Bronz'un umurunda bile değil. Arkana'da kartı olmamasına rağmen bulunacak tek kişi sen olacaksın."

Sikeyim. Gerçekten sikeyim. Bu büyük bir şeydi. Çok tehlikeli ve bir o kadar da korkutucuydu. Arkana'da olan herkesin kartı olmak zorundaydı. Kartsız kimse olamazdı. Arkana'nın amacı karttı bir kere...

Neye uğradığımı şaşırmış şekilde dudaklarımı araladım. "Delirmiş olmalı..."

"İşte," dedi Sanaç. "Nasıl bir tehlikenin geldiğinin farkında mısın? Buna sebep olan sensin, His. Daha içimize girmeden böyleysen, içimize girdikten sonra olacakları düşünsene."

"Bu adam hep böyle miydi?" diye sordum. "Benden nefret ediyor, biliyorum çünkü gözleri öyle bakıyor. Üstelik kendisi de bana karşı sevgi barındırmadığını söyledi. Bronz ikili oynayan biri değil. Hayır, gerçekten değil. Az çok tanıdım, benden nefret ediyorsa ediyordur."

"Sevginin sahtesi olur ama nefretin sahtesi olmaz, His," dedi Sanaç. Ona içten içe hak verdim.

Nefretin sahtesi olmazdı. Tıpkı annemin bana olan nefreti gibi. Annem benden gerçekten nefret ediyordu. İki nefret fakat sıfır cevaptı. İkisinin de benden neden nefret ettiğini bilmiyordum.

"Bronz hep böyleydi," diyerek devam etti. "Gözü kara, gözü çok kara. Ne istiyorsa er ya da geç alır. Seni istiyorsa alacaktır. Seni Arkana'da görmek istiyorsa görecektir. Sen ondan kaçtığını zannederken aslında kucağına düştüğünün farkında bile olmayacaksın. Bronz seni yeni istemiyor His, yıllar önce seni gördüğünden beri istiyor."

Yıllar önce seni gördüğünden beri istiyor.

Bronz beni ne zamandan beri istiyordu?

Dikkatimi son anda topladığımda direksiyona sertçe vurdum. "Pislik!" diye bağırdım. Onun şerit değiştirip ayrılan yoldan devam ettiğini görünce direksiyona bir kere daha vurdum. "Bilerek yaptın!"

"Yalan yok," dedi Sanaç keyifle. "Bilerek yaptım. Seninle konuşmak da yarış yapmak da güzeldi. Bitiş noktasında buz gibi olan içkimi yudumlayarak bekleyeceğim, His!"

CamScanner ile tarandı

Ayrılan yoldan devam etmem gerekiyordu. O yol şehir içine iniyordu ve ben otoyolda ilerlerken bir sonraki ayrıma kadar gitmek için en az on kilometre gitmek zorundaydım.

Arabayı en sağa çekip emniyet şeridinde durdum. "Dur kapatma!" dedim hızlıca. "Arabam bozuldu ve kaportadan duman çıkıyor!" Çıkmıyordu. Yalan söylemiştim.

"Bir çekici çağırman gerekebilir, numara atmamı ister misin?"

"Sanaç, beni böyle bu hâlde bırakacak değilsin değil mi?"

"Bir yarıştayız," dedi Sanaç. "Bütün hünerlerini göster, His."

Telefonu suratına kapatıp direksiyona bir yumruk daha attım. Vitesi R'ye taktım ve köklediğim gazla geriye doğru gittim. Emniyet şeridinde olduğum için buradan geçen hiçbir araba yoktu. Yol ayrımına kadar geri geri gittim ve aynaları kontrol edip onun gittiği yoldan girdim. Sol taraftan yol alıp hız ibresini iyice yükselttim.

Telefon tekrar çaldığında aynı ismi gördüm. Çağrıyı yanıtladım. "Motorları patlatacak kadar yüksek sesle gelen sen misin?" dedi Sanaç eğlenir bir tonda. Arabasını henüz görmemiştim ama çıkardığım ses bütün asfaltı inletiyordu. "Sen gerçekten delirmiş olmalısın!"

"Bu gece istemediğimiz şekilde bitecek, Sanaç," dedim.

"Ona hemfikiriz."

"Neden artık yarışlara katılmıyorsun?" diye sorduğumda cevabını merakla beklemeye başladım.

"Ölmediğimi fark ettim."

Bedenim buz kesti. Kaşlarımı çattığımda söylediğini hemen idrak edememiştim. "O ne demek şimdi?"

"Ölmüyorum," dedi ağırlaşan harfleriyle. "Araba kullanmayı o kadar iyi öğrenmişim ki, ne kadar hızlı gidersem gideyim ölmüyorum. Kaza anında bile nasıl en az hasar alabileceğimi otomatik olarak hesaplıyorum."

"Ölmek için mi yarışlara katılıyordun?"

"Bir yerden sonra evet..." dediğinde derin bir nefes alıp verdi. "Blondinka'dan sonra yarışlara sadece bunun için katıldım."

Dilim damağım kurumuştu. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Sanaç hiç ölmek isteyen biri gibi durmuyordu. Çok hayat dolu, neşeli gözü-

CamScanner ile tarandı

küyordu. "Hiç ölmek isteyen biri gibi durmuyorsun," dedim açık bir dille. "Nasıl bir maske var sende?"

"Sen hiç ölmek istemedin mi, His?" diye sordu. "Hiç bitsin istemedin mi? Yeter artık demedin mi? Her şeyin sonu gelsin istemedin mi?"

Ben istememiştim ama benim yerime karar vermişlerdi. Ben ölmek için doğmuştum. Babamın doğduğum ilk an kulağıma, "*Her şeyin başlangıcı olacağın gibi sonu da olacaksın*," dediğini biliyordum. Ben istemesem de son olacaktım. Ben istemesem de ölecektim.

"Pes ettiğim zamanlar oldu, herkes gibi," dedim. "Fakat sendeki daha farklı."

"Gerçekten sevilseydin ve sonra her şeyim dediğin kişi seni terk etseydi, ne demek istediğimi anlardın, His."

Gerçekten sevilseydin... Ben gerçekten sevilmenin ne demek olduğunu bilmiyordum bile. Sanaç bunu tatmıştı. Tatmadığım bir duygunun nasıl hissettirdiğini anlayamazdım. Bu yüzden onu çözemiyordum. Fakat yaralıydı, yarası tanıdıktı.

"Seni hiçbir zaman anlayamayacağım," dedim yavaşça yutkunurken. Çünkü kimse sevmeyecekti beni. Tatmadığım tek duygu o olacaktı.

Hafifçe öksürüp dikkatimi dağıtmayı başardı. "Ara yollara gireceğiz," dedi. "Kapatıyorum, eğer benden önce gelirsen devamını uzun uzun konuşuruz, terminatörlü lokum."

Gazı iyice kökledim.

Varış noktasına ulaşmıştım.

Başarısız olmuştum.

Zihnim yine aynı şeyleri tekrar edip duruyordu.

Sanaç, araba yarışını kazanmıştı. Bir ara onu geçmiştim ama beni alt etmenin bir yolunu bulup kazanmıştı. Mahalle aralarında dolaşıp insanları tehlikeye atmadan araba yarışı yapmak zordu. Benim için ilkti. Onunsa alışık olduğu her hâlinden belliydi.

CamScanner ile tarandı

Konuma gelmiştim, bir gece kulübüydü. İçeriye girmiş, yakla-
şık yarım saattir Sanaç'ın gelmesini bekliyordum. Telefonlarıma ce-
vap vermiyordu. Onu buraya girerken görmüştüm fakat içeride yoktu.
Özel bir yerdi ve başta alınmayacağımı sanmış sonrasında Sanaç'ın
davetlisi olarak mekâna girebilmiştim.

Beni karşılayan kişi bir içki getirmiş, Sanaç'ın birazdan katılaca-
ğını söylemişti ama dakikalardır ne gelen vardı ne de giden. Sadece
önümde duran boş bardaklar vardı.

Dans eden insanların arasından geçip giderken özel olarak ayrılan
yerlerde bakışlarımı gezdirdim. Sanaç Valacan kesin bir yerden güle-
rek beni izliyordu.

Ayağım sendelediğinde yere baktım. Hiçbir şeye takılmadığım
hâlde tökezlemiştim. İyi değildim. İçeride yayılan ve gittikçe artan
duman astımımı tetikliyordu ve nefes almamı zorlaştırıyordu.

Kendimi tuvalete zor bela attığımda bulanıklaşan bakışlarımın
arasında telefonu çıkardım. Rehberden B harfini bulmaya çalışıyor-
dum. Rehberdeki bütün B harfine sahip kişileri aramıştım. Midem bu-
lanmaya başlarken kendimi duvara yasladım. Tuvalete gireli kaç da-
kika olduğunu bilmiyordum ama bir hayli zaman geçmiş olmalıydı.

Sanırım sarhoş olmuştum.

Karşı taraftan, "Alo?" sesi geldi.

Sonunda istediğim kişiye ulaşmanın heyecanıyla dudaklarımı ara-
ladım. "Bronz!"

Onu aramamı beklemiyor olacak ki, "Hisar?" dedi.

Onu neden aradığımı bir anlığına unutmuştum. Direksiyonun
hâkimiyetini kaybetmemek için bileğimle o kadar sert asılmıştım ki
şimdi bileğim ağrıyordu. Elimi alnıma vurdum. "Şey..." dedim ne
diyeceğimi hatırlamaya çalışırken. Ağladığımı burnumu çekmemle
fark etmiştim. Gözlerim acıyordu. "Sanaç'ı kaybettim sanırım."

"Ne demek kaybettim? Küçük çocuk mu bu?" diye sorduğunda
bir anlığına durdu. "Ağlıyor musun sen?"

"Evet," derken dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı. "Çünkü beni ara-
ba yarışında yendi. Nasıl yenildim ki! Kesin hile yaptı!"

"Bunun için mi ağlıyorsun, Hisar?!" diye sorarken sesi kızgın
çıktı. "Sanaç'ın rallici olduğunu bilmiyormuş gibi konuşma! Araba

CamScanner ile tarandı

yarışında onu kimse yenemez! Ne diye onunla yarış yapıyorsun?!" Anlaşılan yarıştan haberi olmamıştı. Keşke söylemeseydim ama artık çok geçti.

"Kazanamayacağımı anladığımda araba bozulmuş gibi davrandım, göz göre göre beni yenmesine izin vermeyecektim tabii ki," dedim yalın bir dille. İçeride her ne soluduysam beni doğru söylemeye itiyordu. "Fakat o kadar merhametli bir insan ki beni bozulan arabamla tek başıma bıraktı."

"Neredesin?" dediğinde hareketlendiğini işittim. "Hâlâ yolda mısın?"

"Hayır..." Yavaşça yutkundum. "Sorun da bu ya, beni bir bara getirdi ve onu kaybettim," derken olduğum yeri inceledim.

"Seni almamı ister misin?" diye sordu.

Hızlıca, "Hayır hayır," dedim. "Sen bana Sanaç'ın nerede olduğunu söyle. Onun yanına gideceğim."

"Sadece sorma nezaketinde bulunmuştum Hisar, çoktan yola çıktım," dedi tok çıkan sesiyle. "Seni almaya geliyorum."

Kaşlarım havalandı. "Nasıl geleceksin? Nerede olduğumu söylemedim bile..."

"Ben bulurum seni."

"Şu kolye..." Dudağımı yalayıp kuruluğun gitmesini sağladım. "Ben kolye için üz-"

"Kolyeyi unut, ana odaklan. Şu an kolye yok," dedi ılımlı bir tonda. "Oradan ayrılma ve beni bekle."

"Dur," dedim kapatacağını sandığım için. "Dur, söylemem gereken bir şey var."

"Seni dinliyorum."

"Kendimde değilim, seni arayana kadar rehberde kaç kişiyi aradığımı bilmiyorum. Gözüm resmen görmüyor..."

"Bir şey mi içtin?" dedi yükselen siniriyle. "Bu kadar dikkatsiz olamazsın!"

"Belki..."

"İçtin mi içmedin mi Hisar?"

"Sadece susamıştım. Susadığım için bir şeyler içmiş olabilirim. Sanaç'ın özel karışımıymış, barmen öyle söyledi. Sanaç bana ıs-

CamScanner ile tarandı

marladı. Ama alkol değildi!" Dudaklarımı ısırdım. Buraya içmeye değil Sanaç'la konuşmaya gelmiştim. "Alkol olsa bilirdim. Sıvıydı sadece," dedim anlatmaya çalışırken, kelimeleri teker teker söylüyordum. "O, işte. Sen susayınca bir şeyler içmiyor musun? Ben de içtim işte. Of, ne çok konuştum!"

Hattın ucundan, "Adın ne?" diye sorulunca, "Hı?" dedim.

Bronz, "Adın ne?" diye tekrar sordu.

"Ya sen kiminle konuştuğunu bilmiyor musun?!" diyerek cırladım. "Senin adın yok anladık da benim adımı nasıl unutuyorsun?!"

"Adını hiç unutmadım," dedi benim aksime sakin bir tınıyla. "Ben sana soruyorum, bana adını söyle, hadi."

"Adım mı..." diye kendi kendime tekrar ettim. Babam bana "*Kale'msin, kuşatmamsın*" derdi. Annem ise "*Seni istemiyorum, keşke doğmasaydın*" derdi.

Ben kimdim? Benim adım neydi?

"Adını söyleyecek misin?"

Kendi içimde hesaplaşmamı bölen sese karşılık, "Hisar," dedim. "Adım Hisar."

"Senin kafan gerçekten gitmiş!" dedi Bronz öfkeli bir tonda. Yanlış bir şey söylemiş hissine kapılırken kafamı geriye doğru attım. "Sakın oradan ayrılma, duydun mu beni?"

"Bekliyorum."

"Uslu uslu bekleyecek misin?"

Kaşlarımı çattım. "Ben uslu bir kızım!"

"Kesinlikle öylesin," dedi aksini iddia eden bir tonda. "Telefonu kapatma, benimle konuşmaya devam et. Yola çıktım zaten. Ağlamıyorsun değil mi?"

"Hı hı," dedim. "Seninle konuşunca durdu. Zaten ağlamış sayılmam, biraz su akıttım. İstediğim her zaman yapabiliyorum."

"Biliyorum."

"Şey..." dedim bileğimdeki ağrı gittikçe artarken. "Bronz?"

"Safa gibi şeylemeden ne diyeceksen söyle, Hisar,"

Bakışlarımı telefona çevirdim. "Telefon elimden kayıyor ve tutamıyorum, çok ağır. Bıraksam olur mu?"

CamScanner ile tarandı

"Sen çok güçlüsün," dedi. Bunu söylemek için söylemiyor, gerçekten öyle olduğumu düşünüyordu. "Onu taşıyabilirsin."

"Değil mi? Çok güçlüyüm!" dedim sevinç nidaları gösterirken. Karşıda bana bakan birini görünce gözlerimi kırptım. Dağınık ama hoş bir güzelliği vardı. Yorgundu ama tatlı tatlı bakıyordu. Sonra içimi endişe kaplayınca dayanamayıp dudaklarımı araladım. "Bronz buraya gelmesen olur mu?"

"O niyeymiş?" diye sordu.

"Burada çok güzel bir kız var," dedim kısılan sesimle. "Ona ilk görüşte âşık olmanı istemiyorum."

"Yanında birileri mi var?"

"Sadece bir kişi," dedim ondan başka kimseyi görmezken. "O da sürekli olarak bana bakıyor."

"Sana bakmayı kesmesini söyleyebilirsin."

Telefonu kulağımdan ayırmadan, "Bana bakmayı kes!" dedim. Aynı sesi ondan duyunca aceleyle, "Bronz, duydun mu?" diye sordum telefona doğru. "O da bana aynısını dedi!"

"Ah başımın belası, ah!" dedi katı bir tınıyla. Hemen sinirlenmişti. Bu adam resmen sinir küpüydü. "Ona sırtını dön ve olduğu yere bakma."

Seslice oflayıp yana doğru döndüm. Gözlerim hissettiğim acıdan ötürü kapanmak üzereydi. "Ona âşık olmayacaksın değil mi?" diye merakla sordum. "Olamazsın zaten! Ben, bizim evli olduğumuzu belirttim ve ona kendimi tanıtırken Bronz'un karısı olduğumu söyledim!" Söylememiştim ama biraz daha bakmaya devam ederse söyleyebilirdim. "Biraz kıskandı gibi, kıskanmakta çok haklı! Ben de benimle evli olsaydım çok kıskanırdım! Çok şanlısın, Bronz!"

Böyle konuşmamdan keyif aldığını belirten sesler çıkardı. Biraz olsun ciddi hâline geri döndüğünde konuşmaya devam etti. "Tuvalette misin sen?"

"Evet," diye yanıtladım. "Bir şey için gelmiştim ama ne için geldiğimi unuttum." Düşünmeye başladım. Her şeyi unutuyordum. "Ah," dedim ne için geldiğim aklıma gelirken. "Hatırladım, hatırladım! Kusacağım ben! Bekle hemen geliyorum!"

CamScanner ile tarandı

"Gitme-"

Onu dinlemeden telefonu kapattım ve kabinlere ilerledim. Midemdeki sıvılar eş zamanlı olarak ağzıma geldiğinde daha fazla kendimi tutamayıp içimdeki her şeyi çıkardım. Tekrar kusmayacağımı anladığımda geriye doğruldum. Kabinden çıkıp lavaboya geçtim ve ağzımı, elimi, yüzümü yıkadım.

Müzik sesi dikkatimi çekerken adımlarımı oraya doğru yönelttim. Anlık olarak düşüncelerim değişiyordu ve zihnim kazan gibi olmuştu. Vücuduma yoğun bir enerji yüklemesi geldiği için kendimi dans eden insanların arasına attım.

Bedenimi hareket ettirdikçe içimde, çıkmak için bekleyen enerjiye ayak uyurdum. Gözlerimi kapatmış, kendimi müziğin ritmine bırakmıştım. Bir süre boyunca dans etmeye devam ettim.

"His!"

Duyduğum ses, kapattığım gözlerimi aralamamı sağladı. Karşımda gördüğüm kişiyle kaşlarımı çattı. Bu hareket başımı daha çok ağrıtırken gözlerimi kıstım. Yanlış görmüyordum.

"Barkan..." Adını söylediğimde gözlerindeki ifade değişime uğradı. Barkan Ulusoy karşımdaydı. "Ne işin var burada?"

Tam önümde durdu ve elini yanağıma yerleştirdi. "Gelip seni almamı söyledin!" dedi. Yalan söyler gibi bir hâli yoktu. Üstelik endişeli gözüküyordu. "Bu hâlin ne senin?"

"Seni değil, seni aramadım ben!" dediğimde ondan uzaklaşmaya çalıştım. Rehberdeki B harfindeki herkesi aramıştım. Buna Barkan da dahildi. "Ben Bronz'u arayacaktım! Git buradan!"

"Uçmuşsun sen," derken bana inanmayan gözlerle bakıyordu. Bronz demem onu sinirlendirmişti. Kolumdan tuttuğu gibi beni sürüklemeye başladı. "Çıkıyoruz."

Yüksek bir sesle, "Barkan!" dedim. Hissettiğim güçle onu ittim. "Bronz gelecek, seni görürse hiç iyi olmaz!"

"Öyle biri yok, öyle biri hiç gelmeyecek," dedi. Hayır, Bronz gerçekti. Ben kafayı yememiştim ama Barkan bana kafayı yemişim gibi bakıyordu. Ona üzgün bir şekilde bakarken tekrar kolumdan tuttu. "Seni sürüklemek istemiyorum, His. Yürü hadi."

CamScanner ile tarandı

"Gelmek istemiyorum!"

Aramızdaki mesafeyi kısaltıp ellerini yanaklarıma yerleştirdi. Yüzüme doğru eğildiğinde, "Güzelim," dedi. "Kendinde değilsin ve ne yaptığını bilmiyorsun. Aradın, geldim işte. Beni geldiğime pişman etme."

"Ben Bronz'u arayacaktım," dedim yalın bir dille. Yalan söylemediğim nadir anlardan biriydi. "İkinizin adı B harfi ile başlıyor."

Gözlerinin beyazına kırmızılık çöktü. İyice sinirlenmişti. "His," dedi kızgınlıkla. "Senin şu çocuksu tavırların sıktı artık, güzelim."

"Gerçeği söylüyorum!"

"Sadece ergen ergen davranıyorsun," dedi tahammülsüz bir şekilde. "Bara girip kafayı bulmak tam ergenlerin işi!"

Beni yürütmeye başladığında kısa süre sonra adımlarımı durdurdum. "Başım dönüyor," dedim cılız bir tonda. Bağıracak gücüm kalmamıştı. "Koşturup durma!"

Barkan da adımlarını durdurduğunda hareketleri yavaşlamıştı. Bütün duyguları aynı anda yaşıyordum. Az önce çok enerjiktim şimdi ise bayılmak üzereydim. Barkan'ın duygu değişikliği gözümden kaçmazken tamamen bana doğru döndü. "Ne oluyor bana?" diye sordu.

"Senin de kafan uçuyor..."

"Bir şey içmedim!"

"İçmene gerek yok, burası farklı bir yer..." Bakışlarımı etrafta gezdirdim. "Sis farklı hisler uyandırıyor."

"Beni nereye getirdin sen?" dedi öfkesi bir çığ gibi büyürken. "Niye senin aklına uyup geliyorsam!"

Yüksek ses kulağımı acıtırken, "Bağırıp durma!" dedim. Bakışlarımı eğlenen insanlara çevirdim. En son ne zaman her şeyi boş verip eğlendiğimi hatırlamıyordum bile. "Keşke eskiden olduğu gibi eğlenebilsek. Eskiden ne güzeldi. Sen, ben, Yasmin ve Tarkan."

"O günleri mi özlüyorsun?"

"Evet," diye yanıtladım. "Hepimiz kardeş gibiydik."

"Ben seninle hiçbir zaman kardeş gibi değildim," dedi. "Yasmin'den de hoşlanmazdım. Bir tek Tarkan kardeşimdi." Bakışları dudaklarımın üzerinde durdu. Bir süre boyunca pozisyonunu hiç boz-

CamScanner ile tarandı

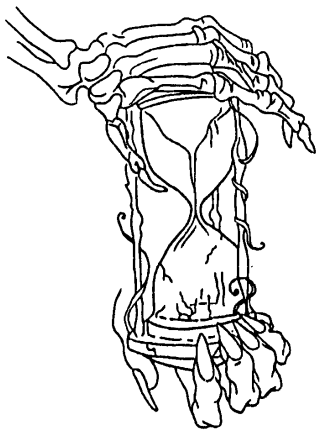
madı. Etrafımdaki herkes silinmişti. "Kardeşin gibi gördüğün birini öpmek istemezsin, His. Seni yıllar önce öptüm. O zaman anlamalıydın. Seni şu an bile öpmek istiyorum."

Gözlerimin önüne Bronz'un çehresi düştü. Kalbim hızlanmıştı. Damarlarımın arasında gezinen kanın hareket edişi kulağımda atıyordu. Dudaklarımı yaladığımda, "Ben de öpüşmek istiyorum," diye mırıldandım.

Bana acı bir şekilde baktı. "Öpmek istediğin kişi ben değilim."

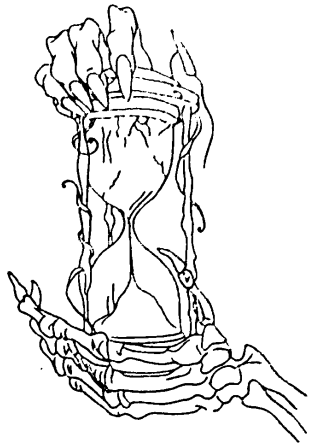
"Değilsin," dedim. Gördüğüm yüz Bronz'a aitti. Kehribar gözleri ışıl ışıldı. Öpmek istediğim tek kişi oydu.

Bakışlarımız birbirimizin dudaklarındaydı. Barkan bana doğru eğildiğinde ona karşı çıkmadım.

CamScanner ile tarandı

15

EKSİK HİS RESİTALİ

BRONZ

Ev bazen histir.

İnsan hep evine dönermiş. Döndüğü yer, ona o güzel hisleri bahşedermiş.

Hisar Alatav bana nefretten başka bir şey hissettirmiyordu. Yine de kendimi onun yanında buluyordum. İnsan sadece sevgi beslediği kişinin yanında olmuyormuş, bunu Hisar Alatav'la öğrenmiştim. İçimdeki nefrete rağmen onu yanımda görmek istiyordum.

Neydi bu nefretin nedeni? Beni görmezden gelmesi miydi? Ya da ona bakarken başka duygular hissetmek isteyişim miydi?

Şu an nefret duygum daha da kabarmıştı fakat bu sefer Hisar'a özel değildi. Onu öpmek üzere olan Barkan Ulusoy'a karşıydı.

Olduğu mekâna gelmiştim, içerideydim ve kalabalığın arasında onu görebilmiştim. Barkan'la hararetli bir şeyler konuşuyorlardı. Yanlarına gidene kadar ikisi yakınlaşmaya başlamıştı.

Barkan'ı omzundan tuttuğum gibi Hisar'dan uzaklaştırdım. Parmaklarım karıncalanıyordu. Sertleşen avuç içlerim kaşınıyordu. Öfke

CamScanner ile tarandı

sorunu olan bir adamdım ve bu sorunu ortadan kaldırmak için birçok tedavi görmüştüm. Şimdi ise o öfke dışarı çıkmak için vakit kolluyordu.

Hisar, beni gördüğü an, az önceki yüz ifadesinden sıyrıldı. Rahatlamış hissiyle birlikte adımlarını bana attı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Kollarını bana dolayıp sarıldı. "Hiç gelmeyeceksin sandım."

"Keyfin gayet yerinde gözüküyordu, Hisar," dedim sert bir tonda. "Böyle mi bekliyorsun beni?"

Masum bir tavırla elini kısa bir anlığına kaldırdı. "Ben suçsuzum. Gerçekten!"

Barkan'ın yere düştüğünü kalktığında fark ettim. Odağımı Hisar'dan çekip ona dönünce, "Sen de kim oluyorsun amına koyayım?!" diyerek araya girdi.

Yüzüme baktığında beni tanımaya çalışıyor gibiydi. Gözlerini sıkça kırparken kaşlarını çattı. Bir bana, bir Hisar'a bakıyordu. Hisar'ın bana dokunuyor olmasından rahatsızdı.

"Bu kadının etrafında kimseyi istemeyen o adamım," dedim keskin bir dille. "Eğer biraz daha etrafında durursan, kim olduğumu öğrenemeden diğer tarafı boylayacaksın."

"Sikerim feriştahını," deyip tam dibimde bitti. Yüzlerimiz arasındaki mesafe azalmıştı. Pozisyonumu bozmadan ona bakmaya devam ettim. "Kız benimle. Uzak dur ondan."

Bakışlarımı Hisar'a döndürdüm. Bana sarılan narin bedenine odaklandığımda Barkan'ın da bakışları oraya düştü. "Kız seninle mi?" diye sordum. "Emin misin?"

Bu onu daha çok kızdırmış olacak ki, "Gidiyoruz His," deyip kolundan tuttu. Bu durum Hisar'ı rahatsız ederken eş zamanlı olarak beni de etmişti. Hisar'ın hiç kımıldamayıp bana sarılmasıyla hatırı tekrar etti. "His! Gidiyoruz dedim!"

"Seninle gelmeyeceğim!" dedi Hisar. "Kulağımın dibinde bağırmayı durma!"

"Geleceksin!" diye bağırdı Barkan.

Parmaklarım onun boynunu sardığında kendime hâkim olamadım. "Ona bir daha sesini yükseltirsen," derken yavaşça baskı uygulad "O sesini çıkartmanı sağlayan ses tellerini sikerim senin!"

CamScanner ile tarandı

"Kimsin sen?" dedi Barkan. Onun boğazına sarılmamla elleri ceketimi yakaladı. "Kendini ne bok zannediyorsun lan?"

"Beni tanımadığın belli," dedim ona üstten bakışlar atarak. "Tanısaydın, takım elbiseme dokunanın parmaklarını kıracağımı bilirdin." Öfkeyle takım elbisemi kırıştıran parmaklarına baktım. "O elini derhâl çek."

Güldü. "Ne oldu abisi?" dedi gevşek bir tavırla. "Kıyafetlerini kirlettiğin için annenden dayak mı yersin yoksa?"

Gözlerimin kararmakta olduğunu hissettim. Sanki annem yine yanağıma tokat atmış gibiydi. Öfkemi dizginleyemiyordum. "Seni yok ederim, Ulusoy," dedim sertçe. Boğazını daha çok sıktım. O ses tellerini kopartacaktım. "Benim kızıma da takım elbiseme de dokunan parmaklarını lime lime doğrar, sana yediririm." Ceketime asılan elini tuttum ve geriye doğru döndürdüm. Yaptığım hareketten ötürü gözleri irileşti ve acı dolu bir inleme dudaklarından döküldü. Onu kendimden uzaklaştırmak için ittim.

"Bronz," diye mırıldandı Hisar. Sesi kısıktı fakat o kadar sese rağmen onun ince çıkan sesini duyabilmiştim. Tamamen ona döndüğümde konuşmaya devam etti. "Beni çıkart buradan," derken yoğun tutku içeren gözlerle baktı. "Gittikçe kötüleşiyorum."

Ellerini avuçladım ve parmaklarımızı birbirine kenetledim. Onu kendimle beraber ilerletirken yavaş adımlar atmasına dikkat ediyordum.

"O Sanaç'ı gördüğüm yerde geberteceğim," diye homurdandım. Mekândan dışarıya çıkmıştık. Zorlu kapıda beni bekliyordu. Beni görmesiyle hareketlendi. Arabaya doğru ilerlediğinde etrafı kontrol ediyordu.

"Beraber dövebilir miyiz?" diye sordu Hisar. Masum soruşu karşısında yüzümdeki ifade buz gibi eridi.

"Döveriz."

Zorlu arabanın kapısını bizim için açtı. Arka tarafa geçtiğimizde önce Hisar'ı oturtmuş, arkasından ben geçmiştim. Elini sıkı sıkıya tutarken Hisar bir hışımla elini çekti. "Parmaklarımı kopartacaksın! Koparırsan bir daha piyano çalamam! Ve ben piyano çalmayı her şeyden çok seviyorum!"

CamScanner ile tarandı

Ne yaptığımı son anda anlayarak ondan uzaklaştım. Kontrolü kay-
betmiştim. Kaybetmemeliydim. "Farkında değildim," dedim.

"Çok acıttın," dedi dudaklarını büzerken. Elini bana doğru uzat-
"Üfle hemen acısı geçsin..."

Zil zurna sarhoştu. "Kız çocuğu gibisin."

Elini avuçlarımın arasına aldım ve yavaşça üfledim. Bırakmadan
önce sıktığım yere dudaklarımı hafifçe bastırdım. Bu hoşuna gitmiş
olacak ki sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Dudağım da acıyor," dedi Hisar kaçamak bakışlar atarken.

"Şansını fazla zorlama istersen, Hisar."

Oflayıp önüne döndü.

"Zorlu," dedim onun da arabaya yerleşmesiyle. Bakışları dikiz
aynasından beni takip ediyordu. Dudaklarımı okumak için her zaman
hazırda beklerdi. "Eve gidiyoruz. Sanaç'a da çağrı bırak. Gördüğü ilk
an bana dönsün."

Öne doğru yaklaştım ve onunla bağlantımı kesmek için perdeyi
kapattım. Hisar hemen dikkat kesildi. "Ama kapatırsan Zorlu bizi gö-
remez," dedi.

"Görmesin diye kapattım zaten, Hisar."

"Ama bizi duyamıyor..." dedi kısık çıkan sesiyle. Sanki Zorlu
duymasın diye fısıldayarak konuşuyordu. "Çok üzülüyorum hem
duyamıyor hem konuşamıyor." Dudakları titredi. Başka zaman olsa
onda hiç merhamet olmadığını düşünürdüm fakat şimdi Zorlu için
ağlayacak gibi duruyordu. "Hep böyle miydi?"

"Hayır, değildi," dedim derin bir nefes alarak. "Benim yüzümden
bu hâlde."

"Neden?" diye sordu merakla. "Niye herkese senin yüzünden
bir şeyler oluyor? Safa da senin yüzünden bu hâlde." Önce kaşlarını
çatmıştı sonra ne dediğinin farkına varmış gibi hızlıca dudaklarını
aralamıştı. "Bunu içimden söylemem gerekiyordu, çok ileri gittim
pardon..."

"Yanlış bir şey söylemedin," dedim. Etrafımdaki herkese benden
kaynaklı bir şey oluyordu. Bronz olmak kolay değildi. Bronz'la bir-
likte olmak hiç kolay değildi.

CamScanner ile tarandı

Dikkati anında dağıldı. Bir şeyler aradığı için sormadan edemedim. "Ne arıyorsun?"

"Susadım, içecek bir şeyler arıyorum."

Yan tarafıma uzanıp içecek bölümünden küçük su şişesini aldım. Hisar şişeyi almak için uzanırken onu durdurup kapağını açtım ve içmesi için yardım ettim. Üstüne dökerse bir de döküldü diye konuşup duracaktı. Suyunu içirdikten sonra yanağıma öpücük kondurdu. Hiç beklemediğim anlarda beni öpüyordu. Niye beni öpüyordu ki?

"Çok sıcak olmadı mı?" diye sordu.

"Biraz oldu," dedim klimanın seviyesini arttırırken. Arabanın içi sıcak değildi. Direkt olarak bedenim kaynıyordu. "Bayağı oldu. Çok oldu."

"Gömleğini açmaya ne dersin?"

Parmaklarını düğmeye yerleştirdiğinde onu durdurdum. "Açmak istemiyorum, Hisar," dedim. Gömleğimin düğmesini hiçbir zaman açmazdım. Sevmiyordum. Kapalı durmalıydı.

Telefonum çalmaya başladığında arayan kişiyi görür görmez yanıtladım. "Sanaç?" dedim. Hisar beni dinlemeyip elini gömleğimin düğmesine yerleştirdi fakat ne yapması gerektiğini unutmuş gibi düğmeyle oynamaya başladı. Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışınca kızarak karşılık verdi.

"Müziğin sesini kısın biraz!" diye seslendi Sanaç. Arka taraftan müzik sesi gelirken çok geçmeden müzik kesildi. Yine nerelerde sabahlayacaktı kim bilir...

Sanaç dikkatini bana verdiğinde, "Seni dinliyorum abicim," dedi.

"O araba garajını yakacağım, Sanaç," dedim kendimden emin bir sesle. "Arabalarının tek bir külü bile kalmayacak!"

"Ne yakması ne arabası ne diyorsun sen?" dedi anlamayarak.

Hisar irileşen gözleriyle bana bakıyordu ve heyecanla bizi dinliyordu. Bir yandan düğmeyle oynamaya devam ediyordu. "Seni gebertsem de içimdeki öfke sönmeyecek. O yüzden canını acıtacak başka yol buldum, ondan bahsediyordum," dedim.

"Ben ne yaptım şimdi?!" dedi Sanaç.

"Hisar'ı ne diye peşinde sürüklüyorsun sen?" diye sordum. "En büyük suç sende!"

CamScanner ile tarandı

"Kendisine küsüm ben, bir süre konuşmayacağım," dedi Sanaç çocuk gibi. "O yüzden sadece onu atlattım. Sarhoş olursa belki beni bırakır diye düşündüm. Umarım zil zurna sarhoş olmuştur."

"Küsmeni sikeyim senin," dedim yoğun bir öfkeyle. "Senin yüzünden bara girmiş. Sonra seni bulamamış. Bir şeyler içtim diye zırvaladı. İyi değil, kendinden geçmiş!"

"Oh iyi olmuş!" dedi Sanaç.

"Sanaç!" dedim.

"Tamam abicim ya, birkaç saate geçer, kalıcı bir şey değil," dedi Sanaç. "Onunla mısın?"

"Evet."

"Haydarinna rinna rinna rina nay," diyerek bir şeyler geveledi Sanaç. Çok geçmeden kahkahayı patlatmıştı.

"Neye gülüyorsun lan sen?"

"Benden duymuş gibi olma ama..." dediğinde söyleyeceklerine daha şimdiden sinir olmuştum. "His'in içtiği içkilerde birazcık afrodizyak olabilir. Özel bir karışım. Etkisi geçene kadar ondan uzak dursan iyi olur!"

"Ne?" dedim duyduklarımın şokuyla. "Sanaç!" demeye kalmadan telefonu kapatmıştı.

Perdeyi araladım ve Hisar'ı üstümden kaldırdım. Düğmeyle arasındaki bağ kesildiği için kaşlarını çatmıştı. Kollarını göğsünde birleştirip bana ters bakışlar attı. "Zorlu," dedim, bakışları bir yolda bir bendeydi. "Hızlı git. Çok hızlı hem de."

Zorlu yalnızca kafasını salladı.

HİSAR ALATAV

İçimde uyanmak için bekleyen bir his vardı.

Kıpır kıpırdım. Bir ara uyuklamıştım, sonra somurtmuştum, ağlayacak kıvama bile gelmiştim. Her şeyi yaşama hissiyle dolup taşıyordum.

CamScanner ile tarandı

Zorlu arabayı park ettiği andan itibaren Bronz bana sabrı kalmamış gibi bakıyordu. Arabadan inmemi bekliyordu fakat ben ayakkabılarımı çıkardığım için tekrardan giymeye çalışıyordum.

"Lanet topuklular," dedim bileğimi bağlamaya çalışırken. "Çok seviyorum ama bir o kadar da canımı acıtıyor. Niye sevdiğim her şey canımı acıtıyor?"

"Gel buraya," dedi Bronz. "Ben yaparım."

Gereğinden fazla centilmendi. Çok centilmendi. Bu centilmenliği bir gün beni öldürecekti. Ayağımı ona doğru uzattığımda ayakkabıyı eline aldı. Dakikalar içinde onun da küfrettiğini işittim.

"Giymene gerek yok aslında," dedi ve en sonunda ayakkabıyı arabanın dışına doğru kelimenin tam anlamıyla fırlattı. Yaklaşıp tek hamleyle beni kucağına aldı. "İçeriye kadar taşımak şu an için en mantıklısı."

"Beni kucağına almayı sevdiğini biliyorum, Bronz."

"Bak sen," dedi eğlenir bir tonda. "Başka ne seviyormuşum?"

Biraz düşünür gibi yaptım. "Bilmem," dedim harfleri uzatarak. "İçinde benim olduğum her şeyi seviyorsun."

"Öyleyse benim neden haberim yok?"

"Sadece kendine itiraf edemiyorsun."

Kendimi onun sıcak kollarına bıraktım. Üşüyen bedenimi sarıp sarmalarken gözlerim hissettiğim rahatlıkla kapanmıştı. Kısa süre sonra irkilerek gözlerimi açtığımda ne ara kapattığımın farkında değildim. "Uyudum mu ben?" diye sordum.

"Uyumak üzereydin," dedi kısıkça. "Uyumaya devam et, hadi."

Omuz silktim. "Uykum kaçtı," derken nerede olduğuma baktım. Bronz'un göğsüne yaslanmış bir şekilde koltukta oturuyorduk. Daha doğrusu o oturuyordu, ben ise kucağındaydım.

"Uyusan daha iyi olacak."

"Ama uykum yok."

"Az önce uyuyordun, korkarak uyandın. Neden korktun?" diye sorduğunda ne gördüğümü hatırlamaya çalıştım.

"Sadece boşluktan düştüm."

Çünkü sımsıkı tutulsan bile rüyalarından düşerdin.

CamScanner ile tarandı

Kalçam dizlerinin üstüne yerleşirken boynuna sarılı kollarımdan destek alıp biraz daha doğruldum. Yüzlerimiz karşı karşıyaydı.

Bakışları boynuma doğru kaydı. Yavaşça yutkundu. Parmaklarını boynumda hissederken okşamaya başladı. "Kolyeyi zorla çıkarmaya çalıştığın için burayı tahriş etmişsin," dedi. "Mutlaka krem sür."

Elim boynuma gitti. "Kolyeni kopardım ve düşündüğün boynum mu?"

"Kolyenin canı acımaz." Kolyenin değil ama kopardığım için onun canı acımıştı.

"Ben ne İmparator'un ne de bir başkasının ebediyeti değilim. Ben Hiç'im." Dilim sürçtü. "His," dedim. "Ben His'im."

Dilini damağına vurdu. "Hisar'sın sen," dedi.

"Gelip beni bardan aldığın için teşekkür ederim," diye fısıldayarak yanağından sertçe öptüm. "Tuvaletteki güzel kızı görmedin, değil mi?"

"Ona bakıyorum şu an," dedi. Tuvaletteki güzel kız sanırım bendim. "Ayrıca beni bir anda öpüp durma, Hisar."

"Ama öpmek istiyorum."

Elini yanağıma koyup kısıkça, "Dinle," dedi. Parmakları yanağımı okşamaya başlamıştı. Dokunduğu yerler yanıyordu ve parmak uçları bunu daha çok harlıyordu. "Sarhoşsun."

"Yani?" dedim. Ona karşı ilk kez böyle hissetmiyordum. Evet şu an daha yoğundu ama Bronz arzulanmayacak bir adam değildi. "Sarhoşum ama yaptıklarımın bilincindeyim. Merak etme, sabah olduğunda her şeyi hatırlayacağım."

"Yine de uzaklaşmalıyız, Hisar."

Alnımı yavaşça alnına yasladım ve derin bir şekilde soluklandım. Terlemiştim. İkimiz de aynı durumdaydık. "Uzaklaşmamızı söylüyorsun ama beni nefessiz kalana kadar öpecek gibi bakıyorsun Bronz," dedim sakince. "Haksızlık değil mi?"

Yavaşça yutkundu. "Haksızlık," dedi. "Haksızlık fakat bana yalan söyleyen dudakları öpmek istemiyorum, Hisar."

Geriye doğru çekildim. Kirpiklerimi kırptım. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp seslice yutkundum. "Öyleyse beni hiçbir zaman öpmeye-

CamScanner ile tarandı

ceksin." Yalan söylemeyi bırakamazdım. Ben konuşmayı öğrendiğim ilk andan itibaren yalan söylüyordum.

"Öyle bakma," dedi acı çeken bir tonda. Gözlerini kapatıp açtı. "Öyle bakarsan..."

"Ne o, yoksa öper misin beni?" diye sordum.

"Karşı koyulamazsın," dedi gerçekçi bir ifadeyle. Bakışları yoğunlaşmıştı. Sık kirpiklerinin altından bana şehvetin en yoğun tonuyla bakıyordu. "Bende yarattığın etkiyi görüyor musun?" diye sorduğunda gözlerini bir an olsun benden ayırmadı. "Hissediyor musun, Hisar?"

Parmakları kalçamın üzerinde gezerken kendimi ona bastırdığımın farkında değildim. Altımda hissettiğim sertliği gittikçe büyüyordu. Yuvasını bulmak istiyor gibiydi. O sertlik beni kendimden geçirirken istemsizce kalçalarımı oynattım.

Hissetmekten ziyade içimde istiyordum.

Elim pantolonunun kemerine gitti. Uzun tırnaklarım alt bölgesinin üstünde gezinmeye başladı. Bronz sık kirpiklerini kapatıp kehribara yangın irislerini benden gizledi. Âdemelması sertçe hareket ediyordu.

"Dudaklarımı hissetmek istemez misin, Bronz?"

Hızlıca gözlerini araladığında kollarımı arkaya doğru götürüp birbirine kenetledi. Hareket alanımı kısıtlamıştı.

"O dudaklarından nefret ediyorum," diye sertçe mırıldandı.

"Şşş." Uyarır tonda fısıldadım. "Nefret etmiyorsun sadece kendini kandırıyorsun."

"Dudakların bana kıyamet," dedi gözlerimiz birbirine kenetlenmişken. "Dudakların yalnızca yalan söylüyor ve hiçbir zaman bana ait olmayacak."

Burnumu burnuna sürttüm. "Bunu, öpmeden bilemezsin."

"İlk günah," diye fısıldadı. "İlk günahız biz. Sen dokunulması gereken o meyvesin... Ama nasıl dokunmak istiyorum, biliyor musun?"

Biraz daha yükseldim ve kollarımı boynuna doladım. "İlk günah," dedim. "Belki de o ilk günahı işlemeliyiz, Bronz."

CamScanner ile tarandı

"Hisar, durmalıyız," dedi dayanamadığını belli eden bir sesle. "Bunlar senin gerçek hislerin değil. Sarhoş olduğun için böyle konuşuyorsun."

Kollarımı tutan ellerini hafifçe gevşetti ama tamamen bırakmadı. Beni kendine yasladığında çenesinin altına başımı yerleştirdi. "Sarhoş olmadığımda da böyle konuşuyorum."

"Ama böyle bakmıyorsun."

"Nasıl bakıyorum? Senin gözlerinde çok mu acizim, Bronz?"

"Asla," dedi. "Hiç olmadın."

Hareketlenip havalandığımı hissettim. Düşmemek için bacaklarımı beline sardım. Gözlerine kenetlenmiş bir hâlde olduğum için gittikçe kehribarlarında kayboluyordum. Parmaklarım onun teninde arsızca hareket ediyordu. "Bana biraz kızacaksın ama yapmalıyım," dedi. "Yanlış bir şey yapmadan önce seni ayıltmalıyız."

"Ben zaten ayık bir durumdayım!"

"O yüzden mi kemerimi açmaya çalışıyorsun, Hisar?"

"Giyinik olmasan her şey daha kolay olacak," dedim dudaklarımı ısırırken.

"Seni sonra ısıtırım," dediğinde ona anlamayan gözlerle baktım. "Su ne kadar soğuk olursa o kadar iyi. Daha çabuk kendine geleceksin."

Kaşlarımı çattım. "Ne suyu?"

Bedenim düşmenin etkisiyle, beton sertliğini aratmayan soğuklukla buluştu. Soğuk su bedenimde kırbaç etkisi yaratmıştı. Gözlerimi araladığımda etrafımın bulanık olduğunu gördüm. Farklı renklerdeki fayanslarla karşılaştım. Havuzun içindeki ışık gözlerimi almaya başlıyordu. Nefessiz atladığım için panik vücudumu ele geçirmeye başladı. Beklenmedik atlamanın şokundan kurtulup yukarıya doğru kendimi çekerken Bronz'un kollarının arasında olduğumu yeni fark ediyordum.

Beni havuza atmıştı.

Kendini de benimle beraber.

Hızlıca suyun yüzeyine çıkartmasıyla çığlıklarım tiz bir şekilde yayıldı. "Neden yaptın bunu?!"

CamScanner ile tarandı

"Bağırma Hisar, bağırma!" dedi öfkeyle.

"Bağırırım! Beni havuza attın sen!" Soğuktan dolayı konuşamadım. Su, bütün bedenime çivi gibi batıyordu.

"Sakin ol," dedi suyun aksine sıcak bir sesle. "Şşş. Nefes al. İyisin değil mi? Nefes al, hadi." Soğuk astımımı daha çok tetikliyordu. Nefeslerimi düzene sokmaya çalıştım.

Kendime gelmeye başladığım ilk an, "Neden yaptın ki?!" diye bağırdım. "Albay mısın sen? Beni niye havuza atıyorsun? Hiçbir şey yapmamıştım!" Aklıma nefesimi geliştirmek adı altında beni sürekli olarak havuza atıp işkence eden Albay gelmişti. Kafamı zorla suya sokar, nefessiz kalana kadar tutardı. Ciğerlerimi geliştirene kadar bunu uzun bir süre boyunca tekrar etmişti.

"Şşş," diyerek lafını yeniledi. "Biliyorum hiçbir şey yapmadığını, sadece biraz kendine gelmen gerekiyor."

Ona sertçe vurmak için hamle yaptığımda suyun etkisiyle hareketlerim yavaşladı. "Sen de diğer herkes gibisin!" Kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Dudaklarım zangır zangır titriyordu. "Hepiniz aynısınız! Uzak durun benden!"

"Hisar," dedi beni tutmaya çalışırken. "Seni öldürmeye çalışıyormuşum gibi davranma. Öyle olsa sadece seni havuza atardım. Bak, ben de seninle birlikte havuzdayım. Üstelik kıyafetlerimle atladım."

"Atlamasaydın!" diye cırladım. "Ben mi dedim sana atla diye?!"

"Sana havuza gir desem girmeyecektin."

"Deli miyim ben Bronz? Bu kadar soğuk suya niye gireyim?!" dedim kızgınlıkla. Titremekten konuşamıyordum bile. "Senin yüzünden üşüyorum. Soğuktan nefret ederim ben. Soğuk. Hem de çok soğuk."

Elini bana doğru uzattı. "Seni ısıtacağımı söyledim."

"Ama bu üşüdüğüm gerçeğini değiştirmiyor."

"Gel buraya," dediğinde az öncekine nazaran daha sert bir şekilde beni kendine doğru çekti. Havuzun kenarına yasladığında ikimiz de soluklanmaya başladık. Su gerçekten buz gibiydi. O da titriyordu. Dudaklarımız mosmor olmuştu.

"Beni havuza attın," dedim. "Kalpsizin tekisin."

"Öyleyim," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Kötü birisin," dedim.

"Öyleyim," dedi.

"Acımasızsın," dedim.

"Öyleyim," dedi.

"Merhamet denen şey sende yok!"

"Biliyorum."

Kollarımı ona doladığımda, "Ama bana karşı öyle değilsin," dedim. "Seni çok zorluyorum. Başını ağrıtıyorum. Bağırma demene rağmen bağırıyorum. Yalanlar söyleyip hep kandırıyorum. Çok dengesiz davranıyorum. Seni defalarca kez öldürmeye çalıştım." Seslice burnumu çektim. "Bana karşı niye böyle değilsin, Bronz? Niye bana hep tolerans gösteriyorsun?"

"Bunun cevabı bende de yok, Hisar."

"Hayır var," dedim huysuzca. "Bunun cevabı yalnızca sende, Bronz. Beni neden hep alttan alıyorsun?"

"Eksik bir şey... Dolmayan bir boşluk var," dediğinde çehresinden damlalar akmasına rağmen dolgun dudaklarının arasından fısıldadı. "O yüzden kesin bir cevabım yok. Lâkin o eksiklik ne diye sorarsan, o eksiklik sensin, Hisar."

Eksiksin sen, His. Kendine kadın mı diyorsun?

Lider'in söyledikleri kulağımda çınlıyordu. Eksik olduğumu söylemişti bana. Yıllar sonra beni yine kötü hissettirmişti.

Dudaklarım titredi. "Sen de mi Lider gibi düşünüyorsun? Eksik miyim ben?

"Lider ne düşünüyor?" diye sorduğunda sesinde rahatsızlık vardı.

"Eksik olduğumu," diye mırıldandım suyun dinginliğine bakarken. "Ve bunun çok önemli bir şey olduğunu. Eksik olanı kimse sevmezmiş." Kafamı kaldırıp ona baktım. "Eksik olan birini sever miydin?" diye sordum merakla. "Eksik olmaya zorlanmış birini..."

"Anlaşılan sabaha kadar soru sorma seansımız başladı." Bacaklarımı beline dolayıp beni kendi bedeninden yukarıya kaldırdı. "Sormaya başladığına göre kendine geliyor olmalısın."

"Ben zaten kendimdeyim!" dedim tiz bir sesle. Sabaha kadar soru soracaktım. Çünkü ben böyleydim. "Eksik olanı kimse sevmezmiş.

CamScanner ile tarandı

O da sevmedi. Duyunca çıldırdı, biliyor musun? Beni böyle kabul etmeyeceğini söyledi."

"Kalbinde bir boşluk var diye mi sevmedi seni?" Çok karışık konuştuğum için hiçbir şey anlamamıştı. Anladığını da yanlış anlamıştı.

"Kalpten bahsetmiyorum, Bronz."

"Ben kalpten bahsediyorum."

"Ben ondan bahsetmiyorum hem senin kalbin solda, neden kalbinde bir boşluk olsun ki?" dedim.

"Hayır benim kalbim sağda," dediğinde elimi alıp kendi göğsüne yerleştirdi. Parmak uçlarımda atan kalbinin ritmini hissettim. Düzensiz atan bir kalpti.

"Hayır," diyerek kızdım. Onun elini alıp kendi elimle birlikte göğsüme yerleştirdim. "Bak, solda..." Fakat parmak uçlarımda hiçbir ritim yoktu. Aniden dudaklarımı büzdüm. Gözlerimin dolduğunu hissederken, "Senin kalbin ölmüş," dedim. "Hem bedeni çok soğuk hem de kalbi artık atmıyor. Ölü, bir o kadar da soğuk bir kalbin var. Senin için üzüldüm. Benim kalbim sağda olmasına rağmen atıyor. Senin solda ama atmıyor."

"Hisar-"

Onu konuşturmayıp kendim konuşmaya devam ettim. "Ben üzüldüm diye üzülme sakın, bu kalp ikimize de yeter."

"Kalbin atmıyor çünkü orası sağ tarafın Hisar, solun burası," derken elimi kavrayıp göğsümde hareket etti. Hissettiğim ritimle birlikte kalp atışları daha da hızlanmıştı.

Gözlerimdeki yaşlara rağmen gülümseyip ıslak dudaklarımı araladım. "Kalbin atıyormuş, bak sana dediğim gibi senin kalbin solda. Ben doğrusunu biliyorum. Yanlış olan sensin."

Gözlerini kıstığında, "Bu benim kalbimse, senin kalbin nerede Hisar?" diye sordu.

"Burada," dedim ve elimi az önce koyduğu göğsüne tekrar yerleştirdim. "Benim kalbim sağda." Eğilip başımı göğsüne yasladım. Düzensiz atan ritmi kulaklarıma doldu. Bir süre kalbinin atmasını dinledim.

CamScanner ile tarandı

"Artık anladın mı?" diye sordum. Soğuk suyun yanağıma değme-siyle ona daha çok sokuldum. "Kalbinde hiçbir eksiklik yok. Artık sorularıma cevap bulabilirsin. Eksik olan yalnızca benim."

"Anladım," dedi kabullenmiş bir ifadeyle. "Artık anladım, Hisar."

Başka bir şey demeden beni havuzdan çıkardı. Eve girip çok geç-meden daha önce kaldığım odaya çıktık. Üstümdeki elbiseyi çıkart-mamda yardımcı olduktan sonra kurulanmam için havlu vermişti. Hiçbir şey yapmayıp öylece durduğum için beni göğsüne yaslayıp kendisi kurulamaya başlamıştı.

"Herkes anne baba olmak ister. Sen de olmak ister miydin?" diye sordum bir anda.

"Bilmem, hiç düşünmedim."

"Ama evine çocuk koruması yaptırmışsın. Hiç düşünmediysen ne-den böyle bir şey yaptırdın?" diye sorarken ona yaslı olduğum için bedeninin kasıldığını hissettim. "Bir gün baba olacağını biliyordun, değil mi? Kendini baba olarak düşünmedin ama bir çocuğun olacaktı."

"Evet," dedi yalnızca. O an kalbime ağırlık çöktü.

Kirpiklerimi indirdim. "Benimle sakın olma. Beni sakın sevme. Bana sakın âşık olma. Benimle olursan baba olamazsın, Bronz."

Beni sertçe göğsünden ayırdı ve birbirimize bakmamızı sağladı. "Bana ağlamadığını söyle," derken sesinde acının emareleri vardı.

"Ağlıyorum," dedim gözlerimden sağanak gibi yaşlar akarken. "Ben ağlamayayım da kim ağlasın?"

"Niye ağlıyorsun, Hisar?"

Sabırsız çıkan sesine karşılık sessizce ağlamaya devam ettim.

"Bana neden ağladığını söyle."

Bana yine sert ama acı bir şekilde bakmaya başladı.

"Bakma öyle," dedim hıçkırıklarımın arasında. "Bakma, bakma. bakma." Kafamı iki yana salladım. "Bakma öyle bana. Benden nefret ettiğini hissettiriyorsun öyle bakarak. Öyle bakmanı istemiyorum."

Yavaşça yüzümü kavradığında, "Ağlama ki öyle bakmayayım," dedi. "Bana neden ağladığını söyle. Seni bu denli ağlatan ne, Hisar?"

"Benim hiçbir zaman çocuğum olmayacak."

Sesim ortama şiddetli bir yıldırım gibi düştü.

CamScanner ile tarandı

Bana öyle bir baktı ki, kendimi daha kötü hissettim. Böyle bir şey dememi beklemiyor olacak ki yüzünde şaşkınlık belirdi.

"Yalan söylüyorsun," dedi kaşlarını çatarak. "Her zamanki gibi yalan söylüyorsun."

"Keşke," dedim bunu dilerken. "Keşke yalan söylesem. Büyük bir hasar aldım. Hisar yalnızca hasar alıyor. O yüzden rahmimde hiç bir çocuk tutunamaz çünkü çok hasarlıyım. Olur da hamile kalırsam ikimiz için de ölüm olur." Dudaklarım kenara kıvrıldı. "Ben zaten öleceğim, bir de onun katili olamam."

Bozguna uğramıştı. "Bu hasarı kendi kendine almadın değil mi?" diye sorarken sesinde tehlike sinyalleri çalıyordu.

Sessiz kaldım. Titremeye devam ediyordum. Elini yanağıma yerleştirip yavaşça okşadı. "Cevap ver, Hisar."

"Kendime böyle bir hasar vermezdim çünkü anne olmayı çok istediğimi biliyordum."

Kısa bir anlığına gözlerini kapattı. Dişlerini birbirine bastırdığında çenesi kasıldı. "Kim yaptı sana bunu?" diye sorduğunda aralanan gözlerinde yoğun bir öfke vardı.

"Kimin yaptığını biliyorum ama ona hiçbir şey yapmadım. Çünkü zamanını bekliyorum," diye yanıtladım. "Zamanı geldiğinde asıl kıyametin ne olduğunu görecek."

Alnını alnıma yasladı ve dişlerinin arasında sertçe konuştu. "Bana kimin yaptığını söyle, Hisar."

"Uyuyacağım ben," diyerek geçiştirdim. "Benim için bir mum yakar mısın? Ben artık yakmıyorum; çünkü mumlarımın bitmesini istemiyorum."

"Hisar," dedi.

"Bronz," dedim.

"Konuyu değiştirme."

"Konuyu değiştirmiyorum uyumak istiyorum. Bak zaten çok soğuk. Seni ısıtacağım dedin, ısıtmadın da. Üşüdüğümle kaldım!"

Kıyafetlerimi çıkartıp kuru olanları giyerken onun yanımdaki varlığını umursamadım. Saçlarımdaki ıslaklığı havlu yardımıyla aldığında beni yatağa yatırdı. "Biraz olsun ısındın mı?" diye sorarken üstümü örttü.

CamScanner ile tarandı

"Sen sarılırsan ısınırmışım."

"Islak kıyafetlerle duruyorum," dedi. "Sarılırsam daha çok üşürsün."

"Hasta olursan ben bakmam şimdiden söyleyeyim, Zorlu baksın sana. Hasta olan kimseyi çekemem çok huysuz oluyorlar. Sen zaten huysuz bir şeysin iyice çekilmez olursun."

"Tamam," diye fısıldadı. "Zorlu bakar bana."

"Bronz," dedim. "Bir şey soracağım."

"Sor."

"Çocuğun olursa adı Platin mi olur?" İğrenç bir şey söylemişim gibi bakarken konuşmaya devam ettim. "Altın, Gümüş ve Bronz diye devam ediyorsunuz. Herhâlde çocuğun olursa adı Platin olur."

"Sen mümkünse bir daha sarhoş olma, Hisar."

"Komikti kabul et," diye mırıldandım. "Soyadını çok merak ediyorum. Acaba adıma yakışır mıydı?"

Bir anlığına duraksadı.

"Yakışıp yakışmadığına baktın, değil mi?" diye sorarken muzip bir ifade takındım.

"Evet."

"Eee yakıştı mı peki?"

"Yakıştı," diye yanıtladı. "Hem de çok."

"İyi ki çocuğum olmuyor," derken uykunun beni esir altına almasıyla seslice esnedim. "Yoksa adını Junior Bronz koymak zorunda kalabilirdim."

"Bronz bir isim değil, Hisar. Yalnızca bir lakap. İsim olarak koyamazsın." Yüzünü buruşturdu. "Hem izin vermezdim zaten. Unut sen onu."

"Ben izin verirdim," dedim ona bir vasiyet verdiğimi fark etmeden. "Çocuğuna benim adımı koyabilirsin. Hisar'ı değil ama His'i. Sonsuza dek yaşardı. Yaşatır mısın?" Sessiz kaldı. "Bronz yaşatır mısın?" diyerek tekrarladım. "Eğer cevap vermezsen hiç uyumayacağım ve başının etini yiyeceğim."

"Yaşatırım," dedi. O an ilk kez bana uyu dememişti. "Yaşatırım, Hisar."

CamScanner ile tarandı

"Yaşatırım," demiştim. O an ilk kez ona uyumak dışında farklı bir şey demiştim. "Yaşatırım, Hisar."

O gece sabaha kadar ağladı. Göz yaşlarından göl yaratmak istercesine hiç susmadan ağladı. Ona ne sus ne de ağlama demiştim. Başından bir an olsun ayrılmamıştım. Teselli edebileceğim bir şey değildi. Söyledikleri çok ağır şeylerdi. Acıları gözlerinden akmayacak kadar yüreğinde nasır tutmuştu. Ağlamakla bitmezdi.

Yana yana sönecekti.

Bazen o kadar iyi bir oyuncu oluyordu ki şaşırmadan edemiyordum. O geceki gözyaşları her şeyiyle gerçekti. Anne olmayı çok istediği aklıma dahi gelmezdi.

O gecenin sabahı ise her zamanki Hisar gibi uyanmıştı. Kahvaltıya tereyağlı ballı ekmek yaparak başlamış gülmeyi bile ihmal etmemişti. Sarhoşken neler yaptığını ya da neler söylediğini hatırlıyor muydu bilmiyordum lâkin bu konuyla ilgili onunla hiç konuşmadım. Kendisi bir şey demediği sürece de kolay kolay konuşmazdım da.

Arkana'dan eve dönmüş, kendi bloğumda dinleniyordum. Hisar'da burada kalıyordu. Burada dediğim kendi kısmımda değildi, misafirlerin ağırlandığı bloktaydı. Sarhoş olup onu eve getirdikten sonra kalmaya devam etmişti. Buradaki varlığına alıştığım için onu artık misafir olarak görmüyordum.

Sesine de alışmıştım.

Bağırıp çağırmasına, sürekli olarak gürültü çıkarmasına, başımın etini yemesine alıştım sayılırdı. Tam bir sessizlik oldu diyorum, çok geçmeden, "Bronz tırnaklarıma baksana güzel mi?" diye bir ses duyuyordum. İşin garibi Hisar yanımda bile değildi. Zihnime işlemişti artık.

Yine de fazla kendi hâline bırakmamaya dikkat ediyordum. İlla başını belaya sokacak bir şeyler buluyordu.

Telefonuma bildirim düştüğünde bakışlarım oraya doğru kaydı. Mesaj gelmişti.

CamScanner ile tarandı

Zorlu: Akşam yemeği için ateşli bir sunum mu istediniz?

Bunu neden sorduğunu anlamadığım için kaşlarımı çattım. Zorlu yediğimi içtiğimi genelde yemek yapıldıktan sonra kontrol ederdi. Öncesinde hiçbir şey demezdi.

Ben: Hayır, akşam yemeğimi yedim çoktan.

Zorlu: Bana söylemediniz?

Okuduğum yazılarla alındığını anlayabilmiştim.

Ben: O saat diliminde sana izin vermiştim. Her neyse, ne yemeğinden bahsediyorsun?

Zorlu: Diğer blokta mutfaktaki termal kameranın bakış açısına göre sıcaklığın arttığını görüyorum. Devia Hanım ne zamandan beri ateşli yemekler yapıyor?

Ona hızlıca cevap yazdım.

Ben: Devia Hanım yıllık izinde, Zorlu.

Saniyeler içinde ondan cevap geldi.

Zorlu: Anladım, o zaman eviniz yanıyor.

Mesajı okuduğum gibi oturduğum yerden kalktım. Kızım bacağıma sırnaşmış olduğundan için ani kalkışımla o da toparlandı. Dış kapıya doğru ilerleyip vakit kaybetmeden dışarıya çıktım. Zorlu da kendi yerinden çıktığında ileriden gelen Safa'yı gördüm.

"Abi..." Bakışlarıyla misafir bloğunu işaret etti. "Korumalar bu bloktan is kokusu aldığını söylüyor. Bir yerde yangın başlamış olabilir."

Zorlu elindeki tableti bana uzattı. Evin bütün krokisine termal görüntüyle bakarken mutfaktaki kırmızılık telaşlanmama neden oldu. Tek bir kişinin adı aklıma gelirken, "Hisar," diye fısıldadım. Saat gece yarısı olmak üzereydi. Çoktan uyumuş olmalıydı. Genelde erkenden uyurdu. "Hemen ilgilenin Safa, mutfak kısmında." Tableti Zorlu'ya geri uzattım. Safa, Zorlu'nun önderliğinde yangın bölgesine ilerledi. Yangın söndürmenin devreye gireceğini bildiğim için içimi ferah tutmaya çalışıyordum. Evin diğer bir girişinden içeriye geçeceğim sırada kapalı olan kapıyla karşılaştım. *Sikeyim*. Ev otomatik olarak kilitlenmişti. Çünkü gece yarısı olmuştu.

CamScanner ile tarandı

Telefonu evde unutmuş, tableti de Zorlu'ya vermiştim. El izimi okutmadan hiçbir kapı açılmayacaktı. Hisar içerideyse, kendi başına çıkamaz, soluyacağı havadan dolayı baygınlık geçirebilirdi. Hızlı düşünüp elimi çabuk tutmam lazımdı. Safa yanıma gelerek bana gaz maskesi uzattı. Çoğu koruma da maskelerini takmıştı. İçeriye girmek için hazırda bekliyorlardı. Elime aldım ama yüzüme takmadım.

Safa yanımda konum aldığında, "Nereden başlamış?" diye sordum. "Yangının kaynağını öğrenebildiniz mi?!"

"Evet, mutfaktan başlamış, abi," dediğinde bakışlarını endişeyle bana çevirdi. "Yangın söndürme devreye girmiyor. Bir aksilik mevcut. Kendimiz girip söndürmeliyiz."

"Hay sikeyim," diyerek belimdeki silahı çıkarttım.

"Türk lokumu yenge içeride miydi?"

Evin içindeki her adımı takip ettiğim için nerede olduğunu anlık olarak biliyordum. "İçeride olması lazım, bahçeye çıktığına dair bir bildirim almadım," derken kapıya doğru nişan aldım.

Safa kulaklığına, "Tamam," dedi. Bakışları beni buldu. "Yenge içerideymiş. Mutfak kısmında bir hareketlilik var. Termal kameraya yansıyor. Kesin olarak orada."

"Geri çekil, Safa." Öğrendiğim bilgiyle gözlerimi kıstım ve silahımdaki bütün kurşunları sürgülü cama boşalttım. Cama değen ilk kurşun delik açılmasına neden olurken ardı ardına yağmur gibi yağan kurşunlarla cam kısa sürede tuzla buz olmuştu.

Camdan dışarıya taşan yoğun koku ve ısıyla vakit kaybetmeden gaz maskesini yüzüme geçirdim ve içeriye doğru koşmaya başladım. Diğerleri peşimden gelirken, "Hemen odasını kontrol edin!" diye emrettim. Dumanların izin verdiği kadarıyla görmeye çalışırken hedefim olan, ezbere bildiğim mutfağa yürüdüm. Duyduğum öksürük sesleri-ne, kırılma sesleri de eşlik etti. Gelen gürültüye doğru ilerledim. "Hi-sar?" diye seslendim. Tam nerede olduğunu göremiyordum. Yangın çok harlı olmasa da duman her yeri kaplamıştı. Kendi sesini duyura-bilmek için bir şeyler kırdığını fark ederken sesin nereden geldiğini de anladım. Bahçeye çıkan kapı kısmındaydı.

CamScanner ile tarandı

Dizlerinin üstüne çöküp kendini korumaya aldığını gördüğümde neye uğradığımı şaşırdım. Eli boğazını tutuyordu. Yüzümdeki maskeyi çıkarttığım gibi onun yüzüne geçirdim. "Ne işin var senin burada?!" diye bağırdığımda sesim olduğundan yüksek çıktı. "Niye hep olmaman gereken yerde oluyorsun Hisar!"

İyice kötüleşmeden onu bacaklarından tutup kaldırdım ve kucağıma aldım. Oturma odasındaki koltuklara bırakıp iyi olup olmadığına geç olmadan bakmak istedim. Saçlarını iteleyip yüzünü inceledim.

Gözlerimiz kesiştiği anda ağlamaklı bir ifadeyle, "Nasıl oldu anlamadım," diye fısıldadı. Kelimeleri parça parça, zorlukla söylemişti. "Bir anda büyüdü, kapıdan çıkamadım. Bahçe kapısı kilitliydi! Kırmaya çalıştım, kıramadım!" Evdeki her şey kırılmaz yapıdan oluşuyordu. Üstüne otomatik kilitlenme de devreye girdiği için orada kalakalmıştı.

Onu susturup, "Sakinleş," dedim. "Nefes almaya çalış, kendini yorma."

"Öleceğimi sandım," diye fısıldadı. Gözlerinden yaşlar yağmur gibi yağıyordu. "Bağırdım, çağırdım ama kimse beni duymadı!"

"Ses geçirmez sistem var," dedim bakışlarımı ondan kaçırırken. "Korumalar eve yaklaşamaz. Yangını erken fark ettiler." Bedenine hızlı bir bakış attım. "Yanmadın değil mi?"

Bana cevap veremeden öksürmeye başladı. Nefesi kesilir gibi olurken parmakları gömleğimi kavradı. "Hisar," diye seslendim. Diğer eli göğüs kafesini tırmalıyordu. "Astım ilacını veriyorum," dedim elimi gömleğimin cebine atarken. "Sakin ol tamam mı?" Maskesini indirdim ve ilacını çıkarttığım gibi dudaklarına yasladım. Derince nefeslenirken ıslak kirpikleriyle kuş gibi titremeye devam etti.

Onu kendime çektim ve göğsüme yasladım. Bir yandan saçlarını okşarken sakinleşmesini bekledim. "Ah, Hisar ah! Niye hep belanın dibinde bitiyorsun?"

"Yanarak," dedi cılız bir sesle. "Yanarak can verecektim ve senin bana dediğin bu mu?!" Gömleğimi avuçlarının arasına sıkıştırdı. Ba-

CamScanner ile tarandı

kışlarım gömleğimi tutan parmaklarına düştü. Ütüsünü bozmuştu. "Ne diye kapılar otomatik olarak kilitleniyor? Ya gelmeseydin ne olacaktı?!"

"Geldim," dedim hızlıca. "Geldim ben sana," derken onu sakinleştirmenin yollarını arıyordum. "Bak ben buradayım. Hiçbir şey olmadı."

"Nefret ediyorum senden!" diye bağırdı. Ardından defalarca öksürdü. "Evinde hep başıma bir iş geliyor! Senden de evinden de nefret ediyorum."

"Tamam, nefret et. Haklısın." Sesimde yoğun bir pişmanlık vardı. Bu evde olma düşüncesinden artık nefret ediyordum. Onunla ilgili her şey, günün sonunda nefrete dönüşüyordu.

"Abi..." Safa'nın salona girdiğini gördüm. Başındaki gaz maskesini çıkardı ve yanında duran komodinin çekmesine yerleştirdi. Hisar da benim gibi Safa'yı izliyordu. Hepsine kızasım vardı ama yeri değildi. Önemli olan Hisar'dı ve o da kucağımda duruyordu. Diğerlerine hesabı sonra soracaktım. "Yangın tamamen söndürüldü. Koku dışında hiçbir şey kalmadı. Havalandırılmasını sağlayacağız."

"Hisar'ın odasını hazırlayın ve bana oksijen tüpünü getirin," dedim.

Safa, "Hemen ilgileniyoruz, abi," deyip ayrıldı.

Hisar göğsümden ayrıldığında cılız bir sesle, "Götür beni buradan," diye fısıldadı. "Aynı havayı soludukça kötü oluyorum."

"Üst katı senin için ayarlıyorlar," dedim soğukkanlı durmaya çalışırken. "Henüz hazır değil."

Konuşmamla tamamen bana doğru döndü ve ters bir bakış attı.

"Kafayı mı yedin sen?!" dedi öfkeyle. "Her yer buram buram is kokuyor. Üst kat kokmayacak mı sanıyorsun? Öksürmeden duramıyorum! Amacın beni öldürmekse doğru yoldasın!"

Daha fazla bağırmasına müsaade etmeden onu kucaklayıp koltuktan kaldırdım. "Ah başımın belası..." Yürümeye başladığımızda bir kuş gibi bana iyice sokuldu. Başını boynuma yerleştirip derin soluklar alarak nefesini düzene sokmaya çalıştı. Titremesi azalmıyordu. "Sakinleş biraz," diye fısıldadım. "Kuş gibi titriyorsun."

CamScanner ile tarandı

"Söylemesi kolay tabii," dedi kinayeli bir tonda. "Yanarak can vermek üzere olan sen değildin!"

"Yanmadın Hisar," dedim bıkkın bir tonda. "Bu evin içinde olduğun süre boyunca sana bir şey olmasına bir daha asla izin vermeyeceğim."

Gözlerini gözlerime dikti. "İzin vermez misin gerçekten?"

"Vermem."

Onu kendi bloğuma getirene kadar bahçede olabildiğince yavaş davranmıştım. Ona dışarıda dur, hava al desem yine bağıracak, havanın soğuk olduğunu söyleyecekti. Kapı girişine yaklaştığımda kenardaki mekanizmaya gözlerimi zorlukla okuttum. Daha önce bedenimde kurşun varken, üstelik bayılmak üzereyken, bu kapıyı açmaya çalışmış fakat şimdiki kadar zorlanmamıştım. Açılan kapıyla kucağımda Hisar'la içeri girdim. Titrek bakışlarını aydınlık yerde gezdirdiğinde gözlerini kıstı.

"Kendi bloğuna mı getirdin beni?" diye sorarken kaşları havalandı.

"Evet," dedim.

Sesi az öncekine nazaran daha güçlü çıkarken, "Dur," diye mırıldandı. "Yürüyebilirim artık."

Onu kucağımdan indirince bedenini dikleştirdi ve durmadan sorguladığı eve kısa bir bakış attı. Saçlarına kadar is kokuyordu. "Üstündekilerden hemen kurtul," dedim. "Hatta sen direkt duşa gir, ben sana yeni ve temiz kıyafetler getiririm. Bütün tenine duman kokusu sinmiş. Seni rahatsız etmesin."

Bakışları beni bulduğunda sorun çıkarmadan, "Haklısın, duş alsam çok iyi olacak," dedi. Kolaylıkla kabul etmesine şaşırmıştım. "Nerede duş alacağım?"

Önden yürümeye başladığımda, "Benimle gel," dedim. Ev kendi içinde üç katlıydı. Diğer bloklarla aynı olsa da diğerlerine göre daha mütevazıydı. Peşimden gelirken onu kontrol etmeyi ihmal etmiyordum. İkinci kata getirdiğimde banyonun olduğu kapıyı araladım. Göstermiş olduğum yere girdi. "Duş alabilecek misin?" diye sorduğumda bana anlamayan bir ifadeyle baktı.

CamScanner ile tarandı

"Yaklaşık olarak yirmi altı yıldır kendim alıyorum," derken alay eden bir tınıyla konuştu. Tekrar böyle konuştuğuna göre kendine gelmiş olmalıydı. "Ama benimle duş almak istersen hayır demeyeceğim."

Onu banyoda tek bırakmadan önce, "Kapıya kıyafetleri bırakırım," dedim.

Yangının nasıl gerçekleştiğini öğrensem iyi olacaktı. Ona bu evin içinde hiçbir şey olmasın istedikçe her geçen gün daha kötüsü oluyordu. Bu gidişle bu ev onun mezarı olacaktı.

HİSAR ALATAV

Su, tenimden akıp giderken kendimi suyun dinginliğine bıraktım. Dumandan fazlasıyla etkilenmiştim ve bütün tenime o isli koku yapışmıştı. Vücudumu tekrar tekrar Bronz'un duş jelleriyle sabunlarken rahatlatıcı kokuyu soludum. Bir süre boyunca ılık suyla duş aldıktan sonra duman kokusundan arınıp tamamen temizlenmiş, kendime gelmiştim. Tenimde tek bir is kokusu yoktu ve bu beni rahatlatmıştı. Bronz'a ait ürünlerin kokusu tenimde yuva bulmuştu.

Banyodan çıkınca sessizlik beni rahatsız etmişti. Bana bırakılan kıyafetleri giydim. Kendi aldığım giysilerdi. İlk geldiğim yere ilerlediğimde kollarını göğsünde birleştirmiş duran Bronz'u gördüm. Bir ayağını hafifçe diğerinin üstüne uzatmıştı, yavaş ve tempolu şekilde yere vuruyordu.

Sinirliydi.

Hem de çok.

Fakat çok seksi göründüğünü kabul etmeliydim. Öfke ona çok yakışıyordu.

Beni görmesiyle dolgun dudaklarını araladı. "Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Sevecen olduğunu düşündüğüm sesimle, "Banyon güzelmiş," dedim.

CamScanner ile tarandı

"Yangınla ilgili Hisar," dediğinde sesindeki tehlikeli tonu işit-
memle gözlerimi devirdim.

Nereye bakacağımı şaşırırken gördüğüm koltuğa yavaşça kendi-
mi attım. "Yangınla ilgili söylemek istediklerim var elbette," dedim
bacak bacak üstüne atarken. "Eğer bu sefer de beni buraya getirme-
seydin umudumu tamamen kesecek, bir daha evine adım atmaya-
caktım!"

Bronz dumura uğrayan ifadesiyle dudaklarını araladı. "Bilerek
yaptın," dedi sesine yerleşen hayal kırıklığıyla. "Yangını bilerek çı-
kardın. Kamera kayıtlarını izledim. Yapan sensin!"

Pişkinliğim yüzümden okunuyorken saklama gereği duymadım.
"Evet?"

"Sen gerçekten kafayı yemişsin!" diye bağırdığında alnındaki da-
marları belirginleşmişti. "Yangın söndürmeyi devre dışı bırakan da
sen miydin?!"

Dudaklarımı *bilmiyorum* dercesine büzdüm. "Belki..."

"Hisar..." Sesindeki tehlikeli tınıyı derinliklerime kadar hissettim.
"Hisar!" Kafasını iki yana salladı ve kabullenemeyen bir ifadeyle
bana baktı. "Beni çıldırtmak mı istiyorsun sen? Ya zamanında gel-
meseydik o zaman ne olacaktı? Buraya girme pahasına nasıl yanmayı
göze alabiliyorsun?!"

Umursamazlık ikinci derim olabilirdi. Bir şeyi istiyorsam, almak
için gözümü kararttığım doğruydu. Hemen olmazdı ama mutlaka
olurdu. "Ah Bronz, beni hiç tanımamışsın."

"Bu oyun oynayabileceğin bir şey değil!" diye bağırdı. "Canın söz
konusu!" dediğinde öfkesi fokur fokur kaynamaya başladı. "Üstelik
mutfaktasın! Orada patlayacak bir sürü şey var! Evi kendinle birlikte
havaya uçurabilirdin! Akılsız biri de değilsin ki nasıl böyle davrana-
bilirsin aklım almıyor!"

Benim ölmek için doğduğumu bilse neler yapardı acaba?

Omuz silktim. "Daha önce yapmadığım bir şey değil. Hatırlatırım,
patlattığım evde ikimiz vardık."

"Sen normal değilsin," dedi. "Bu normal değil."

CamScanner ile tarandı

"Sana beni kendi elinle bu eve sokacaksın, demiştim." Sesim onun aksine ılımlı ve kendinden emindi. "Beni kendi elinle, kendin isteğinle bu eve soktun. Ben bir şeyi istiyorsam mutlak surette alırım, Bronz."

Oturduğum koltuğa sert bir tekme attı. "Kafayı yedirttin bana, kahpe!" Eliyle ensesini sıvazladı. "Sen tehlikeli olmaktan da çıktın!"

"Bazı insanlarla iki kere tanışırmışsın," dedim ifademi bozmadan. "Sanırım biz seninle daha çok tanışacağız, Bronz."

"Daha kaç senle tanışacağım bilmiyorum ama bıktım, Hisar," dedi bezgin bir tonda. "Bıktım! Tanışacaklarım arasında canına değer verecek bir Hisar var mı? Söyle de ona göre boşuna beklemeyeyim!"

"Korkma," diye mırıldandım. Tahmin ettiğimden çok sinirlenmişti. Onu hep hayal kırıklığına uğratıyordum ama sanırım bu en fenasıydı. "Henüz ölmeyeceğim. Daha vaktim var, bir şey olmazdı bana."

Bana son bir bakış attığında bir şey deme gereği duymadı. Dese de çok bir etki edeceğini düşünmüyor gibiydi. Evin içinde ilerlediğinde oturduğum yerden kalktım. Bir yandan evi incelemeye başlamıştım. Yüksek tavandı, daha önce bu kadar yüksek bir yer gördüğümü hatırlamıyordum. Diğer bloklar gibi üç katlı olmalıydı. Gri ve siyah ağırlıklıydı.

Duvardaki tabloları incelerken, "Hiç misafirperver değilsin," diye seslendim. "İnsan bir şeyler ikram eder!"

"Odama geçeceğim," dedi soğuk bir tonlamayla. "Sen de ne halt yemek istiyorsan yiyebilirsin! Sonuç olarak istediğin yerdesin!"

Aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdim ve ona arkadan sarıldım. "Kızma," dedim masum bir tavırla. "Tamam kızma, senin bana kızman beni yalnızca yükseltiyor ve öpesim geliyor."

"Hisar!" diyerek uyarır bir tonda adımı söyledi. "Şu an bana sarılmanın sırası değil. Sana bu kadar öfkeliyken bana sarılıp durma!"

Odasına gitmesiyle onu takip ettim. Burası yabancı gibi gelse de çok da yabancılık çekmiyordum. Tanıdık kokuyu almam buna en büyük etkendi. Odası çift kapılıydı. Kapıyı araladı ve içeri girdi. Üstündeki ceketi bir hışımla çıkarıp aynanın karşısına geçti.

CamScanner ile tarandı

Bakışlarım merakla odayı incelemeye başladı. Odasının tasarımı çok güzeldi. Ağır bir havası vardı. Siyah renk burada daha ağırlık taydı. Bronz'un odasıyım diye bağırıyordu. Boydan boya olan cam sayesinde dışarısı tamamen görünüyordu ama dışarıdan içerinin gö rünmesine imkân yoktu.

Duvarlar tablolarla doluydu. Bir tek yatağının baş ucunda tablo yoktu. "E hani, odanda resmim asılı değil?" diye sordum merakla. "Yatak örtünde de panterinin resmi yok?!"

Bronz aynadan beni incelerken, "Ne sanıyorsun bilmiyorum ama çok fazla hayal kuruyorsun," dedi. Bir yandan kol düğmesini çıkar tıyordu.

"Ama neden insanları buraya almıyorsun ki?" Soruşum karşısında kaşlarını çattı. "Ben de ne sanmıştım... Bana takıntılı olup her yerde resmimin asılı olduğunu bile düşünmüştüm!"

"Mahremiyet diye bir şey duymadın mı? Bana ait bir yer olsun istedim sadece!"

Kimliksiz biri için bu mahremiyet az bileydi. Ben onun yerinde olsam, eve kimseyi almazdım. O sadece bloğuna almıyordu.

"Hiç beklentimi karşılamadı," derken kalçamı yavaşça yatağa bı raktım. "Kendi bloğunda çıplak da gezmiyorsun. Bütün hayallerim yıkıldı."

"Sana yıkılacağını söylemiştim."

Bronz üstündeki siyah gömleği çıkartmış hâlde bana doğru adım ladı. Yatak ucuna geldiğinde dirseklerime yaslanıp doğruldum. Tek kaşımı kaldırıp, "Niye üstüme üstüme geliyorsun?" diye sordum.

Tek bacağını yatağa yasladı ve üzerime doğru eğildi. Ne kadar çekici durduğunun farkında değildi. Üstelik yarı çıplak sayılırdı. Ba kışlarım tenine bakmamak için zor dayanıyordu.

"Sana bazen gerçek anlamda ceza veresim geliyor, böyle uslan istiyorum. Uslan ki, bir daha aynı hataları yapma, Hisar." Sert çıkan ses tonu tüylerimi diken diken etmişti. "Sonra diyorum ki, vereceğin cezalar ona ödül olur, o zaten bunları istiyor."

Ona meydan okurcasına baktım. "Nasıl cezalar, Bronz?"

Üstüme daha çok eğildi. Eğilmesiyle bedenim tamamen yatakla

CamScanner ile tarandı

buluştu. Ellerini avuç içlerime yerleştirdi ve yavaşça sıktı. "Böyle elini kolunu bağladığım..." Bakışları bakışlarıma kenetledi. "Bütün terini akıttığım..." Yutkunmama neden oldu. "Tüm sinirimi çıkarttığım..."

Sıcak nefesi tenime düştüğünde sert bir soluk aldım. "Neden bana ceza vermiyorsun?" diye sorduğumda ellerini çekip belime doğru götürdü. Kendini bana bastırıyordu. "Uslu bir kız olmam için beni cezalandır."

Bluzumu hafifçe sıyırıp elini belime yerleştirdi. Çıplak tenimle temas etmesiyle dudaklarımdan memnuniyet içeren bir mırıltı döküldü. Tenimde varlığını hissettiğim soğuk metal benden sıyrıldı. Bronz, bıçağımı almıştı.

"Sana hiçbir şey yapmayarak en büyük cezayı vereceğim," derken doğruldu. Bıçağımı alıp benden uzaklaştırdı.

"Beni yükselttikten sonra böyle demen..." Ona ters bir bakış attım. "Ayrıca silahlarımı almak için bana dokunmaya son ver!"

"Hiç rahatsız olmuş gibi değildin," dediğinde elini kemerine yerleştirdi. Gözlerimin içine baka baka kemerini ağır bir hareketle açtığında metal sesi odada yankılandı.

Fermuarını indirdi. Kemeri tamamen belinden çıkartıp avuçlarının arasında sıktı. O tok ses odanın içinde duyulduğunda irileşen gözlerimle ona bakmaya devam ediyordum.

"Siktir, siktir siktir," dedim kendimi tutamazken. "Gerçekten gözlerimin içine baka baka soyunacak mısın?"

Büyük bir sakinlikle, "Uyuyacağım," dedi.

"Ama soyunuyorsun," dedim.

"Üstümü çıkarıyorum," dedi.

Pantolonunu özenle çıkardığında altında baksırıyla kalmıştı. Siyah iç çamaşırı tenini kaplarken onu incelemekten kendimi alamıyordum. "Takım elbiseyle uyumuyor musun?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ben takım elbiseyle uyuyorsun sandım!"

O kadar bir bütün hâldeydi ki, takım elbiseyle uyuyorum dese asla şaşırmazdım. Onu takım elbise dışında hiçbir kıyafetle görmemiştim. Kısa kollu bile giymiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Anlaşılan bu gece daha çok hayal kırıklığına uğrayacaksın, Hisar."

"Kırıla kırıla un ufak oldum," dedim acı çeken bir sesle. "Ama kırılan kalbimi tamir etmek istersen onu da çıkartabilirsin." Bakışlarımla altını işaret ettim. Vücudu çok iyiydi. Kendine fazlasıyla önem veriyordu. Bu apaçık ortadaydı. Gözlerimi ondan alamıyordum.

"Çok beklersin," dedi.

Odanın içindeki kapıya girdi. Geri geldiğinde altını değiştirdiğini, yine siyah fakat farklı markaya ait bir iç çamaşırı giydiğini gördüm. Yatağa yaklaşmasıyla, "Beraber mi uyuyacağız?" diye sordum.

"Seni evimin içinde ancak böyle kontrol altında tutabilirim. Buradaki varlığına alışmam için bana süre ver," dedi. "Buraya benden başka kimse girmiyor. Şimdiyse sen de benimlesin."

Seninleyim.

"Yani beraber uyuyacağız," diye fısıldadım. Heyecanlanmıştım.

"Öyle gözüküyor. Yatağımdan çıkmaya niyetin yok gibi," dedi. "Yatağımdan başka yerde uyuyamam."

Beni kovamıyordu. Ben de arsız yüzsüz bir şey olduğum için odasından gitmiyordum. Onun yatağını işgal etmiştim. "Bana olan sinirin geçti mi peki?"

"Hayır," dedi. "Kendine değer verene kadar da geçmeyecek."

Yatağa uzandı. Anlaşılan takım elbiseyle değil de sadece iç çamaşırıyla uyuyordu. Daha ne isterdim ki...

Biraz sıcak olmuştu ve tenim ısınmıştı. Bu yüzden, "Odanda klima yok mu?" diye sordum.

"Buranın sıcaklığını yüksek tutuyorum," dediğinde bedeninin yarısına kadar örtüyü çekti. "Yarı çıplak uyuduğum için."

Tamamen bana doğru döndü. Bakışlarımız kesiştiğinde defalarca aklımda kurduğum an, sonunda gelmişti. Bronz'la uyumanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum.

"Ben böyle yatacağım da sen kıyafetlerini çıkartmayacak mısın?" diye sordu.

Elini kıyafetime attığında onu durdurup aynı zamanda, "Dur," dedim.

CamScanner ile tarandı

İlgili bir sesle, "Sabaha kadar pişersin," dedi.

"Sorun olmaz."

Bakışları sertleşti. "Çıkart, Hisar," dedi. "İç çamaşırlarınla kal."

"İstemiyorum," derken sesim netti.

Parmakları karnımı bulduğunda beklemeden içeri sızdı. Hafifçe aşağıya doğru kaydı, alt göbeğimden kasıklarıma yol aldı. İzi hep kalacak yaralarımın üstünde durduğunda sıcak parmaklarını tenimde hissetim.

"Burayı mı sorun ediyorsun?" diye sordu. Eğer iç çamaşırlarımla dursam gayet açık bir şekilde orta yerde duracaktı. Yara izlerimin gözükmesini sevmiyordum.

Sessiz kaldım.

Benim sessiz kalmamla konuşmaya devam etti. "Sorun etme, Hisar," dedi yatıştırıcı bir sesle. Parmak uçları tenime hafifçe baskı uyguladı. Yara izlerimin üzerinde gezerken bir yandan da okşuyordu. "Sorun edilecek hiçbir şey yok."

Kendimi kastığım için öylece kalakalmıştım. Daha önce kimse dokunmamıştı. Dokundurtmamıştım. Görmelerine bile izin vermemiştim. Şimdi ise Bronz orayı okşuyordu.

"Kötü duruyor," diye fısıldadım. Ben bile bakmaya tahammül edemiyordum. Kendim dikiş atmaya çalıştığım için normal yara izlerinden daha berbat bir durumdaydı.

"Tam aksine," dedi Bronz. Bluzumu yukarıya sıyırdığında ona karşı çıkamadım. "Öpülecek gibi duruyor."

Hiç beklemediğim bir şeyi yapıp yara izimin üstüne dudaklarını bastırdı. Tenime şifa akıttı. O an öleceğimi sanmıştım, nefesim kesilmişti. Parmaklarım çarşafı kavradı ve yavaşça sıktı. Bronz kötü olduğunu düşündüğüm yara izini bir kere daha öptü.

Yalan söylüyorum diye dudaklarımdan öpmeyen adam, yara izimden öpüyordu.

Yara izleri yalan söylemezmiş.

Sen beni hep yara izimden öp.

Bana her şeyi unutturmak istercesine tekrar öpünce usulca titredim.

CamScanner ile tarandı

Bluzu biraz daha sıyırdı ve sutyenimi ortaya çıkardı. Çevik bir hareketle kafamdan geçirdiğinde üstümden tamamen çıktı. Parmakları altımdaki eşofmana gittiğinde onu da aynı hızla tenimden sıyırdı. Yara izi daha çok ortadayken bakışlarını oradan çekmiyordu. "Nasıl olduğunu merak ediyorum," dediğinde nefesini kasıklarımda hissettim. "Anlatacak mısın?"

"Başarısız oldum," dedim tek nefeste.

"Neyde?" diye sordu.

Anlatacak gücü kendimde bulamıyordum. Üstelik bu kadar yalanın içinde ona nasıl anlatacağımı bile bilmiyordum. Anlatsam inanır mıydı, o da meçhuldü. Daha önce kimse sormamıştı. Kimse yara izimi merak bile etmemişti.

"Fazla merak iyi değil, Bronz," dedim alaya almayı seçerek. "Fazla merak iyi değil."

"Bacağındaki kesik tamamen iyileşmiş," dedi orayı okşarken. "Uslu bir kız olduğunda yaraların nasıl da iyileşiyor."

Bana doğru iyice yanaştığında gece lambasına uzandığını gördüm. İçimi kaplayan endişeyle, "Işığı kapatmayacaksın, değil mi?" diye sordum.

"Işıklı ortamda uyuyamam," dedi.

"Işıksız ortamda uyuyamam," dedim.

Biri geceye, biri gündüze âşık iki kişiydik. Ben Güneş, o ise Ay'dı. Asla kavuşamazdık.

Gecenin gündüze direnişiydik.

Yüzünü garip bir ifade kapladı. "Niye bu kadar birbirimize tersiz?" dedi.

"Bilmem," dedim omuz silkerken. "Aynı olsak senden hoşlanmazdım. Kendim gibi birini görmek istemem." Beni kolay kolay kimse sevmiyordu. Benim gibi olan biri olsaydı, sanırım ben de sevemezdim.

"Benden hoşlanıyor musun?" diye sorduğunda sesinde şaşkınlığın nidası vardı.

Yüzümü gülümseme kapladı. "Yalan yok, hoş adamsın."

Konuyu kapatmak istercesine, "Uyu hadi," dedi. "Sabaha uyanır

CamScanner ile tarandı

mıyım bilmiyorum ama o zamana kadar iyi bir uyku çekmek istiyorum, Hisar." Bana takıldığı için gözlerimi devirmeden edemedim. Onu öldüreceğimi düşünüyordu.

"Sana adınla seslenmemi ister miydin?" diye sorduğumda tepkisini incelemek için bakışlarımı çehresinde tuttum.

Önce kaşlarını havaya kaldırmış sonra çatmıştı. "Bu nereden çıktı şimdi?" dedi. "Önceden yaptığın gibi her gece uyumadan önce isim uydurmaya devam edecek misin gerçekten?"

"Sana dair hiçbir şey bilmemek çok can sıkıcı," dedim uykumun olmadığını fark ederken. "En azından bana söyleyebilirsin! Benimle ortak olmak istiyorsun ama hakkında bildiğim tek bir şey yok!"

Benim taklidimi yaparken, "Fazla merak iyi değil, Hisar," dedi. "Fazla merak iyi değil."

"Adın acaba-"

"Uyu Hisar, uyu!"

Işığı kapatmamıştı. Uzandığı yerden hafifçe doğruldu. Onun yataktan kalkmasıyla bütün dikkatim dağılmıştı. Sanırım ışık açık olduğu için burada uyumayacaktı. Yatakta doğrulduğumda bakışlarımı ona diktim. "Seni yatağından etmek istemiyorum," dedim. "Ben diğer blokta uyurum. Koku bu saate kadar çıkmıştır."

"Ne oldu bir anda?" diye sordu.

"Gidiyorsun," dedim.

"Kızım," dedi. Kime dediğini anlamamıştım. Bekledim ve konuşmaya devam etti. "Normalde her gece yanıma gelir. Ayakucumda uyur. Sanırım kokunu aldığı için gelmek istemiyor."

"Kızınla birlikte mi uyuyorsun?"

"Evet," dedi normal bir şeymiş gibi. "Sen uyu, ona bakıp geleceğim."

Başka bir şey demeden odadan çıktı. Bakışlarım onu takip ederken sırtım yatak başlığına yaslanmış bir hâlde duruyordum. Burası normal bir ev gibi görünüyordu. Bir sürü oda, mutfak, banyo, teras... Görünürde sıra dışı hiçbir şey yokmuş gibiydi ancak yine de normal hissettirmeyen bir şeyler vardı.

Bronz, yatak odasına tekrar geldiğinde peşinden kızı da içeri girmişti. Panter beni gördüğünde hırladı. Kendini Bronz'un bacakları

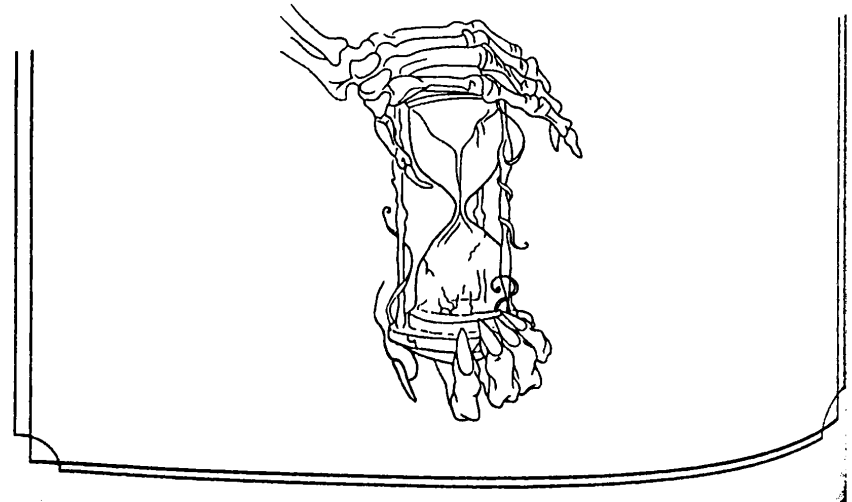
CamScanner ile tarandı

arasına yerleştirip tüylerini sürtmeye başladı. Bronz, onun bu sahiplenici tavrına tüylerini okşayarak karşılık vermişti. Kafasını kendine doğru kaldırıp burnunun üstüne öpücük kondurdu.

Bronz yatakta benim olduğum tarafa geldi, bacaklarımdan tutup beni aşağıya doğru çekti ve tamamen uzanmamı sağladı. Bacaklarımı hafifçe ayırdığında bedenini yerleştirdi. Ona şok olmuş gözlerle bakarken kendini benim bedenimin üstüne bıraktı. Kollarını belime doladığında yüzünü tamamen çıplak karnıma gömdü.

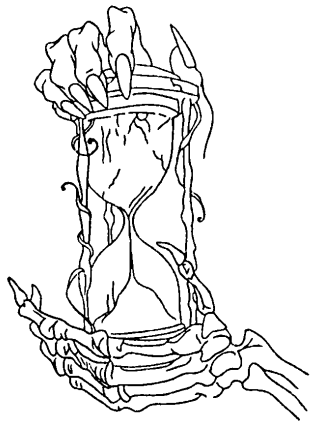
Sıcak nefesi tenime düştü. Kokusu, kokumla bütünleşiyordu. Panter, Bronz'un yatmasıyla çok geçmeden yatağa çıktı. Yatakta ikimize baktıktan sonra küçük bir mırıltı çıkartmıştı. Sonra babasının bacaklarına doğru ilerledi ve kuyruğunu kıvırıp oraya uzandı.

Uyumak üzereyken tek düşündüğüm, Bronz'un yara izimi öpen dudaklarıydı.

CamScanner ile tarandı

16

HAZ VE HİS RESİTALİ

"Ölmek istemiyorsan ne yapman gerektiğini biliyorsun!" Sayısız kere çınlayan sesin varlığı kulaklarımı ağrıtıyor, yüzümden akan kanlar, soluk borumu tıkıyordu. Ölmek istemiyorsam ne yapmam gerektiğini biliyordum. Annemin yanına gitmek, annemle olmak, annemle konuşmak, onunla gülmek istiyordum. Çok mu şey istiyordum?

Parmaklar çenemi yakaladığında kafamı zorla kaldırdı. "Sana diyorum!" dedi giderek artan bir öfkeyle. "Zehir vücuduna etki etmek üzere, sana panzehri verebilmem için sihirli sözcükleri duymam gerekiyor!"

Dakikaları sayıyordum, dakikalardan ziyade zihnimin içinde bir melodi mırıldanıyordum. Mırıldandığım melodinin üçüncü dakikasına girmek üzereydim. Normalde iki dakika, üç saniyeden oluşuyordu. Zehir ne kadar sürede etki edecekti onu anlamaya çalışıyordum. Ölmek üzereyken bile bir şeyler öğrenmekteydim. Ouroboros bana bunu öğretmişti.

Yani babam.

CamScanner ile tarandı

Dudaklarımı araladım. "Haklısın," diye mırıldandım. "Ölmek için çok gencim. Yaşım daha on dokuz. Belki yirmi dokuzu göremeyeceğim bile ama on dokuzu yaşamalıyım."

Sert bir tokat attı. "Taşak geçmenin sırası değil! Sana, baban hakkında her şeyi söyleyeceksin dedim, Alatav!"

"Babam ünlü bir iş adamı..." diye mırıldandım. Dilim uyuşmaya başlamıştı. Zehri boynumdan enjekte etmişti. "Çok sevdiği bir karısı, bir de kızı var." Böyleydi. "Üç kişilik çekirdek aileyiz. Rusya ve Türkiye arasında gidip geliyoruz. Tek bildiğim, babamın iş adamı olduğu."

"Ne dediğinin farkında bile değilsin!" Bacaklarımda yoğun bir ağrı hissederken çok geçmeden bana yine vurduğunu anladım. "Baban zaten ölü bir adam, onunla birlikte gömülmek istemiyorsan bizimle iş birliği yapman gerekiyor. Bizimle iş birliği yap ve hayatını bağışlayalım. Bu demir parmakların arkasında çürüme."

Kafamı iki yana salladım. Bir diğerinin bana yaklaştığını hissederken tırnak diplerimde yoğun bir acı meydana geldi. "Baban yer altı dünyasının en pis insanı. Gerçekten onun kızı olmak istediğine emin misin? Bir farklılık yap ve bize onun kızı olmadığını kanıtla," dediğinde tam olarak babamın kızı olduğumu biliyordum.

Soğuk, uykumu getirirdi. Soğuktan nefret etmem için en büyük nedenlerden biri buydu. Uykum geldiği zaman, şeytanın nidalarını duymak isterdim. Annem, oğlu uyuyacağı zaman ona ninni söylerdi. Şimdi uykum vardı ama ninni söyleyecek bir annem yoktu. Zaten hiç olmamıştı.

Her zamanki gibi kendi kendime annelik yaptım.

"Rodnoy moy," dedim, titreyen dişlerimin arasında. "Tili tili bom. Zakroy glaza skoreye. Kto-to khodit za oknom. I stuchit·sya v dveri."

"Ne diyor?" dedi içlerinden birisi. "Hangi dili konuşuyor?"

"Rusça konuşuyor."

"Hani Rusça bilmiyordu bu kız?" Duyduğum ses bir çarpma sesiydi. Fakat olduğum pozisyondan dolayı bakamamıştım. "Bunca zaman boyunca bize yalan mı söylüyormuş?!"

"Tili tili bom. Krichit nochnaya ptitsa. On uzhe probralsya v dom. K tem, komu ne spit·sya," derken gözlerim kapanmak üzereydi.

CamScanner ile tarandı

"Hemen Rusça bilen birini çağırın," diye devam etti. "Verin şu sikişinin panzehirini de. Belli ki konuşmaya karar verdi."

Dudaklarımdan dökülen kelimelere yabancı olmama rağmen söylemeye devam ettim. Başımdaki gürültüler arttı. Konuşmamaya kararlıydım. Daha değildi. Vakit erkendi. "On idet... On uzhe. Blizko..."

"Ne diyor?" diye seslendi.

"Geliyor, artık yakında diyor," dedi.

"Tili tili bom. Ty slyshish', kto-to ryadom? Pritailsya za uglom. I pronzayet vzglyadom," dediğimde dilim dönmüyordu. Kelimelerim peltek çıkıyordu.

"Tili tili bom. Duydun mu, yaklaşan kim? Saklandı bir köşeye, dimdik sana bakıyor," diyerek benim gibi ritimle söyledi.

"Tili-tili-bom. Vse skroyet noch' nemaya. Za toboy kradet·sya on. I vot-vot poymayet..." dedim. Gözlerim tamamen karanlığa gömülürken geriye sadece sesler kalmıştı.

"Tili tili bom. Her şey gece ile susar. Sana doğru geliyor. Ve yakalamak üzere..."

"Bunlar ne demek?" diye sormasıyla bacaklarıma ağır bir darbe uyguladı. "Ne demeye çalışıyor?"

"Söyledikleri kelimeler bu anlama çıkıyor ama bilmiyorum, araştırmak gerek. Onun konuşmayacağı belli."

"Sikeyim!"

"Tüm tırnaklarını sökün!"

"Dayanama-"

"Sökün dedim!" diye bağırdı. "Kendine geldiğinde elektrik verin! Ne dediğini anlayana kadar bırakmayın!"

Tili Tili Bom, annemin hiç usanmadan oğluna söylediği ninniydi. Onları gizlice dinlediğim geceler boyunca ezberlemiştim. İstemez annemi taklit ediyordum. Ne dediğini anlamasam da çoğu zaman konuştuğu kelimeleri içimden tekrar ederdim. Sesi çok güzeldi. Ninniyi o kadar güzel söylüyordu ki, Tili Tili Bom ninnisinin aslında korkunç kelimelere sahip olduğunu uzun yıllar boyunca fark etmemiştim.

CamScanner ile tarandı

Annemin, abim huzurla uyusun diye söylediği Tili Tili Bom bendim. Ninnide uyumayanları yakalamak için gelen canavar aslında bendim. Annem, abimi benimle korkutuyordu. Gözlerinde bir canavardan farkım yoktu. Evin dışında yürüyor, kapıyı çalıyor, köşede pusuda, dimdik sana bakıyor Tili Tili bom.

Gece her şeyi saklardı.

Gördüğüm kâbus geçmişimden bir anıydı. İliklerime kadar işlenen anı, rüyalarıma kadar konuk olmuştu.

Sıçrayarak gözlerimi araladığımda ilk başta nerede olduğumu idrak edemedim. Bakışlarım odayı korku içinde taradı. Bronz'un odasındaydım. Kimseyi almadığı bloğuna girmeyi başarmıştım. Beni kendi elleriyle buraya getireceğini söylemiştim ve öyle de olmuştu. Biraz hile yapmış olabilirdim ama hedefe giden yolda her şey mubahtı.

Dün gece bir ilk yaşanmış, onunla, onun yatağında uyumuştum. Bu sefer hile yoktu. İkimiz de istediğimiz için olmuştu.

Bronz yara izimden öpmüştü beni.

Yüzünü bedenime gömerek uykuya dalmıştı.

Kendimi hasta hissediyordum fakat bundan daha iyi olamazdım.

Dudaklarım istemsizce kıvrıldı. Ter içindeydim. Yatakta tek kaldığımdan beri türlü türlü kabuslar görüp durmuştum. Onun kalktığını işitmiş ama kolumu kaldıracak hâlim olmadığı için uyumaya devam etmiştim.

Yattığım yerden hafifçe doğruldum. Gri çarşaf terden dolayı iyice koyulaşmıştı. Odanın içindeki banyoya doğru ilerledim ve vakit kaybetmeden ılık bir duş almak için içeri girdim. Burası dün duş aldığım yere göre daha küçük fakat aynı tasarıma sahipti.

Ilık su tenimden kayıp giderken temizlenmenin verdiği hisle kendimi huzurlu hissetmeye başladım. On dakika kadar duş aldıktan sonra bedenimi havluya sarıp banyodan çıktım. Bronz'un nerede olduğunu merak ediyordum. Beni uyandırmadan yataktan kalkmıştı.

Odadan çıktım, çıplak ayaklarımla parkeye bastığımda çıtırtı sesleri etrafa yayıldı. Aralık olan bir kapı gördüm. Kapıya ilerleyip aralığından içeriye baktım. Bu odayı görmemiştim. Sadece tuvaller ve

CamScanner ile tarandı

tablolar vardı. Orta yere konumlanmış tablonun başında Bronz oturuyordu. Üstü çıplaktı, altında ise siyah kumaş pantolonu vardı. Elleri boya içinde, karşısında duran tabloya resim çiziyordu.

Bedenimi kapı kirişine yaslayıp onu izlemeye koyuldum. Bir sanat eseri olduğundan habersizdi.

Hafifçe arkasına döndü. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Beni fark etmemesi imkânsızdı. Bir süredir öylece onu izliyordum.

"Seni izliyorum," dedim memnun bir ifadeyle.

"Farkındayım," dediğinde arkasına tamamen döndü. Beni baştan aşağıya süzdü. Âdemelması yavaşça hareket etti. "Üşümedin mi?"

"Seni görünce pek üşüdüğüm söylenemez."

"Soğuğu sevmiyorsun," dedi tok çıkan sesiyle. Elini yavaşça dizine vurdu. "Buraya gel."

Parmak uçlarımda ilerleyip bir kedi misali yanına ulaştım. İşaret ettiği dizine geçip oturdum. Kumaş pantolonu çıplak tenime değiyordu. Tenimde yer yer ıslaklık mevcuttu. "Bana sözün vardı," diye fısıldadım. "Onu mu gerçekleştireceğiz? Hazır üstümde sadece havlu varken..."

Önüme düşen saçlarımı geriye doğru itti. "Daha değil," dedi sert bir tonda. Beni kendine yasladığında ıslak saçlarım onun çıplak göğsünde yaşam buldu. Yanağını şakağıma yasladı ve aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi. Onunla bu kadar yakın olmak hem günah hem sevaptı. "Resimlere dair bir şeyler biliyor musun?" diye sordu.

Hafifçe ona doğru döndüm ve bir sanatı andıran çehresine baktım. Hülyalı bir şekilde ona bakarken, "Sanata ilgim var," dedim fısıldarcasına. "Çok hem de."

"Ciddi olmaya ne dersin?"

"Soru neydi?"

"Resimdi," dedi dikkatini önündeki tabloya verirken. "Ne biliyorsun resimle ilgili?"

"Boya ve tuval..." Kaşlarımı belirsizlikle çattım. "Sanırım bir de ruh." Dudaklarımı bilmiyorum dercesine büzdüm. "Tek bildiğim bunlar."

Bir şeyler çizili olan tuvali yarıda bırakıp aşağı indirdi. Yeni, hiç boyanmamış tuvali şövaleye yerleştirdi. Palete yeni renkler yerleş-

CamScanner ile tarandı

tirirken su kabını değiştirdi. O kadar çevik ve dikkatliydi ki, eline yakıştığı yadsınamaz bir gerçekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum onu ilgiyle izlemeye devam ederken.

"Biraz daha bir şeyler bilmene yardımcı olacağım."

Gözlerimi kıstım. "Öğrenmek istemiyorsam?"

"Öğretmenin benim," dedi iddialı bir ses tonuyla. Kendinden emin bir şekilde devam etti. "İsteyeceksin."

Kalbimin hızlanmasına neden olduğunda ona heyecanla baktım. Bana bir şeyler öğretecek olması hoşuma gitmişti. Dün gece buraya girmek için kendimi yakmayı göze aldığıma hiç pişman değildim. "Ne yapman gerektiğini çok iyi biliyorsun, Bronz."

"Fırçayı eline al," dedi emreder bir tonda. Ona uydum ve dediğini yaptım. Kucağında olmam, ona ayak uydurmama neden oluyordu. Avuçlarımın arasında fırçayı tutarken Bronz'un parmaklarını dizlerimin üstünde hissettim. "Bir renk seç," diye devam etti.

Kırmızı.

Şehvetin tonu olan kırmızı rengini seçtim. Koyu bir kırmızıydı.

"Aklımda hiçbir şey yok. Ne çizeceğim peki?" diye sorarken ona en masum hâlimle baktım. Yüzümde beliren gerçek bir ifadeydi. Aklımda hiçbir şey yoktu. Tuvale aktarabileceğim hiçbir hayalim yoktu.

"Gözlerini kapat, zihninde belirecektir," dediğinde bir eli fırçayı tutan parmaklarımı kavradı. Bana bir şeyler çizebilmem konusunda yardımcı olacaktı. Diğer eli ise dizimde duruyordu. Gözlerimi kapatmak üzereyken tekrar sesini işittim. "Ya da kapatma, zaten kendiliğinden kapanacak."

Ne dediğini ilk başta idrak edememiştim fakat sonra anladığımda harelerim heyecanla irileşti. Böyle konuşması kalbimin ritmini değiştirdi ve daha çok hızlanmasına neden oldu.

Dudaklarını boynumda hissettim. Dilinin varlığı aklımı darmaduman ederken tüm bedenimi yakıcı bir his sardı. İnce, tüy gibi dokunuşuyla aşağı inerken kendinden izler bırakıyordu. Eş zamanlı olarak tüylerim diken diken olmuştu. Bir yandan bana fırçayı kullanmam için direktif verirken diğer yandan dudakları tenimde keşfe çıkıyordu.

İçim gıdıklandı. Zincirlerimi kıracaktı. Bana bahşettiği histen dolayı eriyeceğimi düşünürken derin soluklar almaya başladım.

CamScanner ile tarandı

"Bronz..." Sesim yaşadığım duygu yükselmesinden dolayı inler gibi çıktı. "Dudakların."

Dudaklarını hafifçe tenimden ayırdı ve bana doğru bir bakış attı. "Dudaklarım?"

"Olduğu yeri sevdim."

Benden istediği onayı almış gibi dudaklarını tekrar tenimle buluş-turdu. Bacağımı okşadığını yeni yeni fark ederken diğer elini ustaca kullanıp tuvalin üstünde benimle birlikte hareket ettiriyordu. İki elini de farklı şekilde kullanabiliyordu. İkisini ayrı ayrı yönetiyordu.

Sıcak ve ıslak olan dudakları omzuma doğru yol aldı. Azap verici bir yavaşlıkla öpüp ihtirasla dolmamı sağlarken kendimi ona bastır-maktan alamıyordum.

Bacağımdaki eli, iç kısma doğru ilerledi. Tenimin sıcaklığı, onun sıcaklığıyla yarışıyordu. O okşadıkça daha fazlasını istiyordum. Üs-tümdeki havlu ikimiz arasındaki tek engeldi. O da bunu fark etmiş olacak ki havlunun etek kısmını biraz daha yukarı sıyırdı. Bir bacağı-mı hafifçe diğerinden uzaklaştırdı. Elinin gezebilmesi için daha çok alan açılmıştı.

"Çok sıcaksın, Hisar," diye fısıldadı. "Çok sıcak. Tenindeki bu sıcaklık insanı yakacak türden."

Göğüs kafesim hızlanan soluklarımdan dolayı yükselirken kalp atışlarım duyulacak seviyedeydi. Elini kasığımda hissettiğim an, öle-ceğimi sandım. Başım, geriye doğru yaslanarak omzuna yerleşti. En hassas bölgemde parmaklarını gezdirmeye başladığında gözlerimi tamamen kapattım.

Eli, bahsettiği sıcaklığımla buluşunca onun da titrediğini hisset-tim. Kalın ve uzun parmakları havlunun altından beni okşamaya de-vam etti.

"Bunu sevdin mi peki?" diye sorarken sesindeki arzunun yoğun-luğu hissettiğim tek gerçek duyguydu.

"Çok," dedim fakat sesim kesildi. Devamını parmaklarının hız-lanmasıyla getirememiştim. Dairesel hareketleri tenimde karıncalan-malar yaratırken en dokunmaması gereken bölgeye dokunuyordu.

Yüzümü onun boynuna gömdüm. "Ah," diye inledim. Zevkten be-denim titriyordu. Sesim de aynı şekilde titrekti. "Sevdim. Çok sevdim."

CamScanner ile tarandı

Benim ona söylememe gerek kalmayacak kadar vardı. Yavaşça davranmıyordu. Tenimi sahiplenen parmakları ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyordu. Parmaklarına değen ıslaklıklar onun daha çok davranmasını sağlıyordu. Kulağına çarpan arsız sesim, onu uyarmak laştırıyordu.

Nabzım avuçlarında atıyordu.

Tenimi saran havlu tamamen yukarıya sıyrılmıştı. Kalçalarımın arasında onu daha çok hissetmek için oynatmaya başladım. Parmak çalarımı hareket ettirdikçe aleti sertleşip büyüyordu.

Gözlerimi araladığımda kırmızı boyanın tuvali tamamen kaplığını gördüm. Ellerimiz boyadan nasibini almıştı. Şehvetin bezdirdiklarını tırmanan sesimle, "Başka bir renk istiyorum," dedim.

Bronz elimdeki fırçayı su kabına dokundurdu. Hiç vakit kaybetmeden siyah boyaya daldırıp fırçayı tekrar tuvalle buluşturdu.

Orta parmağını içime ittiğinde titredim. Kendimi daha çok kastım. "Uspokoysya, moya devochka*," diye fısıldadı. "Daha başlamadık böyleysen..."

"Ne dedin?" diye sordum.

"Sakinleşmeni söyledim."

"Ama öyle demedin, Bronz," dediğimde huzursuzlanan bir ses çıkardım. "Devochka, kızım demek. Bana tam ne dediğini söyle."

"Hani Rusça bilmiyordun?" diye sorarken bana şüpheyle bakıyordu.

"Ana dilim gibi bilmiyorum ki," dedim. "Anne, baba, kız, çocuk gibi temel kelimelerin karşılığını biliyorum. Duya duya alıştığım kelimeler var. Moya zhena gibi. Bunu bana birkaç kere söyledin. Anlamını bilmiyorum..."

"Bir gün Rusça öğrenirsen, o zaman ne demek istediğimi bilmiş olursun, *moya zhena*."

Elini yavaşça hareket ettirdi. Kasılmadan edemiyordum. Fakat o durmuyordu. Bana süre tanıması gerekiyordu. Varlığına alışması gerekiyordu. Yüzük parmağını da aynı hareketle ittiğinde gözlerim gece gibi karardı. İkinci parmağını beklemiyordum. Çok sertti. Dilediğimden daha sert...

"Bronz!" Adeta adını haykırdım. Bir sürü yıldız gözlerimin önün-

* Sakin ol, kızım.

CamScanner ile tarandı

de belirdi. "Bronz... Bronz... Ah, Bronz..." Başım öne doğru düştü. Tuvaldeki elimi yavaşça bıraktı ve beni boynumdan yakalayıp kendine doğru yasladı.

"Yanlış bir şey mi yapıyorum?"

Soruşu karşısında kapanan gözlerimi hafifçe araladım. Bana daha önce karşılaşmadığım duyguları tattırıyordu. Bunda yanlış ne olabilirdi?

"Ne? Hayır!" dedim hızlıca.

"Neden kendini kasıyorsun o zaman?"

Bronz daha önce kimseyle sevişmemiş miydi? Az önce bana süre tanımaması, beklemeden ikinci parmağını içime itmesi, gereğinden fazla sert davranışları böyle düşünmeme neden oluyordu.

Onun geriye çekileceğini hissettiğim an, dudaklarımı çenesine bastırdım. "Kasıyorum çünkü daha fazlasına ihtiyacım var, Bronz. Ellerin bana bunları yaşatırken asıl içimde olması gerekeni düşündükçe daha çok kasılıyorum." Bedeninin rahatladığını hissettiğimde konuşmaya devam ettim. "Bu iyi bir şey."

İstemsizce onun içimde olduğunu hayal ederken buldum kendimi. Parmakları bana bu denli zevk veriyorken o, daha fazlasını bahşedecekti. Dudaklarımdan derin bir inleme döküldü. "Ah..."

"Sikeyim, Hisar," dedi arsızca. "Sesin..."

"Sesimi daha çok duymak istiyorsan ne yapacağını anlamışsındır umarım."

Hareketlerini hızlandırdı. İki parmağı da içimdeydi. Gel git yaptıkça duvarlarım kasılıyordu. Sert davranışı kendimi tamamen kapatmama neden oluyordu. Bronz tekrardan fırçayı tutan elimi bıraktı. Katı bir şekilde kapanan bacaklarımı zorla araladı. "Sen nasıl bir şeysin, Hisar?"

"Ah, daha hızlı."

Tuvalde bir şeyler çizmem konusunda yardımcı olmaya devam etti. Kalçamdaki sertlik taş kesilmişti. İçimden akan sıvılar onun pantolonuna dökülüyordu. Başka zaman olsa rahatsız olacak adam tam aksine bundan hoşnuttu.

Dudaklarımdan dökülen inlemeler birer melodiydi. Yüzümü tekrar ona gömdüm ve dudaklarımı teniyle buluşturarak boğukça inle-

CamScanner ile tarandı

dim. "Ah, Bronz," derken dilim tutulmuş gibiydi. "Ellerinin bu kadar iyi olduğunu nasıl daha önce söylemezsin?"

Adını haykırdıkça hızlandı, hızlandıkça haykırdım.

"Kızım," dedi nefes nefese bir hâlde. "Keşke sesini çizebilsem."

Keşke sesini çizebilsem.

Sesimi sevdiği aşikârdı.

Gözlerim tamamen karardı. Titremelerim gittikçe arttı. Zirveye ulaştığımı hissederken Bronz diğer eliyle beni sardı. Düşecek gibi hissettiğim an, imdadıma yetişmiş ve beni güçlü kollarının arasına almıştı.

"Bronz," dedim patlayacağımı hissederken. "Ah, siktir."

Beni kucaklayıp kendine doğru döndürdü ve alınlarımızı birbirine denk getirdi. Alnım, alnına yaslanmıştı. Soluklanmak için kendimi tamamen ona bıraktığımda sırtımın açıkta kalan kısmını okşamaya başlamıştı. Nefeslerimi düzene sokmaya çalışırken terden sırılsıklam olmuştum.

Elini çenemde hissettim. Baş parmağı yanağıma dokunurken diğer parmaklarını boynuma sarmıştı. "Gözlerini aç, Hisar. Aç ve bana bak."

Emreden tonda çıkan sesiyle kirpiklerimi araladım. Bakışlarımız buluştuğunda gözlerinde şehvetin tonlarını gördüm. Bana büyük bir ilgiyle bakıyordu. Belki de ilk kez sert ve acı bir şekilde bakmıyordu. "Neden daha önce yapmadık bunu?" diye sordum.

"Eğer mekândan sonrasını diyorsan," dedi kaşlarını çatarak. "İkimizin de aklı çok yerinde sayılmazdı. Hatırlamayacağımız bir anı bırakmamak en doğrusu."

Ona hak verdim. Bakışlarım da bu yöndeydi. "Şimdi," dedim derin bir nefes alırken. "Hiç unutmak istemeyeceğim bir anı hâline geldi. Ellerinin bu kadar marifetli olduğunu bilmiyordum, Bronz."

"Kendi elindeki marifete bak," dediğinde arkamı işaret etti. Tenimdeki havluya sarılarak arkama doğru bakış attım. Tuvalde adeta dans etmiş olan boyalara bakarken kaşlarım havalandı. Tahmin ettiğimden daha güzel bir şey çıkmıştı ortaya.

"Biz mi çizdik bunu?"

Kırmızı arka plana sahip tabloda siyahla çizilmiş bedenler vardı. İnce çizgiyle resmedilen iki bedenin tutkusu tuvale yansımıştı.

Tıpkı biz gibi.

CamScanner ile tarandı

"Biz değil, sen," dedi kurşun geçirmez bir sesle. "Senin zihnin beni yönlendirdi. Ben sadece aracı oldum."

"Öğretmenim olacağını söylemiştin," dedim dudaklarım kıvrılırken.

"Tabloya bakarsam," derken yavaşça göz kırptı. "İyi bir öğretmenim."

"Başka neler biliyorsun? Bana öğreteceğin şeyler için heyecanlandım desem..."

Geriye doğru yaslanmak için hamlede bulunduğum sırada beni durdurdu. "Kurumayan bir tabloya yaklaşmaman gerektiğini," dedi. "Saçlarından sular dökülüyor."

"Islak çünkü."

"Tıpkı tüm bedenin gibi." Sesindeki şehvet elle tutulur cinstendi. "Seni kurulamalıyız." Beni yavaşça kendine yaslayıp havluyu biraz bollaştırdı. Havlunun kenarından tutup ıslak kısımları kuruladı.

"Nasıl koktuğunun farkında mısın?" O da kendinden geçmiş gibiydi. Aynı duygularla dolup taşıyorduk. Bakışları mest olduğunu belli ediyordu.

Meraklı bir yüz ifadesi takındım, "Nasıl kokuyormuşum?" diye sordum.

"Kalbin zehri gibi, Hisar," dedi tutku dolu bir sesle. "Herkese yasak olan bu koku senin teninde nasıl yaşam bulabilir?"

"Kalbin zehri mi? İlk kez duyuyorum..." derken kucağında biraz yükseldim.

"Bu kokuyu yıllar önce koklamıştım." Saçlarımı kenara çekip uçlarını havluya sardı. "Fransız bir şair bu kokuya *Kalbin Zehri* demiş. Fakat bu koku zamanla yasaklanmış. Tıpkı öyle kokuyorsun..." Başını boynuma yaklaştırdı ve derin bir nefes aldı. "Parfüm kullanıyorsun diyeceğim daha yeni duştan çıktın. Üstelik benim eşyalarımı kullanmışsın ama yine de kendine has kokunu bastıramamışsın."

Ona belirsiz gözlerle baktım. "Bu iyi bir şey mi kötü mü anlamadım? Üstelik bir parfüm neden yasaklanır?"

"İyi fakat bir o kadar da kötü," dedi. Dudaklarını boynumda hissettim. Öpmedi. Öylece durdu. Soluklanmaya devam ediyordu. "Kışkırtıcı bir kokuya sahipsin. Tam da bu yüzden yasaklanmış bu koku."

CamScanner ile tarandı

Geriye çekildi. "Bir senin kokun etmez ama..." Fısıltılı çıkan sesimle başımı onun boynuna gömdüm. Soluklanma sırası bendeydi.

"Annem kokumdan nefret ederdi," dedi Bronz. "Kokumu bu denli seven bir sen varsın."

"Bence kızın da seviyor."

"Kızım da seviyor."

"Bronz," dedim kısılan sesimle. Az önce adını haykırmaktan boğazım kurumuştu. "Sana bir şey demem gerekiyor."

İlgiyle baktı. "Seni dinliyorum."

"Az önce bana yaşattıkların..." Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Paha biçilemezdi. Hiçbir ressam bana hissettirdiklerini resme dökemez." Eğer, bir kadına yaşattığı ilkse aklında soru işareti kalmasın istiyordum. Benim için, yaşadığım en güzel deneyimdi. O da aynı şekilde hissetsin istiyordum. Gözlerindeki ifade daha da yumuşadı. Elimi pantolonunun kemerine yerleştirdiğimde ona kirpiklerimin altından baktım. "Aynı duyguları sen de hisset istiyorum."

Âdemelmasına dudaklarımı dokundurdum. Beklentiyle ona baktım. "İstemez misin?"

Başparmağı dudaklarımın üzerinde gezindi. "Dudakların önce dudaklarımın tadını alsın," diyerek yüzüme doğru eğildi.

Duyduğumuz ses, ikimizin de tetiğe geçmesine neden olurken kapının dışına doğru baktık.

"O ses neydi?" diye sordum.

Bronz beni kucağından indirip oturduğu yerden kalktı. Temkinli adımlar atarak, "Bakıp geliyorum hemen," dedi. Onun odadan çıkmasıyla havlumu düzelttim ve peşinden ilerledim.

"Babacığım," dedi Bronz. Kızıyla konuşuyordu. "Sen miydin?" Gözlerimi devirdim. Kıskanç kedi anımızı bozmuştu.

Yanlarına doğru ilerlerken yerde birikinti görünce adımlarımı durdurdum. "Ona mı ait?" diye sordum. Sarı bir sıvıydı. Bronz işaret ettiğim yere kısa bir bakış atıp kafasını salladı.

"Titreme babacığım, bak ben buradayım," derken tüylerinde parmaklarını gezdiriyordu. Panter ondan uzaklaşmaya çalışırken Bronz güçlükle onu tutuyordu.

CamScanner ile tarandı

"Hastalanmış," dedi. "Az önce de kusmuş olmalı. Duyduğumuz ses o olabilir."

"Babası eve beni aldı diye kahrından ölmüyorsa ben de bir şey bilmiyorum!"

"Hisar!" dedi Bronz kızarcasına.

"Sen dişileri bilmezsin," dedim yumuşak bir sesle. "Kıskançlık bizi hasta eder." Pantere doğru adımladım ve elimi başına yerleştirdim. "Oy oy oy, hasta mı oldun sen?"

Panter bir anda bana aslan edasıyla kükrediğinde kalçamın üstüne düştüm. "Çek şunu Bronz!"

"Uğraşma kızımla!" dediğinde panteri kendine doğru çekmeye çalıştı. Panter, patisini bana doğru sallarken ondan hızlıca uzaklaştım. "Zaten hasta, iyice huysuzlandırıyorsun!"

"Tatlı dil yılanı bile deliğinden çıkartıyor, bu ise iyice kuduruyor," dedim kalbim ağzımda atarken. "Aman yemedim kızını! Hâlini hatırını soranda suç!"

"Sen üstünü giyin," dedi tekdüze bir sesle. "Bir de sen hastalanma."

Çoktan hasta hissediyordum ama ona söyleme gereği duymadım.

Odaya doğru ilerledim ve tekrar duşa girdim. Kendimi yorgun hissediyordum. Duştan sonra biraz uyusam iyi olacaktı.

Bedenimdeki yorgunluk hissi gitmiyordu. Göz kapaklarımı kaldırmakta güçlük yaşarken uzandığım yerde gerindim. Ağzımın içi kupkuruydu. Uyku bedenimi terk etmiyordu, sadece uyumak istiyordum.

Odadan dışarı çıktığımda Bronz'a ait blokta yalnız olduğumu fark ettim. Duştan sonra kıyafetlerimi giymiştim ama misafir bloğuna gidip hızlıca onları değiştirmem gerekiyordu.

CamScanner ile tarandı

Bronz'un bloğundan çıktığım sırada bahçede oturan bir kadın gördüm. Bakışları direkt olarak beni bulmuştu. Burada olmamdan hiç hoşnut değildi. Üstelik Bronz'un evinden çıktığım için şaşkınlıkla bakıyordu. Onu daha önce görmediğime emindim. Esmer bir kadındı, benden birkaç yaş büyük olmalıydı. Olgun duruyordu.

Ona anlamsız bakışlar atarak ilerledim.

Misafir bloğuna geçtim, hızlıca odaya çıkıp üstümü değiştirdikten sonra tekrar aşağıya indim. Mutfaktan sesler gelirken adımlarımı oraya yönelttim. Serdal Qarayev kendine kahve yapıyordu.

"Serdal," dedim onu görmeyi beklemiyordum. "Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"İşler güçler," dedi Serdal yanıma doğru gelirken. Uzun boyuyla bana sarıldığında yüzüm göğsüne anca değmişti. "Nasıl gidiyor?" diye sordu gülümseyen ifadesiyle. "Diğerlerini ikna edebildin mi? El ele tutuşup Bronz, Bronz, Bronz diyecek miyiz?"

Tok bir kahkaha patlattığımda sesim yankılandı. "Siz sandığımdan çetin çıktınız," dedim gülmeyi keserek. "Sanaç birkaç şey çıtlattı. Beni kıskanıyormuşsunuz."

"Sadece önlem almak istiyoruz," diyerek düzeltti Serdal.

"Bırakın Bronz ne istiyorsa yapsın," dedim. "Belki de sizin böyle yapmanız onu bana daha çok itiyordur?"

"Artık bıraktım," dedi Serdal pes etmiş bir şekilde. Bana da kahve bardağı tutuşturduğunda ilerlemeye başladık. Kapıdan çıkacağı zaman yüzünü buruşturdu. "Burası is mi kokuyor bana mı öyle geliyor?"

Kafamı olumlu anlamda salladım. "Benden duymuş gibi olma ama Bronz evi yaktı," dedim sır verir gibi.

"Ne?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet, inanmıyorsan ona sor. Deli mi ne, sinirini evden çıkarıyor." Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Saçmalama, öyle bir şey yapacak biri değil," dediğinde bahçeye çoktan çıkmıştık. Helikopterin sesi geliyordu. Yüzümü buruşturdum. "Bu evi yaptırmak için çok çabaladığını biliyorum. Kolayca zarar vermez."

"Gelince kendisine sorarsın," derken dışarıda gördüğüm kişilere

CamScanner ile tarandı

dikkat kesildim. Bronz ve az önce gördüğüm kadın golf sahasının oradalardı. Beraber golf oynuyorlardı.

Kimdi bu kadın? Ve neden golf oynuyorlardı?

Damarlarımın arasında gezinen sadece kan olmaktan çıktığında bakışlarımı kıstım. Mutlu görünüyorlardı. Samimilerdi. Bronz için öylesine biri olmadığı belliydi. Mart ayından beri Bronz'un hayatındaydım ama o kadını hiç görmemiştim.

"Baksana," deyip Serdal'ın koluna vurdum ve ileriyi işaret ettim. "Bronz'un golf oynadığı kadın kim?"

"Nefel," dedi. "Arkana'dan biri."

"Hmmm," dedim kahvemden bir yudum alırken. "Önemli biri mi?"

"Çok," dedi Serdal. "Azize kartının sahibi."

"Azize kartı mı..." derken kendi kendime konuştum. Kartın yükümlülüklerini ve nasıl bir güce sahip olduğunu biliyordum. Tarotun ilk kadın figürü bu karttı. Gizemi ve yüksek gücü temsil ederdi. İki numarada yer alıyordu.

Bu kart aslında Yasmin'in olmalıydı.

Çünkü Aziz, Azize'siz olmazdı.

"Aziz ve Azize..."

İmparatoriçenin bir Azize'ye ihtiyacı vardı fakat karşımda gördüğüm esmer kadın o değildi.

"Helikopter iniş yapmak üzere, diğerleri gelmiştir," dediğinde dikkatimi ona verdim.

"Diğerleri?" dedim anlamaz bir ifadeyle.

"Bronz sana söylemedi mi?" dedi Serdal. Yüzümdeki ifadeden söylemediğini anlamıştı. "Herkesi buraya çağırdı. Senin arkadaşın sarı çıyan da dahil."

Yasmin'in de geldiğini anladığım gibi adımlarımı helikopter pistine doğru attım. Safa'yı az ileride görünce adımlarımı yavaşlattım. "Abi," dedi ama kulaklığına sesleniyordu. "Zorlu iniş için izin istiyor."

Helikopter motorunu tamamen kapansa da pervanesi yavaş yavaş dönmeye devam etti. Safa, Zorlu'ya iniş için yardım etmiş, sonrasında kapılarını açıp çıkmalarını beklemişti.

CamScanner ile tarandı

İlk çıkan Yağız oldu. Kimsenin onu zapt edemediği belliydi. Onu burada görmeyi beklemezken kaşlarım havaya kalktı. "Yağız?" dedim şaşkınlıkla.

Elinde küçük bir ördek peluşla birlikte helikopterin merdivenlerinden indi. Yağız, tatlı bir dille, "Buydayım!" dedi. Sanki bunu bekliyordu. "Hiş!" derken arkasından Sanaç aşağıya iniyordu. "Çok öşledim şeni!"

Koşar adımlarla bana doğru geldiğinde onun boyuna küçüldüm. "Ben daha çok özledim," derken o çoktan kollarıma atlamıştı.

"Hayıy, ben daha çok!" dedi Yağız. Bir yandan beni her yerimden öpüyordu. Onun sesli sesli öpüşü, gülümsememe neden oldu. "Bak çok öşledim şeni, öşlemeşem böyle öpey miyim?" derken yanağıma kocaman bir öpücük daha bıraktı.

"Hiç özlemiş gibi değilsin," dedim kızar gibi.

Daha çok öpmesiyle keyiflenirken bütün derdimi unutmuş gibiydim. Hâlbuki bundan birkaç sene önce Yağız'ı görmeye bile dayanamıyordum. Şimdi ise birkaç gün görmesem özlemimden ölüyordum. "Hayıy öşledim!" dediğinde ona inanmayan gözlerle baktım. Annesine doğru dönüp sulu gözlerle, "Yaşmin!" dedi.

Yasmin onu uyaran bir tonda, "Yasmin değil, anne demelisin Yağız," dedi.

"Anne," dedi hemen Yağız. "Öşlemedim mi?"

"Çok özledi..." dedi Yasmin. "Sürekli seni sayıklayıp duruyordu." Gözleri benim üzerimde oyalanırken, "His," diye fısıldadı. "Neyin var, hasta gözüküyorsun?"

Bir anne edasıyla elini alnıma yerleştirdi. "Ateşin var gibi sanki. nasıl hissediyorsun kendini?"

"Bilmiyorum, biraz yorgunum sadece," diye yanıtladım.

"Sana çorba yapayım," dedi. "Analı kızlı çorbasını içiyorsun bir tek. Burada malzeme var mı bilmiyorum ama varsa hemen yaparım. içince bir şeyin kalmaz."

"Gerek yok, Yasminka."

"Gerek olup olmadığını sormadım, His," dediğinde bana kızgınlıkla baktı. "İçmezsen kendini toparlayamazsın. Hem Yağız da içsin seninle yemek yemeyi seviyor."

CamScanner ile tarandı

Serdal yanımıza doğru geldiğinde uzun boyundan dolayı fazlasıyla dikkat çekmişti. Yağız hayranlıkla kafasını geriye doğru atıp ona dikkatlice bakmaya çalıştı.

"Sanaç hoş geldin," dedi Serdal. İkisi samimi bir şekilde selamlaşıp geriye doğru çekildi. "Viran," derken onun geldiğini Serdal'ın konuşmasıyla fark etmiştim. Helikopterden inen Yağız'la birlikte tüm dikkatim dağıldığı için Viran'ın da geldiğini görmemiştim. "Sen de hoş geldin, Yasmin."

Serdal en son bize doğru döndüğünde kaşlarını çattı. Böyle birisini beklemediği yüzünden rahatlıkla okunurken Yağız'a donuklaşan hareleriyle baktı. "Bu ufaklık..." dediğinde yavaşça yutkundu.

"Benim çocuğum," dedi Yasmin.

Yağız iyice bana doğru sokuldu. Serdal'ın, aslanları bile korkutan heybeti küçük Yağız'ı da korkutmuşa benziyordu. Kulağıma doğru kısık bir sesle, "Gözleri lolipop gibi," dedi Yağız.

Gülümsedim. "Değil mi? Ben de onu ilk gördüğümde öyle demiştim. Hatta adı Lolipop onun," diye mırıldandım. Yağız adının gerçekten lolipop olduğuna inandığı için hareleri şaşkınlıkla genişledi.

"Canım lolipop çekti," dedi Yağız.

"Aynı Sanaç," dedi Serdal. Yaşadığı şoktan çıktığında neye bu kadar şaşırdığını anlamamıştım. "O da bir şey duysun hemen canı çeker. Sanaç'ın kopyası resmen!"

"Ben babamın kopyaşıyım," dedi Yağız yükselen sesiyle. Sinirlenmişe benziyordu. Annesine doğru dönüp ördek dudaklarını araladı. "Öyle değil mi anne? Şen bana hep *aynı baban gibisin* demiyo musun?"

Yasmin kafasını salladı. Tok bir sesle, "Öylesin," dedi.

Yağız, Serdal'ın kolundaki dövmeye hayranlıkla bakarken Viran'ın dövmelerinin aksine, sevmiş gibiydi. Çekingen bir tavırla Serdal'a doğru, "Kolundaki aşlan dövmesi mi?" diye sordu. Kolundaki dövmenin yarısı bir çocuğun, diğer yarısı bir aslanın yüzüne aitti.

"Evet," dedi Serdal. Alaca gözleri dövmesine düştü. Eliyle dövmeyi okşarken dövmenin üzerinde keskin bir bıçak izi olduğunu daha yeni fark etmiştim.

Yağız rahatlamış bir ifadeyle, "Benim aşlanım vaydı biliyoy mu-

CamScanner ile tarandı

sun?" dedi. Her ağzını açtığında Sanaç saf bir şekilde gülümsüyordu. Konuşması hoşuna gidiyor olmalıydı. "Hem de kocaman! İkişley almıştı bana!"

Serdal'ın kirpikleri titrediğinde oğlunun adının Aslan olduğunu bilmek kalbinde büyük bir yaraya neden oldu. Yavaşça yutkunup, "Benim de vardı," dedi. Bakışları kolundaki dövmesindeydi. "Benim de." Derin bir nefes aldığında soluğu dudaklarının arasında kayboldu. "Vardı..."

Bronz birkaç adım attığında, "Serdal..." dedi. "Giriş çıkışlar için son ayarlamaları yapacaktım. Saat geç olmadan onları hallet." Sesi emreden tondaydı. Bunu yapması için söylemiyordu, dikkati dağılsın istiyordu.

Serdal girdiği transtan çıkarken kafasını olumlu anlamda salladı. Yağız'ı gördüğü andan itibaren bir hayli kötü olmuştu. "Ben kontrol odasında olacağım," dedi. Yağız'a bakmadan hızlı adımlarla ilerlerken elleri yumruk olmuştu.

Yağız bana dönüp heyecanla, "Hiş, kediyi göydün mü?" dedi. "Kedi vaymış, kocamanmış! Viyan bana anlattı! Hatta, 'Keş şeşini velet, şeşini keşmeşşen şeni büyük kediye yem edicem' dedi. Kedi benden çok büyükmüş!"

Öfke içinde Viran'a döndüm. "Niye küçücük çocuğa öyle söylüyorsun?!"

"Sesini kesmiyordu," dedi Viran. "Gelene kadar kafamızı sikip durdu."

Küfretmesinden rahatsız olan Yasmin tersçe, "Yanında küfretmeyi keser misin?" dedi. "O daha çocuk!"

"Şımarıklık yapıp kulaklığımı kırmasaydı oğlunu dinlemek zorunda kalmazdım!" dedi Viran. Yağız'ın kapüşonundan tutup kaldırdı. "Bana kulaklık borçlusun velet!"

"Oh, canıma deyşin!" diye bağırdı Yağız. "Anneme kötü kötü bakmasaydın Viyan!"

Viran daha çok öfkelendi. "Viran benim adım!"

Viran'ın ciddi olduğunu fark ettiğimde gülmemi durdurup elime vurdum. "Çek elini hemen," diye söylendim. Viran yeşil gözlerini

CamScanner ile tarandı

bana çevirdiğinde kaşlarını çattı. Tırnaklarım onun dövme kaplı eline batarken bakışlarını anlık olarak oraya düşürdü ve sonrasında Yağız'ın şapkasını rahat bıraktı.

Sanaç gelip Viran'ı Yağız'dan uzaklaştırdı. Ona bir şeyler söylerken Viran, "Viyan demesin bana!" diye tekrar bağırdı.

Sanaç da bu duruma iyice bozulurken, "Çocuk o amına koyayım, neyi diretiyorsun?!" diye kızdı. Viran öfkesine yenik düşmüş bir hâlde Serdal'ın gittiği yere doğru ilerledi. Davranışı normal değildi. Bir şey olduğu belliydi.

"Viran çocuklardan çok fazla hazzetmez, tahammül edemiyor," diyerek arayı yumuşatmaya çalıştı Bronz. Yasmin ise tetikte duruyordu.

"Hiş," dedi Yağız. "Şen kediyi göydün mü?"

Onun hafif uzun olan sarı saçlarını geriye ittim. "Yağış'ım, evet gördüm," dediğimde Bronz'un sinirli bakan gözleriyle karşılaştım. Normalden daha kızgın duruyordu. "Babasını da gördüm. Çok sinirli. Kızı hakkında konuşmamızı istemiyor galiba."

Yağız korkusuz bir şekilde, "Ben şeni babaşından koyuyum!" dedi. "Ona piş piş deyim gidey!"

"Hayır," dedim. "Bir kediye pis pis dersen sana gelir. Seni babasından kim koruyacak?"

"Babam!" dedi Yağız. Bakışlarını annesine çevirdi. "Anne, babam da gelcek mi? Gelse de yemek yesek acıktım ben!"

"Birazdan yiyeceğiz," dedi Yasmin. "Baban buraya gelemeyecek. Teyzenle içmen için analı kızlı çorbası yapacağım."

"O çoybayı içmem ben," dedi Yağız. "Kış değilim ki ben!"

Diğerleri garip bir yüz ifadesiyle bakarken Yasmin dudaklarını tekrar araladı. "His çok sevdiği için ona bol limonlu analı kızlı çorbası yapmak istiyorum," dedi. Çehremde hüzün belirirken kendimi sıktım. Kalbim güneşe değmiş gibi ısınmıştı. "Adından dolayı Yağız içmek istemiyor, analı kızlı diye. Anlatamıyorum sadece kadınlara özel olmadığını."

Yağız omuz silkerek, "Teyşem içşin çoyba, ben mantı yemek istiyoyum," dedi. Bronz'un bakışlarından ötürü Yağız rahatsız oluyordu.

CamScanner ile tarandı

En sonunda dudaklarını aralayıp konuştu. "Bu bana hep böyle kötü kötü mü bakcak?"

Bronz çatılan kaşlarıyla, "Korktun mu?" diye sordu.

Yağız bozuntuya vermeden, "Koykmadım!" dedi. "Hiş seni dövey."

Bronz eğlenir bir tonda, "Şu an dövemez gibi," dedi.

"Kediyi göymek iştiyoyum Hiş," dedi Yağız. "Hemen göyebiliy miyim?"

"Göremezsin," dedi Bronz. "Kendisi şu an veterinerde."

"Neden oyada?" diye sordu Yağız.

"Çünkü biraz rahatsızlandı," dedi Bronz.

"Onu gönderdin mi?" dedim merakla. En son hasta olduğunu biliyordum. Sonra uyumuştum.

"Evet, çoktan gitti ya Hisar?" dedi Bronz. Sanki bir şeyleri hatırlamam için bana beklentiyle baktığında kafamı sallamakla yetindim.

Yağız bilmiş bir tavırla Bronz'un yanına doğru ilerledi. İçten içe çekiniyordu ama asla belli etmiyordu. "Şen kimşin?" diye sordu. "Ve neden teyşeme öyle bakıyoysun?!"

"Nasıl bakıyormuşum?" dedi Bronz.

Yağız yavaşça kaşlarını çattı. Omzunun gerisinden bana bakıp, "Hiş," dedi. Sesini alçak tutmasına rağmen herkes duyuyordu. "Kedinin babaşı bu mu?" Kafamı olumlu anlamda sallayınca dudaklarını ısırdı.

Yağız beyefendi bir tavırla elini uzatıp, "Ben Yağış," dedi. Kediye bakabilmek için ona iyi davranacak ve iyi anlaşacaktı. Hayvanları çok seviyordu.

"Yağız," dedim düzeltmek adına. "Onun adı..."

Uzattığı elini yavaşça kavradı. "Bronz," dedi, karanlığı sindiren bir sesle. "Bana Bronz derler."

Yağız ördek dudaklarını araladı ve tatlı bir dille, "Byonş," dedi. Ortamın bütün ciddiyeti kayıp giderken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Byonş," dedi Safa. "Byonş abi."

Yağız koşar adımlarla Safa'nın olduğu yere giderken sinirli bir şekilde, "Konuşmamla dalga geçme!" dedi.

CamScanner ile tarandı

Sanaç Safa'nın kafasına vurup, "Ne dalga geçiyorsun lan çocuğun hanımasıyla!" dedi.

Beklenmedik darbenin etkisiyle, "Ah!" dedi Safa. "Ya ameliyatlı yerime gelseydi abi, öyle vurulur mu ya? Kafamdan olacaktım!"

"Dalga geçme sen de!" dedi Sanaç.

"Özür dilerim, bir an boşluğuma geldi Yağış. Pardon Yağız. Yaşasın," dedi Safa durumu toparlamaya çalışırken.

Sertliği azalmayan sesiyle, "İşinin başına dön, Safa," dedi Bronz. Kehribar bakışları Sanaç ve Yasmin'i buldu.

"Siz de mutfağa geçin. Nefel'i de alıp geliyorum."

Yağız uslu bir tavırla Sanaç'ın yanına doğru ilerledi ve elinden tuttu. Onun elini tutması beni şaşkına uğrattı. Yağız'ın ilk defa birine bu kadar çabuk alıştığını görmüştüm. Sanaç da en az benim kadar şaşkınken avuçlarının arasındaki minik ele hayretler içinde baktı.

"Hadi gidelim, Şanaç!" dedi Yağız. Birkaç adım atıp annesinin de elinden tuttuğunda, "Yemek vaktiiii!" diye bağırdı.

"Sonunda Hisar Alatav'la aynı masaya oturma şerefinde bulundum."

Bu ses Nefel'e aitti. Kendisinden iyi bir enerji almadığımı söylemiş miydim? Kesinlikle almıyordum.

İlgili gözükmek için, "Golf oynuyordunuz," dedim. Midem bulanıyordu. Aşırı hâlsizdim. "Hanginiz kazandı?" İkisini de konuşturmadan, "Umarım kazanan Nefel'dir," diye ekledim.

Nefel istekle, "Ah, nerede o günler," dedi.

"Yine de iyi oynuyordun," dedim sıcak bir sesle. "Serdal'a geçenlerde, golf için öğretecek birilerini arıyorum demiştim. Bunun için uygun adaysın. Umarım bana da öğretirsin." Onunla yakınlığı yalnızca golf sayesinde kurabilirdim. Diğer türlü asıl amacı çok belli eder, fırsatı elimden kaçırırdım. Bana öğretmekten Bronz'la oynayamayacağı için hiç üzülmeyecektim.

Aynı tavırla, "Sen nasıl istersen Hisar, öğretmek isterim," dedi Nefel.

CamScanner ile tarandı

"His," dedi Yasmin çok sevgi dolu olmayan bir sesle. "Fark etti; sen hepimiz ona His diyoruz."

Nefel tek kaşını kaldırıp Yasmin'e baktı. Yüzünde garip bir ifade belirdi. "Bronz öyle demiyor ama?"

Yağız küçücük boyuna bakmadan had bildirmek istercesine, "Şey, Byonş muşun?!" dedi.

Yasmin oğlunu kendine doğru çekip, "Büyüklerin lafına atlamıyoruz," dedi. "Yemeğini ye hadi."

"Şen de ye," dedi Yağız. Yasmin yerse sonra kusmaya giderdi.

"Yedim ben, anneciğim," dedi Yasmin.

"Yemedin, Blondinka," dedi Sanaç kendini tutamayarak. "Çocuğu daha fazla kandırma."

Sanaç bunu derken yemekten bahsetmiyor gibiydi.

Yağız patates kızartmasından birkaç adet alıp annesine doğru uzattı. Oğlu tatlı bir dille, "Hadi anne," dediğinde onu kırmamak için dudaklarını araladı. Yavaşça çiğnerken kendini zorladığı belli oluyordu.

Yasmin hızlıca elini ağzına götürdü ve masadan çevik bir hareketle kalktı. Endişeyle ona baktığımda koşar adımlarla tuvalete doğru gitmişti. Yağız annesine dolu gözlerle bakarken Sanaç'ın yüzünde kahrolmuş bir ifade belirdi.

Yağız'ın dudakları kıvrıldığında Sanaç oturduğu yerden ayağa kalktı. Ona elini uzatarak, "Gel bakalım, ufaklık," dedi. "Annene midesini yatıştıracak bir şeyler yaparız."

Yağız sandalyeden inip Sanaç'ın elini tuttu. "Annem haşta mı oldu?" diye sordu. "Ben de haştalanınca kuşuyoyum." İkisi beraber mutfağa girdiklerinde masada az kişi kalmıştık.

"Nerede kalmıştık?" dedi Nefel. "Hisar Alatav diyordum..."

"Beni nereden duyduğunla başlayalım mı?" diye sordum, yüzüme yerleşen soğuk bir ifadeyle. Hastalığı ayakta geçirdiğim için ekstra suratsızdım.

"Ünlü bir piyanistsin," dedi Nefel.

Direkt olarak gözlerinin içine bakarken, "Bütün dünya adımı yalnızca His olarak biliyor," dedim. "Hisar ise kimlikte yazan adım.

CamScanner ile tarandı

Kimliğime erişmediysen kolay kolay adımın Hisar olduğunu bilemezsin, Nefel." Elimi çenemin altına koydum. "Gerçekten beni nereden tanıyorsun?"

Bakışlarımı masada en sessiz duran adama doğru çevirdi. Kehribar gözleri odağına alırken, "Bronz'dan," dedi. Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Yakalandık pekâlâ. Olayları gizleme konusunda iyi değilim. Onun sayesinde bu adını biliyorum."

Onun gibi gülümsedim. "Yoksa Bronz gibi resitallerimi kaçırmayan biri misin?"

"Bir keresinde seni dinledim," dedi Nefel. Dost görünümlü şeytan gibiydi. Laren en azından rengini belli ediyordu ama bu kadın saman altından su yürütüyordu. "Bu işte gayet iyisin."

"Bir keresinde beraber katılmıştık," diyerek araya girdi Bronz. "Orada senden Hisar diye bahsedince aklında o isminle kalmış olmalı. Sen nasıl istiyorsan o şekilde hitap edecektir."

Güçlü bir tonda, "İmparatoriçe," dedim.

Masadaki herkesin bakışları aniden beni buldu.

"Derken?" dedi Nefel. Kafası karışmışa benziyordu.

"Sen nasıl istiyorsan o şekilde hitap edecektir, dedi ya Bronz, *İmparatoriçe* diye hitap etmeni istesem acaba abartmış mı olurum, Nefel?" Düşünüyor gibi yaptım. "Sanırım hiç abartmış olmam."

Nefel'in gülüşü hızlıca solarken, "Arkana'da bir İmparatoriçe'miz yok," dedi.

"İyi ya, bu boşluğu kapatmış olurum," derken Bronz'a bakarak göz kırptım. Dikkatli bakışlarını üzerimden çekmiyordu.

Yemeğinden bir lokma alıp, "Böyle bir şey ne yazık ki mümkün değil, His," dedi Nefel. Artık bana His diye hitap etmeye başlamıştı. "Şansına küs." En büyük şansım büyükannem Roza'ydı.

"Azize kartına sahip olarak Sanaç gibi Bronz'un sağ kolu musun yoksa daha tekil mi takılıyorsun?" diye sordum.

"İkisi de biraz var," dedi Nefel sakin bir tonda. "O ne isterse o olur. Bu davada onunlayız. Birbirimizden her zaman haberdar oluruz."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Her zaman?" diye tekrar ederken bu kısma takıldığımı belli ettim. "Emin misin öyle olduğuna, Nefel?"

CamScanner ile tarandı

Bronz'un bakışları beni bulup oldukça sert bir şekilde baktı. Ne ku ne yapmaya çalıştığımın farkındaydı. "Evet," dedi Nefel hiç tereddütsüz.

"Peki 3 Mart gecesi onu kurşunladığını da biliyor musun?" diye sorarken gözlerimi avcı edasıyla kıstım. "Ya da 26 Mart akşamı içeride bulunduğu evi patlattığımı..."

"Ne?" diyen sadece Nefel değil masadaki üç kişiydi. Serdal ve Viran da en az Nefel kadar şaşkınlıkla bakıyordu.

"Şakayı bırak, Hisar," dedi Bronz oldukça ciddi bir tavırla. Bana öfkelenmişti.

"Şaka mı yapıyormuşum?" derken öne doğru eğildim. Yüzümde korkutucu derecede tehlikeli bir ifade vardı. "Sol göğsünü aç ve herkese yalan söylediğimi kanıtla. Çünkü oraya baktıklarında yalnızca sana yaptığım vurgunun izini görecekler."

"Uzatma," dedi Bronz, harflerin üstüne basa basa.

"Tamam, His'in şakacı bir kimliği var ama onu daha önce hiç bu kadar ciddi görmemiştim," dedi Serdal.

"Bronz, 3 Mart ve 26 Mart tarihleri arasında neredeydi, Nefel?" diye sordu Viran.

"26 Mart tarihinde benimle konuştu," dedi Serdal. "Olduğu yerde bir bombanın patladığını, suikaste uğradığını söylemişti. Sonraki telefon çağrımızda ise yapanları bulduğunu söylemişti."

"Değil bunu yapmak, aklından geçirmesi bile Bronz'un onu öldürmesi için yeterli bir sebeptir," dedi Nefel. "Kimse böyle bir şeye cesaret edemez. O yüzden şakacı bir kimliği olduğunu düşünmek istiyorum. Diğer türlü Bronz tarafından çoktan öldürülmüştü."

"Belki de Bronz'u yeteri kadar tanımıyorsunuzdur ve ben o kişiyi tanıma şerefine nail olmuşumdur," deyip Bronz'a meydan okurcasına baktım. "Afiyet olsun size."

Bronz burnundan sert soluklar alırken elini yumruk yapmıştı. Ona yeterince sinir ettiğime göre karnım gerçekten doymuştu. Yasmin'i merak ettiğim için tuvaletin olduğu yere doğru gittim. Tam koridora girecekken sırada duyduğum sesle olduğum yerde kaldım.

"Yapma, Sanaç..." diye fısıldadı Yasmin. Sesi alçaktı.

CamScanner ile tarandı

"O günden beri aklımdan çıkmıyor," dedi Sanaç acı çeken bir tonda. "Çocuğunun olduğunu öğrendiğimden beri günleri tarihleri hesaplamaktan kafayı yedim. Ki ben sayıları çok severim, Blondinka."

"Hiçbir şeyi hesaplama!" Dişlerinin arasında mırıldandı Yasmin. "Kafanı da boş yere yorma! Sadece hayal kırıklığına uğrayacaksın, Sanaç."

"Elimi tutana kadar ihtimal vermedim," dedi Sanaç. Bağırmamak için kendini zor tutuyordu. "Elimi tutunca kanım kaynadı, içim ısındı. Tekrardan yaşadığımı hissettim ben. Hem de öyle böyle değil. Elinden düşürmediği araba figürlü anahtarlık bana ait! Yıllar önce bu çocuğu gördüm ben, üstelik ona anahtarlığı veren de benim!"

Sikeyim. Sanaç'ın dedikleri zihnimde gezerken, fark ettiğim gerçekle olduğum yerde kalakaldım.

Sanaç, benden dolayı Yağız'ı görmüştü ve Yağız benimle birlikteyken Sanaç ona arabalı anahtarlığı vermişti. Yasmin'in bundan haberi yoktu.

Kısa bir sessizlik oluştu. "Eğer bu çocuk benim çocuğumsa bilmeye hakkım var! Kendini benden yıllar boyunca gizledin! Ama çocuğumu gizleyemezsin, er ya da geç gerçekler ortaya çıkar!"

Çocuğumu.

Onların geçmişini deliler gibi merak ediyordum. Nasıl tanıştıklarını az çok Sanaç anlatmıştı ama eskiden nasıl bir çift olduklarını kendi gözlerimle görmek isterdim.

"Anneeee!" diye seslendi Yağız. "Bitti! Geliy mişin?"

Sanaç yanımdan şimşek hızıyla geçip giderken beni fark etmemişti. Aradan biraz zaman geçtikten sonra Yağız ve Yasmin tekrar yanımıza gelmişti. Herkes salonda oturuyordu. Nefel'in nerede olduğunu bilmiyordum, Safa ise bahçe kapısında nöbetteydi.

"Sen iyi misin, His?" diye sordu Yasmin. "Biraz gözlerin kızarmış."

"Gerçeği söylememi mi istersin yoksa yalanı mı?" dedim.

Bronz yanıma gelip oturdu. Bilmiş bir tavırla, "İki türlü de doğruyu söylemeyeceksin," dedi.

"Bu tanışıklık nereden geliyor acaba?" diye sordum. Ses tellerimde bariz bir alay vardı. "Benim hakkımda bu kadar hüküm ver-

CamScanner ile tarandı

melerin, beni tanıyormuş gibi bakmaların... Artık gerçeği söyleyecek misin, Bronz?"

Serdal hafifçe öksürüp, "Kavga edip durmayın." dedi. "Çocuk var."

"Evet, Viran varken böyle şeyler konuşmayın," dedi Sanaç gülerek.

Viran buz gibi bir sesle, "Sanaç, abiciğim fazla oluyorsun, olma." dedi.

"Ne o yoksa beni de mi öldürür-" Sanaç'ın sesini kesen şey Yasmin'in öksürüğü oldu. "Öpersin, diyecektim ne öldürmesi? Bu adam hiç birini öldürecek tipe benziyor mu? Anca öper!"

"Sıçtın, sıvıyorsun şu an," dedi Serdal. "Hiçbirinizde baba olacak kılık yok. Ne biçim adamlarsınız, ben kimlerin ortasına düştüm bilmiyorum ki!"

Elini Yağız'a uzattı Serdal. Yağız hızlıca onun yanına gittiğinde Serdal kulağına kulak üstü kulaklık takmıştı. Yanında rahatça konuşalım diye bunu yapmış olmalıydı.

Fakat çok geçmeden Yağız kulaklığı yere fırlattı.

Bronz, "Bütün işimiz gücümüz bitti, sıra baba olmaya mı geldi?" derken dilini damağına vurdu. "Hem benim zaten kızım var. Babalığı tattım sayılır, fazlasında da gözüm yok."

"Bronz'un baba olduğunu düşünemiyorum hiç," dedi Sanaç.

"Çocuğu doğar doğmaz, 'Bana Bronz derler' diyerek el kadar bebeğe racon keser," dedim gülüşlerimin arasında.

Bronz bana imalı bakışlar atarken, "Hoşuna gitti bakıyorum." dedi.

"Seninle ilgili her şey hoşuma gidiyor, Bronz," diyerek göz kırptım. "Kocam diye demiyorum güzel racon keser. İyi ki evlenmişiz."

Yağız ve Sanaç aynı anda ağızlarındaki suyu püskürterek, "Ne?" diye bağırdılar.

"Şaka," dedim, ikisiyle de uğraşmak istemediğim için. "Şaka yapmıştım."

"Anne," diye seslendi Yağız. Sesi suçlu edasıyla geliyordu. "Üstüm tüm ışlandı. Şu döktüm yanlışlıkla. Geyçekten bileyek yapmadım. Hiş evlendi şandım."

CamScanner ile tarandı

"His teyzen evlensin anneciğim," dedi Yasmin. "Sen niye sorun yaptun?"

"Benimle evlencek," dedi Yağız. "Şadece büyümem laşım. Biraş küçüğüm!"

İkisi beraber üst değiştirmeye gittiklerinde Sanaç, Yağız'a kederli bir şekilde bakıyordu. Yağız üstünü değiştirip elinde kitapla birlikte yanıma doğru gelirken deli gibi gülümsüyordu.

"Hiş," dedi heyecanla. "Benim uyku şaatim geldi. Bana maşal anlatıy mışın? Şeşini öşledim!"

Elindeki masal kitabını elime aldığımda oturduğum koltukta biraz daha yayıldım. Kibritçi Kız masalıydı. Bu masal ezberimde olduğu için kitabı kapatmak üzereydim ki Yağız'ın bakışları arasında bu mümkün değildi. "Şen de gel!" diye söylenip Bronz'u kolundan tutup yanıma doğru getirdi. Ona kirpiklerini kırparak baktı. "Kışın da gelebiy mi?"

"O şu an burada değil," dedi Bronz. "Sen diğerinin yanına geç," demesiyle ona kaşlarımı çatarak baktım.

Yağız, "Şanaç neyede?" diye sordu. "O da gelşin!"

"Sanaç şu an kestiriyor," dedi Serdal. "Yemek yedikten sonra uyumayı çok sever." Onun konuşmasıyla birlikte harelerim donuklaştı. Geçtiğimiz günlerde aklıma Yasmin'in dedikleri gelmişti. Yağız için, "*Yemek yedikten sonra uyumasına bayılıyorum*," tarzında bir şey demişti. İkisinin bu denli benzerliği göz dolduruyordu.

Yağız, "Hiş bişe maşal anlatcak!" dediğinde hava kararmak üzereydi. "Şen kitabı tut! Hiş okuşun!"

Bronz ortamıza geçip otururken Yağız'a karşı çıksa da Yağız hemen ağlama rollerine bürünmüş, bir şekilde ikna etmişti. Masal kitabını o tutarken sağında ben vardım, solunda ise Yağız oturuyordu. "Bir varmış bir yokmuş," derken esnedim. Benim esnememle birlikte Yağız da esnedi. Bronz'un açmış olduğu ilk sayfada olanlara göz attım ama orada yazılanları okumadım. "Bir haziran gecesinde, kimsenin kızı olmayan, evi olmayan, yalnız bir Kibritçi Kız varmış."

"Hiş, Mumcu Kış değil miydi?" dedi Yağız, anlatmama izin vermeden.

CamScanner ile tarandı

"Mumcu Kız'mış." Boğazımı temizleyip konuşmaya devam et-tim. "Mumcu Kız her güne yaşamak için bir mum yakıyormuş..."

"Peki sonlayı aynı mı?" diye sordu Yağız. "Mumcu kış, kibyitçi kış gibi ölecek mi?"

"Ne olursa olsun sonları değiştiremezsin Yağız," diye mırıldandım. Ezbere bildiğim masalı anlattıktan sonra ikisinin de sesi kesilmişti. Yağız, Bronz'a sarılmış bir hâlde uyurken, Bronz da olduğu yerde uykuya dalmıştı. İkisini öylece bırakıp, yanlarından ayrılarak dışarı çıktım.

Blok değiştiren Viran'ı görünce aramızdaki mesafeyi kapattım. Daha önce girmediğim bir bloğa doğru ilerliyordu. "Viran!" diye seslendim.

Beni duydu ama duymamış gibi davranmayı seçti.

Girdiği yer hobi alanı gibi bir şeydi. Buranın ambiyansı daha farklıydı. Kasvetli bir ortam yaratılmıştı, mekânın ortasında geniş bir bilardo masası vardı. Etrafta farklı oyunlar olsa da en dikkat çekeni oydu. Dinlenme bloğu bile olabilirdi, emin değildim.

Viran bilardonun yanına geçti ve ıstakayı eline alıp düzenli olan toplara vurmaya başladı. Kendi kendine oynadığı sırada dudaklarının arasında duran sigarayı eline aldı. Bana alttan bir bakış attı. "Nereye gidiyorsun böyle?"

Rahat bir tavırla, "Yanına geliyordum," dedim.

Viran Kül, yeşil gözlerinde alayla bana baktı. "Ne işin düştü?"

"Seninle konuşmam için illa işimin düşmesi mi lazım?" diye sorarken ters bir bakış attım.

"İşine yaramayan kimseyle konuşmuyorsun da ondan dedim." Sigara dumanını sertçe dışarıya savurdu. Bakışlarım dövmelerine kaydığında gözlerim kısıldı. Erkek portrelerinin yanı sıra kadın yüzüne ait portreler de vardı.

Yanına geçip oturduğumda elindeki sigarayı almak için hamle yaptığım an benden uzaklaştırdı. Kaşlarını kaldırınca ona karşılık kaşlarımı çatarken tekrar uzandım. Bana bıkmış bir tavırla baktıktan sonra sigarayı uzattı.

Viran farklı bir sigara çeşidi içiyordu. Kokusundan belliydi ve

CamScanner ile tarandı

canım çekmişti. Sürekli kullanan birisi değildim ama yanımda biri içiyorsa benim de içesim geliyordu. İsli koku ciğerlerime yapıştığında yoğun dumanı üfledim. Sigara dalını ona geri uzatıp, "Bronz'u gördün mü?" diye sordum.

Viran sigarayı yere atarak ayakkabısının altında ezdi. Umursamaz bir tavırla omuz silkip, "Sigara içtiğine göre burada olması an meselesi," dedi. Yeşil gözlerini gözlerime çevirdiğimde bir ormanın derinliğinde kaybolduğumu sandım. "Buralarda bir yerdedir. İkimize kızmaya geliyor."

Dudaklarımı büzdüm. "Bana kıyamaz o," dediğimde kedi bakışları attım. "Seni bilemeyeceğim. Ringe, teke tek dövüşe çağırabilir." Kol kaslarını yavaşça sıktığımda bana, beni öldürecekmiş gibi baktı. "Sana kıyabilir."

Harelerinde sönmüş olan bir yaşamın ruhu barınırken kafasını ağır bir hareketle sallayıp gözlerimin içine yoğun bir şekilde baktı. "Sen ona kıyacaksın, değil mi Alatav?" diye sorduğunda ses tellerinde asılı olan tehlikeyi hissettim. "Bronz'u yok edeceksin."

Kalbimin üzerine bir ağırlık çöktüğünde kirpiklerimi dahi kırpmadan ona bakmaya devam ettim. "Henüz kimseyi öldürmedim," diye mırıldandım. Doğru söylediğim nadir anlardandı.

"İlkinin Bronz olması bir hayli ilgi çekici duruyor," derken bariz bir şekilde alay ediyordu.

Kısa bir sessizlik sonrası dudaklarımı araladım. "Adını seri katil olarak dünyaya duyuran sensin, Viran," dediğimde bakışlarımı yere diktim. "Sen varken bana pek iş düşmüyor çünkü senin ilkin Bronz'du."

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sorduğunda çenemi tutup kendine doğru çevirdi. Yeşil harelerine damlayan kızgınlıkla birlikte bana bakıyordu.

"Hiç," dedim ve oturduğum yerden ayağa kalktım. "Ben şu kimliksize bakayım, yaramazlık yapmama rağmen ortalarda yok. Başına bir şey gelmiş olabilir, hiç hayra alamet değil."

Birkaç adım atmamla Viran beni kolumdan yakaladı. Soğuk parmakları koluma baskı uygularken, "His," dedi. Sesindeki ton kaya gibiydi. "Bir lafı söylüyorsan devamını getir!"

CamScanner ile tarandı

"Diyorum ki, herhâlde bir anda kendini Bronz'un yanında bulmadın. Sonuçta bir tetikçisin, Viran Kül. Dünyaya nam salmış bir suikastçısın. Normal bir zihne sahip değilsin, bana baktığında bir ölü beden gördüğüne eminim. İnsanlar sana iş vermek için servet yatırmaya hazır. Aldığın bir iş üzerine kendini Bronz'un yanında bulmuş olabilir sonra onu öldüremediğin için ortaklık imzalamış olabilirsin," dedim, ezbere bir şekilde. Dudaklarımda soğuk bir sırıtış belirdi. "Tabii bunlar sadece benim düşüncem. Eminim öyle olmamıştır, Ölüm Meleği."

Viran bana aynı izleri taşıyormuş gibi baktı. "O zaman ikimizin de amacı aynı mıydı, Türk Lokumu?"

"Ben onu gerçekten öldürmek isteseydim, çoktan ölü bir adam olurdu," diye fısıldadım büyük bir soğukkanlılıkla. "Üstelik bunu yaparsam ne olacağını biliyorum. Sadece bir bedeni öldürmüş olurum. Bronz'u değil." Bir beden. Ondan *beden* diye bahsetmek dilimde acı bir tat bıraktı. O sadece bir beden değildi.

Kafasını iki yana sallayarak sıkıca tuttuğu kolumu bıraktı. "Onu öldüremezsin, artık değil."

Soğuk bir sesle, "Viran," dedim, bakışlarımız buluştuğunda devam ettim. "Yağız sana Viyan dediğinde neden bu kadar kızdın?"

Viran dilinden akan nefretle, "Çocuk sevmiyorum," dedi. Ben de sevmiyordum. Hiç sevmiyordum. Azıcık bile sevmiyordum. Ölesiyle nefret ediyordum. Görmeye, duymaya, bakmaya bile tahammül edemiyordum. Yağız'a kadar. Güneşten bir parça olan sapsarı saçlı bebek Yağış'a kadar. Annesi yanında olmasına rağmen hıçkırıklarla ağlayan minicik bebeğe kadar.

Bıçak kadar keskin bir dile sahip olmanın acısı Viran'ı oluk oluk kanatacak kadarken, "Senin birini sevdiğini düşünmüyorum zaten," dedim. "Fakat bu farklı bir şeydi. Hiçbir şeye tepki vermeyen sen, sessiz duran sen, aşırı öfke gösterdin." Bana boş gözlerle baktı. Kendini kamufle etmeyi biliyordu. Diğer herkes gibi. Ben gibi. "Kendini ele verdin."

Viran tehlike çanlarının çaldığı sesiyle, "Benden uzak dur, Hiş. Yoksa durmak zorunda bırakırım seni," dedi. Bana kendi portremi vücuduna işletmek istercesine baktı.

CamScanner ile tarandı

"Zoru seviyorum Viyan," diye mırıldanıp aniden duraksadım. "Pardon! Viran. Ölüm Meleği." Bana bundan hoşnut olmamış gibi bakarken nasıl bir kadınla karşı karşıya olduğunu yeni fark ediyordu sanki. Bu hikâyenin en kötüsü olmaya aday tek kişi bendim. Kötülük benim kanımdı. Kanımdan geliyordu. Kan kaybından ölen ruhumdan.

Viran umursamaz bir tavırla bilardo oynamaya geri döndü.

"Viran," diye seslendim. "Gerçekten benimle konuşmayacak mısın? *Benimle*?"

Viran yeşil bakışlarını bana kaldırmayıp dudaklarını araladı. "Sessizliğe ihtiyacım var sadece, kişisel olarak algılama," dedi.

"Neden?" diye sordum. Yanına doğru ilerledim. "Hep sessizsin zaten, toplasan üç kelimeden fazla konuşmadık."

"Sessiz olduğumda insanları analiz edebiliyorum," dedi Viran, kor kokan bir sesle.

"Bu sefer ne analiz ettin?" dedim. Meraklı, saf ve heyecanlı gözlerle ona baktım.

Yeşil gözleri, simsiyah kirpiklerinin altından beni bulurken dudaklarını hafifçe araladı. "Acaba diyorum," diye başladı. Beni baştan aşağıya rahatsız edici bir tavırla süzdü. "Kendi kendini bıçaklatacak kadar psikopatlaşmış olabilir misin?"

Katliam günü bacağımdan yaralanmıştım. Ondan bahsediyordu. "Kendi kendime yaptıklarımı görseydin..." dedim en az onun kadar sinsi bir tonda. "Bu sadece kısa bir fragmanı." Kafamı olumlu anlamda salladım. "Bıçaklatacağımı da bilmiş olurdun."

"Bu evden gidesin yok. Sanki hep burada kalmak istiyor gibisin," dedi Viran bilmiş bir tavırla. Sorgulayıcı bakışları beni irdeliyordu. "Neden gitmiyorsun?"

"Bu eve girmek için can atıyordum. Neden hemen çıkayım?" derken yüzümdeki sırıtışı silmeden konuştum. Aramızdaki ters çekimden dolayı büyük bir kavga çıkacak gibiydi.

"Neden girmek istiyordun?"

Gözlerimi kıstım. "Bu evde bana ait bir şey var."

"Neymiş?"

"Bulmamda yardımcı olacaksan söylerim," dediğimde geriye doğru ağır bir hareketle çekildim. "Yoksa söylemem."

CamScanner ile tarandı

"Pay alırsam yardımcı olurum," dedi Viran, büyük bir sahtelikle "Hem burada en eskilerden biriyim. Serdal ve Sanaç benden sonra geldi," diye devam ederken bana güven vermeye çalışıyor gibiydi ama baştan aşağıya başarısızlıktan ibaretti. "Kendi evimden iyi biliyorum burayı. Her bir santimetrekaresi ezberimde."

"Bronz'a ihanet etmek için fırsat kolladığını bilmiyordum," dedim. Hayret verici bir ifade yüzüme yerleşirken ikimizden de yoğun bir sahtelik akıyordu.

"Bronz'a ihanet edecek kadar kafayı yemedim henüz," dedi Viran.

Dudaklarımın arasından histerik bir kahkaha kaçtığında zorlukla dudaklarımı birbirine bastırdım.

"İroni galiba," dedim. Tam önünde durarak gözlerinin içine alay edercesine baktım. "Herkesin bir fiyatı vardır, Viran. Herkesin. Kimse benim fiyatım yoktur demesin, mutlaka bir değer biçilir." Yüksek topuklu ayakkabılarıma rağmen biraz daha yükseldiğimde kulağına doğru fısıldar bir tonda konuştum. "Yirmi altı, sana bir şeyler hatırlatmıyor mu hiç?"

Kaşlarını çattı. "Ne saçmalıyorsun sen?" Öfkesi tenini kızartacak kadar yükseldiğinde beni bileğimden yakaladı.

"Yirmi altı bin mi desem, milyon mu desem, milyar mı yoksa katrilyon mu?"

"Bana bak!" dedi Viran. Tamamen bana doğru dönüp dibimde bitti. "Ben diğerleri gibi senin nazına oynamam. Benimle açık açık konuşacaksın, Alatav."

"Senin fiyatın," dedim duygusuz bir sesle, kendimden emin tavrımla karşısında durdum. Sesim hiç bu kadar korkutucu çıkmamıştı. "Bu fiyata Bronz'u öldürmeyi kabul etmiştin."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" dediği an, bileğimi tuttuğu eliyle etrafımda döndürerek beni duvara yasladı. Bir elini boğazımın altına yerleştirip koluyla öldürücü bir baskı uyguladı. "Bunu ben bile hatırlamıyorum! Sen nereden biliyorsun?" diye bağırdığında olduğumuz yerdeki camlar titremişti. "Kimsin sen, Hisar Alatav?"

CamScanner ile tarandı

Gülüşümü artık gizlemediğimde, onun karşısında kahkaha atmamak için zor duruyordum. "Yanlış," dedim uyarır bir tonda. Kan çanağına dönen gözlerine bakıp devam ettim. "His Alatav."

"Sen. Bunu. Nereden. Biliyorsun?"

"Sadece bunu da bilmiyorum," dediğimde onu itip üzerimden uzaklaştırdım ve sırtımı duvardan ayırdım. "Diğer bildiğim şeyleri de duymak ister misin?" derken bu sefer yaklaşan ben oldum. "İstersin bence."

Kulağına uzanıp sadece onun duyabileceği bir tonda önce kısa bir ıslık çaldım, sonra fısıldadım: "Kill the Bronze*."

Gülüşüm onu daha çok kudurttu. Parmaklarıyla boynumu hayvani bir duyguyla sardı. "Tek kelime daha edersen," dedi. Sesinde tehlike kol geziyordu. "Soluğunu keserim senin."

Yüzlerimiz arasında hiç mesafe yokken Viran'ın öldürücü güzellikteki yüzüne tek seferde kafamı gömdüm. Öfkeden kavrulan bedenlerimiz, durdurulamaz bir raddeye giriş yaptı. Viran aldığı kafa darbesiyle anlık olarak duraksadı, eli saçlarımı kavramış, geriye doğru çekmişti.

Aynı hamle ondan bana gelirken yan dönüp karnına tekme attım. Çevik bedeni savurduğum bacağımı yakalayarak kendine doğru çekip kırmak istercesine bacağıma vurdu. Dudaklarımdan acı bir inleme dökülürken bacağımdaki bıçak yarasının izi fena sızlamıştı.

Viran karnıma yumruk attı, sert olmaya karar verdiği açıktı. Karnıma yediğim darbelerden sonra çenemin altında dirseğini hissettim.

Viran yemin eder gibi, "Öleceksin Alatav," dedi.

"Lütfen," dedim yalvarır gibi. Güler gibi olmuştum ama gülmedim. "Sen öldüreceksen memnun bile olurum, Kül."

Tırnaklarımı tenine bastırıp onun boynunu sardım. İkimiz de birbirimizi bırakmamaya yemin etmiştik. Gözlerime çekilen perdeyle nefretim dışarıya aktı, parmak uçlarımdan akan tek şey ölümün kuru soğukluğuydu.

"Kendine hiç edinmemen gereken bir düşman edindin," dedi Viran. Tükürürcesine konuşurken burun deliğinden kan sızmaya başla-

* Bronz'u öldür.

CamScanner ile tarandı

dı. Burnundan dudağına akan kan, çenesine yol aldı. "Beni karşına almayacaktın."

"Ben hiçbirinizin dostu değilim," dedim kelimelerin üstüne basa basa. "Yalancılar ve yılanlarla dost olmam, Viran."

"Burada yalancı ve yılan varsa o da sensin, Alatav."

Viran'ın yumruğunu kaşımın üstünde hissettim. Bacağımla ona sert bir tekme attığımda hiç ara vermeden kaşımın acısının aynısını yüzünde hissetmesini sağladım. Parmakları boynumu yakalamak için hamle yaptığında ona tekrar tekme atmak istemiş, ayağımı yakalamasına neden olmuştum. Beni bacağımdan tutup kendine doğru çekti. Sert çekişinden dolayı yere düşünce topuklu ayakkabımın sivri kısmını tenine acımadan geçirdim.

Çok geçmeden ikimiz büyük bir kavgaya girişmiştik. Viran ne ara yere düşmüş, ben onun üstüne ne ara atlamıştım, bilmiyordum. Yerde yuvarlanmaya devam ederken beni üstünden atmaya çalışıyordu ama başarılı olamıyordu. Uzun tırnaklarım teninin çoğu yerine hasar vermişti.

Üzerine bir zebani gibi çöken bedenim, bir başkası tarafından çekilip beni tek hamlede Viran'ın üstünden almıştı.

"Ne oluyor!?" dedi Bronz. Bakışları Viran'ın kıpkırmızı kesilen suratındaydı. Tekrar atakta bulunurken, "Viran! Uzaklaş!" diye kükredi adeta.

Serdal'ın beni çektiğini hissettim. Buna artı olarak Zorlu da beni tutuyordu. Bir anda odanın içi bu kadar insanla nasıl dolmuştu bilmiyordum.

"Viran!" dedi Bronz, onu elinden saniyelik hatayla kaçırdığı için ikimiz arasına giremiyordu. Viran beni öyle bir yakalamıştı ki, ancak öldürürse rahat bırakırdı. İkimizin arasına kimse giremezdi, Bronz ve diğerleri boşuna uğraşıyordu. Bronz'u uzaklaştırmak adına ittiğimde kendime yer açtım.

"Hisar bırak!" dediğinde Bronz, Viran'ı alamayacağını anladığı için beni tutmaya çalışıyordu. Yumruklarım Viran'ın üzerinde gezerken Bronz da arada nasibini alıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Amına koyayım ben böyle işin!" dedi Viran. Bronz aniden beni kucaklayınca Viran'ın üstünden kalktım. Viran yerden hızlıca doğruldu. Dağılan saçını başını düzeltme gereği duymadan, "Gidiyorum ben," dedi dişlerinin arasında. Yediği yumruklardan dolayı dudağı kanıyordu. Kor sızı çenesine doğru akarken elinin tersiyle yüzünü sildi. "Bunun olduğu yerde kalırsam öldürmeden durmayacağım."

"Sakin ol, şampiyon," dedim, sinir stresimi atmış gibiydim. "Bu kadar sinir adamı öldürür."

"Sizi yalnız bırakmaya gelmiyor! Ne işiniz var burada?!" dedi Bronz. İkimizin sonunda ayrılmasıyla beni de kendisiyle beraber ayağa kaldırdı. "Birbirinizi boğazlayacak kadar ne oldu?" Bronz, konuşması için Viran'ın göğsüne doğru sert bir yumruk attı. "Cevap ver, Viran!"

"Vermeyeceğim!" dedi Viran. Aldığı yumruktan ötürü geriye doğru sendelemişti.

"Cevap ver!" dedi Bronz. Ona bir yumruk daha attı. Bu daha çok aklını başına getirmek için atılan bir yumruktu. Viran yoldan çıkmıştı, çıkartan bendim. Kayışı kopmuş, kafesinden dışarıya salınmıştı. "Lafımı tekrar etmeyeceğim!"

"Beyler..." dedim, bu sefer ikisinin arasında giren benken Bronz'un daha fazla Viran'ı tartaklamasına izin vermeden bedenini tüm gücümle geriye doğru ittim. "Benim için kavga etmenize gerek yok. Ben hepinize yeterim."

Bronz sanki onu itmemişim gibi hiçbir şekilde yerinde kımıldamazken Viran'la burun buruna geldi. "Bronz!" dedi Viran. "Sana elimi kaldırmak istemiyorum!"

Bronz, Viran'ın çenesinden tutup onu sarstı. "Bir daha benim evimde böyle davranışlarda bulunacak mısın?" diye öldürücü bir tonda sordu.

"Hak edene hak ettiği gibi davranırım!" dedi Viran, kan bulanmış dişlerinin arasından sertçe konuştu. Biriken kanları başını yana çevirip tükürdü. "Kadın diye alttan alacak değilim!"

"Başlatan benim," dedim. Kafamı ona gömüp ortalığı yangın yerine çeviren bendim. "Bana göre adil bir dövüştü."

CamScanner ile tarandı

"Sakın!" dedi Bronz. Koyulaşmış gözleriyle, bir abi edasıyla değil de onu gerçek anlamda Bronz gibi bakıyordu. Herkesin bakmaktan korktuğu Bronz gibiydi. "Benim evimde, benim yanımda sakın bir daha böyle bir şey yapma, Viran Kül. Tekrarı olursa aynı cümleleri kullanmayacağıma, aynı tavrı sergilemeyeceğime emin olabilirsin!"

Viran bana bakmak üzereyken Bronz önüne geçti.

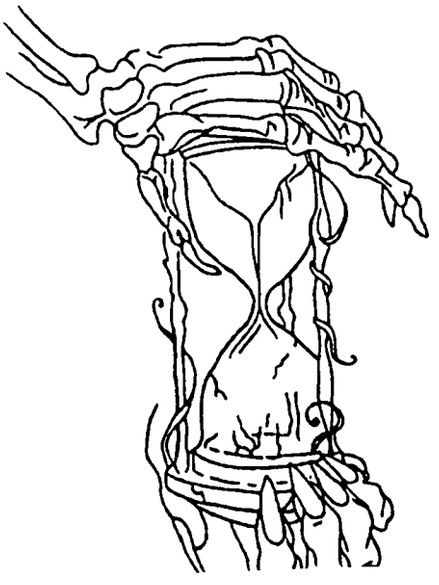
"Git şimdi." Başıyla bloğun dışını işaret etti. "Üstünü başını düzelt ve olman gereken gibi ol, diğerlerini alıp toplantı odasına geçin. Birazdan geleceğim. Geldiğimde seni aynı şekilde görmek istemiyorum, Viran."

Bronz onu rahat bırakınca Viran ağzında biriken kanları yere tükürdü. Viran'ın yeşil gözleri beni bulunca yavaşça göz kırptım.

Göz kırpmamla Viran'ın dudakları kenara kıvrıldı ve hafifçe gülümsedi. Onun gülmesiyle ben de gülümsedim. Oyuncular birbirine hiç yabancı değildi. Düşene kadar herkesin bir maskesi vardı.

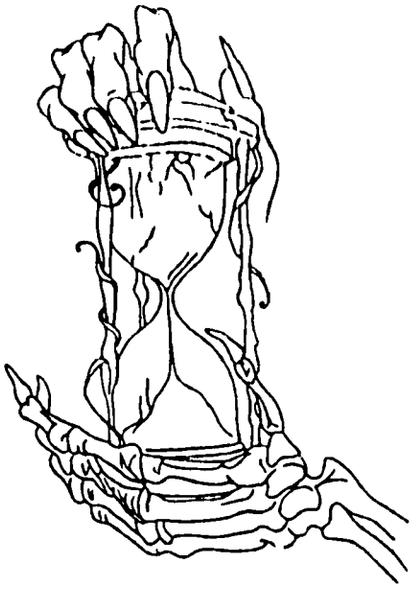
Bronz onun arkasından bana dönmeden hemen önce yüz ifadem duygusuz bir hâle bürünmüştü.

Şekil değiştiren bir insan olsaydı, o kesinlikle ben olurdum.

CamScanner ile tarandı

17

ALTINCI HİS RESİTALİ

Cemal Süreya'nın da dediği gibi, *hisler söylenmemeli, hisler hissettirilmeli.*

Hissettiğim güçten dolayı gözlerimi aralamak zorunda kaldım. Beni uyandıran şeye dikkat kesilirken ışığın açık olmasıyla rahatlamıştım. Bronz'la uyuyordum.

Evet, bu hayal etmemin ötesinde bir şeydi ve biz birkaç gecedir bunu yapmaya devam ediyorduk. Ne o bir şey diyordu ne de ben. Sanki hep buna ihtiyacımız varmış gibiydi. Gün içinde nerede olursak olalım gece olduğunda uyumak için bir araya geliyorduk.

Onunla uyuduğum kaçıncı geceydi bu?

Artık günleri aklımda tutamıyordum. Kaç mumum kaldığını bile bilmiyordum. An'daydım, an'ı yaşıyordum ve an'da kalıyordum.

Sayılı gün çabuk biterdi ve ben hiç ölmeyecekmişim gibi yaşıyordum.

Beraber uyuduğumuz her gece uyumadan önce Bronz beni yara izimden öpüyor, bacaklarımın arasına yerleşiyor, ışıktan rahatsız olduğu için yüzünü göğsüme gömüyordu.

Karanlığı seviyordu.

CamScanner ile tarandı

Şimdi ise pozisyon değiştirmişti, direkt olarak bana sarılıyordu. Bana neden sarılıyordu ki? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Beni uyandıran da pozisyon değiştirmesiydi.

"Bronz," diye fısıldadım. Beni kızıyla karıştırmış olabilir miydi?

Daha önce bana sarıldığını hatırlamıyordum. Beni defalarca kollarının arasına almıştı ama sarılmakla, kollarında olmak arasında dağlar kadar fark vardı.

Uyanması için hafifçe koluna vurdum. "Bronz," diye tekrarladım. "Bana sarılıyorsun!" Sitem gibi çıkan sesime karşılık uyumaya devam etti. Uykusu derin gözüküyordu ve uyandırıp uyandırmamak arasında kalmıştım.

Bakışlarım dijital saate kaydı. Sayıları okudum.

00.00'dı.

Saat tam gece yarısı olmuştu, artık ertesi güne geçiş yapmıştık.

Bir mum daha sönmüştü ancak bu sefer onun kollarının arasındaydım. Mumlara değil; an'a odaklandım.

Ölmek için güzel bir yerdi kolları. *Bu gece kollarında ölmek isterim.*

Gözlerimi kapatıp bana sarılmasının keyfini çıkarttım. Ona sarılmamıştım. Beni sarmaladığı için hareket edemiyordum. Yalnızca o bana sarılıyordu. Sanırım hiç aynı anda birbirimize sarılmamıştık.

Yüzümü onun göğsüne gömdüm ve kehribar kokusunu doyasıya içime çektim. Hiç tatmadığım bu hissin bana yaşattığı duyguyu aklıma kazıdım.

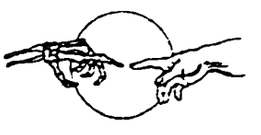
Sanki *yalnız değilsin* der gibi sarılıyordu.

İlk defa gerçekten de yalnız olmadığımı hissettim.

Saçlarımın üstüne sıcak dudaklarını yerleştirdi. Gerçek mi yoksa rüya mı olduğuna emin olamazken gerçek olmasını umarak kendimi onun kollarına bıraktım.

Hayır, sil.

Kolları değil, kalbi. Kendimi kalbine bıraktım. Orada bana bir şey olmazdı.

CamScanner ile tarandı

Sabah olduğunda mutluluğum yüzümden okunuyordu. İster istemez kendimi gülümserken bulmuştum. Ağzım kulaklarıma varacaktı. Bronz yataktan kalkana kadar bana sarılmaya devam etmişti. Bunun gerçek mi ya da sanrı mı olduğunu ayırt edebilmek için ara ara uyanıp kontrol etmiştim.

O gerçekti. Bana sarılmıştı. Kollarının arasında uyumama izin vermişti. Paha biçilemez bir histi.

Bu gece kollarında ölmek isterdim, demiştim ama o yeniden doğmamı sağlamıştı.

Asansöre yöneldiğim sırada ortalıkta gezen küçük bir ördek gördüm. Yağız tek başına üstündeki, sarı ördek baskılı gecelik takımıyla sekerek oraya koşturuyordu. Tek başına olduğu için yanına gitmeye karar verdim.

Yağız benim gürültümle birlikte bakışlarını bana doğru çevirdi. Ördek ağzını büküp, "Teyşe," dedi. Bana doğru gelip bacağıma sarıldığında çenesini kaldırdı. "Yüşüne n'oldu?"

Viran'la kavgamın izleri yüzümdeydi. Dudağımın kenarında hafif bir çizik, kaşımda ise bariz bir yara vardı. "Biraz yaramazlık yapmış olabilirim..."

"Şen de mi Yaşmin'i siniylendiydin?"

Kafamı salladım. "Yasmin çok kızdı ama geçecek," dedim üzülmemesi için. "Önemli bir şey değil. Hem bayağı iyileşti."

"Öpeyim de geçşin." Ellerini bana doğru uzattı. Onun boyuna eğilip beni öpmesine izin verdim.

Sapsarı olan saçlarını karıştırdığımda, "Yağış'ım," diye fısıldadım. "Sen niye bu kadar erken uyandın, ördeğim?"

"Kediyi göymek için," derken kirpiklerini kırptı.

"Ama şu an burada değil," dedim. Bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde ondan başka kimseyi görememiştim. Evin içinde herkes var diye biliyordum. Her dakika yanımda olan Bronz bile ortalıkta yoktu.

Yağız dudaklarını büzdü. "Göymeden gitmek iştemiyoyum, Hiş." Bakışları omzumda asılı olan çantamı bulduğunda, "Buydan gitçek miyiz?" diye sordu. "Şanaçı biy daha göyemeyecek miyim?"

Onun sorusunu es geçip, "Annen nerede?" diye sordum.

CamScanner ile tarandı

"Uyuyo," dedi minicik elleriyle gözlerini ovuştururken. "Ama mutlu göydüm. Ama babamşış. Babamın yanında hiç mutlu değil. Babam onu üzüyo."

Yağız küçük olmasına rağmen böyle bir yaşantıya maruz kaldığı için diğer yaşıtlarına göre bazı şeyleri daha iyi anlıyordu. Annesine çok düşkündü. Onsuz asla uyumazdı. Babası sandığı Utkan'ı da çok seviyordu ama annesi karşısında bir hiçti.

Elimi ona uzatıp, "O zaman annenin mutluluğunu bozmayalım," dedim. Yasmin uzun zamandır bu kadar rahat uyumuyor olabilirdi. Hoş, eskiden terk ettiği adamla aynı çatı altında çok rahat olduğunu söyleyemezdim. "Çiçeğimiz biraz daha uyusun. Sen aç mısın? Kahvaltı hazırlayayım mı sana?"

Kafasını hızlıca salladı ve göbeğini açıp yavaşça okşadı. "Acıktım."

"Gel o zaman, karnını doyuralım."

Bir anda bacağıma sarıldığında, "Hayıy, duy," dedi. Mutfağa yönelmeme bile engellemişti. "Gitme."

"Ne oldu?" diye sordum.

"Şanaç, şabah olunca gülen suyatlı omlet yapcam, dedi. Sen yapma Hiş. O yapşın."

Onu bacağımdan ayırıp poposuna yavaşça vurdum. "Koş o zaman Sanaç'ı uyandır," diye direktif verdiğimde benden ayrılmış ama çok uzaklaşmamıştı.

Yağız elini ağzına aldığında çekingen bir tavırla, "Ben onu uyandıydım ama uyanmadı," dedi. "Uyandıyamayınca buyaya geldim."

"Eğer hemen uyanıp sana kahvaltı hazırlamazsa, üstüne işeyeceğini söyle." Duyduğumuz sesle birlikte ikimizin de bakışları arkaya doğru döndü. Serdal Alpan Qarayev, ada tezgahına yaslanmış, elinde kahve bardağıyla duruyordu.

Yağız kenara doğru geçip Serdal'a baktı. "Üştüne çiş yapayım mı peki?" diye sorduğunda dudaklarımı birbirine bastırdım.

Serdal gülmeye başlasa da dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. "Sana temizletmesini istemiyorsan yapma," derken tek bir noktaya odaklanmıştı. "Onu sakın kızdırma, Sanaç blöf yapmaz."

Yağız bir şey demeden mutfağa girdiğinde ada tezgâhın önüne

CamScanner ile tarandı

geçti. Eliyle uzanmaya çalışırken boyundan dolayı bir türlü musluğa yetişemiyordu. Gökyüzünü aratmayan iri bakışları beni bulduğunda, "Hiş," dedi. "Boyum yetmiyo, bana şu veyl"

Yanına doğru adımlarken, "Susadın mı ördeğim?" diye sordum.

Yağız hızlıca kafasını sallayıp, "Hı hı," dedi. "Çabuk ama ölcem şuşuşluktan," derken dilini çıkarmıştı.

Ona büyük bir bardakla su verene kadar sabırsız bir şekilde bekledi. Eline aldığı bardakla birlikte bir anda koşmaya başladı. Bardağın içindeki sular biraz taşmaya başladığında arkasından, "Bardakla koşma, Yağış!" diye bağırdım. "Niye suyu içmeden gidiyorsun?!"

Yağız merdivenlere doğru tırmanırken yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. "Şanaç'ın üstüne dökcem!"

Ona irileşen gözlerle bakarken az önceki oyunculuğundan dolayı dudaklarım aralandı. Gerçekten susadığını sanmıştım. Serdal kahve bardağıyla birlikte mutfaktan çıkarken dudakları kıvrıldı. Yanımdan geçip imalı bir ses tonuyla, "Yalan konusunda birine çekmiş," dedi.

"Hiç çekmemesi gereken birine." Gözlerimi devirdim. Peşinden ağır adımlarla ilerlerken Serdal kendini televizyon karşısında duran koltuğa bıraktı.

"Buraya gel Yağız!" diyen Sanaç'ın sesi kulaklarıma dolduğunda yüzümü buruşturdum. Sesi çok yüksek çıkıyordu. "Ben de senin üstüne işemezsem bana da Sanaç Valacan demesinler!"

"YAŞMİN!" diye güçlü bir ses duydum. Çok geçmeden ardından, "VİYAN!" dedi Yağız. "BYONŞ!" Konuşmasından dolayı gülme isteği gelirken adımlarımı hızlandırdım. "ŞOYLU!" demesine kaşlarım çatılırken Zorlu işitme engelinden dolayı Yağız'ı duyamayacaktı. "ŞAFA!" diye bağırdı. Anlaşılan Yağız herkesi çağıracaktı. "ŞEYDAL!" Son kişinin ismini söyledikten sonra tekrar bağırdı. "LÜTFEN KUYTAYIN BENİ!"

Sürgülü kapıdan geçtiğimde Yasmin'in üstündeki siyah saten geceliğiyle merdivenlerden inmesi bir olurken bakışlarımız keşişti. Sesindeki korkuyu iliklerime kadar hissettirerek, "Yağız..." dedi. "Nasıl uyudum ben bu saate kadar?" deyip sarı saçlarını karıştırdığı sırada elindeki emniyeti açılmış silahı gördüm. "His, Yağız bağırıyor. Oğlum nerede?!"

CamScanner ile tarandı

Yağız, Sanaç'ı uyandırmaya gidecekti. "Sanaç'ın odasındaydı," dedim. Telaşa kapılmış hâlinden dolayı adımlarımı ona yönelttim. "Sakin ol," diye mırıldandığımda yukarıdaki sesler kesilmişti. "Sakin ol, Yasmin..."

Yasmin, mavi gözleri lavlara karıştığında bana kızgınlıkla bakıp "Ne demek sakin ol, Hiş?! Bu evde katliam oldu! Sen ölmek üzereydin!" diye bağırınca boğazıma yumru oturdu. "Yağız?" diye seslendi.

Yağız gürültülü bir şekilde merdivenlerden inerken ikimizin de bakışları oraya döndü. Yağız nefes nefese, "Yaşmin!" dedi. Sarı saçları terden dolayı ıslanmıştı.

Yasmin elindeki silahı hızlıca ortadan kaldırıp merdivenlere doğru ilerledi. Yağız annesinin üstüne atlayarak kendini ona bıraktı. Yasmin kuş gibi titreyen sesiyle, "Oğlum," dedi. Daha uykusu açılmamıştı bile. "Niye bağırıyorsun anneciğim? Beni ne kadar korkuttuğunun farkında mısın sen?"

Yağız suçlu edasıyla bakışlarını yere indirdi. Nefes nefese olduğu için göğüs kafesi hızla inip kalkıyordu. "Ben biyaz yayamaşlık yaptım," dedi. "Hiş gibi." Beni annesine işaret etti.

Yasmin, oğlunun alnına dökülen perçem perçem saçlarını parmaklarıyla geriye doğru itti. Alnına öpücük kondurduğunda derin bir soluk aldı. "Kendi evimiz dışında yaramazlık yapmak yoktu hani? Ne anlaşmıştık anneciğim?" Kendini sakin tutmakta zorlanıyordu. "Nasıl ter içinde kalmışsın!"

Çok geçmeden sarmal merdivenlerden aşağıya Sanaç inerken bakışları üzerimde gezdi. "Nerede o dağ ayısı?!" diye sorduğunda kimden bahsettiğini anlayamamıştım. Bakışları koltukta oturan Serdal'la buluşunca öfke içinde, "Sen mi öğrettin git üstüne işe diye?!" dedi.

Serdal ve Yağız birbirine masum bir şekilde baktılar. Serdal dudaklarını yavaşça araladı. "Haberim yok, Sanaç," dedi sakince. "Küçücük çocuk, bir an kendini tuvalette sandıysa işemiştir. Olur öyle, bu an rüyayla gerçeği ayırt edemeyip işiyorlar."

"Siktir git şuradan pezevenk kılıklı," derken sesini alçak tutmaya çalıştı Sanaç. "Kaplan'la otururken bana bir video izletmişti. Kaplan'ı uyandırmak için oğluna, 'Git üstüne işe' diyorsun. Unutmadım." Serdal'ın yüz ifadesi aniden değişirken artık gülmüyordu. Etrafta de-

CamScanner ile tarandı

nin bir sessizlik oldu. "İşedi bu çocuk üstüme! Hem de senin yüzünden!" Bakışlarını Yağız'a çevirdi. "Sizin yüzünüzden Bronz bir daha evine beni koymayacak, His'in işine gelir tabii."

Yasmin oğlunu kucağına alıp ateş saçan gözlerle baktı. Soluk pembe dudaklarından, "Sanaç!" dökülldüğünde Sanaç'ın bakışları sarışın kadını buldu.

Sanaç uykusundan uyandırıldığı için bir hayli huysuzdu. Yağız'a sert bakışlar atıyordu. "Sen karışma, Blondinka! Oğlun suçlu!" dedi.

Yağız en sonunda kısık bir sesle, "Şanaç," dedi. "Ben şeni uyandıymaya çalıştım ama uyanmadın, şen uyanmayınca üştüne şu döktüm." Kollarını annesine doladığında üzgün bir tavırla baktı. "Anneme kışma şakın. Ben bişi yaptığım şaman babam hemen anneme kışıyo." Sanaç'ın kirpikleri titredi. "İşemedim. Şuydu şadece. Şen de beni ışlat. Ödeşelim."

Yasmin duyduklarının etkisinde irileşen hareleriyle kaşlarını çattı ve onaylamayan bakışlar attı. "Yaptığın doğru bir şey değil, Yağız. Sanaç seninle sürekli olarak ilgilendi, istediğin yemekleri bile yaptı. Karşılığı bu şekilde olmamalıydı," dedi.

Yağız kafasını sallayıp annesinin kucağından aşağıya indi ve Sanaç'ın bacaklarına sarılıp kafasını kaldırarak ona baktı. "Özüy dileyim," dedi, kirpiklerini kırparken. Şu an tam yavru bir ördek gibiydi. "Bayıştık mı?"

Sanaç içinin gittiğini belli etmemeye çalışarak dudaklarını ısırdı. Yağız iki numaralı etkileyici bakışlarına dolu dolu gözlerini de ekledi. Dudaklarını tam büzdüğü sırada Sanaç dayanamayıp, "Yarın sabah Serdal'ı uyandırmak için üstüne gerçekten işersen barışırım," dedi.

Yağız geriye doğru çekilip, "Hayıy, işemem!" dedi. "Anneşi yok, şonya nasıl banyo edecek? Beni hep annem banyo yaptıyıyo. Altına işeyenleri anneleri banyo yaptıyıy. Şeydal'ın anneşi yok ki," dediğinde bakışlarını annesine doğru çevirdi. "Yaşmin, Şeydal'ı banyo yaptıyıy mışın?"

Hep bir ağızdan, "Hayır!" diye bağırmamızla Yağız korkmuştu.

Yağız omuzlarını düşürüp çaresiz bir şekilde, "Ama başka anne yok ki," dedi. "Hiş anne değil. O çocuk şevmiyor. Beni bile çok zoy şevdi..." *His anne değil. His anne olamazdı.* Bana doğru gelip

CamScanner ile tarandı

bacaklarıma dolandı ve gözlerimin içine baktı. "Seviyoşun beni di mi Hiş?"

Gümeşten bir parça saçlarımı karıştırıp dudaklarımı burnunun üstüne bastırdım. "Seviyorum tabii ki, minik ördeğim."

"Tamam tamam, kimsenin üstüne işeme sakın," diye araya girdi Sanaç. "Annen kimseyi banyo falan yaptırmayacak. Yok öyle bir şey, unut hemen," derken daha çok kendi zihnine düşenler için konuşuyor gibiydi. "Hem büyükler kendisi banyo yapar, duş alır."

"Ben ne şaman büyüyüm?" diye sordu Yağız.

"Sen hep çocuk kal, Yağız," dedi Sanaç.

Diğerleri kendi hâlinde takılırken Serdal'ın yanına doğru ilerledim. "Bronz nerelerde?" diye sorduğumda meraklı gözükmemeye çalıştım. Uyandığımdan beri ortalıkta yoktu.

Bakışlarını kaldırmadan, "Arkana'dadır," dedi.

"Ne işi var ki?" dediğimde bunun mantıklı bir soru olmadığını kafasını kaldırınca karşılaştığım yüz ifadesiyle anlamıştım.

"Sen buralardasın diye evinde duruyordu. Malum, rahat durduğun söylenemez. Normalde onu kolay kolay Arkana binasından çıkartamazsın," diyerek açıkladı. "Gece gündüz çalışıyor, daha iyi bir düzen için."

"Anladım," diye mırıldandım. "Ben bahçede olacağım."

Dakikalar sonra yaz bahçesine geçtiğimde tek başıma oturmaya başladım. Hafif yağmur çiselediği için dışarıyı izlemeye koyulmuştum. Dışarıya Sanaç ve Yağız da çıktı. Peşlerinden Yasmin de gelmişti.

"Islanıyorsunuz," diye seslendi Yasmin. Huzursuzdu. "İçeriye geçelim mi bebeğim?"

"Şanaç'la oyun oynucaz. Şen git," dedi Yağız. Sanaç'ın sırtına çıkmış deli danalar gibi koşturuyorlardı. Hâllerine gülümsemeden edememiştim.

Bir süre boyunca yağmurun altında oyun oynamışlardı, Yasmin ise ikisine de kızıp durmuştu. İçeriye gelmeyeceklerini anladığında giymeleri için yağmurluk getirmişti.

Onları izlemek güzeldi. Tıpkı bir aile gibiydiler. Sanaç, oğlunun her şeyi yapmasına izin veren bir baba, Yasmin ise otoriteriyi elinde tutmaya çalışan bir anne gibiydi.

CamScanner ile tarandı

Fakat onlar felaketin portresinden ibaretti.

Çok geçmeden herkes ortalıktan kaybolmasıyla kahvaltıma çekildim. Bir süredir yoklardı. Çiseleyen yağmuru izlerken yerimden ayrılmadım. Ne kadar süre durduğumu bilmezken bahçeye tekrar çıkan Yasmin'i gördüm. Beni görmesiyle yanıma doğru gelmeye başladı. Sabah kahvaltıdan beri bir karın ağrısı vardı. Benimle konuşmak istiyordu, bir türlü fırsat bulamadığından bakışlarımızla anlaşmaya çalışıyorduk.

"His," dedi etrafını kontrol ederek. "Seninle konuşmam gerekiyor."

"Biraz yürümeye ne dersin, sarı çiçeğim?" diye sorduğumda onu kendimle birlikte yaz bahçesinden dışarıya çıkardım.

Bakışları ısrarla yüzümde geziyordu. Daha fazla dayanamayıp, "Burada mutlu gibisin," dedi. Benim mutlu olmamı çok istiyordu. Benim mutluluğumu kendi mutluluğundan daha çok düşünüyordu.

"Bronz'la uğraşmak hoşuma gidiyor," dedim. "Onunlayken hayatın gerçeklerinden bir nebze olsun kaçabiliyorum. Yanında ne kadar saçmalarsam saçmalayayım, alttan almayı başarıyor."

"Gerçekten mutlu görünüyorsun ve bu hoşuma gidiyor," deyip yavaşça gülümsedi. Etrafı bir kere daha kontrol ettiğinde koca sahanın içine baktı. "Burada konuşmamız güvenli mi?"

"Golf sahasında her şey güvenlidir," derken şapkayı kafama geçirdim. Yaklaşık on dakikadır yürüyorduk ve sahanın ortasına bile gelememiştik. Elime sopayı aldığımda topla kendi kendime oynamaya başladım. Rastgele bir atış yapıp giden topu izledim.

"Zenginler neden golf oynar biliyor musun?" diye sordum Yasmin'e bakarak.

"Bilmiyorum," dedi. Sıkılmışa benziyordu. Bu tarz sporlar çok hoşuna gitmezdi. Onun, araba yarışlarına ihtiyacı vardı.

"Golf sahası çok büyük, burada konuşulan hiçbir şey kaydedilemez ve dinlenilemez," derken diğer bir topa daha sertçe vurdum. Hiçbir şey bilmeden kendimce oynuyordum. "Nefel'le Bronz'u burada golf oynarken gördüm. Soluğu burada aldıklarına göre oldukça gizli bir şey konuşuyor olmalılardı."

Öğrendiği bilgiyle hareleri genişledi. "Senden gerçekten korkulur, His."

CamScanner ile tarandı

"Her neyse, oynamaya çalışıyormuş gibi gözükelim. Ne diyecektin?" dediğimde atış yapması için sıramı Yasmin'e bıraktım.

Benim aksime daha iyi atış yaparken, "İkizler sana ulaşamadıkları için bana ulaştı," dedi. "Biri seni sorguluyormuş. Sisteme düşmüş. Bir süredir de devam ediyormuş."

Kaşlarımı çattım. "Kim?"

"Laren Sarah," dediğinde kaşlarım havalandı. Beni sorgulamakta geç bile kalmıştı. Onunla ilk kez katliamda karşılaşmıştım. O zamandan beri sessizdi. "Hükümetin yasakladığı profiline girmeye çalışmış. Mesleğini kullanarak açtırma talebinde bulunmuş."

"Şaşırmadım."

"Kim ki?" diye merakla sordu.

"Bronz'un korumalarından, hükümete bağlı biri," derken onu sakinlikle izlemeye devam ettim. "Ona yasaklanmış dosyayı açık hâle getirin."

Yasmin atış yapmayıp bana doğru döndü. "Ne?"

"Duydun, Yasmin," dedim sesimde beliren netlikle. "Ne görmek istiyorsa görecek. Bütün arşive erişsin. Bakalım ne kadar sürede Bronz'a ispiyonlayacak beni."

"Saçmalama, His," derken bana kızgınlıkla baktı. İfadesinde yoğun bir endişe vardı. "Kim olduğunu ve geçmişini öğrenirlerse seni bir saniye bile yaşatmazlar. Bronz için büyük bir tehditsin."

Safa, golf aracıyla yanımıza geldiğinde, "Yenge?" diye seslendi.

"Yengem?" dedim alayla.

"Öyle söyleyince de bir garip oldu şimdi," dedi Safa mahcup olmuş bir tavırla.

"Sonunda fark etmene sevindim, Safa."

"Abim çağırdı da. Sizi götürmemi ister misiniz?" diye sorarken bakışları ikimiz arasında gidip geldi.

"Olur," deyip araca doğru yöneldim. "Biz de geliyorduk zaten."

"Yağız hâlâ dışarıda mı Safa?" diye sordu Yasmin.

"Evet, yenge," dedi Safa.

Yasmin kaşlarını çatıp öfkeyle mırıldandı. "Ben senin nereden yengen oluyorum, Safa?"

CamScanner ile tarandı

Safa hafifçe arkasına döndü. "Saygıdan öyle deriz, yenge," dedi. "Saygıdan."

Araç durduğunda üçümüz de inmiştik. Yasmin sinir küpüne dönmüş ifadesiyle oğlunun yanına ilerledi.

Safa ile yürümeye başladığımızda, "Abimle ortak olmayacak mısınız?" diye sorunca dikkatimi ona verdim. "Bence örgütün sizin gibi birine ihtiyacı var."

"Sadece kart için ortaklık istiyor," dedim sıcak bakmadığımı belli ederek. "Bana daha büyük şeyler vermeli. Mesela örgütü bana verir mi? Vermez. O yüzden kart da ilgimi çekmiyor çünkü bende daha iyisi var."

"Sizin kartınız mı var?" diye sorarken Zorlu'nun yanından geçmek üzereydik. Bakışları ikimiz arasında gidip gelirken dudaklarımızı okuyordu. Hiç hoşnut değildi.

"Şşş." Safa'yı susturdum. "Zorlu dudak okuyabiliyor ve benden hazzetmediği için Bronz'a yetiştirebilir," derken yavaşça göz kırptım. "Sana da selam Zorlu! Müsaaden varsa biraz gezeceğiz!"

Zorlu kaşlarını çattı. Safa, "Abim bizi bekliyordu yenge, yanına gitsek iyi olacak," diyerek Zorlu'nun sert bakışlarından kurtulmaya çalıştı.

"Gidelim," dedim.

"Zorlu biraz kıskançtır," dedi Safa ortamı yumuşatmak için. Zorlu daha çok köpürürken Safa'ya doğru bir adım attı. Safa hızlıca geriye çekildiğinde, "Kötü bir şey demedim abi!" dedi. Bakışları hızlıca beni bulduğunda, "Biz gidelim yenge," dedi.

Bloğa doğru yürürken, "En sevdiğiniz koruma benim, değil mi?" diye sordu Safa.

"En tatlısı sensin," derken gülümsedim. Gerçekten çok tatlı birisiydi. Heybetli görüntüsünün altında kalbi yumuşacıktı.

"Bunu Bronz abime de söyler misiniz? Beni bir türlü yakın koruması yapmıyor, yıllardır istiyorum. Belki siz derseniz-"

Tam o sırada Bronz karşıma çıkmıştı.

Bütün dikkatimi kendine çekip aldığında onu inceledim. Yüzünde garip bir ifade vardı. Daha önce görmediğim bir ifadeydi.

CamScanner ile tarandı

Safa lafını yarıda kesip, "Hemen görevime dönüyorum abi," dedi. Bana baş selamı verip hızlı adımlarla uzaklaştı.

"Gel, Hisar."

Sesi de hiç olmadığı kadar garipti.

Bu durum şüphe etmeme neden olurken daha fazla oyalanmadan dudaklarımı araladım. "Neden öyle bakıyorsun? Yine bilmeden bir şey mi yaptım?"

Sürgülü kapının dışında öylece duruyor olmama karşılık yavaşça kolumdan kavradı. "Mutfağa geçelim." Beni de kendisiyle birlikte yürütmeye başladı.

Yağız, "Hiş!" diye bağırınca, "Yağış'ım," diye karşılık verdim. Koşarak yanıma geldi ve bacaklarıma dolandı. Bronz'un kolumu tutan parmaklarını nazik olmayacak şekilde benden itti.

Bronz onun bu hareketine kaşlarını çatmıştı.

"Biş paşta yaptık," dedi Yağız. Heyecanı gözlerinden okunuyordu. "Şanaç'la beyabey! Çok güşel! Tıpkı şenin gibi çok güşel oldu!"

"Hani, bakayım pastanıza," derken elimden tutup beni tezgâha götürmesine izin verdim.

Pastayı gördüğümde acıktığımı hissettim. "Çok güzel gözüküyor gerçekten, ne için yaptınız?" Tarihi kontrol etmem gerekiyordu. Yasmin'in ya da Yağız'ın doğum gününü kaçırmış olabilirdim. "Üstünde mum bile var."

"Senin için," diyen Yasmin'di.

"Benim için?" diye sormaya kalmadan diğer herkesi mutfağın içinde gördüm.

Yasmin sıkıntıyla, "Seni buradan uzaklaştırmam gerekiyordu çünkü sürpriz yapacaktık," dedi. "O yüzden golf oynayalım bahanesiyle oyalayabildiğim kadar oyaladım."

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. "Sarı çıyan seni!"

"İlk ben kutlucam!" diyerek ortaya atılan Yağız oldu. "Doğum günün kutlu olşun teyşecim. Şeni çok şeviyoyum. İyi ki benim teyşemşin."

Onu saçlarından öptüm. "Asıl sen iyi ki benimlesin, Yağış'ım. Seni çok seviyorum."

CamScanner ile tarandı

Onun arkasından Yasmin geldiğinde gerçekten kızarak baktım. Kızarmış bile olabilirdim. "Seninle sonra konuşacağım!" dedim tehdit kâr bir tonda. "Beni ne kadar utandırdığının farkında mısın? Neden söylemiyorsun? Bilmiyormuş gibi rol yapardım!"

"Adı üstünde sürpriz," dedi Yasmin. Gerçekten beklemiyordum. Günleri unuttuğum için hangi tarihte olduğumuzun farkında bile değilim. "Hep beraber kutlayalım istedim."

Bana sıkıca sarıldığında, "Seni çok seviyorum, kız kardeşim," dedi. "Asıl ben daha çok seviyorum," dedim.

Yağız ve Sanaç pastayı tutarak üflemem için bana doğru yaklaştırdılar. "Pasta için çok teşekkür ederim," derken üstündeki yazıyı okumaya çalışıyordum. Yağız'ın yazdığı, anlaşılmayan harflerden belliydi. "Çok lezzetli gözüküyor, görür görmez aç olduğumu fark ettim."

Benim yerime Yağız dayanamayıp üflediğinde gülümsedim. Sanki üflemek istemediğimi fark etmişti. "Eyimeşin diye üfledim!" diye şakıdı Yağız.

Artık kaç mumum kaldığını biliyordum. 365 tane mum kalmıştı. Yalnızca bir senem vardı.

"Nice yıllara terminatörlü lokum," dedi Sanaç bana sarılırken. "Umarım benli geçen bir yılın olur."

"Barıştık mı?" diye sordum masumca bakarak. "Doğum günü kızını üzmek istemezsin."

"Bir günlüğüne barıştık," deyip göz kırptı. "Gece yarısı olunca geri küsceğim."

Sıra Serdal'a gelince kollarını bana doladı. Saçlarımı karıştırdığında dağıttığı için ona kızgınlıkla baktım. Yüzümdeki ifadeyi görünce hızlıca saçımı geri düzeltmişti. "Kaç yaşına girdin?" diye sordu.

"Yirmi altı," diye mırıldandım. Bu yaşımda kalacaktım. "Artık yirmi altıya girmiş bulunuyorum."

"Daha küçükmüşsün, aranızda en yaşlı ben kaldım," dedi Serdal.

"Kaç yaşındaşın Şeydal?" diye sordu Yağız.

Serdal ona beklentiyle bakan çocuğu karşılıksız bırakmadı. "Ağustos'ta otuz beş olacağım."

"Kocamanşın! Annemden bile büyükşün!" derken ona bakmak için kafasını geriye doğru attı. "Şana amca diyebiliy miyim?"

CamScanner ile tarandı

"Sen amca de, amcan yaşında sayılırım zaten," deyip gülümsedi. "Şeydal amca."

"Amca de sadece, adımı söyleme mümkünse."

"Hayır," dedi Yağız. "Adını da şöylücem, Şeydal amca."

Viran bize katılmayıp tek başına oturuyordu. Ona aldırmadan Bronz'un karşısına geçtim. Yeni yaşımı tebrik etmeyen bir o kalmıştı. Kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım. Tıpkı gece onun bana sarıldığı gibi. Gece yarısı doğum günüm olduğunu biliyordu ve beni doğum günümün ilk dakikaları yalnız bırakmamıştı.

Onunla birlikte, onun kollarının arasında girmiştim yeni yaşıma. Sadece farkında değildim. Umarım ölümüm de böyle olurdu ve ben hiçbir şey fark etmezdim.

"Teşekkür ederim," dedim fısıldayarak.

"Hiçbir şey demedim bile," dedi Bronz şaşkınlığından sıyrıldığında. Herkesin içinde ona sarılmamı beklemiyordu. Bu yüzden de ona sarılan yalnızca bendim. Kolları öylece kalmıştı.

"Gece için," diye ekledim. Sadece onun duyabileceği bir tonda mırıldanıyordum. "Teşekkür ederim. Bazen kelimelerle anlatamazsın. Ama hissettirebilirsin ve ben gece yarısı ilk kez yalnız hissetmedim."

Saçlarımın üzerinden öptüğünü hissettim. "Mutlu yılların olsun, Hisar," dedi tekdüze bir sesle.

Onun kutlayacak bir doğum günü bile yoktu artık. Bronz olmak uğruna her şeyini feda etmişti. Bu durum moralimi bozarken kırgın bir şekilde baktım. Keşke hangi tarihte doğduğunu bilebilseydim.

"Ben şarılıcam!" dedi Yağız. İkimizi ayırmaya çalıştığında Bronz bana sarılmadığı için ayrılmamız kolay olmuştu. Onu kucağıma alıp bana sarılmasını sağladım. Boyu uzadığı için Bronz'la yüz yüze bakıyordu. Merakla, "Kışın geldi mi?" diye sordu.

Bronz'un anlamadığını hissederken, "Kızın diyor," diyerek düzelttim. "Kızın geldi mi?"

Bronz, "Kendisine bakıyorsun şu an," derken ifadesizliğini korudu.

"Hayır," dedi Yağız kızarak. "O şenin kışın değil!" Hızlıca bana döndü. "Değilşin di mi Hiş? Şen kimşenin kışı değilşin!"

"Evet, ördeğim." Sesim kuruydu. "Kimsenin kızı değilim." Bu cümle nedensizce yüreğime oturmuştu.

CamScanner ile tarandı

"Bizim artık gitmemiz gerekiyor, His," dedi Yasmin. "Senin doğum gününü kutlayabilmek için günümüzü uzattık ama artık gitsek iyi olacak."

"Ama Yaşmin kediyi göymedim!"

"Kediyi sonra da görürsün."

"Gitmicem."

Yasmin bıkkınlıkla nefesini savurdu. "His teyzen bize kediyi getirecekmiş."

"Yağış," dedim durumu kurtarmak adına. "Kedi bugün de gelmeyecek, ben kediyi sana getirsem olur mu?"

"Olmaş!" dedi Yağız.

Kulağına doğru yaklaştım. "Babası sana onu sevdirmeyecek, çok kıskanç bir insan. Ama onu sana getirirsem istediğin kadar sevebilirsin. Seçim senin," diye fısıldadım. "Bunun için annenle birlikte eve gidip beni beklemeniz gerekiyor."

Yağız'ın bakışları yavaşça annesine doğru döndü. Kafasından bir şeyler hesaplıyordu. Benim kucağımdan inip annesinin elinden tuttu. "Yaşmin biş evimişe gidelim," dedi Yağız. "Benim ödevleyim vaydı. Ödev yapmam laşım!"

"Ne?" dedi Sanaç. Bakışları irileştiğinde bana ters bir şekilde baktı. "Ne dedin çocuğa? Nasıl kandırdın da gitmeyi kabul etti?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanırken yüz ifademi sabit tuttum. "Ödevi varmış, duymadın mı?"

Sanaç, "Bu çocuk okula bile gitmiyordur!" dedi.

"Kreşe gidiyor," dedi Yasmin.

Sanaç, Yağız'ın boyuna eğilip onu kendine doğru çevirdi. "Gidecek misin Yağız?" diye sordu. "Sana arabalarımı gösterecektim, biraz daha kalsan olmaz mı?"

"Gitmem gerekiyoy, babamı öşledim," dedi Yağız.

Sanaç duyduğu baba kelimesiyle hızlıca kendini toparlayıp ayağa kalktı. Sadece kafasını sallamakla yetinerek Yağız'ı rahat bıraktı.

"Biz gidelim o zaman, His," dedi Yasmin. Yanıma geldiğinde bana sıkı bir şekilde sarıldı. "Senden haber bekliyor olacağım. Bizi merak etme."

CamScanner ile tarandı

Yağız çantasını sırtına almış, elindeki ördek peluşuyla Bronz'un karşısına geçmişti. "Kışını seviyor musun?" diye sordu. Soruşu o kadar tatlıydı ki, Yağız'ı alıp içime sokasım gelmişti.

"Neden soruyorsun?" derken Bronz ona doğru yaklaşmıştı.

"Meyak ettim," dedi Yağız. "Kışını şevmiyoyşan aytık benim olşun mu dicektim."

Bronz kaşlarını çattı. Bariz bir kıskançlık havaya yayıldı. "Seviyorum," dedi. "Benim kızım, senin olamaz. O sadece benim kızım."

Yağız'ın bakışları beni bulduğunda, "Şeviyoymuş," dedi. Dudakları büzüldü. Bakışlarını tekrar Bronz'a çevirdi. "Meyak etme, ben de çok şevicem. Şenin yokluğunu hiç ayatmıcam."

Yasmin elinde montla birlikte Yağız'ın yanına geldi. "Gidiyoruz anneciğim," dedi tatlı bir dille. "Bronz'a her şey için teşekkür ettin mi?"

Yağız fevri bir hareketle tezgâhın üstüne çıktığında Bronz'la aynı boya geldi. "Teşekküy edeyim," dedi ve Bronz'u yanağından öptü. Bronz bunu beklemiyor olacak ki, öylece kalmıştı. Ben öptüğümde de öylece kalakalıyordu.

"Bro," diye seslendi Sanaç. "Ben de onlarla birlikte gidiyorum." Yasmin ve Yağız'la vedalaştıktan sonra onları içim rahat bir şekilde arabaya bindirip göndermiştim.

Herkes gittikten sonra can sıkıntısından oje sürmeye karar vermiştim. Bronz'a doğum gününü sormak istiyordum ama bana söylemeyeceğini biliyordum. Bakışları normaldi fakat eminim içinde fırtınalar kopuyordu. Sonuçta hayatının bir döneminde doğum gününü kutlamış olmalıydı. Aklım ondaydı.

Salona giren Bronz'u görmemle, "Bronz," diye seslendim. Konuşmaya devam etmem için beklentiyle bakarken adımlarını bana doğru yöneltti.

"Oje konusunda kararsız kaldım," diye mırıldanarak kutu içindeki ojeleri ona gösterdim. "Sence hangisi?"

Çatılan kaşlarıyla kutunun içine baktı. "Hisar," dedi tekrar tekrar bakarken. "Bunların hepsi aynı renk?"

"Aynı renk mi?" diye sorarken kutudan birkaç tane ojeyi elime aldım. "Nasıl hepsi aynı dersin?" İki tanesini kaldırıp ona doğru tuttum. "Bak bu simli, bu da mat. Sürünce aynı olmuyor."

CamScanner ile tarandı

"Ama hepsi kırmızı."

"Bu açık kırmızı," derken kutunun içinden farklı olanları seçtim. "Bu da koyu kırmızı."

"Ve bunların içinden bir seçim yapmamı istiyorsun?" Kafamı olumlu anlamda salladım. "Ben de neden saatlerdir aynı yerde oturduğunu merak ediyordum. Meğer bu yüzdenmiş."

"Elbise seçimine benzesin istemiyorum," dedim hayıflanırcasına. "Bak bugün doğum günüm. En azından bunun hatırına bana yardımcı olabilirsin. Ojesiz bir doğum günü geçiremem!"

"Bir saate hazırlanman mümkün mü?" diye sordu.

"Ojemi seçmezsen değil bir saat, yüz saate bile hazır olmam. Oje benim kırmızı çizgim."

"Tamam seçeceğim, sadece ojeni de değil. Her şeyini seçeceğim." Kaşlarım havalandı. "Sen sadece bana bir saate hazır olup olamayacağını söyle."

"Sen istedikten sonra her şey mümkün," dedim bu fikrinden memnun olurken. "Nereye gidiyoruz?"

"Yemek yemeye."

Anlamsız bir bakış attım. "Bugün günlerden pazartesi, sen sadece pazar günleri dışarıda yemek yiyorsun."

"Bugün doğum günün," dedi önemli bir olaymış gibi hissettirirken. "Yani gün tamamen sana ait. O yüzden, bir saate hazırlan ki doğum günü kızıyla dışarıya çıkma şerefine nail olayım."

Her hikâyenin iyisi olamazsın derler fakat biri hikâyemin iyisi olmak için bütün şartları zorluyordu.

Bakışlarım üstümdeki elbiseye düştü. Bronz, benim için seçmişti. Zevki güzel ve farklıydı. Asla giymem diyeceğim tarzdaki bir elbiseyi bana giydirmeyi başarmıştı. Elbiseyi görür görmez yalandan gülümsemiş, giyip ona olmadığını söylemek üzereyken aynada kendimi görmüştüm.

Çok farklı görünüyordum.

CamScanner ile tarandı

Tabii bu iyi anlamdaydı. Elbise benim için dikilmiş gibiydi. Dizlerimin üstünde bitiyordu. Transparan kumaştı. Straplez olan elbisenin göğüs kısmı ince taşlarla doluydu ve o ince taşlardan çapraz bir şekilde boynuma doğru yine ince bir askı geçiyordu. Sırtım, belimdeki gamzeme kadar açıktı. Elbisenin alt kısmında verev kesimle sol bacağımda yırtmacı bulunuyordu. Uzaktan bakınca elbisenin duruşu kelebeğin tek kanadını anımsatıyor gibiydi. Çekici fakat bir o kadar da masum duruyordu. Tek kelimeyle elbiseye bayılmıştım.

Bütün her şeyin bir sanrıdan ibaret olmasından deli gibi korkuyordum. Genelde doğum günlerimi tek başıma geçirir ve anneme bir gün okuyacağı umuduyla mektup yazardım.

Şimdi ise yalnız değildim. Sarı çiçeğim sayesinde, diğerlerinin katılımıyla sürpriz yapılmıştı. Yıllardır aradığım adam benim için elbise seçmişti, doğum günümü kutlamak üzere bir yere gidiyorduk.

Lütfen bugün yaşadıklarım gerçeklikten ibaret olsun.

"Neyin var?"

Sessizliği bıçak gibi kesen onun sesi olurken bakışlarımı çevirip dikkatimi verdim.

Ne oldu dercesine baktığımda konuşmaya devam etti. "Yasmin senden daha mutluydu. Sanki onun doğum günüymüş gibiydi. Diğer herkes de öyle. Bir sorun mu var?"

Yüzümde yer edinen, saklamaya çalıştığım ifadeyi fark etmişti.

Sorun oydu. Hakkında hiçbir şey bilmemekti.

Doğum gününü bile bilmiyordum. Ona dair bir şeyler bilmek istiyordum. Hiçbir şey bilmemek haksızlıktı.

"Yaşlanmak hoşuma gitmiyor," diye fısıldadım.

"Sadece bu mu?" diye sorarken bana şüpheyle baktı.

"Sadece bu."

Keskin bakışları yolu takip ediyordu. Direksiyonu sağa kırıp aracın hızını alçaltmıştı. "Geldik," dediğinde hem onun tarafındaki hem de benim tarafımdaki kapılar valeler tarafından açılmıştı. Kapımı açan kişi elini uzattığında, ondan destek alarak arabadan indim. Kapıyı arkamdan kapattı, Bronz da aracın motorunu kapatmadan aşağıya inmişti.

CamScanner ile tarandı

Bronz, görkemli duruşuyla gecenin zifiri karanlığında yanımda belirdi, elini belime yerleştirdi. Birlikte yürümeye başladığımızda, kulağıma doğru eğilip kadife gibi bir sesle kulağıma fısıldadı. "Burayı gerçekten çok seveceksin."

Çok nezih bir yere benziyordu. Beni öylesine buraya getirmiş olamazdı. Bakışlarım etrafı taradı. Bildiğim bir yer değildi. "Buraya özellikle mi geldik?" dedim ağır basan merak duygumla.

"Evet," dedi. "Sevdiğim bir yer. Eskiden sıkça gelirdim."

Eskiden demesine takılırken çok geçmeden dudaklarımı tekrar araladım. "Eskiden kastın... Bronz olmadan önce mi?"

"Evet."

"Bana geçmişini açmaya başladın sanırım," dedim heyecanla. "Diğerleriyle hiç buraya geldin mi?"

"İlksin," dediğinde midem kasıldı.

Lüks mekânın kapısına geldiğimizde kapıda bizi karşılayan personel, "Hanımefendi, hoş geldiniz," dedi. "Beyefendi, siz de hoş geldiniz." Kapıyı açıp içeriyi işaret etti. "Buyurun."

Kendisi bizimle beraber yürüdüğünde içerisi oldukça kalabalıktı. Dışarıdaki şaşalı ışıklandırmaya nazaran oldukça mütevazıydı. Karşılama personeli sandalyemi çektiğinde yavaşça gülümseyip oturdum.

"Ne yemek istersin?" diye sordu Bronz karşıma geçtiğinde.

"Buraya daha önce gelen sensin. Sıcak bir şeyler mi yoksa soğuk mu yemeliyiz?" Açtığım menüyü incelerken farklı lezzetlerle karşılaştım.

"Önce soğuk yemekleri tadıp sonra sıcak yemeklere geçebiliriz," demesiyle bakışlarımı menüden çekip ona kaldırdım. Ben menüyü incelerken o yalnızca derin hislerle bana bakıyordu.

"Bugün her şeyimi sen seçtin. Yemek konusu da sana bırakıyorum, yoksa ben bütün menüyü sipariş edeceğim." Menünün kapağını kapatıp arkama yaslandım.

İlgisi gözlerinden okunurken hafifçe göz kırptı. "Zevkime güven." Bakışlarını bize yardımcı olan adama çevirdi. "Her zamankinden, iki kişilik," dediğinde tavrını koruyordu. "Bir de hanımefendi için beyaz şarap."

CamScanner ile tarandı

Garsonun ayrılmasıyla, "Beyaz şarabı sevdiğimi nereden biliyo. sun?" diye sordum kendimi tutamayarak. Daha önce de ben söyleme. den bana beyaz şarap sipariş etmişti.

"Sadece bunu bilmiyorum, Hisar."

Dudaklarım aşağıya doğru kıvrıldığında, "Ben senin hakkında ne. redeyse hiçbir şey bilmiyorum," dedim. "Bana kendin hakkında bir şey söylesene..."

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

Kaşlarım havalandı. "Direkt söyleyecek misin?" diye sorarken sesimde şaşkınlığın izleri vardı. "Ben başta nazlanırsın sanmıştım!"

"Ne zaman seni yanıtsız bıraktım?"

"Hiçbir zaman," dedim. Evet çoğu zaman dolaylı da olsa beni cevaplardı. Masanın üstünde duran çantamdan telefonu çıkarıp ta. rihten emin olurken konuşmaya devam ettim. "Bugünün tarihi 6 Haziran?"

"6 Haziran," diyerek onayladı beni. O sırada siparişlerimiz gel. mişti ve vakit kaybetmeden yemeye başlamıştık.

"O zaman bundan sonra her ayın 6'sında sana soru soracağım ve..."

"Üç soru," deyip lafımı kesti. "Yalnızca üç soru yanıtlarım."

Ona meydan okurcasına baktım. Şu ana kadar iyi gidiyorduk. Ba. ta direkt karşı çıkacağını düşünmüştüm ama bana ayak uydurmayı devam ediyordu. Doğum günü kızı olmak gerçekten böyle bir şey miydi?

"Ailenle ilgili sevdiğin bir anını merak ettim."

Şaşırma sırası ondaydı. "Bunu mu merak ediyorsun?"

"Evet?"

"Ben daha çok, '*Beni mi daha çok seviyorsun Bronz yoksa kızı. mı? Kızın mı ben mi Bronz? Kızın ve ben, uçurumun kenarında olsa. dık ilk hangimizi kurtarırdın?*' diye soracaksın sanmıştım."

Bariz bir şekilde alay ediyordu.

"Daha iki tane soru hakkım ve soracak 12 ayım var," dedim gözle. rimi tehlikeli bir tavırla kısarken. "Bunu söylemen için çok erkendi."

"Bu soru aklına bile gelmedi ve ben senin aklına soktum, değil

CamScanner ile tarandı

mi?" diye sorduğunda kendi topuğuna sıkanın o olduğunun farkına varmıştı.

"Bunu her gün düşünüyorum zaten. Fakat her gün sorumu özellikle yanıtlayacak bir Bronz bulamam..."

Soruma geri dönerek, "Pazar günleri," dedi. "Ailemle birlikte geçirdiğim pazar günlerini severdim. Benim için unutulamaz anlardan biri. Bütün aile bir arada olur ve birlikte yemek yemeye giderdik."

"Birlikte yediğiniz özel bir yemek var mıydı?" diye sorduğumda çok geçmeden, "Ama dur," dedim. "Bu soruyu cevaplarsan hakkımdan mı gidecek yoksa aynı sorunun içinden sayacak mısın?"

"Bugün istediğini sorabilirsin," dedi yine kadifeyi aratmayan ses tonuyla. "Bundan sonraki aylar yalnızca üç soru yanıtlarım."

"Diğer aylarda da yalnızca üç soruyla sınırlı kalmayıp bir sürü soru soracağımı biliyorsun; ama yine de otoriteyi elinde tutuyormuş gibi gözükmen hoşuma gidiyor," dedim tatlı bir edayla.

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi.

O ise hafif tebessümü bile büyük bir ilgiyle izledi.

"İtalyan yemekleri yemeyi severdik. Kırmızı şarap soslu dana fileto ailecek favorimizdi. Babam bu yemeği yemek için İtalya'ya bile giderdi," dedi gözlerinde buğu belirirken. Sanırım anılarına gitmişti. "O yemeğin masada olması bile karnımı doyuruyordu."

"Ne güzel," dedim sıcak bir sesle. Ailecek yaptıkları bir şeyler, bir alışkanlıkları bulunuyordu. Benim hiç böyle bir anım olmamıştı. "İtalyan yemeğini en son ne zaman yedin?"

"Uzun bir zaman oldu," derken derin bir iç çekti. "Son pazar günü yemeğimizde olsa gerek."

"Peki ya doğum günün?"

Sabahtan beri karın ağrım olan soruyu gün yüzüne çıkardım. Tepkisini incelemeye koyuldum. Alnında hafif bir çukur oluştu. "Ne olmuş doğum günüme?"

"Ömrün boyunca hepimizin doğum gününü kutlayıp duracak, bizi izlemekle yetineceksin," dedim ruhumun daralmasıyla.

Sakinliği üstüne ceket niyetine örtmüş gibiydi. "Bunda bir sorun göremiyorum," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Yapma..." diye inlercesine ses çıkardım. "Hiç mi pastadaki mumları üflemek istemedin?"

"Sen de bugün istemedin," dedi. Gözlerini kıstı. "Neden istemedin, Hisar?"

Evet, istememiştim. Çünkü benim geçerli bir nedenim vardı. Mumlarım gittikçe azalıyordu ve ben bu gerçeği unutmak istesem de unutamıyordum.

"Mumların sönmesi hoşuma gitmiyor," dedim iç çekerken. "Sadece biraz daha normal olabiliriz. Hangi günde doğduğunu bile bilmiyoruz."

"Diğerlerine söylemeyi düşünmüyorum. Sanaç öğrenirse kırk gün kırk gece kutlama yapar. Alışık değilim ve beni rahatlatmak yerine huzursuz ediyor."

"Bana söyleyecek misin peki?" diye sorarken arsızlığım gün yüzüne çıktı. Bunu sormam kaşlarını çatmasına neden oldu. Hoşuna gitmemişti. "Hangi günde doğduğunu gerçekten merak ediyorum. Hem doğum gününde hediye verilir. En azından hediye niyetine doğum tarihini söyleyebilirsin. Seve seve kabul ederim."

"Hisar-"

Beni reddetmeden önce lafını ışık hızıyla kestim. "Diretmeyeceğim gerçekten," dedim. Ona dair bir şeyler öğrenmek istiyordum. Doğum tarihini ona koz olarak kullanacak değildim. Yılın hangi günü ona aitti, bilmek istiyordum sadece. "Bugün doğum günüm ve en azından bugünün hatırına bana bunu söyleyebilirsin."

Yutkundu. Kaşlarını iyice çattı. Elimi onun elinin üstüne koyup yavaşça sıktım. "Söylemen için her an diretebilirim. Diretmemi istemezsin, değil mi?"

"Ne söylemesi, Hisar?" dedi sertleşen sesiyle. Bakışları da en az sesi kadar sertti. "Eğer şakaysa cidden komik değil."

Dudaklarımı ısırıp, "Sadece bilmek istiyordum," dedim. "Eğer seni zorladıysam..." Sesim kısıldı.

"Hatırlamıyor olamazsın..." Gözlerini kapatıp beni gözlerinden mahrum ederken kendine kendine mırıldandı. "Nasıl unutursun?"

Söylediklerinden hiçbir anlam çıkaramazken ona boş gözlerle baktım.

CamScanner ile tarandı

"Neyi?" derken göğüs kafesim sertçe yükseldi. Tenim karıncalanırken bedenim ısınmaya başladı. "Neyi hatırlamıyorum?"

Gözlerini geri açtığında âdemelması yutkunduğu için sertçe hareket etti. Kendini hızlıca toparladığında az önceki ifadesinden sıyrılmıştı. "Sen değil," dese de gözleri benmişim gibi bakıyordu. "Unutan benim. Doğum günümü unuttum. Artık hatırlamıyorum. Sen de bununla ilgili bir şey sorma, Hisar."

Garip bir şeyler vardı. Unutmamıştı. Fakat şimdi hatırlamak istemediği kesindi.

Peçeteyi alarak dudağını sildi. Kristal bardağının içinde kalan sıvıyı tamamen içip masaya sertçe bıraktı. "Üzerinde emanet olarak ne var?"

"Ne?" diye sordum.

"Üzerinde ne var?"

"Gördüğün gibi..." derken geriye doğru çekilip ona elbisemi gösterdim. Elimi yavaşça bedenimde gezdirirken silahların olduğu kısmı işaret ettim.

Bakışlarını benden çekip tek bir noktaya dikti. "Restoranın kapısı kapatıldı mı?" diye sordu. Onun arkası dönük olduğu için göremiyordu.

"Evet," diyerek onayladım. Tuhaf bir şeyler olduğu belli olurken aniden kahkaha atıp bütün dikkati üzerimize çektim.

"Devam et böyle," dedi Bronz. Gülüşümle her ne işler çeviriyorsa kamufle ediyordum. "Bar kısmında birileri var mı?"

Bakışlarımı bahsettiği yere çevirirken saçlarımı karıştırıp sıkılıyormuş gibi yaptım. Bar tarafını gördüm, orada çalışan tek bir kişi loş ışığın altında siparişleri hazırlıyordu. "Evet," dedim.

"Bir dakika sonra ayağa kalk ve oraya git," dedi. Elindeki telefonu başka bir yöne çevirdiğinde kanımdaki adrenalin yükseliyordu. "Dümdüz," dedi, telefonun yansımasından arkasına bakıyordu. Bakışları masaya dönerken, "Bardağı eline al ve kadehini bana kaldır," dediğinde karşı çıkmadan söylediklerini uyguladım.

Elimdeki kadehi ona kaldırırken yavaşça geri indirdim. "Kahkaha at şimdi." Sert bir kahkaha patlattığımda gözlerimden yaş geliyormuş

CamScanner ile tarandı

gibi elimle gözlerimin altını sildim. "Güzel," dedi otoriter bir sesle. Elini sıktığını fark ettiğimde, "Bar kısmına yürü." dedi.

"Yapmayacağım bunu," dedim kızgınlıkla.

"Dediğimi yap, Hisar," derken hiçbir şey yokmuş gibi davranması beni çıldırtıyordu. Bakışlarım bar kısmına tekrar gittiğinde çalışanın silahlandığını gördüm.

"Niye kendini çapraz ateşin ortasına bırakıp beni alandan çıkartıyorsun?" diye sorarken burnumdan soluyordum. Burun deliklerim genişliyor göğüs kafesim sertçe yükseliyordu. Burası ya yok olacaktı ya yok olacaktı. Başka bir seçenek yoktu. Üstelik bütün bunların hepsi biz içindeyken yaşanacaktı. Beni saf dışı bırakmaya çalışıyordu. "Birinin seni koruması lazım."

"Korumaya ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?" dedi. *"Ben Bronz'um."*

Tüylerimin diken diken olmasına neden olan kelimeleri ağzından dökse de gözlerimi devirmeden edemedim. Alay eden bir tonda mırıldandım. "Dedi evinde 33 tane koruması olan adam."

"Onların beni koruduğunu düşünmüyorsundur umarım. Hem öyle olsa neden her saniye yanımda değiller? Hiç onları evin dışında gördün mü?" diye sordu.

Haklıydı. Yalnızca evi kapsayan arsanın içindelerdi.

"Hayır," diyebildim.

"Demek ki neymiş, beni korumuyorlarmış."

"Dünyanın merkezi her neyse onu koruyorlar değil mi?" diye sormaktan geri kalamadım. Kuklacı'nın kendine kukla ettiği, katliamı yapan koruma bana oranın dünyanın merkezi olduğunu söylemişti. Gözlerimi kısıp devam ettim. "Evinin altında *gerçekten* ne var, Bronz?"

"Herkesin istediği, fakat asla sahip olamayacakları bir şey," diyerek açıkladı. Gizemli konuşması kalbimin depar atmasına neden oldu. "Sana ne olduğundan bahsetmiştim."

Bakışlarını istemeyerek de olsa benden çektiğinde kısa bir anlığına etrafını taradı. "Restorandan dışarı çık, Hisar. Olacakları görmek istemezsin."

CamScanner ile tarandı

"Tam aksine istiyorum," dedim emin bir ifadeyle. "O yalnızlığın Bronz'la tanışmak istiyorum."

"Bunun bir yarını yok," dedi. Kahinsiziği onu olacaklardan sakın değil, onun bir parçası olan gerçekliğini görmezden geldi.

Restoranın tam orta kısmına bir adam geldi. Bütün kapılar kilitlenip perdeler kapatılmıştı. Etrafı ölümcül bir sessizlik izledi. Herkese teker teker bakıyordu. En sonunda konuşmaya karar verip, "Karşımıza çık, Bronz," dedi. "Burada olduğunu biliyoruz."

Burada olduğumuzun haberini almıştı fakat Bronz'un yüzü bilinmediği için onun kim olduğunu anlamıyordu.

"Buradaki tüm masumlar ölecek," diye ekledi tehditlerine devam eden adam. "Eğer şimdi çıkmazsan."

Bronz, oturduğu yerden yavaşça kalktı. Üstündeki ceketini düzeltti ve kol düğmesine elini yerleştirdi. Kalkmasıyla birçok insanın bakışları onu buldu. "Kalk Hisar," dedi elini bana doğru uzatırken. Parmaklarını yakaladım ve ayağa kalktım. "Eğer burada benimle duracaksan biraz geride kalmalısın, zarar görmeni istemiyorum."

Kafamı salladım ve uysal bir tavırla birkaç adım geriledim. Ona ayak uydurmazsam beni tamamen saf dışı bırakabilirdi ve şu an bunu hiç istemiyordum.

"Belli ki buraya geldiğimin haberini almışsınız," diye konuşmaya başladı Bronz. "Bronz'u biliyor olmanız, onu tanıdığınız anlamına gelmez. Çünkü tanısaydınız, onun yemek zevkini kaçırmak istemezdiniz."

Bütün dikkatleri üzerine çekmişti. "Demek sensin," dedi adam onu incelerken. Yüzünü hafızasına kazımaya çalışıyor gibiydi. Gözleri titriyordu. Bakmaya korktuğu belliydi. "Vermen gereken bir hesap var."

"Kuklalara ne zamandan beri hesap veriyorum?" diye sordu Bronz. "Yüzsüz, sizi elinde oynatacağına karşıma çıksın. Etrafında sarkan ipleri görüyorum. Ben karşındaysam, ustan da karşıma çıksın."

Yüzsüz dediği Kuklacı'ydı. Ona bu şekilde hitap ediyordu.

"Gerçekten söyledikleri kadar pişkinsin."

CamScanner ile tarandı

Bronz kendinden üçüncü bir şahıs gibi bahsederek, "Bronz kimseye hesap vermez," dedi ağırlaşan kelimeleriyle. "Ama sizin an itibariyle vermeniz gereken bir hesap oluştu, hem de İmparator'a... Ancak, İmparator verilen hesapları bir bahane olarak görür ve bahanelerden hiç hoşlanmaz."

"İmparator olman bir şeyi değiştirmez, Bronz," dedi. "Senin davanda değiliz, olmayacağız da. Hak etmediğin imparatorluğu er ya da geç elinden alacağız."

Bronz büyük bir rahatlıkla, "Böyle söyleyenlerin mezarı bile olmadı," dedi.

İçlerinden biri, "İmparator kartına hükmeden Bronz olduğunu bize kanıtla," dedi. Sesin geldiği yere döndüm. Elinde susturucu silahla bir adam adeta mekânı taramak için bekliyordu.

Adamın tam karşısında durdu. Öldürücü güzellikteki gözleri direkt onu göz hapsine alınca silah tutan elini çevik bir hareketle kavradı. Adamı kendi silahıyla tam alnından vurarak kafasında bir delik açılmasına neden oldu. Bu süre boyunca gözünü dahi kırpmadı. Ürperdim. O ise kendi yüzüne kanlar sıçramasına rağmen istifini bozmadı. Tuttuğu eli bıraktı, oldukça yavaş bir şekilde ceketinin cebindeki mendili çıkardı ve tenine değen kanları sildi. O an, neden sürekli olarak bir siyah mendil taşıdığını anlamıştım.

Bakışlarını kaldırdı. Kehribar hareleri simsiyahtı. Birçok ölümü barındıran gözleri en az gece kadar karanlıktı. Etrafına kısa bir bakış atarken, "Başka kanıt isteyen?" diye sordu. Kimse nefes dahi almıyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Herkes silahlandı. Bronz'un tetiği çekmesi iki taraf arasındaki savaşın başlaması için yeterli bir sebepti

"Unutmadan," dedi. Görebildiği herkesin yüzüne baktı. Tehlike tek ifadesiydi ve nefes kesici gözüküyordu. "Yüzüme iyi bakın; çünkü göreceğiniz en son yüz bu olacak."

Bronz az önce oturmuş olduğumuz masaya tekme attı. Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni yanına doğru çekti. Masanın devrilip bize siper olmasını sağlarken oldukça dikkatli davranıyordu. Kurşun masaya saplanınca beni hedefi olmaktan kurtarmıştı. O kısa sürede iki silahı çıkardığımda aynı şekilde Bronz da silahlarını çıkarmıştı.

CamScanner ile tarandı

"Buraya gelenlerden herkesin eskiden Arkana'ya üye olması imkânsız. O yüzden herkesin bana biat etmesini bekleyemem."

Ona kararlı gözlerle baktım. "O zaman savaşırız."

"Güzel," dedi tok çıkan sesiyle. "Böyle düşünmene sevindim. Ama sensiz, Hisar."

Şaşkınlıkla, "Ne?" dedim. "Neden?!"

"Üzerimdeki kıyafetler kurşun geçirmez. Bana bir şey olmaz ama sana olur. O yüzden hemen hedeften çık," dedi otoriter bir sesle. Öylece durmama karşılık devam etti. "Hisar, vakit yok!"

Garsonlar, müşteriler hepsi silahlanmıştı.

"Baş belası," diye homurdandı. Üzerindeki ceketini fevri bir hareketle çıkardı. "Giy şunu hemen," dedi emreden sesle. Uzatmış olduğu ceketi onun yardımıyla çabucak bedenime geçirdim.

Bir yandan silahları kontrol ederken bir yandan, "Doğum günü yemeğimi mahvettiklerine inanamıyorum," diye fısıldadım. "Üstelik doğru dürüst yiyemedim bile."

"Onları bunu yaptıklarına pişman edeceğim." Gözleri söylediklerine doğrular nitelikteydi. "Hiç şüphesiz."

"Yalnızca yemek yemeye geldik sanıyordum," dedim huysuz bir tonda. Tek istediğim bu adamla düzgün bir akşam yemeği yemekti. Onu bile beceremiyorduk.

"Demek ki birileri kurşun yemek istiyor, Hisar," dedi. Silahlarını ayarlayıp avuçlarının arasına yerleştirdi.

İstekli bir şekilde, "Yedirelim o zaman," dedim. İkimiz de dikkatli bir şekilde sırayla atışlarımızı yapıyorduk. Bronz biraz bodoslama daldığı için her masanın kenarından çıkışında şarjörünü boşaltıyordu. Attığı mermiler hedefleri asla ıskalamıyordu.

Kurşunlarım özel kurşunlardı. "Ben topuklarını hedef alacağım," derken onunla iş birliği yapacaktım. Kuralımı bozmazdım, istesem de yapamıyordum. İki silahı da ileriye doğrulttuğumda bize doğru gelenlere ateş açtım. Mermilerin hedefi olmadan masaya tekrar sığındım. "Sen başlarını hedef alabilirsin."

Masaya eğilip silahlarının şarjörlerini çıkardı. Gömleğini kaldırdı, bedenine yerleştirmiş olduğu yedek şarjörü çıkartırken iki silahının da kurşunlarını yeniledi.

CamScanner ile tarandı

Bakışlarını bana çevirip bedenimi ve yüz ifademi incelediğinde yapacak bir şey olmadığının farkındaydı. "Üç deyince kalkıyoruz," dedi. Seken mermilerden sesini az duyuyordum. "Ben senin arkanı," dediğinde ona kafamı salladım. "Sen benim arkamı."

Ikimiz de aynı anda, aynı heyecanla, "Üç," dediğimizde bir, iki diye saymaya vaktimizin olmadığının farkındaydık. Yukarıya yükseldiğimizde göğüslerimiz birbirine değdi, onun kollarının altından rastgele ateş açtım. Aynı şekilde o da kollarımın üstünden ateş açarken tam bir partner gibiydik.

"Boyunun uzun olması istediğim atışı yapmamı engelliyor," dediğimde aramızdaki boy farkından dolayı bakış açım net değildi. "Bu kadar uzun boylu bir adam olmak zorunda değilsin!"

"Sırt sırta," diye konuştu. Aynı anda sırtlarımızı dönüp ateş etmeye devam ettim. Benim vurup sendelettiğim kişinin işini Bronz bitiriyordu. "Aynı pozisyonu al."

Tekrardan göğüslerimiz birbirine değdi. Kalp atışlarımız aynı yerde, aynı hizada atıyordu. Ritimlerimiz bir olmuştu. Sağ kalbi, sol kalbime eş değerdi.

"Bacaklarını belime dolarsan aynı boyda oluruz," dedi adrenalin dolu bir sesle. "Daha rahat olursun."

Ona aldırış etmeden atış yapmaya devam ettim. "Atla kucağıma, Hisar!" dedi. Nefes nefese silahlarımı indirip boynuna kollarımı doladım. Kendimi yukarıya çektim ve bacaklarımı sıkı bir şekilde beline doladım. Beni tamamen kucakladığında ellerini serbest bırakıp atışlarına hız kesmeden devam etti. "Tam tur döneceğim."

"Çok fazlalar..." diye mırıldandığımda kurşunlarım bitmek üzereydi. "Kurşunlarımız yetmeyebilir."

"Kafanı koru," dediğinde kollarımı onun kafasına sardım. "Benim kafamı değil, Hisar, kendi kafanı koru!"

"Şu an beni taşıyan sen olduğun için mecburen seni korumam gerekiyor. Bindiğim dalı kesemem," diye söylendim. Artık atış yapamayacağım için onu korumam en mantıklı noktaydı. Ben vurulsam bile o devam ederdi ama o vurulursa ikimiz de devam edemezdik.

Bronz, "Zorlu," dedi. İsmi duyunca bakışlarım baktığı yere dön-

CamScanner ile tarandı

Beni dikkatlice kucağından indirdi ve Zorlu'nun oluşturmuş olduğu güvenli alana bıraktı. "Onu hemen buradan çıkart."

"Ne?" dedim.

"Vakit yok, Hisar," dedi Bronz aceleyle. Tekrar Zorlu'ya döndü. "Araba köşede olacak. Onu arabaya bindir ve beni orada bekleyin. Yanınıza geleceğim."

Safa'nın koşar adımlarla geldiğini gördüm. Bizi korumaya almıştı. Kendini siper ediyordu. Emir almadığı için silahını kullanamıyordu.

Zorlu'nun bakışları bana kaydı. Beni korumak için emir alması için gitmemişti. Bronz elini kaldırıp şıklattı. Zorlu tekrar ona bakmadan konuşmaya devam etti. "Tekrar etmeyeceğim."

"Hayır, Bronz," diyerek karşı çıktım. "Seni tek bırakacak değilim. Zorlu ve Safa da burada olduğuna göre dördümüz üstesinden gelebiliriz."

"İmparator'un yanındasın, Hisar," dedi Bronz güçlü çıkan sesiyle. "Üstesinden gelmesi gerekenler onlar, sen değil. Bırak onlar düşünsün."

Büyük bir inatla ona baktım. "Yanında kalacağım."

Elini yanağıma yerleştirdi. Tenini tenime sürttü. "Eğlenceyi kaçırmanı istemezdim ama gidiyorsun, Hisar."

Son kez korumasına baktığında Zorlu kafasını sallamakla yetindi.

"Safa," diye seslendi Bronz. "Sık," dedi. "Sık Safa ve hiç durma."

Safa aldığı emirden dolayı yüzünde masum olmadığını belirten bir gülüş oluştu. Gördüğüm en hızlı silah çekme yeteneğiyle iki elini doldurup atış yapmaya başladı.

Zorlu beni kavradığı gibi orantısız güç uygulayıp ondan uzaklaşmama neden olurken tekmelerime rağmen durmamıştı. Elinden kurtulmak için ona yumruk salladığımdan en sonunda beni omzuna atıp taşımaya çalışmıştı. Dakikalardır silah sesi kesilmiyordu.

Büyük gürültü çıktığında gökyüzüne doğru büyük bir alev bulutu yükseldi. Oluşan aydınlıkla etrafa yayılan siren sesleri bir ahenk oluşturduğunda patlamanın etkisiyle kulaklarım uğuldadı. Araba hafif mesafeden alarmı çalmaya başlamıştı.

Zorlu ise oldukça normal bir şeymiş gibi bakıyordu. Kaosun hakimi olan seslerin hiçbirini duymamıştı.

CamScanner ile tarandı

Arabadan inmek için hamle yaptığımda beni ensemden yakaladı. Kafamı hiç düşünmeden yüzüne gömdüğümde hafifçe geriye doğru sendeledi. Bulduğum fırsatla arabanın kapısını açtım ve yanan binaya doğru koşmaya başladım.

Tekrar bir patlama olma ihtimaline karşı dikkatlice koşuyordum. Kenardan ilerlerken arkamdan Zorlu'nun geldiğini gördüm. Bronz'a ne olduğunu merak etmiştim. Yüreğim ağzımda atıyordu.

Onu gördüm. Bronz'u.

Alevler arkasında yükselirken yavaş adımlarla yürüyordu. Safa dağılan saçlarıyla arkasından koşarak geldi. Cebinden çakmağını çıkartıp Bronz'un dudağında olan sigarayı yaktı. Üstü başı dağılmış olmasına rağmen kendinden ödün vermiyordu. Onlar henüz beni fark etmemişti.

Zorlu, Bronz'un geldiğini görünce peşimden koşmayı bıraktı. Adımlarımı yavaşlattığım an, bayılacağımı sandım. Oksijen beynime gitmiyordu. Kendimi bir anda çok zorlamıştım. Tam pes edeceğim sırada Bronz'un bana doğru koştuğunu fark ettim.

İkimiz ortada buluşunca düşmemem için beni tuttu. Kollarımı ona dolayıp kendimi bedenine bıraktığımda soluklarımı düzene sokmaya çalıştım. Hiçbir şey demedim. Fakat ona sarılışımdan ne kadar kızgın olduğumu fark ediyordu. Yumruk yapmış olduğum ellerimle sırtına vuruyordum.

Sadece onunla sarıldığımda üst üste gelen kalplerimizin ritmine odaklandım. Kalplerimiz birdi ve kalplerimizin bir olduğu nadir anlardan biriydi.

An'a odaklandım, an'da kaldım, an'ı kaçırıyordum.

İlacım onun kokusuydu ve istediğim her an soluklanmak istiyordum. Kokusuyla sakinleşmek için boynuna sokulmuştum. Boyun girintisinden geriye çekilmek istediğimde Bronz buna izin vermedi.

Tam aksine bana daha çok sarıldı. Öyle bir sarıldı ki, kalbimin ritmini bir kere daha değiştirdi. Bana sarılan kolları değildi, yüreğiydi.

Teninden yayılan koku beni sarhoş etti. Gelen is ve barut kokusuna rağmen o keskin kehribar kokusuyla mest oldum. Bedenlerimiz birbirine karıştı. Birine sarılmanın, sevişmekten daha tehlikeli

CamScanner ile tarandı

olabileceğini hiç düşünmemiştim. Sevişmemizin sonumuz olacağını zannederdim ama hayır, bu yaşadığım hissiyat çok daha tehlikeliydi.

Bir kere sarılmak, bin sevişmeye bedeldi.

Ve paha biçilemez bir duyguydu.

Patlayan binadan savrulan parçalar bomba gibi yağarken biz sarılmaya devam ediyorduk. Kokumu içine çekti ve kulağıma doğru, "Bugün günlerden sen," dedi. Tüylerim diken diken oldu. "Doğum günün kutlu olsun, Hisar."

Geriye çekildiğinde alnını alnıma yaslayıp seslice soluklandı. Sanki öpüşmüşüz de nefes nefese kalmışız gibiydik. Hâlbuki sadece birbirimize doğru koşup sarılmıştık. Hem de geç olmadan. Pişman olmadan. Keşke demeden.

Bakışlarım onun bedenine kaydığında endişeyle sordum. "Vurulmadın değil mi?"

Kafasını iki yana sallayıp, "Hayır," dedi.

"Yalan söyleme," dedim bakışlarımla onu kontrol ederken. Bakışlarım yeterli gelmeyip elimle onu yokladığım sırada tenindeki sıcaklık dikkatimi çekti. Yanakları hafiften kızarmış, alnında terler birikmişti. "Bronz," dedim dehşete düşmüş sesimle. "Çok ateşin var, normal değil. Bak, vurulmadın değil mi?"

"Vurulmadım, Hisar," dedi sakince. "Kızımdan bana hastalık bulaşmış olmalı."

"Sabahtan beri yorgun gözüküyordun zaten," dediğimde onun için duyduğum endişe artmaya başlamıştı. "Eve geçelim mi artık?"

Sorarcasına, "Ama doğum günün?" dedi. Kolundaki saate baktı. "Doğru düzgün kutlayamadık. Yemeğini bile yiyemedin. Hem daha bitmesine saatler var."

"Az önce sarılarak kutladın," dedim bağımlılık yapacağını fark etmeden. "Normal bir gün geçireceğimizi hiç düşünmedim. Bizim normalimiz bu, üstelik keyif aldım. Gerçekten partner gibiydik."

Tek kaşını kaldırdı. "Bu, seninle ortak olacağım, demek miydi?"

"Bronz..." Sıkıntılı çıkan sesim onun benden ayrılmasına neden oldu. "Benden sana ortak olmaz."

"O niyeymiş?"

CamScanner ile tarandı

"Ben ortak olabileceğin biri değilim," dedim acımasızca çıkan kelimelerle. "Bunu anlaman için ne yapmam gerekiyor? İşe duygularımı karıştırıyorum, yanında arsız arsız konuşup sana sırnaşmaktan başka bir şey yapmıyorum, hayatına burnunu sokuyorum, yalancının tekiyim, doğru söylemek lügatimde yok, olduğum yere hasar bırakıyorum! Benden soğuman için daha ne yapabilirim?"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Bunları senden uzaklaşmam için mi yapıyordun?"

"Çoğu zaman," diyerek itiraf ettim. Beynimin içinde sürekli olarak bana komut veren bir çip olduğu için zorunda kaldığım zamanlar da oluyordu. "Çünkü sen söylediklerimin tam tersisin. Gerekmedikçe yalan söylemiyorsun, duygularını kontrol edebiliyorsun, saygılı ve edeplisin. Benim gibi birini istememelisin, ortak dediğin senin gibi olur..."

Öfkesi gözlerinde bir çığ gibi büyüdü. "Kendim gibi birini istediğimi nereden çıkardın? Ben seni istiyorum, Hisar. Hem de en başından beri," dedi emin bir şekilde. Doğruydu, en başından beri beni istiyordu. "Âşıklar kartını seninle birlikte bulmak istiyorum."

"Bu yalnızca kıyamet olur..."

"Şşş." Elini dudağıma yerleştirip beni susturdu. "Doğum gününde bunları konuşmayacağız."

Az ileride duran Zorlu ve Safa bakışlarını bizim olduğumuz tarafa çevirmiyorlardı bile. Yürümeye başladığımızda Bronz iki korumasına karşı konuştu. "Eve geçebilirsiniz," dedi.

Zorlu arabanın anahtarını patronuna teslim edince Bronz arabanın anahtarını bana doğru fırlattı. Ani bir refleksle anahtarı düşmeden havada yakaladım. "Sen kullan."

"Emin misin?" diye sordum.

"Hiç olmadığım kadar."

Büyük bir sevinçle sürücü koltuğuna geçip oturdum. Son model arabasına yerleştiğimde aynaları ve koltuğu kendime göre ayarladım. Dikiz aynasını da düzelttikten sonra, "Kemerini bağla, uçuşa geçireceğim seni," dedim.

Bronz kemerini bağlayıp gecenin karanlığında bakışlarını yola dikti. Ani gaz köklemesiyle bedenlerimiz koltuğa yapışmıştı. Araba

CamScanner ile tarandı

uçuşa geçtiğinde bunu mecazi anlamda söylemediğimi yeni yeni fark ediyordu.

"Yer misin?" diye sormasıyla bakışlarımı ona çevirdim. Elma yiyecekti ve ısırmadan önce bana soruyordu.

"Hayır," dedim. Kendisi ısırık aldığında büyük bir keyifle çiğnedi. "Elma yemek kalbe iyi geliyormuş ya," diye mırıldandım. "Bunu sana biri söylemiş. Öyle demiştin. Kim bu biri?"

Umursamaz bir tonda, "Biri işte," dedi.

"Teşekkürler süper zekâ, ben anlamamıştım." Yan bir bakış attım. "İsmi yok mu bu kişinin?"

"Yok, o da kimliksiz," dedi sesine yerleşen sakinlikle. "Ben Bay, o da Bayan Kimliksiz."

"Çok gıcıksın, biliyorsun değil mi?" diye hayıflandığımda güler gibi olmuş ama gülmemişti.

Araba yolculuğunun geri kalanı sessiz geçerken saatler sonra eve ulaşmıştık. Arabayı garaja bıraktığımda Bronz önden ilerlemeye başladı. Yorgun gözüküyordu fakat günü yarıda kesmemek için elinden geleni yapmıştı. Hastalığı ağır geçiyordu ama o ayakta atlatmaya kararlıydı. Bütün gününü yalnızca bana ayırmıştı.

"Buradan," dediğinde onu takip ettim. Bu sefer farklı bir asansör kullanması dikkatimden kaçmazken sessiz kaldım. Garajdaki asansör, direkt olarak onun kendi bloğuna çıktığında kaşlarım hayretle kalktı.

Kapı açılır açılmaz panter ayak ucumuza doğru gelmişti. Babasına sırnaşmaya başladığında ikisinin yanından uzaklaştım. "Kızım..." Bronz bir yandan tüylerini okşarken bir yandan öpücüklerine karşılık veriyordu. "Özledin mi beni, babacığım?"

Hastalandığı için günlerini veterinerde geçiren panter en çok Bronz'u özlemişti. "İyileşmişsin," dedi. Onun bu atik hâlini görünce az önceki yorgunluğu gitmiş gibiydi. Panter hızını alamayıp üstüne çıkarken hızlıca onu durdurdu. "Yavaş, ben de seni özledim ama yavaş."

Çıkan mırıltılar eşliğinde kuyruğunu salladı. Kendini kucağına bırakmaya çalıştıkça Bronz onu geri itiyor, o daha çok atlamaya çalı-

CamScanner ile tarandı

şıyordu. "En çok babanın kucağını mı özledin kızım?" diye mırlayıp burnunun üstünden öptü.

Dudağımı ısırdım. "Evet," diye mırıldanmaktan kendimi alamadım. Bronz'un bakışları beni buldu. "Baban da senin gibi hastalandı, şu an hızına yetişemez. Güzel kızım benim."

Panter, onun hasta olduğunu anlamış gibi her tarafını yalamaya çalışıyordu. Bir anda bana doğru dönüp Bronz'u korumak ister gibi baktı. "Selam isimsiz kedi, yine ben," derken elimi hafifçe salladım. "Bakıyorum beni gördüğüne çok mutlusun!"

Babasına gelince mırlayan panter bana gelince adeta aslan kesilip hırlamıştı. Bronz onun tasmasından tutup karşımdan çekmeye çalıştı. Panter sarı bakışlarını benden çekmemekte ısrarcıyken Bronz'un elinden kurtulamamıştı. "İçeri geçelim."

Lavaboya gidip kıyafetlerimi çıkarmış, rahat bir şeyler giyerek elimi yüzümü yıkamıştım. Salonda Bronz'u görünce yanına gittim. Yanakları hafifçe pembeleşmişti. Elimi yanağına koymamla irkilip bana döndü. "Cayır cayır yanıyorsun," dedim hissettiğim sıcaklıkla. Normal seviyede değildi. "Ateşin iyice artmış."

"Evin içi çok soğuk," dedi. "Sıcaklığı biraz artırırım."

"Neresi soğuk? Fırın gibi pişmiş! Ateşin olduğu için üşüyorsun, sakın artırayım deme!" Hızlıca oturduğum yerden kalktım. "Komalarla konuşacağım. Sen odaya geçip üstünü çıkar, geliyorum şimdi." Onu kendimle beraber ayağa kaldırdığımda yatak odasına doğru postaladım.

Telefonumu elime alıp Yasmin'in numarasını tuşladım. Uzun süre çaldıktan sonra tam kapatacağım sırada çağrıyı yanıtladı. "Doğum günü kızı, gün bitmeden beni aradığına göre önemli bir şey olmuş olmalı," dedi sevecen bir tonda.

"Ne kadar önemli bilmiyorum ama bir şey soracaktım," dedim.

"Seni dinliyorum."

"Bronz biraz rahatsızlandı, onun için ne yapabilirim diye soracaktım," diye konuşurken sıkıntıyla ofladım. Karşı taraftan ses kesildiğinde, "Yasmin?" diye seslendim.

"Beni aradığına göre durum çok ciddi olmalı..."

CamScanner ile tarandı

"Aslında çok bir şeyi yok-"

"Senden bahsediyorum, His," dedi Yasmin. "Senin için bu durum çok ciddi olmalı. Biri gözlerinin önünde ölse bile beni aramazsın. Şimdi Bronz hastalandı diye beni arayıp ne yapabilirim diye soruyorsun."

Dudağımı ısırdım. "Sormamalı mıydım?"

"Şapşal," dedi hâlime gülerken. "Sadece şaşırdım."

"Bu konularda bilgili duruyorsun. Ne yapacağım?" diye sordum. "Geçen ben hastalandım diye çorba yaptın ve kendimi biraz olsun toparladım. Ona da çorba yapmalı mıyım?"

"Hmm," dedi beni dinledikten sonra. "Nesi var?"

"Ateşi var. Zaten tüm gün hâlsiz gibiydi. Son bir saattir de keyfi yok. Araba bile kullanmak istemedi. Normalde arabasına dokundurmaz," diyerek açıkladım. "Evin soğuk olduğunu söyledi az önce de."

"Şifayı güzel kapmış. Soğuk algınlığı ilacı varsa ondan içir, bir de nane limon kaynatabilirsin. Ateşinin düşmesi için ince giydir. Uyuyup terlemesi lazım," dedi ilgili bir tonda. "Ağrısı da olabilir. Uyumadığı sürece kolay atlatmaz, His. Onu elinden geldiğince uyutmaya çalış tamam mı?"

"Tamam, Yasmin," dedim söylediklerini aklıma not ederken. "Seni seviyorum," deyip telefonu kapattım.

Kapıyı açıp dışarıya çıktığımda ileride nöbet tutan Zorlu'yu gördüm. Karşısına geçip, "Zorlu," dedim. Bana bakmamasıyla elimi kaldırdım. "Bronz hastalandı. Doktor çağırmamız gerekebilir." Hiçbir tepki göstermedi. Yüzüme bakmadığı için de ne dediğimi bilmiyordu. "Zorlu!"

Kendimi katliam günündeymiş gibi hissediyordum. Yardım istiyordum ama kimse bana yardım edemiyordu. Başıma ağrılar saplandığı sırada başkasının adım seslerini işittim.

"Ben yardımcı olayım mı Türk lokumu yenge?" Yanımıza gelen Safa'yla bakışlarımı ona doğru çevirdim.

"Bronz," dediğimde yüzümdeki ifadeyi görmesiyle endişeye kapıldı. "Hastalandı. Ciddi boyutta değil fakat daha da kötüleşebilir. Olası durumda doktor çağırmaya hazırlıklı olabilir misiniz?"

CamScanner ile tarandı

"Elbette yenge," dedi Safa.

"Soğuk algınlığına iyi gelecek bir ilaç, bir de nane limon kaynatıp getirebilir misin?"

"Oldu bilin," dedi Safa.

Yanından ayrılıp Bronz'un kendine ait bloğuna geçerken Zorlu aynı yerinde duruyordu. Bu kısma girip çıkmamdan hiç hoşnut değildi.

Bronz'un yatakta uzandığını görünce adımlarımı ona yönelttim. "Korumanı tekme tokat dövmek istiyorum. Yüzüme bile bakmadı!" diye söylene söylene içeriye girdim.

"Zorlu kimsenin lafını dinlemez, Hisar. Seninle de göz teması kuramaz, yasak," dediğinde kafasını hafifçe kaldırdı. Gözleri kızarmıştı. "Ona kızmanı gerektirecek bir şey yok."

"Ya sana bir şey olsaydı? Kalp krizi geçirip onu çağırsaydım ama bana benimle göz teması kurması yasak olduğu için geç kalsaydık?" Verdiğim örnekle biraz damardan girmiştim.

"Hayati değerlerimde değişiklik olduğunda sen çağırmadan Zorlu yanımda biter," dedi büyük bir rahatlıkla.

"Seninle ilgili konularda biraz esnek olabilir."

"O ne yapması gerektiğini biliyor. Kimsenin lafını dinlemeyecektir."

Gözlerimi kısarak baktım. "Ben kimse miyim Bronz?"

"Değilsin."

Gülen yüzümle yatağa geçtiğimde yanına uzandım. Merakla, "Zorlu ne zaman benim korumam olacak?" diye sordum. "Eğer ortaklığı kabul edersem onu bana verecek misin? Sonuçta bir korumaya ihtiyacım olabilir ve Zorlu bunun için biçilmiş kaftan!"

Kaşlarını çattı. "O sana verebileceğim bir şey değil. Üstelik benim korumam, ondan uzak dur," dedi rahatsız bir tonda.

Titremeye başladığını fark edince uzandığım yerden doğruldum. "Titriyorsun, Bronz," dedim. Elimi tekrardan yüzüne yerleştirdim ve ateşini kontrol ettim. Az öncekinden daha sıcaktı. "Ateşini düşürmek için kıyafetlerini çıkaralım."

"Ben iyiyim," derken yüzündeki ellerimi indirdi.

CamScanner ile tarandı

"Bronz gerçekten hastalanmışsın ve iyi değilsin. Daha da kötüleşiyorsun. Doktor çağıralım," diye öneride bulunduğumda yataktan doğruldu.

"Hayır," dedi net bir şekilde. "Doktor falan istemiyorum. İyiyim diyorum."

"Tamam ama kıyafetlerini çıkaralım," diye direttim. "Sana rahat kıyafetler getireyim ve biraz dinlen."

Elimi gömleğine yerleştirdiğim gibi geri itti. İyice huysuzlanmıştı. "Çıkarmak istemiyorum, Hisar."

"Takım elbisenle yatacak değilsin!"

"Yatmayacağım zaten işim var, çalışacağım."

"Bronz," dedim öfkeden kaynayan sesimle. Onu tutmak için elimi kaldırdığım sırada söylediği kelimeyle öylece kalakalmıştım.

"Vurma," dedi.

Vurmayacaktım.

Sadece onu tutacaktım. Fakat elimi kaldırarak hamle yaptığım için ona vuracağım sanmıştı. Neden öyle sanmıştı ki?

"Kıyafetlerim ütülü. Hem de üç kere ütülendi. Hiçbirini kırıştırmadım. Kırışmasın diye oturmadım bile. Gömleğimin düğmeleri de kapalı. Kravatımı hiç indirmedim," diye sıralarken transa geçmiş gibiydi. Yanağını çevirerek benden gizledi. "Vurma o yüzden."

Yutkunamadım. "Bronz..." Dilimden adı dökülürken ona acı bir şekilde baktım. Yüreğime çöken ağırlıkla onun nasıl bir anda böyle birine dönüştüğüne anlam verememiştim. "Vurmayacaktım, sakin ol. Neden vurayım?"

"Ceza vermek için," dedi.

Kaşlarımı çattım. Ne cezasından bahsediyordu? Bakışlarını benden kaçırdığı için onun baktığı yere geçtim. Yüzüne tekrardan bakarken sakin bir şekilde, "Kıyafetin kırıştı diye sana vuracak değilim," dedim.

"Bazen beyefendilik kuralına aykırı davranıyorum," dediğinde gözlerini kıstı. "Annem beyefendi olmamı istiyor, olmazsam beni cezalandırır."

Nefes alamadığımı hissederken onun dizlerine kendimi daha çok

CamScanner ile tarandı

bıraktım. İçimden hep Bronz'un bu kadar klas giyinme nedeninin takıntı olduğunu söyleyip duruyordum. Günlüğünde de annesinin tokat attığını okumuştum. Fakat altında daha büyük bir şey yatıyordu. O bu şekilde olmaya zorlanmıştı ve şiddet sayesinde gerçekleşmişti.

"Annen seni dövüyor muydu?" diye sorarken kelimeleri bir türlü toparlayamamıştım.

"Ben biraz söz dinlemem. Annemi üzerim. Gizli gizli dövüşe giderim. Beyefendiler dövüşmez, Hisar." Tek bir noktaya odaklanmıştı. Şu an benimle değildi. Zihniyle kavga hâlindeydi. "Dövüşürsen kıyafeti kirlenir, kan olur, kırışır. Zarar gelir. Bu da hoş değil. Sonra annem görürse kızar, çok kızar. Çünkü beni öyle yetiştirmedi. Dayağı hak ettim."

Yanağına dokunmamı istemiyordu. Bir keresinde dokununca hızlıca geri itmişti. O yanağına tokat yemeye o kadar alışmış olmalıydı ki, basit bir dokunmayı bile kaldıramıyordu. Yine de onun durumunun bir tokatla oluştuğunu düşünmüyordum. Daha ağırlarını yaşamış olabilirdi.

"Bana sakın basit bir kıyafet için dayak yediğini söyleme..."

"Artık yemiyorum. Geçti," dediğinde bakışları beni buldu. "Hem ben beyefendiyim, kıyafetlerime de dikkat ederim."

"Beyefendisin," diyerek onu onayladım. Bunu söylememe ihtiyacı yoktu ama duysun istedim. "Çok dikkat ediyorsun. Çok şıksın." Yavaşça gülümsedim ve kendini iyi hissetsin istedim. "Ama böyle otururşan kıyafetlerin kırışabilir. Çıkaralım, kırışmasın, olur mu?"

Son söylediğim aklına yatmış olacak ki, "Tamam," dedi. "Kırışmasın."

Tam o sırada kapı çaldığında Safa'nın geldiğini anlamıştım. "Sen çıkart üstünü, ben geliyorum." Kafasını salladığında yanından ayrıldım.

Kapıyı açtığımda elinde tepsiyle duran Safa'yı gördüm. "Safa," dedim ondan tepsiyi alırken. "Teşekkür ederim."

"Başka bir şey ister misiniz? Abim iyi mi?" diye endişeyle sordu.

"Biraz ateşi var," diye seslendim tepsiyi köşedeki masanın üstüne bırakırken. Onun kapıda beklediğini görünce gerisin geri yanına ilerledim. "Bir şey soracağım, abini hiç normal kıyafetler içinde gördün mü?"

CamScanner ile tarandı

"Abimin normali bu zaten yenge. Onu bildim bileli yalnızca takım elbise giyiyor. Başka bir şey giydiğini de hiç görmedim. Giyerse anlayın ki kıyamet kopacak."

"Tamam, Safa," derken kafamı salladım. "Teşekkür ederim. Abinin en iyi koruması sensin." Ona doğru iyice yaklaşıp sesimi kıstım. "Yakın bir zamanda yakın korumalıkta yer açılabilir... O yüzden terfi almaya hazır ol."

Beni ciddiye almasa da gülümseyip kapıdan ayrılmıştı. Kapıyı kapatıp içeriye geçince bıraktığım tepsiyi elime aldım ve yatak odasına geri döndüm. Onun hasta hâliyle bile kıyafetlerini geri askıladığını, kılıfına yerleştirdiğini ve sanırım kuru temizleme için hazırladığını gördüm.

Alt iç çamaşırıyla dururken giysi odasına doğru ilerledim. Dolapları her açışımda yeni bir takımla karşılaşırken seslice ofladım. "Pijama gecelik tarzında bir şeyin yok mu Bronz?"

"Yok," dedi.

Aklıma gelen fikirle, "Spor yaparken ne giyiyorsun?" diye sordum.

"Dokuzuncu dolaba bak," demesiyle dolapları sayarak oraya ilerledim.

Sadece altı için şortlar gördüğümde hayretler içinde, "İnsanın hiç mi tişörtü olmaz?" diye yakındım. Tekrardan içeriye doğru seslendim. "En yakın zamanda alışverişe çıkmalıyız!"

"Kıyafetlerimi özel diktiriyorum," dedi. "Gidip öylece satın alamazsın."

"Takım elbise almayacağız, dolabının baştan sona düzenlenmesi gerekiyor!" dedim kızgınlıkla.

"Kıyafetlerime karışma, Hisar."

Burada bir yangın çıkmalı, tüm takım elbiseleri yanmalıydı. Bronz'un zaafı elma ağacı falan değildi. Burasıydı. Kuklacı onu yeterince tanımıyordu.

Üstü çıplak bir şekilde yatağa uzandığını görünce ilacı ve bir bardak suyu ona uzattım. Karşı çıkmadan içti. Birkaç dakika sonra da diğer bardağı uzatınca yüzünü buruşturdu. "Nane limon, biraz toparlanmada yardımcı olur."

CamScanner ile tarandı

İçmek istemiyor gibi bakıyordu. "İç hadi."

Dilini damağına vurup onaylamayan bir ses çıkardı. "Çok mız. mızlanıyorsun, hayır huysuzsun zaten hastalanınca iyice huysuz oluyorsun!"

"Zorlu bakar bana."

"Zorlu ne alaka şimdi?" diye sordum. Zorlu'nun ona bakma düşüncesi kıskanmama neden olmuştu. Ben bakıyordum işte. Bu konuşma bana tanıdık gelmişti ama nereden geldiğini bilmiyordum.

"Sen öyle demiştin, Hisar. Hasta olursan Zorlu baksın sana..."

Kafam karışırken niye tanıdık geldiğini onun söylemesiyle anlamıştım. "Ben niye hatırlamıyorum ki..."

Araya laf girmesiyle nane limondan içmeyeceğini sanmıştı ama geri konumuza dönüp ona bardağı tekrar uzattım. Uzanıp kokusunu içine çekti ve iyice yüzünü buruşturdu. "Garip kokuyor," dedi.

"Bak ben içiyorum, gayet de güzel içmemek için bahane arama," derken onun içmeyeceği kısımdan bardağı dudağıma yasladım. Belki onu zehirleyeceğimi düşünüyor olabilirdi. Ben içsem de yüzümde hiçbir ifade değişmedi. "Birkaç yudum al, zorlamayacağım."

Bardağı tekrar uzattığımda karşı çıkmadan içmeye başladı. Yarısından fazlasını içtikten sonra devam etmeyeceğini kafasını iki yana sallayarak belli etti. Onu rahat bıraktığımda içtiği ilacın paketiyle oynuyordum. "İlacın bilgi kâğıdını okudum," dedim. "Biraz sersemletip uyku yapıyormuş. Zaten uyuman gerekiyordu. Uyandığında da hiçbir şeyin kalmayacak."

"Sana da bulaştırmayayım," dedi.

"Şey..." dedim ona masum bir şekilde bakarken. "Benden sana bulaştı zaten."

Tek kaşını kaldırıp merakla baktı. "Ne ara hastalandın, Hisar? Benim niye haberim yok?"

"Ayakta geçirdim ben," dedim. "Yasmin fark etmişti. Ben hastalıklarımı genelde ayakta geçiririm. Bünyem alışkın, pek yorgan döşeklik olmam."

"Söylemeliydin," dedi kaşlarını çatarken. Kaşlarını çatması başını ağrıtmış gibi kısıkça inledi.

CamScanner ile tarandı

"Geçti bile," diyerek geçiştirdim. "Kısacası aile boyu hastalandık."

"Aile mi?"

Kafamı sallayıp, "Hı hı," dedim. "Önce ben, sonra kızın, şimdi de sen..."

Gözleri hafifçe kapanırken kendi kendine mırıldandı. "Aile... Ailem."

Arada uyanıp kendince, "Soğuk," diyordu. "Neden soğuktan nefret ettiğini anladım. Sen soğuktan nefret etmekte haklısın. Çok soğuk."

Tamamen uykuya dalmıyordu. Tam uyuyacak gibi olurken bedeni titriyordu. Ona sarılıp ısıtmaya çalışırken tekrar ateşi çıkmaması için çabalıyordum. Teni aslında sıcacıktı fakat o soğukta kalmış gibi üşüyordu. "Seni bir daha soğukta bırakmayacağım," dedi yemin eder gibi. "Hiç üşümeyeceksin."

Ne kadar süre geçti bilmiyordum ama nihayet titremesi durmuştu. Elimi alnına yaslayıp ateşini kontrol ettim. Önceki kadar sıcak değildi fakat ateşi yine de normal seviyeye gelmiş sayılmazdı. "Ateşin biraz düşmeye başlamış," dedim uyanık olup olmadığını bilmeden.

"Çok kötü müydü?" diye sorarken beni kollarının arasına doğru çekti.

"Ne?"

"Doğum günün," dedi pürüzlü bir sesle. "Çok kötü mü geçti?"

"Kendimi yalnız hissetmediğim tek doğum günüydü." diye fısıldadım. "Sence kötü olabilir mi?"

Sesinde hissettiğim pişmanlıkla, "Daha iyisi olabilirdi, daha iyisini yapabilirdim," dedi. "Daha iyisini geçirmeni isterdim."

"Benim için elbise seçtin, güzel bir mekâna götürdün, tüm gününü yalnızca bana ayırdın," dedim hissettiğim huzurla. "Daha iyisi nasıl olur bilmiyorum, Bronz ama benim için en iyisi buydu."

Hafifçe gözlerini araladı. Kehribar gözleri daha önce görmediğim kadar ışıl ışıldı. Yüzüme doğru eğilmesiyle beni öpeceğini sandım. Nefesi tenimi işgal ederken onun sıcaklığıyla ısındığımı hissettim.

Yüzlerimiz arasında hiç mesafe kalmadığında kalbimin ritmini değiştirecek bir harekette bulundu.

CamScanner ile tarandı

Beni dudağımın kenarından öpmüştü.

Pozisyonunu bozmadan hafifçe geriye çekildi. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Dudaklarım kıyametimdi; aynı şekilde onun da. Dudaklarımız arasında milimler varken beni tekrar yaşattığını hissettiğim kelimeleri söyledi.

"İyi ki varsın."

Biri bana ilk kez *iyi ki varsın* dedi.

Bu an'ı zihnime kazıdım. Bu an'ı hiç unutmayacaktım. Bu an'ı hep düşledim. Bu an, yaşamam için yeterli bir sebepti.

Bakışlarım saate doğru kaydı. Yazılanları okudum. Saat 23:54'tü. Doğum günüm henüz bitmemişti. Son altı dakika kalmıştı. Doğum günüm, ölüm günümdü ama bitmeden bana bir güzellik daha yapmıştı.

Ölsem de gam yemezdim artık.

Bronz hem beni neredeyse öpmüş hem de *iyi ki varsın* demişti.

"Eva..."

Gözleri kapalı hâlde mırıldanırken ne dediğini anlamadığım için ona kaşlarımı çatarak baktım. "Eva mı?" diye tekrar ettim. "Bu ne demekti? Bir isim miydi?"

Kalın sesiyle, "Evet," dedi kirpikleri lambadaki alev gibi titrediğinde. "Sevgili nişanlımın adı. Eva Petrova." Zihnim çığlık çığlığa bağırarak onun söylediklerini tekrar etti. *Sevgili nişanlımın adı, Eva Petrova.*

Eva Petrova.

"İyi ki varsın, sevgili Eva. İyi ki doğmuşsun."

Beni nişanlısıyla karıştırıyordu. Beni nişanlısı zannediyordu. Beni, ben olarak bilmiyordu. Ne zamandan beri böyle sanıyordu? Kelimeleri yüreğimi bir bıçak gibi kesti. İyi ki varsın dediği oydu. İyi doğmuşsun dediği oydu. Sevgili nişanlım dediği oydu. Daha iyisini yapabilirim dediği oydu.

Az önce dudağımın kenarından öpmesi de yüksek ihtimalle yine beni Eva sandığı içindi.

Sindiremedim, algılayamadım, neler yaşandığını bir türlü anlayamadım. Anlatamadım da. Dilim lâl kesildi. Geçirdiğim en iyi doğum gününden en kötü doğum gününe evrildi.

CamScanner ile tarandı

Lütfen bugün yaşadıklarım sanrıdan ibaret olsun.

Keşke doğmasaydım.

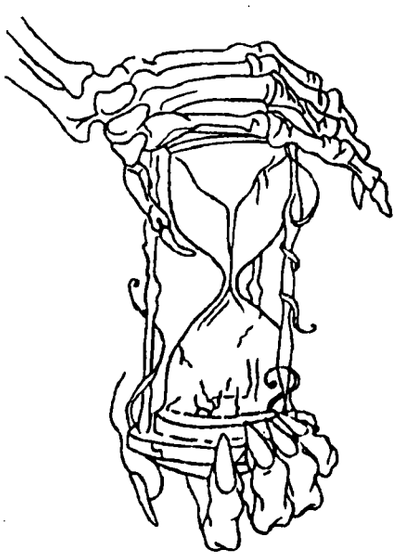
Aradan saatler geçti. Gün artık 7 Haziran'dı. Ben 6 Haziran 23:54'te kalmıştım.

Kalbim ağrıyordu. *Hayır; sil.* Ağlıyordu. Kalbim ağrımaktan ağlıyordu. İnsanın kalbi ağlar mıydı?

Ben nasıl bugünü unutup yaşayacaktım? Ben nasıl bugünü hiç yaşanmamış gibi yaşayacaktım? Ben bugünden sonra kalbinde bir başkası olan adamla nasıl yaşayacaktım?

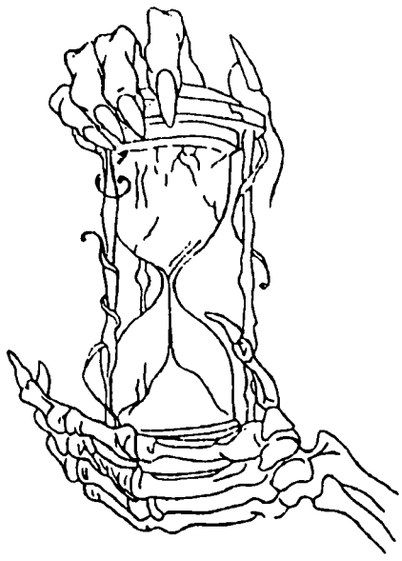
Bronz uykulu ve hasta hâliyle beni kollarının arasına çektiğinde ona karşı çıkacak gücü kendimde bulamadım. Buz kestim. Onun kollarının arasındaydım. Donuyordum. Onun kalbinde olamazmışım. Artık hiçbir şey beni ısıtamazdı.

İnsan ne dilediğine dikkat etmeliymiş. Bu gece kollarında ölmek isterim demiştim, öyle de olmuştu.

CamScanner ile tarandı

18

DİĞER HİS RESİTALİ

Soğuktu.

Bütün bedenim buz kesmişti.

Soğukluk beni kendime getirip uykumdan sıyrılmama neden oldu. Gözlerimi araladığımda Bronz'un artık bana sarılmadığını gördüm. Siyah tüy yumağı ona sarılmış, ikimizin arasına girmişti. Panterine sarılarak uyuyordu.

Bacaklarımı kendime doğru çekip birkaç saniyeliğine öylece boşluğa baktım. Koyu gri, saten örtü bacaklarıma dolanmıştı. Dün yaşanan her şey gerçekti. İlk defa biriyle uyumama rağmen, yalnız olduğumu iliklerime kadar hissettim. Hâlbuki 6 Haziran'a girdiğimiz gece kendimi ilk defa yalnız hissetmiyorum demiştim. Bazı hisler yirmi dört bile sürmezmiş, zaman bana bunu da göstermişti.

Ölü gibiydim.

Ya da *diğer kadın* gibi.

Giyinip odadan ayrıldıktan sonra bile Bronz uyumaya devam ediyordu. Garaja inerken etrafta çok gözükmemeye özen gösterdim.

Bronz'un sayısını bilmediğim lüks arabalarının arasında dolaşırken lacivert olanını beğenip ona bindim. Evden ayrıldığımda saat sabah 5'ti.

CamScanner ile tarandı

Uzun bir yolculuktan sonra arabayı park edip yürüme mesafesinde olan yere adımlamaya başladım. Bu kısma araba girmiyordu ve dikenlerin arkasında olan bir yerdi.

Yürüyüşten sonra bir eve ulaştığımda etrafa dikkat kesildim. Köpek havlama sesleri geliyordu. Bahçe kısmına geçtiğimde çitlerin ilerisine odaklandım.

Viran'ı gördüm.

Ayağında kalın postalları, üstünde siyah bir atlet, bacağında ise kargo pantolonu vardı. Dudaklarının arasında sigara dururken dikkat kesilmiş bir hâldeydi. Bahçede köpeğini yıkıyordu.

Beni fark etmesi an meselesiyken çok geçmeden bakışları beni buldu.

"Ne işin var senin burada?"

Rahatsız olduğunu belli eden tonlamayla sözler dudaklarından döküldü. Soruşuyla birlikte köpeği gerilen ortamı hissedip bana havlamaya başladı. Kokumu almış olacak ki bana doğru atak yaptı. Viran, köpeğin demir tasmasından tutup elinden kaçmasını engellediğinde zorlukla zapt etti. Bronz'un panteriyle kapışacak güçte olan köpek, ben durdukça havlamalarını artırdı.

"Sana diyorum!" dedi Viran. Gözlerimi köpeğinden ayırmadığımı anlayınca, köpeği arkasına alıp ikimizin bakışlarını kesti. Köpek elinden kurtulmaya çalışıyordu ama sahibi buna izin vermemeye kararlıydı. Yeşil gözleri bana kızgınlıkla baktı. "Tek misin?"

"Tekim," diyebildim. Bana şüpheli gözlerle bakarken bıkkınlıkla dudaklarımı araladım. "Buraya ne zaman biriyle geldim, Kül Asker?"

"Hiçbir zaman," dedi. "Her zaman tek geldin."

Köpeğine doğru, "Ash," dedi. Siyah köpeğinin Ash idi ve *kül* anlamına geliyordu. "De tapoj!" Arkana'nın kendi dilinde *git* diye komut verdi.

Köpek tasmasının bırakılmasıyla bana doğru yaklaştı ve aramızda olan çitleri atlayarak tam ayaklarımın dibinde durdu. Bir kere havladı ve yere oturduğunda dilini çıkartarak bana baktı.

"Özledin mi beni, Ash?" dedim kafasını okşarken. Gözlerini ka-

CamScanner ile tarandı

patıp onu sevmemin keyfini sürdü. "Ben seni de babanı da çok özledim." Kafasını bacaklarıma sürterken teni sulu olduğu için beni de ıslattı.

Viran da çok geçmeden yanıma geldiğinde kollarını bana sardı. Tanıdık kokusu bana geçmişi hatırlatırken bedenim kasıldı. Geriye çekilip sıcak bir şekilde bakarken dudaklarını araladı. "Ben de seni özledim, *kardeşim.*"

Kardeşim.

Ne kadar süre boyunca onu görmüyordum? Ne kadar süre boyunca tanımamazlıktan geliyordum? Ne kadar süre boyunca kardeşim dediğim insandan uzak kalmıştım?

Şimdi hepsi sona ermişti.

Viran'la bir geçmişimiz vardı ve herkese karşı gizliyorduk.

Diğerlerinin yanında birbirinden hazzetmeyen iki insan gibi davransak da gerçekliğimizde oldukça iyi anlaşan iki insandık. Geriye çekilip sarılmayı sonlandırınca beni baştan aşağıya süzdü.

"Hangi rüzgâr seni buraya attı?" diye sordu Viran. Kulağına koymuş olduğu sigarayı dudaklarına yerleştirip cebinden çakmak çıkardı.

"Aslında daha önce gelecektim ama diğerleriyle aranda nasıl bir ilişki olduğunu bilmediğimden dolayı bir süre daha izlemeye devam ettim."

"Buraya çağırmadığım sürece gelmezler," dediğinde evin girişine doğru yürümeye başladık.

Tanıdığım en soğukkanlı insandı. "Herkese karşı yine çok sıcakkanlısın," dedim alay dolu bir sesle.

Sigara dumanını üfleyip, "Hayat beni buna itti," dedi. Kapıyı açıp geçmeme izin verdi. Girdikten sonra kilitlemeyi ihmal etmemişti. "Bronz buraya geldiğini biliyor mu?"

Mütevazı evinde deriden bozma tekli koltuğa geçip oturdum. "Sence?"

"Karşılaştığımız ilk anda söylememekle büyük bir hata yaptığımızın farkındasın, değil mi?" derken oturmak yerine bedenini duvara yasladı. Sigarası dudağında kalırken kollarını göğsünde birleştirdi. "Herkesi kandırıyoruz."

CamScanner ile tarandı

"Ben zaten kandırıyorum, Kül." Gözlerim söylediklerimi doğrular nitelikteydi. "Sen kendi derdine yan. Ben yalan söylerim, Bronz'un diyeceği, 'Hisar yine Hisar'lık yaptı. Şaşırmadım' olur. Sen yalan söylersin, 'Alın kellesini' derler. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Bu seferki farklı," dedi. Kafasını iki yana salladı. "İkimiz de boka battık."

"Benim de hoşuma gitmiyor ama hemen söyleyemeyiz. Biz diğerleri gibi değiliz. Kendimizce doğru olanı yaptık; çünkü bize öğretilen buydu."

"Bronz'u hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," derken sesinden pişmanlık akıyordu. "Yakında söylerim. Zaten seni de aramızda görmek istiyor, sonsuza kadar düşman gibi gözükemeyiz. İlla bir yerde patlak vereceğiz. Daha fazla devam etmeden söylemek en mantıklısı."

"Ne diyeceksin?" dedim hesap soran bir tavırla. "Nasıl anlatacaksın?"

Her şeyi anlatamazdı.

"Bronz geçmişimi bütün gerçekliğiyle biliyor," dedi. Aniden kaşlarımı çattım.

Her şeyi anlatmış olamazdı.

"Şaka yapıyorsun," dedim inanamazken.

"Bronz ile bir yola çıkıyorsun," dedi kelimelerinin üstüne basa basa. "Beni davasına koşulsuz şartsız kabul edecek değildi. Zaten hakkımda fazlasıyla şey biliyordu. Ben anlatarak açığı kapattım. Adil bir paylaşım oldu." Her şeyi söylediğine göre ikisinin birbirine karşı güven duygusu yüksek olmalıydı. "Seninle nereden tanıştığımı söyleyince çok şaşırmayacaktır."

"Keyfin bilir," deyip bacaklarımı orta sehpaya uzattım.

Bana beklentiyle baktığında, "Eee? Sen niye geldin?" diye sordu. Öylesine oturmaya gelmediğimin farkındaydı.

"Hasar kaydı için," derken yüzünü işaret ettim. Yara bere içindeydi. "Biraz fazla ileri gittim. Üstelik Bronz da sana patlayınca sanırım vicdan yaptım."

"Bana diyene bak." Soğuk bir tavırla baktı. Eliyle kaşımı işaret etti. "Kaşına güzel iz bırakmışım. Aynı şekilde dudağına da."

CamScanner ile tarandı

"Eskiden daha kötüsünü yapıyorduk, büyüdükçe birbirimize acı-maya başladık sanırım," dedim.

"O zaman küçüktük ve ölmekten korkuyorduk. Bizi ölümle kor-kutuyorlardı. Yaşamanın güzel bir şey olduğunu sanarak büyüdük. Şimdi ise ölmek için her şeyi yaparız," dediğinde içten içe ona hak verdim.

Küçükken yaşamanın güzel bir şey olduğunu sanıyorduk.

Büyüdük.

Şimdi ölmek için her şeyi yapardık.

"Biz ölmek için doğanlarız," dedim umutsuz bir tonda. "Aileden kaybettik, Kül Asker."

Sigarasını dudaklarından indirip yüzünü buruşturdu. "Şöyle hitap edip durma."

"Gerçek adınla mı hitap edeyim?" diye sordum. Viran Kül, ona verilmiş bir isimdi. Gerçek adı ve soyadı bu değildi. Türk bile sayıl-mazdı ama gördüğüm kadarıyla ortama fazlasıyla ayak uydurmuştu.

Kurşun asker, kül asker olmuştu.

Odanın içinde birkaç adım attığında tehditkâr bakışlarını üzerim-de gezdirdi. "Şimdi ölmek istemeyen birine benziyorsun," dedi. Öl-dürmekten haz duyan bir sesi vardı. "Soğuk bir şeyler getireceğim. Ortalığı karıştır, istediğin her yere bak."

Dilimi damağıma vurup onaylamayan bir ses çıkardım. "Böyle söyleyince de bir şey yapasım gelmedi."

"Biliyorum; çünkü seni tanıyorum, Alatav," dediğinde güler gibi olmuş ama gülmemişti. "Eğer karıştırma deseydim odadan çıktığım an karıştırırdın."

Gözlerimi devirip, "Anladık, tanıyorsun," dedim oturduğum yer-den kalktığımda. Alt kata inen merdivenlere ilerlerken bakışları ben-deydi. "Mahzende olacağım. Kutum için gelmiştim. Sen içecekleri hazırla, birazdan geliyorum."

"Kafana göre takıl."

Odadan çıktı. Mahzen denilen fakat bir sığınaktan bozma olan yere geldiğimde kapıyı sıkı sıkıya kapattım. Yıllar önce bu kutuyu ona vermiştim ve saklamadığını sanırken hâlâ onda olduğunu öğren-

CamScanner ile tarandı

mıştım. O zamandan beri bu kutu için evine gidip gelirdim. Senede yalnızca bir kere, o da 6 Haziran'da.

Doğum günümde anneme yazdığım mektuplarla dolu olan bir kutuydu. Kutuyu sakladığım yerden çıkardım ve elime aldım. Bir sene içinde fazlasıyla tozlanmıştı. Öksürme dürtümü bastırıp rastgele bir kâğıdı aldım ve göz gezdirmeye başladım.

Bugün doğum günüm. 6 Haziran bitmek üzere. On ikiye altı kala, ışığa ihtiyacım var. Seni göremediğimden değil; senin beni görmeyişinden ihtiyacım var. Kaç mum daha yakmam gerekiyor? Kaç mum daha yakarsam görürsün beni? Kaç mum sonra bana 'Kızım' dersin? Bir gün tamamen karanlıkta kalmaktan korkuyorum.

Doğum günlerinden nefret ediyorum. Çünkü pasta yiyemeyeceğim. Arkadaşlarım hep doğum günlerinde pasta yiyor. Üstelik anneleri yapıyor. Bana bugün sınıf arkadaşım, 'Annen pasta yapacak mı?' diye sordu. Yapmayacağını biliyorum. Yapma zaten. Yorulursun, yorulmanı istemiyorum.

Üçüncü evimizde eski bir video kaseti buldum. O kaseti gizlice çalıştırdım. Meraklı birisiyim, biliyorsun. Biliyorsun değil mi? Çok meraklıyım hem de. Köşedeki tarihi gördüm. 06.06.1996 21.00. Videoyu hipnoz olmuş bir şekilde izlerken beni birisi yakaladı. Sana yakalanmaktan korktum. Bana kızıp kendini üzmeni istemiyorum. Çünkü çok bağırıyorsun ve sonra öksürüyorsun.

Rozalia Vanizan yani büyükannem bana hiç kızmadı, hatta benimle birlikte oturup izledi ve bana nasıl doğduğumu anlattı. Gece olmak üzereymiş, gökyüzünde yaz yağmuru varmış. O yağmur senin gözyaşlarına eşlik ediyormuş. Kasette, 'Doğurmak istemiyorum' diye sayıklıyorsun. Başta beni istemediğini düşünmüştüm fakat sonra senden cevap alamayacağım için Rozalia'ya sordum. 'Senden ayrılmak istemediği için doğurmak istemedi' deyince inandım ona. Senden ayrıldığım için mi bu kadar uzaksın bana?

21 dakika sonra dünyaya geldiğimde babamın odaya girişini izledim. Seni alnından öptü. Babama sarılıp hıçkıra hıçkıra ağladın ama bana bakmadın bile. Sonra onu gördüm. İçeriye girdi, göz ucuyla bana baktı. Abim. Bana ilk bakışıydı ama benim gözlerim kapalıy-

CamScanner ile tarandı

dı. Hiç onunla göz göze gelemedim. Onun varlığı sana babamı da unutturdu ve videonun geri kalan kısmında oğlunla ilgilendin. Bana el baktı.

Senden ayrıldığım için benimle konuşmuyorsun. Seni anlıyorum. Babam peki? Ben onun hiç karnına girmedim ki. Onu hiç tekmelemedim. Aşermedi de. Ama bazen bana öyle bakıyor ki, sanki onun da midesini bulandırıyorum. Bir kuklaymışım gibi davranıyor. İplerim yok ki benim. Beni oynatamıyor. Hem sen buna izin vermezsin. Vermezsin değil mi? Verme lütfen.

Oyuncak olmak istemiyorum. Oyuncakların kalbi olmuyor, annesi olmuyor, babası olmuyor, kardeşi olmuyor, aklı olmuyor ve aşkı da olmuyor. Kuklalardan nefret ediyorum ama seviyorum da... çünkü tek oyuncağım o. Babam hep bir amaç uğruna doğduğumu ve bir amaç uğruna öleceğimi söylüyor. Bu beni korkutuyor, anne. Hayır, sil. Bu beni korkutuyor; TVA. Sen anne dememi istemiyorsun. Ya sizin sevginizi hiç görmeden ölürsem? Babam saçımı okşamadan, sen saçımı taramadan, abim saçımı öpmeden ölürsem? Rozalia Vanizan her doğum günümde sana mektup yazmamı söylediğinden beri hep yazıyorum. Bana kızma diye, yazamadığım doğum günlerimde de mektup yazdım. Rozalia buna gerek olmadığını söyledi ama ben akıllılık yaptım. Bu sayede sana daha çok yazmış oldum. Bu da dokuzuncu yaşımın mektubu. Geçen seneki doğum günümde sana bir sürü şey yazdım.

Okuyup okumadığını merak ettiğim için seni denedim. Okuduğunu biliyorum çünkü okumasaydın benim piyano çaldığımı öğrenmezdin. Rozalia piyano çaldığımı asla söylememem gerektiğini tembih etmişti ama ben mektubumda sana yazdım. Yasaklatacağını biliyordum, sen her şeyi iyiliğim için yasaklatıyorsun. O mektuptan sonra müzik dersinde bana piyanoyu yasakladılar. Ben okulda öğrenmedim ki, senden öğrenmiştim. Çünkü sen piyano çalarken gözlerini kapatıp çalıyorsun ve benim seni izlediğimi bilmiyorsun. Bana çok güzel öğrettin.

Şu an hava sıcak. Bir kere kış aylarında dondurma yememe izin vermiştin, keşke şimdi de izin versen. O zaman seni çok sevmiştim.

CamScanner ile tarandı

Hoş, şimdi de seni çok seviyorum. Abime o kadar güzel annelik yapıyorsun ki sevmemek elde değil. Bir gün beni de öyle seveceğin günü sabırsızlıkla bekliyorum.

Her sabah hazırlanıp bekliyorum, kalbim hızla atıyor, bazen geceleri heyecandan uyuyamıyorum; uyuyamadığım için sabah kalkamıyorum. Hep düşünüyorum, 'Acaba o gün bugün mü?' diye. Henüz gelmedi. Çok beklemem lazımmış. İlk o doğduğu için sıra onunmuş. Keşke ben ilk doğsaymışım. Ama olsun. Beklerim ben.

O gün ne zaman gelir? Bu seneki doğum günümü iple çektim çünkü sana bunu sormak istiyordum. Çok mu var? Daha ne kadar bekleyeceğim?

Bir de...

~~*Beni neden sevmedin.*~~

Hayır, sil.

~~*Beni neden görmedin?*~~

Hayır, sil.

~~*Bana neden gülmedin?*~~

Hayır, sil.

Sesin çok güzel. Sırf duymak için bazen bilerek seni delirtecek şeyler yapıyorum.

Sevgiler. ~~*Hisar Alatav.*~~ *Hayır, sil. His Alatav.*

Kâğıdı geri katlayıp yerine bıraktım. İki tane boş kâğıt gördüm. Yazılmayı bekliyorlardı. Birini bu sene, diğerini gelecek sene kullanacak ve sonra her şey başladığı gibi bitecekti.

Kutuyu yanıma alıp yukarıya çıkmak için merdivenlere yöneldim. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Viran'dan bir süredir ses seda gelmiyordu. Köpeği Ash, içeri girmeye çalışıyordu fakat kapı kilitli kaldığı için dışarıdan havlayıp duruyordu. Kapıyı onun için açtığımda ışık hızıyla içeriye koştu.

"Viran?" diye seslendim. Oturma odasına göz attığımda ne içecekleri ne de onu görebilmiştim. "Viran, soğuk bir şeyler için kuzey kutbuna mı gittin?"

Hiçbir ses gelmemesi garibime giderken mutfağa doğru adımladım. Ash tekrardan havlamaya başlamıştı.

CamScanner ile tarandı

"Viran?" dedim tekrardan. Mutfakta da onu görmeyince Ash'in havlama seslerini takip ettim. Yatak odasına geldiğimde aralık olan kapıyı gördüm. Sadece köpeğin geçebileceği kadar açıklık vardı.

"İçeri giriyorum bak, neden ses vermiyorsun?!"

Kapıyı itmeye çalıştığımda arkasında olan ağırlıktan dolayı tamamen açılmamıştı. Kafamı uzatıp içeriye baktım. Viran'ın kapı arkasında yere yığılmış bir şekilde gördüğümde beynimden vurulmuşa döndüm.

"Siktir, siktir siktir,"

Güç uygulayıp kapının biraz daha açılmasını sağladıktan sonra vakit kaybetmeden içeri girdim. Yere eğilip durumuna bakarken, "Ne kadar süredir bu durumdasın?" diye sordum. Kriz geçiyordu. Uyuşturucu kriziydi. "Neden beni çağırmadın?!"

"His," dedi kısıkça. "Git."

"Seni kaldırmaya çalışacağım," dedim onun ne dediğini umursamadan.

Kafasını iki yana salladı. "Kriz anında tek başıma olmam gerekiyor," dedi. Alnından terler dökülüyordu. "Zarar verebilirim. Bir sınırım yok, biliyorsun! Git hemen!"

Ona sinirle baktım. "Seni bu hâlde bırakacak değilim!" Hissettiğim güçle onu kollarının altından tuttum ve kendime çekmeye çalıştım. Kalkmak için o da kendini zorladı.

Hangi evredeydi bilmiyordum ama gördüğüm manzaraya göre çok kötü durumdaydı. Bu ana gelene kadar neredeydi?

Benden aldığı destekle ayağa kalktı. Onu zayıflamış görmüştüm. Tanıştığımızda ikimizin de kemikleri sayılıyordu. O hâlimizden eser yoktu fakat Viran hâlâ çok sağlıklı bir bedene sahip değildi.

"Viran," dedim bana bakması için. "Aklını dağıtacak bir şeyler bulmalıyız." Varlığım yokmuş gibi davranırken ayağındaki postalları teker teker çıkardı. Dolabına gidip kıyafetleri dökmeye başladı.

"Ne arıyorsun?" diye sordum. Yanına geçtiğimde beni yine yok saydı. Hareketleri daha da hızlanırken katlı tek bir kıyafet bırakmayana kadar tüm dolabı aşağıya döktü. "Söyle bana yardımcı olayım."

"Susarak çok büyük yardım edersin."

CamScanner ile tarandı

Sonra aklına bir şey gelmiş gibi yatağına yöneldi. Yatağı tek hamlede kaldırdığında ahşabın üzerindeki paketi gördüm. Eline aldığında derin bir nefes aldı. "Hayır. Hayır, hayır," dedim onun üstüne atlayıp elinden almaya çalışırken. Viran beni sertçe ittiğinde yere düştüm.

Bulduğu fırsatla komodinin çekmesini açtı ve lastik çıkardı. Kollarını sıyırdığında gördüğüm morluklar durumunun vahametini bir kere daha kanıtladı.

"Viran, hayır kullanmayacaksın!" dediğimde elinden almak için hamle yaptım. Onun hareketleri benim aksime daha yavaştı. Elleri titrediği için kontrolünü sağlayamıyordu.

"Rahat bırak beni!"

"Kullanmayacaksın!" dedim keskin bir dille. "İşte bu yüzden bağımlılığın devam ediyor! İşte bu yüzden yıllar önce nasılsan hâlâ aynısın!"

"Seni ilgilendirmiyor, Alatav!"

"Bırak!" dedim. Karnına tekme atarak yatağa düşürdüm. Elindeki malzemeleri düşürdüğünde yerden kapıp gibi avuçladım.

"His!" diye bağırarak kulağımın çınlamasına neden oldu. Odadan koşar adımlarla çıkarken onun ağır adımlarla peşimden geldiğini biliyordum. "Nereye gittiğini sanıyorsun?!" diye seslendi koridordan. "His!"

Tuvalete girdiğimde paketi açtım. "Sakın düşündüğüm şeyi yapma!" diye bağırırken sesi az öncekine nazaran daha yakından geliyordu. "Sakın!"

Vakit kaybetmeden bütün paketi klozete döktüm ve düşünmeden sifona bastım. Tam o sırada içeriye Viran girdi ve bana öfkeyle baktı. Dudağımın kenarını ısırdım. "İyiliğin için..."

"Sikerim senin iyiliğini," diye adeta hırladı. Klozete doğru hamle yaptı. Elini fayansa sertçe vuruyordu. "Son kalanlardı! Kahretsin! Ondan başka yoktu!"

Dizine sertçe vurduğumda tamamen yere düşmesini sağladım. Onu boynundan tutup kendime çekerken başından tutup bedenini bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Hareket alanını kısıtladım. Ne kendine ne de bana bir şey yapamazdı artık.

CamScanner ile tarandı

Elimden kurtulmak için hareket ederken, "Boşuna çırpınma," dedim. Onu bırakmadığım sürece benden kurtulamazdı. "Belli ki Albay sana yeteri kadar işkence çektirmemiş."

"Son kalan paketti," dedi klozete doğru bakarken. "Son kalandı!"

"Viran," dedim dikkatini dağıtabilmek adına. Zihninin başka şeyler düşünmesi gerekiyordu. "Eskiyi hatırla. O soğuk odaları. Ne kadar soğuktu hatırlıyor musun?" diye sordum. "Titremekten dişlerimiz kırıldı."

Kafasını geriye atıp göğüs kafesime sert bir darbe indirdi. Bu pozisyonda olsak da beni yine de dövebileceğini unutmuştum. "Kes sesini!"

"Sonra bir ses gelirdi," dedim. Hatırlamak istemiyordum. O zamanlar beni kötü ederdi. Unutmak istediğim zamanlardı. Eminim o da hatırlamak istemiyordu. "Biz köpek gibiydik. Gelen sese koşardık. Sevilmeyi beklerdik. Bir kap yemek, bir avuç su. Muhtaçtık. Hatırla, ne kadar aciz olduğumuzu..."

"Seni dinlemiyorum. Boşuna konuşuyorsun," dedi nefes nefese. Kolumu kırmaya çalıştığını varsaymazsam gayet iyi gidiyorduk. "Şuradan bir kurtulayım..."

"Hep bunu derdin," dedim. "Şuradan bir kurtulayım, seni de kurtaracağım." Yutkunamadım. "Beni kurtarmadın, Viran. Beni neden orada tek bıraktın?" diye sorduğumda hareketleri yavaşladı. "Ben kurtarılmaya değer değil miydim?"

"Sus, His! Sus!"

"Gördüğüm en bencil insan sensin," dedim sinirle. "Sen kurtuldun! Beni arkanda bıraktın! Sadece kendini düşündün! Biz seninle aynı şeyleri yaşadık ama kurtulan sen oldun!"

Beni dinlemeye başlamıştı. "Değilim," dedi. "Bencil değilim."

"Öylesin. Bencil herifin tekisin!"

"Neler yaşadığımı bilmiyorsun amına koyayım! Neler olduğunu bilmiyorsun!" diye bağırırken dikkatini artık başka bir şeye verebilmişti. "Bilmiyorsun... Bilmiyorsun..." Sayıklamaya başladı. Durmadan sayıkladı. "Bilmiyorsun. Ne yaşadığımı bilmiyorsun."

"Geçti bak," dedim.

"Geçmedi," dedi.

"Geçiyor, Viran," dedim.

"Yemin ederim geçmiyor, His," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Şimdi sakinleşeceksin, ihtiyacın olduğunu sandığın şeye aslında ihtiyacın yok. Seni yalnızca aciz hâle getiriyor ve biz zaten o şekilde büyüdük. Daha fazlasına ihtiyacımız yok, Viran. Öyle değil mi?"

"Öyle."

Dakikalar geçti, saatlere ulaştı. Uzun bir süre boyunca öylece durduk. Ben bol bol konuştum, o ise yalnızca küfürler savurdu. En sonunda ise sustu. Krizi bitmiş olmalıydı ki, nefesleri belirli bir düzene ulaştı. Uyanıktı. Hiçbir şekilde uyuyamazdı. Bakışları tek bir noktaya odaklanmış öylece bakıyordu.

"Seni orada bırakmak istememiştim," dedi saatler sonra konuşmaya karar verdiğinde. "Sen benim kardeşim gibiydin. İnsan kardeşini bırakır mı?"

"Bırakır," dedim. "Herkes herkesi bırakır, Viran."

Kirpikleri titrediğinde, "Ben bırakmazdım," dedi. "Hiç öz kardeşim olmadı ama bırakmazdım. Seni de kardeşim gibi bildim. O yüzden seni de bırakmazdım."

"Aylar sonra ilk kez dışarıya çıktığımda iyi ki içerdeydim dedim. Çünkü bütün kötülükler dışarıdaydı," derken onu sıkıca tutmaya devam ettim. "Kendi öz abim bile benimle hiç konuşmamışken, senin beni bırakıp gitmen koyar mı sanmıştın?"

"Kardeş olmamızı çok istemiştin."

"Her istediğimizin olmadığını öğrendim sonra," dedim üzgün bir tonda.

"Abini hâlâ bulamadın mı?" diye sordu.

"Bulamadım," dedim.

İnanmayan bir tavırla, "Siktir git," dedi. "O kadar yıl geçti. Bulmuşsundur. Kandırma beni, His."

"Bulamadım... Onu en son gördüğümde on altı yaşındaydım," dedim yalın bir sesle. "Anneme verdiğim tek söz oydu. Abimi bulup getirmekti. Çünkü abimin evden gitmesinin sebebi ben gösterildim. Sözümü yerine getiremedim. Ama getireceğim, sözümü tutacağım ve abimi bulup eskiden olduğumuz gibi bir aile olacağız."

"Artık daha çok insan tanıyorum," dedi. "Abinin adı neydi?"

Dudaklarımı büzüp, "Bilmiyorum ki," dedim. "Abim VI projesine dahil olan çocuklardan yalnızca biriydi. O çocuklar nüfusa hiçbir za-

CamScanner ile tarandı

man kaydedilmedi. Kaydı olan çocuklar da Arkana'ya girdiği andan itibaren silindi. Hiçbirinin kimliği olamazdı. O yüzden o da aile soyağacımızda bulunmuyor. Sistemde yok," diye devam ettim. Arkana çok korkunç bir yerdi. Küçücük çocuklara yaptıkları kan donduracak türdendi. "Abim hakkında bir şey bilmem yasaktı. Konuşmak, görmek, aynı ortamda bulunmak..."

"Tamam da illaki adı vardır, hiç mi hatırlamıyorsun? Ne diye hitap ediyorlardı?"

"Adı vardı... Çok adı vardı," dedim o anlara giderken. Herkesçe çok sevilirdi. "Annem ona canım oğlum derdi. Babam ise biricik oğlum. İsmi Rusça imiş. Türkçe isim konulmamış hiç. Çünkü annem onu kendi kanından gördüğü için Rus kökenli bir isim koymak istemiş."

"Sikeyim senin aileni ya," dedi Viran. "İyi ki geberip gittiler. Onları öldürdüğün için sana ödül bile verilmeli."

"Viran sen yaşlandıkça bunamaya mı başladın?" dedim hayretler içinde. "Ailemi hiçbir zaman öldürmedim ki! Benim altıncı kuralım vardı, *hislerin katili ol.* Yani şu ana kadar kimseyi öldürmedim! Hatırlasana!"

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diyerek ağzının içinde soğukça mırıldandı. "Seni unutmadığıma şükretmelisin."

"Bir ara gerçekten unuttun sandım, öyle bir bakışın vardı ki..."

"Senin gibi iyi bir oyuncuyum. Benden korkmuş numaraları, kim olduğumu bilmezden gelmeler..."

"Neyse," dedim eskide kalan konuları artık konuşmak istemediğim için. "Bronz'un evine gitmeliyim. Orada eşyalarım vardı."

"Ben de geleceğim, birlikte gidelim."

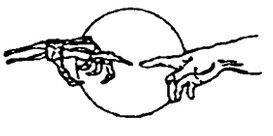
Evin yolunu biliyordum ama Viran bilmiyordu.

"Niye öyle bakıyorsun?" dedi Viran. "Evin yolunu bildiğini biliyorum, His. Beni de sen götüreceksin."

"Eee? Bronz siz ne ayak derse ne diyeceğiz?"

"Dövüştük barıştık."

Histerik bir kahkaha attım. "Seni gerçekten çok özlemişim, Viran."

CamScanner ile tarandı

Arabayı park ederken garajda yalnız olmadığımızı gördüm. Gizli girişi kullandığımı fark edince direkt buraya gelmiş olmalıydı. Viran arabaya biner binmez kendi isteğiyle gözünü bağlamıştı. Bronz'a her anlamda saygı duyuyordu. Park etmek için yavaşladığımı anladığında gözlerini açmıştı.

Viran'ın evinden getirdiğim kutuyu elime alıp arabadan inmeden önce kısık bir sesle mırıldandım. "İşte başlıyoruz..."

Viran'la arabadan inince Bronz yanımıza doğru geldi. Bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. Gece hastalandığı için gördüğüm kadarıyla huysuzluğu hâlâ üstündeydi. "Arabam güzel miydi Hisar?" diye katı bir sesle konuştu.

"Sahibi gibi çok hızlı," dedim düz tutmaya çalıştığım sesimle. Yavaşça gözümü kırptım. "Ve sert." Anahtarı ona doğru fırlattım. "Teşekkür ederim kullandırdığın için."

Sert bir soluk aldı. Hey heyleri yine üstündeydi anlaşılan. Kızgın olması gereken benken sanırım bunu da ona kaptırmıştım. "Kullanmadan önce izin almadın ama rica ederim."

"Senin malın benim malım. Benim malım yine benim malım. Aramızda bir arabanın lafını yapacak değiliz," dedim sesime asılan alayla. "Hem benimle ortak olmak istiyorsan daha çok şey paylaşacağız. Alış bunlara."

Biz onunla hiçbir şey olamazdık. *Özellikle de 6 Haziran gecesinden sonra.*

"Benimle ortak olmak dışında her şeyi yapacak gibisin. Asıl buna alışsam iyi olacak," dediğinde kırgın gözlerle baktı. Parçalara ayrılmam gereken yerde direnmeye devam ediyordum.

Ona söylemeli miydim? Dün gece, hayatımın en iyi gününü geçirdiğimi sandığım anda, bana nişanlısının adıyla hitap ettin demeli miydim?

Alacağım cevap beni tedirgin ediyordu.

Bronz kollarını göğsünde birleştirdi. "Buluşacağınızdan bahsetmediniz," derken bakışları tekrar ikimiz arasında gidip geldi.

"Tek konuşmadığım Viran'dı," dedim yeşil gözlü adama bakarken. "Onunla konuşmak için erkenden yanına gittim. Şansa bak, Viran da beni sayıklıyormuş. Görünce bayağı sevindi. Hatasını anlamış,

CamScanner ile tarandı

özürler diledi, yalvardı yakardı. Affet beni dedi. Henüz affetmedim. Arkadaş olmaya çalışacağız."

Elbette inanmamıştı.

"Ben yukarıda olacağım," dedi Viran sıkıldığını belli eden bir tavırla. "Sizin sohbetiniz uzun sürecek belli ki."

Viran çok uzaklaşmadan Bronz seslendi. "Sonra konuşacağız, Viran."

Viran kafasını sallayıp, "Emrin olur," dedi. Asansöre binip soğuk bakışları arasında olduğumuz yerden ayrıldı.

Onun gitmesiyle Bronz bana daha çok yaklaştı. Kaşlarını daha çok çattığında dilinin ucundan dökülmeyi bekleyen kelimeleri sonunda söyledi. "Eğer yatakta uyuyorsam haber edip kalk, Hisar."

"Uykunu bölmek istemedim." Sesim buz gibiydi. Bu saatten sonra nasıl ısınırdı ki?

"Uykumu bölmen, uyanınca boş bir yatak bulmaktan daha az sinirimi bozar. Nasıl uyuduysam öyle kalkmak isterim," dedi.

Buna mı sinirlenmişti?

Yüzündeki ifadenin sebebi yalnızca bu muydu?

"Sinirlenme," dedim onun aksine oldukça ifadesiz bir tonda. "Biriyle uyumaya alışık değilim. Bir dahakine mutlaka not bırakır ya da söylerim."

Asansöre doğru yürümeye başladık. Bakışlarını benden çekmeden, "Bunu sürekli yapacak mıyız?" diye sordu.

"Neyi?" dedim. Kafam allak bullaktı. Beden olarak burada olsam da ruhsal anlamda çok başka yerdeydim. Dün gecede kalmıştım.

"Birlikte uyumayı," dedi. "Farklı yerlerde olsak da bir süredir uyumak için bir araya geliyoruz."

"Neden sordun?"

"Bir dahakine öyle yaparım, dedin. Sanki bundan sonra hep birlikte uyuyacakmışız gibi konuştun."

Gömülmeyi bekleyen bir ruh gibi baktım. "Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez, Bronz."

Harelerine sinen ifade aniden değişti. "Böyle dediğine göre bir sabah yatakta olmayışına kendimi hazırlamam gerekecek," derken asansöre binmem için yol verdi. İçeriye girmemle peşimden o da

CamScanner ile tarandı

geldi ve sırtını duvara yaslayıp cümlesini tamamladı. "Tıpkı doğum gününün ertesi sabahı olduğu gibi."

"Benimle uyumaya alışmış mıydın ki?" derken yüzüne bakmaya devam ediyordum.

"Alışmamak ne mümkün, Hisar?" dedi derin bir iç çekerken. "Alışmamak ne mümkün..."

Kafamın içini toparladığım an, ona ne yaptığını söylemem gerekiyordu. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Sonuç olarak hastaydı. Ateşi çok fazlaydı. Ne dediğinin farkında değildi. O an rüya ile gerçeği ayırt edememiş olabilirdi.

"Kahvaltı yapmamışsındır," dedi ilgili çıkan sesiyle. "Kahvaltı hazırlanmak üzereydi. İstediğin bir şey var mı?"

"Canım istemiyor," dedim keyifsiz bir tonda. "Eşlik etmesem olur mu?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sen ve kahvaltı yapmamak? Burada olduğun süre boyunca kaçta kalkarsan kalk, hep kahvaltı yapan biri oldun. İstemediğine emin misin?"

"Biriyle karıştırıyor olabilirsin," derken hızlı adımlar atarak yanından ilerledim.

Aramızda çok mesafe açılmadan beni kolumdan narince yakaladı. "Zannetmiyorum," dedi beni kendine doğru çekerken. "Kimseyle karıştırılamayacak kadar özelsin."

Ama karıştırdın.

Hastaydın, yanında ben vardım. Bana *sevgili nişanlım* dedin. Değildim. Hiçbir zaman sevgili nişanlın olmadım. Olamam da.

Sessizliğime karşılık, "Şimdi kahvaltı için bahçeye çıkıyoruz," dedi. Ve ben bir şey demeden beni bahçeye çıkardı.

Kahvaltı masasında iki kişi için fazlasıyla çeşit bulunuyordu. "Tek olmayacak mıyız?" diye sordum.

"Diğerleri de bize eşlik edecek."

"Sanaç olsa bizi beklemeden başlardı," derken dudaklarım kıvrıldı.

"Garajdalar, kokuyu alınca koşarak gelir," dedi Bronz. "İstersen başlayabilirsin."

Sandalyeye geçip otururken masada bir şey Bronz'un canını sık-

CamScanner ile tarandı

mış olmalıydı. Oturduğu yerden doğrulup uzak bir noktaya uzandı. Balı alıp tabağımın kenarına koydu. Tereyağı, kızartılmış ekmek ve bal artık yan yanaydı. Onun eksikliği gidermesiyle bir rutin hâline gelmiş ekmeği hazırlarken Bronz beni izliyordu. Birlikte olduğumuz her kahvaltıda yapıyordum, büyük bir keyifle yiyordu.

Acaba nişanlısı da yaptığı için mi yiyordu? İster istemez her şeyi nişanlısına bağlamaktan kendimi alamamaya başlamamıştım.

Bir adet ekmek dilimini hazırlayıp tabağının kenarına bıraktım. Bronz hiç bekletmeden dilimi eline aldı. "Diğerlerini beklemeyecek misin?" diye sorarken şaşırmadan edememiştim. Normalde hep beklerdi.

"Bu bekletmeye gelmez," deyip hafifçe göz kırptı. Başka zaman dese sevineceğim sözüne yalnızca tebessüm ettim, o da kırık bir tebessümdü.

Bronz ekmeği tam ısıracağı sırada içerden dışarıya gürültü sesleri taştı. İkimizin de bakışları sesin geldiği yere döndü. Bağrış sesleri artarken duyduğum kadın sesiyle dikkatimi tamamen oraya verdim.

"Bu çok ağır bir itham!" dedi Serdal. Sesi camları kıracak kadar şiddetliydi. "Elinde kanıtın olduğunu söylüyorsun ama bana göstermiyorsun! Şansını sakın zorlama! Seni buraya getirdiğime beni pişman etme!"

"Yalnızca Bronz'a gösteririm," dedi Laren. "Tek istediğim Bronz'la konuşmak. Fakat Zorlu beni onunla konuşturmuyor. Serdal, söyleyeceğim her şey gerçek olmasaydı senden bunu istemezdim zaten!"

"Bak," dedi Serdal tahammülsüz bir tavırla. "Şu an cezalı olduğunu ve uzaklaştırma aldığını biliyorsun. Eğer tüm iddiaların boşa çıkarsa Bronz'un elinden kimse seni alamaz."

Laren öfkeyle, "Boş değil!" dedi. "Beni Bronz'la konuşturun!"

"Bağırıp durmayın!" dedi Viran.

"Bırakın, görüşsün Bronz'la," dedi Sanaç. "Safa, bırak sana oğlum!"

"Abim demedikçe bırakmam," dedi Safa. "Yengem hakkında çok kötü şeyler söylüyor, nasıl bırakayım Sanaç abi?"

Safa'nın yengesi bendim.

Sesin geldiği yere gittiğimizde herkesin burada olduğunu gördüm. Viran, Serdal ve Sanaç, hazır ol pozisyonunda dururken Safa ve Zorlu bir kadını zapt etmeye çalışıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Laren," dedim düz bir sesle. "Kahvaltı için mi geldin? Biz de tam kahvaltı yapıyorduk. Şanslısın."

Yüzü bana döndüğü an, gözünü gördüm. Böyle bir şey beklemediğim yüzümden okunuyordu. Ardından bakışlarım direkt olarak Bronz'u buldu. Dediğini yapmıştı. Laren'in sağ gözünde bir bant bulunuyordu. Bronz, Laren benim durumumu söylemedi diye gerçekten mum damlatmış mıydı?

"Onunla aynı masaya oturduğunuza pişman olacaksınız," dedi Laren. Bana büyük bir kinle baktı. "Sonun geldi, Alatav!"

Bronz, "Bu gürültü ne?!" deyip araya girdi. "Niye bağırıp duruyorsun Laren? Ayrıca senin burada ne işin var?!"

"Ben getirdim, benimle geldi," dedi Serdal açıklama yapmak adına. "Geceden beri bir şeyler zırvalayıp duruyor. Seninle konuşmak istiyormuş."

"Bronz," dedi Laren hırsı gözlerini kör edecek kadar yoğunken Zorlu'ya tekme attı. "Acil konuşmamız lazım. İşler sandığın gibi değil!"

"Söyle, Laren," dedi Bronz sert bir şekilde. "Bu gürültüyü çıkarma nedenin umarım önemli bir şeydir."

"Bana iki dakika ayırmanı istiyorum," dedi Laren. Safa ve Zorlu onu tutarken kollarının arasında debeleniyordu.

Bronz gözlerini kapatıp açtıktan sonra sert bir tonda, "Laren," dedi. "Ne diyeceksen de."

Laren bana öfkeyle baktıktan sonra, "Onun yanında mı konuşacağız?" dedi.

Bronz rahat bir şekilde, "Herkesin içinde konuşabilirsin," dedi.

Laren büyük bir istekle, "Söyle bıraksınlar beni, vermem gereken bir şey var," dedi. Gülümsemeye başlamıştı. Tehlikeli sayılacak bir gülüştü. Bronz iki korumasına bakıp kafasını salladı, eş zamanlı olarak Laren'i rahat bıraktılar.

Laren gülüşünü bozmadan elini cebine attı ve siyah bir şey çıkardı. Adımlarını direkt olarak bana atarken aramızdaki aşılamaz mesafeleri kapattı. Elinde tuttuğu şeyi bana uzatırken, "Telefonunu getirmiştim, Alatav. Düşürmüşsün," dedi. Telefonu elime bıraktı. "İlk gördüğüm an anlamıştım zaten ama yine de araştırıp emin oldum. Malum, senin kanıt olmadan, emin olmadan bir şey yapmama huyun var."

CamScanner ile tarandı

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Bronz. Kafası karışmışa benziyordu. "Ne telefonu?"

"Evinde katliam olduğu gece ondan çıkan telefon," dedi Laren şevkin koyu tonu harflerine bulaşırken. "O bir asker."

"Asker mi?" diye sordu Sanaç.

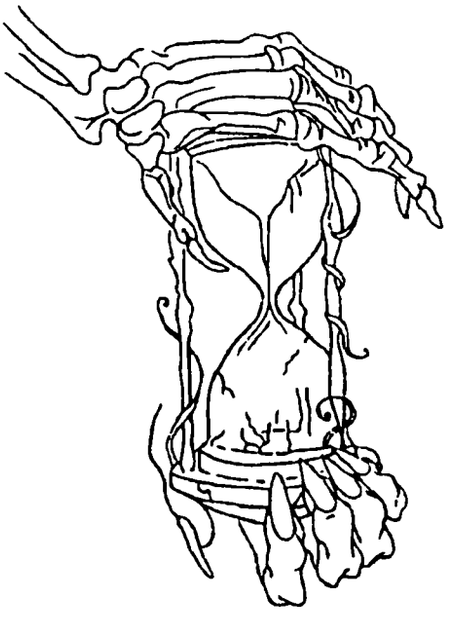
"Evet," diyerek konuşmaya başladı Laren. "Bu telefon sadece KALE'ye bağlı askerlerde oluyor. Onların emir kulu olması muhtemel. KALE'nin nasıl bir kuruluş olduğunu biliyorsunuz. Özel askerleriyle bilinir, evine ancak böyle bir insan sızabilirdi."

"Öncelikle," dedim lafını keserken. "Evine sızmadım. Beni kendi eliyle buraya getiren Bronz'du. Ben sadece arabayı sürdüm."

Serdal uyarır bir tonda, "Bırak konuşsun His," dedi.

Laren kollarını göğsünde birleştirdi, kendine duyduğu güven en üst seviyedeydi. "Karşımızdaki sadece Haris Alatav'ın kızı değil," dedi bilmiş bir tavırla. "Aynı zamanda gizli bir asker. Öylesine bir asker de değil. Reşit olduğu andan itibaren savunma birliği tarafından yetiştirilmiş." Güldü, gülüşü sinsi bir yılan gibiydi fakat yalanın emaresi yoktu. "Seni yok etmek için saniyeleri saydığını biliyor muydun? Artık biliyorsun, Bronz."

Yalanlar ve yılanlar. Birazdan kimin yalan ve yılan olduğu ortaya çıkacaktı. Burada bulunan kimsenin tek bir yalana ve koynunda besleyecek yılana tahammülü yoktu.

CamScanner ile tarandı

19

YILAN HİS RESİTALİ

Can çıksa da huy çıkmazmış.
Yılan deri değiştirse de huyundan vazgeçmezmiş.
Değiştim deseler de insanlar değişmezmiş.

Kimi zaman yalan, kimi zaman yılandım. Sarılırsa yılan, inanırsa yalan olurdum. Ve bunu hiçbir zaman gizlememiştim. Çünkü kendi kendini yiyen yılan, Alatavların olmazsa olmazıydı.

Beni henüz kimse tanımıyordu. Tanıdıkları kadarıyla da kimse beni *iyi ki* tanıdığını söylememişti. Ben hiçbir zaman *iyi ki seni tanıdım* denilen bir kadın olmamıştım. Ben *keşke seni tanımasaydım* dedikleri kadındım.

Derin bir nefes alıp, "Laren," derken yüzümde ifadesizliğin maskesi vardı. "Bronz'u öldürmek için elime bir sürü fırsat geçti. Bu fırsatım hâlâ da var. Artık saniyeleri saymıyorum. Sanki biraz geç kaldın gibi."

Laren bana doğru hamle yaptığında Serdal ve Bronz onun önüne geçti. "Seni yok edeceğim," dedi. "Her şeyi biliyorum artık. Kim olduğunu biliyorum, Alatav!"

"Zorlu," dedi Bronz. Başka hiçbir şey dememişti. Zorlu aldığı di-

CamScanner ile tarandı

rektifle Laren'in bacağına hafifçe vurdu ve yere düşmesini sağladı. Onu yerde sabit tutup hareketlerini kısıtladı.

Şu an bağlı olması gereken o değildi; bendim.

"His," dedi Sanaç katı bir sesle. "Karşındaki yalnızca Bronz değil. İmparator. Onu öldürme düşüncesinde bile olamazsın."

"Elbette olamaz," dedi Serdal çok geçmeden onu desteklerken. "Bu şaka yapabileceğin bir şey bile değil. Bronz'un gücünü hafife alıyor olabilirsin; ama onun bir de bilmediğin tarafı mevcut. Onu Arkana içinde görmek istemezsin."

"Emin ol çok görmek isterim, Serdal," dedim bakışlarımı alaca gözlerinden ayırmadan. "Asıl Bronz'la tanışmak için her şeyi yaparım, mesela öldürmemek gibi. Belki de bu yüzden onu henüz öldürmedim."

Viran sessizliğini bozdu. "Onunla hatırı sayılır zaman geçirdin. Öldüremeyeceğinin farkına varmışsındır," dedi.

Ters bir bakış attım. "Senin konuşmaya hakkın yok, Viran." Sakinliğimi korudum. "Sonuç olarak Bronz'un yanına onu öldürmek için gelmiştin, yaşatmak için değil. Eğer Laren'in söyledikleri doğruysa bu durumda ikimiz de eşit sayılırız."

Solgun dudakları kenara kıvrıldı Viran'ın. "Sanırım bu sefer gerçekten dövüşeceğiz," dedi soğuk bir şekilde gülümserken.

"Bronz'un anımızı bölmeyeceğine emin olsam, seninle gerçekten dövüşürüm," dedim.

"Bu saatten sonra anımızı bozacağını hiç zannetmiyorum, Türk lokumu," dedi Viran.

"Sonucu ölümlü olursa sevinirim, Viran," dedim. Onun gibi soğuk gülüş dudaklarımda peyda oldu. "İlki çocuk oyuncağıydı, beni hiç tatmin etmedi."

Laren yükselen öfkeyle, "Sana en başından demiştim, Bronz," dedi. "Bu kadında normal bir şeyler olmadığını söylemiştim. Zaman beni haklı çıkardı. Seni öldürmek istiyor ve sana zarar vermeden ortadan kaldırılmalı. Tehlike arz ediyor!"

"Tehlike arz etmiyorum," dedim kelimelerin üstüne basarken. Bakışlarım sıcak kehribarları buldu. "Bronz benim tam olarak tehlike olduğumu söylüyor. Öyle değil mi?"

CamScanner ile tarandı

Yüzümde beliren ifade bir maskenin altında yatan gerçeklikten çok uzaktı. Gecenin sökemediği şafakta o maske düşecek, gerçekliğimin belirli kısmı yıldızlar gibi ortaya dökülüp parlayacaktı.

Sanaç üstten bir bakış atıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Bronz bunları bilmiyorsa da evine aldığı kişinin potansiyelinin zaten farkındadır, Laren," dedi. "Katliam olayına dönmesin. His, geçen neredeyse katliamdan sorumlu tutuluyordu. Şu an hiçbirimizin aynı olayları yaşamaya niyeti yok."

Laren, Sanaç'a öfkeyle baktı. "Karşınızda duran kadın çok canice yetiştirilmiş, onun profilini inceledim," dedi.

Bronz sert bir nefes aldığında burnunda soluyordu. Bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi azalttı. Elimdeki telefon bir anda çekildi, Bronz bulduğu ilk fırsatta benden telefonumu hamlede almıştı.

"Serdal," dedi Bronz. Bakışları bir adım gerisinde duran uzun boylu adama döndü. "Telefonu kontrol et. Söylenildiği gibi KALE'ye ait bir telefon olup olmadığına bak." Sesi buz gibiydi. "Hızlı ol."

Serdal bana ait olan telefonu aldı. Özel yapım bir telefondu. Dünyada sadece belirli kişilerde bulunan, herkesin kolay kolay kullanamayacağı bir cihazdı.

Telefonu Tarkan'dan almıştım. Buraya o telefonla girmiştim ve katliam gecesinden sonra artık bende değildi. Kaybettim diyemezdim, çünkü bilerek bırakmıştım.

Şimdi bana geri gelmişti.

"Bu telefon savunma birliği çalışanlarına ait Bronz, defalarca kontrol ettim," dedi Laren, kendinden emin bir şekilde. Serdal aldığı telefonla birlikte ortadan kaybolmuştu. "Senin kanıt olmadan bir şey yapmadığını biliyorum, söylediğim her şeyi doğrulayacak kanıtlarım var. Sadece beni dinlemesin. Seninle yalnız konuşmak istiyorum."

Bronz kısa bir süreliğine Laren ile göz kontağı kurdu. "Herkesin, her dediğine inansaydım Laren, etrafımda kimse yaşamıyor olurdu," dedi. "Gün uzun, Serdal gelsin, konuşacağız. Biraz sabırlı ol."

Laren saçını kulağının arkasına yerleştirdikten sonra kollarını göğsünde birleştirdi. "Bana hak vereceksin," dedi öyle olmasını deliler gibi isterken. "Sadece iş işten geçmemiş olsun, tek istediğim bu."

CamScanner ile tarandı

"Serdal gelene kadar seni dinliyoruz, Hisar," dedi Bronz tehlikeli bir tınıyla. "Nasıl bir açıklama yapacaksın?"

"Laren'i dinlemeye devam edebiliriz. Anlatacak çok şeyi var gibi," dediğim sırada koyu bakışlarımı Laren'e doğru çevirdim. "Kimlerin kuçu kuçusuyum başka?"

Laren kendine cevap hakkı doğunca harelerinde bir aydınlık belirdi. Parlak bakışlarını Bronz'a çevirip dolgun dudaklarını araladı. "Kurtuluş Karabal," dedi. Ezbere bildiğim isim onun dudaklarından dökülürken yüzümde tek bir ifade yoktu. "Türkiye de bilinen adıyla Albay. Kod adı gibi bir şey, herkes bu isimle tanıyormuş onu. Haris Alatav'ın kızı Hisar Alatav'ın, onun sayesinde 19 yaşındayken askeri savunma birliğine katılması sağlanmış."

Nokta atışı diye ben buna derdim. Sanki bir metin okuyordu. Eline bir kâğıt verilmiş de o kâğıtta yazan sözcüklerden başka bir kelâm söylemesi yasak gibiydi. Ezbere konuşuyordu. Hırslı, nefes nefese konuşurken bir şeyler bulduğu için heyecanlı gözüküyordu.

Laren, "19 yaşından beri onların emir kulu," diye ekleyip eş zamanlı olarak başını salladı.

Bronz kısılan bakışlarıyla, "Albay..." dedi ıslak dudaklarının arasında fısıltılı bir sesle. Bir şeyler hatırlamak istiyor gibiydi. "Albay?" dedi sorarcasına. Hem bana hem Laren'e bakıyordu.

Bakışlarını üzerinde hisseden Laren, saçlarını tekrar kulağına arkasına sıkıştırdı. "Albay yani Kurtuluş Karabal'ın himayesi altına geçmiş. Beraber görüntüleri mevcut hem de birçok zaman diliminde. Ailesinin katili olarak bilinen Alatav, bütün suçlardan arınmış."

"Bir dakika, bir dakika, ailesinin katili olarak derken?" dedi Sanaz.

"Evet, yıllar önce ailesinin katili olduğu söylenen haberler yapılmış," diye yanıtladı Laren. "Savunma birliğine girmeden önce olmuş."

"Bir katili gözlerinden tanırım," diyerek araya girdi Viran. Yeşil gözleri ölümcüldü. "Onun gözlerindeki ışık cılız olsa da henüz sönmemiş. Birini öldürdüğün zaman gözündeki ışık söner."

"Ben kayıtlara göre konuşuyorum, Viran," dedi Laren.

"Kayıtlarda yazan her şeye inanmalı mıyız?" diye sordu Viran kaşlarını kaldırarak.

CamScanner ile tarandı

Laren ona onaylamayan bakışlar attı. "Bir operasyondaki görüntülerini izledim. Adam beni öldür diye yalvarıyor, üstelik yalvaran kişinin kim olduğunu söylesem aklınız hayaliniz durur. O adam Bronz'a bile kafa tutmuş birisiydi. Bronz'a kafa tutan adamın, kafamı kes artık diye yalvardığı kadınla günler geçirdiniz, Viran," dedi.

Bahsettiği operasyonu hatırlıyordum. Adamın, Bronz'a kafa tuttuğunu da biliyordum. Laren'in söylediği çoğu şey doğruydu. Bunu inkâr edemezdim.

"Hassiktir," dedi Sanaç. "Bronz, dedikleri doğru olamaz."

"Ailesini öldürdüğü kısım hakkında ne biliyorsun, Laren?" diye sordu Bronz. "Bunun bir kesinliği var mı?" Diğerleri de aynı şekilde şaşırmışa benziyordu. Safa ve Zorlu'nun silahlarını çıkarmalarına neden olan bir bilgiydi.

Sessizliğimi korudum. Çünkü dudaklarımdan dökülecek tek şey yalan ve zehir olacakken, sahneyi bir süre daha parlayan bakışlı Laren'e bıraktım.

"Birçok şey var," diyerek başladı Laren. "Rus annesi büyük bir imparatorluğun sahibi, aynı zamanda babası da. Alatavlar sadece Türkiye'de normal gözükürken, Rusya'da herkesin korkulu rüyası. Ta ki, biricik kızları Hisar Alatav onları öldürene kadar. Tania Vanizan ve Haris Alatav o gece öldürülmüş, ailesinden geriye kimseyi bırakmamış. Göründüğünün aksine çok tehlikeli bir varlık."

Viran araya girerek, "Peki ya bunların hiçbirisi neden kayıtlarda mevcut değil?" diye sordu. "Haberlere çıkmış diyorsun ama adını yazdığında piyanist olduğu dışında hiçbir bilgi çıkmıyor."

"Çünkü," derken yutkundu Laren. "Hepsi silinmiş. Cezaevi kayıtlarını inceledim. Aynı zamanda orada bulunduğuna dair görüntüleri de mevcut. Tutuklu yargılanmış. Savunma birliğindeki kayıtlara göre bu kısa bir süre sonra gizlilik haklarından dolayı tamamen silinmiş ve temiz bir profil oluşturulmuş. GBT'si geleceğimden temiz. Hiçbir veri tabanında bulunmayacak şekilde ortadan kaldırılması sağlanmış."

Tam on ikiden vurmak diye ben buna derdim. Bu kadar bilgiye ulaşması takdire şayandı. *Ah, unutmuştum.* Bütün bilgileri Laren'e ben vermiştim, yoksa hiçbir şekilde ulaşamazdı.

CamScanner ile tarandı

"Yalanlamayacak mısın?" diye sordu Bronz. Dilinden dökülen kelimelerin ağırlığında, *bütün bu söylenenleri yalanla* diyen bir arzu yatıyordu.

Yalanlar ve yılanlar, bir de yılmayanlar.

"Hayır," dedim güçlü bir sesle. "Anlatacağı hiçbir şeyi yalanlamayacağım."

"Silinmiş bir arşiv buldum," dedi Laren. Heyecanı hâlâ dinçti. "Belgeler, kamera kayıtları..." Onu uyarıp sen bulmadın ben sana verdim demek istesem de dudaklarımı birbirine bastırıp sustum. "Asıl olayı sona sakladım."

"Bize şimdi göster o zaman," dedi Viran.

Laren küçük bir alet çıkarttı. "Perdeleri kapatmam da bir sorun var mı Bronz?" diye sordu. "Daha net bir görüntü için ihtiyacım var."

"Kapat," dedi Bronz üstelemeden. Bakışlarım sürgülü cama düştü. Dışarıdan içerisi hiç gözükmeyecek, gün ışığı sızmayacak şekilde perdeler kapatıldı.

Gidebilmek için bana yol yaptıklarının farkında değillerdi.

Loş bir karanlık odaya hâkim olduğunda, elindeki aletten ışık yayıldı. Projeksiyon cihazı olduğunu yeni fark ettim. Çok geçmeden boş duvara yansımasını sağladı. "Buradaki kamera kaydında, oraya ilk adım attığında çekilmiş bir görüntü. Amacını, kim olduğunu kendi ağzıyla anlatıyor," dedi Laren.

Bakışları ben hariç diğerlerinde gezdiğinde, "İzleyelim mi?" diye sordu büyük bir istekle. "İzleyelim bence."

"Mısır?" diye seslendim. Laren tam başlatmak üzereyken sesimle tuşa basmaktan vazgeçti. "Patlamış mısır yok mu?" diye merakla sorduğumda beni öldüreceklermiş gibi baktılar.

Viran ters bir ifadeyle, "Sence bunun sırası mı?" diye sordu.

"Kuru kuru mu izleyeceğiz? En azından sinema salonunda izleseydik!" diye hayıflandım.

Laren tuşa bastı, duvara yansıyan görüntüde kamera kaydı oynamaya başladı. Ortama sessizlik çökerken ekranda beliren kişiyle birlikte kalbim tekledi. Yansıyan görüntüde ben vardım. Ben ve on dokuz yaşım. Reşit olmuş bir kız çocuğuydum. Görüntü akmaya başladığında kız çocuğu resitalinin melodisi kulağıma sızdı.

CamScanner ile tarandı

On dokuzuncu yaşım, ölmem gereken yaşım, sonrasını hiç görmemem gereken yaşımdı. Saçlarım erkek modeli, dayak yemekten ötürü kaşım dudağım patlak bir hâldeydi. Benim için çok zor olsa da izleyecektim.

Önümde tek bir ahşaptan bozma masa, sandalyeye zorla oturtulmuş olan zayıf ve kuru bedenimle ondan aylar önceki hâlim arasında dağlar kadar fark vardı. Tırnaklarımı teker teker sökmüşlerdi, o yüzden avuçlarım kapalıydı, ellerimde sargılar vardı. Saçlarım yamuk yumuk kesilmiş, bazı bölgelerde yolunan saçlarımdan dolayı kellik vardı. Üstüm başım kelimenin tam anlamıyla kir pas içindeydi. Ekrandan bile kemiklerim sayılıyordu.

Fakat ekrandaki Hisar Alatav yine de gülümsüyordu.

Ona kimse gülümsemez.

O hep gülümserdi.

"Saçlarım..." Dudaklarımdan dökülen fısıltıyla Bronz'un kısa bir anlığına bakışları bana düştü.

"*Sıkıldım ben,*" dedi ekrandaki Hisar. Kafasını yasladığı masadan kaldırırken bakışlarını kameraya değil sol tarafa dikmişti.

"*Burası çocuk parkı değil!*" diye ses geldi.

"*Nasıl değil?*" diye sordu His. "*Sen gayet şaklabana benziyorsun.*"

"*Dilini koparttırma bana! Seni getirdiğimize pişman etme bizi!*"

"*Şarkı açın bari, sessizlik baş ağrıtıyor,*" dedi Hisar. Onu kimse dinlemeyip aynı sessizliğin içinde gömülü kalırken yüzünü tekrar masaya yaslayıp öylece beklemeye devam etti. Kayıt hızlandırılıp benim konuştuğum kısma getirilmiş, sonrasında tekrardan normal hıza dönmüştü.

Yabancı dil konuşan adam, "*Bahsettiğiniz kişi bu olamaz,*" dedi.

"*Ben de o olmasına şaşırdım ama kontrolleri sağladık. Haris Alatav'ın kızı Hisar Alatav,*" dedi bir başkası.

"*Bu kızın on dokuz yaşında olduğuna emin misiniz?*" diye sordu. "*Aşırı sıska ve çelimsiz gözüküyor. Olsa olsa on beş yaşındadır.*"

"*Cezaevinden sonra bu hâle gelmiş, bir de yıldırma politikasından dolayı büyüyeceği yerde iyice küçülmüş. Eski fotoğraflarında böyle değil.*" Konuşan adamlar ekranda gözüktü.

CamScanner ile tarandı

"*Sonunda!*" diye şakıdı Hisar. Kafasını kaldırıp kameranın arkasına geçen kamuflaj giyimli adamlara bakarken yüzündeki gülеç ifadeyi bozmadı. "*Hiç gelmeyeceksiniz sandım!*"

Kamuflaj giyimli adam onun dediklerine kulak asmayıp kameranın arkasına geçip birkaç oynama yaptı. Ekrandaki Hisar kadraja daha yakınlaştığında, onunla kısa bir süreliğine göz göze gelmek kusma isteğimi tetikledi. Bakışlarını sanki benden utanıyormuş gibi kameranın farklı bir noktasına diktiğinde bir süre karşıdan gelecek sesi dinledi.

İngilizce konuşan asker, "*Kimsin?*" dedi. Sesindeki sertlik, taşı kıracak güçteydi.

"*Türkçe konuşacağım,*" dedi Hisar. Ne dediğini anlamıştı fakat onu bilerek beklettikleri için ters davranacaktı.

"*Kimsin, dedim!*" diye bağırdı. Ondan bir cevap alamayacağını anlayan asker, "*İngilizce bildiğini biliyorum! Benimle İngilizce konuşacaksın,*" dedi tekrar Türkçe konuşarak.

"*Bilmediğin bir şeyi söyleyeyim o zaman,*" dedi Hisar, öne doğru eğildiğinde üzerindeki atleti açılmıştı. Göğüs kafesindeki kemikleri sayılacak nitelikteydi. "*His Alatav, yapmak istemediği bir şeyi yapmaz. Canım şimdi Türkçe konuşmak istiyor, kaydı Türkçe alacaksınız alın, yoksa yok.*"

"*His,*" dedi tanıdık gür ses. Bu sesin sahibi Albay'dı. Ekranda gözükmüyordu fakat onun kim olduğunu çok iyi biliyordum. "*Ona karşı çıkamazsın!*"

His'in bakışları sola doğru çevrildi. Alnında çizgiler oluşacak kadar kaşlarını çattı. Öfke doluydu, çok öfkeliydi. "*Ben asker değilim, Albay!*" diye bağırdı. Avuçlarını açmadan yumruk olan elleriyle masaya vurdu. "*Beni asker olmam için getirmediniz buraya!*"

Albay kadrajın önünden kameranın arkasına gittiğinde kaydı alan askerle konuşmaya başladılar. Ses alma tuşu kapanmıştı o yüzden ekranda sadece ben varken başka ses yoktu.

Asker, "*Bugünün tarihini söyle,*" dedi. Sesi tekrar aktif ettiğinde odağı yakınlaştırdı. Yüzümdeki yaralar daha belirgindi. Saçlarımdaki kelliklerin kaç tane olduğunu sayacak kadar yakındım.

CamScanner ile tarandı

"2015," dediğinde His, kısa bir duraksama yaşadı. *"24 Ağustos 2015."*

"Ağustos?" diye sordu asker. Hisar'ın bakışları titrediğinde dikkatini köşede izleyen Albay'a doğru çevirdi. Albay hatırladığım kadarıyla kafasını iki yana sallıyordu.

"Zaman algısı kayıp, bazı maddelere maruz kalmış," dedi Albay, kendi dilinde konuşurken askerin onu anladığını biliyordu. *"Birçok uyuşturucu maddesi zorla verilmiş, doktor raporunu gördüm. Kötü şeyler yaşamış. Cezaevinde başına bayağı bir bela almış, zaman kavramını biraz yitirmiş. Sayılar zihninde değişip duruyor, saat yönünü bile bilmiyor."*

Ekranda gözükmeyen ama benim bildiğim Albay'ın bakışları, küçük cılız bedeni buldu. *"Aralık'tayız artık, Aralık 2015."*

Ekrandaki His, *"Yalan söylüyorsun!"* dedi, kızgınlıkla. *"Her günü saydım! Her gün duvara bir çizik attım! Bugünün tarihi 24 Ağustos olmalı!"*

"Yalan değil," dedi Albay, ona dev ekranda yazan tarihi işaret etmişti. *"Bak burada da yazıyor, bu da haber kanalları..."* diye devam ederken ona bugünün tarihini gösteriyordu. *"Zihnini sağlıklı kullanma diye sana bazı ilaçlar verilmiş. Bunlar halüsinojen maddeler, zamanı kaybediyorsun. Sana göre daha yavaş geçiyor ya da daha hızlı, bedeninde farklı etki edebilir. Anladığım kadarıyla sende yavaş geçmiş."*

Ekranda gözüken Hisar'ın kaşları yukarıya tırmandığında aynı şaşkınlığı onunla birlikte yaşıyordum. Kesinlikle doğruyu hatırlıyordum. Günleri teker teker saymıştım hatta duvara kendi tırnaklarımla çetele tutmuştum. Takvim yaprakları Ağustos'u göstermeliydi. Albay beni kandırmıştı, diye düşünmüştüm o zaman fakat gerçeklikle çok geçmeden karşılaşmıştım. Zihnim açık olmasın, zihnimi kullanmayayım diye birileri tarafından uyuşturucular verilmişti. O bağımlılığı atlatmam da bir hayli zor olmuştu.

Viran'la bakışlarımız kesişti.

İkimiz de aynı duyguları hissediyorduk.

"Aralık," dedi Hisar, duyduklarına şaşırsa da yüzündeki ifadeyi düz tutmaya çalıştı. *"Aralık 2015."*

CamScanner ile tarandı

"*Adın, soyadın, yaşın,*" dedi asker. Türkçesi iyi değildi ve konuşurken dili sürtüyordu.

"*His Alatav,*" dedi His. "*Artık on dokuz.*"

"*Adın soyadın!*"

"*His Alatav!*"

"*Hisar!*" diye bağırdı kaydı alan asker. Kameranın arkasından çıkıp öne geçtiğinde masanın üzerine doğru eğildi. Gözleri, cılız His'in gözlerini delmek istercesine bakıyordu. "*Adın bu değil! Adını doğru söyle!*"

Odanın kapısı açıldığında His ve asker birbirinden bir saniye olsun bakışlarını ayırmıyordu. Bir başkası gelip His'in üzerinden askeri aldığında, "*Niye sesiniz iki kilometre öteden geliyor?*" dedi, daha sakin tonda konuşarak.

"*Komutanım,*" dedi asker, elini çenesine götürüp sinirle sıvazladı. "*Kız sorunlu, söylediğim hiçbir şeyi doğru yapmıyor. Ne tarih bilgisi var ne başka bir şey. Adını bile doğru söylemiyor. Adını bile doğru söylemeyen bir kız çocuğu mu geldi buraya?*"

Komutan, "*Sen ayrılabilirsin, asker,*" dedi. Onu sakinleştirmek için eliyle omzuna yavaşça vurdu. Asker, Hisar'a yukarıdan bakıyordu. En küçük fırsatta öldürmek için yer arıyor gibiydi. "*Kayda ben devam ederim.*"

"*Yarıda bırakacağına eminim,*" dedi Hisar.

"*Boşuna komutan olmadım...*" diyerek karşısına yerleşti. "*Nerelisin?*" diye sordu komutan, kameranın arkasına geçtiğinde yumuşak ses tonuyla barışçıl sinyalleri veriyordu. Ortamdaki kaosu varlığıyla yok etmişti. Hisar elinde tuttuğu bıçağı masaya fırlattığında kollarını göğsünde birleştirdi. Bakışlarını komutana diktiğinde içinden salak olduğunu düşünüyordu.

"*Nereli olduğumu biliyorsun,*" dedi Hisar, bilmiş bir tavırla. İnsanları sinir etme huyu vardı. İnsanları sinir etmeyi seviyordu.

"*Senden duymak istiyorum.*"

"*Annem Rus, babam Türk,*" dedi Hisar. "*Annem Rus olmamı istemiyor. Oğluna sürekli Rusça isimler takarken bana hiçbir zaman Rusça şeyler söylemedi. Babam bana Türkçe isim koymuş. Annem ne kadar kabul etmese de yarı Rus yarı Türk'üm.*"

CamScanner ile tarandı

"*Türkiye'ye birkaç kere gittim. Yemekleri çok güzel. Gerçekten çok güzel. Tatlı var, lokum,*" dedi komutan. Kameraya daha çok yaklaşmış sesi daha yakından geliyordu. "*Lokum sever misin?*" diye sorduğunda kızın gözleri parlamıştı. Bir süredir tatlı yemediği için ağzını oynatırken sulanan diliyle seslice yutkunmuştu.

Herkes hipnoz olmuş gibi ekranı izliyordu. Onlar ekrandaki Hisar'ı izlerken büyük Hisar ne yazık ki rahat durmuyordu.

"*Severim. Elim boş geldim, sevdiğini bilseydim getirirdim, komutan,*" dedi Hisar. Yutkunuşundan sonra eli karnına gitmiş aç olduğunu belli eden guruldamayı saklamaya çalışıyordu. O zaman duyulacak diye çok korkmuştum fakat şimdi ekranda kendimi izlerken duyulmadığına ancak kanaat getirmiştim.

"*Getirseydin, yerdik. Bir dahakine artık,*" dedi komutan hoşnut bir ifadeyle. "*Bundan sonra sen bizim için Türk Lokumu'sun.*" Ona bir isim takarken artık herkesin içindeki adı kesinleşmişti. Bütün arkadaşları ona Turkish Delight diyecekti.

"*Türk Lokumu...*" diye fısıldadı, Hisar. Hoşuna gitmişti fakat yüz ifadesiz hoşnut değildi; çünkü gardını düşürmek istemiyordu.

Aynı mırıltı koltuğun arkasında duran Bronz'dan da döküldü. Kendi kendine, "Türk Lokumu," diye fısıldadı.

"*Şimdi Türk Lokumu,*" dedi komutan. "*Buraya neden geldiğini ve seni neden cezaevinden kurtarıp bir hayat sunduğumuzu söyle.*"

Hisar'ın kaşları aniden çatıldı. Bunu yaptığı için kendine söverken kaşının kenarındaki patlaktan hafifçe kan sızmaya başlamıştı. "*Bana bir hayat mı sundunuz?*" diye sordu. Tek kaşı havaya kalkmış, akan kana rağmen ifadesini bozmuyordu. "*Hangi kısımda, komutan?*"

"*Cezaevinde yaptığımız anlaşma.*" Komutan ona bazı şeyleri hatırlatmak isterken az önceki yumuşaklığın yerini sertliğe bırakmıştı. Ona doğru bir kâğıt geldiğinde, başka bir personel bunu bana iletmişti. "*İmzaladığın bu kâğıt, senettir.*"

Hisar önüne gelen kâğıda yan bir bakış attı. Ellerini masada birleştirdiğinde öne doğru eğilip sadece komutan ile göz kontağı kuruyordu. "*Bana bir hayat sunmadınız, ben size benimle çalışırsanız önünüze çıkan engelleri benim sayemde aşabileceğinizi söyledim, siz de bana bir teklifle geldiniz. Ben de çalışmayı kabul ettim,*" *dedi, bü-*

CamScanner ile tarandı

yük bir kararlılıkla. "Cezaevinden çıkma nedenim sizdiniz, üstümdeki suçlamaları kaldırıp Albay'ın himayesi altına almasını sağlayan da sizdiniz. Buraya kadar olan olaylara minnettarım, bundan sonra olacaklar için siz bana minnet duyacaksınız."

Geriye doğru yaslandı. İnce kollarını göğsüne yerleştirdi. Bakışları odada bulunan bütün askerlerde gezdikten sonra sanki benimle tekrar buluşmuş ve bana gülümsemişti Hisar. Çünkü bir gün bu kayıtları defalarca izleyeceğini biliyordu. "*Bütün tehdit unsurlarını bitirme zamanımız gelmedi mi sizce de?*" diye sorduğunda elini iki yana açtı.

"*Güzel, Türk lokumu,*" dedi komutan. Oturduğu yerden ayağa kalktığında kızın yanına ilerleyip ona asker selamı verdi. "*Artık aynı dili konuşmaya başladık.*"

Ekranda sadece komutanın bedeni belli olurken yüz hatları hiçbir şekilde gözükmüyordu. Kafasını çevirip sol tarafa baktığında, "*Gerekli bilgileri ver, Albay,*" diye emretti. Bakışlarını tekrardan kıza çevirdiğinde, "*Aramıza hoş geldin, Türk lokumu,*" derken sesinde soğuk bir ifade vardı.

"*Şimdi...*" dedi Albay. O zamanlar daha gençti. Son altı yılda bir hayli yaşlanmıştı. Kamera önüne geçtiğinde diğerlerinin aksine o yüzünü göstermişti. Masaya ilerleyip kenarda durdu. "*Uzun bir kampa gireceksin, ölümlerden ölüm beğenmeye başlasan iyi olacak. Kan kusacaksın, kızılcık şerbeti içtim diyeceksin. Bütün korkularını yenip korkusuz olacaksın. Cephane dendiği zaman kimse depoya bakmayacak, sana bakacak. Kemiklerini kıracağız gıkın çıkmaya-*"

Ekrandaki görüntü gittiğinde pürdikkat izlediğim kendimden aniden koparılmıştım. Bakışlarımı yine de duvardan çekmezken oturduğum koltukta şimdiki hâlimle kalakalmıştım.

"Yeter," diye bir ses duyuldu. Bu sesin sahibi Bronz'du. Tenime bastırdığım tırnaklarımı kendimden uzaklaştırdım.

Bronz yutkunamadı bile.

Onun yutkunamadığı her şeyi, ben yaşamıştım.

Yaşadığım her şeyi detayıyla anlatsam onun boğazı düğüm düğüm olurdu. Fakat ben yaşamıştım.

Bu da neden şimdi yaşamadığımı açıklıyordu. İşte o zaman Hisar ölmüştü. O adam bana ne kadar Hisar dese de o artık ölü bir kadındı.

CamScanner ile tarandı

"Kaydın bundan sonrası tekrar aynı olayları sarıyor. Eski bir kayıt. Asıl izlemeniz gereken bu değildi ama sanırım bu kayıt yeterli oldu," dedi Laren haz dolu bir tonda. Çünkü ekrandaki kayıt her şeyi doğrular nitelikteydi. Bunun verdiği güvenle, kazanmış olduğunu sanıyordu. "Söylediğim her şey doğru."

Sanaç hayretler içinde, "Nasıl yani amına koyayım," dedi. Böyle bir varlık olduğuna inanamıyordu. "Ben bunun yaşında bokumla oynuyordum galiba! Kızım o yaşta ağzından çıkan kelimelere bakar mısın?!"

Serdal koşar adımlarla iri cüssesiyle içeriye geldiğinde bakışlarını ona döndü. Elindeki bana ait telefonu sallıyordu. "Laren doğruyu söylüyor, Bronz," dedi. "Telefon onlara ait bir telefon. Şu an dinleniyor olabiliriz. Telefonun burada durması oldukça tehlikeli."

"Yok edin," dedi Bronz, aldığı bilgiyle keskin bir dille konuştu.

"Edemezsiniz," derken oturduğum yerden ayağa kalktım. Serdal'ın elinden telefonu aldım. "Alayım telefonumu, Lolipop."

"Bu telefonun özelliği ne Hisar?" diye sordu Bronz.

"Anlatacağım," dedim. Bakışlarımı kumral kadında sabit tuttum. "Bu telefon kaç gündür sende, Laren?" diye sordum.

"Bir süre oldu..." dedi Laren kısık bir sesle. O gece benden almış olmalıydı. Sonra aradığımda bulamamıştım.

"Bu, bir süredir nereye gittin peki?" diye sordum. Telefona yüklenen dosyalara göz attım, yüksek megabayt içeren dosyalardan oluşuyordu. Benim için altın değerdeydi. "Hiç kimsenin gitmemesi gereken yerlere gittin mi?"

"Ne demeye çalışıyorsun?" dedi Laren, anlamaz bir ifadeyle.

"Her nereye gittiysen, telefon bütün teknolojik aletlerdeki verileri otomatik bir şekilde indirmiştir. Aynı şekilde şifreleri çözmüş, bütün kodlamaların arşivlenmesini sağlamıştır. Sanırım söylemekte biraz geç kaldım. Başta söyleyecek olsaydım telefonu bilerek senin gözünün önüne koymazdım zaten," dediğimde ifadesizliğim alaşağı olmak üzereydi.

Bronz ne demek istediğimi hızlıca anlamış olacak ki, "Neredeydin Laren?" diye sordu. Ciddiliğinden ödün vermezken kızgınlığı yüzünden okunuyordu. "Arkana'ya gittin mi?"

CamScanner ile tarandı

"E-evet," dedi Laren tereddüt etmiş gibiydi. Hata yaptığının farkına varmıştı. "Gittim," derken kekelememek için zor duruyordu. "Arkana'dan geliyorum."

"Güzel," diye fısıldadığımda boğazımda olan yumruğu hafif bir öksürükle temizledim. "Hatıra olarak telefonu sana bırakabilirim. Anlık olarak sistemime her şey düşmüştür. Telefona artık ihtiyacım yok, Laren," derken tekrar ona doğru fırlattım.

"Kullanıldığının farkında değil misin?" dedi Serdal. "O birliğin bir kuklası olduğuna inanamıyorum!"

"Hiçbir zaman KALE'nin kuklası olmadım," dedim sertliği azalmayan sesimle. "Askerî birlik büyük bir hata yaptı. Küçümsediği küçük kız çocuğunu asla ama asla kendi eliyle dünyanın savunma merkezinin kalbine sokmamalıydı."

"Neden?" dedi Serdal. Anlamadığı şeyler olduğu barizdi. "Neden sokmamalıydı. Şu an bu evdeysen, bu bir hata mı His?"

"Çünkü o küçük kızı ailesi çoktan eğitmişti," diye mırıldandığımda dilimden dökülen her şey yalındı. "Beni bir asker gibi yetiştireceklerdi fakat içeriye zaten bir asker soktuklarını ruhları bile duymadı. Truva atıydım ben. Babasının kalesiydim. Kaleyi ancak kale yıkarmış. Onlar hata yaptı."

"Sanırım hata yapan yalnızca onlar değil." Sanaç bana hayal kırıklığıyla baktı.

"Tam olarak onların kuklası," dedi Laren. "Aksini iddia ettiği hiçbir şeye inanmayın. Size ayrıca izletmek istediğim bir şey var. Aslında göstermeyecektim ama izlememiz gerekiyor."

Projeksiyonu tekrar aktif ettiğinde diğerleri de kısa sürede ekrana odaklandı. Çantam yanımdaydı. Koltuğun üstünde öylece duruyordu. Benim değilmiş gibi davranmaya devam ettim. Bakışlarımı oraya hiç çevirmedim. Laren'in ne izleteceğini biliyordum, ben başta direkt olarak onu izletir sanmıştım fakat giriş anımı izletmeyi seçmişti.

"Bu görüntü ne zamana ait bilmiyorum," dedi Laren. "Bir yerden alınmış ya da kurtarılan bir kayıt olabilir. Sadece altı saniye sürüyor."

Beş saniyede etki eden bayıltıcı bir gazım mevcuttu. Yanımdan

CamScanner ile tarandı

hiçbir zaman ayırmazdım. Nefes almayı kestim. Ben solumayacaktım.

Ekran açıldı.

Çantaya baskı uygulamam gazın açığa çıkmasını sağlayacaktı. Direkt gözle görülebilecek bir yere koymamıştım. Çantanın astarının altında gizlemiştim. Kolumu sertçe bastırdım. Aynı zamanda tırnaklarımı kendi etime bastırıyordum. Benim sadece panik olduğumu düşüneceklerdi.

Geçen çıkardığım yangından dolayı korumalar gaz maskesi takarak içeriye girmişti. Safa da takmış, daha sonra kendi gaz maskesini salondaki komodinin çekmesine bırakmıştı. Şans benden yanaysa, o gaz maskesi bıraktığı yerde durmalıydı.

Kayıt başladı; eş zamanlı olarak da gazın açığa çıktığını belli eden sesi işittim.

"Başarısız bir asker, ölmeye mahkûmdur."

Ekranda ben vardım. Üstümde ise masumluğun bir simgesi olan beyaz bir elbise fakat elbise kanlarla doluydu. Bir cani gibi gözüküyordum.

"Onu canlı canlı gömün çünkü başarısız oldu."

Burnuma tıpkı o zamanki gibi toprak kokusu doldu. Nefes almayı birkaç saniye önce bırakmıştım. İlk çıkan gazı solumazsam, kendimi korumaya almak için vakit kazanacaktım. O kısa sürede, yangından kalan koruma maskesini olduğu yerden alacak ve yüzüme takacaktım. Sadece birkaç dakika daha nefes almamam gerekiyordu.

Konuşma yaklaşık olarak üç saniye sürdü.

Üç.

Üçüncü saniyede nefes alamadıklarını işittim. İlk öksürük Sanaç'tan geldi.

Dört.

Dördüncü saniyede hareketlendiler, dikkatleri ekrandan kaydı.

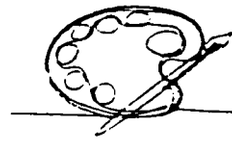
Beş.

Beşinci saniyede ise konuşan Bronz oldu.

"Sakın nefes almayın!"

Kayıtın altıncı saniyesini izleyemediler. Onlar için artık çok geçti.

CamScanner ile tarandı

BRONZ

Başarısız bir asker ölmeye mahkûmdur.

Zihnimde defalarca tekrar eden şey buydu. *Başarısız asker.* Ekrana yansıyan görüntüdeki kadının o hâli bana yalnızca bir günü anımsattı.

Düğün günümü. 3 Mart 2016'yı.

Hisar her zaman beklentimin üstünde biri olmuştu. Bir maskesi olduğunu hep biliyordum. Göründüğü gibi olmadığını da. O zaten gördüğüm gibi değil, duyduğum gibiydi.

Hisar oturduğu yerden kalktığında, ıslak kirpikleriyle bize doğru döndü. Dumanlar salona yavaş yavaş dağıldı. O da koltuktan uzaklaşıp komodine doğru ilerledi, hızlıca çekmeceyi açtı ve gaz maskesini yüzüne geçirdi.

Saniyeler önce göğüs kafesinin yükselmediğini fark ettiğim an, nefes alınmaması gerektiğini söylemiştim. Çünkü o almıyordu. Bir süredir nefes almayı bırakmıştı. Onun zihni diğer insanlara göre farklı çalışıyordu. Eğer sakince oturuyorsa mutlaka arkada bir plan çeviriyordu.

Kolumla yüzümü siper ettim. Ne gazı olduğunu bilmiyordum. O yüzden tedbiri elden bırakmadım. Diğerleri çoktan solumuştu. "Çıkın!" diye bağırdım. Konuşmaya devam ettikçe solumak zorunda kalacaktım. "Nefesinizi tutmaya çalışın!"

Hisar kafasını iki yana salladı. Umutsuz bir mırıltıyla, "Çok geç," dedi. İkimiz de çıkan gazı solumamıştık. Fark etmem geç olmuştu ama yine de ilk çıkan gaza maruz kalmamıştım. Yüzündeki gaz maskesiyle rahatlıkla konuşabiliyordu. Ben onun kadar rahat olamayacaktım.

"Önce his kaybına uğrayacaksınız," diyerek konuşmaya devam etti. "Bu yaklaşık birkaç saat sürer. Bazılarında günler kadar sürebiliyor. O yüzden gözünüzü açtığınız zaman neden vücudumu hissetmiyorum diye sayıklamayın, demek ki henüz kendinize gelememiş-

CamScanner ile tarandı

sinizdir. İlk vücudunuz uyuşacak, sonra bilinciniz kapanacak. Fakat korkmayın, kötü koku dışında dayanamayacağınız bir acı yok."

Tuttuğum nefesimi salarken, "Bizi bayıltacak mısın?" diye sordum. Bu sızan gaz anestezik ilaçlar içeriyorsa bana kolayca etki etmeyecekti.

Hisar bana döndüğünde, "Evet," dedi. "Peşimden gelmemeniz için bunu yapmak zorundayım."

Dışarıdaki adamları unutuyor muydu? Buradan nasıl elini kolunu sallayarak çıkmayı planlıyordu? En kötüsü, vücudum uyuşacak olsa da bir süre boyunca bilincim kapanmayacaktı. Her ana şahit olacaktım.

Bakışlarım etrafta gezdi. Laren ve Safa çoktan yere yığılmıştı. Zorlu direniyordu. Sanaç, bedeninin yetisini kaybettiği için yere düşerken, "Çok kötü kokuyor amına koyayım," dedi. "Sikerler böyle işi!"

Serdal uzun boyuyla koltuğunun kenarına kafasını çarpıp yere düşerken, "Lan!" diye konuştu. Eliyle kafasını tutmuştu. Bacaklarını hissetmediği gibi kollarını da hareket ettirmekte zorlanmıştı.

Hisar'ı bileğinden yakalayıp parmak boğumlarım beyazlaşacak kadar sıktım. "Sen kötü... Kötü biri değilsin," dedim boğuk çıkan sesimle. "Neden bütün bunları yapıyorsun?"

Kaderini kabullenmiş gibi bakarak, "Hayır, öyle biriyim," dedi benim aksime. Sesi olduğundan soğuk çıkıyordu. Gözlerimin içine bakmamak için çaba gösteriyordu. Fakat ben ısrarla ona bakıyordum.

"Yalan söylüyorsun," dedim. "Her zamanki gibi yalan söylüyorsun, Hisar."

Laren araya girip, "Kendine bir mezar kaz, Alatav," dedi.

Viran, "Senden önce onu ben alacağım," dedi.

Hisar umursamaz bir tonda, "İstek listesine adınızı yazarım," dedi.

"Her şey bizi kendine düşman etmek içinse, başarıyorsun," dedi Serdal. Henüz diğerlerinin de bilinci gitmemişti. Vücutlarımız his kaybına uğradığı için hareketlerimiz kısıtlanmıştı.

"Dilimi hissetmiyorum lan," dedi Sanaç peltek bir dille. "En azından bayılt beni His, böylesi daha acı verici."

Konuşmaya devam ettiğim için gazı solumak zorunda kalmıştım. Daha fazla ayakta kalmaya devam edemedim. O da iyi gözükmüyordu.

CamScanner ile tarandı

O, her şeyi öğrenmemizi istemişti. "Ben hep sen söyle istedim, Hisar. Sen anlat, sen kanıtla, sen konuş..."

Küle dönen bakışları boşluğa dalarken, "Yapamazdım," dedi. "Söyleyemezdim."

Elini yanağıma yerleştirdiğinde tüy gibi yumuşak dokunuşlarıyla okşadı. Tenimin sıcaklığı ona aktı. Yavaşça okşadı, defalarca okşadı, durmadan okşadı. Hepsini hissedemedim. Hissizlerin hissiyim derken boşuna demiyordu.

"Çünkü ben bir kıyametim." Hareleri ıssızlaştı. "Yalnızca senin için değil, herkes için kıyametim."

Çenesine dokunmak istiyordum. Bana kıyamet olan dudaklarına dokunmak istiyordum. Kolumu kaldırmaya çalıştım ama sağ tarafımı hiçbir şekilde hissetmiyordum. Dilimden küfürler dökülürken onun kirpikleri titremeye devam etti.

Gözlerim gözlerinde kenetli kalmışken, "Seni anlayabilirim." dedim. Soluk soluğa konuşuyordum. "Ne yapacaksan vazgeç."

Sinirlendiğini çatılan kaşlarıyla anladım. "Beni kimse anlamadı," dedi kırgın bakışlarla. "Beni kimse anlamadı! Sen mi anlayacaksın, Bronz?!"

"Vazgeç."

Elini geri çekti. "Vazgeçmeyeceğim," dediğinde bunu daha çok kendi kendine söylüyor gibiydi. "Vazgeçmek için bu kadar acıyı çekmedim, yarayı almadım... Hiçbir şey boşuna olmayacak."

Kalkmak için hamle yaptığında dudaklarımı araladım.

"Hiçbir şey için geç değil," dedim hızlıca. "Gitmek zorunda değilsin."

Kafasını iki yana olumsuz anlamda salladı. "Ben kalmak için gelmedim," derken ifadesi çırılçıplak ortadaydı. "Gitmek için geldim."

Kaosun başlangıcı olan bir sesle, "Düşman olacağız," dedim.

"Hiç dost olmamıştık," diye fısıldadı. Sesindeki acı ton kendini belli etti. "Bu sayede aramızdaki ilişkiyi netleştirmiş olduk. Ne olduğumuz kesin oldu. *Biz düşmanız.* Aynı safta olmaması gereken iki insan. Seninle ortak olamam derken doğruyu söylüyordum, Bronz. Bizden ortak olmaz."

CamScanner ile tarandı

"Seni düşman olarak ilan ettiğim an, öleceksin, Alatav."

"O zaman eğlence başlasın diyebilir miyiz?" derken sesinde sahte bir sevinç vardı. "Ben gelene kadar kendine iyi bak. Geçirdiğim en keyifli günlerdi, bir ara gerçekten yaşadığımı hissettim. Sana vurgun yapmak hoşuma gitti. Sanırım bu gidişle tekrarı olacak, ne de olsa artık düşmanız." Göz kırptı. "Belki artık sen bana vurgun yaparsın," dedi istekli bir şekilde. "Umarım ilk vurgunun güzel olur, Bronz. Malum, ben sana üç vurgun yaptım."

Öksürdüm. "Dö-dört."

Kolunu çekiştirmeyi bıraktı. Parmağımı oynatabildiğimi fark ettiğimde avuç içine dokundum. Elim düz bir çizgi çizdi. Avucunun içine sanki bir tuvalmiş gibi resim çiziyordum.

"Tamam," dedi pes etmiş gibi. "Bırakmaya niyetin yok. Bayılana kadar burada durabilirim. Vaktim var."

Boşluğa bakarken, "Normal değilsin," dedim. Yüz ifadesi aniden değişti. Gözlerinde hüzünlü bakış vardı. "İlaçlarını kullanma sakın. Almaman gereken ilaçlar..."

"Herkes almamı söylerken sen almamam gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

Ona baktım ve aynı zamanda onu gördüm. Bakmakla görmek arasında dağlar kadar fark vardı. Ona baktığımda yalnızca gördüğüm o değildi; ruhunu da görebiliyordum. Ruhu esir düşmüştü.

"Seni değiştiriyor," dedim kısık tonlamayla. Bakışları dudağımdan çıkan harflere dikkat kesildi. "Değiştin." Sustum. "Kullandığın zaman değişiyorsun."

"Neden?" diye sordu. Bu gerçek anlamda bir *nedendi*. "Neden bu hâldeyken bile benimle ilgili konuşuyorsun?"

"Kötü birisi değilsin," dedim aralı dudaklarımın arasında. Dudaklarım titredi, konuşmak için kendimi zorluyordum. "Öyle olmaya zorlandın."

Düz bir çizgi hâlinde olan dudaklarında yapmacık bir gülüş belirdi. Acının emarelerinde, "Bilmediğim bir şey söyle," dedi. "Fakat kısa sürede beni bu kadar tanıman takdire değer."

"Kısa değil," dedim. "Burada-" Nefesim kesildi, ciğerlerime ula-

CamScanner ile tarandı

şan dozu solumamak için büyük bir çaba gösteriyordum. "Burada benimle uzun bir süre geçirdin, diğer günleri hatırlamıyor musun? Bir süredir buradasın, Hisar." Kelimelerim artık onda zelzele etkisi yaratıyordu. "İlaç kullanma."

Gözlerinin ve bedeninin donuklaşması eş zamanlı oldu. "Ne?" diye bir fısıltı döküldü dudaklarından.

Gözlerim onu bir avcı edasıyla yakaladı. "O kadar şeyi kısacık zaman diliminde mi yaşadık sanıyorsun?"

Elimi elektrik çarpmış gibi bıraktı. "Kafamı karıştırma!" diye yükseldi. Bağrışı kaşlarımın çatmasına neden oldu. "Günleri saydım!"

"Bana doğum günümü sormuştun, Hisar."

Yutkunuşum intihar gibiydi.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. O güzel gülümsemesini tekrar gözler önüne serdi. Gizlemeliydi, herkese gülmemeliydi; o herkese inat gülümsüyordu. "Gider ayak doğum günü hediyemi mi vereceksin, Bronz?" diye sordu.

"Aylar önce kutladık, Hisar." Gözlerini kapattım. Canım yanıyordu. "Aylar önce doğum günümü kutladık."

Zihnim o anı hatırladı. *Kahverenginin en sıcak tonu olan gözleri kıpır kıpırdı. "Bugünü neye borçluyuz?"*

Mahzun bakışları yüreğimi delip geçiyordu. O böyle bakarken bir şeyler gizlemek zordu. Bugünün hatırına ona günün anlam ve önemini söyleyebilirdim. Kulağına yanaştım; ona her yaklaştığımda bana iyice çekiliyordu sanki. Sesim kadifeyi aratmıyordu. "Çünkü doğum günümdü, Hisar."

Bunu söylememi beklemediği gözlerinden okunuyordu. "Gerçekten mi?" diye sordu ama bakışlarımda yatan yalın ifadeyle hareketi genişledi. "Bugünün tarihi..." Hızlıca telefonuna baktı. Gördüğü sayılarla bana tekrar baktı. "16 Nisan."

Kolları boynumu buldu. "Bugünü asla unutmayacağım," dedi. "Bugünü nasıl unutabilirim ki?"

Unuttu.

Bir şeyleri unuttuğunu geçirdiğimiz güne rağmen bana tekrar sormasıyla anlamıştım.

CamScanner ile tarandı

"Ama sen unuttun," dedim puslanan bakışlarımla. "O günü unuttun. Ondan sonraki zamanları da unuttun. Birçok günü unuttun."

O günkü şaşkınlığı üstündeydi. İnanmadı, inanmak istemedi. Hızlıca telefonuna baktı. Yazılan tarihi okudu. Hareleri genişledi.

Asla unutmayacağım dediği günü unutmuştu.

"Git," dedim tok bir sesle. Kabullenmiştim. Kuş uçacaktı, ben çizdiği rotayı hatırlayacaktım. "Bana geri geleceksin. Benden alacağın günlerin var. O günleri almaya geleceksin."

Gelecekti. Biliyordum.

Titredi, öyle bir titreyişti ki vücudu kaskatı kesildi.

Artık dudaklarımı oynatamıyordum. Dilimi hiç hissetmiyordum. Bayılmak üzereydim, gaza çok fazla maruz kaldığım için bilincim kaderini kabullenmişti.

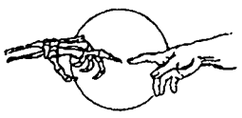
"Gitmeden," derken dizlerine yüklenip yanı başımda durdu. "Sana bir masal anlatmama izin ver, Bronz," diye fısıldadığında dudaklarında dökülen fısıltı hissizliğime karıştı. Etrafı saran sessizliği onun sesi yararken kapanmak için hazırda bekleyen kirpiklerim lambadaki alev gibi titriyordu.

"Bir varmış bir yokmuş..." Büyüleyici sesiyle anlatmaya başladı. "Bir nehrin dibinde yaşayan, Kurbağa ve Akrep varmış, Akrep nehirden karşıya geçmek istiyormuş ama suya girerse boğulacağını bildiği için nehrin kenarında öylece duruyormuş. Onu gören Kurbağa ne yaptığını sormuş. Akrep de karşıya geçmek istediğini ama boğulacağından korktuğu için öylece durduğunu belirtmiş. Kurbağa tereddüt etse de, *seni istersen sırtımda karşıya geçirebilirim ama bir şartla; beni sokmayacaksın,* demiş. Akrep bu teklifi hemen kabul etmiş ve *seni sokarsam ikimizde ölürüz, o yüzden bir şey yapmayacağım,* diye eklemiş. Kurbağa onu sırtına alıp götürmek üzereyken nehrin ortasında Akrep, Kurbağa'yı sokmuş. Kurbağa zehrin etkisiyle suda çırpınırken bunu neden yaptığını sormuş. Akrep de *benim doğamda var, ihanet ve hainlik zehrimi oluşturur. İşimi ölümüne yaparım,* demiş."

Ellerini saçlarıma yerleştirip okşadı, hissedemedim. Ona son kez, acı dolu bir şekilde baktım. Var olduğunu sandığım his, bununla birlikte sönüp gitmişti.

CamScanner ile tarandı

"Kurbağa olmamam gerektiğini bu hayat bana çok güzel öğretti," dedi kısılan sesiyle. Gözlerimi karanlığa teslim etsem de sesi kulağıma ninni gibi geldi. "Senin kurbağalık yapasın var, Bronz. Benim bir akrep olduğumu unutma. Ben hep doğamın gereğini yapacağım."

Sesiyle uyumak istediğin kişi, sesiyle uyutarak gidermiş senden. Haberin bile olmazmış. Masallar artık uyumak için anlatılmıyordu, uyanmak içindi.

Beni uyandıran da bu masal olmuştu.

Gözlerimi aniden araladım. Vücudum tamamen uyuşmuştu. Kendime gelmek için zaman tanıdım. Her tarafım ağrıyordu. Tenim buz kesmişti.

Bedenimin yetisini geri kazanırken diğerlerine doğru baktım. Hepsi en son yere yığılıp kaldığı gibiydi. Perdeler çekiliydi, dışarıdan içeriye gün ışığı bile sızmıyordu.

Hisar'dan geriye yalnızca hasar kalmıştı.

Zorlu'yu diğerlerinin arasında göremedim. Etrafı kontrol ettiğim sırada kolumun yarıya kadar sıyrılmış olduğunu fark ettim. Bakışlarım oraya düşünce çok geçmeden iğne girişiyle karşılaşmıştım. Bu durum daha çok sinirlenmeme neden oldu.

Zihnimin kapıları henüz yeni aralanmıştı, neler olduğunu net bir şekilde idrak edemesem de kontrol merkezine doğru adımladım.

Kendime yalnızca altı saniye izin verdim. Her şeyi yaklaşık altı dakika içinde öğrendim. Onun buradan ayrılmasının üzerinden altı saat geçmişti.

İzlediğim kamera kayıtlarına göre bizden kan almak dışında hiçbir şey yapmamıştı. Hatta giderken üstümüzü örtmek gibi bir incelik dahi göstermişti. Bir not bıraktığını görmüştüm. O notu almak için salona geri geldim. Diğerleri de yavaş yavaş kendine geliyordu. Sanırım onlardan daha az gaza maruz kaldığım için erken uyanan ben olmuştum.

Notu buldum.

Yamuk yumuk bir yazıydı.

CamScanner ile tarandı

Giderken yalnızca kendini götürmemişti. O çok istediği annesinin günlüğünü de sonunda almıştı.

Zorlu ve kızım da ortalıkta yoktu.

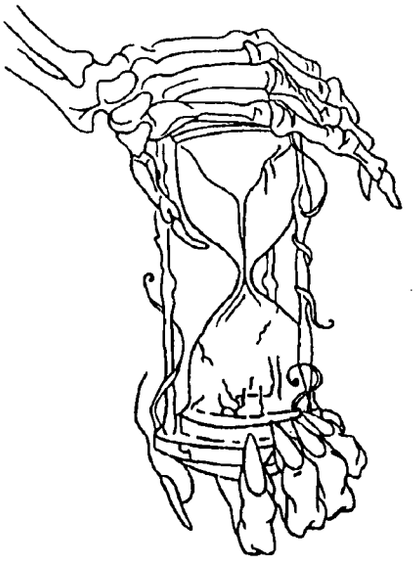
İzlediğim kayıtlara göre onu bu evden sorunsuzca çıkartan kişi Zorlu'ydu. Bizimle beraber baygın olarak yatan Zorlu'yu uyandırmış, uyandırmadan önce boynuna bir çip yerleştirmiş, kafasına dayadığı silahla tek bir kelime söylemişti. O söylediği kelime sayesinde Zorlu ona karşı çıkmamıştı. Diğer türlü, bu evde bulunan 33 korumayı alt edip çıkmasının artık imkânı yoktu. Zorlu, kızımı ve onu helikoptere bindirerek hiçbir şey olmamış gibi buradan ayrılmalarını sağlamıştı.

Fakat Zorlu helikoptere binmeden önce kameraya bakarak bir işaret yapmıştı. *Her şey kontrolümün altında,* demişti. Zorlu'nun ne olursa olsun bana ihanet etmeyeceğini biliyordum.

Nazım Hikmet Ran boşuna dememiş; *gitmek bir eylemdir, unutmak ise koca bir devrim.*

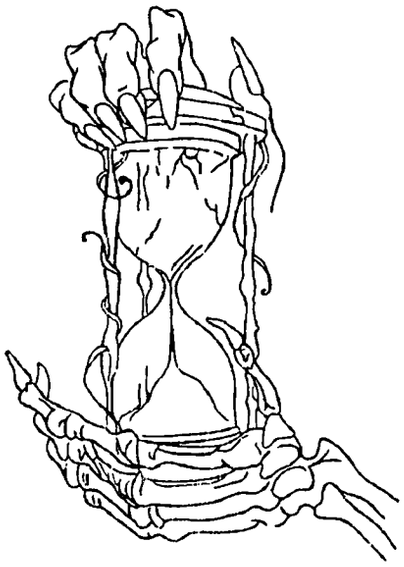
Bazıları gitmeye, bazıları unutulmaya mahkûmdu.

Hisar gidecek, ben unutacaktım. Tarih yalnızca tekerrürden ibarettir.

CamScanner ile tarandı

20

RUHSUZ HİS RESİTALİ

HİSAR ALATAV

Ruhumdaki boşluğu hiçbir yama kapatamazdı. Kapatacak bir yama vardı ama ben onu da ruhumdan söküp atmıştım.

Yaprakların hışırtıları kulağıma iliştiğinde, soğuk bir yel bedenimi titretecek kadar şiddetle esti. Hava kararmaya yakın bir vakitteydi. Birazdan yağmurun yağacağını haber eden kara bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Gökyüzünü saran kara bulutların arasından koyu bir mavilik akıyordu.

Helikopter iniş yapmıştı. Zorlu'ya takmış olduğum çip sayesinde helikopteri indirince onu geri etkisiz hâle getirmiştim. Şu an bağlı ve yarı baygındı. O olmadan Bronz'un evinden kolaylıkla çıkamazdım.

Helikopterden inmek üzereyken telsizden bir ses yükseldi. "Bronz!" dedi kadın sesi. "Neyiniz var? Hiçbirinize ulaşamıyorum!" Sesinden endişe akarken tanıdık gelen sesi dinlemeye devam ettim.

CamScanner ile tarandı

"Arkana'daki ekibi hazırda tutuyorum, hepinizin yaşamsal fonksiyonlarınızda sorun görüyorum. Bu iletiyi aldığında hemen bana dönüş yap."

Telsize karışan başka bir ses, "Nefel?" dedi.

Az önce konuşan kadın Nefel'di. Azize kartının sahibiydi.

"Benim Nefel," diye yanıt verdi. "Arkana'daki ekip konumları tespit edebildi mi? Bronz'un evindelerse asla bulunamazlar!"

"Umarım orada değillerdir."

"İlk önce Sanaç gitti, bana onun bildirimi düştü. Nabzı yavaşlamış, hiçbir şey anlamıyorum. Helikopterin biri kullanımda fakat kimin kullandığını göremiyorum ne lanet bir şey bu? Zorlu şu an baygın gözüküyor! Bronz tehlikede!"

Gülümsedim. "Nasıl olur böyle bir şey? Bronz bu kadar sorumsuz davranmazdı! O aptal Laren bile baygın! Anlamıyorum madem koruyamıyor, niye yanında!" dedi Nefel.

Aniden telsiz kapandığında helikoptere bağlı olan cihazı yerinden söküp ayağımın altında parçalara ayırdım.

Arkamı dönüp Zorlu'yu kontrol ettim. En son bıraktığım gibiydi. Onun biraz uzağında panter vardı. O da sakinleştiricinin etkisindeydi. İkisini de yanımda götürmek için nedenlerim bulunuyordu. Zorlu elimdeki tek koza rağmen benimle gelmeyi kabul etmişti. Bronz bütün çalışanlarına çip takıyordu ve Zorlu'nun gözündeki çipe ihtiyacım vardı.

Pantere doğru yaklaştım.

Çenesinin altına parmaklarımı yerleştirdiğimde, "Adın artık Vita," diye mırıldandım. Onu okşadığımda uysal bir kediye dönüşmüştü. "Vita, Latince'de *yaşam* anlamına geliyor. Baban da sen de bana yaşam vadettiniz, o gece sen olmasaydın Kuklacı'nın hipnoz ettiği koruma beni kesinlikle öldürürdü," dedim, ona açıklamak adına. Tek nedeni de bu değildi.

"Yaşam'sın sen, Vita," dedim alçak bir tonda. Dudaklarımı başının üstüne bastırdığımda mırıltılı bir ses çıkardı. Tamamen baygın değildi. Sadece sakinleştirici vurulmuştu. Bedeninin kontrolünü bırakmış, benim kucağımda duruyordu. "Benim yaşamım olacaksın. Birbirimizi her zaman yaşatacağız, söz veriyorum sana."

CamScanner ile tarandı

Ona üzgün bir şekilde bakarken uyuşturucunun saplanmış olduğu yeri sıvazladım. "İyileştireceğim seni," dedim üzgün bir tonda. Ona kıyamıyordum, masum olan hiçbir canlıya kıyamıyordum. Çok masumdu ama bana lazımdı.

"O zamana kadar babanı özleyelim. Baban biraz sinir olacak ama seni neden bu kadar çok sevdiğini artık biliyorum," diye konuşurken onu rahatlatmaya çalışıyordum. Adı artık Vita olan panter benden hiç hazzetmiyordu. "Çünkü aradığım şey sende..." derken bakışlarım boynundaki tasmaya düştü.

Tasmanın bir kısmı deri, bir kısmı farklı bir yapıdaydı. Boynunun alt kısmında ise tasmaya bağlı, onunla aynı renkte yanıp sönen bir cihaz vardı. Çipi takılıydı.

Bronz'un kartı kesinlikle ve kesinlikle kızında takılıydı.

İmparator kartı.

Kıyameti ortaya çıkarmam için eksik olan karttan biriydi.

Bütün herkesin gözü önünde olan ama kimsenin yaklaşamayacağı bir varlık. Üstelik kimsenin aklına vahşi türdeki bir hayvana dünyanın en değerli kartını koymak gelmezdi. Bağlı olmadığı için rahatça dolaşan, herkese düşman yetiştirilmiş, sevmek için bile yaklaşılmayan bir panter. Bronz, Sanaç'a bile dokundurtmuyordu. Çünkü ona güvenmiyordu ve onun kızıyla dost olup kartı alabileceğini düşünüyordu. Kızını çok seviyordu ama kartını daha da çok...

"Sadece, babanın kartını senden nasıl alacağımı bilmiyorum hiç kendine yaklaştırmıyorsun," dediğimde boynundaki tasmayı çıkarmaya çalışmış ama başarılı olamamıştım. "Biraz sonra gidelim ve öğrenelim, Vita."

Bir kutuya saklayıp kilitlediğim günlüğe baktım. Bronz her seferinde beni şaşırtmayı başarıyordu. Günlüğü aldığım ana doğru kayan zihnime engel olmadım.

Sistem evin bütün noktalarını gösteriyordu fakat benim görmek istediğim burası değildi.

Bronz'un olduğu bloğa dikkat kesildim. Ben Bronz olsaydım günlüğü nereye koyardım? Kendi kısmına yakınlaştım. Yaşamsal fonksiyonlarını göster butonu karşıma çıktı. Üstüne tıkladığımda Durum: Stabil yazıyordu. Kimindi bu yaşamsal fonksiyonlar?

CamScanner ile tarandı

Evin altında önemli şeyler olduğundan haberdardım. Oraya nasıl geçiş yapacağımı araştırdım. Vaktim kısıtlıydı. Panter sürekli olarak tek bir yerde geziyordu. Havuzuna kimseyi yaklaştırmıyordu. Üstelik Bronz'la birlikte havuza girdiğimizde içini kaplayan mermerlerin bir tarafının daha açık renk olması dikkatimi çeken bir nokta olmuştu. Aklıma o kısım geldi. Ekrandan havuzu buldum. Suyu boşalt butonuna tıkladım ve saniyeler içinde sular havuzdan çekilmeye başladı.

Bingo.

Orası yalnızca kızının havuzu değildi. Yeraltına inen yerin girişiydi.

Yanımda duran Zorlu'ya doğru döndüm. "Korumalara bahçeden uzaklaşması gerektiğini söyle," dediğimde oyalanmadan söylediğimi yaptı. Sistemden korumaları izliyordum. Hepsi yavaş yavaş uzaklaştı. "Şimdi benimle geliyorsun." Zorlu önden ben arkasından ilerlediğimde bahçeye doğru adımladık. Havuzun olduğu yere gelince etrafı kolaçan ettim. Kimse yoktu.

"Önce sen," dedim. Zorlu beni öldürecek gibi baksa da boynundaki çipten dolayı hareketleri kısıtlıydı. Onun inmesiyle peşinden ben ilerledim. Mavi mermerle kaplı havuzun içindeydim. Sular tamamen çekilmişti. Daha farklı olan mermerlere dokunduğumda kapı belirdi ve sistem şu an avucumun içinde olduğu için sorunsuzca açıldı.

Evi önemli yapan kısım burasıydı ve benim hiç vaktim yoktu.

"Beni günlüğe götür Zorlu," dedim gözlerimi ondan ayırmadan. Üçüncü kapıdan girdi. Devasa bir fanusun içinde günlüğü buldum.

Bu sefer emin olmadan gitmeye niyetim yoktu.

Yanımda Zorlu beni dikkatle izlerken mimik yapmamak için kendimi kasıyordum. Annemin günlüğü buradaydı ve zihnim çığlık çığlığa bağırıyordu. Ellerim titremeden nasıl dokunacaktım?

Bacağımda takılı olan bıçağı çıkarıp ince bir çizik atarak kanımın akmasını sağladım. Günlüğün anahtar kısmına damlattığım saniyede açıldı. Babam hepimizin kanını buraya kaydettirmişti. Sadece kayıtlı Alatavlar günlüğü açabiliyordu ama annem bir tek benim kanımı kullanıyordu.

Günlük çok eskiydi. Buruşuktu.

CamScanner ile tarandı

Zorlu burada olmasa dizlerimin üstüne çöküp hüngür hüngür ağlayabilirdim. Yapmamak için kendimi zor tutuyordum. Gardımı düşüremezdim, hele ki yanımda bir başkası varken yapamazdım.

Benim için bir şey ifade etmiyormuş gibi günlüğe yaklaştım. Tir tir titriyordum. Avuçlarımın arasına aldığımda annem gibi koktuğunu fark ettim.

Bu koku nasıl saklı kalmıştı? Burnumun direği sızladı. Göz pınarlarının dolduğunu hissettim. Annemindi. Anneme ait bir şeydi. Annemin günlüğüydü, hem de her şeyiyle. Sayfaları karıştırıp gerçek olup olmadığını kontrol ettim. Gördüğüm yazıyla duraksadım.

İlk sayfadaki yazıları içimden okumaya başladım.

Bir ışık yakma bu satırlara, aydınlanmasın sayfalar, kız çocuğu. Hisar Alatav olarak 1996 yılında dünyaya geldin, aşk dolu bir evliliğin en kötü meyvesiydin. Tohumdun, çiçek oldun; meyve vermen gerekirken nasıl dikenli kaktüse dönüştüğünü anlatacağım. Olur da bu günlük eline geçerse, okumamalısın. Okursan gerçeklerle yüzleşmiş olacaksın.

~~Tania Vanizan Alatav.~~

Hayır, sil.

Sana hiçbir zaman annelik yapmayan kadın.

Annemin el yazısıydı. Günlük artık elimdeydi ve okumamam için hiçbir neden kalmamıştı.

Kalbim ağzımda atarken birkaç sayfaya daha baktım. İçinde annemin fotoğrafları vardı. Babamla fotoğrafları vardı. Abimle olan fotoğrafları vardı. Benimle hiç fotoğrafı yoktu. Kokusunu o kadar çok özlemiştim ki günlüğü defalarca koklayıp sarıldım. Ona hiç sarılamamıştım.

Burnumun direği sızlarken artık benim için gerçekten gitme vaktiydi. Rusya'ya gider gitmez yapacağım ilk iş bu günlüğü okumak olacaktı. Fakat öncesinde kendimi buna hazırlamam gerekiyordu. Günlüğe sıkıca sarıldım ve hızlı adımlarla yeraltından uzaklaştım. Burası, başka zaman olsa asla çıkmak istemeyeceğim bir yerdi.

Gerçekten dünyanın merkezi gibi tasarlanmıştı. Hayatımda daha önce hiç böyle bir yer görmemiştim. Beni bile korkutmuş, bir o kadar da heyecanlandırmıştı.

CamScanner ile tarandı

Zorlu'ya döndüm. "Almamız gereken bir panter var. Sonrasında buradan gidiyoruz, Zorlu."

Helikopterin açık kapısından aşağıya kendimi attığımda koluma çantamı ve eşyalarımı aldım. Alatav malikanesine iniş yapmıştım. Karşımda duran, helikopter inişi için mesafe ayarlayan insanlara baktım. Attığım adımlarımın eşliğinde arkamda Bronz'a ait bir helikopter bıraktım.

"İkizler," diye mırıldandım. Bir uçta Barkan, bir uçta Tarkan duruyordu. Hazır giyimli hâlleriyle, yeni uyanmış gibi değillerdi.

Onları buraya ben çağırmıştım. Bronz'un evinden çıkar çıkmaz hepsine bir çağrı bırakmıştım. Buna Verda da dahildi.

"Teyşe," dedi Yağız koşar adımlarla bana doğru gelirken. "Biliyo muşun ben uyuyoydum, Yaşmin uyandıydı. Dedi ki Hiş kediyi getiydi. Aytık biy kedimiş mi vay?"

"Evet," diye yanıtladım. "Bir kedimiz var. Sana onu getireceğimi söylemiştim."

"Biy tek bana yalan söylemiyoysun," dedi Yağız. "Onu göyebiliy miyim? Adı olacak mı?"

"Artık bir adı var. Sen rahatça söyle diye adını Vita koydum."

Kaşları havaya kalktı. "Vita mı? Çok güşel!" derken hızlıca kaşlarını çattı. "O ne demek teyşe?"

"Yaşam demek. Hayat demek."

"Yaşam ve Yağış çok iyi anlaşacak!" diye heyecanla şakıdı. "Onu çok seveceğim Hiş. Biy süyü seveceğim. O da beni sevey mi?"

"Çok sever," dediğimde bacaklarıma sarılmıştı. "Ama sonsuza kadar bizim olamaz. Babası bizi tatile gönderdi. Biraz kız kıza takılacağız."

"Ama ben kış değilim!"

"Babasının yokluğunda sen bizi koruyacaksın."

Yağız yanağımdan sulu bir şekilde öptü. "Mumcu kışım benim."

İkizlere doğru bakarak, "Koruyucu kıyafet giyin," diye emreden bir tonda mırıldandım. "Helikopterin içinde sakın konuşmayın. Ellerini gözlerini bağladım ama kendisi biraz zor bir insan. Belki çoktan çözmüş bile olabilir, yine de temkinli olun."

"Ben de gideyim mi Hiş?" diye sordu Yağız. "İkişley onunla baş edemeş ben edeyim!"

CamScanner ile tarandı

"Olmaz ballı ekmeğim." Saçlarını karıştırdım. "Sen annenin yanında dur. Hem orada sadece kedi yok."

"Teyzeni rahat bırakalım," dedi Yasmin. Kucağımdan Yağız'ı indirdiğinde oğlunun poposuna vurup ilerlemesini sağladım.

"Tamam, hallederiz," dedi Barkan. Sertliğini korurken ikizine doğru baktı. "Gel benimle," deyip Tarkan'ı peşine takarken helikoptere doğru ilerlediler. Sonuçta Vita'yı ve Zorlu'yu baygın oldukları için ben taşıyamazdım. İkisi üstlerine koruyucu yelek giymiş, ellerine silah almışlardı. Barkan önden nişan alıp giderken elindeki silahın ucunda uyuşturucu takılı olduğunu biliyordum.

"Bu ne lan?" dedi Tarkan, helikoptere girmesiyle çıkması bir olmuştu. Koruyucu yeleğinden küçük boyutta el feneri çıkardığında ışığını aydınlatıp baktı.

"Amına koyayım yaratık var burada!" diye bağıran sesi yankılandı. Korkusu buram buram hissedilirken iyice kapıdan uzaklaştı. Tarkan, kelebekten bile korkuyordu. "Sikeyim, asla dokunmam ben bu yaratığa."

"Yaratık demezsen sevinirim," diye seslendim. "Babası lakap takılmasını sevmiyor."

"İkişley onun biy adı vay!" diye bağırdı Yağız.

Barkan sinirle oflayıp Tarkan'ı iterek kendisi içeri geçti. Girişin olduğu ilk tarafta Vita yatıyordu. Üzerini örtmüştüm ama kafasını açıkta bırakmıştım. "Ayı mı lan bu?" dedi Barkan. İkizine nazaran daha korkusuz duruyordu. Katran karası kürküyle, uyku hâlinde olduğu için ne tür bir hayvan olduğu belli olmuyordu.

"Heee ayı," diye mırıldanırken ses tonumdaki alay barizdi. "Bal gibi çocuksun ya, seni yemeye gelmiş." Tarkan gülmeye başladığında Barkan ona kızgınlıkla baktı.

"Yaratık oğlum işte. Ben biliyordum zaten, bir gün His bizi vahşi hayvanlara yem edecekti," dedi Tarkan. "Hayvanat bahçesini mi soydun, His?" Ayı olmadığını fark ettiğinde kardeşine yardım etmek için helikopterin içine girdi. "Kocaman bir kedi çalmış bu!"

"Panter," diye düzelttim. Çalmış mıydım, emin değildim. Ödünç mü almıştım, bilmiyordum. Sadece bir süre misafirim olacaktı. "Çalmadım, bir süreliğine misafirim olacak. Boynunda GPS takılıydı onu

CamScanner ile tarandı

bloke edip güçlü bir sakinleştirici vurdum. Gözünü açmayın, tanımadığı bir yerde olduğu için hırçınlaşacaktır. Aynı şekilde yanında getirdiğim adamın da gözünü sakın açmayın. Onun da bedeninde çip var, sinyal kesici yerleştirdim. Dikkatli olun."

Onlar helikopterle uğraşırken garajın kapısına doğru ilerledim. Burası evimdi. Alatav malikanesiydi. Hayatımın uzun yılları burada geçmişti. Babamın işinden dolayı sürekli ülke ve şehir değiştiriyorduk ama eninde sonunda mutlaka bu eve geri geliyorduk. On dokuz yaşıma kadar hep gelmiştim. Büyük görkemli bir evdi. Magazinin hiç dilinden düşmeyen, her hafta kapısında gazetecilerin olduğu şaşalı bir yerdi. Evimiz halk tarafından biliniyordu ve yüksek korunaklı bir yerdi.

Yasmin kısa süre sonra yanıma geldiğinde meraklı gözleriyle bana baktı. "His neler oluyor?" diye sorarken bir yandan beni inceledi. "Bronz helikopteriyle gitmene nasıl izin verdi?"

"İzin almama gerek kalmadı ki," diye fısıldadım. "*Benim bir sürü var, sana bir tanesini hediye edebilirim,* dedi. Sandığımdan centilmen çıktı. Yakışıklı olduğu yetmiyormuş gibi bir de zengin!" Yasmin bana bıkkın gözlerle bakarken dudaklarımı tekrar araladım. "Tamam, ödünç aldım!"

"Çalmışsın His!" Kolumu çimdiklediğinde dudaklarımdan kısık bir inilti yayıldı. "Bir kere de ayrıldığın yerlerden bir şeyler araklama!"

"Hatıra almak suç olmamalı!"

"Hem suçlusun hem güçlüsün," derken Yağız'ın duymayacağı şekilde konuşmaya çalışıyordu. "Neler oldu? Zorlu'yu da alıp gelmişsin!"

"Gerçekte kim olduğumu öğrendiler," diye fısıldadım.

Bana dehşete düşmüş gibi baktı. "Seni öldürebilirlerdi!"

"Merak etme," diye fısıldadım ilgisiz bir sesle. "Operasyonu tamamlamadığım sürece bana ölmek yok. General'in emri bu yönde."

"Seninle sonra konuşacağız," dedi tehditkâr bir sesle. "Bizim kızıl Verda, bahsedip durduğun emaneti Albay'la birlikte istediğin noktaya getirmek üzere. Her şey istediğin gibi ilerliyor."

Herkesten gizlediğim kartımı Verda Smirova saklıyordu.

İmparatoriçe kartı.

Kaderim olan o kart, benimdi.

Bronz'un dedesi Altın tarafından yok edilmişti. Kartın asıl sahibi

CamScanner ile tarandı

büyükannem Rozalia'ydı. Kartları yalnızca o yok edebilirdi, çünkü Altın'ın aksine her şey Roza'ya aitti. Altın sadece yok ettiğini sanıyordu.

Rusya'da oldukça salaş bir mekâna sahip olan Verda, işlettiği falcı dükkânıyla normal biri gibi gözüküyordu. Kartların orada saklandığı kimsenin aklına gelmezdi. Kolayca bulunmayacak bir yerdi. Genelde kartlara sahip olan kişiler, kartı saklamak için bin bir türlü işlem yapardı.

Ben öyle yapmamış, kartı ortaya, çok açık alana bırakmıştım. O kartı orada görseler bile, gerçek olacağına ihtimal veremezlerdi. Çünkü kimse kartını herkesin gözü önüne koymazdı.

Bu kart benim dünyadaki rolümü gösteriyordu.

Arkana'da bana çıkması gereken bu karttı. Kartın bütün özelliklerini taşıyordum. Kart yok edildiği için Arkana'da bana uygun bir kart çıkmamıştı.

Babamı bir evladı daha hayal kırıklığına uğratmıştı, ama büyükannemi bir torunu daha hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Yasmin kısa bir es verdi. "Şimdi ne yapmamız gerektiğini söyle."

"Buradan bir an önce toz olup izimizi yok ediyoruz, Sarı Çıyan."

GÜNLER SONRA, RUSYA

Bu ülke bana darağacıydı.

Hayatımın büyük bir kısmını geçirdiğim soğuk ülke, acılarını yüreğime taşıyordu. Bana annemi hatırlattığı için ister istemez içimi hüzün kaplardı.

Buraya geleli birkaç gün olmuştu. Verda, Yasmin ve oğluyla aynı yerde kalmaya başlamıştık. Yasmin sürekli şehir değiştirmemize alışkındı. Verda'yı ise ilk kez kendimle birlikte oradan oraya sürüklüyordum. Üstelik hakkımda neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. KALE'ye ait olan lojman tarzı bir yerde kalıyorduk. Kapıda bizi koruyan askerler mevcuttu. Yağız, babası Utkan'a kavuştuğu için nerede olduğunu umursamıyordu.

CamScanner ile tarandı

Zorlu, geldiğimizden beri hiçbir girişimde bulunmamıştı. Ona yüksek güvenlikli bir oda hazırlanmıştı. Odadan çıkmamayı tercih etmişti. Gelen yemekleri yiyor, hiçbir tepki vermiyordu. Konuşma girişimlerim de sürekli başarısız oluyordu.

Vita, yani Bronz'un panteri ise hırçındı. Yerinden ettiğimiz için bize bir hayli sinirliydi. Onu kendimle birlikte getirme nedenim boynundaki tasmaya saklanmış olan karttı. İmparator kartı. Bronz, kızını nasıl eğittiyse hiçbir şekilde kendine yaklaştırmıyordu. Sanki kartı almak istediğimizi biliyor gibiydi.

Annemin günlüğü ise yatağımın başucunda duruyordu. Bronz'un evinden çıkarmak üzereyken kapağını o anki heyecanla açmıştım. Okuduğum yazılar beni korkuttuğu için bir türlü okumaya elim gitmiyordu. Neden, *eline geçerse okumamalısın,* demişti ki? Sorularıma cevap bulacağım için huzura erişeceğimi sanıyordum ama bu günlük bana azaptan başka bir şey vermeyecek gibiydi.

Bu lojmanda daha önce kaldığım için bu odada bana ait birçok eşya vardı. Zaman zaman uğradığım için oda içinde çok fazla değişiklik yapılmamıştı. Bakışlarım asılı duran tabloya kaydı. James Abbot McNeill Whistler'ın *At the Piano* eseriydi.

Anne olduğu belli olan bir kadın, piyano başındaydı. Elleri tuşlarda, çıkan melodinin ritmine kapılmıştı. Kıyafeti simsiyahtı. Saçları ise ensesinden topluydu. Bu kadını anneme benzetiyordum. Piyanonun diğer ucunda ise onu meraklı izleyen bir kız çocuğu vardı. Üstündeki bütün kıyafetleri bembeyazdı. O kızda kendimi görüyordum.

Annemle benim hiçbir zaman böyle bir resmim olmayacaktı.

Günlüğü elime aldım. Bir damla kanla açabilirdim ama sanki bütün kanım kurumuştu. Bir kanımı değil, bin kanımı feda eden annem, beni hiçbir zaman kendi kanından görmemişti. Okumaya kendimi hazır hissetmiyordum. Birini vururken gözünü kırpmayan ben, günlüğe dokunurken neredeyse ağlayacak kıvama geliyordum. Günlük, annemdi. Anneme aitti. Onunla ilgili olan her şey beni duygusallaştırıyordu.

Annem benim en büyük zaafımdı; ben ise onun en büyük düşmanı.

Günlüğe sarılarak uyudum çünkü anneme sarılamıyordum.

Ne kadar süre uyumuştum bilmiyorum ama kapıya kıracakmış gibi vurulurken gözlerimi aniden araladım. İlk başta nerede olduğu-

CamScanner ile tarandı

mu idrak edemediğimden elim silahıma gitmişti. Emniyetini kapattığım silahım, tetiğine basılmak üzere bekliyordu.

Kucağımda duran günlüğü kenara bıraktım ve yataktan doğruldum. Kapıdan sesler geliyordu. Günlüğü sakladım. İnce, tiz sesi çabucak seçebildiğimde gözlerimi kıstım.

Kapıyı açmamla bir çift göz bana doğru döndü. "Seni arıyorum, His!" dedi Verda. "Sonunda!"

"İçeri gel," derken seslice esnedim. Buraya geldiğimden beri uyku düzenim mahvolmuştu. Birinin varlığına fazlasıyla alıştığımı, koltuğun üstünde uyuya kalıp bütün kemiklerimin ağrımasıyla fark ettim. Biri yanımda olsaydı beni koltuğun üstünde bırakmaz, yatağıma kadar taşırdı. O biri artık yoktu. Bir daha olup olmayacağı da meçhuldü.

"İyi misin, ne oldu?" diye sorarken onu baştan aşağıya süzüp iyi olduğundan emin olmaya çalıştım.

Verda kollarını göğsünde birleştirdi, güvensizliğinin bedeninde hâkim olduğunu vücut diliyle bana anlattı. "Neden burada olduğumuzu artık bana söyleyecek misin? Yasmin hiçbir şey anlatmıyor," dedi. "Beni çağırdın, buradayım ama neden His?"

"Öncelikle tehlikede değilsin, Verda," dedim onu rahatlatmak adına. "Geç otur," derken koltuğu işaret ettim. "Her an seni öldürecekmiş gibi etrafa bakınma lütfen."

"Sezgilerime güveniyorum, His," dedi Verda oturmayı reddettiğinde. "Burası garip. İyi bir enerji almıyorum. Üstelik dükkânımdan çok uzaktayım. Bunun sadece bir iki günlük bir buluşma olduğunu da sanıyordum."

"Günler sürebileceğini Albay'ın sana söylemiş olması lazım."

"Söylemedi."

Odanın içindeki eşyaları incelerken korkusu gitgide artıyordu. Normalde ilk planıma göre buraya hiç uğraşmayacaktım ama işler sandığım gibi gitmemiş, birkaç planım sekteye uğramıştı. Güvenliğin en yüksek olduğu yer burasıydı. "Gel, seninle dışarıya çıkalım, orada konuşalım," dedim.

Küçük bir bahçe vardı. Gökyüzünü çok net bir şekilde görebiliyordun. Onu kolundan tutup farklı atmosferlerle karşılaşması adına odanın dış kapısına ilerlettim.

CamScanner ile tarandı

Kafasını sallayıp bana ayak uydurduğunda, "Artık anlatacak mısın bir şeyleri?" diye sordu.

"Evet," dedim net çıkan sesimle. "Şimdi..." derken dilimin ucu kaşınıyordu. Çıkmazda değildim ama önüm bir uçurumdu. "Seninle tanışma biçimimiz normal değildi, Verda. İkimiz de çok küçük yaşta, çoğu zaman aklımızın ermediği zaman dilimindeydik."

"Evet," dedi. Bir süre sonra kaşları tekrar çatıldı. "Ben bunları biliyorum zaten!"

"Bilmediğin şey; bana arkadaş ol diye parayla tutulmuş olduğundu." Ağzımdan çıkan sözcükler gözlerinin irileşmesine neden oldu. Kaşları havaya kalktığında eş zamanlı olarak dudakları aralandı.

"Nasıl?" dedi. "Ben kimseden para falan almadım, His!"

"Sen değil, ailen alıyordu," dedim kırık bir sesle. "Etrafımda kimse yoktu. Rusça bilmiyordum. Okul eğitimlerimi bile evden aldım. Her şeyim denetleniyordu. Hiçbir şeyi tek başına yapmama izin yoktu. Sen Türkçe biliyordun ve benimle arkadaş ol diye babam, ailene para ödüyordu."

"Bu saçmalık..." Göğüs kafesi öfkeyle yükseldi. "Biz seninle parkta tanıştık. Çok iyi hatırlıyorum."

"Ben de öyle sanıyordum," dedim. "Uzun bir süre de öyle sandım. Sonra babam bir gün gerçeği yüzüme vurdu. Çünkü ben ona karşı hep seni kullanıyor, *benim arkadaşım var;* diyordum. O da en sonunda dayanamadı ve bu arkadaşlığın gerçek olmadığını, beni kontrol altında tutabilmek için kendi planı olduğunu söyledi. Seninle tanışma hikâyem tam olarak böyle gerçekleşti, Verda."

Yutkunamadı. "Neden peki?" diye sordu. "Ailen neden böyle bir şey yaptı? Niye kontrol altına alınan bir çocuktun?"

"Çünkü normal bir aileye sahip değildim ve öylesine doğmadım, kızıl."

Bakışları yüzümde gezinirken benim sancılı bir geçmişim olduğunun farkındaydı. Birkaç dakika öylece, sessizce yüzümde oyalanırken ışığın olmadığı loş bir karanlığa sahip bahçede elini omzuma koydu. "Biliyorum yani, baban iş adamıydı, annen ve baban ölünce sen tek başına kaldın. Çok zenginlerdi, Alatav ailesi hep magazinin göz bebeğiydi. Cemiyet hayatı falan, küçüklüğümden hatırlıyorum

CamScanner ile tarandı

yarım yamalak," dedi Verda. Hisleri kuvvetliydi, bu kuvvetini fallarına yatıran bir insandı. Şu an aramızdaki yüksek gerilimi iliklerine kadar hissettiğine kalıbımı basabilirdim.

"İşte göstermek istediğimiz buydu. *Kimse göründüğü gibi değil.* Her şey tamamen bir kılıftı. Babam büyük bir imparatorluğa hükmediyordu. Adı da Ouroboros'tu. Rusya'da yaşayan herkes bu ismi duymuştur," dedim. "Hiçbir zaman masum olmadım, masum doğmadım, masum büyümedim. Suç her zaman benimleydi."

Tek kaşı havaya kalktığında, "Bunlar dizi film değil yani?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladığımda hayatımın hiçbir filme konu olmayacağının gerçekliğiyle içimde acının tohumları yeşerdi. "Hiçbir zaman olmadı," dedim, fısıltım dudaklarımdan dökülürken kelâmlarım artık acı doluydu. "Tamamen gerçeklik içeriyor, anlatacağım her şey doğru, Verda. Sana güvenmeyeceğim fakat güvenmek için kendimi zorlayacağım. Belki de kimsenin bilmediği şeyleri sana anlatacağım. Beni sırtımdan bıçaklamayacağını bilmem lazım. Sende çok önemli bir emanetim var."

Yıllardır o emaneti koruduğunun farkında değildi.

İmparatoriçe kartını sakladığından bihaberdi.

Verda birkaç adım geriye çekilip yavaşça yutkundu. Göğsünde sarılı olan kollarını aşağıya indirdi, tedirginliğiyle bedeni kuş misali titriyordu. Ondan hiç beklemediğim tepkiyi almıştım. Benden kelimenin tam anlamıyla korkuyordu.

"İçim kötü oldu," dedi apaçık bir dille. "Kendimi kötü hissediyorum. Yanlış anlama. Beni kötü hissettiren sen değilsin, sadece..."

"Üstüne gitmeyeceğim," dedim ılık bir tonda.

"Bu çok ağır bir şey olur His, bana yükleyeceğin sorumluluğun farkında mısın?" dedi. Titreyen sesinden yayılan endişeyi en üst seviyelerde hissedebiliyordum. "Bir şey olduğunda ya benden bilirsen? Ya başına bir iş açarsam? Ya bir şeyler bildiğim için beni bundan sorumlu tutarlarsa?"

Aralık olan dudaklarımdan bir şeyler dökeceğim sırada elini kaldırdı. Kafasını iki yana salladı, kızıl perçemleri önüne dökülüyordu. Kulağının arkasına asi saçlarını sıkıştırdı. "Dur, devam etme, anlat-

CamScanner ile tarandı

ma." dedi ıssız bir sesle. "Lütfen anlatma. Dönsem iyi olacak. Ben... Ben... Böyle olacağını bilemezdim. Ben o kadını tanımak istediğimden emin değilim. Bir şeyler döndüğü belli ve bu beni korkutuyor."

Başlayacak olan baş ağrımın varlığını unutup dudaklarımı yavaşça yaladım. "Sadece," dedim, kuruyan kelimelerimle sabrımın son demlerinde kendimi de kaynatıyordum. "Gitmek konusunda acele etme. Yarın sakin kafayla konuşabiliriz. Gidersen tekrar karşıma çıkmak istemeyebilirsin ve ben sana bir şeyler anlatmışken kestirip atma."

Aramızdaki mesafeyi koruduğunda, "Evime, dükkânıma dönmek istiyorum," dedi Verda. Bakışlarındaki netlik kalbimi bin parçaya ayıracak kadar keskindi. "Hiçbir şey bilmek istemiyorum. Üzgünüm, canımı seviyorum ve canımı sevdiğim için senden özür dilemeyeceğim. Ailenin, senin ne olduğun umurumda değil, His. Kendimi tehlikeye atamam. O yüzden senin hakkında hiçbir şey öğrenmek istemiyorum."

"Sana gelme konusunda bir sürü soru soruldu. Öylece alınıp gelmedin, her soruya da olumlu döndün. Şimdi bu korkaklık da neyin nesi?!" diye bağırdım.

"Böyle biri olduğunu bilmiyordum," dedi soğuk bir sesle. "İnsanlar sırlarım var derken bunlardan bahsetmiyor. Ben şu ana kadar tanıdığım His Alatav olarak kalmanı yeğlerim, seni öyle bileyim His, fazlasını değil. Enerji değişikliği hiçbir zaman iyi olmaz."

Bana son bir bakış attı. Arkasına dönüp bahçeden çıktı. Kendi kaldığı yere doğru ilerlerken düşünceli görünüyordu. Onu kendi hâline bıraktım.

İçeriye geçeceğim sırada biri, "Lokum?" dedi. Seslenen kişiye döndüğümde dağılan dikkatimi topladım.

Tanıdık birini görmenin rahatlığıyla, "Kerem?" dedim.

"Bazı testler için beni çağırmışsın," dedi kalın çıkan sesiyle. Aramızdaki mesafeyi kapattı. Sapsarı güneş gibi parlayan saçlarını geriye yatırdı. Kısılan gözlerinde merak vardı, bana odaklanmıştı. "Buldun mu sonunda abini?"

Gelen kişi Rusya'da yaşayan Kerem'di. Kendisi doktordu. Onu bir süredir tanıyordum ama çok nadir görüşebiliyorduk. Yıllardır görmemiştim.

CamScanner ile tarandı

Kerem, abimle ilgili diğerlerine nazaran daha çok şey biliyordu çünkü bulduğum kişilerin abim olup olmadığını anlamak için DNA testi yaptırıyordum. Bu konuda bana çok yardımı olmuştu. Abimle ilgili zaman zaman birçok şey ve kişi bulmuştum. Henüz kesin bir sonuca ulaşamamıştım.

"Bulursam bunu bana sen söyleyeceksin," dedim yarım bir ağızla. Abimi bir gün karşımda görsem tanır mıydım bilmiyorum ama test yaptırmadan kesinliğe kavuşturamazdım. "Ekibinle geldin değil mi?"

"Elbette," dedi Kerem.

"Bu sefer senden yalnızca DNA testi istemiyorum," dedim kısık bir tonda. Bronz'un evinden ayrılmadan önce herkesten iki tüp kan örneği almıştım. "Birkaç farklı yerden tedarik edilmiş ilaçların kontrol edilip gramajlarıyla oynanmış mı yoksa içine farklı maddeler eklenmiş mi onu da kontrol etmeni istiyorum." Kafasını olumlu anlamda salladı. "Peki ne kadar sürer?"

Kerem gülümseyerek inci gibi dizilen beyaz dişlerini gösterdi. "Yani haftalar sürebilir, lokum."

"Günler değil," diye fısıldadım. "Bu sefer vaktim çok kısıtlı. En fazla bir hafta sürmeli."

"Uğraşırım."

"Kerem," dedim kızgınlıkla. "Bu cidden önemli. Bundan kimseye bahsetmemen gerektiğini söylememe gerek yok sanırım."

"Sinirlenince çok güzel oluyorsun," dedi samimi tavrı gün yüzüne çıkarken. "Durgunsun, neyin var?"

"Fiziki olarak bir şeyim yok ama ruhsal olarak biraz çöküntüdeyim." Biraz kelimesini çıkartsam iyi olacaktı. "Psikolog tanıdığın varsa önerilere açığım, Kerem."

"Sen bana neyin olduğunu söyle, ben yönlendirmesini yaparım," dedi yüzüme dikkatle bakmaya başladığında.

"Hiç hafızasını kaybetmiş biriyle karşılaştın mı?" diye sordum aniden. "Yani travmatik bir olay yaşayarak değil de... Belki de travmatiktir... Nasıl anlatsam bilemedim. Bir insan yaşadığı günleri nasıl unutabilir? Eski zamandan bahsetmiyorum, yakın zamandan bahsediyorum."

CamScanner ile tarandı

"Şimdi bunun birçok yolu var..." diyerek başladı Kerem. Bana saatler boyunca ezbere bildiği bütün vakaları anlattığında bir ara neredeyse uyuyacağımı sandım.

Gerçekten bir hafıza kaybı yaşıyorsam, bunu öğrenebilmem için neler yapmam gerektiğiyle ilgili de birçok yöntem söylemişti. *Günleri kayıt altına almak. Her günü teker teker.*

Tıpta çok fazla başvurulmayasa da meditasyon sayesinde unuttuğum anılarıma erişebileceğimi de söylemişti. Çok eski bir teknikmiş ve şu an dünyanın hiçbir yerinde kullanmayı uygun görmüyorlarmış.

"Sana her koşulda yardım edebilirim, lokum," dedi Kerem. "Söylemen yeterli."

"Kafamdaki çoğu soru işaretini giderdin, Kerem," derken ona sıcak bir gülümseme yolladım.

Eğer gerçekten bir şeyleri unutuyorsam, Bronz'un son zamanlarda bana neden farklı davrandığının cevabını alacaktım. Ben bir anda bana karşı değiştiğini düşünüyordum ama hayır, uzun bir süre geçirdiğimiz için artık birbirimize karşı ördüğümüz o duvarlar yıkılmıştı.

Gitmek üzereyken yanağıma öpücük kondurdu. Yanımızda beliren kişiden dolayı geri çekilmek zorunda kalırken bakışlarımız oraya doğru döndü.

Barkan köpüren bir ifadeyle Kerem'e bakıyordu. "Ne işin var senin burada?" dedi.

İkisi de birbirine saldıracak gibi duruyordu ama Kerem'in tavrının nedeni biraz daha farklıydı. "Lokumum emretti, geldim," dedi sakin bir tonda Kerem. "Bir sorun mu vardı, Barkancığım?"

Barkan'ın hep çatılı olan kaşları iyice çatıldı. "Ne işler çeviriyorsun, His?"

"Sana hesap verecek değilim," dedikten sonra Kerem'e döndüm. "Geldiğin için teşekkür ederim. En kısa zamanda tekrar buluşalım, Kerem."

Kerem bu sefer bana sarılarak vedalaşırken daha çok Barkan'ı sinir etmek istiyor gibiydi. "Bu adam kızınca senden daha çekici oluyor, hep kızdırasım geliyor," derken kısık bir sesle kulağıma doğru fısıldadı. Benim gibi yüzünde gülümseme belirdi. "Umarım sinirini üstümde dener." Geriye çekilip göz kırptı.

CamScanner ile tarandı

Kahkaha atmamak için zor dururken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Biraz daha sarılmaya devam edersek deneyecek gibi." Kerem daha fazla oyalanmadan yanımdan ayrıldığında Barkan'la konuşarak uzaklaşmışlardı. Kerem'in çıktığını görene kadar Barkan'ın rahat etmeyeceği belliydi.

Odama ilerleyip kapıyı kilitledim. Kerem'le konuşup bir doktordan ayaküstü tavsiyeler almak iyi gelmişti. Söylediklerine bir an önce başlayıp bana neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Bronz, bir şeyleri unuttuğumu söylerken çok ciddiydi. Ben o an aklımı karıştırmak, dikkatimi dağıtmak için söylüyor sanmıştım.

Kitaplarla dolu rafa göz atarken yerini bildiğim küçük bir el kamerasını elime aldım. Günlerimi kaydetmek için bir video kayıt cihazına ihtiyacım vardı. Avuç içim kadardı. İçindeki belleği sıfırladığımda kendim için yeni bir hafıza oluşturdum. Kucağıma alabildiğim kadar mum aldım. Banyoya ilerledim, bütün mumları küvetin kenarına dizdim. Kameranın tuşuna basıp vakit kaybetmeden kayda başladım.

Kamerayı aynadan kendime tuttum. "Bunu delirip delirmediğimi anlamak için yapıyorum," derken kendi yansımamla konuşmaya başladım.

"Bok gibi oldu!" diye bağırdım. Beğenmemiştim. Girişi yapamamıştım. Hızlıca silerken yeni bir kayıt oluşturdum. Tesiste geçirdiğim süre boyunca bunu her gün yapıyordum. Her günümüzü kayıt altına alıyorduk. O zamanlar küçüktüm, daha kolay geliyordu. "Video çekmek bu kadar zor olmamalı..."

Başlayan kaydın boşa gitmemesi için dudaklarımı araladım. "His Alatav," diye mırıldandım, aynadan sadece kendime bakıyordum. "Saatim kaç bilmiyorum." Kafamı yavaşça iki yana sallayıp bir elimi lavaboya koydum ve destek aldım. Kusacaktım. Midemdeki asit yükseliyordu. "Albay beni bir keresinde zamansızlığa kapatmıştı. Eğer kaçırılırsam ve zamanı unutacağım bir yerde uzun bir süre kalırsam kafayı yememem için birkaç şey öğretmişti. Eskisi gibi günlük tutmaya başlasam iyi olacak. Aynı zamanda günlerimi anlatmam lazım. Eksiklik olmamalı, yaptıklarımı unutuyor olabilir miyim? Her neyse..."

Aynadaki kendime bakamadım. Çökmüştüm.

CamScanner ile tarandı

"Zihnimin açık olması için önümüzdeki yedi gün boyunca ilaç kullanmayacağım." Süreden emin olamamıştım, daha uzun süre yapmam gerekiyordu sanki. "Öyle miyim gerçekten de? Bronz'un dediği gibi, kullandığım zaman farklı birisi mi oluyordum?"

Titreyen parmaklarımın arasında tuttuğum kamera lavaboya düştü. "Zihnimin beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim."

Ellerimin titremesi, midemin bulanması azalırken, gözlerimin seğirmesi durmuştu. Ayağa tekrar kalktığımda lavabonun içine düşen kamerayı elime aldım. Devam eden kaydı silerken çok geçmeden sıfırdan yeni bir kayıt başlattım. En son neler olduğunu hatırlamaya çalıştım ama büyük bir boşluktan oluşuyordu.

"Doğum gününü... Hatırla His..." derken başımdan aşağıya kaynar sular dökülüyordu sanki. "Bu tarih hem çok yakın hem çok uzak geliyor. Biz dışarıya çıktık, birileriyle çatıştık... Hatta Bronz bana sarıldı ya da ben ona sarıldım ama sarıldık, bu gerçekti hatırlıyorum. 6 Haziran gecesine rağmen gündüzü güzeldi. Sabah oldu, Viran'ın yanına gittim." Dudaklarımdaki tebessüm silinirken lavaboya yumruk attım. "Viran'ın yanına gittiğim zaman, doğum günümün ertesi sabahı olmalıydı! Ama günler bir değil!"

Kafamı iki yana salladım. Ellerim uyuşmuştu. Bir anda zihnime çok yüklendiğim için panik olmaya başlamıştım.

"Her şey farklı günlerde oldu ama ben neden hepsini bir günmüş gibi hatırlıyorum!" Bana bir şey olduğu kesindi. Çoğu şeyi hatırlıyordum ama hepsini tek bir zamanda hatırlıyordum. Bana göre hiçbir eksiklik yoktu. Hatırlamadığım yer yoktu.

"Sikeyim..." dediğimde on dokuz yaşımdayken çekilmiş kaydım aklıma geldi. Albay bana günleri yanlış hatırladığım için kızmış ve bağımlı olduğum için doğruyu hatırlamadığımı söyleyip durmuştu. "Sikeyim ben böyle işi."

Günleri ilk karıştırdığım zaman, bağımlıydım. İsteğim dışında maruz kaldığım maddeler beni zamandan soyutlamıştı. Acaba yeniden uyuşturucu kullanmaya başlamış olabilir miydim? Ya başlayıp, başladığım günü hatırlamıyorsam?

Viran ile kavga ettiğim esnada ondan bir şeyler araklamış sonra nefsime yenik düşmüş olabilir miydim?

CamScanner ile tarandı

Bu basit bir hafıza kaybı değildi. Bu kasıtlı yapılan bir hafıza kaybıydı. Aklıma Kuklacı'nın hipnoz ettiği koruma geliyordu. Yemeklere o bir şeyler katmış olabilirdi.

"Kusmalıyım," diye tekrar ettim. "Test olmam lazım," dedim kendi kendime. Daha çok panik olmaya başladım. "İzole edilmeliyim."

Derin bir nefes aldım. Savaşım kendimleydi ve mücadele etmeden pes etmeyecektim. Belki mağlup olacaktım ama ben ettiğim mücadeleyi hep hatırlayacaktım. Yeni bir kayıt başlattım. Artık ellerim titremiyordu. Kamerayı sabit durması için kenara bıraktım, karşımda gördüğüm kadın kendine az öncekinden daha özgüvenli bakıyordu. Yanaklarımı sildim, ağzımı sildim, elimle saçlarımı bile düzelttim. Gülümsedim. Vücudumu dikleştirdiğimde, gülümsememi bozdum.

"Ben His Alatav," dedim olaylara en başından başlamayı tercih ettiğimde. "Babasının yıkılmaz kalesi olmak için küçüklüğünden itibaren türlü türlü eğitimlerden geçmiş bir kız çocuğu olarak yetiştirildim. Ailemin planlı ölümünden sonra askeri savunma birliğinin kalbi olan KALE'ye alındım ve bir asker olmak üzere eğitildim."

Aynadaki aksim beni taklit etti. "Başarısız olduğum operasyondan ötürü bana bir ceza verildi. Ceza bununla da sınırlı kalmadı. Yaşamak için bu görevi başarmam gerekiyordu. Beynime ve kalbimin içine bir çip yerleştirdiler," dedim. Bir damla suya hasret kalan, kuruyan dudaklarımın arasında konuşmak öylesine zordu ki, ağzımdan dökülen harfler benden kaçmak istiyordu.

"Geleceğimi almak istediler. Bir gelecek yaratmama izin vermediler. Dünyaya kimseyi getirmeyecek hâle çevirmek istediler ama ben bir şekilde kaçtım. Karnımda kocaman bir kesikle, oradan son anda kaçtım fakat bedenime çipler çoktan yerleştirilmişti." Fısıldayan sesimle mırıldandığımda konuştuğum kelimeler bana yabancıydı. "Kalbimde ve beynimde durmak üzere olan bir sayaç var."

Ölmek üzereydim. Ölüm tarihimi biliyordum. Öleceğimi bile bile yaşıyordum.

"Sayaç tam altı yıl önce başlamıştı. Bitmesi yakındır, az bir vaktim kaldı. 365 günden daha az olduğunu biliyorum artık," derken gözlerimde pusu belirdi. "Görevim belliydi."

CamScanner ile tarandı

Görevi aldığım anı hatırlıyordum. Soğuk bir zamandı ve olayların bu raddeye geleceğini hiç düşünmemiştim.

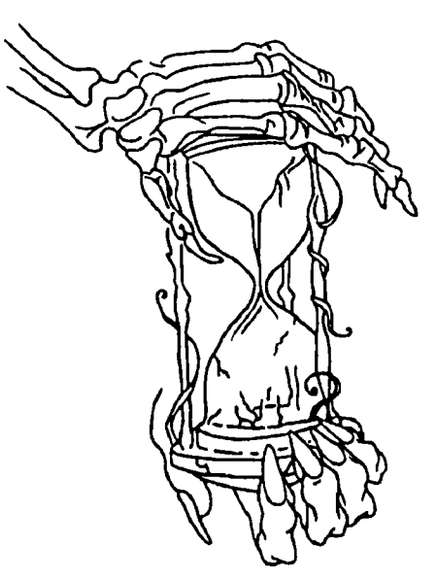
"Planlanan bir başkaldırının oluşmasına engel olacak; o kişiyi ortadan kaldıracak ve kartını ele geçirecektim. Kartı olmadan bir hiçti. Bu kişi Bronz'du."

Ona Bronz derler.

"Yirmi altıncı yaşımı doldurduğumda... Yani 6 Haziran 2023'te bu sayaç duracak. Hem beyin ölümüm hem de kalbimin durması gerçekleşecek şekilde ayarlandı."

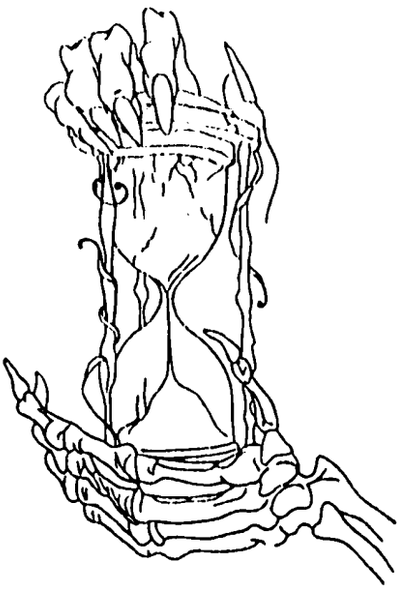
Geriye çekilip getirdiğim mumların hepsini yakmaya başladım. Fitil alevle buluştukça ortama hem ısı hem de ışık yayıldı. Kayıp günlerimin anısına birer mum vardı. Mumlar çok fazlaydı.

"Kaderime hoş geldin, bir mum yakmayı unutma. Çünkü yanmanın ne demek olduğunu gerçekten göreceksin."

CamScanner ile tarandı

21

ZAMANSIZ HİS RESİTALİ

"İşte bu kadar!"

Büyük bir keyifle geriye çekilip satranç taşlarına elimle vurdum. Siyah ve beyaz taşlar teker teker dağıldı, Verda bana, kaybetmenin vermiş olduğu ifadeyle kollarını göğsünde birleştirerek baktı.

"Aklımı oyuna veremedim," diyerek ağzının içinde mırıldandı.

"Sonuç olarak kazandım," dediğimde kahvemden bir yudum aldım. "Bu durumda benimle konuşacaksın." Verda en son konuşmamızdan beri soğuk yapıyordu. Hayatının normalliğine devam etmek istediğini söylüyor, benim hiçbir gerçeğimi bilmek istemiyordu.

"Seni dinliyorum o zaman," derken bakışlarını benden kaçırdı. Tedirgindi. "Yasmin'le konuşup biraz olsun rahatladığım için burada kalıyorum. Fevri davranmamam konusunda haklısınız. Biz yıllardır arkadaşız."

Gözlerinin içine bakmaya çalışırken, "Sana yıllar önce bir deste vermiştim hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Evet." Kafasını salladı. "Hâlâ kullanıyorum."

CamScanner ile tarandı

"O destenin içindeki İmparatoriçe kartı, gizli saklı olan karanlık bir örgütün kurucusuna ait," dedim tek nefeste.

Tek kaşını kaldırdı. "Sana ait değil, değil mi?"

"Örgütün kurucusu ben değilim," dedim apaçık bir dille. "Ama kart artık bana ait. Desteyi yanında getirdin değil mi?"

"Evet..." dediğinde kaşlarını anlamsız bir ifadeyle çattı. "Ben tarot bakmamı istediğini sandığım için getirmiştim."

"Peki, bana tekrardan bakmaya ne dersin?" diye sordum.

Hareleri parladı. Bu işi gerçekten seviyordu ve bu konuda çok fazla yeteneği vardı. Hemen koşar adımlarla odasına gidip dakikalar sonra tekrar geldi. Desteyi kutusundan çıkartıp güzelce karıştırdı.

"Kartlarını seç, His." Bakışlarıyla kapalı olan kartları işaret etti. "Bu sefer bütün enerjini kartlara yönlendir."

Gözlerimi kapatıp elimi kartların üzerine koydum ve tıpkı onun gibi derin hisler duyduğum kartlara dokunup seçtim. Verda kartları teker teker açarken kaşları havaya kalktı.

"Bu deste senin olduğu için hangi kartın hangisi olduğunu biliyorsun," derken eline aldığı bir kartı incelemeye başladı. "Bir işareti falan mı var?"

"Gözüm kapalıydı, Verda."

Seçmiş olduğum kartlara göz gezdirdim, en son baktığında çıkan kartların aynısını açmıştım. Verda'yı şaşırtan da bu olmuştu.

Yavaşça gülümsedi. "Ben yine de kaderinin değişebileceğine inanıyorum," dedi. "Meyan köküne ihtiyacım var. Sana bitki çayı yapsam içer misin? Bedeninin buna ihtiyacı olabilir..."

"Büyücü gibi konuşmayı bırak, beni gerçekten korkutuyorsun Verda," derken ona ciddileşen bir tavırla baktım.

"His," dedi endişeyle. "Kartların bana güzel haber getirmiyor. Kafamı dağıtmaya ihtiyacım var."

Kartın birini aldım ve hafifçe kıvırıp keskinliğini artırırken ona doğru sertçe fırlattım. Verda kendine son süratle gelen kartı havada yakaladı. İki parmağının arasında tutarken ne yaptığını yeni fark etmiş gibiydi.

"Reflekslerin çok gelişmiş, Verda Smirova."

CamScanner ile tarandı

Gözlerim avcı edasıyla kısıldı.

"Ya da kart koruyucusu Tılsım mı demeliydim?"

Küçük Arkana, sahip olduğu 56 kartla birlikte kendi içinde dörde ayrılıyordu. Kılıç, Kupa, Tılsım ve Değnek. Her grubun kendine ait lideri, koruyucusu ve sözcüsü bulunuyordu. Kart sayısı fazla olduğu için düzeni sağlamak amacıyla Büyük Arkana'ya göre daha titizlikle yürütülüyordu.

Verda ise bizzat babam tarafından Tılsım grubunun kart koruyucusu olarak bir süreliğine görev almıştı. Yaşı küçük olmasına rağmen bunu başarabilen sayılı insanlardan biriydi, Verda Smirova. Görevi kısa sürse de kendini kanıtlamıştı. Babamın, Arkana'da geçirdiği süre boyunca her adımını not aldığı bir defteri vardı. Günlükten ziyade bir planlayıcı gibiydi. Koltuk sahibi olmasının getirdiği özveriyle yalnızca günlerini değil, uzun vadeli yıllarını bile planlamıştı. Onu gizli gizli okumam büyük bir şanstı. Şimdi ise o defter bende değildi.

Verda'ya kartımı vermemin en büyük nedenlerinden biri buydu. Babam Verda'nın kartlar konusunda bir dahi olduğunu, bunun için yaratıldığını, ilk defa birinin kart için doğmadan kartlarla arasında özel bir bağı olduğunu söylemişti.

Üstelik Verda hakkında bildiğim birçok şey de vardı. Babam onun gerçek ailesini araştırıp kartlarla ne gibi bir bağlantısı olduğunu öğrenmek istemişti. Bulduğu bilgilere göre Verda'nın diğer kardeşi de tıpkı onun gibi yetiştirme yurtlarında, birbirinden habersiz büyümüştü.

"Benim sanırım çok bir şey anlatmama gerek yok, Verda," derken ifadesizce gözlerine bakmaya devam ediyordum. "Sen zaten her şeyi biliyor olmalısın."

Tuttuğu kartı aniden bıraktığında derin bir nefes aldı.

"His..." Oynadığı oyunun ortaya çıkmasıyla ne diyeceğini bilememiş gibiydi. Ellerini bacağına sildiğinde, her zamanki gibi ürkek bir tavra bürünmüştü. "Ben-"

Konuşmasına izin vermeden, "Takdir etmeliyim," dedim gururlu bir şekilde. "Günlerinin çoğunu işlettiğin dükkânda geçiriyorsun. Kendini çok güzel gizlemişsin, neredeyse yiyordum. Sana bakıp imrendiğim tek şey bu olabilir, Verda. Yine, ne olursa olsun, hayallerinin

CamScanner ile tarandı

peşinden gittin, kendine küçüklüğünden beri istediğin dükkânı açtın. Ben bu konuda başarılı olamadım."

Bakışlarımı yere düşürdüm, yüzümde yer edinen maskelerin ağırlığını artık taşıyamıyordum. "Biz seninle çok zaman geçirdik," derken sesim titredi. "Nasıl yalan söyledin bunca zaman anlamıyorum!"

"Hiçbiri kötü bir amaç uğruna değildi." Kendini savunmaya geçti. "Ne zamandan beri bir kart koruyucusu olduğumu biliyorsun?"

"Babamın seninle ilgilendiğini daha çok küçükken öğrenmiştim ama aklım ermiyordu," dedim geçmişe doğru dalarken. "Onun defterini okuyordum fakat bunun bir oyun olduğunu düşünmek istedim hep. Sonra büyüdükçe aslında seni de bu işlere kendi isteğinin dışında çekmeye çalıştığını anladım."

"Ben de küçükken bir oyun olduğunu sandım," derken bakışların boşluğa takıldı. "Kendimi bulmamı sağladı. Ne için yaşadığımı, bundan sonra ne yapmam gerektiğini. Kartlar yeniden dağıtılınca her şey değişti. Artık Arkana ile hiçbir bağım kalmadı, buna emin olabilirsin."

Bir bağı olsa bunu mutlaka bilirdim.

Masa üstünde duran kartları toplayıp bir deste hâline getirdim ve tekrar kutusuna yerleştirdim.

"Senden tek istediğim şu; burada biraz daha kal ve bu desteye sahip çıkmaya devam et," dedim ısrarlı bakışlarla. "Hepimizin maskesi var. Kimse masum değil, Verda. Kart koruyucuları hayatlarına dair yemin eder. Bana bu yüzden söylemediğini biliyorum fakat..."

"Artık senden bir şey saklayamam," diyerek yarıda kalan cümlemi tamamladı Verda. "Bunu biliyorum, His. Yasmin'le konuşup bilmesi gerekenleri kendim anlatsam daha iyi olacak. Desteyi de, tıpkı bu zamana kadar yaptığım gibi koruyacağıma emin olabilirsin."

Odadan ayrıldığımızda ben Vita'nın yanına, o Yasmin'in yanına doğru gitmişti. Omzundan büyük bir yük kalkmış gibiydi. Verda kendini kamufle edebilmeyi başarmıştı.

Zihnimin derinliklerinde, cehennemin en derin kuyusuna sakladığım gerçeklerin gün yüzüne çıkma vakti gelmiş, geçiyordu bile.

"Güzel kızım."

CamScanner ile tarandı

Vita için özel bir yer yapılmıştı. Ona zarar vermeyecek şekilde bağlıydı. Çok hırçın olduğu için yüzünde ağızlık vardı. Birkaç kişiyi ısırınca bu önlem alınmıştı. İçeri girdiğimde bembeyaz ışıkların altında yatan, katran karası, görkemli varlığa baktım. Buraya gelmeden önce astım ilacımı kullanmıştım, burnumdaki hava yollarına ulaşan tek bir tüyün bile onunla arama duvarlar örmesini istemiyordum. Koltuğun üzerinde uzanmış şekilde duruyor, kuyruğu aşağıya sarkıyordu. "Vita..."

Yanına yaklaştığımda parmaklarımı kürkünde gezdirdim, uzandığı yerde hareketlendi. "Kara kızım," diye fısıldadım. Çenesini kaldırıp güneş sarısı gözlerini gözlerime dikti.

"Boynundakine bakmama izin ver." Elimi boynuna kaydırdım ve boynundaki tasmayı kendime doğru çevirdim. Bir kartı saklayacak genişlikteydi, Vita asla boynuna dokundurmuyordu. "Niye bunu lanet şeyi çıkarmadınız?" dedim kızgınlıkla Tarkan'a doğru.

Tarkan dudaklarını büzdü. "Çok değişik bir teknoloji," dedi. "Kolay kolay görmeyeceğimiz bir malzemeden yapılmış. Nasıl çıkaracağımızı bilemedik, canını acıtmayın diye kesin emir verdiğin için sürekli uğraşamıyoruz."

"Tamam, beni yalnız bırakır mısın Tarkan?" diye mırıldandım.

"Bu hayvan seni yer, His," dedi Tarkan kirpiklerinin altından pantere bakarken. "Tek kalmasan daha iyi."

"Öyle veya böyle anlaşacağız," dedim.

"Onu buraya getirenin sen olduğunu bildiği için sana ayrı kinli. Sen arkadan geçtiğinde bile burada olduğunu fark edip hırlıyor. Seni yalnız bırakamam."

"Kapıda dur, Tarkan." Kararlı çıkan sesimden sonra Tarkan kafasını sallayıp odadan çıktı.

Koltuğun üstüne kendimi bıraktığımda onun titreyen bedenine kollarımı doladım. Tenimdeki sıcaklık ona düştüğünde hırlamaya devam ediyordu. Yanımda getirdiğimden beri ilk kez bu kadar yaklaşabiliyordum. "Benim senin büyüklüğüne yakın bir köpeğim vardı, adı Kuçu Kuçu'ydu. Çok severdim, sana da Pisi Pisi mi deseydim acaba?"

CamScanner ile tarandı

Korkutucu bir hırıltı dişlerinin arasından döküldüğünde kollarının arasında olmak istemediğini belli eden tavırlar sergiliyordu. "Hırlama bana artık," derken, sesim en ince tondaydı. "Benden çok mu nefret ediyorsun? Herkes gibi sen de beni sevmiyor musun? Belki de insanlar benden nefret etmekte haklılardır, Vita."

Vita kafasını kaldırıp boyun girintime kendini bırakırken içim sıcacık olmuştu. Kafama dokunmaya çalışıyordu. Bunu daha önce de yapmıştı. Bir süre benimle vakit geçirdiği için sakinleştiğini düşünerek ağızlığını çıkarmaya karar verdim.

Bana zorluk çıkartmadan ağızlığını çıkardım. Direkt olarak elimi yalamaya başlamasıyla gülümsedim. Şimdiye kadar iyi gidiyorduk. Bronz bizi tekrar bulana kadar aramızdaki buzları eritmeye kararlıydım.

"Ah!" diye yakarış koptu dudaklarımdan. Omzumda keskin bir acı hissettim. Ne olduğunu kestiremediğim kısacık vakitte, çığlıklarım odayı doldururken ansızın yakalanmıştım.

"Vita!" diye bağırdım. Böyle bir şey beklemediğim için beni omuzumdan ısıracağını hesaba katmamıştım. "Bırak!" Sesimi en yüksek desibelde tutarak ondaki hâkimiyetimi korumaya çalıştım.

Odanın kapısı açıldığı an, içeri Tarkan ve birkaç kişi daha girdi. Biri direkt olarak pantere sakinleştirici vurdu. Vita bedenine saplanan iğneyle daha çok hırçınlaştı. Tarkan biriyle birlikte Vita'nın çenesinden tutarak dişlerini ayırma çalıştılar. Şu an Bronz olsa her şey daha kolay olabilirdi. Çenesi çok güçlüydü ve Bronz tek kelimesiyle ağzını açtırabilirdi. "Siktir, siktir, siktir," diye inlerken dişlerinin baskısından ayrılıp kendimi korumaya aldım. Ön iki dişinin açmış olduğu yarıktan kanlar akıyordu. "Omzumu parçaladın!"

Kalbim, göğüs kafesimi delecek hızda atıyordu. Aramız iyi olsun isterken, her şey daha kötü olmuştu. Uyuşturucu etki etmeye başlamıştı. Tarkan *ben demiştim* bakışları atarken onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum.

Vita'yı kendi hâline bırakıp daha fazla rahatsız etmeden odadan çıktığımızda diğerleri kısa sürede panteri sakinleştirmişti. "His," dedi Tarkan aceleyle. "Omzun..." Bakışları omuzumdan, koluma, oradan yere düştü. "Etraf kan oldu."

CamScanner ile tarandı

"Temizlenmesini sağlar mısın? Ben omzuma baktırırım." Yere akan kanları işaret ettim. "Zorlu nerede?" diye sordum.

"Odasında olacak, hiç ayrılmadı," dedi Tarkan. "Gidip getireyim mi? Yani getiremem ama bir denerim istersen."

Kafamı iki yana salladım. "Hayır gerek yok, ben giderim."

Yanlarından ayrılıp üst katlara çıkmak için asansöre yöneldim. Üstümdeki tişörtün kenarını kıvırıp ıslak kanları temizlerken burnumdan soluyordum. Asansörden çıkıp Zorlu'nun kaldığı odaya ilerledim. "Sen mi ısırmasını öğrettin, Zorlu! Of Zorlu, of!" diye hayıflandığım sırada karşımdaki odanın kapısını açmamla sesimin kesilmesi bir olmuştu.

Gördüğüm manzara karşısında, patavatsızlığım yüzüme tokat gibi çarpmış. Şahit olduğum sahnenin etkisiyle karnıma defalarca yumruk yemiş gibi olmuştum.

"Barkan?" dedim yoğun bir şaşkınlıkla. Bakışlarımı ondan çekip odanın numarasına bakmak için zorlamak istiyordum ama onun yerine hareket etmeden öylece duruyordum. Barkan'ın çıplak bedeni gözlerimin önündeyken dudaklarım aralanmıştı. Yanında, daha doğrusu altında olan çıplak kadına bakarken kaşlarım havaya kalkmıştı. "Tamilla?" Adını zikretmemle birlikte kollarını göğüslerine dolanmış, anadan üryan olan tenini gizlemişti.

"Özür dilerim," dedim hızlıca. "Affedersiniz." Kapıyı sanki hiç açmamış gibi geri kapattığımda böyle bir manzarayı beklemediğim için şaşkındım.

"His, bekle!" Barkan odasından çıkmış peşimden geliyordu.

"His." Arkamdan tekrar tekrar seslendiğini işittim. Attığım hızlı adımlarımı yavaşlattım. Barkan beni çağırıyordu, hem de sayısız kere.

"Benim hatam," dediğim sırada ona doğru döndüm. Gördüklerimin zihnimde tekrar canlanmasını önlemek ister gibi bakışlarımı yere diktim ve tekrar dudaklarımı araladım. "Görmedim, duymadım, bilmiyorum. Odaları karıştırdım, kusura bakmayın bölmek istemezdim."

"Niye benden kaçıyorsun?"

Bakışlarımı yerden kaldırmadan bedenini işaret ettim. "Üstünde bir şey yok Barkan!"

CamScanner ile tarandı

"Beni mi arıyordun? Ne oldu?" diye sordu.

"Zorlu," dedim herhangi bir ifadeden yoksun bir sesle. "O oda, Zorlu'ya aitti. Onun için gelmiştim. Sizinle birlikte değildir umarım."

"Üst kata, kimsenin olmadığı kata, aldırdım. Sana söyleyecektim," dedi Barkan aceleyle. Nefes nefese, bedeninden süzülen terlerle benimle konuşuyordu. Kafamı sallayıp anladığımı belirttim. "Ona karşı bir şey hissetmiyorum," dedi hızlıca gitmeme izin vermeden. Kaşlarım çatıldı. "Sana hissettiğim gibi kimseye hissetmiyorum."

"Bana açıklama yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadım. "Gerçekten."

Arkama dönmek üzereyken bileğimden yakaladı. "Bu istek değil, ihtiyaçtı," dedi. Gözlerinde garip bir hüznü de taşıyordu. "Anlıyorsun değil mi?" Gözlerini sıkıca kapattığında yutkundu.

"İzin verirsen gitmem gerekiyor," derken yarı çıplak olan bedeninde gözlerimi gezdirdim. Barkan, çok iyiydi. Gerçekten çok iyiydi ama bu kadardı. Aramızda tutku yoktu, onunla ilgili hayal kuramıyordum, bedenim onu arzulamıyordu.

"Güzelim, dur." Sesi daha nahif çıkıyordu. Pişmanlık tüm hücrelerinde geziyor gibiydi. Bakışları kanlı kollarımda gezerken kaşlarının ortasında derin bir çukur oluştu. "Koluna ne oldu?"

"Önemli bir şey değil." Koridorun diğer tarafına doğru ilerledim.

"His!" dedi bir kere daha. Sonra bir kere daha. Fakat bu sefer durmadım.

Üst kata çıkıp bulunan tek odanın kapısına ilerledim. Az önce kapıyı tıklatmamamın nedeni Zorlu'nun duyamıyor olmasındandı. Zorlu'nun müsait olup olmadığını nasıl anlayacaktım, bilmiyordum. Kapıyı hafifçe araladım, diken üstünde durduğu için kapının açıldığını fark ederdi. Yarım dakika kadar beklediğimde geri kapatmadığı için kapıyı tamamen açtım.

"Zorlu," dedim seslice. İçeri girdiğimde onun yatakta oturur şekilde uzandığını gördüm. Bakışları, dudaklarımı yakaladı. "Artık benimle konuşacak mısın?"

Hiç tepki vermedi. Duvara bakıyor gibiydi. "İşaret dili bilmiyorsun sanırım," diye devam ettim. "Bilsen de benimle konuşmak isteyeceğini sanmıyorum."

CamScanner ile tarandı

Bedenimin açıkta kalan kısımlardaki kanları fark etti. Dudaklarımı okumayı bırakıp sıcaklığını yitirmiş kanlarda gezindi. Sonrasında tekrardan yüzüme baktı. "Bronz'un kızı," dedim net bir şekilde. "Beni ısırdı."

Düz çizgide duran dudaklarında çok net olmasa da bir gülümseme belirdi. "Gülümsedin," dedim heyecan içinde. Sanırım Vita'nın yaptığından gurur duyuyordu. "Güzel eğitmişsin, değil mi?"

Zorlu konuşmak istemediğini belli ederken gözlerini kapattı. Yanına gidip elimi ona uzattığımda bana karşı çıkmadı. "Aç gözlerini," dedim inatla. Benimle bir şekilde iletişime geçecekti. Er ya da geç beni kabul edecekti. "Kaba kuvvetten mi anlıyorsun, Zorlu?"

Ellerimle gözlerini araladım. Gözlerinin beyazlığı ortaya çıkmıştı. Beni geriye doğru sertçe itti. Kendi isteğiyle gözlerini açıp ellerime bakarken ona bir şey damlatacağımı sanmıştı. "Çipinden haberim var," dedim beni dinleyecek olmasını fırsat bilerek. "Bronz bütün çalışanlarına çip takıyor. Biliyorum."

Tepki vermeden dinlemeye başladı.

"Neden seni yanımda getirdiğimi merak etmiyor musun?" diye sordum.

Tepkisizliğini korumaya devam etti.

"İnsan öleceği günü hissedermiş ama ben biliyorum, Zorlu." Gözlerinin içine baktım. "Başka neler bildiğimi de bilmek ister misin? Mesela seni ilk nerede gördüğümü?"

Yüzünü anlamsızlık kapladı. Tehlike artık ikimiz arasında mekik dokuyordu.

"Ne?" dedim. "Niye beni ilk kez görüyormuş gibi davranıyorsun, Zorlu?" dedim sesimde yükselen sinirle. "Oyun oynamayı kes artık. Oynanacak bir oyun varsa, ben oynarım."

Yüksek ihtimalle hangi günden bahsettiğimi anlamamıştı. "O gün... Seni ilk kez gördüğüm zaman. Yıl oldu sanırım... Yıllar önce mi demeliyim yoksa? Pardon, zaman kavramım pek kalmadı."

İlaçları kullanmayı bıraksam bile yine de bir günüm üç gün gibi geçiyordu. Zaman bende gerçekten yavaş akıyordu.

"Oyuncular, oyuna ilk kez dahil olmadı. Piyonlar ilk kurban edi-

CamScanner ile tarandı

lenlerdi. Senin hiçbir zaman Piyon olmadığını da biliyordum, her oyuncuda bir tane Vezir bulunur."

Ona iyice yaklaştım, dudaklarımı okuyacak mesafedeyken felaketin başlangıcı olan bir sesle fısıldadım: "Şah'ın Mat olacak çünkü Vezir'i benimle..."

Derin, kalın bir çizik bulunan kaşları çatıldı. Kaosun kokusu dudaklarımdan dökülüyordu.

"Sen beni konuşmaya çağırmadığın sürece," derken kapıya doğru geri adımlar attım. "Yanına gelmeyeceğim. Seni buraya öylesine getirmedim. Eminim kazanan tarafta olmak istersin."

Bir adam hem uyumama izin verip hem de beni nasıl uykularımdan edebilirdi?

Onun evinin içinde uyumanın rahatlığına alışmıştım. Televizyonun karşısında uyuya kaldığımda hiç usanmadan beni alıp yatağa taşırdı. Beni uykunun kollarına bırakıp gitmek üzereyken ona sorduğum saçma sorularıma hiç bıkmadan cevap verir, en sonda, "Uyu Hisar," deyip odadan çıkardı.

Sonra onun kimseyi almadığı bloğunda vakit geçirmeye başlamıştım. Onun tabiriyle Hisar'lık yapıp oraya girmenin yolunu bulmuş ve keyfini sürmüştüm. O gün nerede olursak olalım, hiç iletişimde olmasak da gece uyumak için bir araya geliyorduk. Onun bloğunda, onun yatağında, onun kollarının arasında...

Türkiye'den ayrıldığımdan beri uyuyamıyordum, uykularım zehir zıkkım olmuştu.

Telsizime düşen acil kodlu çağrıyla uykumdan zoraki bir şekilde uyanmıştım. Günlerim karıştığı için geceleri uyanık kalıyor, gündüz birkaç saat uyuyarak bedenimi uykudan mahrum etmiyordum.

"Yasmin." Odadan içeri girdiğimde adını söylerken üçten fazla olan büyük ekranlardan gözlerini ayırıp benim olduğum tarafa döndü. "Beni çağırmışsın."

Kulaklığını başının arkasına koyarken parmakları klavyede gezi-

CamScanner ile tarandı

yordu. Bütün ekranlarda siyah beyaz kameralar gözükürken çenesiyle de işaret etti. Yanına geçtiğimde sandalyenin birini çekip oturdum. "Bronz'u takibe almamı söylemiştin ve günler sonra ilk kez bir belirti yakaladım," dedi yarım bir ağızla. Bu konu hakkında hâlâ bir şey demediğim için bana karşı tavırlıydı. "Az önce bir restoranın güvenlik kayıtlarına yüzü yakalandı."

Sonunda Bronz, yuvasından çıkmış ve insanların arasına karışmaya karar vermişti. Günlerdir ortada yoktu, bana karşı hiçbir atakta bulunmamıştı.

"Şu an restoranın içinde," dedi Yasmin şüpheci bir tavırla. "Bakmak ister misin?"

"Beni odada yalnız bırakır mısın?" diye konuştuğumda kısılan bakışlarım ekranlarda geziyordu.

"Bronz'u bırakmayacaksın, değil mi?" diye sordu Yasmin.

"Ben bıraksam," dedim, dilim aslında bırakamam diyordu. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Kısa süre sonra tekrar açtığımda ise ekranda onun yüzünü görürken bakışlarımı ayırmadan konuşmaya devam ettim. "Bu saatten sonra o beni bırakmaz."

"Sadece," dedi Yasmin. Arkama geçip çenesini kafamın tepesine yasladı. Dudaklarının sıcak baskısını hissederken gözlerimi kapattım. "Kız kardeşime bir şey olmasını istemiyorum." Yüreğime bir ağırlık çökerken boğazımda bütün kelâmlar sırayla dizildi. O mu benim kardeşim yoksa ben mi onun kardeşiydim belli değildi.

"İyi ki varsın," diye fısıldadım, kolunu okşayıp ona olan sevgimi belli ettim.

Yasmin'in çıkmasıyla odanın içinde tek başıma kaldım. Gözlerimi kısıp ekrana yaklaştım.

Bronz özenle hazırlanmış bir masadaydı, tam karşısında ise esmer bir kadın vardı. O kadın Nefel'di. Azize kartının sahibi. İkisi de oldukça şık hazırlanmış, göz dolduran bir güzellikleri vardı. Yan yana gelince yakıştıkları konusunda yalan söyleyemezdim. Zorlu olmadığı için yakın koruma görevini üstlenen Safa Beylemir de oradaydı.

Nefel çatalını dudaklarına götürdükten sonra Bronz'a kaçamak bir bakış attı. "Geldiğimizden beri sormayayım diyorum ama dayanama-

CamScanner ile tarandı

yacağım," dedi esrarengiz bir tonda. "Beni bu sefer evine götürmedin," diye ekledi. Bronz tabağından bakışlarını kaldırıp onu radarına aldı. Kadının kaşları havaya kalktı. "Bir sorun mu var?"

Bronz dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. Elini uzatıp içeceğinden bir yudum aldı. "Burayı sevdiğini sanıyordum," dedi düz bir sesle. Elini çenesinin altına koyup başını hafifçe yana çevirdi. "Neden bir sorun olsun? Her zaman her şey kontrolümün altında olur. Senin için bir sorun mu var, Nefel?"

"Hayır, yok. Sadece evinde güzel vakit geçiriyorduk," dedi Nefel. Hafifçe gülümseyip gözlerinin içine bakmaya başladı. "Diğerleri bize eşlik edecek mi?"

"Hayır," dedi Bronz.

"Başak'la bir süredir görüşmüyorsunuz, sanırım," diyerek ağzının içinde mırıldandı Nefel.

Bronz'un bakışları tabağına düştüğünde tek bir noktaya odaklandı. "Kardeşlik ilişkimiz bu aralar iyi değil, biraz kavgalıyız," dedi.

Nefel tekrar sıcak bir gülümseme gönderdi. Elini kaldırıp Bronz'un elinin üstüne yerleştirdi. "Sorun her neyse onunla konuşmaya çalışırım," dedi aynı sıcaklıkla. Parmakları, onun dövme işlenmiş parmaklarını okşuyordu. "Sen canını sıkma yeter ki."

"Nefel," dedi Bronz. Adı dudaklarından çok güzel çıkıyordu. "Sen bu işe karışmasan daha iyi olur."

"Saçmalama," deyip itiraz etti Nefel. Elini ayırdığında yemeğini çatallamaya devam etti. "Başak'la aramız oldukça iyi. Beni dinleyecektir." Bakışlarını tekrar kaldırıp kehribar bakışları odağına aldı. "Buradan çıktığımızda her zamanki gibi golfa gider miyiz?"

Bronz yemeğini yerken bir tepki vermemişti. Onun yerine konuşmaya devam etti Nefel. "Yakınlarda güzel bir golf sahası olduğunu duydum. Seni yenmek için bulduğum her vakitte antrenman yapsam iyi olacak," derken hafif bir kıkırtı döküldü dudaklarından.

"Daha önce oraya gitmiştim, üyeliğim var," dedi Bronz. Soğuk ama bir o kadar sıcak olmayı nasıl başarıyordu anlamıyordum. Bir yanı yaz, bir yanı kıştı.

"Madem beni evine götürmüyorsun, dışarıda bir yere gidelim.

CamScanner ile tarandı

Hem tam öğrenmiş sayılmam, tatlı bir öğrenci olacağıma söz veriyorum," dedi Nefel. Onun karşısında istekli duruyordu ama dozundaydı. Diğer gördüğüm kadınlara benzemiyordu, aklı başında olduğu her hâlinden belliydi.

Bronz iştahla yemek yemeye devam ederken, "Olur, gideriz," dedi.

Nefel kocaman gülümsediğinde, "Süper!" dedi.

"Yakınlardaki golf sahası..." diye kendi kendime konuşurken parmaklarımı klavyede gezdirdim. Oranın konumunu ve telefon numarasını kopyalarken bir yazılım sayesinde bütün her şeyi önüme dökmüştüm. Kızı ve koruması kayıpken bu adamın bu denli rahat olması beni kesinlikle delirtiyordu. Savaşa, savaşla karşılık vermiyordu.

Yanlış bir şey yaptığım hissine kapılırken kaşlarım çatıldı. Beni yok sayıyordu. Sanki hiç hayatına girmemişim gibi davranıyordu.

Bu savaşta kazanan olmayacaktı.

Ona kendimi hatırlatsam iyi olacaktı.

Konuşmalarını bir kenara bırakıp kendimi hatırlatmak adına bir yemek söylemek istedim. Benim yokluğumda, gittiği her yerde karşısına Türk lokumu çıkacaktı. Restoranla iletişime geçmiş, kısa sürede bütün masalara Turkish Delight Special siparişi vermiştim.

"Hiç bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum," derken bütün restoran Nefel'in gereksiz kahkahasını çekiyordu. Onları bir süre dinlemeyi bırakmıştım. Etrafta eş zamanlı olarak garsonlar karınca gibi dört yana dağıldı, çok geçmeden onların masasına da uğradı.

Garsonu ilk fark eden Nefel olurken, "Bu ne? Başka bir şey sipariş etmeyeceğiz sanıyordum," dedi. "Sürpriz yemeğimiz mi?"

Bronz bir gariplik olduğunu anında sezerken kısılan kehribarları ilk önce etrafı inceledi. Kendi masasında duran garsona ters bir bakış attı. "Bu ne?" dedi sert bir tavırla.

"Siparişiniz, efendim," dedi yavaşça yutkunarak. Garsonun çekingen bakışları Nefel'e döndü ve ilk ona servis yaparak, "Afiyet olsun," dedi. "Beyefendi tarafından bütün masalara dağıtıldı."

"Şefin özel spesiyali falan mı? Denemek istemiştim," dedi Nefel. Ellerini birleştirip mutlu olduğunu belli eden tavırlar sergiledi.

CamScanner ile tarandı

Bronz'a baktı. "Çok ince düşüncelisin." Elini uzatıp elini sıkarken ona genişçe gülümsüyordu. "Herkese sipariş etmene gerek yoktu."

Bronz seslice nefes alıp verdi, sabır dileyen bir ifadeyle bakıyordu. Kaşları çatılmış, alnında çizgiler oluşmuştu. Gözleri harlı bir alev gibi yanıyordu. Nefel ise her şeyden habersiz tabağı önüne çekti ve kapağını kaldırdı. İçinden çıkan notu alıp okumaya başladı. "Turkish Delight Special, yazıyor notta." dedi yüzüne yerleşen şaşkınlıkla.

Kapağı bırakıp notu da kenara koyduğunda özenle hazırlanmış lokumlara baktı. "Lokum mu?" dedi şaşkınlığı devam ederken. "Türk Lokumu..." Bir dilim alıp dudaklarına götürürken heyecanla ısırdı. "Tatlı sevdiğimi biliyor muydun? Şu an çok mutlu oldum."

Eğer bozuntuya vermemek için rol kesiyorsa gayet iyi gidiyordu.

Bronz'a fenalık basmış gibiydi. Parmaklarını gömleğine yerleştirdi ve hafifçe kravatıyla oynadı. Kelimenin tam anlamıyla bozguna uğramıştı. Bakışları direkt olarak onu izlediğim kameraya takıldığından olarak bakıştık.

İkimiz de birbirimize öfke dolu gözlerle baktık.

"Tatlı sevmiyor musun?" diye sordu Nefel. Mutluluktan havaya uçsa yeriydi. Nefel büyük bir iştahla lokumları götürürken Bronz eline telefonu almış sinirle tuşluyordu. Safa kadrajda duruyordu, garsonlarla hararetli bir şekilde tartışma içindeydi. "Yesene, oldukça leziz."

Bronz, ortada duran tabağa sert bakış attı. Zihnini tam şu anda okumayı çok istiyordum. "Tatlı seviyorum, evet," dediğinde dili dudaklarının üzerinde gezdi. "Ama Türk lokumu son tercihim bile olamaz."

Son cümlesi kalbime bombalar yağmasına neden olurken kaşlarım havaya kalktı. Öyle iddialı konuşmuştu ki, bu yaptığımın ona çok fazla dokunduğunun şimdi farkına varmıştım.

"Hiç yedin mi?" dedi Nefel merakla.

Bronz kafasını salladı. "Yakın bir zamanda yedim." Gözlerini karşısındaki genç kadından kaldırdı, kameraya tekrar baktı ve bakışlarını ayırmadan dudaklarını araladı. "Sevdiğim bir tat değilmiş."

CamScanner ile tarandı

"Geceyi güzel bir şekilde noktalayalım," dedi Nefel. "Bu güzel jestin için teşekkür etmek amacıyla seni güzel bir yere götürmeme izin var mı?"

"Sen nasıl istersen," dedi Bronz arzu dolu çıkan bir sesle. Nefel elini uzattığında Bronz bu hareketini karşılıksız bırakmayıp elini yavaşça kavradı.

Öfke bedenimi esir alırken ekranı hızlıca kapattım. Niye böyle davrandığını anlamıyordum, ona büyük zararlar vermiştim. Üstelik bedeninden kan almıştım, neler yapabileceğimi tahmin etmesi bile korkunçken neden hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu?

Ayağa kalkıp oradan çıktım ve kendi kaldığım tarafa yöneldim. Banyoya girip küveti doldurmak için suyu açtıktan sonra doğruca mutfağa geçtim. Derin dondurucunun içindeki paketli buzları kucakladım ve tekrar banyoya geldim. Kamerayı aktifleştirdiğimde kendimi kayıt altına almaya başladım. "Şimdi oldukça ilkel yöntem olan buzlu suya gireceğim. Bunu birkaç gündür yapmaya devam ediyorum. Buzlu su beni fazlasıyla zinde tutmaya başladı," dedim kameraya doğru. "Dün yaptığımda hiçbir anıma yolculuk yapamadım, umarım bu sefer görürüm."

Buz küplerini küvete doldurup musluğu kapattım ve vlog kamerasını lavabonun üzerine bıraktım. Üstümdeki bütün kıyafetleri çıkarıp kendimi buzlu suyun içine tek seferde bıraktım. Bütün nefesim kesilmişti. Soğuktan bir kere daha nefret ettiğime emin olmuştum. Titreyen dudaklarım, diken diken olan tüylerim, morlaşmaya başlayan tenimle suyun altına daldım.

Uzun bir süre geçtiğine emin olurken karanlık anılarımda yolculuk yapıyordum. Son zamanları teker teker aklımdan geçirdim, hissettiklerimi tekrar tekrar düşündüm. Arada nefes alıp tekrar giriyordum ve nihayet son girişimde hayal mi gerçek mi olduğuna emin olamadığım bir olaya zihnimde kapı aralandı.

Bu ilk kez oluyordu.

Zihnime karşı çıkmadım.

"Hisar," diye fısıldıyor işittiğim ses. Sesi çok sıcak, buz kesen bedenimi sıcacık tutacak kadar yakıcı.

CamScanner ile tarandı

Bakışlarım etrafı tarıyor. Her zamanki gibi hissediyorum. Garip hiçbir şey yok ve güvendeyim diyorum, kendi kendime. "Yeni mi uyandın?"

"Evet," diyorum. "Sen sanırım hiç uyumadın." Onu baştan aşağıya süzme ihtiyacı hissediyorum. Gözlerinden uyku akıyor ama onu uyutmayan bir şey var.

"Uyumadım."

"Görünüşüne bakılırsa biraz boyalarla haşır neşir olmuşsun." Altında siyah kumaş pantolonu var, üstü ise çıplak. Karnına bulaşan beyaz boyaya gülümseyerek bakıyorum. "Bundan sonra bütün tabloları beraber yaparız sanıyordum."

Bronz yanıma doğru geliyor, "Uyuyordun," diyor. "Uyurken seni uyandıramam. Beni uyku tutmadığı için de kendimi oyalayacak bir şeyle uğraştım. Tabloya bakmak ister misin?"

Memnuniyetle kafamı sallıyorum. Oturduğum yerden kalkıyorum ve peşine takılıyorum. Odanın ortasında duran tabloya dikkat kesiliyorum. "Bunu biliyorum..." İsmi dilimin ucunda olan tabloyu bir türlü hatırlayamıyorum. "Neydi bu tablo?"

"Eriyen Saatler," diyor Bronz. "Ya da diğer adıyla Belleğin Azmi. Salvador Dali'nin tablosu."

Onun söylemesiyle kafamı sallıyorum. Kime ait olduğunu ve tablonun adını hatırlıyorum. Tabloya hayranlıkla bakarken nasıl bu kadar iyi bir iş çıkardığını anlamaya çalışıyorum. "Bu tablonun ne anlatmak istediğini biliyor musun?"

Kısa bir anlığına ona bakarak kafamı iki yana sallıyorum. Bilmiyorum. Tabloyu daha önce görmüştüm ama ne anlama geldiğini bilmiyorum. Olumsuz yanıtımla konuşmaya devam ediyor. "İnsanın zaman karşısında belleğinin ve kendi bildiği gerçekliğinin gün geçtikçe kaybolmasını anlatıyor."

Kollarımı göğsüme birleştiriyorum. Bronz'un duygusu bana geçiyor. Beni rahatsız eden bir şey oluyor. "Bu ressamın çoğu tablosu tuhaf ve çarpıcı," diye mırıldanıyorum.

"Sana bir şey anımsatıyor mu Hisar?" diye sormasıyla boş gözlerle ona bakıyorum. Bana ne anımsatabilir ki diye düşünüyorum.

CamScanner ile tarandı

Aniden olduğum ana dönerken ciğerlerim patlamadan kafamı buzlu sudan çıkardım. Derin soluklar alırken göğüs kafesim bir çıra gibi yanıyor, kalbim kulaklarımda atıyordu. Bu gördüklerim neydi? Ben böyle bir şey hatırlamıyordum!

O gördüğüm anıda bana ne demeye çalıştığını anlayamamıştım, ama şimdi anlıyordum. Bronz bir şeyleri unuttuğumu, kendi bildiğim gerçekliği gün geçtikçe kaybettiğimi fark etmemi istemişti.

Buzlu suyun şok etkisini atlatıp kendime gelmeye çalışırken gördüklerimi hatırlamak için kendimi zorladım. Bu bir sanrı da olabilirdi, unuttuğum başka bir anı da olabilirdi.

Kestirip atmadım ve yeni buzlar ekleyerek kendimi buzlu suya tekrar soktum. Herhangi bir şey görmeye razıydım. İlk kez bir sonuç alabilmiştim. Hemen bırakmayacaktım.

Zihnim yeni bir anıya kapı araladı.

"Altıncı Hissim."

Duyduğum sesle hoşnut oluyorum. O bana olduğundan daha samimi davranıyor çünkü bir süredir birlikte zaman geçiriyoruz. O sırada bunun farkındayım ve garipsemiyorum.

Bana *Altıncı Hissim* diye hitap ediyor.

Beni kucakladığını hissediyor, saten geceliğimin yukarı sıyrılmasına izin veriyorum. Kulağıma piyanonun tuşlarından çıkan melodi sesleri ilişiyor. Parmaklarım beyaz ve siyah tuşlar arasında mekik dokuyor. "Hisar," diyor tekrardan. Parmakları bütün bedenimde, aynı şekilde benim de nasırlı parmaklarım onun teninde. Üstü çıplak. "Hissediyorsun değil mi?"

"Daha fazlasını hissetmek varken bununla yetinmeyeceğim," diyorum kendimden emin bir tavırla. "Benimle çalmaya ne dersin? Seninle resim yapmak güzeldi, peki ya benimle piyano çalma fikri?"

Tenindeki sıcaklığı daha çok hissetmeye başlıyorum. Yanımda oturuyor, memnun olduğunu anlıyorum. Bacaklarımız birbirine değiyor. Bir şeyler söylüyor fakat sesi silinip giderken söylediklerini algılayamıyorum.

Kapı kapandı.

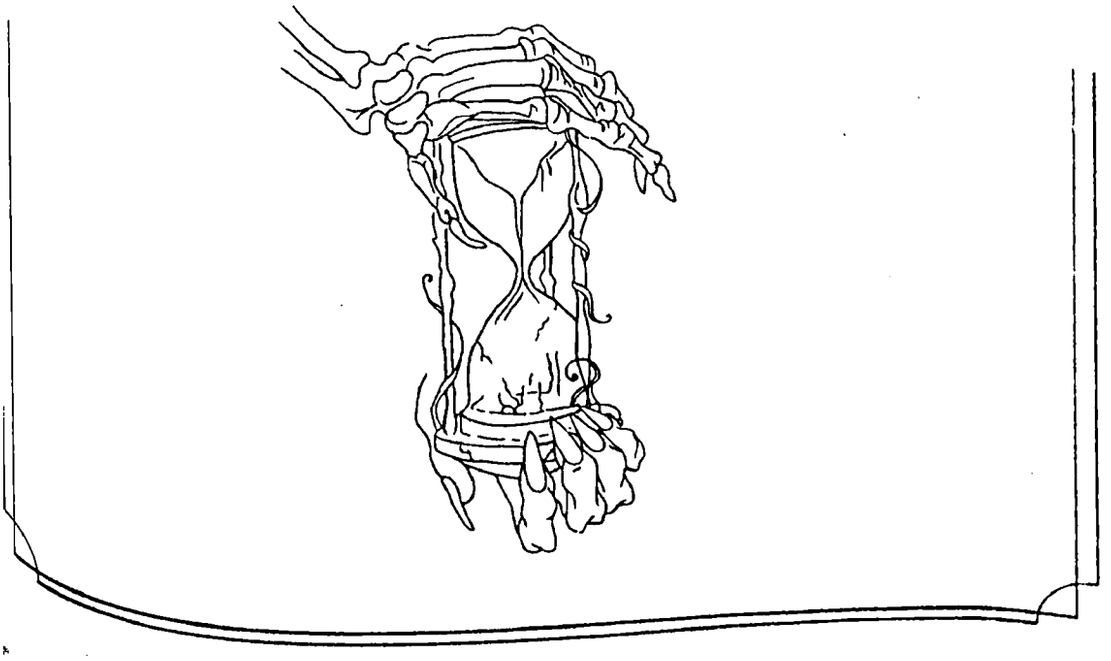
CamScanner ile tarandı

Hızla buzlu sudan çıktım. İşe yaramıştı. Bunları hatırladığım gibi kayıt altına almam gerekiyordu. Eksik günlerimi bu şekilde tamamlayabilirdim.

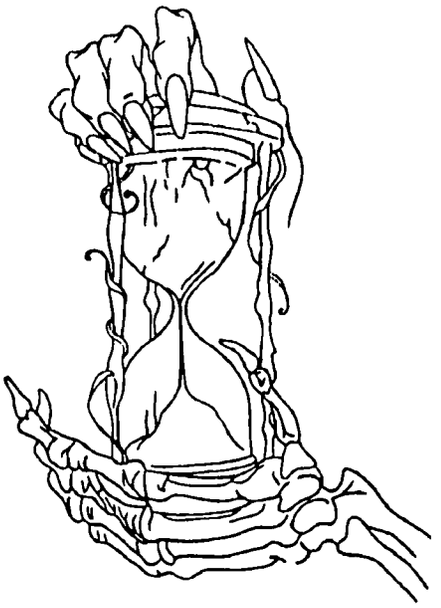
Ölümden düşen son perde gibiydi. Sıcacık olmuştum, buzlarla kaplı küvete değil, volkanlarla kaplı bir ırmağa girmiştim sanki.

Bu anıyı da yaşadığımı hatırlamıyordum. İkisini de iliklerime kadar hissetmiştim ama yaşama konusunda şüpheliydim. Bronz haklıydı; ben kesin olarak günleri unutmuştum. Onunla geçirdiğim çoğu zaman dilimi zihnimden silinmişti.

Ondan alacağım günler vardı.

CamScanner ile tarandı

YIKILAN HİS RESİTALİ

Bana kalbim yok gibi davranıyorlar, anne.
Kalbimi kırıyorlar.
Ölüyorum, anne.
Görmüyor musun?
Görmedin hiç.
Gör, lütfen.
Neden görmedin?
Bende bir fotoğrafın var.
O bile yüzüme bakmıyor.
Eğer beni görseydin böyle olmazdı. Beni gör diye çırpınmaz, kendimi paralamaz; kendimden vazgeçmezdim.

Şimdi ise, bu günlük eline geçerse okumamalısın, dediği günlüğün başındaydım. Günlerdir kendimi buna hazırlıyordum. Uzun bir süredir bu günlüğü bulmak için dişimi tırnağıma takmıştım. Bir müze soymayı düşünmüş, kimliği bile olmayan birini öldürmek suretiyle vurmuştum. Hepsi bir günlük uğrunaydı.

Günlüğü almak için her şeyi yapmaya hazırken, okumak için içimde bir gram cesaret yoktu.

CamScanner ile tarandı

Aklımın erdiği yaşıma kadar aile yapısının hep tıpkı bizdeki gibi olduğunu sanarak büyümüştüm. Arkadaşlarımın annelerini görünce annemin diğer anneler gibi olmadığını fark etmiştim. Bir gün hep beni seveceğini ummuştum. O gün hiç gelmedi. Tüm bunlara bir şeyin neden olduğunu düşündüm. Büyüdükçe böyle olduğuna kendimi inandırdım. Kandırmış da olabilirdim.

Günlükten tek istediğim gerçeklerdi. Belki de annem beni seviyordu ama sevgisini göstermesini engelleyen bir şey vardı. Bu yüzden de bu günlüğe hep ağlayarak bir şeyler yazdığını düşünüyordum.

Ya öyle değilse, yalnızca bana nefret kusuyorsa?

Ya annem beni gerçekten sevmiyorsa?

Ya yıllardır bir hiç uğruna bu günlüğün peşinden koşuyorsam?

Umuyorum ki günlüğün içinde beni öldürecek hiçbir şey olmazdı. Tek tutunduğum dal oydu. Her şeyin cevabını orada bulacağımı hissediyordum. Okuduktan sonra hiçbir hissim olmayacaktı, bunu da biliyordum.

Günlüğü tekrardan elime aldım. Ellerim yine titremeye başlamıştı. O hoş kokusu günlükte kalmıştı. Okuyacaktım. Canımın daha çok acıdığı zamanlar olmuştu ama hiçbiri senin yalnızca oğlunu sevdiğin kadar acıtmamıştı. "Lütfen anne," dedim kesilen nefesimle. "Lütfen, ölümü kabullenmeme izin verme."

Kan alabilmek için elimi kesmek üzereyken kapı önünde hareketlilik meydana geldi. Kendimi hazır hissettiğim tek andı ve mahvolmasını istemiyordum.

"His," diyen sesi işittim. Duyduğum ses Tarkan'a aitti. Günlüğü fevri hareketle ortadan kaldırırken çok geçmeden, "Acil bir durum var, gelebilir miyim?" diye devam etti.

Kapıya doğru koşar adımlarla ilerledim. Çabucak açtığımda onun sesindeki endişeli ton, kalbimin hızını artırmaya yetmişti. "Ne oldu Tarkan?" Onu baştan aşağıya süzdüm.

"Yasmin..."

Yüzündeki ifadeyi görünce kaşlarım çatıldı. "Tek seferde ne olduğunu söylesene!"

CamScanner ile tarandı

"Kriz geçiriyor, ona baksan iyi olacak. Yağız da öyle ağlayıp duruyor. Yasmin odaya kimseyi almıyor. Üstelik kapıyı da kilitlemiş durumda."

Beynime ağrı saplandı. "Ne?"

"Söyle dedin söyledim işte!"

Hızlı adımlarla yürümeye başladım. Tarkan da bana eşlik ederken neler olduğunu merak etmiştim. Odanın önüne geldiğimde ağlama seslerini işittim. Hem Yasmin hem de Yağız ağlıyordu. Yağız bir şeyler diyordu ama tam seçemiyordum. Tarkan'a kararlı gözlerle baktım. "Kırın!"

Tarkan kapıda duran diğer kişilere işaret verdi. İki kişinin yüklenmesiyle kapı çabucak açılmıştı. "Dışarıda bekleyin," dediğimde hızlıca içeri girdim. Sesler daha çok arttı. Odayı gözden geçirirken onu oğluyla birlikte yatağın diğer kenarına çökmüş bir hâlde buldum. Sıkıca sarılmıştı.

Geriye çekilip Tarkan'a doğru tekrar yaklaştım. "Sakinleştirici iğne getirin. Durumu daha da kötüleşebilir," diye fısıldadım. Tarkan kafasını sallayıp yanımdan ayrılınca geri odaya girdim.

İkisini bu durumda görmek beni paramparça ederken Yağız beni fark etti. Ona yavaşça gülümsediğimde elimi dudağıma götürerek *sus* işareti yaptım. Yavaş adımlar atarak yanlarına yaklaştım, Yasmin kuş gibi titriyordu. Kendinde olmadığı her hâlinden anlaşılıyordu.

Yanına çöktüm ve güçlü bir tonda, "Yasmin," dedim. "Yasemin kokulum... Benim, His."

"Onu benden alacaklar... Onu benden alacaklar..." Kendi kendine mırıldanırken gözleri sımsıkı kapalıydı. Yağız'ın korkusu gözlerinden okunuyordu.

"Ben hep şeninle olcam," dedi Yağız. "Şöş veyiyoyum hiç gitmicem, anne. Lütfen ağlama."

Boğazımda yumru oluştu. Dilim lâl olmuştu sanki. İkisi de beyaz tenli olduğu için ağlamaktan kıpkırmızı kesilmişlerdi. Temkinli bir şekilde dokunup hafifçe sarstım. "Yasmin..." Bana bakmıyordu. "Beni duyuyor musun, Yasmin?"

Cevap vermediği için oğlu konuşmaya başladı. "Anne bak, teyşem geldi."

CamScanner ile tarandı

"Yasmin!" dedim tekrar, az öncekine nazaran daha sert bir tonda. "Kendine gel, ne olursun!"

Yasmin gözlerini hafifçe araladığında titreyen kirpikleriyle bana doğru baktı. Safir mavisi gözleri kan çanağına dönmüştü. "His..." Titrek bir nefes aldı. "Buradan gitmemiz lazım."

"Tamam," dedim sakince. "Gidelim ne istersen yapalım ama bana ne olduğunu söyle. Neden ağlıyorsun, oğlunu neden ağlatıyorsun, Yasmin?"

"Ağlıyor mu?" dediğinde aniden Yağız'a döndü. Onun ıslak gözlerini fark ettiğinde daha çok sarıldı. "Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim, anneciğim. Canını mı acıttım? Fark etmeden bir şey mi yaptım sana? Neden ağlıyorsun oğlum? Çok özür dilerim."

"Şen ağlıyoşun," dedi Yağız elini ağzından çekerken. "Ağladığın için ağladım. Lütfen ağlama. Koykuyoyum."

"Şşş," dedi Yasmin sakinleştirici bir tonda. "Korkmak yok. Ben yanındayım annem. Silelim gözlerimizdeki yaşları," derken daha çok ağlamaya başladı. "Korkmak yok. Korkmak yok." Daha çok kendi kendine diyor gibiydi.

"Yasmin," dedim tekrardan bana bakmasını sağlarken. "Yağız'ı alayım-"

"Sakın!" diyerek aniden yükseldi. "Sakın oğlumu alma benden!"

Onun bu tavrı Yağız'ı daha çok korkuturken annesine kaçamak bakışlar atmaya başladı. Yasmin, oğluna öyle bir sarılıyordu ki, kemiklerini kıracaktı. "Kimse oğlunu senden alamaz," dedim güven verici bir sesle. "Onu öyle bir koruyorsun ki, yanına kimse yaklaşamaz."

Kafasını iki yana salladı. Gözlerinden yaşlar sel olup akıyordu. "Koruyamadım," dedi pes etmiş bir şekilde. "Koruyamadım ben... Koruyamadım. Onu alacaklar benden. Yanına kadar yaklaşmışlar. Haberim bile olmadı benim!"

Yağız'la ilgili bir durum olmuş olmalıydı. Kriz geçirme nedeni de onu alacaklarını düşünmesiydi. Durum böyleyken onunla konuşarak çözemeyecektim. Omzumun gerisinden arkaya doğru baktım. Tarkan'a *gel* işareti yaptığımda içeriye geçti. Yasmin yatağın kenarına iyice sinmiş bir hâlde, oğluyla kendini koruma pozisyonu almış-

CamScanner ile tarandı

tı. Gözleri kapalı olduğu için bizi görmüyordu. Tarkan ona sessizce yaklaşıp sakinleştiriciyi vurunca dudaklarından tiz bir çığlık yayıldı.

"Anneciğim," dedi oğluna doğru. "Seni benden almalarına izin vermeyeceğim. Söz..." Çok geçmeden bedeni uyuşunca gözleri usulca kapandı. Yağız'ı direkt kucağıma aldım ve kendime doğru yatırdım.

"Anne biraz uyuyacak," dedim sabit tutmaya çalıştığım sesimle. "O zamana kadar biz Vita'nın yanına gidelim. Seni özlemiştir. Hem yemek saati geldi, onu besleyelim ister misin?"

Bakışları arkasına doğru kaydı. "Anneme ne olcak, teyşe?"

"Seni çok ama çok sevdiği için kaybetmekten korkmuş," dedim güneş sarısı saçlarını geriye yatırırken. "Ona korkmamasını çünkü senin hiçbir zaman onu bırakmayacağını söyleyeceğim."

"Onu çok şevdiğimi de şöyley mişin?"

Yanağından öptüm. "Elbette."

Tarkan, Yasmin'i kaldırıp kucaklayarak yatağa yatırdı. Odadan çıkıp Yağız'ın az önce yaşadığı olayı unutması için tamamen ona odaklandım.

Yağız'la biraz vakit geçirmeye başlamıştık. Vita, herkese hırçın davranırken bir tek Yağız olduğu zaman sessiz sakindi. Küçük ördeğim, panteri o kadar benimsemişti ki gördüğü andan itibaren hiç korkmuyordu. Suyunu kendisi doldurmuş, içmesi için uzaktan beklemişti. İkisini birbirine çok yaklaştırmıyordum. Vita beni ısırdığı için kontrollü davranmaya çalışıyordum.

Yağız'ı iyice yorduktan sonra uyku seansımız başlamıştı. Uyumamak için her ne kadar diretse de bir şekilde uyutmayı başarmıştım. Sürekli annesini sayıklamış, babasının gelmesini istemiş, arada ağlama krizlerine girmişti. Daha çocuktu. Üstelik aklı hiçbir şeye ermiyordu.

Yasmin'in yanına geri döndüm, Tarkan'ın yanından ayrılmaması için tembihlemiştim. Ondan aldığım bilgiye göre de Yasmin bu süre boyunca hiç uyanmamıştı.

"Neler olduğunu bilmiyor musunuz?"

Soruşumla ikizlere bakarken yüzlerini incelemeye koyuldum. İkisi de kafasını iki yana salladı.

CamScanner ile tarandı

"Biriyle bir şey falan mı yaşadı? En son ne zaman Yasmin'i gördünüz?"

Barkan yaslandığı yerden ayrılıp, "Ne bu sorgu sual, His?" dedi ters bir şekilde. "Bir şey bilsek söyleriz herhâlde."

"Olayı anlamaya çalışıyorum," derken ağzımın içinde sessizce mırıldandım. Yasmin'in başında, uyanmasını beklerken diğerleriyle kısık harflerle konuşmaya çalışıyordum. "Durduk yere kriz geçirmiş olamaz. Çok kötü bir durumdaydı. Yasmin hepimizin arkadaşı. Tek benim arkadaşımmış gibi davranmayın!"

"Çocuğuna bakıcılık yaptığım yetmezmiş gibi bir de annesine bakıcılık yapmadığım için özür dilemeyeceğim," dedi Barkan.

"Sen Yağız'a mı baktın?" diye sordum kaşlarım havaya kalkarken. "Albay seni köpek balıklarına yem etse yine de bakmazsın!"

"Oyun oynayacağım diye tutturdu. Onu merkezdeki alışveriş merkezine götürüp çocuk eğlence yerine bıraktım," diye yanıtladı beni. "Hiç hoş bir gün geçirmedim. Canım zaten burnumda. Bir de siz başlamayın."

"Yasmin neden gitmedi ki?" diye kendi kendime sorup düşüncelere daldığım sırada Tarkan konuştu.

"Albay ona bıçak kullanma konusunda ustalaşsın diye küçük bir eğitim veriyordu," diyerek araya girdi. "Ondan dolayı gidemedi. Sonra gitmek için Yağız iyice tutturdu. Albay da Barkan'la Yağız'ı gönderdi anlayacağın."

"Eğitim nereden çıktı?"

"Dün akşam canımız sıkıldığı için Yasmin'le ikimiz sadece bıçak kullanarak birbirimizi alt etmeye çalışıyorduk. Albay bizi görmüş, sabah da Yasmin'i azarlayıp yaptığı hataları söyledi. Dün kazanan Yasmin'di ama hiçbir şeyi beğenmeyen Albay, bir kulp bulup kızın başını ütüledi. Sonra da işte eğitim adı altında bir de o şekilde azarladı." Tarkan gözlerini kıstı. "Ondan dolayı mı oldu diyeceğim ama Yasmin gayet gülüyordu. Albay'la bayağı çalıştılar. İyiydi o zaman."

"Birkaç saat önce de benim yanıma geldi," derken düşüncelere daldım. "O zaman da iyiydi."

"Her ne olduysa Yağız'ı getirdikten sonra oldu," dedi Barkan. "Çıyanı uyandıralım da soralım."

CamScanner ile tarandı

"Saçmalama!" deyip onu tuttuğum sırada yatakta uyuyan Yasmin kıpırdandı. Gözlerini aralayıp yatağa baktığında hızlıca doğruldu.

"Yağız..." dedi korkuyla. Göğüs kafesi sertçe yükseliyordu. "Oğlum!" Kalkmaya çalıştı. "Oğlum nerede?!"

"Şşş," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Yağız uyuyor, Yasmin. Bak, koltuğun üstünde..." Ona köşeyi işaret ettim. "Yüksek sesle konuşup uyandırma sakın, zar zor uyudu."

Oğlunu görünce rahatladı. Derin bir nefes alıp verdikten sonra dizlerini kendine çekti. Kollarını kendine doladığında yatakta öylece durdu. İkizlere bakıp kapıyı işaret ettiğimde ses etmeden çıktılar.

"Yasmin..."

Sesim çekingendi. Bana bakmadı. Bu daha çok endişe etmeme neden oldu.

"Bana ne olduğunu söylemezsen bilemem. Bilemediğim için de yardım edemem," dedim sakinliğimi korumaya çalışırken. "Bana ne olduğunu söyle, hadi."

Gözlerinden eş zamanlı olarak yaşlar akarken, "Sona geldiğimi hissediyorum artık," dedi. Aynı hisler içindeydik. Ben de artık sona geldiğimi hissediyordum. "Oğlumu koruyamıyorum ve bu durum beni öldürüyor, His."

"Böyle düşünmene ne sebep oldu, Yasmin?" Yavaşça yatağa yerleştiğimde kollarımı ona dolayıp varlığımı hissettirmeye çalıştım.

"Bugün..." Hıçkırdı. Tekrar ve tekrar. "Ben," dedi ve sustu. Kelimelerini toparlayamıyordu. Ona zaman tanıdığımda şifa olması umuduyla yalnızca sarıldım.

"Yağız'ın varlığını öğrendiğim andan itibaren, onu yaşatmak için her şeyden vazgeçtim, His," dedi ona düğüm olan kelimelerle. "Kendimden geçtim... En çok da sevdiğim adamdan. Onu bile terk etmek zorunda kaldım çünkü çıktığım bu yol bana Yağız'ı verecekti."

"Onunlasın," dedim iyi hissetmesi için. "Seni tanıdığımda yanında minicik bir bebek de vardı. O zamandan beri hiç ayrılmadınız. Beraber büyüdünüz." Her anlarına şahit olmuştum. Yağız'ın ilk kez emeklemesi, ilk kez yürümesi ve ilk kez konuşması... Hiç tatmayacağım duyguları onlarla birlikte ben de tatmıştım.

CamScanner ile tarandı

"Yağız bugün bensiz dışarı çıktı," dedi güçlü durmaya çalışırken. "İlk kez bensiz bir şey yapmıyor. Sonuçta Utkan da çok iyi bir baba. Baba oğulun beraber takılıp beni dışladıkları zamanlar çok oluyor. Bazen seninle de dışarı çıkmasına izin veriyorum, His." Tırnaklarıyla oynamaya başladı. "Ama vermemem gerekiyormuş. Gözümün önünden ayırmamam gerekiyormuş. Bensiz hiçbir şey yapmamalıymış."

"Barkan'la gittiği eğlence merkezinden mi bahsediyorsun Yasmin?" Kafasını olumlu anlamda salladı. "Orada Yağız'a bir şey mi oldu yoksa?"

"Neler olduğunu bilmiyorum fakat..." Benden ayrıldığında yataktan çıktı. Odanın içinde birkaç adım atıp bir şeyin başında durdu. Sarı, üstünde civciv çizimi olan bir çantaydı. Yağız'a aitti. İçindekiler dışarıya dökülmüştü. Yasmin çantayı alıp yanıma doğru tekrar geldi. "Ona bir şey verilmiş."

Konuşmasıyla birlikte oturduğum yerde dikleştim. Çantadan çıkardığı şeye dikkat kesilirken kaşlarım çatıldı. Bir zarf vardı. Bembeyazdı. Üstüne ise bir mühür basılmıştı.

"Bu mühür ne, biliyor musun?" diye sorarken elime alıp incelemeye başladım. "O doktorun mührü, His. Bu zarf o bahsettiğim doktora ait."

"Ne?" dedim hayretler içinde.

"Nerede görsem tanırım," deyip tekrar yatağın kenarına oturdu. Eliyle yüzünü kapattı. "Bu o. İlk kez oğluma bu kadar yaklaşıyor. Zaman zaman benimle iletişime geçerdi. Ama hiçbir zaman oğlumu bulamazdı. Şimdi ise onun çantasına zarf bırakacak kadar yakınımızda."

Zarf mühürlüydü ve hiç açılmamıştı. "Ne için gönderdiğini biliyor musun peki?"

Kafasını iki yana salladı. "Açamadım korkumdan. Onun olduğunu anlayınca kriz geçirdim. Gerisi hatırlamıyorum bile. Zarfı görmek istemiyorum, His. Sadece gitmek istiyorum, çok uzaklara..." Bakışları oğlunda takılı kaldı. "Onu kimsenin bulamayacağı bir yere. Sıfırdan başlarım, kimsesiz, hiçbir şeysiz ama yeter ki o güvende olsun. Bir kere yaptım, yine yaparım."

"Bensiz gidebileceğini düşündüren ne?" diye sorarken ister istemez çıkışmıştım. "Üstelik daha neler olduğunu bilmiyoruz bile—"

CamScanner ile tarandı

"Ben yaşadım, His," dedi lafımı keserek. "Aynılarını yaşadım. Neler olacağını biliyorum. Yağız'ı alacak ve kötü emellerine alet edecek. Küçücük çocuğa göz koymuş, o şerefsizi durdurabilecek hiçbir şey yok. En kötüsü de bunun farkındayım ve elimden hiçbir şey gelmiyor."

Benim geliyordu. Benim gelmeliydi. İkisini koruyamayacaksam niye yaşıyordum ki?

Bir annenin gözyaşlarının akmasına nasıl müsaade ederdim?

Üstelik bahsettiği doktorun kim olduğunu da biliyordum. Kuklacı'ydı.

"Beni hiç tanışmamışsın, çiçeğim," dedim onu kendime doğru çekip kolumun altına alırken. "Yaşlarımız aynı olmasına rağmen bana hep abla gibiydin. Çoğu zaman annelik bile yaptın. Beni hiç mi tanımadın?"

"Hepimizin yapması gerekenler var," dedi kısıkça. "Omzunda en çok yükü taşıyan sensin. Sana bir de kendi derdimi yükleyemem, His. Çok ağır yüküm. Taşıyabildiğim kadar bir kere bile ses etmeden taşımaya çalıştım ama yoruldum. Arada bırakıp soluklanmak istiyorum ama böyle bir lüksüm yok. Sabah olduğunda bir yolunu bulacağım. General'le konuşacağım gerekirse. Onu korumak için her şeyi yaparım."

"Ben de yaparım," dedim emin bir tonda. "Hem de her şeyi, Yasmin. Bana de ki, *Yağız için ölmen gerekiyor,* yemin ederim bir saniye bile düşünmem, kabul ederim."

"Merak etme," dedi derin bir nefes alıp verirken. "Ben biri için artık ölü sayılırım daha fazla kayıp vermeme gerek olmayacak."

Yağız'ın yattığı koltuğa ilerleyip onu kucağıma aldım. Yasmin hemen dikkat kesilerek bana baktı. Yağız'ı uyandırmamaya dikkat edip usulca annesinin yanına, yatağa bıraktım. "Uyandığımda annem yanımda olsun, diyerek uyudu. Kendine geldiğine göre şimdi uyku vakti," dedim rahatlatıcı bir sesle. "Sabah olunca artık hiçbir korkunuz olmayacak."

Son cümlem Yasmin'i rahatlatmak yerine endişelendirmişti. "Ne yapacaksın, His?"

"Benim hiç, bir şey yaptığımı gördün mü Yasmin?"

"His," dedi. "Lütfen bak, zaten çok korku—"

CamScanner ile tarandı

"Bensiz uyumayı düşünmedin, değil mi?" diye sorarken onu kendimle birlikte yatağa yatırdım. "Ben de sizinle uyuyacağım." Konuşmamla daha çok rahatladı. Kastığı bedeni gevşemişti. Birinin varlığına ihtiyacı vardı. Yağız ortamızda uyuyordu. Hemen annesinin göğsüne sokulmuş, yüzünü gömmüştü.

"Şu ninniyi söyler misin, His?"

Kafamı salladım. Gece lambasını ayarlayıp odadaki beyaz ışığı söndürdüm. "Tili tili bom," diyerek başladım. "Zakroy glaza skoreye..."

Annem yine haklıydı. Hiçbir zaman yanıldığını görmemiştim. Ben o ninnilerde bahsedilen canavardım. Neye dönüşeceğimi artık biliyordum.

İnsanlar, içlerinde canavar ağırlardı.

Neredeyse bir saat sonra, ikisinin de huzurla uyuduğuna emin olduktan sonra çok dikkatli bir şekilde yataktan kalktım. Yere düşen zarfı vakit kaybetmeden elime aldığımda odadan sessiz adımlarla çıktım.

İçinde ne olduğunu merak ediyordum.

Odaya geri geldim ve kapıyı kapattım ama Yasmin'e bir şey olursa hemen müdahale edebilmek için kilitlemedim. Odanın ortasında ayakta dikilirken zarfı ışığa kaldırıp baktım. İçinde birden fazla şey vardı. Merakımın gitgide artması, kurumuş mührü kırmama neden olurken duyguma yenik düşüp zarfı hemen açtım.

İçinde bir bilet vardı.

Bir de mektup.

Bileti boş verip mektuba odaklandım ve üstündeki yazıları okumaya başladım.

"Umarım video kayıt cihazı eline ulaşmıştır..."

İlk satırdaki yazıyı tekrar tekrar okudum. Video kayıt cihazı yoktu. Yasmin böyle bir şeyden bahsetmemişti. Cihaz, bu zarfın içinde olamayacağı için aklıma Yağız'ın civcivli çantası geldi. Çantanın içinde kaldıysa, Yasmin ilk zarfı görüp kriz geçirdiği için kamerayı fark etmemiş olabilirdi. Koşar adımlarla odaya geri gittim ve sessiz olmaya dikkat edip çantayı aldığım gibi çıktım. İkisi de uyumaya devam ediyordu.

CamScanner ile tarandı

Çantayı tamamen yere boşalttım.

Küçücük bir çocuğun çantasında olmayacak tek şey bu cihazdı. Video kayıt cihazı.

Cihaz, vintage görünüme sahipti. Kenarları kullanılmaktan soyulmuştu. Yeni bir şey olmadığı yazıların silinmesinden belli oluyordu. İncelemeye devam ettim. Kenarında el yazısıyla "EP" yazıyordu.

EP ne demekti?

Bir isim ve soy ismin baş harfleri olabilirdi. Ya da başka bir şeyin kısaltmasıydı.

Tuşlara bastım ve cihazın açılmasını sağladım. Arşivde tek bir video gözüküyordu. Video yarısına kadar izlenmişti. Onu başa sarıp izlemeye koyuldum.

Görüntü siyahlaşıp duruyordu. Birinin kamera merceğini sildiğini çok geçmeden anladım.

İşittiğim tok ses, "*Olmuştur*," dedi. İngilizce konuşuyordu. "*Şimdi daha net görüntüler alabilirsin.*"

Geriye doğru çekildi. Kamera onu çekiyordu. İlk başta odaklamadı ama onun tamamen uzaklaşmasıyla görüntü pürüzsüz bir şekilde netleşti. O kişiyi tanımamam imkânsızdı.

Bronz.

Objektife takılan kişi Bronz'du.

Çok genç duruyordu. Eski bir kayıt olduğu belliydi.

İnce sesli bir kadının, "*Bugünü kayıt altına almasaydım çok üzülürdüm,*" dediğini işittim. Sesi çok kısıktı. Duyabilmek için biraz daha ekrana yaklaştım. Pürüzlü bir sesi vardı. Sanki hasta olmuş, iyileşmeye başlamış gibiydi.

O zamanki adı neydi bilmiyordum ama benim bildiğim kadarıyla şimdiki adı Bronz'du.

"*Üzülme,*" dedi Bronz kalın çıkan sesiyle. "*Gerekirse günü baştan yaratırım ve en başından çekim yapmanı sağlarım.*"

Geriye sarıp söylediklerini tekrar dinledim. Öylesine değil de ölesiye söylemişti. Dinlerken aynı zamanda onu da inceliyordum. Yine çok şıktı. İçinde oldukları mekânın ışığı gözlerine yansıyordu. Acı ve sert bakmıyordu.

CamScanner ile tarandı

Kadraja doğru yaklaştığım sırada ceketinin cebinde ilk defa mendil yerine farklı bir şey gördüm. Bir çiçekti. *Ağlayan Gelin Çiçeği.*

Hafif kurumuş ve koyu renkli bir kurdeleyle bağlanmış, o da ceketinin cebine konulmuştu. Yıllar önce her gün bana gelen çiçeklerdi...

Henüz yüzünü göremediğim kadın samimi bir tavırla, "*Benim nişanlım olduğun için çok şanslıyım,*" dedi. Uzanıp elinin üstüne elini koydu. "*Sevgili nişanlım.*"

Nişanlım.

Bakışlarım cihazın kenarına düştü. "EP" yazısının ne olduğu direkt olarak aklıma gelirken kaşlarımı çattım.

Eva Petrova.

Bronz'un nişanlısının video kayıt cihazıydı.

Kamerayı elimden bırakmak istedim. Bir anlığına ona ait bir şeye dokunuyor olma fikri iyi gelmemişti. Tam bırakacağım sırada duyduğum sesle kadraja geri döndüm.

"*Hep sen beni çekecek değilsin,*" dedi Bronz. Kameraya doğru uzandı, ekran hareket ederken etrafı görme şansı yakalamıştım. Gördüğüm kadarıyla tanıdık gelirken içim bir hoş olmuştu.

Bu restoran, Bronz'un doğum günümde beni getirdiği yerdi.

Eskiden geliyordum dediği doğruymuş ama kiminle geldiğini ayrıntılı olarak söylememişti.

Kadrajda artık Eva Petrova vardı.

Rus olduğu her hâlinden belli oluyordu. Gözleri ay gibi parlıyordu. Beyaz tenli, yumuşak yüz hatlara sahip, saçları küllü kumraldı. Yüzünde sade bir makyaj vardı. Cıvıl cıvıl duruyordu. Yüz siması çok tanıdıktı. Bir yerde görmüş gibiydim fakat kim olduğunu çıkaramıyordum.

Kayıt dondu. Donan kayıtta bakışlarım Eva'nın boynundaki kolyesine takılı kaldı. İmparator ve ebediyeti denilen kolye onun boynundaydı. Bronz'un el yapımı dediği, bir süredir Arkana'da sergileniyor ama artık ait olduğu yerde dediği kolye nasıl Eva'nın koynunda olabilirdi?

Asıl kolyenin sahibi Eva mıydı?

CamScanner ile tarandı

Kolyeyi boynumdan çıkarmak için kopardığımda başta çok üzülmüştüm ama şimdi... Bana ait olmayan bir şeyi takmadığım için rahatlamış hatta sevinmiştim.

Kolye nişanlısınındı ve bunu Sanaç da bildiği için, "Ne olduğunu bilsen kıyameti koparırsın," demişti. Ben anlamamıştım. Bir başkasına ait olduğunu hiç anlamamıştım.

"*Beni çekmeye başladığına göre sevgili nişanlıma bu elbise için teşekkür edebilirim,*" dedi Eva sevecen bir tonda. Bakışlarım elbisesine kaydığında kaşlarım aniden yukarıya kalktı.

Bu elbise...

Kahretsin. Böyle bir şey nasıl olabilirdi?

Üstündeki elbise benim doğum günümde giydiğime benziyordu. Benzemiyordu, hayır. Benzerlik değildi bu. Beynim uyuştuğu için mantıklı düşünemiyordum. Kaydı durdurdum ve üstündeki elbiseye tekrar tekrar baktım.

Benim için dikilmiş dediğim elbisenin birebir aynısıydı.

Bronz benim için aldı sanmıştım. Ne aptalım. Bana özel bir şey sanmıştım. Ne aptalım. Sadece bende var sanıyordum. Ne aptalım.

Gördüğüm kadarıyla bu elbise yıllar önce başkasına alınmıştı, ona aitti. Sevgilisi nişanlısına.

O gün ben, bir başkasının yerine koyulmuştum. Hem kolye hem de bu elbise aklıma çığ gibi düşen korkunç düşünceleri doğrular nitelikteydi. Kendi doğum günümde, birinin yarasına yama olmuştum.

Hayatımın en güzel gününü geçirdiğimi düşünürken o gün bana ait bile değilmiş.

Sen ona âşıktın ve nişanlın yanında olamadığı için beni yanında tutmaya çalıştın. Çünkü ben müsaittim.

Sen ona âşıktın ve nişanlını hayal edebilmek için bir bedene ihtiyacın vardı; senin bedenin ama bu bedeni gören de benim gözlerim dedin. Çünkü ben müsaittim.

Sen ona âşıktın ve nişanlınla yaşadığın anıları tekrar canlandırmak için aynı takıyı ve kıyafeti giymemi istedin. Çünkü ben müsaittim.

Yüzüme baktığında gördüğü ben değildim. Asıl, sen bana baktın ama beni görmedin. Görmek istediğin nişanlındı. O gün His olmamıştım. Hiç olmuştum. *Hiç'tim artık.*

CamScanner ile tarandı

Kaydı devam ettirmek için ileriye sardım. Kamera tekrardan Eva'ya geçmişti ve ekranda yine Bronz belirdi. Mutlu gözüküyordu; hem de hiç görmediğim kadar. Bronz olmadan önce ne kadar da mutluymuş. Ben bu adamı nasıl görmedim? Nasıl baktım da göremedim? Bana hiç böyle bakmayacağı için mi görmezden geldim?

Islak, dolgun dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. O an zaman yavaşlamış gibiydi. Kıvrılmanın etkisiyle göz kenarları da eş zamanlı olarak kırıştı. Hipnoz olmuş şekilde izlerken Bronz'un gülümsediğini fark ettim.

Ve onu ilk kez gülümserken gördüm.

Gülüşü... nasıl desem, çok güzeldi. İki tarafında da çukur oluşmuştu. Gülüşü güzeldi ama bana değildi. Kurşunu aratmayan bir gülüşü vardı. O kurşunlar yüreğime teker teker saplanırken dikiş tutmayacak şekilde kanamaya başladım. Hedefini şaşırmış kurşunlardı. Gülüşüyle öldürmek istiyordu sanki. Tamamdı, bu kadar yaşadığım yeterdi. Artık gönül rahatlığıyla ölebilirdim.

Hem de gülüşüne.

Onun gülüşü bir orduydu ve ben karşısında silahsızdım. Beni tekrar tekrar çekip vurduğunun farkında değildi. Yenik düştüğüm tek savaştı.

Onu sevdiği için mi bu kadar güzeldi gülümsemesi? Benden nefret ettiği için miydi hiç gülmemesi?

Yanımda hiç gülmemişti. Kim bilir beni seven bir sen, nasıl gülümserdi? Hiç tatmayacağım bir şeydi. Zihnime hayali bile düşmüyordu. Hayal edemediğim tek şeydi.

Zihnimde bir şarkı belirdi. *Sen ona âşıksın.* Bronz gülümsemeye devam etti. *Sen ona âşıksın, öyle güzel gülme, yeter.*

"*Çok güzel gülüyorsun,*" dedi Eva. Ona katılmadan edemedim. Gülüşünden yaşam akıyordu. Çok güzel gülüyordu. Çok güzel. Sürekli bunu tekrar etmek istiyordum.

Kamera Bronz'un yüzüne biraz daha yaklaştı. Güldüğü süre boyunca dudaklarını kayıt altına almıştı ve ben izlemeden edememiştim. "*Böyle bir gülüş herkesin olamaz,*" diye ekledi Eva.

Herkesin olamazdı, evet. Herkese de gülemezdi.

Bana hiç gülmedi, Eva.

CamScanner ile tarandı

Bana neden gülmedin Bronz? Gülüşünü ona sakladığın için mi?

Bronz kararlı gözlerle, "*Her şeyim senin,*" dedi. Dudaklarındaki tebessüm silinmedi. "*Her şeyim sensin.*"

Model grubunun, *sen ona âşıksın* şarkısı zihnimde çalmaya devam etti. *Ona da her şeyim demişsin, bana ne kaldı?*

Bana kalan koca bir hiçti.

Canım yanıyordu. Perişan hissediyordum kendimi. Geri toplanamayacak kadar kırılmıştım. Un ufaktım. Kesikten ibarettim artık. Bütün acıları tattığımı zannediyordum ama tatmadığım bir acıyla karşılaşmıştım.

Sadece *aşk* böyle can yakardı.

Bu acıyla ilk kez karşılaşıyordum. Bu acı bambaşkaydı. Bu acı beni öldürecekti ve ben katilimle ilk kez tanışıyordum.

Kamerayı kapattım. Daha fazla izleyecek gücü kendimde bulamamıştım. Ellerim zangır zangır titriyordu.

Ne ara odanın içindeki banyoya geçmiştim bilmiyordum. Gözlerime siyah perde çekilmiş gibiydim. Fevri tavırlar sergiliyordum. Yeni bir kayıt başlattım, kaçıncı kayıt olduğunu bile bilmiyordum. Dudağıma bir dal sigara dayadım. Tuvalette yangın söndürme cihazları olmadığı için ancak burada içebilecektim.

"Günlük video kayıtları artık umurumda değil," dedim ifadesizce. Aynada aksime bakarken gözaltlarımın morardığını gördüm. Sigaranın ucunu maviden turuncuya dönen alevle harladım. "İlaçları kullanmadığım için yan etkilerim gittikçe artıyor. Uyuşukluğum ve uykusuzluğum başladı. Buzlarla kaplı küvete girmek beni biraz dinç tutuyor. Unuttuğum anılardaki yüzler biraz daha belirginleşmeye başladı, sesler artık boğuk değil."

Kolumdaki saate baktım. "Verda ile aram biraz daha düzeldi, en azından buraya alıştı," dediğimde yüzümü sıvazladım. "Yasmin'in bütün korkularını ondan alacağım ve her gece huzurla, oğlunu kaybetme endişesi olmadan yaşamasını sağlayacağım. En azından bunu ona borçluyum." Sırtımı duvara yasladım, derin nefesler alıp verdim. Boğazım gıcıklanmıştı, öksürdüm. Tekrar sigaradan bir duman aldım. "İkizler... Barkan o olaydan sonra kontrolünü kaybetti gibi. Tarkan bana karşı sadakatini koruyor ama güvenemem işte. Albay her zamanki gibi..."

CamScanner ile tarandı

Dilim başka şeyler söylese de aklım hep ondaydı. Aklım onda kalmıştı. Aklımı ondan alamıyordum.

"O ise hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Az önce eski hayatından bir video izledim. Nişanlısıyla daha önce gittiğimiz restorana gitmişti, gerçekten güzel görünüyorlardı. Gülüyordu, sıcak ve samimi davranıyordu. Benimle geçirdiği günlerde böyle değildi, sanırım ilk kez onu öyle gördüm." Sesim sonlara doğru kısılmıştı. Dilimden yakıcı bir his aktı, tenime ateş düştü. Sigaranın külünü kolumdan iteledim. Canım acımamıştı, tenime dokunan ilk ateş bu değildi.

"Gamzesi varmış."

Kırık bir mırıltı, duman eşliğinde dudaklarımdan döküldü. *Gamzesi varmış.* Zihnime kazıdığım en güzel an olabilirdi.

O adam bana hiç gülmemişti.

Bir başkasına gülüşüyle kaç sigara yakardım bilmiyorum ama bana hiç gülmeyeceği gerçeğine bütün paketi yakabilirdim.

"Hiç gülmediği için, onunla geçirdiğim süre boyunca fark etmemiştim," derken kafamı fayansa yasladım ve tempolu hareketlerle vurdum. İçime soluduğum duman genzimi cayır cayır yakarken havasızlık bütün ciğerlerimi sıkıştırdı.

Dumanı üfledim, alev alev olan bir sesle, "Ona Bronz derler," dedim. "Fakat bana nasılsın bile demiyorlar."

Dudaklarımı ıslatıp sonuna gelen sigaranın dumanını burnumdan savurdum. "Şimdi," dedim, buzun sertliğini ve soğukluğunu aratmadan. "Herkesin artık kıyameti görme vakti geldi. Ölmeden önce bunu görmeye hakları var."

Kaç dal sigara içtiğimi bilmiyordum ama lavabonun içi izmaritlerle doluydu. Ateşle buluşan küle dönüyordu. Tıpkı kendim gibi. Orayı öylece bırakıp banyodan çıktım.

Zarf hâlâ yerde bıraktığım gibi duruyordu. İçinde not ve başka şeyler de vardı. Hepsinin ne olduğuna bakmak için zarfı elime aldım. İçinden bir kart çıktı. Simsiyah bir karttı.

Ne olduğuna bakmak için kartı ışığa tuttum. Üzerinden yansımalar geçerken ilk olarak çizime odaklandım. Havva ve Âdem'i anımsatan bir kadın ve bir erkek resmedilmişti. Kadının arkasında elma ağacı, ağaca sarılan bir yılan vardı. Erkeğin ise arkasında yanan bir

CamScanner ile tarandı

ağaç duruyordu. Onlara gülümseyerek bakan, kanatları iki yana açılmış bir melek vardı, tam tepelerinde duruyordu. En üstte ise VI sayısı yer alıyordu. Yani altı numaralı karttı.

Âşıklar kartı.

Bronz'un kaybettiğini söylediği Âşıklar kartıydı. Orijinal bir kart olup olmadığını bilmiyordum ama dilinden düşürmediği kart buydu. *Bana neden gelmişti ki?*

Kart sevginin simgesiydi. Hiç sahip olamadığım sevgi şimdi ellerimin arasındaydı. Notu okumadan önce içinde yer alan bilete baktım.

AKLIN MI YOKSA AŞKIN MI RESİTALİ.

Benim ve bir kişinin daha adı yer alıyordu. Adımın altında piyanist, diğer kişinin adının altında kemancı yazıyordu.

Kemancı.

Öldüğü söylenen kemancı. Yıllardır görmediğim kemancı. Artık şu an kim olduğunu bildiğim kemancı.

Atlas Vladislav.

Lakabı The Puppeteer, yani Kuklacı olan, Atlas Vladislav.

İkimizin ortak bir şekilde vereceği resital için bir bilet göndermişti. Nottaki yazıyı okumaya koyuldum.

"Umarım video kayıt cihazı eline ulaşmıştır. Çocuklara çok fazla güvenilmez ama sana ulaşmanın yolu o çok sevdiğin çocuktan geçiyordu..."

Damarlarımın arasında akan kanın yavaşladığını hissettim. Damarlarımın arasında gezen kan değil, öfkeydi artık. Yasmin'in bugün kriz geçirmesine neden olan aslında bendim. Kuklacı, bana ulaşabilmek için Yağız'ı kullanmıştı. Üstelik yıllardır sarı çiçeğimle uğraşan da oydu.

"Çocuğa bir şey olmasını istemediğini biliyorum, His. Öyle ki, onu korumak için neler yapabileceğini de biliyorum. Sonuç olarak ben bir zamanlar seninle vakit geçirme şansı buldum. Artık benim kim olduğumu biliyorsundur..."

Biliyordum. Artık biliyordum.

"Ben tanıdığın adımla Atlas Vladislav'ım. Vladislav İmparatorluğunun vârisiydim. Bundan yıllar önce kart sahibi olamadığın için evlilik yapman gereken kişiydim. Sözlü bile sayılmazdık. Sadece evleneceğimiz Arkana tarafından duyurulmuş ama gerçekleşmemişti."

CamScanner ile tarandı

Atlas'la ilgili her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordum. Hiçbir şeyi unutmuş değildim.

"Umuyorum ki izlediğin video seni çok fazla üzmemiştir. Seni geçtiğimiz günlerde doğum gününde gördüm. Üstündeki elbiseyi gördüğüm an, hatırladım. Sana bir işaret yolladım fakat aşktan gözün o kadar kör olmuştu ki, fark etmedin. O gece kuklalarımı boş yere yollamadım. Senin içindi. Seni kurtarmak içindi. Seni uyandırmak içindi..."

Doğum günümü, 6 Haziran'ı anımsamaya çalıştım. Yemek yediğimiz restoranı Kuklacı'nın adamları basmıştı. Bir çatışma olmuş, Bronz beni saf dışı tutarak hasar almadan çıkmamı sağlamıştı. O gün boşuna gelmemişlerdi.

"Yanlış tarafı seçtiğin için seni suçlamayacağım. Hepimiz hatalar yaparız. En büyük hatamız da artık adı Bronz olan kişiye koşulsuz şartsız güvenmemizdir. Bu hatayı tıpkı senin gibi ben de yıllar önce yaptım. Bronz benim tek yakın dostumdu, kan kardeşim dediğim adamdı. Ben sana asla böyle bir şey yapmazdım. Ben seni asla Eva'nın yerine koymazdım. Ben seni hiç üzmezdim, His."

VI ve Ø numara. Atlas, hatırladığım kadarıyla Ø numaraydı çünkü yıllar önce sırtındaki o izi görmüştüm. Aynı zamanda Bronz'un günlüğünde bahsettiği arkadaşı da Atlas'tı.

Eskiden dost olan iki adam, şimdi ezeli düşmandı.

"Neler olduğunu detaylarıyla öğrenmek istediğini biliyorum. Sana her şeyi anlatacağıma dair söz veriyorum. Atlas sözü. Bu sözü kolay kolay kimseye vermediğimi biliyorsun. Her şeyi anlatacağım. Bunun için de seni resitale bekliyorum, His Alatav, gel ki eski sözlüne, eskiden olduğu gibi eşlik et. Kemancı ve Piyanist. O günleri hiç özlemedin mi? Ben çok özledim."

Son resitalimiz kanlı bitmişti. Son resitalimiz herkesin hayatını değiştirmişti. Son resitalimiz ikimizin de sonu olmuştu.

"Sana kanıtlarıyla birlikte her şeyi baştan anlatacağım. VI'nın neden Bronz olduğunu anlatmak için heyecanlanıyorum. Eminim bunu merak ediyorsundur. Davasında hiç aşk olmadığını söyleyen adam, sevdiği kadın için bir devrim başlattı. Sevdiği kadın için başkaldırdı. Bütün her şeyini tek bir kadın için sildi. Beni bile, His. Beni bile."

CamScanner ile tarandı

Son yazılanları tekrar tekrar okudum.

Sevdiği kadın için devrim başlattı.

Sevdiği kadın için başkaldırdı.

Bütün her şeyini tek bir kadın için sildi.

Gerçekçi olmayı seçtim yoksa imkânsızı istiyor olacaktım. Böyle bir şey neredeyse mümkün değildi. Aklıma ilk olarak Eva geldi. Eva için mi bir devrim başlatmıştı? 3 Mart 2016 tarihi aynı zamanda onun düğün günüydü. Nişanlısıyla o tarihten sonra bir daha bir araya gelememişti. Onun için bir devrim başlatması muhtemeldi.

"Ve şunu da eklemek isterim ki o sandığından çok daha tehlikeli. Zaten öyle biri olmasa hiç başkaldırır mıydı? Bunun farkında oldukları için ona yapılan birçok şey de oldu. Bunlardan en büyüğü de durdurmak için hafızasını silmeleriydi. Sana eskiden kötü bir hafızaya sahip olduğun için kızardım. Aslında her şeyi unutan hep o oldu. Onun zihninden neyi ve kimi unutturduklarını bilmek istersen seni bekliyor olacağım. O anın da videoları bende mevcut. Bütün bunları nereden biliyorsan dersen, benim onunla yediğim içtiğim ayrı gitmezdi. İlk karnı doyan da düşman kesildi. Biz artık düşmanız."

Her şeyi unutan hep o oldu. Beynim hiçbir şeyi algılayamıyordu. Zihnim birkaç parçaya bölünmüştü ve kırıkları toplamak zorlaşıyordu. O kırıklar tenime battı ve beni kan kaybından öldürmeyi hedefledi. O bölünen parçaların hepsi tek bir kişiye aitti ve onunla ilgili anılarla doluydu. Bir anda çok fazla şey öğrenmiştim ve bu öğrendiklerim, öğreneceklerimin yanında hiçbir şey gibi duruyordu.

Bronz kimi unutmuştu?

İnsana yapılacak en büyük kötülük ve intikam; onu sonsuza dek unutmaktır. Üstelik zihnin unutsa da yüreğin unutmazdı. Aklındakini herkes unutur, kalbindekini ise herkes unutamazdı. O, yüreğinden unutabilmiş miydi? Belki de onun devrimi, en başından beri her şeyi unutmaktır.

Mektubun son cümlesini okudum.

"Eski günlerdeki gibi kemancı ve piyanist... Var mısın, His Alatav? Var mısın, aklın mı yoksa aşkın mı resitaline?"

Bu resitalden önce okumam gereken bir günlük vardı. Annemin günlüğünü daha fazla vakit kaybetmeden okuyacaktım. Bir acı-

CamScanner ile tarandı

yı unutmak için daha büyük bir acıyla karşılaşmam gerekiyordu. Bronz'un bana yaptıklarının acısını nasıl unutacaktım?

Bakışlarım Âşıklar kartına kaydı. Belki de en baştan beri bu kart Atlas'taydı ve en yakın arkadaşıyla ters düştüğü için onun sahip olduğu kartı almıştı. Eğer bu kart gerçek bir kartsa, *kıyamet* artık elimde olacaktı. Önce İmparator kartını çalıştıracak, sonra Âşıklar kartına bakacaktım. Bunları kontrol etmeden resitale katılamazdım. Yüzsüzün her şeyden önce bana vermesi gereken bir hesap vardı.

Bütün sorularımın cevabının Atlas'ta olduğunu yalnızca hissetmiyordum; biliyordum da. Bana göndermiş olduğu video kaydıyla bir fragman izlemiştim. Asıl her şeyi resital teklifini kabul ettiğim zaman öğrenecektim.

Fragmanı böyle olan gerçekler, herkesin kıyameti olacaktı.

Tarih kavramım kalmamıştı, hangi gündeydim, geriye yakılacak kaç mumum kalmıştı; bilmiyordum. Bildiğim bir şey varsa o da İmparatoriçe'nin artık ortaya çıkma zamanının geldiğiydi.

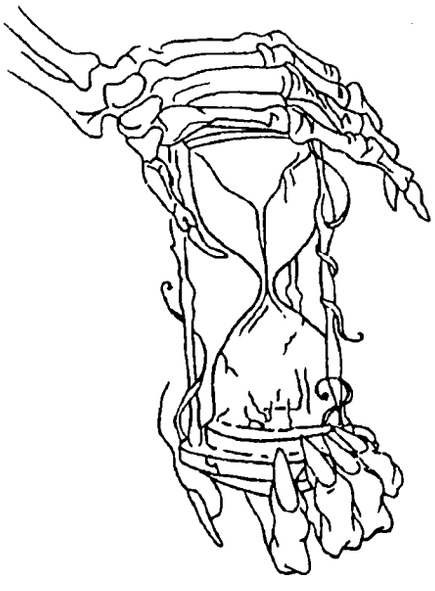
Büyükannem Roza, zamanı elinde tutamazsan bile vakit geldiğinde hissedeceksin, demişti.

İçimdeki his, hiç bu kadar dışarı çıkmak istememişti.

Zamanı gelmişti.

Bir ışık yak bu satırlara, aydınlansın sayfalar.

Çünkü İmparatoriçe kartları yeniden dağıtmaya geliyor...

CamScanner ile tarandı

BRONZ III. KİTAPTAN ALINTI

1. ALINTI

"Gözünde nasıl bir adamım?" diye sordu. Kor alev, gözlerinde yanmaya devam ediyordu. Hiç sönmeyecek gibiydi.
İfadem uzun bir süredir aynıydı. Yüzüm mermer kadar sert ve soğuktu. "Nişanlısına âşık bir adam," diye yanıtladım. Gözlerine baktığımda artık o derin sevdayı görebiliyordum. Gözlerindeki yangınlar gönlündeki sevda ateşinden kaynaklanıyordu.
"Onun eşyalarına, anılarına, olmayan varlığına bile sahip çıkan bir adam. Ona hâlâ değer veren, şimdi yanında olmadığı için neredeyse ağlayacak bir adam!"
Dudaklarında biriken kelimeleri dökmesine izin vermeden ona doğru yaklaştım. Gözlerinin içine bakarak konuşmaya devam ettim.
"Ben nasıl bir kadınım biliyor musun?" diye sordum.
"***Diğer kadın.***"

2. ALINTI

Bronz gardını korurken, "Ailen seni sevmiyor," dedi. Bana kurşun olan kelimeleri, tam kalbimin orta yerine saplandı. "Seni doğuran kadın bile sevmiyor, Hisar. Bir insanı annesi bile sevmez mi?"
Bana karşı son kozu buydu ve kullanmaktan çekinmemişti.
Büyük bir savaştaydık. Silahlarımız kelimelerden oluşuyordu.
En büyük yarayı dil açardı.
O ise bende kapanmayacak bir yara açmıştı.

CamScanner ile tarandı